

Cuộc Sống Nhàn Nhã Sau Khi Xuyên Không

Contents

Cuộc Sống Nhàn Nhã Sau Khi Xuyên Không	3
1. Chương 1: Kiếp Trước Kiếp Này	3
2. Chương 2: Hạ Phủ Đến Thăm	7
3. Chương 3: Trương Di Nương Và Nguyên Dung	11
4. Chương 4: Nữ Công Sư Phụ	13
5. Chương 5: Trương Di Nương Tính Toán	15
6. Chương 6: Việc Học Của Nguyên Thu	18
7. Chương 7: Cổ Phủ Đãi Khách	23
8. Chương 8: Cổ Lễ Nổi Giận	25
9. Chương 9: Chuẩn Bị Đoan Ngọ	29
10. Chương 10: Đồ Trang Súc	32
11. Chương 11: Tây Hồ	34
12. Chương 12: Thuyền Rồng	37
13. Chương 13: Nguyên Dung Thay Đổi	39
14. Chương 14: Cối Ngựa	42
15. Chương 15: Sự Kiện Bánh Chưng	45
16. Chương 16: Sự Kiện Bánh Chưng 2	48
17. Chương 17: Sự Kiện Bánh Chưng 3	50
18. Chương 18: Nguyên Dung Lễ Phật	55
19. Chương 19: Thẻ Tử Tới Chơi	57
20. Chương 20: Nguyên Thu Khéo Tay	60
21. Chương 21: Du Hồ	63
22. Chương 22: Dã Ngoại	66
23. Chương 23: Nguyên Dung Không Chịu Về	69
24. Chương 24: Người Kinh Thành Đến	71
25. Chương 25: Lý Thị Có Tin Vui	75
26. Chương 26: Nguyên Thu Quản Gia	78
27. Chương 27: Nguyên Thu Quản Gia 2	81
28. Chương 28: Di Nương Tranh Cãi	84
29. Chương 29: Lễ Trung Thu	87
30. Chương 30: Ngày Sinh Của Nguyên Thu	90
31. Chương 31: Chuyện Xưa Của Cổ Phủ	93
32. Chương 32: Vô Đề	96
33. Chương 33: Lâm Di Nương Rơi Xuống Nước	99
34. Chương 34: Sự Kiện Rơi Xuống Nước	102
35. Chương 35: Xử Lý Vương Di Nương	105
36. Chương 36: Lý Thị Lâm Bồn	109
37. Chương 37: Rượu Đầy Tháng	112
38. Chương 38: Tối Hạ Phủ Làm Khách	115
39. Chương 39: Nguyên Du Bị Bệnh	118
40. Chương 40: Hai Năm Sau	121
41. Chương 41: Mua Nha Hoàn	124

42. Chương 42: Đi Đạo Phổ	126
43. Chương 43: Nam Nữ Thân Gia	129
44. Chương 44: Tình Yêu Đầu Tiên	132
45. Chương 45: Hạ Tử Nghiệp Tặng Lễ	134
46. Chương 46: Lòng Riêng Của Sĩ Hành	137
47. Chương 47: Đi Nam Kinh	140
48. Chương 48: Sĩ Hành Ngã Bệnh	143
49. Chương 49: Hôn Sự Của Nguyên Dung	146
50. Chương 50: Ý Nghĩa Của Nguyên Thu	149
51. Chương 51: Thọ Yến Lão Vương Phi	152
52. Chương 52: Sĩ Hành Thỏ Lộ	154
53. Chương 53: Sĩ Hành Hiếu Lâm	159
54. Chương 54: Nhân Duyên Ba Huỳnh Muội	162
55. Chương 55: Trương Di Nương Gây Chuyện	165
56. Chương 56: Đám Cưới Nguyên Dung	168
57. Chương 57: Sĩ Hành Tìm Gặp Nguyên Thu	171
58. Chương 58: Kinh Thành	174
59. Chương 59: Nhị Phòng Và Tam Phòng	178
60. Chương 60: Thế Tử Phi	181
61. Chương 61: Đường Muội Mỹ Ngọc	184
62. Chương 62: Tam Phong Tính Toán	188
63. Chương 63: Nguyên Thu Phúc Bạc	191
64. Chương 64: Về Nhà Mẹ Đẻ	195
65. Chương 65: Liên Thân Vương Phủ Tới	198
66. Chương 66: Tam Phòng Hồn Chiến	202
67. Chương 67: Lão Thái Bệnh	206
68. Chương 68: Sĩ Hành Hồi Kinh	209
69. Chương 69: Nợ Bạc	213
70. Chương 70: Lý Thị Đại Náo Tam Phòng	216
71. Chương 71: Đoạt Lại Quyền Quản Gia	220
72. Chương 72: Vạch Mặt	224
73. Chương 73: Ra Tộc	227
74. Chương 74: Đám Cưới Cổ Sơn	231
75. Chương 75: Nguyên Thu Chuẩn Bị Gả	233
76. Chương 76: Đồ Cưới	236
77. Chương 77: Nguyên Thu Thành Thân	240
78. Chương 78: Vào Cung	245
79. Chương 79: Cô Dâu	248
80. Chương 80: Lại Mặt	252
81. Chương 81: Tử Yên Có Thai	254
82. Chương 82: Thủ Hôn	257
83. Chương 83: Ngày Sinh Của Thái Phi	260
84. Chương 84: Mỗi Người Đều Có Mục Đích Riêng	263
85. Chương 85: Mỗi Người Đều Có Mục Đích Riêng (hai)	266
86. Chương 86: Chuyện Xưa Của Vương Phi	269
87. Chương 87: Cường Hôn	271
88. Chương 88: Lòng Riêng Của Vương Gia	274
89. Chương 89: Lòng Riêng Của Vương Gia	278
90. Chương 90: Vì Nàng Tan Hết Hồng Nhan.	281
91. Chương 91: Tỉ Muội Xuất Giá	286
92. Chương 92: Kết Cục Của Băng Cầm.	289
93. Chương 93: Đêm Trước Lễ Mừng Năm Mới.	293
94. Chương 94: Mừng Năm Mới	296
95. Chương 95: Mừng Năm Mới (hai)	298

96. Chương 96: Thời Gian Trôi Qua Như Nước Chảy	301
97. Chương 97: Nguyên Dung Trở Về	304
98. Chương 98: Nguyên Dung Vào Vương Phủ.	306
99. Chương 99: Đạt Thành Hiệp Nghị.	308
100. Chương 100: Kết Cục	309
101. Chương 101: Ngoại Truyện 1	312

Cuộc Sống Nhàn Nhã Sau Khi Xuyên Không

Giới thiệu

Mỗi một ngày dài đi qua trong những rắc rối, những khó khăn những cũng có những phút giây bình l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-song-nhan-nha-sau-khi-xuyen-khong>

1. Chương 1: Kiếp Trước Kiếp Này

Ban đêm, mưa to tầm tã cuốn bay tất cả, nện trên cửa sổ, cửa lớn trên lầu hình như không chốt khóa kĩ lưỡng, không ngừng truyền đến tiếng vang đục chạm khung cửa, bị đánh thức bởi những âm thanh này Tư Vũ mở đèn, cầm lấy áo ngủ mặc vào, đi theo cầu thang đến cửa.

Mưa lớn bay vào nền nhà, cửa chính ở trong mưa gió có vẻ sẽ không chịu nổi một kích, lão đảo muốn rót, trên sàn nhà tắm thấm bị nước mưa thấm vào ướt hơn phân nửa, chân Tư Vũ mang dép vô ý dẫm lên trên nước bị trượt, liền ngay cả người và dép cứ thế bị ném bay đi.

Tia máu theo khuỷu tay chảy xuống, cánh tay Tư Vũ chống xuống đất bò dậy, chột trong bầu trời đêm truyền đến tiếng nổ “cạc..cạc”, phòng ốc rung động kịch liệt. Tư Vũ lăn quay một vòng đến lan can, nhìn xuống xung quanh thấy đèn đường chiếu sáng một vết nứt lớn cách đó không xa đang tiến tới, một quả cầu lửa trong khe hở chui ra thiêu cháy đất đai xung quanh.

Động Đất!

Tư vũ quên đau đớn do ngã xuống, bước một bước dài xông về hướng phòng ngủ ở lầu dưới, ôm được đứa bé trai còn đang ngủ say: “Tiểu Thiên, thức dậy mau, động đất”

Bé trai còn đang buồn ngủ nghe vậy vội vàng từ trên giường nhảy xuống, lúc này mặt đất đang rung động, đèn từ trần nhà bị rớt xuống đánh lên vách tường.

“Mau, chạy ra ngoài” Tư Vũ nắm tay Tiểu Thiên chạy xuống lầu, từng hồi tiếng vỡ từ trên tường, trên trần nhà vang lên, gạch rơi vỡ tràn ra nhanh chóng, Tư Vũ che chở đầu của em trai chạy ra cửa.

Lại một lần rung lắc kịch liệt, một cái xà ngang đập xuống đầu hai người, Tư Vũ đẩy em trai vào khe hở an toàn giữa vách tường và học tử mình thì bị xà ngang đập mạnh văng ra ngoài.

“Chị...”

“Tiểu Thiên...”

Một màn đen ụp tới...

Cố Nguyên Thu từ trên giường ngồi dậy, đôi mắt nhìn chăm chăm về phía trước, đại nha đầu Chúc Mộng nghe thấy âm thanh đẩy màn cửa đi vào “Tam cô nương, thế nào rồi?” Nàng sờ sờ cái trán Nguyên Thu, sau đó quay ra ngoài gọi “Bích Nhi, đem chậu nước tới”

Một nha đầu mặc quần áo màu xanh lá cây từ bên ngoài bưng nước đi vào để trên kệ, vén tay áo lên làm ướt khăn lông, đi tới bên giường lau mồ hôi lạnh trên trán Cố Nguyên Thu.

Cố Nguyên Thu quay đầu lại nhìn hai nha đầu bên cạnh, thân thể mềm nhũn ra, Chúc Mộng vội vàng đem gối dựa kê lên đỡ Nguyên Thu nằm xuống.

“Tam cô nương, thấy ác mộng à?” Chúc Mộng cầm lấy khăn lông trong tay Bích Nhi lau trán và cổ cho Nguyên Thu, khuôn mặt nhỏ nhắn của Cố Nguyên Thu tái nhợt, vô lực gật đầu một cái, sau đó hỏi “Giờ gì?”

“Giờ mọp rồi”

Nguyên Thu đẩy tay Chúc Mộng ra nói “Đừng lau, trên người cũng nhớp nhúa, tắm luôn đi”

Bích Nhi vội đáp đi ra ngoài, Chúc Mộng nhìn sắc mặt Nguyên Thu không tốt lắm, liền vội vàng hỏi “Nếu không báo phu nhân một tiếng, gọi đại phu đến xem một chút? Ta nhìn cô nương sắc mặt không tốt lắm”

Nguyên Thu lắc đầu nói “Chỉ là gặp ác mộng không có gì quan trọng, không cần kinh động mẫu thân”

Bích Nhi đi một lát liền dẫn theo nha đầu đi vào, chuẩn bị đầy đủ nước nóng trong thùng tắm phía sau bình phong, Chúc Mộng thử nước ấm, hầu hạ Nguyên Thu cởi quần áo, Nguyên Thu nói “Tự ta làm, các người ra ngoài đi”

Mấy nha đầu lui ra ngoài, Nguyên Thu nhắm mắt lại hồi tưởng lại cảnh tượng trong mộng.

Thật ra đó không phải là mộng mà là trí nhớ cuối cùng trong cuộc sống của kiếp trước.

Ngồi trong thùng tắm Nguyên Thu quấy nước vô ý thức, không biết năm đó đệ đệ có thoát khỏi kiếp nạn kia không. Hôm nay, chắc đệ đệ đã trưởng thành rồi, có thể thay thế mình kế tục công ty của cha được rồi, đoán chừng sau mấy năm về hưu cha mẹ lại phải quan tâm chuyện của công ty rồi.

Nguyên Thu nhắm mắt lại, nước mắt từ trên gò má chảy xuống nhỏ giọt vào trong nước.

Năm đó khi nàng tỉnh dậy là một đứa bé vừa sinh ra, phụ thân mới của nàng là Cố Lễ, là trưởng nam trong nhà, phía dưới còn có hai đệ đệ và một muội muội, bảy năm trước từ kinh thành vào Dư Hàng làm Tri Châu. Trong ba năm nhận nhiệm vụ cần cù chăm chỉ và tạo không ít thành tích, hồi kinh báo cáo được Thánh thượng khen lên làm chức Đồng Tri, năm ngoái vừa thăng lên chức Hàng Châu Tri Phủ.

Thê tử Cố Lễ là Lý thị, sau khi cưới hai năm sinh cho Cố Lễ đại thiếu gia Cố Sơn, cũng năm đó tiểu thiếp Trương thị sinh nữ nhi Nguyên Dung, bởi vì là nữ nhi nhánh thứ hai Thụy Châu lớn hơn một tuổi cho nên trong nhà nha hoàn đều gọi Nguyên Dung là nhị tiểu thư. Cách một năm sau Lý thị lại mang thai, sinh Nguyên Thu.

Nguyên Thu mang theo trí nhớ kiếp trước lớn lên ở nơi phong kiến gia đình này có cha mẹ mới yêu thương nuông chiều, nhưng nửa đêm còn mộng tưởng lại, không nhận được nghĩ đến tất cả kiếp trước.

Chúc Mộng canh đúng giờ, mang theo hai nha đầu cầm khăn lông đi vào, nước mắt ưu thương trên mặt Nguyên Thu đã không còn, Chúc Mộng lau khô thân thể Nguyên Thu. Vừa mặc quần áo vào, nghe thấy tiểu nha đầu bên ngoài cười nói “Thái Tuyết tỉ tỉ sao lại tới đây, phu nhân có gì phân phó?” Chúc Mộng vừa nghe vội vàng chạy ra ngoài đón, miệng cười nói “Có chuyện gì gấp mà làm cho Thái Tuyết tỉ tỉ đến đây” Thái Tuyết cười đi vào, cầm lấy hộp thức ăn từ nha đầu đi theo phía sau cười nói “Phu nhân đoán Tam cô nương tỉnh ngủ, bảo ta đưa tổ yến vừa hầm cách thủy và mấy thứ điểm tâm tới đây”

Chức Mộng vội vàng nhận lấy cười nói “Quá trùng hợp rồi, cô nương vừa tỉnh ngủ đang cảm thấy đói bụng” Thái Tuyết tiến lên thỉnh an Nguyên Thu, hai mắt nhìn hỏi “Ta thấy sắc mặt cô nương không tốt lắm, bị bệnh phải không?”

Nguyên Thu cười nói “Không có, chỉ là vừa mới tỉnh ngủ” Thái Tuyết không hỏi nhiều nữa, đi rửa tay hầu hạ Nguyên Thu đánh răng, lại dứt nạng ăn tổ yến. Chức Mộng cầm mỗi dạng điểm tâm mức một ít cho Nguyên Thu xem, Nguyên Thu cầm lên nếm nếm cười nói “Những thứ này không cùng kiểu với những thứ bình thường ta hay ăn”

Thái Tuyết vội vàng trả lời “Người phía Bắc đem đến, ta nhìn cũng lạ không giống như điểm tâm Phương Nam của chúng ta” Nguyên Thu cảm thấy kì lạ hỏi “Thân thích phía Bắc là ai?”

Thái Tuyết vội trả lời “Là bằng hữu của lão gia, nghe nói là thế giao (giống như bạn thân). Phu nhân nói Hạ phủ tặng thiệp nói qua mấy ngày nữa là tới phủ báai phồng, buổi sáng phu nhân bận rộn hơn vì chuyện này, bảo là cô nương buổi sáng không cần đi qua, buổi trưa hãy đi qua ăn cơm trưa”

Nguyên Thu cười đáp ứng.

Nguyên Thu chải tóc cảm thấy trong phòng khá nhàm chán, liền dẫn nha đầu ra ngoài vườn, trong vườn Hoa Đô đã nở, ánh mặt trời chiếu rọi ấm áp, cảm thấy thoải mái hết sức, tâm tình cũng từ từ tỉnh táo lại.

Đi theo đằng sau, bà vú ước chừng đi vòng vo nửa vườn, canh giờ cũng vừa tới, thúc giục Nguyên Thu đi tới phòng lớn.

Nhị cô nương Nguyên Dung đã tới từ sớm, đang nói chuyện với Lý thị, liền nghe nha đầu truyền “Tam cô nương đến”

Một tiểu nha đầu giơ rèm lên, Nguyên Thu đi vào thỉnh an mẫu thân, phu nhân Lý thị vội vàng gọi nàng ngồi trước mặt, lôi kéo tay nàng nhìn kĩ nói “Nghe Thái Tuyết nói con sắc mặt không tốt, lại sợ làm phiền nương” Nguyên Thu vội vàng nói “Nữ nhi gặp ác mộng, cũng không có việc gì lớn” Lý thị vội vàng sờ cái trán của nàng, hỏi “Bị hù dọa có sợ không? Gọi đại phu đến xem một chút nhé?” Nguyên Thu vội nói “Mẫu thân không cần lo lắng, nữ nhi không sao, hai năm qua thân thể điều dưỡng tốt lắm rồi, không giống dễ ngã bệnh như lúc bé”

Nguyên Dung nghe vậy cầm khăn che miệng cười “Hiện tại cũng chưa đến bảy tuổi, liền coi mình như người lớn rồi”

Lý thị cũng cười “Xem ra Tam cô nương thông minh của chúng ta cái gì cũng đều hiểu, có lúc ta cũng coi nàng như người lớn đấy”

Nguyên Thu cũng cười.

Lý thị nói với Chức Mộng “Các người phục vụ cô nương cho tốt. Buổi tối có mấy người trực đêm trong nhà?”

Chức Mộng vội trả lời “Nô tỳ, Bích Nhi và Thúy Oanh thay phiên dẫn theo nha đầu trực đêm”

Lý thị suy nghĩ một chút nói “Hơi ít người, khó trách cô nương không ngủ ngon, bị sợ hãi. Thôi được, ta đưa ba nha đầu qua đó buổi tối giúp đỡ các người tốt hơn một chút”

Chức Mộng đáp một tiếng dạ liền lui xuống. Lý thị nhìn Nguyên Dung, nói với mẹ đẻ của Nguyên Dung là Trương thị nói “chỗ Dung nhi cũng không thiếu nha đầu, nhưng ngày thường người cũng nên thường tới viện của nàng, người hầu hạ nàng cũng cẩn thận hơn bọn nha đầu”

Trương thị vội vàng đáp ứng.

Mọi người đang nói chuyện, một nha đầu vén rèm lên nói “Thiếu gia tới”

Cổ Sơn cười đi tới thỉnh an Lý thị, liền lôi kéo tay Nguyên Thu hỏi “Muội muội, trên người muội đỡ hơn chút nào không?” Nguyên Thu hé miệng cười nói “Muội không bệnh, vẫn tốt lắm, sao hôm nay ca ca lại rảnh rỗi như vậy?”

Cổ Sơn nói “Tiên sinh hôm nay có chuyện cho chúng ta nghỉ, muội muội ca dẫn muội vào vườn chơi nhé?”

Lý thị nghe vậy cau mày nói “Tiên sinh này ba ngày hai bữa lại có chuyện là thế nào, làm trễ nãi con của ta, như vậy không thể được, mẫu thân và phụ thân phải mời vị tiên sinh đến nhà dạy thôi”

Nguyên Thu nghe vậy vội nói “Ý này rất hay, mời tiên sinh lại nhà vậy con cũng có thể đi học cùng”

Lý thị cười nói “Nữ nhi của ta so với nhi tử còn hơn một chút”

Cổ Sơn nghe mẫu thân nói như thế, vội nói “Con lập tức đi thư phòng đọc sách”

Nguyên Thu thấy vậy vội vàng từ ngực Lý thị nhô đầu ra nói “Mẫu thân con cùng với ca ca đi thư phòng”

Lý thị cười nói “Ca ca đi học tập, con không nên đi quấy rầy”

Cổ Sơn nghe vậy vội vàng lôi kéo tay của nàng nói “Mẫu thân, muội muội rất thông minh, ta dẫn nàng đi ngâm thơ”

Lý thị nghe vậy chỉ đành đáp ứng, dặn dò kĩ lưỡng mới để cho Cổ Sơn dẫn Nguyên Thu đi ra ngoài.

Cổ Sơn dẫn Nguyên Thu đến thư phòng của mình, dịu dàng nói “Muội muội, ca ca dạy muội bài thơ, chờ muội nhớ kĩ, ca ca cũng học xong sau đó cùng đi ra ngoài chơi được không?”

Nguyên Thu cười nói “Ca ca, uội tập sách thơ để muội tự xem đi, ca đi làm văn chương của ca nhé”

Cổ Sơn nói “Mẫu thân dạy muội một vài chữ cũng không biết nhận biết như thế nào, vậy cũng được, muội tự mình xem trước, không biết chữ nào hỏi lại ca”

Nguyên Thu nói “Nữ giới muội đã học thuộc lòng rồi, mẫu thân còn dạy một vài sách khác, làm gì mà có nhiều chữ không biết được chứ, ca ca tự học đi không cần lo uội”

Cổ Sơn lại giá sách chọn tập Đường thi cho Nguyên Thu, nói “Muội tự xem đi, buổi tối ca kiểm tra”

Nguyên Thu cười cầm lấy một tập sách ở trên bàn đọc, một quyển tập thơ hơn phân nửa là kiếp trước đã học qua, đọc thêm hai ba lần là nhớ kĩ.

Huynh muội hai người tự đọc sách suốt cả một buổi chiều, đến lúc cơm tối, Lý thị kêu hai người tới.

Lý thị đang nói với Cổ Lễ về chuyện tìm tiên sinh tới nhà dạy học, Cổ Sơn dẫn Nguyên Thu tiến vào.

Cổ Lễ nhìn Cổ Sơn đang thảnh thơi, hỏi hần mấy câu học vấn, Cổ Sơn vội nghiêm túc đáp, Cổ Lễ cảm thấy hần đáp không vừa lòng, liền nhíu mày, quát lên “Người cả ngày học là học cái gì?”

Cổ Sơn đứng đấy cuối đầu không dám trả lời, Lý thị vội nói “Ta đã nói tiên sinh đấy không tốt rồi, ba ngày hai bữa nghỉ, một đám trẻ ở bên ngoài chơi cũng đã chơi rồi, làm sao tốt bằng mời tiên sinh về nhà mình”

Cổ Lễ nói “Người nói đúng, hai năm trước vì tìm không được tiên sinh hợp ý, vì nghe tiên sinh đó học vấn cũng không tệ, ta muốn tụi trẻ học chung cũng có cái tốt, để cho hần biết cố gắng nào ngờ làm trễ nãi”

Lý thị nói “Ngày nay, lão gia đã là tri phủ rồi, tìm tiên sinh giỏi cũng không khó, để Nguyên Thu đi theo học thêm một chút ”

Cổ Lễ cau mày nói “Nữ hài tử học tùy tiện mấy chữ là được rồi, quan trọng là học nữ công quy củ, đi theo học làm trễ nãi chánh sự”

Nguyên Thu vội vàng đứng lên nói “Phụ thân, con sẽ không làm trễ nãi việc học nữ công quy củ”

Cổ Lễ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc của nữ nhi cười nói “Người muốn cùng học tập với ca ca?”

Nguyên Thu liền vội vàng gật đầu, nói “Dạ”

Cổ Lễ nói “Nghe mẫu thân người nói, cả buổi chiều nay người theo ca ca đi vào thư phòng ngâm thơ, học xong mấy bài, đọc một cái cho phụ thân nghe”

Nguyên Thu vội vàng ngễnh đầu, cong tay nhỏ bé, đem bảng thi tập kia đọc hết mười phần.

Cổ Lễ vui vẻ “Nữ nhi của ta quả nhiên thông minh”

Lý thị cười nói “Lúc nhỏ khi dạy nàng biết chữ thì đã như vậy rồi, chữ đơn giản chỉ cần nói một lần nàng liền nhớ, chữ khó nhận thức cũng qua hai ba lần mà thôi”

Cố Lễ nói “Người cũng không thể bỏ bê nàng, nếu nàng thích, đi theo học cũng không có gì, chỉ là cũng phải mời một sư phụ có nữ công giỏi đến dạy nàng. Về phần quy củ, chính người cũng là xuất thân là đại gia khuê phòng, tự mình dạy nàng đi”

Lý thị vội vàng đáp ứng, Cố Lễ lại nghĩ tới Nguyên Dung, hỏi “Sao Nguyên Dung lại không tới đây?”

Lý thị nói “Buổi chiều ta nhìn nàng vẻ mặt uể oải mệt mỏi, nên để nàng về nghỉ ngơi, bảo buổi tối không cần đến đây”

Cố Lễ thấy Trương di nương đứng sau Lý thị, suy nghĩ một chút nói với Lý thị “Trương di nương nữ công có vẻ tốt, để nàng tiếp tục dạy nữ công cho Nguyên Dung cũng được”

Lý thị đáp ứng, nhìn canh giờ không sai biệt lắm, sai người dọn cơm, tự mình chọn món ăn cho Cố Lễ, lại chọn cho Cố Sơn, Nguyên Thu, cùng ngồi ăn chung một chỗ.

2. Chương 2: Hạ Phủ Đến Thăm

Qua mấy ngày nữa, người Hạ phủ tới cửa.

Hạ Nguyên và Cố Lễ là lớn lên cùng nhau và là bạn học, giao tình từ xưa đến nay cực kì tốt, lúc trước ở kinh thành phu nhân hai nhà từ nhỏ là bạn khuê phòng, sau lại gả cho hai nhà quen nhau, tự nhiên lui tới hết sức thân mật. Cố Lễ đến Dư Hàng, Hạ Nguyên đến Sơn Đông nhậm chức, hai nhà mới ít liên lạc, chỉ thỉnh thoảng có thư từ lui tới.

Hôm Hạ Nguyên điều nhiệm đến Chiết Giang, đảm nhiệm chức Diêm Vận Sử tư vận, liền liên lạc với Cố Lễ, đợi dàn xếp gia quyến xong mới đưa thiệp đến viếng thăm.

Lý thị bảy tám năm nay không gặp Hạ phu nhân, giờ gặp lại tất nhiên một phen thân thiết. Hạ phu nhân khen Cố Sơn mấy câu lại lôi kéo tay Nguyên Dung cẩn thận nhìn, tán dương mấy câu, liền kéo Nguyên Thu vào trong ngực hỏi liên tục “Mấy tuổi? Có đi học không?”. Lý thị bên kia cũng khen con của Hạ phu nhân không dứt miệng.

Con trai của Hạ phu nhân là Hạ Tử Nghiệp và Cố Sơn cùng tuổi, hai người không bao lâu liền thân quen. Lý thị sợ bọn họ ở trong nhà buồn bực, bảo bọn họ ra vườn chơi.

Nguyên Thu vội nói “Con dẫn Tử Yên tí tí vào phòng con chơi một chút”

Lý thị cười, gật đầu nói “Vậy các con cần chiêu đãi tốt Tử Yên”

Nguyên Dung, Nguyên Thu cùng đứng lên đáp ứng.

Tử Yên lớn hơn Nguyên Thu một tuổi, lớn lên ở Sơn Đông, tính tình hết sức cởi mở, cùng với Nguyên Thu, Nguyên Dung nói chuyện không ngừng. Ba nữ tử đến phòng Nguyên Dung, Tử Yên tò mò xem cái này một chút sờ cái kia một chút, cười nói “Nghe nói đồ chơi ở Giang Nam tỉ mỉ, hôm nay thấy khuê phòng muội muội, quả nhiên khắp nơi đều lộ ra tao nhã lịch sự”

Nguyên Thu cười khách khí vài câu, liền kêu Bích Nhi tới đây nói “Người chọn mấy món điểm tâm ngon ngày thường làm bùng lên đây”

Bích Nhi vội đáp “Mới vừa làm bánh Minh Châu Hương Dụ, bánh thủy tinh, phù dung cao, thủy tinh sủi cảo hấp”

Nguyên Thu gật đầu nói “Mấy loại điểm tâm này mùi vị cũng được, đem cánh hoa hồng ta phơi khô lấy ra, làm bình Hoa Trà, chúng ta ăn chút điểm tâm, đoán chừng phải đợi chút nữa mới ăn cơm trưa”

Chức Mộng cười đáp, đi lấy cánh hoa hồng thả vào trong ly trà, lại thả thêm một chút đường phèn vào, lấy nước cất ở hầm sơn tuyền nấu lên rót vào ly trà, từng đợt mùi thơm hoa hồng lan tỏa ra xung quanh.

Đại nha đầu Thúy Oanh lau xong tay cho Nguyên Thu cất khăn long, thấy bọn nha đầu bên cạnh Tử Yên cũng hầu hạ Tử Yên xong, liền cười nói “Các tỉ tỉ bên cạnh Hạ cô nương chắc chờ tới trưa cũng mệt mỏi, không bằng theo ta ra gian ngoài nghỉ ngơi, ăn chút trà bánh”

Tiểu Đào đại nha đầu của Tử Yên vội vàng khoát tay nói không cần.

Tử Yên cười nói “Ở đây không có gì gấp, các người đi nghỉ ngơi đi, ta ở chỗ này không cần các người phục vụ”

Thúy Oanh nói “Các tỉ tỉ yên tâm, ở đây có Chức Mộng tỉ tỉ và Bích Nhi phục vụ rồi, chúng ta ra bên ngoài uống trà đi” Một mặt cười chờ tiểu Đào dẫn bốn nha đầu ra gian ngoài phòng ngồi, phân phó nha đầu bày trà bánh thượng hạng, mấy người cười cười nói nói.

Bích Nhi rửa tay sạch sẽ rồi làm tốt điểm tâm bỏ vào hộp đựng thức ăn, phân phó nha đầu đem vào, mình lại vén tay áo lên chọn trái cây thượng hạng rửa sạch cất xong bày ra mâm tự mình mang đi vào.

Tử Yên đang ăn ngon điểm tâm thấy Bích Nhi đem mâm trái cây lại khen ngợi không dứt “Nguyên Thu muối muối, tỉ tỉ bên cạnh người thật là huệ chất lan tâm, làm món ăn ngon lại nhìn đẹp nữa”

Nguyên Dung nói “Tam muối trong ngày thường, các sự việc khác để ý cũng thôi, phương diện ăn ở cũng thật dụng tâm, may nhờ có nha đầu như Bích Nhi, ngày thường bất luận nghĩ ra loại đồ ăn gì Bích Nhi cũng làm được”

Nguyên Thu cười nói “Tổ phụ của Bích Nhi làm ngự trù, phụ thân cũng nổi danh Giang Nam về điểm tâm làm bằng bột mì là sư phụ” Chợt nhớ tới phụ thân Bích Nhi qua đời, gia đạo sa sút mới bán mình làm nô, nên không thích người khác nhắc đến liền che miệng không nói.

Tử Yên gấp một miếng thủy tinh sủi cảo hấp nói “Nhìn da này đều trong suốt, trứng tôm bên trong đều thấy rõ ràng, ăn lại ngon. Thật là thích”

Bích Nhi cười nói “Hạ cô nương thích là tốt rồi, trước buổi trưa ta làm rất nhiều, đưa cô nương mấy hộp đem về, muốn ăn chỉ cần đốt lửa chưng một khắc là được”

Tử Yên cười “Mẫu thân mắng chết, không chỉ ăn còn cầm”

Nguyên Thu, Nguyên Dung nghe vậy đều cười.

Mỗi loại ba người ăn một chút rồi cũng thôi, Nguyên Thu nói “Còn dư mang đến phòng ngoài cho các tỉ tỉ của Hạ cô nương ăn, để các nàng cũng nếm thử điểm tâm của Giang Nam một chút”

Chức Mộng đáp, gọi tiểu nha đầu đi vào bưng ra ngoài.

Ba người lại ngồi một lúc, Nguyên Dung nói “Không bằng Tử Yên muối muối cũng đến phòng ta ngồi chơi một chút, mặc dù ta không có đồ ăn ngon như Tam muối, nhưng có đồ chơi khác, nói không chừng Tử Yên muối cũng thích”

Tử Yên cười nói “Ngay cả có đồ ăn ngon ta cũng không dám ăn, lát nữa nếu ăn cơm trưa không được lại bị mẫu thân la, phải đi xem tỉ tỉ có đồ chơi gì hay”

Nguyên Thu cười nói “Nhị tỉ thiên vị, ngày thường ta đi vào nhà cũng không thấy tỉ có đồ hay cho ta chơi”

Nguyên Dung cười cười, không trả lời.

Ba người cười nói đi ra, Thúy Oanh và Tiểu Đào cũng vội vàng cho người thu thập đồ đạc, rửa tay đi theo phía sau.

Nguyên Thu dẫn Tử Yên ra khỏi cửa viện, đi qua rừng trúc, thấy một vườn hiên ra trước mắt, nước xanh biếc vòng quanh vườn quanh co chảy qua, bên ngoài dòng sông nhỏ xây bờ thượng có đá Thái Hồ quanh co lại có một đạo lùn hành lang xây theo mép nước. Trên lùn hành lang cách vài mét lại có cửa sổ hình dáng khác nhau, làm cho bên trong vườn viên ngoại sơn sơn thủy thủy hòa lẫn làm một thể.

Tử Yên cười nói “Nghe thấy viên lâm của Giang Nam cấu trúc sáng tạo, hôm nay thấy quả nhiên danh bất hư truyền, còn chưa vào vườn mà có thể nhìn cảnh trí như thế, chắc hẳn bên trong càng thêm như Thi như Họa”

Nguyên Thu cười nói “Phủ đệ mới của các tử như thế nào? Chắc cũng không có kém”

Tử Yên cười “Vừa đến cũng chưa có đi dạo qua, ai biết vườn rốt cuộc như thế nào?”

Nguyên Thu nói “Nếu không chúng ta dẫn Tử Yên tử tử dạo vườn chúng ta trước một chút”

Nguyên Dung vội vàng nói “Vườn có gì tốt mà đi dạo, đến viện tử ngồi một chút đi, tử mới vừa bảo Hồng Phát về pha trà rồi”

Nguyên Thu trong lòng kì quái nhưng cũng không nói gì, Tử Yên là khách thấy Nguyên Dung kiên trì như vậy cũng chỉ đi theo.

Viện của Nguyên Dung nhỏ hơn một chút so với viện của Nguyên Thu, trong nhà cũng chỉ có hai đại nha hoàn và ba tiểu nha đầu lo trong lo ngoài, Hồng Phát đem trà vừa mới nấu xong bưng lên. Nguyên Dung tự mình rót cho Tử Yên một chén trà nói “Muội muội ném thử trà này một chút”

Tử Yên nhận lấy nhẹ nhàng thổi hai cái, nhấp một miếng nhỏ cười nói “Mát mẻ hết sức, mùi vị hơi nhạt một chút”

Nguyên Thu cũng thổi, nhấp một hớp “Thì ra là trà Minh Tiền, không trách được”

Tử Yên cười hỏi “Xưa nay ta không hiểu thứ này, trà Minh Tiền là cái gì?”

Minh Thu cười nói “Trà Minh Tiền là tiết thanh minh trước Long Tĩnh, mùi vị mát mẻ nhưng số lượng hơi ít một chút, trà Minh Tiền của nhị tử cũng là thượng hạng”

Nguyên Dung cười nói “Hôm trước phụ thân thưởng Trương di nương một chút, Trương di nương biết tử yêu trà, đem đưa cho tử, Tam muội nếu thích cũng lấy một ít về uống”

Nguyên Thu cười cười khoát tay nói “Là Trương di nương đưa cho tử, tử giữ lại uống đi, muội từ trước đến giờ chỉ thích hoa trà do mình điều chế, trà này muội không hay uống, uội cũng lãng phí”

Tử yên cũng uống hai ngụm rồi để ly xuống, hỏi có chút ngượng ngùng “Tử nói cho chúng ta có gì tốt chơi đâu?”

Nguyên Dung cười đứng dậy đến gần kéo lấy mấy hà bao ra ngoài đưa cho hai người nhìn “Mấy cái này mấy ngày trước tử mới sưu, các muội xem thử”

Tử Yên cầm cái màu sắc diễm lệ nhìn, ngoài miệng tán dương, Nguyên Thu cũng cầm lại, vừa nhìn qua, phát hiện đường thêu mịn màng, đóa hoa rất sống động, nhìn hết sức đẹp, trong lòng âm thầm ngạc nhiên.

Mẫu thân tinh lực có hạn chỉ dạy bảo mình nữ công, lại cho Trương di nương dạy Nguyên dung nữ công, đã qua ba năm, nữ công Nguyên Dung tốt hơn so với mình một trời một vực. Nghĩ nữ công của Trương di nương kém hơn mẫu thân một chút, Nguyên Dung có thành quả như vậy, nhất định chính là kết quả của sự cố gắng của nàng, trong lòng Nguyên Thu không khỏi lau mắt mà nhìn Nguyên Dung.

Tử Yên cầm hà bao cũng thấy mới mẻ đẹp mắt, từ nhỏ tính tình nàng hướng ngoại, rất khó ngồi yên, biết Nguyên Dung chỉ lớn hơn nàng một tuổi lại có thủ nghệ bậc này không khỏi tán dương Nguyên Dung một phen. Nguyên Dung không kìm được vui mừng, lại lấy ra rất nhiều thứ may vá trân quý.

Ba người đang cầm hà bao, tiểu nha đầu đi vào nói “Phu nhân sai người đến báo mời ba vị tiểu thư đến phòng khách ăn cơm, Nguyên Thu và Tử Yên buông hà bao trong tay xuống, Nguyên Dung đứng lên cười nói “Tử dọn dẹp đồ, các muội đi trước đi”

Nguyên Thu nắm tay Tử Yên đi ra ngoài, đi tới cửa Nguyên Thu quay đầu lại nhìn Nguyên Dung, thấy nàng đem hà bao Tử Yên cầm lâu cũng lựa ra nhỏ giọng cùng nha đầu của mình nói thầm.

Nguyên Thu cố ý cười nói “Tử nhanh lên một chút, chúng ta đợi tử cùng đi”

Nguyên Dung vội vàng đáp, để đồ xuống lại dọn nha đầu mấy câu, cùng Tử Yên và Nguyên Thu đi tới phòng khách.

Thời điểm đi ngang qua vườn, Cố Sơn và Hạ Tử Nghiệp cũng vừa ở bên trong đi ra ngoài, Nguyên Thu quan sát hạ Tử Nghiệp tuy so với Cố Sơn nhỏ hơn một tuổi nhưng chiều cao cũng không cách nhau bao nhiêu, da có hơi đen, nhìn thể nào cũng thấy cường tráng hơn Cố Sơn một chút, trong lòng thầm nghĩ nên khuyên phụ thân cho ca ca tìm lão sư học võ, để ca ca rèn luyện thân thể mới tốt.

Lúc mấy người đến phòng khách, cơm trưa đã bày xong, liền rửa tay bởi Lý thị và Hạ phu nhân.

Đồ ăn ở Cố phủ luôn lấy tinh tế làm chủ, Lý thị dựa theo khẩu vị của Hạ phu nhân mà bày món ăn cho nàng. Hạ phu nhân ném mấy loại cười nói “Từ nhỏ chúng ta cùng nhau lớn lên, người thật hiểu khẩu vị của ta, những thứ này ta đều thích ăn”

Lý thị cười nói “Hôm nay người cũng đến Hàng Châu, về sau chúng ta có thể thường xuyên gặp mặt rồi”

Hạ phu nhân vỗ bàn tay của nàng nghe lời nói tri kỷ của nàng.

Nguyên Thu ngồi bên cạnh Tử Yên không ngừng chia thức ăn cho Tử Yên, mặc dù lúc này Tử Yên ăn không ít bánh ngọt nhưng đồ ăn của Cố phủ mới lạ nên ăn cũng nhiều.

Ăn cơm xong mấy người rửa tay uống trà, qua nửa canh giờ, người ở tiền sảnh qua nói “Hạ lão gia phải về phủ, gọi Hạ phu nhân, công tử và tiểu thư cùng trở về”

Nguyên Thu phân phó Bích Nhi lấy hộp thức ăn đã chuẩn bị từ sớm nói “Đây là thức ăn Bích Nhi nói làm, cũng tinh xảo, nếu tỉ tỉ không chê cảm về ăn chơi” lại cảm thêm một hộp nói “Đây là hoa hồng chúng ta vừa uống, tỉ tỉ cũng đem về một chút có tác dụng làm đẹp dưỡng nhan”

Tử Yên vội cảm ơn cười nói “Bích Nhi tay nghề cực tốt, muội không chê tỉ tham ăn là tốt rồi”

Nha đầu của Nguyên Dung lúc này bưng cái hộp đưa cho Nguyên Dung, Nguyên Dung cười mở cái hộp ra, đưa cho Tử Yên nhìn, bên trong chứa ba bốn cái hà bao tinh xảo, là mấy cái Tử Yên yêu thích không buông tay.

Hạ phu nhân ở bên cạnh nhìn cái hộp nói với Lý thị “Nữ nhi này cũng thật khéo tay”

Lý thị nói “Nàng thật có lòng” Hạ phu nhân cười vỗ tay Lý thị, quay đầu nhìn lại nha đầu cũng đã thu thập xong đồ đạc, liền cáo từ Lý thị, Lý thị tự mình đưa đến cửa thứ hai mới trở về.

Lý thị trở lại liền lên giường ngồi, kêu tiểu nha đầu đốt chân, Trương di nương đứng một bên bưng trà.

Lý thị quét mắt Trương di nương lại nhìn Nguyên Dung ngồi phía bên dưới, nhắm mắt lại khoát tay nói “Hai người các người cũng mệt mỏi, đi về nghỉ ngơi đi. Hôm nay ta thấy nữ công của nhị cô nương rất tiến bộ, người dạy cũng không tệ, đợi lão gia về ta nói hần thưởng cho các người”

Trương di nương và Nguyên Dung vội vàng đáp, từ từ lui ra ngoài.

Nguyên Thu ngồi bên cạnh Lý thị, thấy Nguyên Dung và Trương di nương đã đi ra ngoài, liền nghiêng thân nằm chết dí trong ngực Lý thị, gắt giọng “Nữ nhi lười đi tới đi lui, mẫu thân để nữ nhi ở lại ngủ trưa chỗ mẫu thân đi”

Lý thị điểm nhẹ chót mũi nàng nói “Không có bộ dáng gì, một lúc nữa phụ thân người tiền khách trở về, nhìn thấy cái bộ dáng này lại nói người. Nếu lười biếng chính mình đi, bảo bà vú ôm người sang phòng cách vách ngủ nhé?”

Nguyên Thu nghĩ phụ thân trở lại cũng muốn ngủ trưa, liền vội vàng gật đầu nói được, Lý thị gọi bà vú vào dẫn Nguyên Thu sang phòng cách vách ngủ, lại tự mình hạ rèm xuống đỡ Nguyên Thu ngủ, để lại một nha đầu trong phòng trông giữ dặn dò mấy câu mới đi.

Lý thị trở về thấy bọn nha đầu đều ra phía ngoài phòng chờ đợi liền biết Cố Lễ đã trở về, đi vào phòng thấy Cố Lễ đang dùng trà, Lý thị nhìn thấy hần cũng có vẻ mặt buồn ngủ liền đóng cửa hầu hạ Cố Lễ, vừa cời trường bào vừa nói chuyện hôm nay cho hần.

3. Chương 3: Trương Di Nương Và Nguyên Dung

Cố Lễ nghe chuyện Nguyên Dung tặng hà bao có chút kinh ngạc một lúc lâu, gật đầu nói “Nguyên Dung có nữ công tiến bộ như vậy cũng khó có được, dù sao cũng là thứ xuất, chỉ cần không quá kém là được tóm lại về sau cũng không ra ngoài nhiều. Sư phụ dạy nữ công cho Nguyên Thu người tìm thế nào rồi? Nàng đã bảy tuổi cũng không thể quá ham chơi nên nghiêm túc tìm sư phụ dạy nữ công cho nàng mới đúng”

Lý thị nói “Đã tìm được rồi, là một tú nương họ Tô, từng làm ở ngũ thái Tú Phường, nữ công rất giỏi, các phu nhân trong thành Hàn Châu cũng thích người này may vá cho, hôm nay nàng dành dụm được chút ít liền rời khỏi Tú Phường ra ngoài làm riêng, ta liền lấy giá tiền cao để mời nàng. Hôm nay đã đến rồi, chỉ là ta bận tiếp khách chưa để ý tới nàng đã để cho quản gia đi an bài”

Cố Lễ bỏ ly trà lên bàn nằm xuống giường hí mí mắt nói “Vậy thì tốt, Thu nhi xưa nay thông minh cần bồi dưỡng nàng cho tốt”

Lý thị vội vàng đi đến, đem màn thả xuống, nằm xuống bên người Cố Lễ, nhìn Cố Lễ còn chưa ngủ, liền hỏi một câu “Tiên sinh của Sơn nhi thì sao?”

Cố Lễ nói “Mấy ngày này sai người đi hỏi thăm, một Tri Châu cấp dưới đề cử một người là cử nhân tên Trương Sơn, nghe nói người này học thức cực tốt, từng làm quan Thông Phán, nhưng làm người quá mức ngay thẳng, thường bị đồng僚 chèn ép, trong cơn nóng giận dẫn theo nương tử trở lại nông thôn trồng chút đất bạc màu, dựa vào thê tử may vá sống qua ngày cuộc sống rất nghèo khổ. Ta đang suy nghĩ không biết nên an bài tiên sinh ở chỗ nào?”

Lý thị cười nói “Phía sau phủ chúng ta có gia đình của lão thái thái mẹ góa con côi, viện của nàng rất lớn, ngăn ra hơn phân nửa là trống trải. Bên này cách vách nhà ta nên để quản gia qua xem thử, nói là ngăn ra nhưng viện còn lại cũng rất lớn, ba gian sương phòng rộng rãi sạch sẽ lại có một phòng bếp. Ta nghĩ thuê cái viện với sương phòng này, đến lúc đó mời tiên sinh thì có thể vào đó ở. Gần phủ chúng ta nên thường ngày tới lui cũng dễ”

Cố Lễ cau mày nói “Lão thái thái mẹ góa con côi e rằng không ổn”

Lý thị cười “Nàng ở bên trong phòng của mình, có cửa khác ra vào. Nói là ngăn ra nhưng ở giữa có tường rào rất cao, không khác gì hai gia đình”

Cố Lễ cười nói “Nói như vậy cũng thật thỏa đáng, vậy ngày mai ta cho người mời tiên sinh đó tới xem rốt cuộc học thức như thế nào?”

Hai vợ chồng vừa nói chuyện, một lúc không có tiếng động mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Trương di nương và Nguyên Dung từ phòng lớn đi ra, Nguyên Dung nói “Chiều nay di nương có rảnh rồi hay không, không bằng dạy con nữ công được không?”

Trương di nương vội cười nói “Nếu nhị cô nương không ngủ, liền đến nhà ta ngồi một chút đi, ta lấy những loại mới cho cô nương xem nhé”

Nguyên Dung nói “Tối hôm qua ngủ nhiều, hôm nay không ngủ được, hay đi tới chỗ di nương nhìn xem thế nào.”

Hồng Phát đi phía sau Nguyên Dung cười nói “May vá có dạng gì đẹp mà khiến cho cô nương tự mình đi xem, hôm đó đã đau đầu hôm nay lại mệt cho tới trưa, hay là nhị cô nương về phòng rửa mặt nghỉ ngơi, để di nương đem đến phòng cô nương đi”

Nguyên Dung cũng không quay đầu lại cười nói “Bên di nương tốt lắm, cũng phải xem có tiện đến nhà ta hay không? Huống gì ta cũng không làm gì, vừa đúng lúc đến chơi với di nương”

Hồng Phát nghe vậy thì không nói thêm gì nữa, cuối đầu đi theo phía sau, Nguyên Dung quay đầu lại liếc xéo nàng nói “Hong Phát, người dẫn theo nha đầu trở về trước đi, lựa những hà bao còn dư lại, chọn hai cái mang đến chỗ phu nhân và tam muội”

Hồng Phát sững sốt một chút cười nói “Đoán chừng giờ này phu nhân và tam cô nương đang ngủ trưa, mà ta đi tặng đồ ai phục vụ cô nương?”

Liễu nhi chen đến một bên cười nói “Cô nương có ta phục vụ rồi, người nhanh đi chọn hà bao đưa đi đi. Phu nhân và tam cô nương ngủ trưa còn bọn nha đầu thì chết hết hay sao? Sao người không đem hà bao giao cho họ?”

Nguyên Dung cũng không nói, tựa vào tay Liễu nhi đi tới hướng viện Trương di nương, Hồng Phát thấy thế dẫn theo nha đầu ngượng ngùng trở về viện.

Trương di nương tên là Uyển Vân, phụ thân là Thông Phán, người này phẩm tính bình thường nhưng tiểu thiếp lại sinh được nữ nhi như tiên trên trời, nhà tuy nhỏ nhưng ăn mặc cũng sung sướng, mời sư phụ dạy nữ công nghiêm túc, năm đó Trương phụ tham gia tiệc cưới gặp được Cố Lễ, trong lòng hâm mộ hấn nhỏ tuổi nhưng lại có chức quan tốt, e là về sau tiền đồ vô lượng, liền xin chủ nhân giới thiệu cho biết, càng muốn đem nữ nhi thứ xuất Uyển Vân cho Cố Lễ làm thiếp.

Cố Lễ nạp Trương thị làm tiểu thiếp vốn là nể mặt mũi bạn hữu, nhưng khi lấy về lại thấy Trương thị thù mị xinh đẹp lại cực kì dịu dàng hiền hậu trong lòng cũng sinh ra mấy phần yêu thích. Sau khi Trương thị sinh ra trưởng nữ Cố Lễ vui mừng nên đưa lên làm Trương phụ.

Liễu nhi đỡ Nguyên Dung đi theo Trương phụ đến viện của nàng, Như Lan Như Mai vội vàng ra đón, khăn tay nước ấm cũng chuẩn bị thỏa đáng hầu hạ hai người rửa tay.

Hai nha đầu Như Lan Như Mai là thị tì Trương thị mang theo từ nhà mẹ đẻ, hai nha đầu lớn lên được gả cho hai gã sai vặt của Trương gia. Sau khi Như Lan, Như Mai lập gia đình, Lý thị cho hai nàng xuất phủ đổi lại hai nha đầu sai vặt cho Trương di nương. Nhưng Trương di nương thích dùng người theo mình từ nhỏ luôn thỏa mái liền lén lút cầu xin Cố Lễ đưa hai nha đầu hồi môn của mình trở lại. Cố Lễ thấy việc này cũng không có gì lớn vả lại nha đầu hồi môn của Trương di nương nên do nàng định đoạt, liền nói với Lý thị để cho Như Lan, Như Mai trở lại phục vụ Trương di nương không cần phải đại nha đầu qua nàng, Lý thị chỉ đành đáp ứng.

Như lan sau khi lập gia đình được một năm thì sinh hạ Liễu nhi, Trương di nương thấy Liễu nhi từ nhỏ đã thông minh lanh lợi, khi nàng được sáu tuổi liền đưa nàng cho Nguyên Dung làm thiếp thân nha đầu. Nha đầu này cũng có khí chất, mặc dù tuổi không lớn nhưng cũng chu đáo, hầu hạ Nguyên Dung mấy năm cũng không có xảy ra đại sự gì làm Như Lan cũng cảm thấy có thể diện.

Trương di nương nhìn Liễu nhi đang hầu hạ Nguyên Dung rửa tay liền cười nói với Như Lan “Nữ nhi này của người mặc dù chỉ là năm hai đại nha hoàn nhưng một chút cũng không thua kém người”

Như Lan cười nói “Vẫn còn có điểm non nớt, phải nhờ Nhị cô nương chỉ bảo thêm”

Nguyên Dung rửa sạch tay, lấy khăn lông Liễu nhi đưa cho xoa xoa nói “Liễu nhi đi theo mẹ người ra ngoài nói chuyện đi, đừng quấy nhiễu ta và Trương di nương”

Liễu nhi và Như Lan đáp lại rồi đóng cửa đi ra ngoài ngồi ở cửa nói chuyện với nhau, Như Mai lấy ra một chút đồ nữ công rồi đứng ở một bên

Nguyên Dung nhận lấy các loại đồ nữ công liền vút trên bàn hỏi “Di nương, hôm qua người nói muốn con đưa những đồ may vá ngày thường tốt nhất cho Hạ cô nương thì phụ thân sẽ nói ầu thân mời sư phụ nữ công cho con thật không?”

Trương di nương ôm chầm nàng nói “Nha đầu ngốc, tuy rằng lão gia mặc kệ mọi chuyện trong phủ nhưng con đưa ra mấy cái hà bao phu nhân cũng không thể lừa gạt lão gia, hôm nay lão gia biết nữ công con có tiến bộ, dĩ nhiên trong lòng sẽ yêu thích, chờ lúc ăn tối lại nhắc lại, chuyện này chắc chắn thành công”

Nguyên Dung nghe vậy gật đầu nói phải, cười hì hì ôm Trương di nương nói “Cũng là di nương thương con, bằng không thật đúng là không đến phiên con”

Trương di nương thở dài nói “Thân phận của di nương hèn mọn làm liên lụy đến con, nếu lão gia thương con như thương Tam cô nương thì ta cũng không cần phải lo lắng như thế”

Nguyên Dung nói “Di nương nói cái này làm gì, mau thu hồi những lời này của người, nghe vậy thật làm ta khó chịu”

Trương di nương lên tinh thần, cười cười “Hôm kia ta muốn cô nương làm cho lão gia một phiên sáo, cô nương làm xong chưa?”

Nguyên Dung lắc đầu “Làm được bảy tám phần thôi”

Trương di nương nói “Bảo nha đầu đem tới cho ta xem một chút, nói không chừng buổi tối có chút công dụng” nói xong gọi Liễu nhi, sai nàng đi lấy phiên sáo chưa xong đem đến.

Trương di nương cầm lấy nhìn, dặn Nguyên Dung làm xong trước giờ ăn tối.

Nguyên Dung vội vã may vá, làm cho xong các phần còn lại của phiên sáo.

Bận rộn nửa canh giờ, rốt cuộc cũng làm xong, Nguyên Dung bỏ đồ xuống, xoa xoa ánh mắt đau nhức cười nói “Lần này làm xong rồi, bình thường không có làm việc vội vã như vậy thật làm ắt ta đau, đường may cũng bị thô”

Trương di nương cười nói “Đây không phải là việc xuất phát từ người sao? Trong ngày thường làm gì thấy con làm những thứ này?” dứt lời nhìn ra sắc trời, đứng lên nói “Ước chừng đã đến giờ cơm tối, ta phải đi nhanh đến phòng lớn hầu hạ, con dọn dẹp rồi đi qua”

Nguyên Dung đáp, nhìn Trương di nương đi ra ngoài, kêu nha đầu đến lấy nước rửa mặt, rồi dẫn theo Liễu nhi đi về phòng.

4. Chương 4: Nữ Công Sư Phụ

Cổ Lễ ngủ trưa dậy liền sai người gọi Cổ Sơn vào thư phòng, tự mình cầm sách dạy hần. Nguyên Thu tính ngủ đi ra ngoài, thấy phụ thân dạy ca ca học cũng không lên tiếng, ngoan ngoãn ngồi nghe. Cổ Lễ dạy hơn nửa giờ, cảm thấy có chút mệt mỏi, liền đóng sách lại nghiêm nghị nói “Mấy ngày nữa mới tiên sinh thì không thể nhàn nhã như vậy nữa, ít ham chơi lại, chăm lo học tập cho tốt, rõ chưa?” Cổ Sơn vội vàng vâng dạ.

Nguyên Thu ở một bên nghe nghiêm túc, nghe phụ thân nói xong không tự chủ lên tiếng “Rõ”

Cổ Lễ nghe thế thật vui vẻ, đưa sách cho Cổ Sơn, kéo Nguyên Thu đến trước mặt hỏi “Vừa rồi phụ thân nói con nhớ được bao nhiêu”

Nguyên Thu cười nói “Nghe được hết cũng nhớ rõ”

Cổ Lễ nói “Vậy con nói cho phụ thân nghe ‘Thiên mệnh chi vị tính, thẳng thẳng chi vị nói, tu đạo chi vị dạy. Đạo và người, không thể tách ra vậy. Nhưng cách phi đạo vậy. Là cổ quân tử cảnh giác chỗ không thấy, sợ hãi chỗ không biết. Mặc thấy ư ắc, mặc lộ vẻ ư vi. Cổ quân tử thận kia độc vậy. Hỉ nộ ái ố chi không phát, vị trong; phát mà đều trung tiết, vị chi hòa. Trung cũng người, thiên hạ rộng lớn vốn cũng vậy; cùng cũng người, thiên hạ chi đạt đạo vậy. Trí trung hòa, thiên địa vị yên, vạn vật dục yên’ những lời này có ý tứ gì?”(nói thật cái này thì chỉ theo convert mà chép ra thôi...ta thì..chep..chep..còn non nớt quá..)

Nguyên Thu nghiêm túc đáp “Tính tự nhiên của con người gọi là ‘Tính’, theo bản tính làm việc gọi là ‘Nói’, nguyên tắc tu dưỡng theo ‘Nói’ gọi là ‘Dạy’. ‘Nói’ không phải một sớm một chiều mà biến mất, nếu như biến mất thì không thể gọi là ‘Nói’. Cho nên phẩm đức của người cao thượng ở chỗ người khác không nhìn thấy cũng cẩn thận, ở chỗ không có người nghe cũng dè chừng. Càng là bí mật thì càng rõ ràng, ở địa phương càng nhỏ thì càng rõ rệt. Cho nên phẩm đức của người cao thượng ở mỗi một chỗ đều cẩn thận. Vui mừng buồn giận không có biểu hiện ra ngoài, gọi là “Trung”, biểu hiện ra cũng phù hợp với hoàn cảnh gọi là ‘Cùng’. ‘Trung là bản tính người người đều có, ‘Cùng’ là nguyên tắc tuần hoàn, đạt tới cảnh giới ‘Trung hòa’ tất cả trong trời đất đều tại đây, vạn vật sinh trưởng cũng tại đây”

Cố Lễ không ngừng gật đầu, đợi Nguyên Thu nói xong khen ngợi nàng một phen, nghiêng đầu nhìn Lý thị, thở dài nói “Đáng tiếc lại là một nữ nhi, nếu là nam tử nhất định có thể Quang Tông Diệu Tổ, ta thấy nàng còn giỏi hơn cả Sơn nhi”

Nguyên Thu vội nói “Phụ thân nói không đúng lắm, mặc dù bây giờ ca ca không phải thực xuất sắc, nhưng kiến thức ca đã học qua năm cực kì vững chắc, phụ thân dạy tốt ca ca, tương lai nhất định không phụ kì vọng của phụ thân. Nữ nhi hiện tại là có chút khôn vặt thôi, nhớ nhanh một chút nhưng cũng mau quên, đều nói sự việc lớn cần chứng thực qua thời gian, phụ thân khen con như thế, nữ nhi gánh không nổi”

Lý thị nghe vậy, cầm khăn che miệng cười không ngừng “Nhìn cái miệng nhỏ này, thật là giỏi nhất là dụ người”

Cố Lễ nhìn thê tử cười nói “Cũng là người dạy tốt”

Lý thị nói “Ta cũng chỉ là một miệng hồ lô thôi, không nhất định nói dễ nghe”

Hai người đang cười nói Trương di nương từ bên ngoài tiến vào, thỉnh an Cố Lễ và Lý thị rồi đứng sang một bên cười nói “Lão gia, phu nhân có việc gì mà cười vui vẻ như vậy, từ bên ngoài đã nghe thấy, phu nhân cũng nên nói cho cận thân nghe một chút”

Lý thị nói “Nào có chuyện gì vui, chỉ là Nguyên Thu nói chuyện với phụ thân nàng thấy thú vị thôi”

Cố Lễ nhìn Nguyên Thu, lại nghĩ đến một nữ nhi khác của mình mà không thấy, liền hỏi “Nguyên Dung còn chưa tới sao?”

Trương di nương vội trả lời “Buổi chiều Nhị cô nương đến phòng của cận thân xem đồ nữ công, đoán chừng có chút mệt rồi, chắc hẳn một chút nữa sẽ tới”

Lý thị nói “Tuy nói chuyện nữ công là việc chính, nhưng không nên quá mệt nhọc, ảnh hưởng thân thể cũng không tốt”

Cố Lễ gật đầu nói “Đúng vậy, cho người kêu Nhị cô nương tới đi”

Một tiểu nha đầu đáp một tiếng, vội đi ra, vừa tới cửa đã thấy Nguyên Dung đang đi tới.

Trương di nương thấy vậy vội nói “Cũng thật khéo, lão gia vừa cho người đi gọi Nhị cô nương, Nhị cô nương đã tới rồi”

Nguyên Dung tiến lên thỉnh an Cố Lễ, Lý thị liền ngồi xuống.

Cố Lễ nói “Ta nghe mẹ người nói người tặng hà bao mình thêu cho Hạ cô nương, chắc nữ công của người rất tiến bộ, về sau tiếp tục cố gắng”

Nguyên Dung vội vàng đứng lên trả lời “Dạ, cũng làm bình thường thôi, trùng hợp là Tử Yên muội muội thích liền đưa nàng”

Lý thị cười nói “Ta ở xa xa cũng nhìn thấy, nhìn cách thêu và màu sắc, chắc là rất đẹp”

Nguyên Dung nhân cơ hội lấy ra phiến sáo nói “Nữ nhi làm cho phụ thân một phiến sáo”

Cố Lễ nghe vậy cầm lấy nhìn thật kĩ liền cười đưa cho Lý thị “Người nhìn xem một chút. Mặc dù nhìn từ xa không tẹt nhưng thật ra nhìn gần cũng chưa phải là quá tốt”

Lý thị cũng cười gật đầu “Dù sao tuổi vẫn còn nhỏ, như vậy đã là khó có được lắm rồi”

Trương di nương đứng ở một bên liền cười nói “Nữ công của cận thân tuy nói rằng còn có thể cho người xem nhưng dù sao thủ nghệ cũng có hạn, Nhị cô nương thông tuệ, mấy năm nay đã học xong tay nghề chỗ cận thân rồi, hôm nay cũng không còn gì có thể dạy được nữa. Lão gia có thể mời sư phụ khác cho Nhị cô nương đi tránh cho cận thân làm trễ nãi chuyện của cô nương”

Lý thị nghe vậy không nói gì cuối đầu uống trà, Cố Lễ ôm Nguyên Thu đang định nói chuyện với Trương di nương, Nguyên Dung nhìn Cố Lễ một chút lại nhìn Lý thị một chút. Dù sao là tuổi nhỏ cũng không thể nhân nại giả bộ lâu, sợ Cố Lễ không mời sư phụ cho nàng, vội nói “Nghe nói trong phủ có một ma ma là Tô Tú, nữ công rất giỏi, không bằng phụ thân để nàng dạy nữ nhi đi”

Trương di nương nghe Nguyên Dung nói sắc mặt có chút trắng bệch, trong lòng âm thầm hối hận lúc chiều không giải thích kỹ cho nàng, chỉ có thể nháy mắt ra hiệu cho nàng, Nguyên Dung căn bản đang nhìn phụ thân nàng không để ý đến Trương di nương.

Trương di nương không ngừng nháy mắt cho Nguyên Dung ngược lại rơi vào mắt của Lý thị, Lý thị không đổi sắc mặt liếc di nương một cái, Trương di nương vội vàng lời không nháy mắt tiếp nữa mà Cố Lễ sắc mặt đã có chút thay đổi.

Vốn là Cố Lễ thấy Trương di nương dạy Nguyên Dung cũng không sao, Trương di nương may vá cũng không kém. Nhưng vừa nghe Trương di nương nói, có chút động lòng, đang nghĩ là Nguyên Dung mặc dù là thứ xuất nhưng dù sao cũng là trưởng nữ của mình, hôm nay nghe thấy ở phương diện nữ công nàng có chút thiên phú mời sư phụ dạy nàng cũng không thể không được. Nếu mọi mặt đều giỏi thì tốt, cho dù là thứ xuất cũng không có nhiều người được như vậy.

Đang muốn nói, Nguyên Dung lại nói lời như thế, Cố Lễ không khỏi có chút tức giận, quát nhỏ “Đó là nữ công sư phụ mẫu thân ngươi mời uội muội người, nào có đạo lý cho người cướp đi?”

Nguyên Dung vừa nghe có chút uất ức nói “Tam muội có tú nương dạy, vì sao con không có?”

Cố Lễ nghe vậy giận quá đập bàn một cái quát lên “Cần rõ, là ai dạy người nói như vậy. Mẫu thân ngươi bận rộn, mời người ngoài tới dạy, người có Trương di nương dạy nữ công còn chưa đủ sao? Người thân là trưởng tử, lại tranh giành sư phụ với tiểu muội là đạo lý gì?”

Nguyên Dung biết mình đã nói chuyện lỗ mãng, chỉ đành đứng đó cuối đầu cắn khước môi rơi nước mắt.

Nguyên Thu vừa thấy vẻ mặt của Nguyên Dung tránh không được mềm lòng, vội nói “Nghe nói ma ma Tô Tú nữ công rất giỏi, thường ngày thời gian con học nữ công cũng có hạn để nàng dạy tỉ tỉ cũng không sao. Huống chi con còn theo ca ca đi học, thời gian này có thể để nàng dạy cho Nhị tỉ”

Lý thị cười nói “Con ta, người nghĩ cũng thật đơn giản, Tô Tú ma ma muốn tìm việc nhàn hạ ta mới mời tới được, hôm nay lại thêm một người nàng ta hẳn là không chịu”

Cố Lễ nói “Chuyện này tới đây là xong, nữ công làm gì có nhiều thứ phải học như thế, chỉ dựa vào khéo tay, một người dạy không tốt sao còn phải hai người?”

Nguyên Dung ủy khuất đáp.

Lý thị nhìn sắc trời một chút, cũng đã đến giờ bảo Trương di nương đi truyền cơm tối. Nguyên Thu lôi kéo Cố Lễ nói chuyện mới làm cho Cố Lễ lấy lại chút tươi cười.

Buổi tối nằm trên giường, Lý thị nhắc chuyện này “Nàng chỉ là đứa nhỏ thôi, làm gì mà tức giận lớn như vậy? Chuyện này là ta suy tính không chu toàn, mấy ngày nữa ta mời sư phụ cho nàng”

Cố Lễ nói “Chuyện này liên quan gì người, cũng tại nàng thấy muội muội có sư phụ trong lòng ghen tị thôi, Thu nhi một chút cũng nhường nàng, người xem một chút người làm tỉ tỉ so muội muội còn kém không biết bao nhiêu. Nàng muốn tốt hơn, muốn cướp đoạt của muội muội, ý định này là không đúng. Cũng may là nữ hài tử nếu là nam hài tử chỉ sợ sau khi trưởng thành là muốn tranh gia sản với huynh đệ”

Lý thị nói “Nào có dọa người như người nói, cũng là tính tình trẻ con thôi”

Cố Lễ nói “Chuyện này tuy nói là người làm chủ, nhưng cái thật đúng là nên trách nàng không phải”

Lý thị nghe vậy cũng không nhắc lại, hai người hàn huyên chút liền ngủ.

5. Chương 5: Trương Di Nương Tính Toán

Lại nói Nguyên Dung sau khi từ phòng lớn ra về, tìm nén bực bội một đường đi về viện. Trương di nương bởi vì sau bữa cơm chiều phải ở lại phục vụ nên không dám đi trước, trong lòng nhớ lại không khỏi có vẻ

nóng nảy lo lắng. Lý thị nói chuyện với nàng vài câu rồi cho nàng trở về. Trương di nương vội vàng từ phòng lớn chạy nhanh đến phòng của Nguyên Dung, nhìn thấy Nguyên Dung đang nằm trên giường âm ỉ khóc.

Trương di nương đuổi hết bọn nha đầu ra khỏi phòng đóng cửa lại, đau lòng tiến lên vỗ vỗ lưng Nguyên Dung nói “Nhị cô nương, đừng khóc nữa, coi chừng khóc hư thân thể”

Nguyên Dung trở thân mình, hất tay nàng ra, ngồi dậy khóc thút thít nói “Con học nữ công với di nương không tốt sao? Cũng có nhiều cơ hội chung sống hơn, nhưng di nương lại cứ xúi con đi tranh nữ công sư phụ của muội muội, cũng làm cho phụ thân mất mặt con. Con thường cho di nương muốn tốt cho con, xem ra hôm nay là muốn hại con”

Trương di nương cầm khăn lau lệ giúp nàng nói “Con là máu thịt rút ra từ ta, ta làm sao sẽ hại con? Không phải bởi vì mẫu thân con quá thiên vị nên ta mới giúp con nghĩ cách hay sao?”

Nguyên Dung nói “Con là một thứ xuất mà ăn mặt dùng đồ đều giống như tiểu thư chính thất, ngày thường mẫu thân cũng đối xử với con thật hiền lành, cũng chưa nói nặng một câu”

Trương di nương nói “Nói con thông minh nhưng thật ra cũng là một kẻ ngu mà thôi. Ăn mặc có thể hao tốn bao nhiêu bạc, chỉ như há mồm thôi, con thật cho rằng nàng thương con thật sao?”

Nguyên Dung nghe lời nói như thế vội vàng ngồi dậy, dùng khăn lung tung lau mặt nói “Di nương rốt cuộc là muốn nói gì? Hai chúng ta không có gì phải che giấu, di nương nên mở rộng cửa sổ ra nói chuyện với ta cho rõ ràng”

Trương di nương kéo cánh tay của nàng nói “Trước kia vì con còn nhỏ, những gì di nương có thể dạy cho con thì đã dạy rồi nhưng lại không dám nói nhiều với con. Di nương dù sao cũng là xuất thân từ một gia đình nhỏ, có thể có kiến thức gì? Mình cũng chỉ là thiếp thất thôi. Mặc dù con không phải dòng chính thất nhưng dù sao cũng là trưởng nữ của phụ thân con, di nương chỉ muốn tranh cho con một phần nhỏ lợi ích thôi”

Nguyên Dung nói “Di nương nói vậy là như thế nào?”

Trương di nương nói “Nghe nói thành Hàng Châu hằng năm sẽ cử hành nữ nhi tiết, những tiểu thư chính thất tròn tám tuổi đều có thể tham gia, lần trước vì Tam cô nương chưa đủ tuổi làm cho con cũng không có cơ hội đi. Nữ nhi tiết nổi danh là các tiểu thư tranh tài nữ công, nếu như con được đứng đầu trong cuộc thi này đó chính là khêu tú nổi danh Hàng Châu, sau này cho dù là thân phận thứ xuất cũng không gay trở ngại con”

Nói đến đây Nguyên Dung cười lên tiếng, nghiêng đầu dựa vào ngực Trương di nương nói “Di nương nghĩ thật chu đáo, con lại hiểu lầm di nương”

Trương di nương ôm nàng nói “Thật ra những chuyện này là thứ yếu, việc chính di nương còn chưa nói. Con là thứ xuất, không thể nổi danh được tương lai con cũng chỉ có thể gả cho người ta làm thiếp thất, cho dù gả làm chánh thê cũng chỉ là quan lại nhỏ. Di nương chỉ sinh có một mình con, tương lai còn trông cậy vào con nữa”

Nguyên Dung nói “Nếu là quan lớn thì thiếp thất cũng không sao”

Trương di nương nhéo mặt nàng nói “Nói như vậy cũng không biết thẹn thùng. Theo lý mà nói việc này không phải là việc nên nói với cô nương nhưng ta sợ cô nương không hiểu làm trễ nãi chính sự của mình”

Nguyên Dung gật đầu nói “Trước kia con hồ đồ hỗn độn sống qua ngày, chưa bao giờ nghĩ đến những chuyện này. Hôm nay di nương chỉ điểm cho con, con cũng đã sắp mười tuổi cũng không thể sống giống như trước được”

Trương di nương nói “Đúng là những lời này, con thận cận với phụ nhân có ích lợi gì? Dù sao cũng không phải ruột thịt, mặc dù không gây trở ngại gì cho con nhưng nàng thương yêu con dù sao cũng có hạn. Tam cô nương đối với con có tốt hơn đi nữa, cũng là không thật lòng với con. Nàng ở trong lòng phụ thân có phân lượng hơn con nhiều, nếu con muốn cho phụ thân sung ái phải vượt qua được nàng”

Nguyên Dung nghiêm túc suy nghĩ cam thấy điều này có lí liền cười nói “Con vẫn cho rằng mình thông minh thì ra con vẫn còn hồ đồ, về sau di nương nên dạy bảo con nhiều hơn”

Trương di nương nhìn Nguyên Dung đã mở rộng lòng mình cũng không còn tỏ vẻ tiểu thư nữa, trong lòng thật vui mừng lại suy nghĩ mưu đồ để nữ nhi được tốt hơn, an ủi Nguyên Dung mấy câu lại trở về phòng.

Như Lan thấy Trương di nương đi về trễ, vội gọi nha đầu múc nước thử nước ấm hầu hạ nàng rửa mặt, Như Mai hỏi “Hôm nay bà cô về trễ như vậy, chắc mệt chết đi rồi, phòng lớn có chuyện gì mà bà cô về trễ như vậy?”

Trương di nương rửa mặt xong đuổi hết tiểu nha đầu ra khỏi phòng, kể lại toàn bộ chuyện lúc tối cho hai người nghe.

Như Lan nghe xong nói “Ý của bà cô rất tốt, nhưng hôm nay phu nhân mời tú nương giỏi như thế dạy cho Tam cô nương sợ rằng sang năm Nhị cô nương lấy được đứng đầu cũng không dễ dàng như vậy”

Như Mai nói “Nhị cô nương may vá giỏi hơn Tam cô nương không biết bao nhiêu lần, chỉ là cả ngày chỉ có chúng ta may vá không bằng sư phụ bên ngoài, nếu lão gia chịu mời sư phụ, phần thắng của Nhị cô nương sẽ lớn hơn một chút”

Trương di nương gật đầu nói “Điều này đúng là điều ta đang suy nghĩ, nhưng buổi tối Nhị cô nương đã nói sai lầm ọi chuyện đang tốt đẹp trở thành thất bại, ta làm sao còn dám mở miệng”

Như Mai suy nghĩ một chút cười nói “Thật ra thì lão gia chỉ tức giận một lúc thôi, dù sao cũng là con gái của mình không thể nào tức giận lâu được. Di nương chờ lão gia hết giận, ở bên gối năn nỉ cũng không thể không được”

Như Lan nói “Đúng như vậy, đúng lúc ấy bà cô chỉ cần nói Nhị cô nương tiến bộ, lão gia tuy yêu thương Tam cô nương nhưng không thể để Nhị cô nương quá kém đúng không? Nếu Nhị cô nương mọi thứ không được tốt, đối với chuyện lập gia đình tương lai của Tam cô nương cũng có ảnh hưởng”

Trương di nương nghe vậy gật đầu nói “Người xưa nói ‘ba người thợ giày còn hơn một Gia Cát Lượng’(nguyên văn ‘ba thối thợ giày còn hơn một Gia Cát Lượng’ mà cái này thì ta không rõ edit thế nào là tốt hơn phang đại là ba người thợ giày thui). Ba người chúng ta thì có chuyện gì không nghĩ ra được? Được rồi, thời gian không còn sớm nữa, các người về nhà sớm một chút đi. Gọi tiểu nha đầu vào phục vụ là được rồi”

Như Lan nói “Chúng ta hầu hạ bà cô nghỉ ngơi”

Trương di nương liền gật đầu, mặc cho nàng thay quần áo giúp mình, Như Mai chải xong chặn đỡ Trương di nương nằm xuống, mở miệng nói “Bà cô, nô tì vừa suy nghĩ một chuyện”

Trương di nương hỏi “Chuyện gì?”

Như Mai nói “Bà cô còn trẻ không thể để tương lai trông cậy hết vào trên người Nhị cô nương, dù sao cũng là cô nương về sau như thế nào cũng không thể biết được. Bà cô nhân cơ hội còn trẻ sinh thêm một đứa con trai, bà cô cũng không cần lo nghĩ buồn bực cái gì nữa”

Trương di nương nói “Người nghĩ rằng ta không muốn sinh sao? Năm trước xảy thai đã ảnh hưởng thân thể, không thể mang thai được nữa. Nếu ta có thể sinh con trai về sau có nhi tử nuôi ta, ta làm sao còn quan tâm chuyện tình của Nhị cô nương?”

Như Mai nói “Nếu không thì tìm đại phu bắt mạch thử xem, điều dưỡng một chút nói không chừng lại có thể”

Trương di nương nói “Người nói cũng đúng. Không bằng ngày mai ta nói trên người không thoải mái, sáng sớm các người đi tìm một đại phu giỏi bắt mạch giúp ta, xin một phương thuốc có thai không chừng có tác dụng”

Như Mai đáp lời, hai người đem rèm che thả xuống, kêu tiểu nha đầu đi vào rồi mới về nhà.

Hôm sau, Cố Lễ làm xong công vụ liền sai người mời Trường Sơn. Trường Sơn thường tự mình cao ngạo lại bởi vì công danh không thuận buồm xuôi gió vốn cũng không muốn dính dáng gì đến đồng quan (Người có quan hệ với nhau trong quan trường) nữa. Nhưng người đến mời mặt thành khẩn thái độ đối với mình hết sức tôn kính, lại nghe danh tiếng của Cố Lễ không tệ, lại là Tri Phủ không thể làm mất mặt mũi hẳn được chỉ đành phải đi theo đến Cố phủ.

Cố Lễ nghe truyền Trương tiên sinh đến, vội vàng ra ngoài đích thân đón Trương Sơn vào bên ngoài thư phòng, lại sai người tiếp đãi trà ngon, mới chậm rãi tán gẫu với Trương Sơn.

Cố Lễ một mặt nghe Trương Sơn nói chuyện, một mặt để ý cử chỉ của hắn phát hiện người này không kiêu ngạo không tự ti, tự nhiên thanh thản, học thức uyên bác nhưng lại không cũ kỹ thật hết sức hài lòng. Mà Trương Sơn cũng đối với Cố Lễ âm thầm than thở, ngày thường nghe nói Cố Lễ làm quan rất tốt, hôm nay gặp chẳng những bình dị gần gũi, có những điều giải thích thật đặc biệt trong lòng không khỏi có một chút kính nể.

Hai người nói chuyện hết một buổi chiều, Cố Lễ và Trương Sơn mới nói đến chuyện dạy học, định ba ngày sau Trương Sơn dẫn theo thê tử đến đây.

Phủ phía sau viện Lý thị đã thuê từ trước, đã cho bọn sai vặt quét vôi phòng ốc, để cho người mở rộng cửa thông gió, hôm nay đã dọn dẹp xong. Lý thị sáng sớm đã cho quản gia Cố Hải an bài tiểu nha đầu đi quét dọn phòng ốc, lại phân phó cho người may vá lại chon ha đầu thay lại sa mạng trên cửa sổ, mình thì cầm chìa khóa vào phòng kho lựa chọn vài món bày biện trong phòng bảo bọn sai vặt đưa qua an bài thỏa đáng mới về nhà.

Trương di nương sáng sớm chon ha đầu qua cáo bệnh, bởi vì Lý thị đang bận việc trong phủ nên không để ý chuyện của Trương di nương trong lòng, khoát tay ý bảo mình biết rồi liền quăng ra sau óc.

Trương di nương vui mừng nằm ở trong nhà tới buổi chiều Như lan tìm đại phu vào phủ, bọn nha đầu kéo màn tơ xuống, đem vàng tay Trương di nương đang đeo tháo ra mới mời đại phu tiến vào.

Đại phu này khoảng chừng năm mươi tuổi, một bộ dạng tinh thần phấn chấn, vuốt vuốt chòm râu dê, cầm cả hai tay di nương bắt mạch. Hắn hành y nhiều năm, cũng hiểu những chuyện tình bên trong, bắt mạch phát hiện thể chất của bà cô cũng tốt liền biết nàng bị bệnh gì, vì vậy nhỏ giọng nói “Bà cô thân thể không có gì đáng lo, chỉ là thể hàn mới khó có thể thụ thai”

Như Lan hỏi “Vậy bệnh này có nghiêm trọng không?”

Đại phu nói “Mặc dù không có gì đáng ngại, nhưng cũng phải điều dưỡng ít nhất nửa năm đến một năm. Ta viết phương thuốc trước, bà cô bốc thuốc theo phương này mà uống, mỗi tháng ta lại tới kiểm tra một lần, lâu thì một năm nhanh thì một năm là khỏi hẳn”

Trương di nương bên trong màn nghe được không kìm được vui mừng, vội phân phó Như Lan cầm thỏi bạc đưa cho đại phu, lại kêu Như Mai đi theo lấy phương thuốc, để ch nàng đi sắc thuốc mang tới, thừa dịp còn nóng uống vào, lại mức hoa quả ăn mới nằm xuống.

6. Chương 6: Việc Học Của Nguyên Thu

Nguyên Thu theo học may vá với Tô Tú ma ma hai ngày thì Trương tiên sinh dẫn nương tử tới, quản gia Cố Hải vội vàng cho người dẫn Trương tiên sinh đi đến chỗ ở được dàn xếp, Lý thị lại ột một nhao đầu quét dọn và giặt giũ qua. Bởi vì Trương nương tử nói mình tự nấu ăn, Lý thị lại cho phòng bếp chu cấp than, gạo và mì và rau dưa, trái cây đưa qua.

Mặc dù lúc nhỏ Nguyên Thu kém về mặt nữ công nhưng ở phương diện quy củ Lý thị lại hết sức dụng tâm dạy nàng, nói năng, đi đứng, ăn uống đều yêu cầu nghiêm khắc về phương diện học hành, cầm kì thi họa đều bắt nàng học không ít. Cố gắng đem bồi dưỡng nàng thành đại gia khuê tú tài đức vẹn toàn.

Nguyên Thu cũng biết ý tứ này của mẫu thân, thật ra thì chính nàng cũng thích học những thứ này, chẳng những có thể mỗi ngày không bị nhàm chán mà còn có thể làm cho bản thân hiểu biết phong phú hơn. Chỉ là như vậy thì có quá nhiều thứ cần học, Nguyên Thu ở trong phòng viết chữ vẽ tranh sắp xếp thời gian học tập và nghỉ ngơi, cho đến khi Lý thị sai người qua thúc dục nàng qua phòng lớn ăn cơm nàng mới chột nhót đã quên thời gian, vội vàng dẫn theo ma ma và nha đầu chạy tới.

Cố Sơn đến sớm một bước hơn Nguyên Thu thấy phụ thân đang tán gẫu với Nguyên Dung, liền tiến lên thỉnh an. Cố Lễ thấy hần không khỏi sừng mặt lên trách mấy câu, không có lễ nghi quy củ. Đang trách mắng, Nguyên Thu tiến lên thỉnh an cha mẹ “Nghe phụ thân giáo huấn ca ca, chắc hẳn ca ca cũng tới muộn a?”

Cố Sơn nhìn mắt muối muối, buồn cười mà không dám phát ra tiếng, liền cúi thấp đầu. Cố Lễ thấy tiểu nữ nhi, lại nói nàng vài câu mới hòa hoãn vẻ mặt, ho một tiếng “Được rồi, đều ngồi xuống hết đi”

Huynh muội hai người liếc nhìn nhau, len lén cười rồi ngồi xuống.

Lý thị thấy đã đông đủ, liền gọi nha đầu dọn cơm. Bởi vì đầu mùa xuân Nguyên Dung đổi mặc áo mùa xuân, phát hiện trên người hơi có chút thịt, nàng lại có cảm giác mình béo phì rồi, vì vậy mỗi lần ăn cơm đều ăn một chút rồi không dám động đũa. Vì cha mẹ, huynh trưởng còn chưa ăn xong, không tiện rời đi, chỉ đành dùng đũa gấp lấy một hạt, một hạt cơm đưa vào miệng. Nguyên Thu thấy nàng làm như vậy cũng thay nàng khó chịu, Nguyên Dung ăn gì mà như chim nhỏ ăn thật không biết nàng làm sao chống đỡ được, ăn uống giảm cân như vậy sớm muộn gì cũng không thể không bị đau bao tử. Nguyên Thu một mặt nghĩ, một mặt lại gấp một miếng sườn thả vào trong chén, chỉ ăn hai miếng, Nguyên Thu lại cảm thấy sườn này mùi vị vừa phải, mặn mà còn ngọt ăn ngon hết sức.

Nguyên Thu cười nói “Sườn này so với loại thường ăn không giống nhau, béo mà không ngấy ngon miệng hết sức”

Lý thị thấy nàng ăn ngon lành, lại gấp cho nàng một miếng “Hôm nay mới mời một đầu bếp nữ là người Vô Tích, nấu ăn rất ngon. Ta liền cho nàng làm mấy món, nhìn cũng không tệ liền giữ lại”

Nguyên Thu nhìn Nguyên Dung dáng vẻ rữ rượi, phờ phạc liền cười nói “Tỉ tỉ ném thử một miếng xem?”

Nguyên Dung cười, lắc đầu một cái “Muội ăn đi, tỉ no rồi”

Nguyên Thu trong lòng thở dài, cảm thấy Nguyên Dung chẳng qua còn nhỏ chỉ là hơi mập tí thôi, giảm cân sẽ ảnh hưởng đến thân thể.

Một nhà ăn cơm rồi uống trà, Cố Lễ xem canh giờ không còn sớm, liền nói với Cố Sơn “Trước mắt đã dọn dẹp Thu Thủy các, ngày mai đến đó học. Tiên sinh này học vấn rất tốt, người phải thật dụng tâm học, không được ham chơi, có nghe không?”

Cố Sơn vội vàng đứng lên nói “Dạ! Nhi tử nhất định cố gắng!”

Nguyên Thu vội vàng đứng lên cạnh ca ca “Nữ nhi cũng muốn theo học”

Cố Lễ hỏi “Vậy nữ công của người như thế nào? Vẫn không có tiến bộ gì”

Nguyên Thu nói “Nữ nhi đã có kế hoạch, buổi sáng đi theo ca ca học hai canh giờ, buổi chiều theo học Tô Tú ma ma học nữ công”

Lý thị nói “Buổi chiều là giờ ngủ, có thể học được bao nhiêu?”

Nguyên Thu sợ không cho nàng theo học chỗ tiên sinh, vội nói “Ngủ trưa nửa canh giờ là đủ rồi, con còn nhỏ, không cảm thấy học như vậy là nhiều”

Cố Lễ gật đầu nói “Nếu người muốn đi theo học, vậy thì dụng tâm học cho tốt. Nữ công cũng không thể bỏ dỡ, nếu là không có tiến bộ nữa, ta không cho người theo học nữa, rõ chưa?”

Nguyên Thu vội đáp, lại sợ cha mẹ đổi ý, vội vàng cáo lui.

Lý thị thấy Nguyên Dung còn ngồi cũng không nói lời nào, liền hỏi nàng “Người có đi học với ca ca muội muội người không?”

Nguyên Dung vội ngẩng đầu, hơi cười nói “Nữ nhi phải theo di nương học nữ công, e rằng tinh lực có hạn”

Cố Lễ gật đầu, tán dương nàng mấy câu, nói với Cố Sơn mấy câu, rồi để bọn họ đi về.

Nguyên Thu trở lại phòng, trong lòng không kìm được hưng phấn, cảm thấy cảm giác có chút giống với kiếp trước lúc vừa học tiểu học năm nhất. Trong ngày thường, sau khi ăn cơm chiều Nguyên Thu luôn rảnh rỗi

canh giờ mới rửa mặt ngủ. Hôm nay cũng không đánh đàn, tắm rửa thật sớm lập tức nằm vật xuống giường, chỉ sợ ngày mai trễ, phụ thân lại không cho nàng học.

Nguyên Thu tích cực học như vậy cũng không phải là nàng yêu cổ văn, chỉ là đến nơi này nàng vẫn cảm thấy trống trải, nàng không thích cuộc sống nhàn rỗi vô sự, ăn no rồi nằm ngủ. Cho nên vô luận là mẫu thân dạy nàng cầm kì thư họa thậm chí là lễ nghi buồn tẻ vô vị nàng đều nghiêm túc hết sức học chính là cho cuộc sống của mình phong phú, chỉ có như vậy nàng mới có cảm giác nàng chân thật tồn tại trên thế giới này.

Cho dù là không có cách nào quên người nhà trong kiếp trước, cũng muốn tận lực dùng những chuyện khác để đầu óc không còn được rảnh rỗi suy nghĩ những chuyện trước kia nữa. Chỉ có như vậy nàng mới có thể nhanh chóng hòa nhập vào cuộc sống của thời đại này.

Nguyên Thu suy nghĩ lung tung một lúc lâu mới mơ màng đi vào giấc ngủ.

Sáng sớm ngày thứ hai, trời vừa tờ mờ sáng Nguyên Thu đã thức dậy, Chúc Mộng nghe được âm thanh vội khoát y phục đi tới, đỡ Nguyên Thu ngồi dậy khoát áo choàng ngăn cho nàng, lấy nước nóng trong bình châm trà cho Nguyên Thu.

Nguyên Thu ngủ cả đêm cảm thấy cổ họng khô khát, nhận lấy uống hơn phân nửa ly trà mới hỏi nhỏ “Giờ gì rồi?”

Chúc Mộng nói “đã qua canh bốn, cô nương đi ngủ tiếp đi”

Nguyên Thu thấy canh giờ còn sớm, đưa ly trà cho Chúc Mộng, cởi áo choàng ngăn trên người xuống, nằm ngủ thêm nửa canh giờ nữa, gọi Chúc Mộng hầu hạ mặc quần áo xong, rửa mặt, liếc nhìn sa lậu (chắc có chức năng như đồng hồ ấy...đoán...đoán thôi) cảm thấy còn hơi sớm, nhớ tối hôm qua không có đánh đàn đã đi ngủ, liền mở cửa sổ tự mình đốt hương đặt trong chén thủy tinh nhỏ, để trên án ngồi xuống đánh đàn.

Nhìn xuyên qua sa màn màu đỏ có thể thấy mơ hồ những nhánh cây ở bên ngoài, mấy con Hỉ Thước ở đầu cành cất tiếng kêu, ngón tay Nguyên Thu khẽ nhẹ, kích thích dây đàn, tiếng cổ cầm ưu nhã xuyên qua sa mỏng bay ra ngoài cửa sổ, hòa nhịp với tiếng Hỉ Thước kêu thật là dễ nghe.

Xong một khúc, Nguyên Thu từ từ hoàn hồn, thấy Bích Nhi đứng bên cạnh, cười nói “Người đến lúc nào, ta thật không biết”

Bích Nhi cười nói “Nhìn cô nương đang đánh đàn, không dám lên tiếng, cô nương đánh đàn thật hay, nô tì nghe quên luôn cả việc gọi cô nương đi ăn cơm”

Nguyên Thu cười, rửa tay nói “Cũng chỉ là một mình đàn chơi thôi, lại không nghiêm chỉnh học qua sư phụ, làm sao đàn hay được hử?”

Bích Nhi cười không nói, múc cho Nguyên Thu một chén tổ yến, dọn ra thêm mấy món ăn sáng, Nguyên Thu chỉ vào một món ăn trong suốt trong đó “Đây là món gì, màu sắc thật đẹp?”

Bích Nhi nói “Nghĩ đến buổi sáng cô nương đi học hai canh giờ, sợ cô nương đói bụng ăn điểm tâm không vô, nô tì làm cái này là cuốn cải trắng bích ngọc”

Nguyên Thu lấy một cuốn tới nhìn, thấy là cải trắng hơi có màu xanh thái mỏng luộc qua nước, thêm cà rốt, dưa chuột, nắm hương thái nhỏ cũng cuốn chung, rồi chưng qua nước canh. Bích Nhi thấy Nguyên Thu nhìn không ăn cười nói “Món này vị rất nhẹ mà còn ngon miệng, cô nương nếm thử một chút”

Nguyên Thu nghe vậy cắn một cái, cảm thấy rất dễ chịu hay là do nước canh của Lão Thang pha, hết sức mới lạ ngon miệng. Nguyên Thu ăn một cuốn, thêm nữa chén cháo đã buông đũa xuống, dùng trà súc miệng, lon ton chạy đi học.

Trường Sơn ăn xong điểm tâm đến Cố phủ, Cố Lễ dẫn hần tới Thu Thủy các, thấy một đôi nam nữ đã ở đây chờ từ sớm, liền tán dương gật đầu một cái, lại sừng mặt lên, báo cho hai người biết phải thực khổ luyện học tập không cho lười biếng ham chơi, phải biết tôn sư trọng đạo. Cố Sơn, Nguyên Thu vội vàng đứng lên đáp, làm lễ vãn an tiên sinh.

Cố Lễ nói mấy câu khách sáo với Trương tiên sinh, rồi rời đi.

Trương tiên sinh hỏi Cố Sơn về quá trình học tập, liền mở sách ra tiếp tục giảng tiếp, cũng không quản Nguyên Thu trước đó có học qua hay không. Nguyên Thu cũng không tính toán, nghiêm túc chép lại.

Trương tiên sinh nhìn Nguyên Thu lúc mình giảng bài nằm úp sấp trên bàn viết chữ vẽ tranh không vui lòng lắm nhưng nghĩ tới nàng chỉ là bé gái, chỉ là nhân rồi nghe vài tiết thôi sau này cũng không đi theo con đường công danh thi cử, chỉ cần không quấy rầy hấn giảng bài là tốt rồi, nên cũng không thêm đi quản nàng.

Nguyên Thu học theo đến khóa buổi trưa, nhìn bút kí của mình (ghi chép), cảm thấy không hài lòng lắm, trong ngày thường viết chữ cũng được, nhưng bút kí bởi vì ghi nhanh nên viết hết sức ngoằn ngoèo, không có chương pháp gì. Nguyên Thu cuốn bút kí bảo tiểu nha đầu đưa về phòng, trong lòng ra quyết định phải chuyên cần luyện tập, cho dù chữ to hay chữ khải nhỏ đều phải viết đẹp.

Đến buổi trưa, lúc nghỉ ngơi, Nguyên Thu đến nhà kê trong viện của mình, gian phòng này vẫn để trống không dùng, vì vậy Lý thị cho người dọn dẹp làm khuê phòng của Nguyên Thu. Hướng Nam là cửa sổ ánh sáng thật tốt, bên trong phòng đặc biệt làm học tử có chuẩn bị đầy đủ các loại chỉ thêu, gần cửa sổ các khung thêu lớn nhỏ để chung đầy một chỗ. Trong phòng có một chiếc khung cực lớn đang thêu dở một nửa vật liệu may mặc.

Nguyên Thu ngồi trước khung thêu, cầm kim bắt đầu thêu Mẫu Đơn, Tô Tú ma ma đứng giờ đến đây, thấy Nguyên Thu đang thêu hoa cũng không nói gì, chỉ là đứng một bên nhìn nàng thêu hoa. Nguyên Thu thêu một lúc lâu mới biết Tô Tú ma ma tới, vội vàng đứng dậy vấn an.

Tô Tú ma ma thở dài nói “Kiến thức cơ bản của cô nương chưa vững chắc, vật liệu tốt thế cũng thêu hư”

Nguyên Thu vội nói “Làm phiền Tô sư phụ chỉ dạy”

Tô Tú ma ma gỡ đường thêu ra khỏi vải, đổi miếng vải bố cho nàng học thêu. Tô Tú ma ma làm mẫu thêu trước mấy đường, rồi cho Nguyên Thu tự mình thêu.

Khoảng một canh giờ sau, nha đầu đỡ Lý thị mang điểm tâm tới, Nguyên Thu vội mời Lý thị đi vào sai Chức Mộng châm trà.

Lý thị ngồi trên ghế cười nói “Ta cũng vừa tỉnh ngủ lại đây xem thế nào. Các người đã mệt nửa ngày rồi, rửa tay ăn điểm tâm đi”

Nguyên Thu vội đáp, bảo tiểu nha đầu đem nước đến, rửa tay với Tô Tú ma ma, rồi cầm một miếng điểm tâm ăn.

Lý thị thấy hoa đang thêu, đứng lên nhìn, hơi cau mày “Nguyên Thu, nương cảm thấy đối với nữ công sao con không có để ý nhiều?”

Nguyên Thu nghe vậy vội vàng đứng lên cuối đầu không nói.

Trong lòng Lý thị biết tính tình Nguyên Thu nên không nói thẳng với nàng mà vòng vo câu chuyện “Năm năm nữa là ngày sinh của lão phu nhân, làm phiền Tô sư phụ dạy cho Nguyên Thu thêu một bức Bàn Đào Hiến Thọ thể hiện lòng hiếu thảo của nàng”

Nguyên Thu khoát tay cự tuyệt “Nữ nhi đối với nữ công cũng không phải rất tinh thông, thêu một bức thọ đồ cho lão thái thái không phải là làm mất mặt mẫu thân sao?”

Lý thị nói “Thật ra người cũng rất khéo tay, người đi theo sư phụ học thêu một bức thọ đồ hiến thọ chắc hẳn lão thái thái rất thích. Học văn của nữ hài tử là thứ không trọng yếu, nếu người may vá không có tiến bộ, e là không thể đi theo Trương tiên sinh học. Mẫu thân không thể để cho người vì nhỏ mà mất lớn. Người hiểu đây là tâm tư của mẫu thân”

Trong lòng Nguyên Thu tỉnh ngộ, ở thế giới này nữ tử chỉ cần có một tay nữ công thật tốt mới có thể được xưng tụng hiền lương thực đức. Những phương diện khác cho dù có giỏi hơn nữa chỉ là nữ công không tốt tất cả cũng bằng không.

Sắc mặt Nguyên Thu có chút ảm đạm cuối đầu không nói.

Lý thị nhìn vẻ mặt Nguyên Thu, không nói thêm lời nào, chỉ dặn nha đầu hầu hạ vài câu rồi đi khỏi.

Tô Tú ma ma gọi nha đầu hầu hạ Nguyên Thu rửa tay, để nàng ngồi xuống tiếp tục thêu hoa. Rõ ràng Nguyên Thu càng tập trung hơn so với trước, đường thêu cũng vững vàng rất nhiều, một cây kim một sợi chỉ có vẻ hết sức kĩ càng. Tô Tú ma ma không khỏi gật đầu, đối với Nguyên Thu tán thưởng thêm mấy phần, cũng kính nể Lý thị thêm vài phần.

Lúc trước Nguyên Thu đem tinh lực đều đặt ở việc học cổ văn, chỉ vì thời đại này nữ công là kĩ năng mà nữ tử bắt buộc phải có, cho nên cũng theo học nhưng cảm giác vẫn không có chỗ dùng, cũng không coi trọng, vì vậy khi may vá thời gian luyện tập không nhiều như cầm kì thư họa. Hôm nay Lý thị giảng dạy tầm quan trọng của nữ công lại yêu cầu nàng thêu một bức thọ đồ chúc thọ tổ mẫu, Nguyên Thu cũng phải xem trọng chuyện này hơn một chút. Nàng từ trước đến giờ không chịu thua, trong lòng âm thầm thề nhất định phải luyện thật giỏi môn nữ công.

Thái độ Nguyên Thu nghiêm túc, thêu nguyên một buổi chiều, cho đến lúc thấp đèn mới thu dọn may vá đi vào phòng lớn.

Ngày thứ hai, giờ Mẹo Nguyên Thu thức dậy luyện chữ một canh giờ, ăn xong điểm tâm đi thỉnh an xong theo tiên sinh học hai canh giờ, buổi chiều luyện nữ công đến giờ Dậu, sau cơm chiều để ra nửa canh giờ đánh đàn, cầm sách học thêm nửa canh giờ cờ vây. Thời gian của Nguyên Thu đã chật khít, lại cảm thấy trước nay không có phong phú như vậy, Lý thị nhìn nàng bận rộn như thế có chút đau lòng, chỉ đành bảo phòng bếp làm thức ăn ngon cho nàng.

Trương tiên sinh giảng dạy có thói quen yêu cầu Cố Sơn và Nguyên Thu đầu buổi học phải thuộc hết bài đã học trước, giảng lại lần hai ý tứ trong đó. Nguyên Thu cảm giác nếu như không hiểu một bài văn chương dựa vào việc học bằng cách nhớ sẽ làm ảnh hưởng thời gian học thuộc lòng lại dễ quên. Liền sau bữa cơm tối đi hỏi trước phụ thân đại khái ý nghĩa của nó trước, trở về học thuộc mới luyện đàn. Sáng sớm ngày thứ hai, thời điểm luyện chữ liền chép bài văn đó, như vậy vừa luyện chữ lại học thuộc văn, một công đôi việc.

Cố Sơn đi theo Nguyên Thu nghe phụ thân nói mấy lần quả nhiên cảm thấy cũng dễ dàng một chút, Cố Lễ thấy thế đành phải nói tiên sinh trước khi đọc giảng giải nội dung rồi cho bọn họ học thuộc lòng.

Trương tiên sinh cũng không phải loại người cổ hủ, liền đáp ứng chuyện này nhưng yêu cầu Cố Sơn, Nguyên Thu nhất định phải sửa bài học trước, hơn nữa nghiêm khắc kiểm tra kiến thức của ngày hôm trước. Cố Sơn, Nguyên Thu cũng hoàn toàn lên tinh thần, không dám có một chút thông thả nào.

Trương tiên sinh dạy được nửa tháng, liền lấy một câu trong Luận Ngữ “Khổng Tử nói

‘quân tử bất khí’” yêu cầu Cố Sơn, Nguyên Thu làm văn. Nguyên Thu nhận thấy có cảm giác như cuộc thi Tỳ Đường.

Nguyên Thu đọc mấy lần, căn cứ khái niệm quân tử nghĩa rộng từ sức quyền rũ đến nhân cách, lại kết hợp với quan điểm của mình tiêu sái viết một tờ giấy lớn giao lên.

Trương tiên sinh đọc bài văn của Nguyên Thu mấy lần, cảm thấy quan điểm mới mẻ độc đáo lại phù hợp Quân tử chi đạo, trong bụng bỏ đi mấy phần xem thường Nguyên Thu. Lại nghĩ tới thường ngày Nguyên Thu đưa bài văn sửa lại hết sức quen thuộc, trong lòng cũng có chút thích. Liền kêu Nguyên Thu tiến lên nói “Văn chương của ngươi làm không tệ, chỉ là chữ tuy có linh khí nhưng không có chương pháp. Luyện chữ là phải tu tâm dưỡng tánh, không nên gấp cầu thành công, chuyện gì cũng tĩnh tâm, vượt qua việc trong lòng nóng nực. Ta biết ngươi ngày thường cái gì cũng học, nếu không muốn học mà không tinh thông, sẽ phải có thời gian luyện tập hết sức chăm chỉ, loại bỏ tạp niệm mà luyện tập”

Nguyên Thu nghe vậy có hiểu ra đôi chút, gần đây có quá nhiều việc muốn học không khỏi quá mức nóng lòng cầu thành. Mà cả hai loại cái nào cũng không phải là trong thời gian ngắn mà thành được.

Người xưa nói “Không thể ăn một miếng là thành người mập mạp” mình sống hai đời, thế nào lại quên mất việc này.

Nguyên Thu thi lễ với Trương tiên sinh nói “Tiên sinh nói rất đúng, học trò đã hiểu”

7. Chương 7: Cổ Phủ Đãi Khách

Hạ Nguyên đến nhận chức đã nửa tháng, dàn xếp xong muốn làm quen với quan viên trong thành Hàng Châu vì vậy mới xin Cổ Lễ giúp đỡ.

Cổ Lễ thấy hoa trong vườn nhà mình đã nở hơn phân nửa, đang muốn làm tiệc mời đồng liêu về nhà làm khách nên sẵn khoái đáp ứng Hạ Nguyên, tự mình viết thiệp sai người đưa đến mấy vị đại nhân có phẩm cấp, mà thiệp của Nam Bình Quận Vương phủ là Lý thị tự đưa tới.

Phụ thân của Nam Bình Quận Vương vì có công lớn với tiên đế nên được phong là Liêm Thân Vương, khi thiên hạ thái bình Liêm Thân Vương rời xa triều đình làm một Vương gia nhàn hạ.

Sau khi Liêm Thân Vương qua đời, trưởng tử thừa kế tước vị là Thân Vương, con thứ hoàng thượng sắc phong là Nam Bình Quận Vương. Nam Bình Quận Vương noi theo cách làm tuổi già của phụ thân, rời xa triều đình không để ý tới việc đời, mấy lần hoàng thượng cố ý cho hấn vị trí quan trọng cũng bị Nam Bình Quận Vương từ chối.

Bởi vì lão Vương phi muốn chơi vui vẻ trong cảnh trí Giang Nam và cũng do sống ở kinh thành nhiều năm rét lạnh, nên Nam Bình Quận Vương liền xây phủ đệ ở Hàng Châu, đón mẫu thân đến đây an hưởng tuổi già.

Lý thị tự đi Nam Bình Quận Vương phủ gửi thiệp cho Quận Vương phi. Quận vương phi và Lý thị phân rõ vị trí khách, chủ mà ngồi, đang nói chuyện lão Vương phi ngủ trưa thức dậy biết Tri Phủ phu nhân tới sai người gọi đến đây lôi kéo Lý thị nói chuyện.

Lý thị một mặt đáp ứng một mặt nghĩ tìm chủ đề nói chuyện sắp tới.

Lão Vương phi cười nói “Các người trẻ tuổi, đãi tiệc cũng không nói cho cụ già như ta biết. Gần đây ta ở nhà buồn bực đã lâu cũng muốn đến phủ của người xem hoa một chút cùng náo nhiệt với bọn tiểu bối các người”

Lý thị vội vàng đứng lên “Thật ra là muốn mời lão Vương phi đi ngắm hoa lại sợ phiền lão Vương phi”

Lão Vương phi cười nói “Ta già cũng ham thích náo nhiệt, không biết trong nhà người có gì vui vẻ không?”

Lý thị trả lời “Chuẩn bị mời hai đoàn hát nhỏ, kêu thêm hai tạp kỹ xem qua sách cũng thấy thú vị”

Lão Vương phi gật đầu nói “Vây cũng được, chỉ là gánh hát bên ngoài cho nam nhân bọn họ xem là được, ở bên trong nội trạch cũng không nên diễn mấy loại này làm dơ mắt các tiểu thư phu nhân. Chỗ ta có dưỡng một đoàn hát nhỏ, mặc dù có chút non nớt nhưng đều là mua được từ nhỏ cũng mời sư phụ dạy nghiêm túc. Chúng ta ở bên trong xem cũng tốt hơn so với không khí ngột ngạt của con hát bên ngoài”

Lý thị vội nói “Lão Vương phi xem được nhất định là hát cực hay. Đây là lão Vương phi thương chúng ta, để mọi người tai nghe hay hơn”.

Lão Vương phi tán gẫu với nàng thêm một lúc mới nói “Người còn chuẩn bị thêm một ít chuyện nữa, trở về nhanh đi, đến ngày đó ta dẫn theo nàng dâu đi cùng”

Lý thị vội đáp, đứng lên nói vài câu thú vị rồi cáo từ.

Vì lão Vương phi muốn tới, Lý thị chuẩn bị nhiều hơn một chút, xem qua các món ăn và rượu phòng bếp chuẩn bị, lại an bài cho nương tử của quản gia Cổ Hải chuẩn bị đồ dùng bài biện, còn cho người đi mời đoàn hát nhỏ dự bị cho các lão gia ở đại sảnh, cho người dựng sân khấu. Bận rộn mấy ngày cũng chuẩn bị xong thì đã đến ngày đãi khách.

Quan viên ngoài tiền sảnh có Cổ Lễ tiếp, kiệu của các tiểu thư phu nhân trực tiếp đi vào bên trong. Tất cả phu nhân của các phủ cũng đã lâu không gặp mặt, cũng do mùa xuân đến nên tất cả đồ trang sức xiêm áo các phu nhân mặc cũng thật xinh đẹp.

Hạ phu nhân dù sao cũng vừa tới Hàng Châu, cũng không quen biết các phu nhân, Lý thị liền giới thiệu nàng cho Viên phu nhân của thủ tuần đạo, Đô Ti phu nhân, Tư phu nhân của Thừa Tuyên Bố Chính Sứ.

Hạ Nguyên là Diêm Vận Sử tư vận, các phu nhân này cũng cho Hạ phu nhân rất nhiều mặt mũi, những phu nhân của quan viên nhỏ cũng lấy lòng nịnh bợ nàng, sau một chút công phu Hạ phu nhân cũng quen thuộc với những người này.

Vì lão Vương phi và Nam Bình Quận Vương phi chưa tới, mọi người cũng không dám xem kịch trước, chỉ ột số ngồi bên đàn hát, tùm hai tùm ba nói chuyện, đến lúc nha đầu báo lão Vương phi tới mọi người mới vội vàng đi ra bên ngoài đón.

Nha đầu đỡ lão Vương phi dẫn theo Quận Vương phi đi vào, các phu nhân tiểu thư hành lễ vãn an, lại vây quanh lão Vương phi đi đến phòng khách.

Lão Vương phi ngồi trên cao, Nguyên Thu tiến lên dâng trà, lão Vương phi thấy nàng mặc dù còn bé nhưng cử chỉ lời nói không tầm thường, trong lòng cũng có mấy phần thích ý, lời kéo nàng hỏi mấy câu, lại lấy vật trang sức Lưu Vân màu xanh lá đang đeo ngang hông xuống cài vào váy của Nguyên Thu.

Lý thị vội tiến lên từ chối, lão Vương phi cười nói “Sao ngươi lại từ chối là ghét bỏ đồ của ta hay sao?”

Lý thị cười nói “Lão Vương phi, phỉ thúy hoàn toàn màu lục bích, là trân phẩm khó có được, ột đứa bé như nàng không khéo làm hỏng đồ tốt”

Lão Vương phi nói “Vật này mang trên người ta mới là bị uổng phí. Các cô gái giống như hoa mới xứng mang những thứ này”

Nguyên Thu vội cảm tạ lão Vương phi, đứng sang bên cạnh. Nguyên Dung đứng ở một bên không ngắm được ngọc bội kia, trong mắt toàn là vẻ hâm mộ.

Quận Vương phi nhìn lên nhìn xuống đánh giá Cổ Nguyên Thu một phen, thấy quần áo nàng thêu hoa thanh nhã, bên tay áo, cổ áo, vạt áo trước cũng dùng ti tuyến buộc quanh hạn chế đường viền hoa, quần dài màu hồng nhạt nổi lên gương mặt trắng noãn.

Lão Vương phi nhìn thấy cười nói “Ngươi nhìn đứa bé của người ta làm gì? Không khéo lại dọa người ta sợ”

Quận Vương phi cười nói “Năm ngoái lúc tới Hàng Châu có gặp đứa bé này một lần, hơn một năm không thấy giờ thấy nàng lớn lên có dấu hiệu xinh đẹp rồi. Đất đai Giang Nam tốt nhất là nuôi người, không biết con dâu có chút dấu hiệu nào hay không?”

Mọi người nghe vậy đều nở nụ cười, lão Vương phi nói “Miệng ngươi thật trơn trượt, cũng không sợ người ta cười cho”

Quận Vương phi cười lấy trâm cài đầu xuống tự tay cài lên tóc Nguyên Thu “Như vậy thì càng xinh đẹp rồi. Thật ra thì ta là người giỏi ăn mặc, nếu rảnh rỗi thì để ầu thân ngươi dẫn đến Vương phủ ta sẽ dạy ngươi cách ăn mặc”

Nguyên Thu vội phúc thân nói cảm ơn (phúc thân = khom người)

Mọi người nói đùa đang náo nhiệt, nha hoàn báo trong đình đã bày xong rượu tiệc. Mọi người theo Lý thị một đường đi đến vườn, thấy dọc theo bờ hồ tất cả hoa đào đã nở, màu hồng hoa đào chiếu xuống hồ nước, nhẹ nhàng với màu nước xanh biếc trông rất đẹp mắt. Trên bờ hồ có dây đá vụn theo đường đi, còn có màu sắc của hoa Sắc Vi, màu trắng, màu vàng, màu cam, màu hồng, màu đỏ năm chủng loại màu sắc sáng ngời khoe dao động theo gió xuân.

Bởi vì là sau giữa trưa, ánh mặt trời rất tốt, chiếu lên người ấm áp, ngồi trong đình ngắm hoa lại có gió thổi tới rất thoải mái cực kỳ vừa lòng.

Trong đình bày hai bàn tiệc rượu, lão Vương phi và các phu nhân ngồi một bàn, các tiểu thư ngồi một bàn khác.

Đợi tất cả ngồi xuống, Nguyên Dung lại đứng sau lưng lão Vương phi, tự mình châm rượu lại đứng ở vị trí của nha hoàn, thổi khản thêu hầu hạ lão Vương phi dùng cơm.

Tử Yên ở một cái bàn khác nhỏ giọng hỏi Nguyên Thu “Sao Nguyên Dung tí lại đứng ở bên kia?”

Nguyên Thu khoát tay bảo nàng nhỏ giọng chút, mình cũng không nói chỉ là âm thầm quan sát tình hình bên kia.

Trường hợp này dĩ nhiên là Trương di nương không được ngồi chung bàn, chỉ đứng chung một bên với bọn nha đầu, chờ tại bên cạnh.

Lý thị biết Trương di nương lại nói với Nguyên Dung cái gì, cũng không cách nào biết được rõ ràng. Các phu nhân khác cũng thường xuyên qua lại với Cố phủ, cũng biết được vị này là đại tiểu thư thứ xuất, trong lòng mặc dù kì dị nhưng cũng không ai hỏi.

Nha hoàn đem các tiết mục trình lên, Lý thị vội xin lão Vương phi chọn kịch. Lão Vương phi cười nói “Ngày thường buồn bực ta cũng ở nhà hay nghe, hôm nay là đi theo các người uống rượu, thích gì liền chọn cái đó, các người vui vẻ ta cũng thật cao hứng”

Mọi người vội cảm tạ lão Vương phi, Lý thị lại xin Quận Vương phi chọn kịch. Quận Vương phi biết lão Vương phi yêu thích, chỉ những mục lão Vương phi thích xem , , các phu nhân khác heo thứ tự chọn kịch.

Nữ hài tử trong đoàn kịch bận rộn lên đài diễn. Mọi người một mặt xem kịch một mặt nói đùa. Đợi nghe các diễn xuất, lão Vương phi cảm thấy có chút mệt mỏi, liền cáo lui trước.

Trên sân khấu vội ngừng kịch, lão Vương phi gọi người lấy ra quà tặng đã chuẩn bị từ trước, tự tay ới vị tiểu thư một bộ đồ trang sức, cũng chưa cho Nguyên Dung. Nguyên Dung tự nghĩ mình có đại lễ, cũng không nói gì, đang vui vẻ chờ đợi.

Nguyên Thu thấy mỗi người đồ trang sức tuy lớn nhưng cũng có bất đồng, thật kính nể lão Vương phi thật có tâm tư, chỉ thấy Nguyên Dung sau lưng lão Vương phi không khỏi âm thầm mở miệng. Tình hình này chắc lão Vương phi đã cho Nguyên Dung là nha hoàn rồi, chỉ là chính nàng còn không biết. Thấy vẻ mặt các tiểu thư bên cạnh, đa số là nở nụ cười đang chuẩn bị Nguyên Dung làm ra chuyện cười.

Trương di nương đứng ở bên cạnh nha hoàn không khỏi âm thầm hờn hờn nhìn chỗ ngồi, trong lòng suy đoán Nguyên Dung sẽ được ban thưởng cái gì.

Đợi đưa xong quà tặng, lão Vương phi sai người lấy ngân lượng âm thầm đưa cho Nguyên Dung, khen Lý thị “Người tiếp đãi mọi người thật tốt, cũng đối xử với người làm thật tử tế, ta xem nha hoàn nhà người so với các tiểu thư ăn mặc còn hoàn hảo hơn. Hôm nay nàng phục vụ tốt ta thưởng cho nàng không cho người từ chối”

Lý thị vội cười mơ hồ cho qua, gọi ma ma đem kiệu tới, tự mình đỡ lão Vương phi, Quận Vương phi lên kiệu, tiến ra cổng lớn mới quay về.

Sắc mặt Nguyên Dung đỏ lên, tay nắm chặt ngân lượng đứng đó, đi cũng không được ở lại cũng không xong, các phu nhân xưa nay đều không thích thứ xuất, nhìn Nguyên Dung quần cảnh như thế, trong mắt mọi người mang theo giễu cợt. Các vị tiểu thư cũng hé miệng cười trộm.

Nguyên Thu bận rộn hòa giải “Tỉ tỉ thích kịch gì? Kịch vừa rồi cũng hát mới được một nửa, lúc này vừa đúng chọn thêm một tuồng nữa”

Nguyên Dung nghe theo lời Nguyên Thu nói ngồi xuống, mở ra các vở kịch lung tung chỉ ra hai vở, Tử Yên biết Nguyên Dung lúng túng, liền tìm chút đề tài nói chuyện với nàng, lại hàn huyên thêm chút chuyện cười, không khí mới tốt hơn một chút.

Lão Vương phi đi, mọi người ngồi thêm một chút rồi cũng rời rít cáo lui, Nguyên Thu cũng không để ý đến Nguyên Dung, giúp đỡ mẫu thân tiễn khách. Chờ xong hết việc bận thì Nguyên Dung đã trở về viện.

Nguyên Thu biết Nguyên Dung hôm nay mất mặt rất khó chịu, liền gọi Chúc Mộng tới, lấy bộ trang sức lão Vương phi thưởng cầm đưa cho Nguyên Dung.

8. Chương 8: Cố Lễ Nổi Giận

Chúc Mộng bưng khay để đồ trang sức đến cho Nguyên Dung, thấy bọn nha đầu đang đứng bên ngoài mà chẳng dám thở mạnh, vội gọi Hồng Phát đến trước mặt hỏi “Nhị cô nương có ở đây không?”

Hồng Phát chỉ bên trong nhỏ giọng nói “Đang khóc, đuổi chúng ta ra ngoài chỉ để Liễu Nhi lại hầu hạ. Trương di nương cũng vừa tới đang ở bên trong”

Chức Mộng bưng khay, cúi đầu suy nghĩ một lát, biết lúc này không tiện đi vào nên nói “Nếu vậy ta về trước sáng mai ta lại đến”

Hồng Phát muốn nói chuyện, Liễu Nhi đẩy cửa đi ra , gọi tiểu nha đầu bưng nước rửa mặt tới, lúc này Chức Mộng đi cũng không được, liền lên tiếng chào hỏi.

Liễu Nhi vội hỏi “Tỉ tỉ tới có chuyện gì gấp không?”

Chức Mộng nói “Tam cô nương bảo ta đến đây đưa đồ trang sức cho Nhị cô nương”

Liễu Nhi gật đầu nhỏ giọng nói “Để ta vào báo Nhị cô nương, tỉ tỉ đợi một lát”

Chức Mộng gật đầu nói “Làm phiền muội thông báo giúp ta, ta đợi ở bên ngoài”

Liễu Nhi đi vào một lát, liền có nha đầu mang nước đi vào, Liễu Nhi ở bên trong hầu hạ Nguyên Dung rửa mặt, giúp nàng trang điểm rồi mới ra ngoài gọi Chức Mộng đi vào.

Chức Mộng vào nhà, thấy Nguyên Dung nghiêm mặt ngồi ngay ngắn trước bàn, dù có đánh phấn nhưng vẫn không che hết đôi mắt sưng đỏ. Trương di nương đứng bên Nguyên Dung, cầm cây lược ngà voi giúp nàng chải tóc.

Nguyên Dung nhìn thấy Chức Mộng đi vào, sắc mặt tự nhiên không vui vẻ, lạnh lẽo hỏi “Chuyện gì?”

Chức Mộng vội vàng tiến lên nói “Tam cô nương sai ta mang đồ trang sức cho Nhị cô nương” Nói xong liền mang khay đưa lên.

Nguyên Dung cuối đầu xem xét, trong khay rõ ràng là đồ trang sức lão Vương phi ban thưởng cho các tiểu thư lúc chiều, trong lòng lại có một cỗ tức giận nổi lên, lại nghĩ tới việc mình làm hôm nay, làm giống như tôm tép nhãi nhép, đẩy ra Trương di nương đang chải tóc ỳnh, đứng lên hất đổ khay trong tay Chức Mộng, đồ trang sức rớt xuống lăn lóc đầy đất.

Chức Mộng đứng đó cuối đầu không dám nói một lời, Trương di nương nhìn thấy trang sức rơi trên mặt đất, ánh mắt lóe lên vội vàng khuyên nhủ “Nhị cô nương không nên tức giận, nhìn những loại trang sức này đều là thượng hạng”. Vừa nói vừa nhặt cây trâm trăn châu đưa tới trước mặt Nguyên Dung cho nàng nhìn “Nhìn cây trâm trăn tinh xảo này xem, hạt trăn châu bên trên thật lớn, xem ra không ít tiền”

Nguyên Dung thấy Trương di nương có dáng vẻ mờ mắt vì tiền, cơn tức lại lớn hơn, càng cảm thấy mình nghe lời nàng thật là sai lầm, đem cây trâm nàng đang cầm trâm tay hất văng ra ngoài, chỉ cửa giận dữ “Cút, tất cả cút hết cho ta!”

Trương di nương ngẩn người, nhưng cũng không biết vì sao Nguyên Dung tức giận, chỉ xem như nàng mất mặt, liền kéo Chức Mộng sang một bên dúi dúi nói “Nhị cô nương chỉ nổi tính trẻ con lên thôi, không sao. Tam cô nương tính tình tốt Nhị cô nương biết, cô nương đi về trước để ta khuyên nhủ Nhị cô nương, nàng sẽ bớt giận thôi. Trước hết cứ để đồ trang sức lại, chờ tâm tình Nhị cô nương tốt lên ta nói nàng đeo lên”

Nguyên Dung nghe nói, hừ lạnh “Di nương là thân phận gì, ta phải để người khuyên sao? Nếu không phải là nghe theo lời người nói, ta có mất mặt như vậy không? Bây giờ người cút ra ngoài cho ta, ta chưa cho phép...về sau không được tới việc của ta”

Trương di nương nghe vậy trong lòng là một mảnh lạnh lẽo, đứa bé mình sinh dưỡng lại chửi mình trước mặt nha hoàn, trên mặt có chút không được tự nhiên, không khỏi có chút tức giận “Cô nương nói như vậy là sao? Người là bò từ trong bụng ta ra, hôm nay ta lại khuyên người không được?”

Nguyên Dung cả giận nói “Nếu là ta bò từ trong bụng phu nhân ra, sẽ rơi vào tình trạng như hôm nay sao?”

Trương di nương cười lạnh “Cô nương là đang ghét bỏ di nương sanh mình phải không, ai bảo số người không may. Ta sinh người xem như sinh nghiệt, nuôi người nhiều năm cũng không được hưởng một chút phúc nào”

Nguyên Dung nghe vậy khóc không ngừng “Di nương là cái gì, chẳng qua là một nô tài thôi, từ khi nào là đổi thành người nuôi ta? Còn không nhanh cút khỏi nhà ta.”

Trương di nương tức giận chỉ mặt Nguyên Dung, tay run không ngừng, cuối cùng không nói được lời nào, sập cửa đi ra ngoài.

Chức Mộng đứng đó đi không được, ở không xong, chỉ đành đứng đó cuối đầu không nói. Nguyên Dung đang tức, nhìn Chức Mộng lau nước mắt “Tam cô nương được tiện nghi còn khoe mẽ, muốn làm nhục ta hay sao? Nàng được lão Vương phi, Quận Vương phi nhìn trủng về sau sự nghiệp rất lớn trong mắt làm gì còn tí tí như ta. Đem những thứ này cầm về cho cô nương nhà các người, để cho nàng đưa sang ta không nhận nổi”

Chức Mộng vội lượm đồ trang sức, đặt lung tung vào khay, lui ra ngoài.

Nguyên Dung nhất loạt ngã voi trên bàn hưng hăng ném về phía cửa không nhìn được khóc ô ô “Tại sao? Tại sao ta không được phu nhân sinh ra? Tại sao ta muốn gì đều không được? Tại sao nàng dâng trà được ban thưởng ta dâng trà bị coi như nha hoàn? Tại sao...tại sao vậy?”

Nguyên Thu đang nói chuyện với Thúy Oanh ở trong phòng, Bích Nhi bưng trà đi vào nghỉ hoặc nói “Chức Mộng tí tí đi lâu như vậy sao còn chưa về”

Nguyên Thu cười định nói nhất định là ham chơi, chợt nội tâm khẽ động, nghĩ đến mình đưa trang sức cho Nguyên Dung lúc này là chuyện hết sức không thỏa đáng, không khỏi hối hận thật là nhất thời hồ đồ lại làm chuyện ngu xuẩn như thế, vội đứng lên.

Thúy Oanh vội nói “Cô nương muốn làm gì?”

Nguyên Thu hối hận nói “Hôm nay đi theo mẫu thân nên không nhớ gì, đầu óc không linh hoạt thật sự đã làm chuyện ngu xuẩn rồi. Lúc này chắc tí tí hận chết ta luôn”

Thúy Oanh vội hỏi “Nói vậy là sao?”

Nguyên Thu nói “Để Chức Mộng tặng đồ trang sức đi qua cũng không phải như đánh vào mặt của nàng sao. Bích Nhi người chạy đi xem một chút, nếu Chức Mộng chưa đưa đồ trang sức đi, nhanh nhanh cản nàng ta lại.”

Bích Nhi đáp lời, vén rèm lên vừa muốn đi ra ngoài liền ngừng lại, nghiêng đầu nói “Cô nương, Chức Mộng tí trở về rồi”

Chức Mộng bưng đồ trang sức lộn xộn đi vào, tức giận bỏ lên bàn nói “Bây giờ Nhị cô nương đang tức giận, còn nói rất nhiều lời không tốt về cơ nương, lần sau ta không đi tặng đồ cho nàng ta đâu”

Nguyên Thu quát lên “Người là đại nha đầu, sao lại nói những lời này”

Chức Mộng biết mình nói chuyện lỗ mãng cũng không dám lảm nhảm nữa.

Nguyên Thu thấy vẻ mặt nàng uất ức thở dài “Chuyện hôm nay là ta suy nghĩ không kĩ, đã làm liên lụy tới người”

Chức Mộng vội nói “Cô nương nói như vậy, nô tì thật không dám. Vừa rồi chỉ là tức, cô nương tốt bụng lại bị người khác chà đạp như vậy, trong lòng thật tình là thay cô nương uất ức”

Nguyên Thu thở dài nói “Là ta sơ sót không nghĩ đến cảm thụ của tí tí, phụ thân biết chuyện buổi chiều chắc chắn sẽ rất tức giận, không bằng giờ đi phòng lớn khuyên nhủ cũng tốt hơn”

Cố Lễ tiến đồng liêu trở lại bên trong, Lý thị đem chuyện xế chiều hôm nay nói cho Cố Lễ, quả nhiên Cố Lễ giận dữ quát lên tại chỗ “Người thấy nàng thay nha hoàn phục vụ sao lại không ngăn cản”

Lý thị uất ức nói “Lão Vương phi, Quận Vương phi ngồi ở phía trên, ta làm sao dám mở miệng, liệu mạng nháy mắt cho nàng nàng làm như không thấy”

Cố Lễ nghe vậy tức giận toàn thân phát run “Mặt mũi của ta bị nha đầu này làm mất hết, còn không nhanh gọi nàng tới cho ta. Còn Trương thị, cũng kêu nàng tới đây, cô nương tốt cũng bị nàng dạy hư”

Lý thị vội sai nha đầu gọi Trương di nương và Nguyên Dung, lúc này Nguyên Thu dẫn theo nha đầu đi vào, nhìn thấy sắc mặt phụ thân rất xấu, đoán được mẫu thân đã nói chuyện lúc chiều cho phụ thân, liền không dám nhiều lời, thỉnh an xong ngồi yên lặng.

Cổ Lễ thấy Nguyên Thu cũng có chút tức quát lên “Người và tì tì ở chung một chỗ sao không ngăn cản nàng”

Nguyên Thu vội đứng lên cũng không biết nên nói như thế nào đành im lặng cuối đầu đứng đó.

Lý thị thấy thế vội nói “Bởi vì Quận Vương phi gọi Thu nhi đến bên cạnh nói chuyện với nàng, nên cũng không chú ý tới Nguyên Dung. Lúc ấy ta thấy Trương thị gọi Nguyên Dung đi nói chuyện, chỉ xem như nàng có chuyện gì gấp cũng không suy nghĩ nhiều”

Cổ Lễ nghe vậy hừ lạnh một tiếng, liền gọi nha đầu đi thúc dục Trương di nương và Nguyên Dung.

Nguyên Dung đến cửa viện gặp Trương di nương, trong lòng Nguyên Dung hận sự ngu xuẩn của nàng làm mình mất mặt mũi, Trương di nương hận Nguyên Dung vô tình với mình, hai người thấy cũng không chào hỏi, ngoắt đầu một cái, một trước một sau đi vào.

Cổ Lễ thấy Nguyên Dung mắng to “Người hôm nay làm chuyện gì mất mặt? Mặt của ta cũng bị người vứt sạch.”

Nguyên Dung cũng không nói nhiều, vội vàng quỳ xuống “Tùy ý phụ thân trừng phạt”

Cổ Lễ thấy Nguyên Dung như vậy cũng sững sốt, muốn mắng cũng không biết mắng như thế nào. Liền quay đầu về phía Trương di nương quát lên “Người còn không quỳ xuống cho ta”

Trương di nương vội quỳ xuống khóc rờn nói “Lão gia, chuyện này không liên quan tới ta”

Nguyên Dung nghe vậy cười lạnh nói “Là ta ngu xuẩn, hâm mộ muội muội được Lão Vương phi chú ý, lại đổ mất mấy đồ được ban thưởng, làm chuyện hồ đồ, nữ nhi nguyện ý cho phụ thân trừng phạt”

Cổ Lễ nói “Trừng phạt người? Người nói nghe cũng thật nhẹ nhàng, cái mặt mo của ta cũng bị người vứt sạch rồi. Ta hận tại sao lại sinh ra nữ nhi như người chứ”

Nguyên Thu vội đứng bên cạnh Nguyên Dung nhẹ nhàng nói “Phụ thân bớt giận, tì tì là lo lắng bọn nha đầu không hầu hạ tốt lão Vương phi”

Nguyên Dung hừ lạnh một tiếng “Mèo khóc chuột giả từ bi”

Cổ Lễ nghe được, giận đến gơ tay lên muốn đánh nàng “Người nói như thế là thế nào?”

Lý thị cũng trợn mắt nhìn Nguyên Thu một cái, ngoắc kêu nàng lại bên cạnh “Chuyện này liên quan gì người, còn không ngậm miệng lại”

Nguyên Thu trấn an, vỗ vỗ tay Lý thị, tiến lên nói với Cổ Lễ “Phụ thân bớt giận, tì tì chỉ là một lúc choáng váng, tuổi tì còn nhỏ để mẫu thân dạy nàng là tốt rồi”

Cổ Lễ thấy nữ nhi xưa nay vẫn được yêu thương nay vì Nguyên Dung mà cầu xin trong lòng hết sức vui mừng, tán dương Nguyên Thu một phen. Lại nhìn Nguyên Dung một bộ dáng không biết tốt xấu lại có chút tức giận, liền nhắm mắt lại không nhìn đến Nguyên Dung “Hôm nay muội muội thay người cầu xin, ta sẽ tha cho người. Người về đóng cửa suy nghĩ chép nữ giới một trăm lần mới được ra khỏi cửa, người trở về đi”

Nguyên Dung nghe vậy đáp một tiếng, nha đầu đỡ nàng đứng lên. Nguyên Dung cũng không thèm nhìn Nguyên Thu xoay người rời đi.

Cổ Lễ thấy Nguyên Dung đi ra ngoài lại trách Lý thị một tiếng “Người là mẫu thân, quản giáo nữ nhi lại sai sót, cũng là một cái tội lớn. Từ hôm nay, mỗi ngày người dạy Nguyên Dung quy củ một canh giờ để nàng biết cái gì nên làm cái gì không nên làm. Mời sư phụ nữ hồng khác cho Nguyên Dung, về sau nữ công cũng không cho Trương thị dạy”

Cổ Lễ quay đầu lại mắng Trương thị đang quỳ dưới đất “Ta thật sự là đầu heo, tâm ở mông mới cho rằng người hiền lương thực đức, cô nương tốt cũng bị người dạy bậy. Hôm nay người đóng cửa ba tháng, về sau ta chưa cho phép không được tới viện của Nhị cô nương”

Trương di nương mặc dù đang tức giận Nhị cô nương nhưng nghe Cố Lễ nói về sau không cho nàng tự tiện đi gặp Nhị cô nương, lòng cũng đau nhói, nhất thời trong mắt đã có lệ.

9. Chương 9: Chuẩn Bị Đoan Ngọ

Cách mấy ngày sau, Lý thị theo sự đề cử của Tô Tú mẹ chọn lấy một người tú nương trầm ổn, thông thạo, tự mình dẫn đến trong sân Nguyên Dung.

Nguyên Dung không có phòng trống cũng may trong phòng khá rộng, Lý thị sai người đem khung thêu của tú nương đặt trong phòng. Nguyên Dung thấy Lý thị đến chỉ thỉnh an cũng không chú ý tới tú nương, đi trở về bàn chép nữ giới.

Tú nương này cũng không thềm đi để ý, trên mặt vẫn cười, Lý thị thấy hành vi của Nguyên Dung như thế liền trầm mặt “Vương tú nương phụ trách dạy nữ công cho người, nàng coi như là sư phụ của người. Hôm nay thấy nàng người lại không hành lễ, quy củ ở đâu rồi? Mấy ngày nay dạy người quy củ cũng không còn nhớ rõ?”

Nguyên Dung nghe vậy chậm rãi thả bút xuống, đứng lên nói “Mẫu thân không nói trước, con chỉ tưởng mama nào. Là Nguyên Dung thất lễ, xin sư phụ tha thứ”. Nói xong liền quay về phía tú nương vén áo thi lễ. Tú nương này không dám nhận nàng cuối đầu, tránh ra nói “Cô nương không nên làm vậy, cô nương làm ta giảm thọ mất”

Nguyên Dung cũng không đáp lời tú nương, chỉ chăm chú nhìn Lý thị.

Lý thị nhìn thấy hành động của Nguyên Dung càng ngày càng kém, chân mày hơi nhíu không khỏi hừ lạnh “Trước kia ta dạy người sơ sót, để cho trong mắt của người không biết lớn bé. Phụ thân người đã lên tiếng, người cũng hiểu được tầm quan trọng của quy củ, từ nay về sau dù là người có một chút không hợp quy củ, ta đều phạt người. Người nghe rõ chưa?”

Nguyên Dung nghe vậy chợt ngẩng đầu lẳng lẳng nhìn Lý thị. Lúc trước Lý thị thương Nguyên Dung không bằng Nguyên Thu, nhưng trên mặt còn là hình tượng từ mẫu. Rồi sau Nguyên Dung lại thân cận Trương di nương xa cách Lý thị, mặc dù đáng về Lý thị nhân nhạ nhưng cũng không quá mức lạnh nhạt nàng. Hôm nay Lý thị bày ra một khuôn mặt nghiêm nghị làm Nguyên Dung sợ hết hồn, chỉ đành thừa dạ đáp ứng một tiếng.

Lý thị thấy vậy cũng không còn để ý đến nàng, chỉ dặn dò tú nương mấy câu, lại mệnh lệnh ột mama bên cạnh mình lưu lại quan sát, mới rời viện của Nguyên Dung.

Từ ngày đó trở đi Nguyên Thu hiểu rõ mình và Nguyên Dung đã có trở ngại ngăn cách, tuy có chút thất vọng nhưng cũng không để ý quá mức. Ở thời đại này mình muốn học cũng rất nhiều, bây giờ không còn thời gian để tâm xử lí quan hệ với Nguyên Dung. Quan trọng hơn là Nguyên Dung đối với mình ôm một cổ oán khí, lúc này đi tìm nàng chỉ sợ không được cảm ơn, còn không bằng buông tha đợi Nguyên Dung tự mình nghĩ thông suốt.

Bởi vì Nguyên Thu đối với các loại bản thân muốn học dụng tâm rất nhiều nên càng thêm bận rộn cũng không để ý đến chuyện bên ngoài như thế nào.

Đến Đoan Ngọ, Lý thị cho người gọi Nguyên Thu đến phòng lớn. Bởi vì cần chuẩn bị quá nhiều đồ cho Đoan Ngọ, không chỉ có xạ hương, bằng phiến đều cần phải người mua, các xiêm áo trang sức mặt cho ngày lễ cũng phải làm mới, còn có túi thơm, hương tiền hào, trăm dây thừng, còn phải chuẩn bị nhiều loại bánh... Một đồng chuyện Lý thị thật sự không quản hết, liền thương lượng với Nguyên Thu để cho nàng ngừng học, giúp mình công việc chuẩn bị cho Đoan Ngọ.

Lúc buổi trưa tan học Nguyên Thu xin phép tiên sinh dạy học nghỉ một khoảng thời gian. Trương tiên sinh cầm lấy hai bản chữ mẫu thích hợp cho nàng, dặn dò mỗi ngày cần chăm chỉ luyện chữ, ngày thường rảnh

rồi cũng nên xem nhiều sách, không thể buông lỏng. Nguyên Thu cảm tạ Trương tiên sinh, trở về nhà sai người nói với Tô Tú mama xin nàng giúp mình may xiêm y.

Tô Tú mama tay nghề nữ công có tiếng ở thành Hàng Châu, bởi vì nàng thích Nguyên Thu mấy ngày gần đây chăm chỉ, nên đồng ý với Nguyên Thu, chuẩn bị tự tay làm cho nàng váy gấm Hoa Cẩm, Nguyên Thu vội cảm tạ Tô Tú mama liền trở về nói chuyện này với Lý thị.

Lý thị cười nói “Kể từ ngày Tô Tú mama rời Tú Lâu cũng không còn làm xiêm áo, hôm nay đáp ứng con cũng vì gần đây con có cố gắng. Việc làm của Tô Tú mama cũng là khó có được, con không nên làm nàng thất vọng phải học nữ công cho tốt”

Nguyên Thu vội cười đồng ý, Lý thị nói “Buổi chiều có người từ may vá phường đến đây, hôm nay con cao lên rất nhiều sợ là y phục năm ngoái không mặc vừa, vừa đúng dịp may nhiều hơn mấy bộ. Cũng có người Kim Lâu sẽ đưa đồ trang sức đến đây, nhìn thấy kiểu nào thích thì chọn xong rồi đặt làm”

Nguyên Thu nói “Con xưa nay không thích mang những thứ này, tội gì cần phải làm nhiều như vậy?”

Lý thị nói “Nói vậy là sao, nhà chúng ta mặc dù không phải rất giàu, nhưng cũng là người trong quan lại. Con là Tri Phủ thiên kim, sao có thể giống học trò nghèo. Thường ngày cảm giác con còn nhỏ, nên không cần phải thích đồ trang sức và những thứ phấn son, ta cũng không nói con. Hôm nay con đã lớn, cũng phát triển rồi, không thể tự nhiên phóng túng con như vậy nữa. Dứt khoát sáng mai cũng để cho người của tiệm bán son phấn cũng tới đây, để cho con lựa chút son phấn thượng hạng”

Nguyên Thu đáp ứng, quả nhiên buổi chiều có người của tú phường tới, đo vóc người Nguyên Thu, lại để cho Nguyên Thu chọn mẫu xiêm áo. Bởi vì Đoan Ngộ có truyền thống thi thuyền rồng, đến lúc đó các quan viên lớn nhỏ đều dẫn theo gia quyến đi xem náo nhiệt. Tiết Đoan Ngộ cũng được tất cả tiểu thư thiên kim hội tụ tranh đấu sự diễm lệ, vì vậy Lý thị đối với trang sức y phục đặc biệt coi trọng, tự mình sang nhìn xem Nguyên Thu chọn mẫu, lại chỉ hoa văn mình cảm thấy tốt cho Nguyên Thu xem.

Nguyên Thu đảo qua sách một lần, cảm thấy tất cả đều giống nhau chỉ có một ít khác biệt, trong lòng liền có chủ ý. Nàng phân phó Thúy Oanh đi lấy bút chì đến đây, tự vẽ mẫu y phục lên giấy.

Cô nương kia cảm thấy li kì, liền đứng sau lưng Nguyên Thu nhìn, thấy nàng vài nét bút vòng quanh hình dáng quần áo, bên hông dùng chuỗi châu buộc chặt, dưới váy vẽ ra rộng rãi, khổ váy ít nhất mười nếp gấp. Cổ áo, ống tay áo, vạt áo trước, vạt áo sau lại có nhiều nếp uốn đường viền hoa.

Nguyên Thu vẽ xong cười chỉ cho cô nương kia nhìn “Lấy gấm vóc Tô Tú tốt nhất làm xiêm áo giúp ta, trên quần áo dùng Kim Ngân ti tuyến thêu theo đường viền hoa này, dùng ngũ thải tuyến theo bướm bướm xung quanh hoa nhẹ nhàng bay múa, những chỗ khác dùng tuyến thanh nhã của cửa hàng Hoa Lai thêu nhạt một tí, dây châu bên hông làm ba hàng trân châu đính vào đai lưng, trân châu lớn nhỏ cùng một kích cỡ, chọn loại màu sắc mượt mà một chút rồi dùng ngân tuyến xuyên vào. Những đường viền hoa ở ống tay áo, cổ áo dùng sợi tuyến nhỏ để làm, trùng điệp những nếp gấp mới tạo được cảm giác”

Cô nương kia nghe xong không khỏi chép miệng “Đúng là đại gia khuê tú, từ ngũ trầu chuốt, ngay cả xiêm áo cũng nghĩ ra nhiều dạng như vậy, thật có tâm tư”

Lý thị cười nói “Làm xiêm áo này bạc sẽ trả khác các bộ khác. Chỉ là ý định này của nàng ta cũng muốn nhìn xem nó ra cái dạng gì”

Nguyên Thu nghe vậy cũng có chút ngượng ngùng cười, rồi chọn thêm hai kiểu dáng, cô nương kia ghi lại, sau đó lại đến viện của Nguyên Dung để lấy số đo.

Tiết Đoan Ngộ có tập tục đeo ngũ thải tuyến trên cánh tay, Nguyên Thu không thích trực tiếp quần lên, nên dùng năm màu chỉ kết làm rất nhiều lắc tay, bên một chuỗi xà kết gọi là may mắn liên tiếp, dùng ngũ thải tuyến Phượng Vĩ kết thành đó là dạng kết thường dùng.

Nguyên Thu vì dạng lắc tay suy nghĩ bầy đến tám loại, kết rất nhiều, tự mình chọn mấy loại yêu thích đeo, lại đưa cho Lý thị vài cái, sai Chức Mộng đưa qua cho Nguyên Dung hai cái, ban hạ đầu bên cạnh mình cũng mỗi người một cái. Mọi người thấy kết tay này tinh xảo mới mẻ lại độc đáo so với ngũ tuyến quần trên tay không biết dễ nhìn hơn bao nhiêu lần. Mà không ai dám hỏi Nguyên Thu kết như thế nào có vài cái nha đầu khéo tay tự suy nghĩ kết lắc tay.

Làm xong ngũ thải tuyền, Nguyên Thu nghĩ đến làm túi thơm.

Nguyên Thu cảm giác nữ công mình tiến bộ rất nhiều, nên tự tay may túi thơm ấu thân, ca ca và mình. Túi thơm của phụ thân có mẫu thân lo, Nguyên Dung cũng không cảm mình lo lắng. Nguyên Thu liền thuê túi thơm cho ca ca là đại bàng giương cách, thêu ấu thân là mẫu đơn đỏ thắm, còn bản thân là một cảnh sơn thủy. Trong túi thơm bỏ vào băng phiến, xạ hương, bạc hà rồi may lại sau đó đưa qua cho Lý thị và Cố Sơn.

Lý thị thấy Nguyên Dung tay nghề tiến bộ không ít thật tình khen Nguyên Thu một hồi. Mà Cố Sơn thấy tiểu muội đưa túi thơm càng thêm vui vẻ vội mang lên.

Nguyên Thu cười nói “Hôm nay còn cách tháng năm đến nửa tháng, sao ca ca lại đeo bây giờ”

Cố Sơn cười nói “Đây là lần đầu tiên muội làm túi thơm cho ta, ta đợi không được đến tháng năm mới mang”

Nguyên Thu nghe vậy cười nói “Nếu là lúc trước kia ta làm túi thơm chỉ sợ ca ca cũng không dám đeo”

Cố Sơn rung đầu nói “Muội nói vậy, cho dù muội làm không đẹp ta cũng không ghét bỏ”

Nguyên Thu nghe có chút cảm động, liền cười quay về làm cho hán một cái nữa để tết mang.

Gần đến tháng năm, trong phòng bếp chuẩn bị gói bánh chưng, Nguyên Thu nghĩ thời đại này bánh chưng chỉ có mấy loại đơn giản, liền nói với Bích Nhi làm mấy loại bánh chưng mới mẻ.

Bích Nhi theo lời vội đi nhà bếp lấy cua tốt với gạo nếp Diệp Hòa, Nguyên Thu phân phó phòng bếp chuẩn bị đồ liên tục mình động thủ gói bánh chưng.

Chức Mộng mặc dù chừng chặc chút nhưng dù sao cũng chỉ mới mười hai mười ba tuổi huống chi còn có Thúy Oanh hướng dẫn, lúc này ba người Nguyên Thu rửa tay đi theo Bích Nhi vào phòng bếp nhỏ trong viện.

Bích Nhi lấy cua cho vào cái phễu, ba người Nguyên Thu tay chân vung về học theo, chiết xong để vào trong gạo nếp, Nguyên Thu lại lấy sườn phòng bếp đưa tới nhét vào, dùng ngũ thải tuyền cột lại.

Bích Nhi cười nói “Chưa từng thấy nhà ai trong bánh chưng lại có sườn”

Nguyên Thu nói “Ăn ngon là được, để ý bên trong nó có gì làm gì” Vừa nói vừa bỏ thêm nắm hương, măng rồi bọc lại.

Chủ tớ bốn người bận rộn trong phòng bếp suốt một buổi chiều, cũng gói các loại mới, thịt, thịt gà, thịt heo lòng đỏ trứng, cây dẻ thịt nạc, vịt nướng, chân giò hun khói, bắp xào làm ra bảy tám loại mới mẻ.

Bích Nhi bỏ bánh chưng vào nồi nấu, ba người Nguyên Thu ngồi nhìn cũng không đi ra ngoài.

Bích Nhi cười nói “Trong này rất nóng, cô nương đã mệt mỗi nửa ngày, đi ra ngoài uống trà đi”

Nguyên Thu nói “Chính là mệt mỗi nửa ngày mới nhìn bánh chưng nè, chứ ta vừa ra ngoài các người đem bánh chưng ăn hết”

Thúy Oanh cười nói “Chúng ta có muốn đem bánh chưng ăn bụng cũng không lớn như vậy”

Chức Mộng nói “Chỉ biết đùa giỡn, còn không nhanh bưng trà cho cô nương”

Thúy Oanh cười nói “Cô nương tốt, chúng ta đi vào nhà thôi. Nấu bánh chưng hơn một canh giờ, chúng ta về uống trà trước”

Nguyên Thu gật đầu nói “Cũng tốt, ta cảm thấy trên mặt đều là mồ hôi, không bằng tắm rửa trước, rồi quay lại ăn bánh chưng cho ngon”

Nguyên Thu tắm rửa Chức Mộng lau tóc cho nàng, vấn tóc lên Nguyên Thu mới ngồi uống trà.

Qua nửa canh giờ, Bích Nhi dẫn tiểu nha đầu đem bánh chưng nóng hổi đi vào. Nguyên Thu thấy bảo tiểu nha đầu để bánh chưng lên bàn, Chức Mộng gạt gạt vỏ mới bỏ vào chén cho Nguyên Thu.

Nguyên Thu thối thối, thận trọng cắn một cái rồi từ từ nhai, lòng đỏ trứng và thịt tươi tràn ngập trong miệng, cảm thấy mở mà không béo, miệng đầy hương vị. Nguyên Thu giương mắt nhìn ba nha đầu đang nhìn nàng, nhin không được cười “Còn không ăn nhanh, còn phải để ta mới các người à?”

Ba người mỗi người cầm một cái cũng không sợ nóng liền mở ra ăn.

10. Chương 10: Đồ Trang Sức

Nguyên Thu lấy bánh chưng đã nấu xong mỗi loại khẩu vị chọn hai phần, sai nha đầu đưa qua Cố Sơn, Nguyên Dung mỗi người đưa qua một phần, còn lại lấy hơn phân nửa đem đi phòng lớn.

Lý thị đang xem trang sức của Kim Lâu sai người đem đến, thấy Nguyên Thu tới kêu nàng sang xem. Nguyên Thu đưa hộp thức ăn cho nha hoàn, ngồi xuống cạnh Lý thị, nhìn trên bàn những trang sức bằng ngọc này.

Lý thị cầm lên trâm cài đầu bằng phượng sai lầm bằng ngọc Trích Châu đưa cho Nguyên Thu nói “Ta thấy cái này khắc thật tinh tế, thích không muốn buông tay, cài lên cho con nhìn thử xem sao chút”

Nguyên Thu hơi nghiêng đầu để Lý thị cài lên giúp nàng, Lý thị xem xét thấy không tệ, lại sai nha đầu đem gương đồng tới, tự mình cầm cho nàng xem “Con thấy sao?”

Nguyên Thu hơi nghiêng đầu nhìn ở các góc độ khác nhau, cười nói “Con cảm thấy đẹp lắm” Lý thị cười bỏ gương xuống lại tiếp tục lựa với Nguyên Thu.

Nguyên Thu tinh mắt nhìn thấy một trâm cài bằng ngọc trong đồng trang sức, dùng ngọc bích làm thành hình dạng đôi cánh sải ra, hai bên cách khắc mai, lan, cúc, trúc một bộ tứ quân tử, bộ phận cuối cùng dùng Mã Nào làm thành viên châu xuyên vào. Nguyên Thu nhìn thấy đã chọn trúng, cầm lên quan sát tỉ mỉ, càng nhìn càng thấy tinh xảo, liền cười nói “Cái này nhìn thật đẹp, vừa đúng hợp với xiên áo đỏ của con”

Lý thị cưng chiều nói “Ánh mắt con thật không tệ, ta thấy lỗi ăn mặc của con cũng có chút thiên phú”

Nguyên Thu cười dựa vào Lý thị “Ánh mắt tốt làm gì, cũng chỉ là để trang điểm thôi”

Lý thị nhìn nàng lại nhìn đồ trang sức, chọn thêm mấy thứ rồi mới sai nha đầu đưa qua cho Nguyên Dung chọn. Nguyên Thu cảm thấy không thú vị, khẽ lắc đầu thấy hộp đựng thức ăn mới nhớ bánh chưng của mình, phân phó nha hoàn làm nguội rồi tự mình cầm bóc cho Lý thị ăn.

Lý thị sợ nàng bị bỏng, vội để nha hoàn đi bóc, Nguyên Thu rửa tay cười nói “Mặc dù mấy cái bánh chưng này khó coi nhưng cũng là tự tay nữ nhi gói”

Lý thị cười nói “Ta đang nghĩ tay nghề của Bích Nhi sao lại gói bánh chưng thành như vậy. Không phải phòng bếp làm bánh chưng sao? Sao con lại tự làm?”

Nguyên Thu nói “Con gói cũng không giống phòng bếp, mẫu thân nếm thử xem”

Nha hoàn bóc xong bánh, Lý thị cầm dưa lên từ từ cắn một cái, là vị trứng muối, miệng đầy hương vị. Ăn hơn phân nửa, Lý thị để dưa xuống “Con gói cái này ăn thật ngon hơn, làm sao nghĩ ra được thế?”

Nguyên Thu cười nói “Nữ nhi tự nghĩ rồi tự mình gói mấy cái hương vị đều không giống nhau, không dám ăn một mình, nên đem ấu thân nếm thử một chút”

Lý thị phân phó nha hoàn mỗi loại bánh chưng cũng bóc một cái, nếm thử một miếng, liền phân phó nha hoàn đem xuống phòng bếp để các nàng dựa theo mà làm bánh chưng.

Nguyên Thu cười nói “Con làm rất nhiều, phòng bếp làm thêm làm gì”

Lý thị nói “Con cũng không hiểu, tiết Đoan Ngọ nhà nào cũng muốn đưa bánh chưng đi, ta nếm bánh chưng của con cũng ngon, vị mới lạ, vừa lúc có thể đem tặng người”

Nguyên Thu biết Lý thị còn nhiều việc, nàng hàn huyền một lúc rồi cầm hộp trang sức mới chọn đi trở về. Vừa vào nhà đã thấy Bích Nhi sắc mặt tái xanh ngồi đó. Nguyên Thu thấy vậy hỏi “Ai chọc giận người thế, làm gì mà lại có bộ dáng này?”

Bích Nhi nghe vậy tức giận, bắt bình nói “Nô tỳ đưa bánh chưng cho nhị cô nương, ngay cả nhìn nhị cô nương cũng không nhìn bảo nô tỳ đặt ở đó. Nô tỳ thấy nàng đang chép sách, nghĩ là nàng bận rộn cũng không dám quấy rầy, vội để bánh chưng rồi đi ra ngoài. Vừa mới bước ra cửa thì nghe nhị cô nương bảo Liễu Nhi đem bánh chưng ném vào ăn, cô nương nói có đáng giận không chứ?”

Nguyên Thu nghe vậy cười, ngồi vào bàn rót li trà uống “Ta nghĩ là chuyện gì? Tính người cũng thật nóng. Nàng không ăn bánh ta đưa mới là bình thường”

Bích Nhi nghe vậy nghi ngờ hỏi “Sao lại vậy?”

Chức Mộng cười lạnh nói “Nô tỳ có chuyện thật đúng là không nên nói; nhị cô nương chỉ là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử thôi, cô nương nhà chúng ta có thể hại nàng hay sao?”

Nguyên Thu lắc đầu cười nói “Cũng không thể nói như thế. Nếu nàng ta đưa đồ ăn tới ta cũng không dám ăn”

Bích Nhi nghe vậy càng thêm không hiểu “Vì sao lại như vậy?”

Nguyên Thu thở dài “Chúng ta đã lớn rồi không còn tự nhiên như khi còn bé nữa. Huống chi nhị tử còn có khúc mắc với ta. Ta đưa bánh chưng cho nàng vốn nghĩ là nàng cũng không ăn, chỉ là ai cũng đưa mà nàng không đưa không khỏi làm nàng mất mặt”

Bích Nhi thấy Nguyên Dung có chút cô đơn, liền vòng vo câu chuyện nói “Hôm đó cô nương muốn tú phượng may vá xiêm áo, sao bây giờ con chưa đưa đến? Còn hai ngày nữa là đến lễ hội thuyền rồng tháng Năm rồi, cô nương cần nhanh nhanh mặc xem thử”

Chức Mộng nói “Tuy thời gian có chút gấp gáp nhưng nhất định phải làm trước mới được, không bằng sai gã sai vặt đi thúc dục xem thử thế nào? Chúng ta cũng rất trông đợi xem xiêm áo li kì như thế nào, lúc cô nương nói kiểu dáng chúng ta cũng nghe được. Chờ xiêm áo làm xong không biết đẹp như thế nào nữa?”

Thúy Oanh cười nói “Đúng vậy, cô nương cho người đi thúc dục đi”

Nguyên Thu thấy mấy nha đầu so với nàng còn vội hơn, không khỏi cười “Xiêm y của ta còn nhiều hạn chế, đã có bốn năm tú nương đang làm gấp rồi, huống chi còn có mẫu thân và nhị tử, nhất định phải làm xong đưa tới cùng lúc mới được, có lí nào lại đưa tới một cái trước”

Chức Mộng suy nghĩ một hồi hỏi nhỏ “Chẳng lẽ nhị cô nương cũng đi thuyền rồng? Nàng không phải đang bị lão gia cấm hay sao?”

Trong phòng lớn, Lý thị đưa danh mục quà tặng cho tất cả các phủ đã chuẩn bị cho Cổ Lễ nhìn xem, Cổ Lễ xem sơ qua lại trả lại cho Lý thị “Người quản gia nhiều năm như vậy, tự nhiên là có tính toán, những chuyện này không cần nói cho ta biết”

Lý thị cười nói “Ta sợ ta không được chu đáo, lão gia xem qua thì được hơn. Chỉ là có chuyện cần phải hỏi ý lão gia một chút”

Cổ Lễ hỏi “Chuyện gì mà người không tự làm chủ được? Lại tìm lý do đặc biệt tới hỏi ta?”

Lý thị nói “Còn không phải là chuyện của nha đầu Nguyên Dung sao. Lễ thuyền rồng mong một tháng năm có thể cho nàng đi không?”

Cổ Lễ nghe vậy không nói gì, bưng li trà uống hai hớp rồi hỏi “Xiêm y và đồ trang sức có làm cho nàng không?”

Lý thị nói “Có làm, dĩ nhiên những thứ này nàng không thiếu phần”

Cổ Lễ nói “Vậy cho nàng đi đi. Không cho đi ngược lại chúng ta bị nói hẹp hòi, để cho nàng lộ diện thỏa mái cũng tốt. Nhưng người cũng phải xem chừng nàng, đừng làm cho nàng giả thần giả quỷ nữa”

Lý thị nói “Tất nhiên rồi”

Hai vợ chồng bỏ qua vấn đề này mà nói sang chuyện khác.

Ngày một tháng năm là lễ thuyền rồng, Nguyên Thu mặc xiêm áo cũng là chuẩn bị cho ngày lễ này. Trước một ngày nương tử ở tú phường đưa tới cho Cố Phủ. Lý thị có việc nên sai người đưa xiêm áo trực tiếp sang cho Nguyên Thu, Nguyên Dung.

Nguyên Thu thiết kế lại hoa phục thấy trên váy dùng ngân tuyến nhỏ như sợi tóc mà thêu hoa, chim, giọt sương trông rất sống động. Long chim dùng ti thạch rất nhỏ làm nổi bật, làm cho cả một bộ áo sáng lung linh, rạng rỡ.

Mấy nha đầu Chức Mộng nhìn ngây dại, Nguyên Thu cười nói “Mấy tú nương cũng thật cơ trí, làm thêm mấy tiểu tinh thạch này làm cho cả bộ quần áo đều có linh khí, còn chu đáo hơn so với ta nghĩ”

Thúy Oanh vội nói “Chúng ta hầu hạ cô nương thử một chút xem có vừa người không”

Nguyên Thu cười nói “Là nha đầu người muốn nhìn y phục này mặc lên trông như thế nào thôi”

Chức Mộng nghe vậy cũng cười “Cô nương tốt, đừng vội chọc chúng ta, mặc thử một chút xem sao đi”

Nguyên Thu mặc ấy nha đầu thay xiêm áo giúp mình, tay nghề tú nương thật đúng là rất giỏi, eo, bả vai, hai chân cắt may rất vừa vặn, Nguyên Thu còn nhỏ vóc người chưa phát triển nhưng mặc y phục này cũng thấy được chút eo thon.

Mồng một tháng năm vừa đến Nguyên Thu vội dậy sớm thay đổi quần áo Kim Tuyến Tô Tú trên châu, dùng trăm cài đầu phi thủy đính trên châu cài lên tóc.

Nguyên Thu dùng mấy bình sứ hương hoa mà tiệm son phấn đưa tới lúc trước, hoa Mẫu Đơn ghiền nhỏ chế lấy ra làm phấn, lại chọn thêm phấn hoa hồng đánh lên nhẹ nhàng bôi đều đặn, dùng nước trang điểm bôi lên môi.

Chức Mộng cười nói “Cô nương nhà chúng tat rang điểm xong thật đẹp như tiên tử trên trời”

Nguyên Thu nói “Người chỉ được cái ba hoa, còn không đi phòng lớn với ta, đến muộn là được nghe phụ thân mắng”

Chức Mộng vội đáp, vì dậy hơi sớm, Thúy Oanh sợ Nguyên Thu lạnh, cầm lấy áo choàng La Cẩm ra ngoài, đi theo Nguyên Thu ra khỏi viện.

Đi qua vườn Nguyên Thu thấy Nguyên Dung ở xa xa đang đi tới.

11. Chương 11: Tây Hồ

Hai người thấy nhau, Nguyên Dung vốn muốn trực tiếp rẽ vào ngã ba đi phòng lớn, đi vài bước bỗng nhiên lui trở về chờ Nguyên Thu.

Chức Mộng đi sau Nguyên Thu nói nhỏ “Thật kì quái, nàng lại chờ cô nương”

Nguyên Thu cười nói “Nàng chờ tự nhiên có lí do của nàng”

Chức Mộng bĩu môi “Có thể có cái gì được? Còn không phải là muốn nhìn xem xiêm áo của cô nương đẹp ra sao thôi”

Nguyên Thu không nói gì, chủ tớ hai người liền không nói gì thêm đi tới trước mặt Nguyên Dung.

Nguyên Dung nhìn lên nhìn xuống đánh giá Nguyên Thu một phen nói “Bộ y phục này của muội thật kì lạ, sao tí không thấy có trong sách của xiêm áo? Chẳng lẽ tú nương đưa cho tí và muội xem sách khác nhau?”

Nguyên Thu khẽ nhăn chân mày nói “Chẳng lẽ cái gì muội cũng phải giống tí thì mới được? Thường ngày tí có đồ tốt sao không đưa muội một phần giống vậy”

Nguyên Dung cười lạnh nói “Tỉ có thể có gì tốt? Toàn là muội chọn còn dư lại. Nói cũng thật buồn cười, chỉ là bộ y phục thôi, có cần thiết phải đem xiêm áo che dấu không? Y phục này của muội nhìn so với ta đẹp hơn, chẳng lẽ kiểu dáng đẹp thì ta không được chọn? Chỉ là đắt thêm chút bạc thôi, cứ phải đưa ta sách của những thứ xiêm áo bình thường”

Nguyên Thu nghe vậy cười với Nguyên Dung một tiếng “Nếu tỉ không hài lòng y phục của mình, đi nói với mẫu thân đi” Dứt lời xoay người đi hướng phòng lớn.

Nguyên Dung bị Nguyên Thu nói cho ghen lời, tức không chịu được, hận không thể bắt nàng lại đánh hai tai cho hả giận. Liễu Nhi thấy thế vội đỡ Nguyên Dung nói “Nhị cô nương, đi nhanh đến phòng lớn thỉnh an quan trọng hơn, không còn sớm nữa”

Nguyên Dung đẩy Liễu Nhi ra tức giận đi về phái trước.

Chức Mộng thấy Nguyên Thu hôm nay đối với Nguyên Dung không thay đổi sắc mặt trong lòng thật vui vẻ. Len lén quay đầu lại, thấy Nguyên Thu cách một đoạn xa, mới nhỏ giọng hỏi Nguyên Thu “Cô nương hôm nay uy phong hơn thường ngày nhiều”

Nguyên Thu nói “Chỉ là không muốn cho nàng được vui đòi tiên thôi”

Đến phòng lớn, Nguyên Thu thỉnh an Cố Lễ, Lý thị, sau đó Nguyên Dung cũng vào thỉnh an ngồi bên cạnh Nguyên Thu.

Lý thị thấy Nguyên Thu mặc xiêm áo thật đẹp, che miệng cười nói với Cố Lễ “Lão gia, người nhìn Thu nhi một chút, mới có mấy tuổi mà thích làm đẹp rồi, ngại tú nương may xiêm áo khó coi, cần phải tự mình thiết kế cái dạng này, thật là khó cho nàng làm thế nào nghĩ được như thế”

Nguyên Dung nghe vậy mới biết xiêm áo của Nguyên Thu không phải là lấy từ sách, không khỏi vì mấy lời mình vừa nói có chút đỏ mặt. Chợt nhớ tới, mới vừa rồi mình nói như vậy, Nguyên Thu chẳng những không giải thích rõ với mình lại lên tiếng châm chọc, trong lòng đối với việc Nguyên Thu không xem trọng mình mà nổi lên bất mãn.

Cố Lễ cũng cười khen Nguyên Thu mấy câu, lại dặn nàng học nữ công cho giỏi.

Đợi Cố Sơn đến, mấy người ăn điểm tâm, Cố Lễ lại dặn Nguyên Dung thêm một chút, muốn nàng an phận, lại bảo Lý thị phải coi chừng hai tỉ muội.

Lý thị, Nguyên Thu, Nguyên Dung, mẹ con ba người ngồi một chiếc xe Kim Anh Bát Bảo, bọn nha đầu ngồi một chiếc xe đi đến Tây Hồ.

Cố Sơn muốn cưỡi ngựa nhưng Cố Lễ thấy hắn không quen cưỡi ngựa, bảo hắn theo mình ngồi chung xe đi.

Ngày hôm đó rất đông người đi Tây Hồ xem thuyền rồng, trên đường phố nhốn nháo rất náo nhiệt, Nguyên Thu nhịn không được vén rèm xe lên nhìn ra đường nhìn qua sa mỏng quan sát bên ngoài.

Lúc sau một hồi vó ngựa vang lên, một công tử cưỡi một con bạch mã đi qua bên cạnh xe, Lý thị vội quát lên “Nguyên Thu, còn không buông rèm xuống”

Nguyên Thu buông rèm trên tay xuống, ngồi im không dám lộn xộn nữa.

Lý thị nghiêm mặt nói “Đang ở bên ngoài, làm sao có thể vén màn lên như thế?”

Khóe miệng Nguyên Dung hiện lên tia giễu cợt “Đại gia khêu tú lén nhìn nam tử trẻ tuổi nói ra thật buồn cười chết người”

Lý thị nghe vậy quay đầu quát mắng Nguyên Dung “Người là cô nương gia mà trong miệng đang nói cái gì? Khi về ta nói cho phụ thân người biết xem có phạt người không ra khỏi cửa không”

Nguyên Dung bĩu môi không dám nói nữa, chỉ nghiêng mắt nhìn Nguyên Thu.

Nguyên Thu cười lạnh nói “Ta chỉ mới mấy tuổi? vén rèm, hạ rèm cũng chẳng sao. Ngược lại, tỉ tỉ, lời này nếu truyền đi, sợ rằng lại tổn hại khuê danh của tỉ”

Nguyên Dung vừa muốn mở miệng, Lý thị quát lên “Tốt lắm, im miệng hết cho ta. Nhìn các người, làm gì có dáng vẻ đại gia khuê tú, hôm nay trở về chếp phạt nữ giới mười lần”

Nguyên Dung, Nguyên Thu đáp một tiếng “Dạ” rồi không nói nữa, một đường im lặng đến Tây Hồ.

Vì rất nhiều gai quyền của quan viên đều muốn đến Tây Hồ xem thuyền rồng, bọn nha dịch đã treo màn sa dày đặc chặt chẽ vây quanh phòng khách ở gần Tô Đê đặc biệt cho các nữ quyền xem thuyền rồng.

Ba người Lý thị ngồi xe đến đầu đường rồi đổi sang ngồi kiệu, mấy mama trắng kiện khiêng kiệu một đường thẳng đến bên ngoài phòng khách. Trong phòng khách đã có một vài nữ quyền đến, đang ngồi nói chuyện với nhau, chỉ vì cách màn che nên chỉ lờ mờ thấy dáng người.

Bên ngoài đã có nha đầu xóc rèm cửa từ sớm, Lý thị dẫn theo Nguyên Dung, Nguyên Thu đi vào. Những phu nhân bên trong đã đến từ sớm thấy Lý thị vội vàng đứng dậy tiến lên chào hỏi.

Lý thị cũng tự nhiên cùng mấy phu nhân nắm tay ngồi vào nói chuyện, Nguyên Thu, Nguyên Dung cũng tìm bạn gái thân thuộc với mình mà nói chuyện. Vì lúc trước Nguyên Dung làm ra chuyện cười, mấy tiểu thư đó tự nhiên cũng không chịu ngồi cùng với Nguyên Dung, kéo Nguyên Thu đi ai cũng không để ý tới Nguyên Dung.

Nguyên Dung thấy vậy tất nhiên là tức giận bất bình nhưng lại không dám đi lên quở trách người nào, chỉ nghiêm mặt ngồi đó không để ý tới ai.

Mà một người xưa nay chơi rất thân với nàng là thứ nữ Lâm Tuyết Diên của Tuyên phủ sứ đi tới lôi kéo tay nàng nói “Về mặt gì thế này, tức giận với ai đây?”

Nguyên Dung cười lạnh nói “Tôi nói lời này cũng thật buồn cười, ta chỉ là một thứ xuất không được chào đón, nào dám tức giận với người ta”

Lâm Tuyết Diên trấn an nàng nói “Lúc trước người cũng không phải như vậy, bây giờ sao lại quan hệ không tốt với mọi người thế này?”

Vì hôm đó Lâm Tuyết Diên không có ở đấy, Nguyên Dung liền đem chuyện kể tất cả cho nàng nghe, lại thuật lại tất cả những chuyện nàng thấy gần đây nói với nàng.

Sau khi nghe xong Lâm Tuyết Diên khẽ mỉm cười, nhìn trái phải không có ai mới nói nhỏ “Mọi quả nhiên là tuổi còn nhỏ, ý định đơn thuần vô cùng. Nếu như người giận đối với mọi người tương lai thua thiệt vẫn là người”

Nguyên Dung nói “Ta biết mẫu thân là mẹ ruột nàng thì tất nhiên mẫu thân cưng chiều nàng, ta chỉ tức là nơi nơi nàng đều được sủng ái hơn ta”

Lâm Tuyết Diên nói “Nếu mọi người tin tưởng, tôi sẽ dạy mọi người mấy chiêu”

Nguyên Dung thường ngày đều hâm mộ Tuyết Diên tuy là dòng thứ nữ nhưng địa vị lại tuyệt đối không thấp hơn dòng chính, mẹ cả ngày thường cũng cho nàng mấy phần mặt mũi. Hôm nay nàng nói truyền thụ vài chiêu, liên tục không ngừng gật đầu đồng ý.

Lâm Tuyết Diên ở bên tai Nguyên Dung nói nửa ngày, sắc mặt Nguyên Dung cũng từ từ chuyển biến tốt lên.

Chỗ Cổ Lễ và Cổ Sơn xem thuyền rồng cũng cách chỗ nữ quyền một đoạn khá xa, hai người đến nơi liền xuống kiệu. Một cậu bé chừng mười một mười hai tuổi cưỡi một con ngựa to lớn đi ngang qua, bên cạnh một người vội hô lên “Thế tử, chậm một chút” Cậu bé trai kia nghe vậy quay đầu lại cười rục rịch “Nói với phụ thân ta một tiếng, ta đi đón tổ mẫu” Nói xong nghênh ngang rời đi.

Cổ Sơn nhìn bé trai không lớn hơn hấn bao nhiêu, bóng dáng trắng kiện đang ngồi trên lưng ngựa, trên mặt lộ ra nét hâm mộ “Thì ra đó là thế tử của Nam Bình Quận Vương, đã nghe danh hấn từ trước”

Cổ Lễ nói “Nam Bình Vương Thế tử chẳng những giỏi võ nghệ, học vấn cũng không kém, một lát nữa người có thể đi lãnh giáo hấn một chút”

Cổ Sơn vội cuối đầu đáp.

12. Chương 12: Thuyền Rồng

Vì Cố Lễ nghe được lời nói của thế tử, biết Nam Bình Quận Vương đã đến liền dẫn Cố Sơn đi vào thỉnh an.

Nam Bình Quận Vương ngồi giữa đại sảnh, hai bên có một ít quan viên ngồi, Cố Lễ đi nhanh đến thỉnh an chào hỏi các quan viên khác rồi ngồi xuống.

Cố Sơn đi theo Cố Lễ thỉnh an Quận Vương rồi đứng sau lưng phụ thân.

Mọi người uống trà nói chuyện, thấy Thế tử cười ngựa đến trước sảnh, nhảy xuống ngựa, đưa dây cương cho sai vặt một đường đi vào.

Nam Bình Quận Vương thấy Thế tử quát lên “Sĩ Hành, còn không nhanh qua ra mắt các vị đại thần”

Tất cả các quan viên đang ngồi thấy Thế tử vào đều đứng lên, Thế tử thỉnh an Quận Vương rồi xoay người sang hướng mọi người chấp tay nói “Sĩ Hành gặp qua các vị đại nhân”

Mọi người vội thỉnh an Thế tử “Chúc Thế tử an khang”

Thế tử hoàn lễ xong ngồi xuống bên cạnh Quận Vương, Quận Vương hỏi “Lão Vương phi đã tới?”

Thế tử trả lời “Dạ, Sĩ Hành đưa lão Vương phi đến phòng khách phía sau mới lại đây.”

Quận Vương gật đầu một cái nói với Cố Lễ “Cố đại nhân, nhìn canh giờ không sai biệt lắm, chuẩn bị tế thần cầu Rồng đi”

Cố Lễ vội đứng dậy lên tiếng “Dạ”

Mọi người đứng lên tùy tùng Quận vương và Thế tử lên bờ. Trên đê đã bày xong đồ tế. Mặc dù thân phận của Quận vương khá cao nhưng Cố Lễ là quan phụ mẫu của Hàng Châu vì vậy nghi thức tế thần cầu Rồng do Cố Lễ đảm nhận.

Nha dịch đã bày gà, đầu heo, trái cây, bánh chưng, cống phẩm dọn xong đâu vào đấy, Cố Lễ đứng lên vị trí chủ tế nói “Doan Ngộ tế tự bắt đầu, Cầu Rồng”

Quan lễ nghi vội nói “Cầu Rồng”

Người đánh nhạc nghe lệnh đánh nhạc, Cố Lễ dâng hương cúi lạy.

Bái xong, quan lễ nghi nói “Tế thần”

Cố Lễ tụng tế văn sau đó nói “Lạy”

Chúng quan viên chuẩn bị quỳ lạy, trên bờ dân chúng cũng rối rít quỳ theo.

Cho đến ba lượt Cố Lễ mới đứng dậy đem hương cắm vào lư hương, mọi người mới đứng dậy, đốt pháo, hoàn tất nghi thức tế thần.

Lúc này theo một tiếng kèn lệnh vang lên, từ giữa hồ và một đảo nhỏ gần đó đồng thời kéo mười hai thuyền có đầu và đuôi mang hình dáng của rồng, chia ra các màu sắc khác nhau, chuẩn bị cho cuộc đua thuyền rồng.

Trên thuyền rồng tất cả đều đồng thanh hô một tiếng khẩu hiệu, hòa với tiếng hát trên thuyền khiến cho dân chúng trên bờ hưng phấn không thôi cùng hô to trợ uy, điểm cuối của cuộc đua là trước sảnh chỗ quan viên đang đứng, trên thuyền các thủy thủ động tác chèo thuyền đều đặn liêu mạng chèo cố gắng về đích đầu tiên.

Các vị quan viên ngồi bên bờ cũng bị lây không khí náo nhiệt không kìm hãm được mà đứng lên. Thế tử và Cố Sơn tuổi gần nhau, từ sớm đã tụ tập cùng nhau suy đoán xem thuyền rồng nào sẽ thắng, sau đó lại cổ động cho thuyền của mình thắng.

Cố Sơn từ lúc bắt đầu đã theo dõi kĩ thuyền rồng màu đỏ, Hạ Tử Nghiệp lại cho rằng thuyền màu đen sẽ thắng. Thế tử đánh cuộc cho thuyền màu vàng, cũng có người suy đoán các thuyền có màu sắc khác, đám thiếu niên nhìn rất hưng phấn, đã sớm đem thân phận địa vị ném tận sau ót, ở một chỗ tranh nhau mặt đỏ tới mang tai.

Quận vương thấy bọn họ chơi rất náo nhiệt, ngồi trên ghế quất to “Vây các người lấy thuyền rồng làm đề, mỗi người làm một bài thơ, để Bổng vương và các vị đại nhân xem các người học thức như thế nào?”

Cố Lễ và mọi người đều nói ý kiến hay, Thế tử dẫn theo mọi người lại đây, xin Quận vương ra đề.

Quận vương nói “Hôm nay không câu nệ vần chân, tùy các người thích dùng cái nào thì lấy cái đó, lấy thời gian một nén nhang làm hạn định”

Bên cạnh có người đã đốt hương đứng sang một bên.

Không đợi hương đốt xong, mọi người đã làm xong, cũng đưa lên cho Quận vương xem.

Nam Bình Quận Vương xem qua từng người cười nói “Trưởng tử nhà Cố đại nhân làm thơ thật hay, ta xem bây giờ là hẳn đứng đầu rồi”

Nói xong rồi đọc thơ của mấy người lên, Cố Lễ nghe xong vội vàng đứng dậy “Khuyến tử tài học nông cạn, để Vương gia chê cười rồi”

Quận vương cười vang “Cố đại nhân không cần khiêm tốn, ta thấy lệnh lang thật có tài tương lai chắc chắn là nhân tài trụ cột” Mọi người nghe vậy phụ họa theo, rồi rít chúc mừng Cố Lễ.

Quận vương cười nói “Thưởng”

Theo lời Quận Vương người hầu ở Quận Vương phủ bưng lễ ra, Cố Sơn vội tiếp, cảm ơn Quận Vương rồi mới giao cho gã sai vặt cất đi, sau đó lại đi xem thi từ các thiếu niên khác viết bên cạnh có một giọng nam nói “Quả nhiên thi từ của Cố huynh thật tốt, Sĩ Hành bội phục”

Cố Sơn ngẩng đầu thấy là Thế tử đang đứng ở một bên, liền đưa tờ giấy cho người khác cười nói “Thế tử không cần giấu cột Cố Sơn. Cố Sơn vừa rồi xem thơ của Thế tử, mới hiểu được ý tứ của Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên”

Thế tử cười nói “Tuổi chúng ta cũng gần bằng nhau, người cũng không cần lúc nào cũng gọi ta là Thế tử như thế, người kêu ta là Sĩ Hành, ta gọi người là Cố Sơn, như thế nào?”

Cố Sơn vội chấp tay nói “Thật không dám, thật không dám”

Hạ Tử Nghiệp đứng một bên cười nói “Ta lại cảm thấy rất tốt, cứ gọi Thế tử lại làm ọi người cảm thấy thật xa lạ”

Sĩ Hành nói “Tử Nghiệp nói thật đúng, người mà từ chối ta cũng không cần huynh đệ này rồi”

Cố Sơn nghe nói Nam Bình Vương Thế tử tính tình sáng khoái lại có tài năng, trong lòng âm thầm kính nể. Hôm nay gặp nhau thấy thật có khí khái vô cùng nên cũng không còn từ chối nữa.

Đợi sau khi kết thúc cuộc thi thuyền rồng, Cố Lễ ban thưởng cho đội xuất sắc nhất, Nam Bình Quận Vương cũng ban thưởng, sau đó mấy cái thuyền rồng đi đến bờ, tiếp theo là hội thuyền rồng.

Tiếng chiêng trống vang lên từ đằng xa, bốn năm thuyền rồng từ giữa hồ đi tới, mấy thuyền rồng này đầu đuôi đều cao ngất, thân thuyền điêu khắc thành hình rồng, cũng có vẽ màu. Thuyền chia làm ba tầng, đứng trên đầu thuyền rồng là đứa bé mặc trang phục thái tử chọn cho thành Hàng Châu có diện mạo đoan chính, trưng bày một tầng cung nữ, kiếm, binh khí và cờ xí, ở giữa là hai hàng người gõ chiêng trống, ngồi ngay ngắn trước mặt là một con hát. Tầng dưới hai bên là thủy thủ chèo thuyền, bốn góc cũng cắm đầy cờ.

Năm con thuyền có một cái dừng lại trên mặt nước trước phòng khách của các nữ quyền quan viên, một cái dừng lại tại sảnh trước của quan viên, ba cái khác dừng lại gần trước dân chúng.

Đợi một tiếng kèn lệnh thổi lên, đồng thời trên năm con thuyền đều tấu nhạc hát vang lên. Lúc này đột nhiên dưới mỗi chiếc thuyền có mấy đứa bé chui lên, biểu diễn tiết mục vòng quanh thuyền rồng.

Lão vương phi tựa vào ghế, cười híp mắt hỏi “Những đứa bé kia đang diễn “Đồng tử lạy Quan Âm” à? Diễn thật hay”

Mọi người vội vàng cười phụ họa.

Lão vương phi liền bảo nha hoàn đỡ nàng nửa nằm nhìn xem, cũng nhìn qua một lần mấy đứa bé trong phòng khách, liền chỉ vào Nguyên Thu nói “Đây là tiểu thư nhà Cổ đại nhân?”

Nguyên Thu vội vàng tiến lên thỉnh an, lão vương phi vội kéo tay của nàng mà quan sát, chặc chặc khen “Ta thấy xiêm áo này thật đẹp, nhà nào làm thế?”

Nguyên Thu vội nói “Thưa lão vương phi là nương tử nhà Bách Hoa xã làm”

Quận vương phi nói “Tháng trước ta cũng gọi họ vào phủ, sao lại không thấy kiêu dáng này?”

Nguyên Thu cười nói “Nguyên Thu ngu dốt tự vẽ kiêu dáng kiêu xiêm áo rồi nhờ các nương tử may vá. Đã làm cho lão vương phi, Quận vương phi và các vị phu nhân chê cười”

Lão vương phi cười nói “Thật là đứa bé huệ chất lan tâm” rồi thả tay ra gọi các tiểu thư khác tới, xem qua một lượt. Đến Nguyên Dung thì mọi người lại bàn tán một tiếng trong mắt mang theo nụ cười hả hê nhìn Nguyên Dung.

Nguyên Dung lặng lặng tiến lên “Cổ Nguyên Dung thỉnh an lão vương phi, Quận vương phi”

Lý thị vội nói “Đây là thứ nữ Nguyên Dung”

Quận vương phi liếc nhìn Nguyên Dung cười nói với lão vương phi “Lần trước đến làm khách nhà Cổ đại nhân nghe nói cô nương này bị bệnh, cũng không thấy, hôm nay thấy cũng là một đứa bé xinh đẹp”

Lão vương phi gật đầu lên tiếng “Đúng vậy, lúc ấy tất cả các thiên kim đều nhận được trang sức vốn định phân phó cho người đưa đến phần cho cô nương này, nhưng lại muốn tự mình đưa mới phải, lúc ấy nàng bị bệnh ra ngoài không tốt, hôm nay lại nhìn thấy được nàng rồi”

Quận vương phi nghe vậy vội cho người chuẩn bị đồ trang sức đưa lên cho Nguyên Thu, lại tán dương vài câu rồi cho nàng trở về ngồi.

Nguyên Thu lặng lặng nhìn, trong lòng âm thầm bội phục lão vương phi, Quận vương phi khôn khéo, chỉ vài lời đã để lại mặt mũi cho Nguyên Dung cũng đem sai lầm của mình xóa sạch sẽ. Lúc trước chuyện xem Nguyên Thu như nha hoàn cũng che giấu hết, sự thật ngày đó Nguyên Dung bị bệnh không tham dự tối thiếu là sự thật trong miệng mọi người. Sau này sẽ không có ai dị nghị châm chọc Nguyên Dung chuyện này nữa.

Nguyên Dung vui mừng nhường mảy, cởi các đồ trang sức đang đeo xuống, đeo lên tất cả các trang sức lão vương phi vừa ban.

13. Chương 13: Nguyên Dung Thay Đổi

Cổ Lễ đã sớm đặt tiệc rượu của tửu lâu nổi tiếng ở thành Hàng Châu, đến xế trưa người của tửu lâu đưa rượu và thức ăn tới. Người của Vương phủ kiểm tra thức ăn xong mới bưng vào.

Mặc dù xem thuyền chưa kết thúc, nhưng lão vương phi tuổi tác đã cao, xem náo nhiệt tới trưa thì hơi mệt mỏi chỉ ăn được một ít là bỏ bữa xuống, Quận Vương phi nhìn thấy kêu người khiêng kiệu đến đi với lão vương phi về phủ trước. Nữ quyến khác thấy trong người cũng mệt mỏi mà cũng cần chuẩn bị cho tết Đoan Ngọ nên thấy lão vương phi đi rồi cũng ăn thêm vài miếng rồi giải tán.

Trên xe ngựa trở về phủ, Nguyên Dung có vẻ rất hưng phấn, đối xử với Nguyên Thu cũng rất thân thiết, vội kéo tay Nguyên Thu kể đi kể lại mấy thứ thú vị thấy ở thuyền rồng cho Nguyên Thu nghe. Nguyên Thu thấy Nguyên Dung đột nhiên nhiệt tình cảm thấy rất kinh ngạc, mặc dù trên mặt gật đầu cười nhưng trong lòng cũng không thỏa mái.

Lý thị trở về bắt Nguyên Thu, Nguyên Dung chép phạt một trăm lần, cứ tưởng rằng Nguyên Dung lại mặt mày âm trầm ai ngờ thái độ của nàng thật khác thường, vội vàng xin lỗi Nguyên Thu về chuyện buổi trưa còn bảo đảm với Lý thị về lập tức chép. Lý thị hơi kinh ngạc nhìn Nguyên Dung rồi để cho nàng đi về.

Nguyên Thu thấy Nguyên Dung đã đi rồi liền ngồi lại bên cạnh Lý thị nói “Hôm nay nữ nhi làm mẫu thân không thích, mẫu thân tha lỗi cho nữ nhi nhé”

Lý thị liếc nàng một cái “Con cũng học lễ nghĩa, làm việc sao lại không suy tính như vậy? Hôm nay là ngồi trên kiệu của Tri phủ, xóc rèm người khác nhìn thấy mặt liền biết con là tiểu thư nhà Tri phủ”

Nguyên Thu cười nói “Nữ nhi còn nhỏ, có gì đáng lo đâu? Vốn còn muốn ca ca ít hôm nữa dẫn con đi Tây Hồ chơi nữa” Thấy mặt mũi Lý thị nhăn nhó, Nguyên Thu ôm cánh tay Lý thị lay nhẹ “Đến lúc đó đổi y phục bình thường, những thứ trang sức ngày thường cũng không đeo”

Lý thị thở dài nói “Việc này để ít hôm rồi hẵng nói, ta chỉ dặn con vài câu để ý Nguyên Dung nhiều một chút”

Nguyên Thu nói “Mẫu thân yên tâm, con tất nhiên đã biết. Nếu trong lòng tỏ hiểu được thì con tự nhiên sẽ xem như tỉ tỉ ruột. Nếu tỉ ấy có ý định không tốt, con cũng không để ý nàng làm gì”

Lý thị cầm tay Nguyên Thu, dạy nàng một chút cách đối nhân xử thế, đến khi cảm thấy hơi buồn ngủ liền cho nàng đi về viện, mình đi ngủ trưa.

Nguyên Thu cũng cảm thấy buồn ngủ, trở về phòng nghỉ ngơi nửa canh giờ rồi đến thư phòng tìm lựa gấm tơ vàng Ngân tuyến tự mình chuẩn bị làm ấu thân một “Kiện người”. Nhưng Đoan Ngọ năm trước chỉ xem qua mẫu thân đeo qua, hình dáng to lớn mà cũng không biết cụ thể cần làm những gì vội chạy đến tìm Tô Tú mama dạy mình.

Tô Tú mama cười nói “Tấm lòng hiếu thảo của tiểu thư với phu nhân thật đáng khen, ta sẽ dạy con”

Nguyên Thu nói “Đúng dịp làm nhiều thêm mấy cái, Nguyên Thu cũng muốn tự mình làm cho sư phụ nữa”

Tô Tú mama cười làm “Kiện người” một hình nhân nhỏ cười hỏ cho Nguyên Thu nhìn, Nguyên Thu dựa vào mẫu đó làm một cái, cảm thấy hơi xấu xí, bật cười “Nguyên Thu thật không khéo tay như sư phụ”

Tô Tú mama an ủi “Tuy hơi xấu một chút nhưng lần đầu tiên thì đều như vậy cả, làm quen tay thì được” Nguyên Thu để cái cầm trong tay qua một bên, làm thêm một cái quả nhiên đẹp mắt hơn một chút. Thẳng đến sau giờ cơm tối làm đến sáu, bảy cái, chọn hai cái đẹp nhất đi ra ngoài, một cái đưa cho Tô Tú mama, một cái đưa qua cho Lý thị. Còn dư lại lựa chọn một cái tốt để nha đầu đem qua cho nương tử của Trương tiên sinh.

Chức Mộng cười nói “Phu nhân chắc có chuẩn bị quà tặng cho nhà Trương tiên sinh”

Nguyên Thu nói “Mẫu thân đưa là việc của mẫu thân, ta cũng phải có tâm ý của ta nữa” Nói xong lại nghĩ, dù sao thì đến Đoan Ngọ cũng phải đưa quà tặng qua, không bằng đưa đi chung một lần, vội bảo Bích Nhi lựa một ít bánh chưng, rồi chọn thêm mấy dây đeo tay ngũ thải tự mình làm, chọn thêm được lược bọc gỏi cẩn thận, bảo nha đầu đưa qua cho nương tử của Trương tiên sinh.

Nguyên Thu đem “Kiện người” làm cho Lý thị đeo trên người, nhìn lại mấy cái còn dư cầm cái làm đầu tiên đưa cho Chức Mộng cười khổ nói “Cái này đưa cho Trương di nương đi, nàng không đi ra khỏi viện, bảo tiểu nha đầu đem qua đi”

Chức Mộng cười đáp, gọi một nha đầu chuyên quét dọn và làm việc nặng, bảo nàng đem qua cho Trương di nương, nha đầu kia vội vàng đưa cái chổi cho người bên cạnh, lấy tay chùi chùi lên quần áo, nhận lấy “Kiện người” vội vã ra khỏi viện.

Nguyên Thu dẫn theo nha đầu đi tới phòng lớn, Cố Sơn đang nói với Cố Lễ ngày mai Thế tử mời hẳn cười ngựa bắn tên. Lý thị nghe vậy nhú chân mày nói “Người cũng không học mấy thứ này, bị thương thì làm sao?”

Cố Lễ nói “Thế tử đã mời, làm sao từ chối được, để cho hắn đi cũng không sao”

Nguyên Thu từ bên ngoài đi nhanh đến thỉnh an Cổ Lễ, Lý thị sau đó cười nói “Con cảm thấy chuyện này rất tốt. Tuy nói học vẫn quan trọng, nhưng thân thể cũng không thể qua loa được. Nữ nhi từ sớm đã muốn phụ thân mời cho ca ca một thầy dạy võ nghệ, việc này cũng không phải hi vọng ca ca trở thành võ tướng chỉ là để thân thể khỏe mạnh thôi. Ngày ngày ca ca chỉ ngồi trong phòng đọc sách thân thể cũng yếu đuối”

Cổ Lễ nghe gật đầu nói “Thu nhi nói cũng có đạo lý, ngày mai người đi cưới ngựa với Thế tử, ta sẽ tìm sư phụ dạy võ nghệ cho người”

Lý thị có vẻ có chút lo lắng nói “Vậy việc học của Sơn nhi làm thế nào?”

Cổ Lễ nói “Hắn học một ngày, luyện tập hai ngày, lúc này mới tiên sinh đến nhà, Trương tiên sinh muốn làm hết trách nhiệm ngày ngày trông chừng cho hắn học thôi. Ta cảm thấy để cho hắn học hai ngày, một ngày học võ”

Cổ Sơn nghe vậy không kìm được vui mừng, hôm nay hắn nhìn thấy Thế tử ở trên lưng ngựa hiên ngang anh vũ trong lòng rất hâm mộ. Hắn rất bướng bỉnh ngày thường cũng luôn muốn kéo cung bắn tên chỉ khổ không có cơ hội. Hắn chỉ nghĩ ngày mai chỉ được đi cưới ngựa cũng không dám hi vọng xa vời khác, hôm nay Nguyên Thu nói thay hắn cũng giúp hắn hoàn thành giấc mộng.

Cổ Sơn vội đứng lên thở dài nói cảm ơn Nguyên Thu. Nguyên Thu cười “Làm gì vậy, ca ca tha uội thôi”

Cổ Lễ quát lên “Người làm cái dạng gì thế?” Tuy là rống hắn nhưng là trong mắt cũng không giấu nổi nụ cười.

Nguyên Thu thấy tâm tình cha mẹ cũng rất tốt, liền lấy “Kiện người” mình làm cho Lý thị ra tự mình đưa cho Lý thị.

Lý thị cầm, nhìn kĩ cười nói “Hôm nay Thu nhi cũng giúp một tay, thật đúng dịp, tự nghĩ ra ngũ thải lặc tay, lại biết làm “Kiện người”, không bằng ngày mai làm “Ngãi Hổ” nhé. Năm trước những thứ này đều tự tay ta làm, hôm nay có trợ thủ này ta cũng không cần lo nữa rồi”

Cổ Lễ nói “Những thứ này giao ấy người trong nhà may vá đi làm là được rồi, tội gì tự mình làm ệt nhọc”

Lý thị nói “Lão gia không biết chứ những thứ này trừ tịch chính mình làm mới linh nghiệm”

Nguyên Thu cười nói “Chẳng qua mẫu thân muốn con động tay động chân một chút, nói vậy cũng là lấy có thôi”

Lý thị chỉ nài cười nói “Nhìn con này, những thứ khác không học lại học mấy thứ tài lanh này không thôi”

Khi mọi người đang cười nói Nguyên Dung xốc rèm đi vào, Cổ Sơn, Nguyên Thu dừng câu chuyện lại ngồi trên ghế dùng trà, Lý thị cũng thu nụ cười lại chờ Nguyên Dung thỉnh an.

Nguyên Dung thấy thế vội tiến lên thỉnh an Cổ Lễ, Lý thị lại hỏi thăm Cổ Sơn, Nguyên Dung.

Cổ Lễ đã biết lão vương phi ban thưởng cho Nguyên Dung đồ trang sức, lại tự che giấu cho nàng, coi như cũng giữ lại mặt mũi inh cũng không nghiêm mặt với nàng nữa, để nàng ngồi xuống.

Nguyên Dung ngồi bên cạnh Nguyên Thu cười nói “Buổi chiều muội ngủ à? Thân thể muội xưa nay không tốt, đi chơi cho đến trưa, để ý nghỉ ngơi cho tốt”

Nguyên Thu mỉm cười gật đầu “Đa tạ tỉ tỉ quan tâm, muội thấy rất khỏe”

Nguyên Dung nói về quan tâm Nguyên Thu thêm một chút. Cổ Lễ thấy Nguyên Dung quan tâm muội muội trong lòng rất vui khen Lý thị dạy tốt mấy câu, lại khen qua Nguyên Dung tiến bộ.

Nguyên Dung vội đứng dậy nói “Trước kia nữ nhi còn nhỏ không hiểu chuyện, đã làm mẫu thân phụ thân lo lắng”

Lý thị nhàn nhạt “Ừ” cũng không nói gì thêm, Cổ Lễ nghe vậy cảm thấy tâm trạng thư thái hơn “Vốn là người bị cấm túc trong phòng, là mẫu thân người cầu xin hôm nay mới dẫn người ra ngoài. Ta thấy hôm nay biểu hiện của người rất tốt, cũng biết quan tâm muội muội, vậy không cần cấm túc nữa. Về sau theo sư phụ học nữ công cho tốt, phải tôn kính cha mẹ, tôn kính huynh trưởng, yêu thương muội muội. Không được làm chuyện mất thể diện, người nghe rõ không?”

Nguyên Dung vội đứng lên nói “Nữ nhi xin nghe theo phụ thân dạy bảo”

Mọi người ăn cơm tối uống trà, Nguyên Dung rủ Nguyên Thu cùng trở về, Nguyên Thu cười nói “Tỉ đi trước đi, muội nói chuyện với mẫu thân thêm chút nữa”

Cố Lễ muốn tỉ muội các nàng thân cận hơn vội nói “Mẫu thân người bận rộn cả ngày đã mệt mỏi, các người trở về đi”

Nguyên Thu nghe lời, chỉ đành cáo từ, Cố Sơn nhân cơ hội nói “Ta cùng các muội đi”

Bọn nha đầu đốt đèn lồng đi phía trước, huynh muội ba người đi đến ngã ba, viện của ba người không cùng hướng, đi tới đây phải giải tán, hôm nay Cố Sơn lại nói “Hôm nay ăn cơm muộn, so với bình thường trễ một chút, Nguyên Thu sợ để ca đưa người trở về”

Nguyên Thu nói “Vậy làm phiền ca đi với muội một đoạn” Nguyên Dung thấy vậy đành cáo biệt với hai người, mình dẫn nha đầu đi về.

Cố Sơn và Nguyên Thu đi hướng khác, đợi cách xa Nguyên Dung Cố Sơn nói “Nguyên Dung hôm nay thật khác với ngày thường”

Nguyên Thu cũng biết cố Sơn nghĩ gì “Ca cảm thấy nàng bất đồng chỗ nào?”

Cố Sơn nghĩ “Bởi vì nàng là di nương sinh ra, từ nhỏ địa vị đã thấp hơn chúng ta một tầng, mấy tháng trước lại gây chuyện kì cục với muội không thấy đáng về của tỉ tỉ, ta có chút chán ghét nàng. Hôm nay tự nhiên lại biết điều, ta cảm thấy thật quái dị”

Nguyên Thu cười nói “muội hiểu ý ca. Tính tình của nàng vốn không phải như thế, chỉ không biết nàng chứa tâm tư gì. Nếu thật là biết điều tốt cũng không cần mẫu thân lao tâm”

Cố Sơn gật đầu “Đúng vậy, chỉ sợ nàng mang ý nghĩ xấu” Nói xong gãi gãi đầu cười “Chỉ là một đứa nhỏ mười mấy tuổi thôi, nàng có làm cũng không làm được gì. Nàng có ý tưởng quỷ dị gì làm sao đâu được mẫu thân? Chúng ta lo lắng vô ích rồi”

Nguyên Thu cười, lại nói chuyện khác với hắn, huynh muội hai người cười cười nói nói đi đến viện của Nguyên Thu, Cố Sơn thấy muội muội vào cửa mới xoay người đi ra.

Nguyên Thu trở về phòng bảo Thúy Oanh mài mực bắt đầu chép cho đến canh hai mới đặt bút xuống, rửa mặt đi ngủ.

14. Chương 14: Cưỡi Ngựa

Sáng sớm hôm sau, Cố Sơn chạy vào phòng lớn thỉnh an Lý thị vội thúc giục dọn cơm, Lý thị biết hắn vội đi Quận Vương phủ tìm Thế tử, cho nhà bếp đem điểm tâm lên trước cho hắn ăn vài miếng. Điểm tâm chuẩn bị xong người làm vội bung vào, Cố Sơn bỏ điểm tâm lại vội vàng vàng bởi một chén cơm ăn nhanh rồi vội vã đi.

Nguyên Thu tới phòng lớn thấy bóng dáng Cố Sơn rồi đi, kinh ngạc nói “Sớm như vậy ca ca vội vã đi làm gì?”

Lý thị cười nói “Không phải là chuyện cưỡi ngựa sao, cũng không biết tối hôm qua hắn ngủ có ngon không?”

Nguyên Thu nghe vậy cười “Ca ca thật gấp, chỉ là lúc này đi Quận Vương phủ có phải sớm quá hay không?”

Lý thị nói “Hắn hẹn với Thế tử giờ này, bởi vì muốn cưỡi ngựa đi dã ngoại nên đi sớm chút”

Nguyên Thu vẫn còn một chút lo lắng “Không để ai đi theo sao?”

Lý thị cười nói “Phụ thân con nói tự nhiên là có thị vệ của phủ Thế tử đi theo, nghe nói sư phụ đặc biệt dạy võ cho Thế tử cũng đi theo. Bảo chúng ta chỉ phái người đưa ca ca con đến Quận Vương phủ là được”

Nguyên Thu nghe vậy cũng yên tâm, chờ Nguyên Dung đến rồi bồi Lý thị ăn điểm tâm.

Cổ Sơn đến Quận Vương phủ, Thế tử đã ăn xong đang đợi hần, Nam Bình Quận Vương nghe Thế tử hện mấy thiếu niên đi cưỡi ngựa, tâm tình hơi nhột nhột nhìn thời tiết không tẻ lắm liền thay đổi y phục chuẩn bị đi cùng.

Cổ Sơn, Hạ Tử Nghiệp còn có Hàn Phong con trai Giám sát ngự sử thấy Nam Bình Quận Vương cùng đồng hành, hành động càng cẩn thận hơn. Quận Vương thấy thế, dọc theo đường đi luôn tìm đề tài thoải mái cùng tán gẫu với bọn họ, đến biệt trang Trang Tử tự mình dẫn bọn hần đi chọn ngựa.

Bởi vì phụ thân của Nam Bình Quận Vương lớn lên từ võ nghệ lại có công trạng hiển hách cho nên từ nhỏ đã yêu cầu võ nghệ đối với Quận Vương cực kì nghiêm khắc. Quận Vương có thân võ nghệ tốt, ngày thường lại si mê cưỡi ngựa bắn tên, nên tại trang viên này nuôi rất nhiều ngựa tốt.

Quận Vương cười con Hần huyết bảo mã của mình, Thế tử dắt Xích Thổ đã tự tay nuôi lớn ra ngoài. Quận Vương chỉ vào một chuồng ngựa nhỏ nói “Các người xưa nay ít cưỡi ngựa, chọn con nào thuận mắt nhất cưỡi đi, tránh té mà bị thương”

Cổ Sơn nghe vậy đi vào chuồng ngựa vòng vo nửa ngày dắt một con ngựa nhỏ ra ngoài, Quận Vương nhìn thấy cười nói “Nhân lực của người thật tốt, con ngựa này chỉ sợ là con ngựa câu xuất sắc nhất chuồng”

Hạ Tử Nghiệp và Hàn Phong cũng tự chọn ình mỗi người một con, Quận Vương giảng giải cho bọn họ nguyên tắc cưỡi ngựa rồi để Vũ Sư dẫn bọn hần đi luyện tập còn mình thì lấy dây cương buộc chặt bụng ngựa, kẹp bụng ngựa con ngựa kia chạy vội ra ngoài như tia chớp.

Bọn người Cổ Sơn được Vũ Sư chỉ dẫn lên ngựa, Thế tử ở một bên làm mẫu, mấy thiếu niên cũng học Thế tử kéo dây cương để ngựa chạy chậm lại, một lát sau Cổ Sơn cảm thấy chưa đã ghiền đánh bạo kẹp bụng ngựa nắm chặt dây cương con ngựa phì phì mũi chạy vội ra ngoài, Thế tử đuổi theo hô to “Nằm thân thể xuống thấp, buông lỏng dây cương, đập chặt bàn đập”

Cổ Sơn tuy có chút khấn trương nhưng cũng không hoảng hốt, trước đó Quận Vương và Vũ Sư cũng nói qua mẫu chốt cưỡi ngựa, Thế tử đang bên cạnh nhắc nhở, tỉnh táo lại rất nhanh hưởng thụ cảm giác giục ngựa chạy là như thế nào.

Hạ Tử Nghiệp và Hàn Phong cũng không chịu yếu thế theo phía sau thật sát, Vũ Sư lo lắng mấy người bị nguy hiểm cũng lên ngựa đuổi theo.

Mấy người cưỡi ngựa một lúc lâu sau đó thả cho ngựa chạy chậm lại, gặp Quận Vương đang giục ngựa quay lại thấy bọn họ ghì chặt ngựa cười nói “Học thế nào rồi?”

Vũ Sư cười nói “Mấy vị công tử rất thông minh, chưa gì đã lên tay rồi”

Quận Vương cười “Sư phụ cũng khen các người, chắc rất khá. Đã như vậy các người tỉ thí thử xem thế nào? Xem ai quay về chuồng ngựa trước”

Đám người Thế tử liền quay đầu ngựa chờ Quận Vương phát lệnh, chạy theo vó ngựa Quận Vương, đầy trời đất bụi xông lên từ vó ngựa.

Dù sao thì Thế tử cũng đã tập võ nhiều năm cưỡi ngựa từ thuở nhỏ, đám người Cổ Sơn cũng không quen cưỡi ngựa lần này tất nhiên Thế tử về đầu tiên, đám người Cổ Sơn cũng không thèm để ý, chỉ cảm thấy được ở trên lưng ngựa thật là một chuyện vui thích to lớn, tâm tình phóng khoáng từ nội tâm được dâng lên.

Quận Vương xuống ngựa đưa dây cương cho người làm, quay đầu liền thấy ba thiếu niên lưu luyến vuốt đầu ngựa mình đã cưỡi, liền sáng khoái cười nói “Mấy con ngựa vừa rồi các người cưỡi, bản vương sẽ đưa cho các người. Nhưng mấy con ngựa câu có chút khó nuôi, đợi nó lớn lên bốn vương sẽ cho người đưa đến các phủ”

Thế tử cười nói “Cách mười ngày nữa tháng chúng ta sẽ đến đây cưỡi ngựa, thì mấy con ngựa cũng không lạnh nhạt với các người”

Bọn người Cổ Sơn vội vàng cảm ơn Quận Vương, vui vẻ ra mặt.

Thế tử cười nói “Chúng ta vào phòng uống trà nghỉ ngơi một chút rồi ra ngoài bắn tên” đám người Cổ Sơn đưa dây cương cho gia nhân, đi theo Quận Vương và Thế tử đến tiền sảnh.

Gia nhân đưa nước sạch mọi người rửa mặt rửa tay rồi ngồi uống trà.

Quận Vương cố ý kiểm tra học vấn của mấy người, thấy ba người Cổ Sơn học vấn cũng không tệ, lại rất có tính cầu tiến lại hiểu được cũng là người chính trực trong lòng đối với bằng hữu mới kết giao của nhi tử cũng hết sức hài lòng.

Mọi người ăn xong điểm tâm liền đi ra sau viện luyện bắn tên, hành lang treo đầy một hàng mâu, chùy, cung nỏ, roi, kiếm... khoảng mười tám loại binh khí, một cái bia được dựng vào tường, Quận Vương sai người lấy mũi tên, cầm ba tên đặt lên dây cung, kéo mu bàn chân bắn tên.

Phần đuôi có lông vũ, ba tên mang theo kinh phong xuyên qua ba cái bia, đám người Cổ Sơn trợn mắt há hốc mồm thậm chí quên luôn trầm trồ khen ngợi.

Quận Vương cười nói “Ta dạy bắn tên cho các người được không?”

Mọi người vội vàng gật đầu, nhìn Quận Vương chờ đợi, Quận Vương cũng bị ba bộ dạng này làm cười, sai người lấy cho bọn họ một cây cung, một kiện tên rồi cho người chỉ cho bọn Cổ Sơn đặt lên ngón cái.

Cổ Sơn không dần nổi rút ra một mũi tên đặt lên cung, Quận Vương nói “Ngón cái câu dây cung, ngón trỏ và ngón giữa chặn ngón cái, nhắm cho đúng rồi bắn tên”

Cổ Sơn nghe vậy y theo phương pháp Quận Vương nói mà làm, nhắm ngay sau buồng lỏng tên, tên bắn ra tốc độ hơi chậm cuối cùng trúng bia nhưng không còn cách hồng tâm một khoảng.

Quận Vương cười nói “Trúng thì trúng nhưng lực cánh tay chưa đủ”

Cổ Sơn nói “Con cũng cảm thấy thời điểm giương cung đã cố hết sức, xem ra phải bảo phụ thân nhanh tìm sư phụ dạy võ mới được, luyện đủ thì mới có sức lực”

Quận Vương nghe vậy hỏi “Phụ thân người cho người tập võ? Theo bốn vương được biết nhà người đều là quan văn”

Cổ Sơn cười nói “Phụ thân nói luyện võ là vì thân thể khỏe mạnh cường tráng, cũng không phải vì công danh”

Thế tử ở một bên cười nói “Cần gì phiền toái như vậy, nhà ta có sư phụ rất giỏi. Trong thành Hàng Châu chưa chắc tìm được người giỏi hơn sư phụ ta, người đến nhà ta cùng luyện võ với ta đi, ta cũng có bạn học chung, vậy có được không?”

Cổ Sơn nghe vậy hơi chần chừ, chỉ đành cười nói “Phải đi về hỏi ý kiến phụ thân mới biết được”

Thế tử cười nói “Điều này tất nhiên” Lại quay đầu nói với Hạ Tử Nghiệp và Hàn Phong “Các người cũng về nhà hỏi thử xem, nếu người nhà đồng ý thì đến đây học với ta”

Hai người cười đáp, Quận Vương lại bảo Vũ Sư dạy bọn hấn bắn tên mình thì về nghỉ ngơi.

Bốn người luyện nửa canh giờ mới trở lại, thức ăn đã chuẩn bị xong từ sớm, mấy người bụng đã đói đến kêu vang lên. Vì Quận Vương sợ bọn họ không được tự nhiên nên ăn nhanh rồi đi vào nhà, đám người Thế tử rửa tay rồi ngồi vào bàn ăn.

Nguyên Thu sau khi dùng cơm xong, nói chuyện với Lý thị rồi đi ra ngoài, Nguyên Dung vội vàng chạy theo nói “Tỉ xem hôm nay thời tiết rất tốt, hay chúng ta đi vào đình nghỉ mát chếp nhé, mẫu thân có nói trước buổi trưa phải chếp xong”

Nguyên Thu nói “Hôm qua muội đồng ý với mẫu thân làm “Ngãi Hổ”, không rảnh đi vào đình chếp, từ trước đến giờ mỗi ngày muội đều luyện chữ, hôm nay cũng đã chếp được không ít. Minh tỉ đi thôi”

Nguyên Dung nghe vậy có chút ngượng ngùng, đành vòng vo câu chuyện nói “Hôm đó muội cho Bích Nhi đưa bánh chưng đến ăn rất ngon, so với phòng bếp còn ngon hơn, hay muội muội đưa thêm cho ta mấy cái?”

Nguyên Thu đã sớm biết Nguyên Dung lấy bánh chưng mình đem qua ăn, nghe nói như thế liền cười như không cười liếc nàng một cái nói “Chuyện này không khó gì, lát nữa muội nói nha đầu đem qua”

Nguyên Dung nghe vậy cười nói “Vậy tỉ cảm ơn muội trước” Hai người lại nói vài câu rồi đi trở về viện của mình, Nguyên Thu gọi Chúc Mộng đến nói “Tìm tiểu nha đầu ở phòng bếp nói với Trương di nương, Nguyên Dung không thích bánh chưng phòng bếp làm, nghe nói Trương di nương có làm nên muốn ăn vài miếng, bảo di nương chọn tốt phải người đưa đi”

Chúc Mộng cười nói “Làm sao cô nương biết Trương di nương tự mình làm bánh chưng”

Nguyên Thu nói “Nàng có một lò bếp nhỏ, lại có dụng cụ, hôm trước ta còn nghe nói nàng muốn có gạo nếp và mấy thứ lá, không phải gói bánh chưng thì làm cái gì?”

Chúc Mộng nói “Cô nương biết cũng rõ ràng, nô tì đi làm ngay”

Nguyên Thu dặn dò “Nhớ chọn nha đầu cơ trí, kín miệng đi làm”

Chúc Mộng nói “Nô tì đã biết”

15. Chương 15: Sự Kiện Bánh Chưng

Sau khi Cổ Lễ ngủ trưa xong thức dậy, thời tiết có chút nóng bức lại thấy Lý thị bận rộn nên một mình cầm sách đi ra vườn. Ngày hè trời nóng bức, trong vườn nhiều nước cây cối cũng nhiều hơn nên nơi này cực kì mát còn có núi giả xây trong đình nước có thiết kế xảo diệu lại tránh được ánh nắng mặt trời. Núi giả này được xây từ đá Thái Hồ, mùa hè gió nóng xuyên qua núi giả thổi vào trong đình đã mát hơn rất nhiều, nơi đây là chỗ được yêu thích trong mùa hè. Cổ lễ trực tiếp đi vào đình nghỉ mát này.

Cổ Lễ đi qua núi giả nhìn thấy có mấy nữ hài tử mặc đồ đỏ, xanh lá đang ở bên trong. Định thần nhìn lại, thấy Nguyên Dung đang ngồi đó, mấy nha đầu đang đứng xung quanh. Cổ Lễ đi vào đình, bọn nha đầu hành lễ vãn an. Nguyên Dung nghe động tĩnh liền vội vàng đứng lên thỉnh an Cổ Lễ.

Cổ Lễ ngồi trên băng đá nhìn giấy mực chỉnh tề trên bàn, phía trước Nguyên Dung là sách đang mở và giấy Tuyên Thành đang được viết một nửa, bút đang đặt trên nghiên mực.

Cổ Lễ hỏi “Chép cái gì vậy?”

Nguyên Thu trả lời “Là nữ giới”

Vì Cổ Lễ không biết Nguyên Dung, Nguyên Thu trên đường đi cãi vả bị Lý thị phạt chép nữ giới, chỉ nghĩ là nàng bị mình phạt chép nữ giới, liền nói “Phạt người chép nữ giới đã chép xong đưa cho ta như thế nào còn chép nữa?”

Nguyên Dung nghe vậy liền biết Cổ Lễ không biết chuyện này liền nói “Ngày hôm trước đi xem thuyền rồng, ở trên xe cãi với muội muội vài câu, mẫu thân phạt tỉ muội chúng con chép nữ giới một trăm lần”

Cổ Lễ hỏi “Tỉ muội các người sao lại cứ luôn cãi nhau như thế, lần này lại là việc gì?”

Nguyên Dung nói “Hôm đó muội muội trên đường vén rèm lên, nữ nhi sợ người ngoài nhìn vào tổn hại khuê danh của muội muội liền nói muội muội mấy câu, trong lòng muội muội không vui liền cãi vài câu. Chuyện này là nữ nhi không phải, có mẫu thân ở đó, vốn không đến lượt nữ nhi mở miệng” Nguyên Dung chọn lựa nói, không chút nào nói bởi vì mình ác ý chửi bới Nguyên Thu.

Vì Cổ Lễ chưa nghe Lý thị nói qua việc này, trong lòng nhận định là chuyện như Nguyên Dung nói, liền nói “Người thân là tỉ tỉ, nói muội muội vài câu cũng không có gì. Miễn trách phạt người, không cần chép phạt”

Nguyên Dung vội nói “Phụ thân không trách phạt nữ nhi, nhưng nữ nhi nghĩ vẫn sao nữ giới một trăm lần, thứ nhất có thể làm cho nữ nhi nhớ kĩ nữ giới, để cho cử chỉ hợp với đại gia khuê tú, không làm mất mặt

phụ thân mẫu thân nữa. Thứ hai là luyện chữ, xưa nay phụ thân nói luyện chữ rèn luyện tâm tính, tính tình con không đủ trầm ổn muốn luyện chữ nhiều một chút để ỉnh trầm tĩnh thêm một chút”

Cổ Lễ nghe vậy vô cùng vui mừng khen ngợi Nguyên Dung một phen, lại sai người đem mấy thứ tinh xảo thưởng cho Nguyên Dung. Lại nhìn kĩ Nguyên Dung chép, xem mấy chữ nàng viết không đẹp tự tay dạy nàng, Cổ Lễ dạy nàng một lát rồi để nàng tự luyện tập mình thì ngồi bên kia đọc sách.

Liều Nhi rót nước trà cho Cổ Lễ, lại đứng sau lưng quạt nhìn mặt mày Nhị cô nương đang cười vui vẻ, chăm chú viết chữ hoàn toàn quên mất lời dặn của mình, liền nhắc nhở nói “Đã qua giờ thân, chắc hẳn lão gia và Nhị cô nương cũng có chút đói bụng, nô tì đem chút điểm tâm tới ăn”

Nguyên Dung nghe vậy chợt tỉnh lại nói “Muội muội vừa đem bánh chưng tới đây, vì mới nấu xong còn nóng nữ nhi chưa ăn, lúc này đã nguội rồi, không bằng bưng lại phụ thân cũng ăn một chút”

Cổ Lễ cũng thấy hơi đói “Cũng được, hôm đó muội muội người đem bánh chưng qua phòng lớn, ta ăn mùi vị cũng ngon khó được nàng có lòng”

Liều Nhi đi nhanh trở về viện, chọn mấy loại bánh chưng gọi tiểu nha đầu đem đồ theo phía sau, đến trong đình, tự mình rửa tay lột bánh chưng cho Cổ Lễ để trong chén, lại lột cho Nguyên Dung.

Cổ Lễ thấy bánh chưng gạo nếp táo đỏ cũng không phải loại bánh chưng Nguyên Thu đem qua trước kia, khẩu vị bánh chưng kì lạ, ăn vài miếng thấy hơi khó ăn nên cũng bỏ lại không ăn chỉ uống trà. Nguyên Dung ăn một nửa mới đặt đĩa xuống cười nói “Quả nhiên ăn ngon, xưa nay nữ nhi sức ăn rất ít cũng không nhin được ăn một nửa”

Cổ Lễ nói “Người mảnh mai như thế cũng không thích hợp ăn quá nhiều”

Nguyên Dung đáp lời, thấy chén của mình và Cổ Lễ cũng còn hơn phân nửa, liền nói với hai tiểu nha đầu “Thường ngày các người cực khổ, cái này thưởng cho các người”

Hai tiểu nha đầu nói tạ rồi bưng chén đi, đến phía sau núi giả ăn xong rồi mới chuẩn bị trở lại dọn dẹp, thường ngày những đồ này đều do hai tiểu nha đầu dọn dẹp, hôm nay Liều Nhi cứ ngăn cản lại “Hai người các người ở đây, ta đi một chút rồi quay lại” Hai tiểu nha đầu này vốn cũng không tình nguyện đi dưới nắng gắt, nghe Liều Nhi nói như vậy vội tạ ơn, ngoan ngoãn vào đình hầu quạt”

Qua một hai khắc, Cổ Lễ đột nhiên thấy bụng quặn đau, chống đỡ trên bàn mà che bụng, cùng lúc đó Nguyên Dung bên cạnh sắc mặt cũng tái xanh, trán toát mồ hôi lạnh, hai tiểu nha đầu đứng sau lưng cũng ôm bụng kêu đau. Trong lòng Cổ Lễ lạnh lẽo chợt nghĩ tới điều gì, nhưng bây giờ chưa kịp suy nghĩ cẩn thận ôm bụng chạy thẳng vào nhà vệ sinh.

Bởi vì Liều Nhi đem đồ về chưa có quay lại, bụng hai tiểu nha đầu cũng đau nhói không còn hơi sức chăm sóc Nguyên Dung, Nguyên Dung đành run rẩy vịn theo núi giả đi ra ngoài.

Cổ Lễ đi nhà cầu ra thấy không ai phục vụ bên Nguyên Dung một mình chống thân thể nhu nhược từng bước đi ra ngoài cảm thấy thật đau lòng. Mặc dù bản thân có suy yếu nhưng dù sao nam nhân cũng có chút hơi sức, tiến lên ôm NgNguyên6Dung đưa nàng về viện.

Liều Nhi đang thu dọn đồ đạc trong phòng, nghe thấy tiếng nói của Cổ Lễ vội vàng cùng Hồng Phát chạy ra, Cổ Lễ gọi Hồng Phát hầu hạ Nguyên Dung, mình thì tiến lên kêu Liều Nhi mang bánh chưng đi ra. Thân thể Cổ Lễ từng đột toát mồ hôi lạnh, bụng lại cảm giác rõ ràng đau đớn, cũng không kịp hồi kị, kêu hai nha đầu tới đỡ mình lại dẫn theo tiểu nha đầu đem bánh chưng đi về phòng lớn.

Lý thị thấy sắc mặt tái nhợt của Cổ Lễ, bị dọa đến mất hồn vía, vòng vo trong phòng hai vòng mới nhớ tới sai bảo nha đầu đi tìm Lý đại phu, mình đem bộ sạch sẽ đến hầu hạ Cổ Lễ ngồi xuống.

Lý đại phu xách theo hòm thuốc vào chuẩn mạch cho Cổ Lễ xong nói thân thể hần không có gì đáng ngại, Cổ Lễ cho đại phu kiểm tra bánh chưng, Lý đại phu xem xét vài lần, cắn một chút nhai nhai rồi nhổ vào khăn nói “Lão gia sợ tiêu chảy là do bánh chưng”

Cổ Lễ mặc dù đã sớm đoán là do bánh chưng, nhưng nghe cũng không khỏi có chút bực mình “Bánh chưng có vấn đề gì?”

Lý đại phu nói “Trong bánh chưng có trộn bã đậu”

Cố Lễ tức giận vỗ bàn “Người này mới yên ổn một chút, người khác lại không yên, thật tức chết ta”

Lý thị bên trong phòng không tiện đi ra ngoài nhưng lòng cũng đầy nghi hoặc mà không dám mở miệng.

Cố Lễ liếc nhìn Lý đại phu nói “Phiền Lý đại phu kê đơn ngừng tiêu chảy đi”

Lý đại phu đáp lời, một nha đầu dẫn hán ra ngoài phòng, Lý đại phu viết đơn thuốc xong liền cáo từ.

Cố Lễ vội nói “Tiểu nữ cũng ăn bánh chưng này, đang đau kịch liệt. Nàng là một tiểu cô nương xưa nay thân thể mảnh mai ăn hơi nhiều một chút ta thật lo lắng cho nàng, đại phu xem giúp ta một chút”

Lý đại phu vội đáp, Cố Lễ chọn ha đầu vào sân Nguyên Dung nói một tiếng, gọi nha đầu Tố Mai đến đưa Lý đại phu đi tới chỗ Nguyên Dung.

Một lúc lâu, Tố Mai dẫn Lý đại phu đã xem bệnh xong ra cửa rồi quay về phòng lớn báo cáo.

Cố Lễ vừa uống thuốc, nửa nằm trên giường, Lý thị cầm khăn lông giúp hán lau mồ hôi, thấy Tố Mai ngoài cửa liền hỏi “Nhị cô nương sao rồi?”

Tố Mai bẩm báo “Thưa lão gia, thân thể nhị cô nương vốn có chút suy yếu, lần này lại gặp tiêu chảy khá lợi hại nên...” Tố Mai nói chuyện không giống như lúc bình thường nhanh nhẹn hơi ấp a ấp úng.

Lý thị hỏi “Người nói chuyện chẳng đầu chẳng đuôi rốt cuộc là có chuyện gì?”

Tố Mai nói “Nhị cô nương bất tỉnh”

Cố Lễ nghe xong lập tức ngồi dậy, bởi vì dùng sức nên đầu có chút choáng, vội vàng nhu nhu cái trán, Lý thị vịn Cố Lễ lại mắng Tố Mai “Bây giờ như thế nào rồi? Nha đầu chết tiệt này không nói rõ ràng một mạch được sao?”

Tố Mai vội nói “Lý đại phu châm cứu cho nhị cô nương, bây giờ đã tỉnh lại rồi nhưng thân thể quá mức suy yếu. Lý đại phu kê đơn bồi dưỡng rồi đi về”

Cố Lễ phát tay nói “Đi sắc thuốc cho nhị cô nương nhanh lên”

Tố Mai vội đáp đi ra ngoài.

Lúc này Cố Lễ nhận định Nguyên Thu bỏ bã đậu cho Nguyên Dung, trong lòng dâng lên một cỗ hỏa khí, thấy Lý thị cũng không nhin được, trên người cũng không có hơi sức gọi Nguyên Thu đến hỏi, lại không muốn nói trước cho Lý thị biết bèn lặt người nằm xuống.

Lý thị cảm thấy chuyện này có chút kì quái, muốn gọi nha đầu đi nghe ngóng, vừa muốn ra ngoài Cố Lễ liền nói “Người ở đây phục vụ ta, không được đi ra ngoài. Bảo người đi nói với Sơn Nhi, Nguyên Thu cũng không cần đi phòng lớn”

Lý thị biết ngày thường Cố Lễ luôn gọi Thu nhi, hôm nay thay đổi cách gọi lại cảm không ỉnh đi ra ngoài sợ chuyện này có liên quan tới Nguyên Thu. Trong lòng suy nghĩ một lúc liền kêu Thái Tuyết đi vào ngay trước mặt Cố Lễ đem lời hán vừa nói phân phó đi xuống. Lại mở riêng chọn một nhân sâm đưa cho Thái Tuyết nói “Hôm nay nhị cô nương tiêu chảy rất suy yếu, Lý đại phu vừa kê đơn. Không biết trong đơn thuốc có nhân sâm hay không, dùng đồ trong nhà tốt hơn là bên ngoài, hôm nay nếu dùng nhân sâm thì dùng cái này”

Thái Tuyết theo Lý thị nhiều năm, cũng là người cơ trí biết ý tứ trong lời nói của Lý thị, nhận nhân sâm, phúc thân lui ra ngoài.

16. Chương 16: Sự Kiện Bánh Chưng 2

Tổ Mai là đại nha hoàn lão thái thái ban cho Cố Lễ trước khi ra ngoài, ý nguyên là cho Cố Lễ thu phòng nhưng lúc đó Cố Lễ mới vừa từ Phó Dư Hàng lên làm Tri Châu, Lý thị đi theo hần ngồi xe ngựa mệt nhọc nên bệnh nặng điều dưỡng hơn nửa năm thân thể mới tốt lên một chút. Minh mới ra ngoài mẫu thân đã muốn mua quan cho đứa con nhỏ tiền bạc cần gấp cũng không cho hần mang nhiều ngân lượng theo, chỉ trợ cấp đồ dùng. Vì vậy Cố Lễ đối với Lý thị hết sức kính trọng nên vẫn chưa thu Tổ Mai làm thiếp, chỉ để cho nàng nàng đại nha đầu.

Hôm nay Tổ Mai đã hai mươi hai tuổi mỗi lần Lý thị nhắc đến hôn sự cho nàng, Tổ Mai lại lấy danh lão thái thái để nàng phục vụ lão gia không dám tự tiện kết hôn để cự tuyệt. Ngày thường Lý thị cũng không quản nàng, bọn nha đầu phòng lớn cũng xa lánh nàng, trong ngày thường nàng chỉ ở thư phòng phục vụ chút ít văn chương.

Cố Lễ cho Tổ Mai dẫn đại phu đi kiểm tra cho Nguyên Dung, lại để cho Lý thị ở lại trong phòng không được phép đi ra đương nhiên là đang nghĩ đến ngày mai tra rõ việc này.

Trở về Thái Tuyết căn dặn nha đầu ở phòng lớn bất luận là việc gì cũng không được đi qua viện của Nguyên Dung, rồi mới cầm nhân sâm đi tìm Tổ Mai để xem đơn thuốc. Tổ Mai không chịu cho nàng xem Thái Tuyết cười lạnh nói “Phu nhân lo lắng cho nhị cô nương sai ta đến xem đơn thuốc có nhân sâm hay không lão gia cũng đã biết. Thế nào người lại còn che che giấu giấu thật giống như ta đang có ý xấu xa gì vậy”

Tổ Mai vốn là hồng nhân bên cạnh lão thái thái, thông minh lanh lợi, lại không được Cố Lễ chào đón mấy năm nay luôn bị lạnh nhạt, tất nhiên là cục diện trong phủ cũng hiểu rõ. Nàng nghe như thế cười nói “lão gia cũng không sai ta lấy đơn thuốc cho người xem, chỉ là nhân sâm bên ngoài cũng có bán, không có lão gia phân phó không dám dùng của phu nhân”

Thái Tuyết hừ lạnh nói “Nghe người nói giống như phu nhân đang muốn hại nữ nhi thế”

Cố Lễ cũng giống Nguyên Dung đều ăn bánh chưng bị tiêu chảy, Lý thị và Thái Tuyết đương nhiên cũng biết người bị bệnh, cũng biết phương thuốc kia cần nhân sâm chế thuốc. Bởi vì thể chất hai người khác nhau nên liều thuốc sẽ có chỗ không giống nhau, nhưng thành phần thuốc phần lớn sẽ không khác biệt. Tổ Mai đương nhiên cũng biết nhưng trực giác cho rằng Lý thị sai Thái Tuyết đến xem đơn thuốc là có thâm ý khác, mặc dù không nghĩ ra là việc gì nhưng cứ ngăn trở trước là tốt nhất.

Tổ Mai cười châm chọc một tiếng, chỉ để ý đồ trong tay mình rồi rời đi cũng không để ý tới nàng.

Thái Tuyết nhìn theo Tổ Mai đang giữu cột ra khỏi nhà, vốn là muốn đi viện của Nguyên Thu đưa tin cho nàng, nhưng cân nhắc tính toán lại, nàng sợ tự tiện đi ngày mai Cố Lễ sẽ hoài nghi. Liền làm theo Cố Lễ nói, cố ý kêu nha đầu ngày thường đang hoảng đến bên cạnh nói “Người đến viện thiếu gia và tam tiểu thư nói lão gia nói hôm nay thân thể lão gia khó chịu, thiếu gia và các tiểu thư không cần đến thỉnh an. Rồi đi phòng bếp truyền lời, cơm tối như thường lệ đưa đến phòng thiếu gia và tam tiểu thư. Còn để cho bọn họ làm chút đồ ăn mềm nhuyễn tốt cho tiêu hóa đưa đến cho lão gia và nhị cô nương”

Tiểu nha đầu kia đi vào viện Nguyên Thu nói đúng y chang lại lời của Thái Tuyết cho Chúc Mộng, Chúc Mộng hỏi “Lão gai bị bệnh, muốn ăn món gì? Bích Nhi trong viện chúng ta giỏi nhất là làm đồ ăn, để lát nữa nàng làm rồi đưa đến phòng lớn”

Tiểu nha đầu kia nói hết sức thành thật “Không biết lão gia muốn ăn gì, Thái Tuyết tỉ tỉ có bảo phòng bếp làm đồ ăn mềm dễ tiêu hóa cho lão gia và nhị cô nương, cũng không cần Bích Nhi cô nương làm”

Chúc Mộng nghe vậy cười đưa nàng mấy đồng tiền, nhìn tiểu nha đầu đi xa vội quay về nói nhỏ với Nguyên Thu “Tiểu thư, nhị cô nương và lão gai chắc bị đau bụng”.

Thúy Oanh ở bên cạnh cười lạnh nói “Một chút cũng không quan hệ tới chúng ta, sợ gì bên trong có quỷ kế”

Nguyên Thu lạnh nhạt cầm lấy “Quản bên trong có quỷ kế làm gì, có liên quan gì tới chúng ta đâu. Chúc Mộng lát nữa người tới phòng bếp nói ta không cần bọn họ đưa cơm đến, ở đây có Bích Nhi lo liệu”

Bích Nhi đứng một bên đơn thuần hỏi “Chuyện này cần gì Chúc Mộng tỉ đi, mình nô tì đi là được rồi” Nói xong vừa chạy ra ngoài, Chúc Mộng ôm nàng trở về, cười nói “Tâm tư của nàng chỉ dùng nghiên cứu đồ ăn thôi, một chút tâm tư khác cũng không có. Những lời này ta đi nói là tốt hơn”

Bích Nhi mờ mịt đứng ở đó, Thúy Oanh thấy vậy không khỏi cười “Tiểu thư nhanh nhìn bộ dạng ngây người của Bích Nhi này”

Nguyên Thu quay người kéo Bích Nhi qua “Ta thích Bích Nhi đơn thuần đáng yêu, không có nhiều ý định thâm sâu gì. Các người cũng nên hâm mộ nàng đấy”

Thúy Oanh nói “Bích Nhi tất nhiên là tốt, nhưng chỉ một người như vậy là được rồi. Nếu nha đầu bên cạnh tiểu thư đều giống như Bích Nhi tiểu thư cũng không khỏi khóc”

Bích Nhi nghĩ một lát cũng không ra, cười nói “Dù sao ta chỉ chịu trách nhiệm làm món ăn ngon cho tiểu thư là được, quản chuyện phiên toái kia của các tỉ làm gì, ta phải suy nghĩ buổi tối làm món ăn ngon cho tiểu thư thôi”

Nguyên Thu cười lắc lắc đầu, tiếp tục viết chữ của mình. Chốc lát Chúc Mộng quay về cũng không nói gì thêm, chỉ phân phó đóng viện tối nay không cho ai ra ngoài.

Hôm sau Cổ Lễ cảm thấy trên người có chút hơi sức, Lý thị đỡ hần uống một chén nhân sâm canh gà rồi cho người kêu Tổ Mai đến, phân phó nàng đi xem Nguyên Dung và gọi Nguyên Thu tới.

Tổ Mai đi một lát trở lại nói “Nhị cô nương còn yếu, phòng bếp đưa canh bổ đi qua, nhị cô nương uống nửa bát rồi lại ngủ”

Cổ Lễ gật đầu rồi lại hỏi “Nguyên Thu đang làm gì?”

Tổ Mai nói “Lúc nô tì đến, tam cô nương đang rửa mặt, nói sẽ tới đây ngay”

Cổ Lễ quay đầu hỏi Thái Tuyết “Hôm qua người có nói cho tam cô nương và thiếu gia hay không?”

Thái Tuyết nói “Vì phu nhân phân phó chuẩn bị quà tặng Đoan Ngọ cho các phủ, nô tì có chút bận rộn, liền bảo tiểu nha đầu đi” Cổ Lễ gọi tiểu nha đầu kia đi vào.

Tiểu nha đầu nói “Nô tì nói thân thể lão gia không khỏe, để cho thiếu gia và cô nương không cần thỉnh an”

Cổ Lễ thấy nha đầu kia bốn phận đàn hoàng cũng không hỏi thêm. Bảo nàng, Thái Tuyết, Tổ Mai đứng một bên chờ.

Lát sau Nguyên Thu dẫn theo Chúc Mộng, Thúy Oanh tới thỉnh an Cổ Lễ Lý thị “Hôm qua nghe tiểu nha đầu nói thân thể phụ thân không khỏe, giờ đã tốt chút nào không?”

Cổ Lễ mắt lạnh nhìn Nguyên Thu, chỉ thấy Nguyên Thu vẻ mặt mờ mịt nhìn hần. Cổ Lễ nhìn nét mặt nàng mang bộ dạng gì cũng không biết, trong lòng vòng vo mấy lần mới hỏi “Nghe nói hôm qua người tặng bánh chưng cho tỉ tỉ người?”

Nguyên Thu nghe vậy cười một tiếng “Nói chuyện này nữ nhi cũng thật xấu hổ. Hôm qua sau khi tỉ tỉ và nữ nhi ra khỏi phòng lớn hỏi con bánh chưng muốn ăn. Hôm đó con bọc nhiều, đưa các nơi còn dư một ít, liền đáp ứng tỉ tỉ. Ai ngờ trở về, Bích Nhi nói bị mấy nha đầu tham ăn ăn hết rồi. Chỉ là mấy cái bánh chưng cũng không đáng giá gì, nhưng đã đáp ứng đưa cho tỉ tỉ mà con lại không có nên kêu nha đầu qua phòng bếp lấy đưa cho tỉ tỉ”

Cổ Lễ nghe vậy trong lòng thở phào nhẹ nhõm, âm thanh cũng nhẹ nhàng nói “Là nha đầu kia đi phòng bếp?”

Chúc Mộng tiến lên nói “Thưa lão gia, là nô tì đi. Năm nay cô nương nghĩ ra mấy loại bánh chưng mới, phu nhân phân phó phòng bếp làm theo, tam cô nương bảo nô tì đến phòng bếp lấy mỗi loại hai cái đưa đến cho nhị cô nương. Nhưng sau khi nô tì đến phòng bếp, tiểu nha đầu Điếu nhi nói bánh chưng mới làm đưa đến các phủ theo phân phó của phu nhân hết rồi, bánh chưng chuẩn bị cho Đoan Ngọ còn chưa làm xong. Nô tì nghe xong liền nhờ tiểu nha đầu nghĩ cách giúp, tiểu nha đầu nói lát nữa có bánh chưng đưa qua cho nhị cô nương nên nô tì trở về”

Cố Lễ nghe xong vội kêu nha đầu Điều nhi tới, hỏi Chúc Mộng nói với nàng như thế nào. Tiểu nha đầu kia nói giống như Chúc Mộng “Phòng bếp quả thật không còn bánh chưng, vừa gói xong đang nấu chắc cũng mất vài canh giờ nữa. Nô tì nhớ ngày hôm trước Trương di nương cũng lấy gạo nếp, đoán chắc cũng gói bánh chưng, vì vậy qua viện Trương di nương, xin bánh chưng đưa đến viện nhị cô nương”

Cố Lễ hỏi “Bánh chưng này người tự mình đưa cho nhị cô nương hay sao?”

Điều nhi trả lời “Thưa lão gia, là nha đầu của Trương di nương tự mình đem đi, nô tì và nha đầu cùng đưa cho tiểu nha đầu trong viện của nhị cô nương”

Cố Lễ nghe vậy liền hỏi “Vậy sao nhị cô nương không biết bánh chưng là do ai đưa?”

Chúc Mộng nói “Vì tam cô nương đáp ứng sẽ đưa bánh chưng của mình gói cho nhị cô nương, nô tì nói với tiểu nha đầu là cô nương gói bánh chưng”

Cố Lễ nghe vậy trong lòng đã hiểu chút ít, nhìn thấy tiểu nữ nhi lo lắng, chợt nghĩ nàng cũng chỉ là đứa bé bảy tuổi thôi, làm sao có ý định kia được. Mình cũng bị bộ dạng kia của Nguyên Dung dọa sợ, nghe nói nàng ngắt mới không có đúng mực tự dưng hoài nghi Nguyên Thu. Nhìn Lý thị không nói, biết hành vi hôm qua của mình làm thương tổn nàng, lại nghĩ đến tối hôm qua nàng hầu hạ mình cả đêm không chớp mắt, điểm tâm hôm nay cũng chưa ăn. Âm thanh hơi mềm nhẹ nói “Sáng sớm Thu nhi tới đây, giờ cũng giữa trưa chắc đã mệt, đến gần mẫu thân con ngồi đi” Lại săn sóc Lý thị “Người một đêm mệt mỏi, có muốn đi nằm không?”

Lý thị lắc đầu nói “Lão gia và Dung nhi tự nhiên bị người ta hạ bả đậu tiêu chảy, cận thân cũng đang muốn biết là ai làm. Chuyện xảy ra như vậy cận thân cũng không thoát khỏi tội, làm gì còn đi nghỉ được”

Cố Lễ nghe vậy bảo đầu bếp mang cháo gà tới, tự mình cho Lý thị ăn, lại để Thái Tuyết cầm nệm đưa cho Lý thị mới sai người ra ngoài gọi Trương di nương.

Trương di nương bị phạt cấm túc, cũng không có tai mắt gì trừ hai nha đầu tri kỷ ra những nha đầu khác đều là Lý thị tuyển chọn, tất nhiên là trước mặt các nàng cũng không tán gẫu chuyện xấu gì. Vì vậy một phong phanh nàng cũng không nghe được.

Nha đầu phòng lớn đến gọi nàng, Trương di nương nghĩ rằng Cố Lễ miễn phạt nàng, vui mừng rửa mặt chuẩn bị trang phục, cầm khăn chậm rãi ra khỏi viện. Nha đầu phòng lớn cũng không thúc dục nàng, chỉ cười hì hì chờ.

Cố Lễ đợi ở thư phòng nửa canh giờ mới thấy Trương di nương tới, đang nín một bụng hỏa, lại thấy nàng thẹn thùng thỉnh an ánh mắt đưa tình của nàng rơi vào mắt Nguyên Thu đang tò mò, đang trong cơn giận dữ vỗ bàn một cái “Dáng vẻ của người là như thế nào? Còn không quỳ xuống cho ta”

17. Chương 17: Sự Kiện Bánh Chưng 3

Trương di nương nghe vậy nụ cười cương cứng trên mặt, vội quỳ xuống cố nặn ra nụ cười uất ức nói “Lão gia...”

Cố Lễ quát lên “Cấm túc người người cũng còn gây chuyện, xem ra ta xử phạt người quá nhẹ rồi”

Trương di nương vội nói “Tì thiếp bị cầm chân, một mực ở trong viện không đi đâu sao lại nói sanh sự?”

Cố Lễ cười lạnh nói “Nghe nói hôm qua người gói bánh chưng cho nhị cô nương?”

Trương di nương sững sốt, theo lí mà nói nàng bị cấm túc không cho phép đưa đồ ra ngoài nên vội nghĩ không nên thừa nhận.

Cố Lễ thấy thế mắng “Còn không khai báo thành thật cho ta, chẳng lẽ muốn ta đuổi người ra khỏi phủ?”

Trương di nương thấy Cố Lễ nổi giận, vội khóc nói “Là tiểu nha đầu phòng bếp nói nhị cô nương muốn ăn bánh chưng mà phòng bếp lại không còn cho nên mới bảo tiểu nha đầu đưa bánh chưng vừa nấu xong cho nhị cô nương.”

Cố Lễ hỏi “Vì sao người hạ bả đậu trong bánh chưng hại nhị cô nương?”

Trương di nương nghe vậy sững sốt, sau đó kêu gào nói “Là tâm ai xấu xa hãm hại ta như vậy, ta ở trong viện cũng đem nước bần hất lên người ta. Lão gia, cầu xin người làm chủ cho thiếp!” Nói xong bỏ đến trước mặt Cố Lễ kéo áo khoát của hắn.

Cố Lễ quát lên “Người làm đáng về này cho ai nhìn, còn không thu lại nước mắt quỳ một bên cho ta”

Lý thị mắt lạnh nhìn nửa ngày không nói tiếng nào, thấy Trương di nương nắm áo Cố Lễ không buông tay cười làm lạnh nói “Chỉ sợ Trương thị cũng không biết chuyện này”

Cố Lễ nói “Người cũng quá mức hiền lương, giờ mà còn nói thay nàng. Phải thường xuyên lấy đường gia chủ mẫu làm việc mới có uy phong. Người đối với nàng quá nhân từ, nàng mới rãnh rỗi gây chuyện” Nói xong cảm thấy Trương di nương thật đáng hận một cước đá văng nàng ra.

Lý thị khiêm nhường nói “Lão gia dạy đúng, cận thân ghi nhớ. Cận thân cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy, chi bằng hỏi nha đầu hầu hạ bên cạnh Nguyên Dung một chút, xem bánh chưng đã qua tay những người nào?”

Cố Lễ suy nghĩ một chút gật đầu “Kêu nha đầu nhận bánh chưng lúc đó lại đây, đưa cả nha hoàn thân cận của nhị cô nương đến đây luôn”

Thái Tuyết đáp, tự mình đến viện Nguyên Dung gọi người tới.

Tiểu nha đầu kia thấy không khí trong nhà bị sợ tới mức lùi về phía sau, đợi Cố Lễ hỏi, liền dâng hoảng đem tất cả mọi chuyện khai báo “Hôm đó nô tì ở trong sân thuê hoa, thấy Liễu nhi ở phòng bếp và tiểu Yến bên viện di nương đem thức ăn tới thấy nô tì đi ra, Liễu nhi đưa hộp thức ăn cho nô tì nói là tam cô nương sai đem bánh chưng tới. Nô tì còn cười nói tam cô nương đưa đồ sai nha đầu bên phòng bếp và Trương di nương đưa qua. Liễu nhi nói các tỉ tỉ bên tam cô nương đang bận, mình đành ôm chuyện này lấy tiền sai vặt. Rồi cho nô tì ít tiền lễ dạn dò nói phải bảo rằng tỉ tỉ bên tam cô nương đưa tới”

Cố Lễ nghe xong xác nhận chuyện này không có quan hệ gì với Nguyên Thu, nguyên nhân tất nhiên là ở chỗ Trương di nương và Nguyên Dung, mình oan uổng Nguyên Thu mà cảm thấy áy náy.

Liễu nhi đương nhiên biết việc bánh chưng là việc gì xảy ra, nghe tiểu nha đầu kia nói xong, không khỏi liếc mắt hận không đánh được nàng mấy bạt tai, hận nàng không đem chuyện quan trọng như vậy báo với mình. Tình huống này thì không thể hãm hại tam cô nương, chỉ cần đem toàn bộ lau sạch sẽ không liên quan gì đến tiểu thư nhà mình mới là tốt nhất.

Theo lý mà nói lúc này đem mọi chuyện đổ lên đầu Trương di nương mới là tốt nhất, nhưng mẫu thân mình là nha hoàn thân cận của Trương di nương, mình hãm hại Trương di nương e sợ mẫu thân ngày sau cũng không được tốt đẹp gì, kể này cũng không ổn nghĩ tới nghĩ lui, không có biện pháp nào tốt, Liễu nhi nhất thời không có được chủ ý gì.

Cố Lễ thấy sắc mặt Liễu nhi biến đổi khó lường hừ lạnh nói “Hôm đó nha đầu này nhận bánh chưng trực tiếp đưa cho người?”

Liễu nhi đành phải gật đầu nói “Là nô tì nhận bánh chưng”

Cố Lễ trầm ngâm, cầm ly trà nhỏ lên từ từ uống một hớp, nửa ngày mà chưa nói gì. Lý thị bên cạnh chợt hỏi “Cô nương của các người như thế nào? Đến giờ đã uống mấy lần thuốc rồi? Có đỡ hơn chút nào không?”

Liễu nhi thở phào một cái vội nói “Thưa phu nhân, cô nương chưa có chuyển biến tốt, vẫn còn hết sức suy yếu”

Lý thị nhíu mày nói “Lão gia đã khỏe lại hơn phân nửa rồi, cô nương sao còn suy yếu như vậy? Chi bằng kêu Lý đại phu tới một chút, chúng ta cũng qua phòng nhị cô nương nhìn xem, rốt cuộc nha đầu nào không an phận không hầu hạ tốt nhị cô nương”

Cố Lễ gật đầu, tự có nha đầu đi ama mời đại phu, Lý thị lo lắng cho thân thể của Cố Lễ, sai người mang kiệu tới, đỡ Cố Lễ ngồi lên, tự mình ôm Nguyên Thu ngồi một kiệu khác, hai mẹ con nhỏ giọng nói chuyện, Trương di nương và mấy nha đầu kia đều đi theo phía sau tới viện của Nguyên Dung.

Trong phòng Nguyên Dung mùi thuốc nồng nặc, một chén thuốc trống không trên bàn, Lý thị bước đến nhìn Nguyên Dung rồi hỏi Hồng Phát “Cô nương có uống thuốc đúng giờ không?”

Hồng Phát cười đầu nói “Vâng”

Lý thị nhẹ nhàng tăng hắng một cái, khoe miệng vi câu. Nguyên Thu nhìn Nguyên Dung một chút, cảm thấy trong phòng mùi thuốc quá nặng đi lại ngồi bên cửa sổ đùa giỡn bồn hoa, cảm thấy nhàm chán dùng tay chọt chọt đất trong chậu.

Chức Mộng thấy Nguyên Thu chọt hồi lâu mới nói “Tiểu thư đừng vọc đất, kéo đau tay” Nói xong cầm khăn tay nhẹ nhàng lau tay cho Nguyên Thu, Lý thị nghe vậy cũng đi tới, cầm lấy khăn lau cho Nguyên Thu vài cái, Chức Mộng ngăn trở tầm mắt của Cố Lễ. Lý thị mở khăn tay nhìn thấy có chất lỏng màu nâu, trên khăn tay phát tán ra mùi thuốc.

Trong nội tâm Lý thị hiểu rõ ràng Nguyên Dung lén cho nha đầu đổ thuốc, đem khăn tay nhét vào tay Chức Mộng quay về giường Nguyên Dung hỏi “Sao chưa thấy đại phu tới? Đi thúc giục nữa xem sao”

Một nha đầu đáp đi ra ngoài một lát rồi trở lại “Đại phu tới, xin phu nhân, tam cô nương lánh mặt một chút” Lý thị đứng lên lôi kéo Nguyên Thu ngồi sau bình phong, nha hoàn kéo màn ngăn cách thể mới cho đại phu vào.

Lý thị ôm Nguyên Thu vào trong ngực nhỏ giọng nói “Không ngờ Nguyên Dung cũng thật gian trá, vì để cho phụ thân con đau lòng cả thuốc cũng không uống, cố làm ra vẻ yếu đuối”

Nguyên Thu nói “Nàng bệnh như vậy, phụ thân nghi ngờ nàng cũng mất đi ba phần, đây là khổ nhục kế hữu dụng nhất từ xưa tới nay”

Lý thị ôm nàng nhỏ giọng cười nói “Con cũng rất cơ trí, nếu con đưa bánh chưng qua có mười cái miệng cũng nói không được”

Hai mẹ con nhỏ giọng nói chuyện, bên ngoài Lý đại phu cũng xem xong mạch, Cố Lễ hỏi “Tiểu nữ như thế nào?”

Lý đại phu nói “Này thật không thể trách, thuốc của lão hủ rất công hiệu, uống được ba thang là có thể tốt lên. Sao nhị tiểu thư một chút khởi sắc cũng không có, chẳng lẽ không dùng đúng giờ? Nếu không phải là nhân sâm chế thuốc không tốt, trong dược này mấu chốt chính là nhân sâm”

Liễu nhi vội nói “Cô nương đều uống rất đúng giờ, nhất định là nhân sâm không tốt, nói không chừng là người ta bốc nhân sâm giả cho đủ thuốc”

Lý thị ở trong bình phong biểu môi cười một tiếng, nghiêm mặt nói “Không phải ta sai Thái Tuyết cầm nhân sâm đến cho Nguyên Dung sắc thuốc?”

Thái Tuyết ở một bên nhìn mặt Tổ Mai trắng nhợt cười nói “Phu nhân không biết, hôm qua nô tì cầm nhân sâm đến chỗ Tổ Mai xem phương thuốc sắc cho nhị cô nương, Tổ Mai lo lắng phu nhân có ý xấu sẽ hại nhị cô nương, cầm phương thuốc không buông tay, nói lạnh nhạt giấu cợt nô tì đuổi ta trở lại”

Cố Lễ nén nhịn lửa giận sai người đưa đại phu ra cửa, lại sai người cầm nhân sâm đi sắc thuốc, giàn xếp ổn thỏa mới nổi giận mắng “Tổ Mai, ai cho người lá gan không cho phu nhân mặt mũi?”

Tổ Mai vội quỳ xuống cắn môi nói “Vì lão gia không phân phó, cho nên nô tì không dám tùy tiện đưa phương thuốc cho Thái Tuyết”

Cố Lễ mắng “Chẳng lẽ phu nhân không sai khiến được người? Người có để phu nhân trong mắt? Còn nói nữa, phu nhân có thể hại nữ nhi của mình không, người tiện nhân này rắp tâm gì? Lại dám chia rẽ tình mẹ con của phu nhân, thường ngày ta xem người ổn thỏa đằng hoàng, chẳng biết được nội tâm lại ác ý như thế”

Giờ Tổ Mai mới hiểu được Lý thị phái Thái Tuyết đi xem phương thuốc là vì nhúng tay vào việc này trong lòng hối hận mình không suy tính chu toàn mà không thể nào phản bác lại. Chỉ đành nhỏ giọng quỳ gối trước mặt Cố Lễ rơi lệ, mong rằng hắn có thể nghĩ đến tình cảm nhiều năm mình hầu hạ hắn mà tha thứ ỉn.

Lý thị cười lạnh nói “Tổ Mai thật sự là nể mặt ta, chắc người định chắc là người của lão thái thái ta không thể làm gì được người? Nếu nhị cô nương có mệnh hệ gì, ta sẽ trói người trước tiên tự mình đưa về cho lão thái thái bồi tội”

Cố Lễ mắng “Chẳng qua chỉ là một nha đầu mà thôi, ý vào mặt mũi lão thái thái cũng dám lên mặt với phu nhân, ta nào dám lưu. Phu nhân hiền đức tính tình tốt thì các người một hai người đều muốn tạo phản. Ngày mai phái người đưa nàng về lại kinh thành nói với lão thái thái ta không dùng nổi nàng”

Tổ Mai nghe vậy chợt cảm thấy hoảng sợ, mấy năm nay mình cực khổ ngay cả cái di nương cũng không lấy được, bị đuổi về kinh sợ sau này lão thái thái sẽ gả ột kẻ sai vặt nào đấy. Suy nghĩ một chút khi mình rời kinh bọn tử muội khen ngợi ganh tị, Tổ Mai lại nản lòng thoái chí, tâm cao ngạo thường ngày cũng mất chỉ quỳ ở đó rơi lệ.

Nguyên Thu biết Lý thị xưa nay ghét Tổ Mai còn hơn Trương di nương, vì nàng chẳng những có lão thái thái làm chỗ dựa lại có tâm kế hơn Trương di nương, nếu thật sự làm di nương thì Lý thị cũng không dễ sống. Hôm nay mượn chuyện này làm một kế nhỏ liền có thể làm Cố Lễ đuổi nàng mình lại kiếm được cái tên hiền đức, liền hết sức kính nể Lý thị lại thay nàng bị thương một chút. Vì lưu lại Trương phu, cô gái ngây thơ cũng trở nên âm hiểm. Nghĩ đến đây Nguyên Thu cười lạnh, mình cũng phải vậy thôi, trong nhà cao cửa rộng đầu đá sợ là không tránh khỏi.

Đội thuốc sắc xong, Cố Lễ nhìn Liễu nhi dứt cho Nguyên Dung uống, Lý thị cho phòng bếp làm một chén canh trứng gà, nhìn nàng ăn gần nửa chén tinh thần cũng tốt lên rất nhiều. Cố Lễ càng thêm chắc chắn nhân sâm trước kia chưa đủ tốt, Tổ Mai trì hoãn bệnh tình của Nguyên Dung, liền sai người ném nàng tới phòng chứa củi.

Nguyên Dung nửa ngồi nhìn Nguyên Thu sau lưng Lý thị hình như cũng không có chuyện gì, mặt cười khảnh khách nhìn mình, trong lòng cảm thấy kì quái chỉ coi là Cố Lễ không biết nguyên nhân do bánh chưng liền chủ động nói “Muội sao lại đứng đó, tử cũng thật xin lỗi muội, tự mình đòi ăn bánh chưng, lại bụng không tốt ăn bị đau bụng”

Nguyên Thu dùng khăn che miệng lại, khước miệng thoáng cười, nghiêm mặt nói “Nghe phụ thân nói là di nương bỏ thuốc tiêu chảy cho tử cũng không phải là do bụng dạ tử yếu”

Sắc mặt Nguyên Dung trắng nhợt không hiểu tại sao lại kéo đến trên người di nương, liền kinh ngạc nhìn Trương di nương mặt đầy lệ đang đứng ở cửa, há miệng mà không biết nên nói gì.

Nguyên Thu nói “Muội gói bánh chưng đã chia xong rồi, nên nói cho phòng bếp đi làm, người phòng bếp lười biếng đi xin bánh chưng chỗ di nương đưa tới cho tử, ai ngờ bên trong lại có thuốc tiêu chảy. Trương di nương cũng thật đáng hận, làm hại tử đáng thương như thế”

Nguyên Dung suy nghĩ thật lâu mới cười nói “Thì ra bánh chưng là Trương di nương đưa tới, tử cũng không biết để tiểu nha đầu để bánh chưng mới đưa lần vào bánh chưng đưa trước đó. Ngày đó tử còn cố ý dặn dò nha đầu đem bánh chưng của muội tới trong đình để cùng ăn với phụ thân”

Nguyên Thu cười nói “Vốn là muội cũng đưa bánh chưng cho tử, tuy nói mới có mấy ngày cũng chưa có hư. Chỉ là hôm qua chính miệng tử nói uội bánh chưng muội đem qua đã ăn xong rồi. Muội lại nghe phụ thân và tử ăn là bánh chưng gạo nếp táo đỏ, muội gói rất nhiều loại bánh chưng, nhưng cố tình lại không có gạo nếp táo đỏ”

Nguyên Dung nghe vậy thật thà xoay hướng Trương di nương lại không biết mở miệng như thế nào, mặc dù lúc trước mình và Trương di nương có khúc mắc nhưng dù sao nàng cũng là mẹ đẻ của mình, nhiều năm qua vẫn chăm sóc ình. Nguyên Dung muốn đổ lên người nàng lại không mở miệng được, nhưng nếu như thừa nhận chuyện này là do mình làm, theo tính tình của Cố Lễ tất nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua cho nàng. Nghĩ tới đây Nguyên Dung như thấy được tương lai một mảnh ảm đạm.

Một hồi lâu, Nguyên Dung nhìn Trương di nương mở ra một nụ cười thâm ảm đạm nhất “Di nương, tại sao lại hại ta?”

Trương di nương nghe vậy thất thanh khóc rống, quỳ trên mặt đất bò đến trước giường lôi kéo Nguyên Dung “Cô nương là ta sinh, hổ dữ cũng không ăn thịt con huống chi là mẹ ruột”

Nguyên Dung quay mặt sang chỗ khác lạnh lùng nói “Mẹ ruột ta chỉ có một người là phu nhân, di nương không nên nhảm lẫn thân phận của mình”

Trương di nương khiếp sợ nhìn Nguyên Dung, nhìn khỏe mắt Nguyên Dung có nước mắt mà trong mắt nàng đầy rồi rầm, chợt hiểu ra cái gì vội buông lỏng tay ra, quỳ gối trước mặt Cố Lễ “Là ta hạ thuốc tiêu chảy, là ta hạ thuốc tiêu chảy”

Cố Lễ nghe vậy tức giận chỉ Trương di nương, nửa ngày cũng không nói được lời nào, Lý thị vội xoa ngực cho Cố Lễ xoay đầu lại mắng Trương di nương “Đồ đáng chết nhà người, lương tâm bị chó ăn hết, ngay cả cô nương cũng muốn hại”

Nguyên Dung ở trên giường bò xuống đất, quỳ gối trước mặt Cố Lễ “Cầu xin phụ thân tha cho di nương, là con cãi nhau với Trương di nương làm lòng nàng bị thương, di nương cũng không muốn hại ta thật”

Cố Lễ thấy thế không để ý Nguyên Dung chỉ mắng Liễu nhi “Còn không đỡ cô nương của người, đều chết hết rồi sao?”

Liễu nhi vội tiến lên vịn Nguyên Dung, Nguyên Dung tựa vào người Liễu nhi, lệ rơi đầy mặt cầu xin Cố Lễ. Nguyên Thu thấy thế vội nói “Di nương tuy là mẹ đẻ tử, nhưng chẳng biết tôn ti, thường ngày di nương không đem muội để trong mắt cũng coi như xong, hôm nay ngay cả tử cũng bỏ thuốc thật rất đáng ghét”

Cố Lễ nghe Nguyên Thu nói vội hỏi “Trương thị bất kính với người?”

Nguyên Thu uất ức nói “Mấy ngày trước nữ nhi làm ẩu thân ‘kiện người’ nghỉ suốt ngày di nương phục vụ phụ thân hết sức mệt nhọc nên làm cho nàng một cái, ai ngờ qua một ngày nghe bọn nha đầu quét rác nói “Trương di nương vứt ‘kiện người’ rất giống của phu nhân, nữ nhi cho Chúc Mộng đi xem thì thấy là cái nữ nhi đưa cho Trương di nương”

Cố Lễ nghe vậy xoay người lại cho Trương di nương một bạt tai, cả giận nói “Gan người càng lúc càng lớn, nghĩ ta không dám bỏ người”

Lý thị vội nói “Lão gia bớt giận, Trương thị rất đáng ghét nhưng không thể vì nàng ảnh hưởng đến thân thể”

Cố Lễ vỗ ngực cho thuận khí hai cái “Nhanh, nhanh cho người đuổi nàng ra khỏi phủ”

Trương di nương vội khóc đập đầu “Van cầu lão gia tha cho tì thiếp, tha cho tì thiếp”

Nhìn nét mặt Cố Lễ chưa giãn ra, Lý thị vội khuyên nhủ “Lão gia Trương thị hầu hạ nhiều năm như vậy, không có công lao cũng có khổ lao, làm sai chuyện trách phạt một chút là được rồi, cho nhà mẹ nàng mấy phần mặt mũi, huống chi còn có nhị cô nương”

Cố Lễ nhớ đến phụ thân Trương di nương cũng là quan viên, mặc dù phẩm cấp không đủ chống lại mình nhưng dù sao cũng nên ấy phần thể diện, hừ lạnh nói “Nếu phu nhân thay người cầu tình, vậy người chịu phạt 20 đại bản cấm túc thêm 3 tháng. Những người khác ghi nhớ, nếu còn có chuyện như thế này cho dù là ai cũng quăng ra ngoài”

Trương di nương đập đầu khóc bị mấy mama mạnh khỏe lôi ra ngoài, hung hăng đánh 20 đại bản, đánh nàng trầy da tróc thịt đến ngất đi Cố Lễ mới cho người đưa về viện.

Lý thị và Cố Lễ trở về viện, Cố Lễ tức giận đập rất nhiều đồ, thấy Nguyên Thu đứng phía sau Lý thị một bộ dáng kinh sợ mới dừng tay nói với Lý thị “Hôm nay làm Thu nhi bị dọa sợ, người đưa nó về viện trấn an đi. Hôm qua ta bị bộ dạng kia của Nguyên Dung hù cho sợ đầu óc cũng hồ đồ, người ở với nó nhiều một chút”

Lý thị vội đáp, tự mình đưa Nguyên Thu về viện, Nguyên Thu thấy không có ai liền hỏi “Sao mẫu thân lại cầu xin thay di nương?”

Lý thị vuốt tóc nàng cười thê thảm một tiếng “Không có nàng thì còn có người khác, phụ thân con là Tri Phủ làm gì có chuyện bên cạnh không có thiếp thất. Huống chi sai lầm của nàng ta nắm trong tay, tất nhiên về sau sẽ đền bù, nếu nàng đi người mới tới, nếu là người có tâm kế lại muốn trèo cao chỉ sợ gia đình không được bình an”

Nguyên Thu nghe vậy gật đầu, đau lòng lôi kéo tay Lý thị nhưng không biết an ủi nàng thế nào. Lý thị nhìn nữ nhi ôm nàng nói “Con gái của ta thật thông minh, tất nhiên về sau sẽ không kém cạnh”

Nguyên Thu tựa đầu vào ngực nàng, trong lòng vì nàng mà cảm thấy bị ai.

18. Chương 18: Nguyên Dung Lễ Phật

Nguyên Dung đợi tất cả mọi người ra khỏi phòng mình mà ôm chân ngồi trên giường rơi lệ vô luận Hồng Phát khuyên thế nào nàng cũng không nhúc nhích. Liễu nhi đứng ở cửa viện rất lâu đợi mọi người đi xa mới quay về đuổi bọn Hồng Phát ra ngoài đóng cửa viện lại.

Liễu nhi cầm khăn tay nhẹ nhàng lau nước mắt cho Nguyên Dung an ủi “Tiểu thư, đừng khóc nữa, khóc không tốt cho thân thể”

Nguyên Dung tránh tay Liễu nhi ra khóc rờn nói “Ta muốn cho phụ thân chán ghét Nguyên Thu, thế nào lại kéo đến trên thân di nương. Tuy nói ta với di nương tức giận cãi nhau, nhưng trong lòng vẫn rất thương nàng”

Liễu nhi vội nói “Di nương cũng đau lòng cho tiểu thư bằng không làm sao sẽ thay tiểu thư nhận tội. Nàng cũng hi vọng tiểu thư được tốt đẹp, tiểu thư mau mau dưỡng thân thể cho tốt. Nếu bệnh nghiêm trọng di nương còn chịu tội lớn hơn nữa”

Nguyên Dung nghe vậy vội gật đầu nói “Người nói đúng ta nên dưỡng bệnh thật tốt, phụ thân sẽ không tức giận di nương nữa”

Liễu nhi gật đầu nói “Chỉ khổ cho di nương trời nóng như vậy, di nương bị đánh nhất định sẽ bị sưng mủ”

Nguyên Dung vừa nghe vội nói “Mau lấy bạc riêng của ta, mua thuốc chống sưng mủ tốt nhất đưa cho di nương. Bạc còn dư lại để cho di nương nàng muốn ăn gì thì mua cái đó”

Liễu nhi nói “Tiểu thư, như vậy không ổn đâu”

Nguyên Dung quát lên “Người biết cái gì, ta không thể bị mất luôn cả di nương, người theo phân phó của ta mà làm nhanh lên”

Liễu nhi chỉ đành mở ngăn kéo lấy một cái rương nhỏ ra đưa cho Nguyên Dung, Nguyên Dung tự mình mở khóa, lấy cả bạc vụn bên trong ra, ước chừng tới hai mươi đến ba mươi lạng dùng khăn tay bọc lại đưa cho Liễu nhi.

Liễu nhi chần chừ nói “Tiểu thư, toàn bộ là bạc để dành nhiều năm như vậy, nên lưu lại hai thỏi để dành cho lúc cấp bách nữa”

Nguyên Dung cười lạnh nói “Không cần giữ lại, ta làm gì mà cần bạc, hiện tại ta đã hiểu người khác đối với ta toàn bộ là giả dối, chỉ có di nương mới đối tốt với ta. Nếu au này có di nương ta sẽ không như hôm nay trộm gà không được còn mất nắm gạo”

Liễu nhi vội nói “Tiểu thư nói đúng, nếu lần này nói trước với di nương, tất nhiên tam cô nương sẽ không thừa cô hội được. Chúng ta ngã một lần sẽ khôn hơn một chút sẽ không đi đường rẽ như thế này nữa”

Nguyên Dung gật đầu nói “Đúng là như thế, người cầm bạc đi nhanh sai hai gã sai vặt đi mua thuốc về, mua thêm mấy loại trái cây điểm tâm. Di nương bên kia thức ăn cũng tốt chỉ là hôm nay vừa bị cầm tù lại bị đánh hèn, những tiểu nhân nịnh nọt kia chắc là khi dễ di nương mất”

Liễu nhi đáp đi ra ngoài, gọi tiểu nha đầu vào phục vụ, mình vội chạy ra ngoài theo phân phó của Nguyên Dung sai người đi mua đồ.

Những chuyện này dĩ nhiên là có người báo cho phòng lớn, Lý thị ở một bên không nói, Cố Lễ cười lạnh nói “Phải mấy mama trông chừng cửa viện của Trương di nương, bất luận là ai cũng không được vào dò xét hay đưa đồ ăn vào, nếu như có người cầm bạc tự mình đưa đi, ta mà biết sẽ đánh 40 đại bản lôi ra ngoài bán”

Người nọ vội dập đầu lui ra ngoài, đợi khi Liễu nhi cầm rõ đến cửa viện của Trương di nương bị mama Lý thị sai tới cản không cho vào, giả hoạt trả lời là lão gia và phu nhân phân phó, không dám vi phạm mặc cho Liễu nhi nói rách miệng cũng không động đậy.

Liễu nhi đành bất đắc dĩ mang rõ quay về viện, lấy đồ vật ra nói không sót chữ nào cho Nguyên Dung, Nguyên Dung cười lạnh nói “Cái gì là phụ thân phân phó, hẳn là phu nhân hành sự”

Liễu nhi vội tiến lên che miệng của nàng liên tục nói “Tiểu thư của ta, nói nhỏ một chút, kéo truyền tới tai phu nhân”

Nguyên Dung cuối xuống xỏ chân vào giày thêu “Ta đi nói với phụ thân, ta không tin phụ thân không cho ta đưa đồ cho di nương”

Liễu nhi vội ngăn cản “Tiểu thư của ta, di nương vừa bỏ thuốc hại người, người vội vàng đi đưa đồ tới cho nàng, không phải làm cho lão gia nghi ngờ người sao? Vừa rồi nô tì chỉ muốn khuyên can cô nương thôi, vật này chúng ta không thể tự mình đưa đi”

Nguyên Dung nghe vậy liền dừng lại, Liễu nhi tiến lên cởi giày giúp nàng, đỡ nàng nằm xuống “Thân thể cô nương còn suy yếu, đừng lao tâm những chuyện này, nô tì đang muốn về nhà một chuyến, đưa đồ ẹ nô tì, ngày mai mẹ nô tì đưa qua cho di nương vậy có tốt hơn không?”

Nguyên Dung gật đầu nói “Chỉ phải làm vậy thôi”

Ngày mai là ngày Đoan Ngọ, Cổ Sơn, Nguyên Dung, Nguyên Thu sáng sớm đến phòng lớn. Cổ Lễ vì sự kiện bánh chưng mấy ngày trước không còn hứng thú với tiết Đoan Ngọ, Nguyên Dung thấy Nguyên Thu thì có chút chột dạ nên cũng không nói nhiều, Nguyên Thu vui vẻ cũng không đi để ý nàng. Cổ Sơn mặc dù không rõ chuyện xảy ra cho lắm, nhưng từ trước đến giờ hẳn chỉ quan tâm tiểu muội, thấy Nguyên Thu miễn cưỡng hẳn cũng không có tâm tình.

Cổ Lễ uống nửa chung trà nói “Tháng năm tục xưng là tháng ác, quả nhiên mới vừa bước qua tháng năm Trương di nương đã bị ác quỷ làm mê muội tâm trí làm ra chuyện như vậy, xem ra trong phủ ta phải thường xuyên bái phạt đuổi ác quỷ đi mới được”

Lý thị tiếp lời “Lúc trước cận thân theo lão vương phi đi dâng hương ở am bên ngoài thành, nghe lão Vương phi nói bồ tát ở đó rất linh nghiệm, các quý phụ ở thành Hàng Châu xưa nay cũng đến đó, chỉ bằng ngày mai cận thân đến đó đốt nén nhang, thuận tiện quyền một chút tiền”

Cổ Lễ vội lắc đầu “Nếu là thỉnh thoảng đi thấp hương phạt tổ sẽ trách người không thành kính, làm sao còn xua đi được ác quỷ. Vốn đi lễ phạt là người đi, nhưng người công chuyện nhiều, không bằng để Nguyên Dung đi ở lại trong am một tháng, mỗi ngày thấp hương niệm phạt sao chép kinh thư, Cổ phủ chúng ta sẽ bình an vượt qua cái tháng ác này”

Nguyên Dung nghe thấy Cổ Lễ nói vậy nhất thời sửng sốt, đến trong am thì phải tuân thủ thanh quy giới luật, kham khổ không nói nổi, lại hành động bất tiện, bình thường chỉ có nữ quyến sai phạm mới bị đưa tới am thanh tu. Nghĩ đến đây Nguyên Dung không ngừng đưa mắt nhìn Cổ Lễ, chẳng lẽ viện hôm trước phụ thân biết là mình làm? Nhưng thái độ Cổ Lễ lại không giống. Nguyên Dung vụng trộm tính toán, không ngừng nhìn Cổ Lễ, Cổ Lễ xem như không thấy từ từ uống trà.

Lý thị cười nói “Lão gia nói vậy cũng tốt, chỉ là thân thể Nguyên Dung chưa hồi phục tốt thế này...”

Cổ Lễ nhìn Lý thị nói “Trong am có phạt tổ phù hộ mới có thể nhanh chóng hồi phục, người giúp nhị cô nương thu dọn đồ đạc, chọn mấy loại sắc Bồ y nhiều một chút đồ trang sức không cần đem theo, buổi chiều gọi xe ngựa đưa nàng đến am đi”

Lý thị sửng sốt “Sao lại gấp như vậy, chưa kịp chuẩn bị gì”

Cổ Lễ nói “Có cái gì mà chuẩn bị, Nguyên Dung là vì toàn bộ người trong phủ đi lễ phạt, đơn giản mới rõ sự thành kính, ta thấy cả nha hoàn cũng không cần dẫn theo, tất cả tự mình động thủ mới nói lên thành ý”

Nguyên Dung hoàn toàn trợn tròn mắt.

Lý thị trở về với Nguyên Dung, phân phó Liễu nhi đun nước nóng, sau đó tự mình gỡ khuyên tai của Nguyên Dung xuống, gỡ cả vòng đeo tay của nàng. Nước nấu xong, Lý thị sai Liễu nhi đi sắp xếp y phục chuẩn bị cho Nguyên Dung mặc, sai Hồng Phát đi hầu hạ Nguyên Dung tắm rửa.

Nguyên Dung tắm xong, Hồng Phát giúp nàng lau tóc, rồi đi lấy trâm cài trong hộp trang sức, Lý thị đưa tới một cây trâm cài bằng gỗ nói “lão gia phân phó, trang phục của cô nương phải đơn giản mộc mạc, không thể mang đồ trang sức vàng bạc vào am” Hồng Phát vội đáp, nhận lấy trâm gỗ búi tóc cho Nguyên Dung.

Liễu nhi thu dọn đồ đạc cho Nguyên Dung, Lý thị chọn lựa hồi lâu, lấy ra một bộ sai Hồng Phát thay cho Nguyên Dung, những thứ khác ném sang một bên không để ý tới.

Liễu nhi cười nói “Nhị cô nương lần này đi chắc mất ít nhất một tháng, nếu không có quần áo thay đổi sợ là không ổn”

Lý thị nhíu mày nhìn nàng “Ta cho người chọn y phục, người chọn lựa mấy bộ kia là cái gì? May có ta ở đây, nếu bị lão gia nhìn thấy được xem có đánh chết người không” Lý thị khó có khi nào quắc mắt trừng mi, nhất thời dọa Liễu nhi không dám lên tiếng.

Lý thị thấy thế ung dung vòng tay trên cổ tay nhìn Nguyên Dung nói “Nếu nhị cô nương không có y phục thích hợp thì không cần mang theo, lát nữa ta sai mấy mướng tử may vá đi làm, ngày mai xong thì sai người đưa đến cho người. Trước cô nương mặc cái này trong hai ngày”

Nguyên Dung chỉ đành đứng lên phúc phúc thân thể “Dạ, nữ nhi xin nghe mẫu thân an bài”

Lý thị nghe vậy gật đầu cười “Vậy mới ngoan” thấy nàng mặc xong trang phục mới dẫn lên phòng từ giả Cổ Lễ.

Cổ Lễ bỏ mặc Nguyên Dung nửa ngày mới thông thả để ly trà trong tay xuống “Đi vào am kiểm điểm lại thâm tâm bản thân, dứt hết tục niệm, chăm lo lễ Phật. Có thời gian rảnh thì nghiên cứu kinh Phật. Lần này người vào am, không chỉ là thấp hươg báỉ Phật, cần phải học cái gì là thiện tâm, cái gì là lòng dạ từ bi, người hiểu chưa?”

Nguyên Dung cuối đầu nói “Nữ nhi đã hiểu”

Cổ Lễ gật đầu nói với Lý thị “Buổi trưa ăn nhiều một chút, vào am rồi không được ăn, sớm lên đường đem theo nhiều điểm tâm một chút, đi vào am ăn thêm một chút là được rồi”

Lý thị đáp, dẫn theo Nguyên Dung ngồi xe đi khỏi phủ, dọc theo đường đi Lý thị nói lễ nghi quy củ với nàng, Nguyên Dung thật thà nhìn giày vải dưới chân, Lý thị thấy bộ dạng tiu nghỉu của nàng, liền ngừng câu chuyện, tự nhắm mắt dưỡng sinh mặc kệ nàng.

Vì buổi sáng Lý thị sai người đưa tin cho am trước, chủ trì Tĩnh Nguyệt sư thái biết Lý thị đến, nghe tiểu ni cô báo lại, tự mình đi ra ngoài đón.

Tĩnh Nguyệt sư thái đi với Lý thị và Nguyên Dung đến đại điện đốt hương, rồi dẫn nàng đến trai đường dùng cơm, Trí Huệ phụ trách nấu ăn trong am làm đồ ăn rất ngon. Trước đó Nguyên Dung bị tiêu chảy nên chưa ăn gì, hôm nay lại giăng co tới trưa đã sớm cảm thấy đói bụng, thấy trên bàn ăn thức ăn xanh mơn mẫm có chút muốn ăn, ăn hơn nửa chén cơm mới bỏ đũa xuống.

Trí Nguyên theo lệnh sư thái dẫn Nguyên Dung đến trai phòng đã chuẩn bị, lưu lại mấy quyển kinh rồi đi ra. Lý thị tự mình cảm ơn Tĩnh Nguyệt sư thái, góp thêm chút tiền rồi mới quay về phủ.

19. Chương 19: Thế Tử Tới Chơi

Hơn nửa tháng sau, Nam Bình Quận Vương thế tử Sĩ Hành tự mình tới cửa báỉ phỏng, vì Cổ Lễ ở nhà phủ chưa về, Lý thị vội vàng đi phòng khách, Sĩ Hành đang nhìn tranh sơn thủy trong phòng khách, nghe người đến báo mới hoàn hồn.

Hai bên hành lễ rồi ngồi vào vị trí chủ khách, Sĩ Hành cười nói “Hôm nay Sĩ Hành mạo muội tới chơi mong không quấy rầy phu nhân”

Lý thị vội nói “Thế tử nói đùa, Thế tử đến phủ làm khách đã là ật mũi quá mức rồi”

Sĩ Hành khiêm tốn cười, lại hỏi đến Cổ Lễ mấy câu mới nói đến ý chính “Ta hôm nay đến tìm Sơn đệ, mấy ngày trước xin hấn luyện võ với ta, hấn nói muốn nói với Cổ đại nhân, nhưng không biết ý Cổ đại nhân như thế nào?”

Lý thị vội nói “Hôm đó nghe phụ tử bọn họ nói mấy câu, lại không chú ý lắm, chỉ bằng thế tử đi hỏi khuyến tử”

Sĩ Hành cười nói “Sĩ Hành đang có ý đó, không biết Sơn đệ có trong phủ không?”

Lý thị nói “Đang nghe tiên sinh giảng bài đấy, ta dẫn thế tử qua đó”

Sĩ Hành vội nói “Phu nhân bận rộn, tìm người dẫn đường là được rồi. Ta với Sơn đệ tới lui thân mật, về sau thường xuyên tới phủ quấy rầy, phu nhân cứ luôn khách khí như thế, Sĩ Hành cũng không được tự nhiên”

Lý thị thấy hấn tuổi trẻ lại kính cẩn lễ độ như thế, trong lòng mừng rỡ cho Cổ Sơn có bằng hữu tốt, vội gọi Thái Tuyết cận thân nha hoàn của mình dẫn Sĩ Hành đến chỗ Cổ Sơn, mình thì xuống bếp an bài cơm trưa.

Nguyên Thu vì dừng lại một tháng chuẩn bị cho Đoan Ngọ, đi học lại không theo kịp tiến độ, Trương tiên sinh thấy nàng không tự học nghiêm túc cho nàng ra bên ngoài tự ôn lại chương trình học một tháng nay, mình ở trong nhà giảng bài cho Cổ Sơn.

Nguyên Thu có một chút không phục, nhưng mình một tháng không đi học là sự thật chỉ đành cho người mang ghế ra hành lang, đọc kĩ mỗi ngày.

Sĩ Hành theo Thái Tuyết đi tới, xa xa thấy Nguyên Dung đang nghiêm mật học bài, liền cười hỏi “Tiểu nha đầu này là ai? Sừng mặt lên thật thú vị”

Thái Tuyết vội nói “Là tam cô nương nhà chúng tôi”

Nguyên Thu nghe âm thanh liền đứng lên, Thái Tuyết vội tiến lên nói “Phu nhân để cho nô tì mang thế tử Nam Bình Quận Vương tới tìm thiếu gia”

Nguyên Thu bỏ sách xuống ghế, thi lễ với Sĩ Hành “Nguyên Thu thỉnh an thế tử”

Sĩ Hành đáp lễ “Thì ra là tam tiểu thư, thường nghe tổ mẫu tán dương tam tiểu thư, tam tiểu thư có thời gian nên đi Quận Vương phủ tâm sự với lão nhân gia”

Nguyên Thu cười đáp rồi đi vào xin cho Cổ Sơn ra ngoài, Sĩ Hành khoát tay áo lạng lẽ đi vào, ngồi phía sau nghe tiên sinh giảng bài. Nguyên Thu ngồi vào ghế tiếp tục đọc.

Trương tiên sinh nói nửa canh giờ, rồi để Cổ Sơn nghỉ hai khắc, bên ngoài Nguyên Thu đã nóng đến chịu không được, nhìn thấy tiên sinh đi ra ngoài, liền đi vào từ cửa sau, cầm chung trà uống hơn phân nửa.

Cổ Sơn thấy mũi Nguyên Dung đầy mồ hôi, đau lòng cầm khăn tay lau cho nàng, Nguyên Thu cười né “Tay ca ca mạnh quá, lau mặt muội bị thương”

Cổ Sơn nói “Nặng tay chỗ nào, ta nhẹ tay đấy” Nguyên Thu liền cười để cho hấn lau.

Sĩ Hành thấy bọn họ huynh muội thân thiết rất là hâm mộ, ngoài miệng lại trêu ghẹo Cổ Sơn “Người cũng lớn rồi, lại đối với muội muội như vậy, thật chọc cười cho ta”

Nguyên Thu nghe vậy mặt đỏ lên, tự mình cầm khăn tay lau mồ hôi, Cổ Sơn cười nói “Muội muội ta còn nhỏ, sợ cái gì. Còn huynh, hôm nay tới tìm ta có việc gì không?”

Sĩ Hành nhú mày “Người đồng ý cái gì với ta quên rồi hả?”

Cổ Sơn ngẫm nghĩ khẽ lắc đầu “Thật sự là không nghĩ ra”

Sĩ Hành tức giận cầm chiếc phiến đánh Cổ Sơn một cái “Người có hỏi cha người hay không? Cha người có đồng ý cho người luyện võ với ta hay không?”

Cổ Sơn bị gõ nhẹ răng nhếch miệng, mắt thấy cây quạt muốn gõ xuống nữa vội nói “Lát nữa hỏi, lát nữa hỏi”

Nguyên Thu thấy hai đại nam nhi trước mặt tính tình dễ dãi, tuy âm trầm nhưng cũng là bé trai thích gây chuyện thôi. Nguyên Thu nhìn hai người vừa đánh vừa mắng, lại nghĩ tới bọn họ biểu hiện một bộ dáng tiểu đại nhân, nhin không được cầm khăn che miệng cười.

Sĩ Hành thấy Nguyên Dung ở một bên cười bọn họ, chợt nhớ tới thân phận của mình, đỏ mặt mở cây quạt ra ở một bên giả bộ trấn định quạt. Cổ Sơn cười mắng “Được rồi, đây không có người ngoài, còn sợ muội muội ta chê cười người sao?”

Nguyên Thu cười nói “Thế tử cũng không phải sợ muội cười huynh ấy, chỉ là sợ mất phong cách ngày thường thôi”

Sĩ Hành bị Nguyên Thu nói mặt đỏ tới mang tai, thấy Cổ Sơn ở một bên cười to không nhin được lấy cây quạt gõ hấn.

Ba người đang vui vẻ Trương tiên sinh trở lại, đứng ở cửa thấy Cổ Sơn đang huyền não với thiếu niên xa lạ, Nguyên Thu đang cười cảm thấy quá đáng, dùng sức ho một cái. Ba người lập tức dừng lại, thật thà đứng ngay ngắn.

Trương tiên sinh quan sát Sĩ Hành một lúc cảm thấy quần áo khí chất của hấn bất phàm liền hỏi “Đây là công tử nhà ai?”

Cổ Sơn vội nói “Là thế tử phủ Nam Bình Quận Vương”

Sĩ Hành vội tiến lên hành lễ, đợi Trương tiên sinh gật đầu mới ngồi vào một chỗ với Cổ Sơn, Nguyên Thu cầm sách ngoan ngoãn ra ngoài đọc, Trương tiên sinh thấy nàng phoir nắng đỏ bừng mặt, không đành lòng nói “Được rồi, vào nhà học đi. Mấy ngày nay buổi tối học xong tất cả chương trình nghe không?”

Nguyên Thu vội đứng lên đáp “Vâng”

Buổi trưa Cổ Lễ về, Lý thị đem chuyện của thế tử ra nói, Cổ Lễ suy nghĩ nửa ngày nói “Nếu Sơn nhi có thể cùng luyện võ với thế tử là mệnh hấn tốt. Thứ nhất nhân phẩm, học vấn của thế tử rất tốt, Sơn nhi học với hấn tất nhiên sẽ tiến bộ. Còn nữa nghe nói sự phụ của thế tử là cường tướng trên chiến trường là người quen cũ của cận thân thị vệ của Vương gia, dĩ nhiên là rất khó có cơ hội”

Lý thị nghe vậy hết sức vui mừng, nhìn canh giờ khôn còn sớm liền phân phó nhà bếp dọn cơm đến phòng khách, phái người mời ba người đến phòng khách dùng cơm.

Cổ Lễ vội ngăn Lý thị nói “Ta tự mình đi mời thế tử. Tuy nói thế tử ngang tuổi với Sơn nhi nhưng thân phận cao quý, ta nên vừa về là đi bái kiến, chỉ sợ trễ nãi việc giảng bài của tiên sinh nên không đi”

Cổ Lễ mới đi mấy bước, thế tử đi đầu, Nguyên Thu, Cổ Sơn cũng đi tới, vì mặt trời chiếu xuống, Nguyên Thu cầm quạt tròn che trán, Cổ Lễ vội ba nước nhập hai tiến lên thi lễ với thế tử.

Vì thời tiết nóng bức, Lý thị cho Bích nhi làm mấy món ăn mát mẻ ngon miệng, thế tử thích ăn nên cực lực tán dương một phen.

Buổi sáng phoir nắng đầu Nguyên Thu có chút choáng váng, ăn một tí cháo lỏi về trước. Lý thị lo nàng bị cảm nắng gọi đầu bếp nấu canh đậu xanh đưa qua.

Nguyên Thu ăn xong liền nằm xuống giường ngủ đúng một canh giờ, dậy lại uống thêm một chén canh đậu xanh cảm thấy khỏe lên một chút nhìn mặt trời lên cao lại cảm thấy nóng ran. Nhớ buổi sáng đi thỉnh an mặt trời đã lên cao, mình còn phải đi học luôn bị phoir nắng cũng không tốt, suy nghĩ hồi lâu rồi kêu tiểu nha đầu vào sai nàng đem chút vải bông có màu sắc đẹp chút tới cho nàng.

Chức Mộng ở một bên cười nói “Tiểu thư đang muốn làm gì?”

Nguyên Thu nói “Mặt trời nắng chói chang, làm nón che nắng đội. Thật ra thì làm nón bằng mây mới đúng nhưng mẫu thân sẽ không cho đội không thể làm gì khác hơn là làm bằng vải bông”

Chức Mộng nói “Tiểu thư sợ nắng thì mỗi ngày che dù là được rồi”

Nguyên Thu lắc đầu nói “Người giữ cũng thấy mệt, mà hai người đi gần như vậy cũng nóng nữa” Hai người đang nói chuyện, tiểu nha đầu kia mang vải bông tới, Nguyên Thu vẽ mẫu, nhà Thúy Oanh ở nông thôn giỏi nhất là bện cỏ, Nguyên Thu cầm vải bông nhét nón cỏ bên trong rồi may lại, lại may xung quanh biên, làm xong Nguyên Thu cảm thấy cũng rất được.

Chức Mộng ghen cười nói “Tiểu thư nhanh đội lên để chúng ta xem sao”

Nguyên Thu đội lên đầu, soi vào nước nhìn một chút, cảm giác thật lồi thoi lệch thếch, Chức Mộng và Thúy Oanh cười không ngừng. Nguyên Thu sững mặt lên nhìn gương nữa ngày cũng không nhìn được cười, lấy nón xuống, ai ngờ lại kéo theo tóc, kiểu tóc thật đẹp lại bị làm cho ngổn ngang, Bích nhi cười không đứng thẳng được.

Thúy Oanh đem nón che nắng đội lên đầu mình nói “Tiểu thư thưởng cái này cho nô tì đi, sáng mai nô tì làm nón che khác tốt hơn cho tiểu thư”

Nguyên Thu biết Thúy Oanh giỏi nhất là làm thủ công, liền cười nói “Cái này thưởng cho người, sáng mai người làm ọi người trong phòng mỗi người một cái”

Thúy Oanh cười nói “Tiểu thư giỏi nhất là làm người tốt lại khổ cho nô tì”

Chức Mộng tiến lên vặn mặt của nàng cười nói “Người là nhanh mồm nhanh miệng, còn không mau chải tóc cho tiểu thư, chút nữa Tô sư phụ tới còn ra hình dáng gì nữa”

Thúy Oanh tiến lên búi tóc cho Nguyên Thu, Nguyên Thu nói “Trời nóng lắm, không cần làm mấy kiểu cầu kì đâu”

Thúy Oanh đáp, đem tóc Nguyên Thu kéo lên đỉnh đầu, chia đều làm hai bên, cột hai bên đỉnh đầu, Nguyên Thu vuốt tóc sau cổ cũng đã được chải , cảm thấy mát mẻ rất nhiều.

20. Chương 20: Nguyên Thu Khéo Tay

Nguyên Thu bới xong kiểu tóc vội đi khêu phòng, Tô Tú mama chưa tới Nguyên Thu chọn mấy loại chỉ thêu màu sắc đẹp ngồi trước cửa sổ bắt đầu kết, Chức Mộng nhìn giống như nàng đang đánh túi lưới liền nói “Tiểu thư đánh túi lưới này làm gì? Sao không lấy mấy cái màu sắc đẹp hơn”

Nguyên Thu cười nói “Đang muốn làm đồ chơi đơn giản, không phải bện dây như người nói. Ta lại nhớ ca ca thiếu một cái túi lưới treo trên cây quạt”

Chức Mộng gật đầu cười nói “Tiểu thư cũng thật để ý, hôm qua nô tì thấy phu nhân đưa phỉ thúy tới cho cô nương cũng rất dễ nhìn, chỉ bằng làm một cái túi lưới rồi mang vào cổ trời cũng sắp lạnh rồi”

Nguyên Thu nghe vậy thấy rất tốt, lấy một chuỗi ngọc thạch hình thoi lên làm cho Cổ Sơn một dây treo quạt. Lại bảo Chức Mộng lấy phỉ thúy của mình ra, dùng sợi tuyết màu đậm làm đáy, kim tuyến và hạt châu khảm phỉ thúy vào chính giữa. Tô Tú mama lắng lắng nhìn Nguyên Thu bện dây cười nói “Tiểu thư làm mấy loại đồ chơi này cũng thật khéo tay” Tiện tay cắt mấy dây tuyến bện một cái hoa ở bên ngoài, giúp nàng để dưới phỉ thúy rồi đeo vào cổ.

Chức Mộng cầm gương cho Nguyên Thu xem, trong miệng cười nói “Nô tì xem túi lưới còn đẹp hơn phỉ thúy”

Nguyên Thu nhìn nhìn, thấy cũng được liền cười bỏ gương ra. Tô Tú mama cầm lên nột nữa sản phẩm Nguyên Thu đang kết để trên bàn hỏi “Tiểu thư làm cái này làm gì?”

Nguyên Thu cười nói “Không làm gì cả, chỉ là sợi dây dắt màn thôi” Vừa nói vừa kết một Tường Vân kết cho Tô Tú mama xem.

Tô Tú mama thấy nàng hăng hái liền cười “Hôm nay làm mấy cái này là được, tự giữ lại hay đưa cho bằng hữu cũng tốt”

Nguyên Thu nghe vậy giật mình, làm cho Lý thị một cái nam nữ song toàn kết, rồi kết cho Cố Lễ một cái tiểu tiên đồ như cầm.

Tô Tú mama nhìn Nguyên Thu dùng hộp gấm bỏ vào lại dùng chữ khải viết rõ ràng ý tứ bỏ vào cười nói “Tiểu thư cũng thật có lòng, thật làm khó người nghĩ ra. Theo ta thấy hai thứ này có hơi ít, không bằng làm tiếp đồ chơi gì đấy đưa chung cho phu nhân”

Nguyên Thu suy nghĩ hồi lâu chợt nhớ tới thường ngày Lý thị một mỗi hay dựa vào gối, gối đầu thô sắp dựa vào không thoải mái lắm. Không bằng làm hai gối lớn cho Lý thị.

Nguyên Thu tự đi lấy hai thước cầm tú hôm trước mình thêu, đều là gấm màu hồng dùng dây màu vàng thêu hoa văn phức tạp, theo thứ tự là hoa xuân cho cảnh xuân, hoa mùa hạ cho cảnh mùa hạ, hoa mùa thu cho cảnh mùa thu, hoa mùa đông cho cảnh mùa đông. Ngày đó thêu xong, Tô Tú mama tán dương nàng một phen, vì vậy Nguyên Thu vẫn không nỡ dùng.

Tô Tú mama thấy nàng lấy bốn khối cầm tú ra cười nói “Đây không phải là cảnh tiểu thư thêu bốn mùa sao? Hôm trước chẳng phải muốn làm tranh sức treo tường?”

Nguyên Thu cười hì hì nói “Hôm nay có chỗ dùng” nói xong đem hai khối vải may vào nhau, chỉ chừa một ít, lại đem vải bông mềm giống nhau may nhỏ hơn chút, làm cho Tô Tú mama nhìn đến hồ đồ.

Nguyên Thu cười bảo Chúc Mộng đi lấy vải bông lấp đầy, thật nhanh đem chỗ chừa lại may chặt, dùng tay đè ép, cảm thấy co giãn vừa ý, làm xong gối dựa, còn dư chỗ nào thì vá lại.

Nguyên Thu cầm lên nhìn kĩ một chút bao thêm một tầng lụa mỏng bên ngoài, xuyên qua lụa mỏng nhìn thấy hoa văn tinh mỹ mờ mờ bên trong, có một mỹ cảm đặc biệt khác, lại may một đường viền hao quanh bốn phía lúc này đại công cáo thành.

Tô Tú mama hỏi cách dùng gối dựa, tán dương gật đầu một cái “Những thứ này đều là dụng tâm của người làm, nên tự mình đưa cho phu nhân mới đúng”

Nguyên Thu nhìn canh giờ không còn sớm, vượt vượt cái cổ ê ẩm phân phó nha đầu đưa Tô Tú mama trở về, mình cầm một tấm vải ra ngoài bọc hai cái gối lại, để một tiểu nha đầu cầm theo.

Chức Mộng cười nói “Lát nữa phu nhân thấy bọc quần áo lớn như vậy sợ là bị dọa giật mình mất”

Nguyên Thu cười nói “Cũng không chắc, Biết thì nói ta tặng đồ ấu thân, không biết lại nói ta rời nhà bỏ trốn”

Chức Mộng cười, đi với Nguyên Thu nói chuyện đến phòng lớn.

Lúc này thế tử đã về phủ từ sớm, Cố Lễ, Lý thị, Cố Sơn ba người đang ở phòng lớn nói cười, thấy Nguyên Thu đi vào nhìn tiểu nha đầu sau lưng nàng ôm một bao lớn sợ hết hồn.

Nguyên Thu thỉnh an xong mới cười nói “Nữ nhi tới tặng quà, mẫu thân phải thưởng thật nhiều cho nữ nhi”

Lý thị nghe vậy chỉ vào Nguyên Thu cười nói với Cố Lễ “Lão gia mau nhìn xem, lễ còn chưa thấy đã đòi thưởng”

Nguyên Thu cười nhận lấy bọc trong tay tiểu nha đầu để xuống giường, tự mình mở ra, đem gối dựa đưa cho Lý thị.

Lý thị tỉ mỉ dò xét một phen “Cái này thật là đẹp mắt, bên trong may vá không tồi, nhưng mà để làm gì?”

Nguyên Thu nói “Cho mẫu thân dựa vào. Thường ngày quần gia, quần sự tới mẫu thân có thể dựa vào, mềm mại lại thoải mái”

Lý thị nghe vậy vội nhích người lại gần cười nói “Quả nhiên là thoải mái nhưng hơi nóng một chút”

Nguyên Thu suy nghĩ một chút sắp đến tháng năm, đang thời điểm nóng liền sờ mũi “Mẫu thân chờ trời lạnh rồi dựa”

Lý thị cười nói “Mềm như vậy, dựa vào thoải mái, ta không đợi được đến mùa thu, vào kho cầm ngọc phiến mỏng phủ lên là mát rồi”

Cố Sơn nhìn trong tay Chúc Mộng có hai cái hộp hỏi “Trong tay Chúc Mộng đang cầm gì?”

Nguyên Thu vội lấy hai cái hộp ra đưa cho Cố Lễ “Đây là quà tặng thứ hai của nữ nhi, có thể thưởng được rồi chứ?”

Lý thị cười mở hộp ra lấy túi kết lại mở tờ giấy kia, nhìn ý tứ phía trên lại xem dạng kết, nhất thời cảm thấy trong lòng sáng khoái, liền cười hỏi Cố Lễ “Lão gia nói xem, có nên thưởng cho nha đầu này hay không?”

Cố Lễ đang cầm túi gấm có tiểu tiên đồ kết, chợt nghe Lý thị hỏi, vội ho hai tiếng nghiêm mặt nói “Chữ tuy có tiến bộ nhưng không được lưu loát, phải chăm chỉ luyện tập thêm”

Nguyên Thu vội đứng ngay ngắn thi lễ với Cố Lễ “Dạ, nữ nhi cẩn tuân phụ thân dạy bảo”

Cố Lễ gạt đầu một cái, Nguyên Thu nghiêng thân ngồi bên cạnh Lý thị, ôm cánh tay Lý thị làm nũng nói “Mẫu thân, phụ thân hẹp hòi không muốn thưởng cho Thu nhi, liền muốn cho qua chuyện”

Cố Lễ đang uống trà nghe vậy chợt bị sặc, cầm khăn che miệng ho khan không ngừng, Lý thị vuốt ngực hần. Nguyên Thu ngồi bên kia Cố Lễ vừa vỗ vừa nói “Phụ thân không cần gấp, nữ nhi không đòi thưởng là được”

Cố Lễ ho nửa ngày mới tốt, cười với Nguyên Thu “Người quỷ linh tinh, ta làm sao không thưởng được. Hôm qua mới đem một hộp đồ tốt về, lát nữa người tự chọn, thích gì thì cứ lấy được không?”

Nguyên Thu bĩu môi nói “Con thích gì lấy đó? Đem cả hộp ôm đi luôn, phụ thân cũng đừng khóc”

Cố Lễ cười nói “Có đáng gì, chỉ cần Thu nhi vui cái gì phụ thân cũng cho người”

Nguyên Thu nghe vậy hơi ngạc nhiên, trong nội tâm hiểu rõ chắc bởi vì hôm trước phụ thân không phân tốt xấu bày ra sắc mặt trước mặt mình nên giờ làm bồi thường. Nguyên Thu đem vẻ mặt giật mình che giấu đi, chỉ làm như cái gì cũng không biết, học bộ dạng đứa bé vỗ tay cười nói “Mẫu thân nghe phụ thân nói rồi, không được đổi ý”

Lý thị cười ôm nàng nói “Lát nữa mẫu thân cùng đi chọn với con”

Cố Sơn bị gạt ở một bên hơn nửa ngày, kéo Nguyên Thu nói “Muội muội, quà của ca đâu?”

Nguyên Thu cố làm như không hiểu “Quà tặng gì?”

Cố Sơn uất ức nói “Phụ thân, mẫu thân đều có vì sao ta không có?”

Nguyên Thu cười đến nghẹn hỏi “Ca thưởng cái gì uội? muội sẽ suy nghĩ một chút có đưa quà cho ca ca không?”

Cố Sơn nói “Nghe Tây Hồ có hoa sen lớn, ngày mai con hẹn Hạ Tử Nghiệp đi Tây Hồ xem con dẫn muội muội đi xem được không?”

Nguyên Thu bĩu môi “Đi theo hai người có gì chơi vui?”

Cố Sơn vội nói “Tử Nghiệp nói muội muội hần cũng đi, không phải muội rất thích muội muội hần hay sao? Vừa lúc đi chơi luôn”

Nguyên Thu nghe vậy động lòng, đi Tây Hồ xem hoa sen, huống chi có Tử Yên đi cùng, tốt hơn ở nhà buồn bực. Nguyên Thu vội cọ đến bên người Lý thị hỏi “Mẫu thân, con đi được không?”

Lý thị đang suy nghĩ, Cố Lễ đã nói “Muốn đi thì đi, ngày mai đem theo mấy gia đình. Sơn nhi phải chăm sóc muội muội cho kĩ”

Cố Sơn vội đảm bảo “Nhất định rồi” Nguyên Thu nhất thời hớn hở ra mặt, vội lấy dây đeo quạt đưa cho Cố Sơn.

Cố Sơn chỉ muốn chọc cho phụ thân mẫu thân cười một tiếng, không nghĩ rằng mình thật sự có quà, vội đeo dây quạt vào vui mừng không ngậm miệng được, khen Nguyên Thu khéo tay.

21. Chương 21: Du Hồ

Trên đường trở về nhà sau bữa cơm tối, Chúc Mộng liền quán Nguyên Thu muốn ngày mai ra phủ, Nguyên Thu cười nói “Thúy Oanh, Bích nhi cũng muốn đi, để phòng ngừa các người đánh nhau nên không dẫn theo ai”

Chúc Mộng nói “Tiểu thư không dẫn theo chúng ta, ai phục vụ cô nương?”

Nguyên Thu nói “Thật vất vả mới được đi chơi lần đầu, nếu người đi theo sau hầu hạ ta thật sự rất gò bó chơi cũng không được vui. Tỉ tỉ tốt, người cho ta ngày mai làm dã nha đầu thôi”

Chúc Mộng nghe vậy chỉ đành đáp ứng, nghĩ tới ngày mai mặt trời chói chang liền đi lấy cái ô, Nguyên Thu thấy trên dù là hoa mẫu đơn liền nói lớn “Ngày mai đi xem hoa sen, lấy dù hoa sen đấy, vậy mới hợp với tình hình”

Chúc Mộng đáp mới đi lấy cái ô, Nguyên Thu nghĩ nhân ngày mai đưa vài dạng Trung kết cho Tử Yên, liền bảo Thúy Oanh dựa vào các loại mình nói làm mấy cái còn mình đem sách tiên sinh nói chép từng trang từng trang cho đến canh hai Chúc Mộng vào nói “Tiểu thư, đã trễ rồi đi ngủ thôi”

Nguyên Thu đáp tay cũng không dừng lại, tĩnh tâm đem hơn phân nửa còn lại chép xong mới dừng bút, xoa cổ đứng dậy, thấy Thúy Oanh vẫn cúi đầu làm Trung kết, trên bàn đã có rất nhiều thứ làm xong, Nguyên Thu đi qua bàn nhìn xem nói “Người khéo tay hơn ta nhiều, làm thật chỉnh tề. làm vài cái là được rồi, làm nhiều như vậy làm gì?”

Thúy Oanh cười nói “Tối nay cũng nhàn rồi, định làm nhiều một chút, Chúc Mộng, Bích nhi chúng ta mỗi người vài cái, tự giữ lại hoặc đưa cho người khác cũng tốt”

Nguyên Thu mắng “Ta biết ngay tất cả không phải đều cho ta, cầm đồ của chủ tử đi lấy lòng có thẹn thùng hay không?”

Thúy Oanh cười nói “Tiểu thư nói mấy chuyện này cũng không có gì lạ, chính ta cầm ngọc của tiểu thư cho người, tiểu thư cũng chẳng đau lòng”

Chúc Mộng nghe vội mắng “Tiểu thư tốt tính, các người càng nói càng lên mặt”

Nguyên Thu cười nói “Nàng chỉ nói một chút thôi, thật ra coi rất kĩ đồ của ta. Lần trước tỉ tỉ đến đây muốn một cái vòng tai thủy tinh, Thúy Oanh cũng đuổi đi rồi”

Bích nhi cười nói “Nói cho cùng, vòng tai này cũng không đáng gì lại tỏ ra là chúng ta hẹp hòi”

Chúc Mộng điểm cái ót của Bích nhi “Người là đứa ngốc biết gì, nhị cô nương là coi tiểu thư chúng ta xem tiền như rác đấy. Tiểu thư ngại quan hệ tỉ muội mới không trực tiếp từ chối, những nha đầu như chúng ta phải nghĩ một chút biện pháp, nếu không chỉ sợ tiểu thư chẳng còn lại cái gì”

Thúy Oanh cười nói “Dầu gì nhị cô nương còn muốn chút thể diện, cần hai ba lần nàng không sai người đến đòi đồ nữa”

Nguyên Thu nhớ tới lúc trước Thúy Oanh đem hộp trang sức của mình khóa chết lại, chỉ sợ Nguyên Dung vào lục phòng, ngày ngày bày ra một bộ dáng không có đồ trang sức muốn chết thể hiện ra ngoài, làm cho Nguyên Dung không còn mặt mũi không để ý mình một thời gian.

Nguyên Thu nói “Khó có được thanh tịnh mấy ngày, nhắc đến nàng làm cái gì? Hơn nữa nàng cũng là chủ tử, các người ở trước mặt ta nói vậy, ngộ nhỡ sau này ra ngoài nói lộ miệng thì tỏ ra a không dạy tốt các người. Bẩm báo phòng lớn ngay cả ta cũng không bảo vệ được các người”

Chúc Mộng cười nói “Tiểu thư, chúng ta biết đúng mực, những lời này chúng ta chỉ nói ở nhà, ra ngoài chúng ta rất cung kính nhị cô nương, nếu cả điều này cũng không làm được đâu có thể nào được phục vụ tiểu thư?”

Bích nhi nghe vậy cả kinh nói “Nhưng nô tì không có tâm nhân nghĩ mãi mà không biết làm như thế nào? Tiểu thư đừng bỏ mặc nô tì?”

Nguyên Thu vội lời kéo Bích nhi “Bọn họ đang nói mình, chưa nói người. Ta làm sao mà bỏ người được, miệng cũng bị người nuôi cho kén chọn mất rồi, người chỉ để ý làm thức ăn ngon là được đừng để ý họ”

Bích nhi nghe yên tâm cười nói “Nô tì phục vụ tiểu thư rửa mặt, để cho các nàng hai ngày này đấu với nhị cô nương như con gà chọi đi”

Chức Mộng ngạc nhiên nói “Không phải cái gì người cũng đều hiểu sao? Tiểu thư, người nói xem có phải Bích nhi đang giả bộ ngốc đúng không?”

Nguyên Thu cười không nói lời nào, để mặc cho Bích nhi cởi cả quần áo ngoài của mình, chỉ mặc tiểu y rửa mặt, Thúy Oanh lấy khăn lông đứng bên cạnh chờ đợi. Nguyên Thu rửa mặt xong nhận lấy khăn lông lau mặt, ngồi trước bàn trang điểm soi gương.

Chức Mộng nói “Tiểu thư sao không ngủ đi, soi gương làm gì?”

Nguyên Thu buồn bực nói “Hôm nay bị tiên sinh phạt ở bên ngoài đọc sách, buổi sáng mặt trời quá gắt ta thấy hình như bị nắng ăn đen rồi”

Chức Mộng nghe cười nói “Nô tì nhìn không thấy hướng hồ gì tiểu thư còn nhỏ, chỉ là ăn đen một chút qua một ngày là trở lại bình thường thôi”

Nguyên Thu nghe vậy có chút buồn buồn, tự đi mở hộp lấy mấy hạt trân châu ra đưa cho Chức Mộng “Giúp ta mài thành phần”

Chức Mộng nghe vậy choáng mắt, nhìn trân châu trong tay hỏi “Làm sao mà mài? Một hạt lớn như vậy, muốn đục bể cũng phải nửa ngày, huống chi là mài thành phần”

Thúy Oanh vội nói “Tiểu thư muốn phần trân châu, thật ra nô tì có. Ngày hôm trước Bích nhi làm lãnh cao theo biện pháp của tiểu thư, nô tì làm thêm một hộp đưa đến chỗ phu nhân, phu nhân ăn ngon liền lấy phần trân châu thưởng nô tì, nói trong uống ngoài thoa rất tốt”

Nguyên Thu vỗ tay cười nói “Đúng lúc quá, cho ta mượn dùng, mai ta mua trả lại người. Bích nhi đi phòng bếp làm một chút trứng gà trộn bột phần, Chức Mộng ra hành lang bẻ hai nhánh lô hội, đem lô hội với dưa chuột ép lấy nước đưa ta”

Chức Mộng nghe vậy đầu óc có chút choáng váng “Tiểu thư, hơn nửa đêm không đi ngủ còn muốn làm cái gì?”

Nguyên Thu đẩy nàng đi ra ngoài “Nhanh đi nhanh đi, người còn mè nheo là ta ngủ muộn thêm nửa canh giờ nữa”

Ba nha hoàn nghe vậy chỉ đành phải đi lấy đồ, Chức Mộng lấy lô hội và dưa chuột bỏ vào một nồi lớn sai một thô nha hoàn(nha hoàn làm công việc nặng) và một mama đảo hơn một khắc Chức Mộng mới mức một tô bưng vào nhà.

Nguyên Thu hào hứng bưng bưng đem trứng, phần trân châu đổ vào nước lô hội dưa chuột quấy đều đặn, nhìn chưa đủ sền sệt lại cho thêm một chút bột mì, suy nghĩ một lát lại kêu Chức Mộng đi lấy mật ong đổ vào một chút.

Bích nhi đứng một bên nhìn lấp ba lấp bắp hỏi “Tiểu thư, có đói bụng không? Tiểu thư thích ăn gì để nô tì đi làm” (kaka...Bích nhi tí tí nghĩ đâu tiểu thư nhà mình đói bụng mới trộn ra cái tạp nham đấy)

Nguyên Thu không để ý tới nàng, mình cầm sợi dây cột tóc cao lên, mấy sợi tóc lòa xòa trước trán cũng cột lên, rồi lấy thứ trong bát bôi lên mặt, ba người Chức Mộng một bên kinh ngạc mở rộng miệng, hai mặt ngơ ngác nhìn nhau.

Nguyên Thu đắp xong mặt nạ rửa tay, nhìn trong chén còn hơn phân nửa, liền đưa cho Chức Mộng “Người bôi đi”

Chức Mộng liền tiếp khoát tay lùi về phía sau, Nguyên Thu lại đưa tới trước mặt Thúy Oanh, Thúy Oanh hoảng sợ “Tiểu thư tha cho nô tì đi, nô tì không muốn tiểu thư xem nô tì như thức ăn đâu”

Nguyên Thu nhìn hai đại nha đầu nhà mình thấy mình làm mặt nạ một bộ đáng tránh không kịp, liền bắt lấy Bích nhi đang ngây ngốc bên cạnh, đem tóc nàng vén lên, nhanh gọn thoa hết mặt nàng.

Chức Mộng và Thúy Oanh nhìn Bích nhi nét mặt muốn khóc, nhìn mặt Nguyên Thu đầy đầy nước hồ không nhìn được ngời chòm hóm trên mặt đất cười không ngừng. Nguyên Thu không để ý tới hai nàng, ngồi ngay ngắn tại chỗ mặt không chút thay đổi Bích nhi chỉ đành phải học theo.

Qua hai khắc, Nguyên Thu bảo Chức Mộng lấy nước rửa mặt, đem mấy thứ trên mặt nàng rửa sạch, Bích nhi vội vàng lấy nước còn dư lại rửa sạch, cầm lấy khăn lay mạnh hai cái.

Chức Mộng vốn là đang cười hai nàng, nhưng đợi hai người rửa xong cảm giác hình như trắng ra không ít, Thúy Oanh trực tiếp hơn, sờ soạng mặt Bích nhi mấy cái ngạc nhiên nói “Không chỉ có trắng, còn mịn màng nữa”

Dù sao Nguyên Thu cũng là tiểu thư, ngày thường mười ngón tay không dính nước, ra vào lại có ô che nắng, mà tuổi còn nhỏ da dĩ nhiên là rất trắng, chỉ là hôm nay phơi nắng có hạn cho nên làm mặt nạ cũng không thấy khác biệt.

Nhưng Bích nhi lại khác, Bích nhi năm nay mười hai tuổi, từ nhỏ ở bên ngoài rất khổ cực. Hiện tại dù có đỡ hơn một chút nhưng phải thường xuyên làm đồ ăn vặt cho Nguyên Thu, ngày thường phải đưa tới đưa lui vài thứ nên hay ở dưới nắng mặt trời nên da hơi đen lại sần sùi. Cho nên Bích nhi đắp mặt nạ Nguyên Thu làm liền có hiệu quả rõ ràng.

Chức Mộng, Thúy Oanh kéo Bích nhi lại gần bóng đèn nhìn cho kĩ, lại sờ sờ cảm thấy mặt Bích nhi tốt hơn nhiều, vội bỏ nàng lại, đi cầu xin Nguyên Thu cách dùng. Nguyên Thu đã sớm buông tóc nằm chết dí trong chăn, nhìn hai người Chức Mộng nháo loạn cười nói “Ai bảo các ngươi không bôi, ta không nói cho các ngươi đấy”

Chức Mộng nhìn thấy đã nhanh đến canh ba, cũng không dám mè nheo với nàng, thả tấm màn, mình lưu lại trực đêm khoát tay cho Thúy Oanh với Bích nhi đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, thần thái Nguyên Thu sáng láng, ăn vài miếng điểm tâm chạy đi tìm Cổ Sơn, Cổ Sơn đang đứng trước cửa sổ viết chữ, thấy Nguyên Thu đang chạy vội tới, chạy nhanh ra nói “Muội chậm một chút, ngã bây giờ”

Nguyên Thu ôm cánh tay Cổ Sơn thở hổn hển “Ca ca chúng ta ra phủ đi”

Cổ Sơn cười nói “Làm gì mà sớm như vậy, còn phải đi phòng lớn thỉnh an phụ thân mẫu thân nữa”

Nguyên Thu le lưỡi nói “Muội quên mất chuyện này” Vội lời Cổ Sơn đi phòng lớn trên đường thấy Bích nhi cầm ô kẹp một cái hộp chạy tới đây, cười nói “Nha đầu này muốn đi đâu?”

Bích nhi dừng lại “Chức Mộng tỉ tỉ nói cho nô tì ra phủ với tiểu thư, đồ với cái ô phải có người cầm”

Nguyên Thu nghe vậy đành thôi, cho Bích nhi cùng đi tới phòng lớn, Lý thị thúc giục dọn cơm, nhìn hai người ăn rồi cũng chọn vài người hộ vệ đi theo bảo vệ cho hai người.

Cổ Sơn, Nguyên Thu, Bích nhi lên xe, bọn hộ vệ đi phía sau xe, chạy đến Hạ phủ trước.

Từ sớm Hạ phủ đã phái người ra cửa chờ, thấy xe ngựa tới vội tiến lên thỉnh an. Cổ Sơn xuống xe trước, thận trọng đỡ Nguyên Thu xuống xe. Quản gia trực tiếp đưa hai người tới hai nơi, ở đó đã có nha hoàn đợi từ sớm, Cổ Sơn đi đến viện Hạ Tử Nghiệp, Nguyên Thu trực tiếp đi qua viện của Tử Yên.

Hai cô gái nắm tay nói chuyện, Nguyên Thu đem mấy cái kết cho nàng xem, lại lấy thức ăn trong hộp ra cho nàng nếm. Tử Yên ăn xong vài miếng cười nói “Nhà muội đồ ăn thật ngon, mấy thứ này ăn không hết thì mang theo, chỗ của tỉ cũng có mấy thứ điểm tâm, bỏ chung với nhau bảo tiểu nha đầu mang theo, lúc đó vừa ăn vừa thưởng thức sen thật vui đúng không?”

Nguyên Thu muốn trả lời, ngoài cửa truyền đến tiếng cười “Đương nhiên là được nhưng không biết là hai vị tiểu thư có ra cửa được không thôi?”

Nguyên Thu thấy huynh trưởng của Tử Yên, Hạ Tử Nghiệp liền đứng dậy hành lễ “Tử Nghiệp ca ca”

Hạ Tử Nghiệp cười nói “Cổ muội, ca ca muội đang chờ ở cửa, chúng ta đi thôi”

Tử Yên vội chon ha đầu chuẩn bị điểm tâm mang theo, mình nắm tay Nguyên Thu xuất môn.

Bên Tây Hồ, Hạ phủ sớm sai người quét dọn một đình nghỉ mát đang chờ đợi ở đấy, Cổ Sơn, Hạ Tử Nghiệp mang theo muội muội của mình một đường cười nói đến ngồi trong đình. Người làm nhanh nhẹn bày ra một ấm trà Long Tỉnh nóng bừng lên.

Cổ Sơn cười nói “Cổ nhân nói : Tây Hồ tháng sáu bước sang thăm. Cảnh sắc này đây thật bất đồng. Lá xanh, trời cũng xanh xanh ngắt. Nắng chiếu màu hoa thắm lạ lùng. Chúng ta tới hơi sớm một chút, chỉ sợ đến tháng sáu sẽ có một cảnh đẹp ở đây” (Ta miễn đại theo kiến thức văn học hạn hẹp của ta thôi, không dám nói là thơ chỉ cho câu nó suông suông là vui rồi, câu văn theo bảng convert : dù sao Tây Hồ tháng sáu ở bên trong, cảnh tượng không cùng bốn mùa cùng. Liền trời sắc lá xanh xanh ngắt, nắng chiếu màu hoa thắm lạ lùng)

Nguyên Thu cười nói “Ca nói sai rồi, nắng chiếu màu hoa thắm lạ lùng tất nhiên là đẹp, nhưng nụ sen mới hé lộ ra cũng không kém. Lúc này nhìn mặt hồ thấy hoa sen thật là hai cảnh đẹp hòa cùng nhau, chẳng phải là thời điểm tốt nhất sao”

Hạ Tử Nghiệp và Tử Yên tới Hàng Châu chưa được mấy tháng, Tử Yên lại lần đầu tiên nhìn thấy Tây Hồ, trên mặt một mảnh lá sen xanh mượt, hoa sen nồn nà, không khỏi nhìn ngây người, vội chạy đến mép nước để nhìn, Hạ Tử Nghiệp sợ nàng rơi xuống nước sai người đi theo nàng.

Nguyên Thu cũng gọi theo “Tử Yên tỉ đến đây ngồi, muội đọc tên hoa sen cho tỉ nghe”

Tử Yên vội quay lại, Nguyên Thu cười nhất nhất chỉ cho nàng “Cái này gọi là đài sen, cái đó gọi là đỉnh Kim Liên, cái xa nhất là Tịnh Đế Liên”

22. Chương 22: Dã Ngoại

Tử Yên nhìn dương liễu đang rủ xuống mặt nước Tây Hồ theo gió nhẹ nhàng lay động, trong hồ sóng gợn lăn tăn, ngẩng đầu thấy núi xanh bao quanh nước không khỏi thở dài nói “Đều nghe nói trên có thiên đường dưới có Tô Hàng đứng là thế ngoại tiên cảnh”

Nguyên Thu cười nói “Tây Hồ không chỉ có cảnh sắc đẹp, chuyện xưa lưu truyền cũng rất đẹp” Nói xong chỉ tay về ngọn núi lộ ra nửa đỉnh tháp “Đó là Lô Phong tháp, truyền thuyết là để trấn áp Bạch Tổ Trinh”

Tử Yên lúc trước ở Sơn Đông chưa từng nghe truyện hỏi vội “Bạch Tổ Trinh là ai? Tại sao lại trấn áp nàng?”

Nguyên Thu nhớ lại mấy bộ phim đã xem lúc còn kiếp trước kể lại cho nàng, Tử Yên nghe cảm khăn gạt lệ “Pháp Hải đó thật đáng ghét, tốt xấu chẳng phân biệt được, thiện ác cũng không biết. Cũng không biết Bạch nương nương bây giờ thế nào? Thật đáng thương”

Hạ Tử Nghiệp ở một bên nghe phiên bản “Bạch xà” của Nguyên Thu không nhịn được thở dài nói với Cổ Sơn “Lệnh muội kể chuyện xưa, một truyền thuyết đơn giản như vậy cũng có thể kể ra nhiều tình tiết như thế. Còn làm uội muội ta nghe đến chảy nước mắt như thế”

Tử Yên mắng “Ca không đồng tình, lát nữa muội muốn đi xem nương tử, cầu nguyện nàng sớm ngày đoàn tụ với trượng phu”

Nguyên Thu thấy nàng nhập vai quá nói “Bạch nương tử đã sớm đi rồi, cùng với Hứa Tiên đã thành tiên, có đi tỉ cũng không thấy được”

Tử Yên nói “Kết cục như thế cũng thật mỹ mãn, nhưng trong lòng vẫn hết sức chua xót”

Nguyên Thu vì phân tán lực chú ý của nàng, vội giới thiệu phong cảnh Tây Hồ cho nàng, thấy Tử Yên lại háng hái lên la hét muốn dạo quanh Tây Hồ một vòng, đem toàn bộ phong cảnh đều giới thiệu.

Hạ Tử Nghiệp nói “Muội muội, Tây Hồ rất lớn, một ngày đi không hết đâu, nên ở trên bờ nhìn hoa sen thôi”

Nguyên Thu cười nói “Cần gì đi bộ, gọi một chiếc thuyền tới đây, chúng ta đi một vòng quanh Tây Hồ cũng rất dễ, ở trên nước nhìn hoa sen với ở trên bờ nhìn hoa sen cũng rất khác nhau, có một loại ý cảnh khác”

Tử Yên nghe vậy vội vàng cho người đi gọi thuyền, Cổ Sơn nghe có tiếng ngựa chạy tới liền đứng dậy nhìn ra ngoài, thấy thế tử cười ngựa đi tới cười nói “Huynh cũng đến đây sao?”

Sĩ Hành xuống ngựa bước nhanh về phía đình, miệng bắt mồm oán trách “hai người các ngươi thật tốt, đi dạo Tây Hồ với nhau cũng không gọi ta. Hôm nay ta muốn hẹn các ngươi ra ngoài đạp thanh, sai người tới mời các ngươi, ai ngờ một hai đều trở lại nói công tử không có ở nhà, đi chơi Tây Hồ rồi, làm ta rất buồn nào”

Cổ Sơn cười nói “Huynh là thế tử ngày thường việc học nặng hơn chúng ta, nào dám kêu huynh ra ngoài”

Sĩ Hành bĩu môi “Biết rõ khóa học của ta cũng không hơn ngươi, chính là không muốn gọi ta thôi”

Cổ Sơn nhìn bộ dáng tức giận của Sĩ Hành, chỉ đành thở dài bồi tội, Sĩ Hành nhin cười mới làm lễ ra mắt với mấy người khác.

Mấy người ngồi nói chuyện với nhau, một người tiến lên trước nói “Tiểu nhân đã hỏi thăm xung quanh, thuyền lớn đã đặt trước năm ngày không còn thuyền để mượn”

Sĩ Hành nghe vậy nói “Các ngươi muốn ngồi thuyền?”

Hạ Tử Nghiệp nói “Tiểu muội lần đầu tiên đến Tây Hồ, cho nên muốn nhìn toàn bộ Tây Hồ”

Sĩ Hành vội nói “Khách khí làm gì? Nhà ta có thuyền hoa ở đây”

Tử Yên nghe đứng lên nhìn chung quanh cũng không thấy thuyền hoa nào, hỏi vội “Thuyền hoa ở đâu? Sao không thấy đâu cả?”

Sĩ Hành nói “Bên này nhiều hoa sen, đi qua cầu phía trước ít hoa hơn mới có chỗ đậu”

Nguyên Thu cười nói “Nếu Tử Yên tỉ chờ đợi không được nữa chúng ta đi tới phía trước ngồi thuyền đi”

Cổ Sơn nghe vậy gọi xe tới, Nguyên Thu vội ngăn nói “Ta đi qua đi, cảnh đẹp như vậy, đang muốn tỉ nhìn kĩ một chút”

Sĩ Hành cười nói “Nguyên Thu muội muội thật hăng hái, đi theo nàng thôi, dù sao cũng không đi xa”

Mọi người nói xong đứng lên tự nhiên là có người thu dọn đồ đạc đem theo.

Mấy người một đường nói chuyện phỉếm một đường đi về phía trước, Tử Yên tinh mắt nhìn thấy trên mặt nước có một ngôi đình, cây cầu nhỏ nối đình và bờ hai bên mọc đầy hoa sen như ẩn như hiện. Nguyên Thu thấy Tử Yên hăng hái lôi kéo nàng đi nhanh hơn, hai người dọc theo cây cầu nhỏ đi vào đình.

Tử Yên cười nói “Thật thú vị, cầu thì hẹp, hai bên đầy hoa sen, chúng ta giống như đi trên hoa sen, thật thú vị”

Nguyên Thu gật đầu nói “Đứng ở giữa cầu nhìn khắp nơi, ta sẽ xem mình như tiên nữ của hoa sen” Tử Yên nghe vậy thật vui vẻ “Tiên tử mau dẫn chúng ta vào đình xem một chút”

Nguyên Thu cười lôi kéo Tử Yên vào đình, vòng vo xung quanh một tí, lại úp người xuống nhìn cá, ba người Sĩ Hành ở trên bờ trò chuyện chờ các nàng trở lại mới đi tiếp. Người làm đã chạy tới thông báo cho thuyền hoa chuẩn bị trước, mấy người Sĩ Hành đến nơi thuyền hoa đã chuẩn bị xong rượu và thức ăn. Tử Yên, Nguyên Thu hai người chạy lên trước, cùng nằm trên mạn thuyền nhìn cá, ba người Sĩ Hành ngồi trước bàn chỉ nghe thấy tiếng cười thanh thúy của hai cô nương truyền tới.

Thuyền hoa chậm rãi đi, Cổ Sơn vội gọi hai người tới ngồi, Sĩ Hành rót rượu trái cây cho hai người nói “Rượu này mùi thơm mà không say, hai muội có thể uống một chút”

Nguyên Thu cầm ly nhỏ liếm một chút, cảm thấy mùi táo thơm ngát mà không cay cười nói “Muội biết nho có thể cất rượu không ngờ táo cũng có thể cất rượu”

Sĩ Hành cười nói “Rượu nho cũng có một ít là từ bên Tây Dương tới, chỉ là có mùi rượu không dám lấy ấy muối uống”

Nguyên Thu vội nói “Không sao, không say đâu” Vừa nói xong Hạ Tử Nghiệp không nhịn được cười, Cổ Sơn ho nhẹ, Nguyên Thu vội tỉnh lại mới thấy mình đột ngột mặt đỏ lên.

Sĩ Hành vội hòa giải “Tuổi mọi người gần kề nhau, không hơn mấy tuổi, không cần luôn tuân thủ quy củ, làm mọi người mất hứng, bọn muối cũng không cần câu nệ” Mặt khác sai người đưa rượu Bò Đào lên.

Hạ Tử Nghiệp thấy thuyền chạy ra xa, hoa sen bên cạnh, sắc núi mờ hồ xa xa, bưng ly rượu nói “Hôm nay có rượu có ăn, có cảnh đẹp chỉ bằng chúng ta một lần làm người phong nhã, làm vài bài thơ đi chứ”

Sĩ Hành cười nói “Chủ ý rất hay, mọi người tùy chọn một vật làm đề tài làm thơ, không cần vắn, thua phạt một ly”

Người hầu hạ bên cạnh nghe vậy vội mang bút mực lên, Nguyên Thu và Tử Yên thấy thế cũng cười đáp, mình cầm giấy bút tìm chỗ ngồi.

Nguyên Thu nhìn nơi xa có đóa sen hồng, lẳng lặng một mình một chỗ, bên cạnh một chiếc thuyền nhỏ đi qua, mái chèo dao động văng bọt nước lên cánh sen, trên mặt cánh còn lưu một giọt nước, khác hẳn bộ dáng khi gặp mưa. Nội tâm Nguyên Dung khẽ động liền đặt bút:

Thúy cái xấu hổ ới Bích Liên

Hồng trần mang lộ say lòng người thương

Gió mát hương trong phiêu phương nhụy,

Sau cơn mưa tương phi cầm khay ngọc.

(hic...theo convert thôi chứ ta không dám múa bút lung tung)

Nguyên Thu dừng bút những người khá đã viết xong, có người đến lấy thơ của mình treo lên tường để dễ nhìn hơn.

Sĩ Hành, Cổ Sơn, Hạ Tử Nghiệp từ những dòng chữ ngoài việc thưởng cảnh còn lộ ra lý tưởng khát vọng bất phàm mà Nguyên Thu và Tử Yên hai người viết trần trụi rất nhiều.

Mặc dù Tử Yên lớn hơn Nguyên Thu hai tuổi nhưng tâm tư còn nhỏ, từ ngữ cũng tương đối non nớt thật phù hợp tâm tình của nàng. Sĩ Hành tán dương vài câu rồi thấy thơ Nguyên Thu đọc thật kĩ hai lần có chút ngạc nhiên nhìn Nguyên Thu “Không ngờ muối còn nhỏ mà làm thơ thật hay, cũng thật khó có được”

Hạ Tử Nghiệp một bên cười nói “Cổ muối muối thật là tài nữ, chúng ta nên kính muối một ly”

Mọi người vội rót rượu chúc nàng, nháo loạn làm Nguyên Thu đỏ bừng mặt. Mấy người nói đùa một hồi, Sĩ Hành thấy thuyền hoa đến một nơi vắng vẻ liền chỉ vào bờ nói với mọi người “Lên bờ đi, có một cánh rừng lớn và một vùng cỏ, cũng là nơi chim hót hoa thơm, chỉ bằng lên ngồi một lúc”

Hạ Tử Nghiệp vội nói “Như thế cũng tốt, ngồi thuyền lâu cũng ngất mất” Những người khác cười vang. Nguyên Thu đợi thuyền hoa vào mảnh đất trống, trong lòng có chủ ý, quay đầu lại nói với Sĩ Hành “Thế tử ca ca, chỉ bằng chúng ta mang đồ ăn lên bờ ăn đi, làm cá nướng nhé?”

Sĩ Hành không biết cái gì gọi là nướng, chỉ đành cười nói “Muội cần gì cứ phân phó cho họ chuẩn bị”

Nguyên Thu tìm người kiếm cho nàng một chậu than, phía trên dùng lưới sắt rửa sạch đặt lên, rồi cho người làm cá. Đợi khi thuyền cập bờ, cho người đem chậu than lên trước thổi lửa, lửa cháy hai người mang chậu than đặt trên kệ.

Nguyên Thu yêu cầu phòng bếp ướp gia vị cho thịt dê, lại sai người lên bờ chặt trúc al2m que xiên, Nguyên Thu vào phòng bếp chỉ mấy miếng thịt bò tươi đang treo cho đầu bếp rửa sạch, theo phương pháp ướp thịt bò bít tết mà ướp gia vị, cho đầu bếp đem nhiều loại rau dưa lên bờ, đến khi đi ra Nguyên Thu thấy phòng bếp rửa xong gà, liền cười cho người cầm đi theo.

Cố Sơn thấy nàng cho người cầm nhiều thức ăn đi ra không khỏi chặc lưỡi, vội tiến lên nói “Lấy nhiều như vậy làm gì, muối dọn trống thuyền hoa của người ta mất” Sĩ Hành cười nói “Làm sao để dọn sạch như vậy, muối còn cần gì, để bọn họ đi lấy đi, nếu trên thuyền không có thì phải người đi mua”

Nguyên Thu cười nói “Đủ rồi, thêm nữa thì thành lãng phí” Vừa nói vừa vắt đầy nắm mèo, nắm hương, gia vị vào bụng gà, trên thân gà ướp qua tí muối, rồi cho người hái lá sen trong hồ gói kĩ lại, tìm một chỗ đất khô mát cho người đào hố chôn vào bên trong, có hai người được phân phó đi nhóm lửa.

Mấy người Sĩ Hành xuất thân quan lại, tự nhiên là không biết cái gì là gà ăn mày, thấy Nguyên Thu xử trí gà như thế cười nói “Muội là đau lòng gà chết oan uổng, muốn cho gà được hỏa tang, chôn dưới đất cũng không được”

Nguyên Thu nghe có khẩu vị một chút, không để ý mọi người rửa tay nướng thịt, mọi người thấy li kì vây quanh một vòng ngồi xuống, dần dần nghe thơm thịt dê, cười nói “Mùi thơm như vậy nhất định ăn rất ngon” Nói xong cũng muốn đi tới nướng, Nguyên Thu vội nói “Nướng xong rồi, ăn trước cái này đi” Nói xong đưa xôi thịt trong tay ột người nắm chuối, lại đưa mười chuối cho Bích nhi và nha đầu của Tử Yên.

Mọi người chưa ăn thịt nướng chỉ thấy ngoài khét trong sống, mùi vị đặc biệt, ăn xong lại trơ mắt nhìn Nguyên Thu nhưng thấy Nguyên Thu thông thả ung dung ăn không để ý tới bọn họ, liền nóng nảy, rồi rút cầm xôi thịt đi nướng.

Nguyên Thu cười nói “Mình nướng mình ăn mới thú vị, mọi người cũng đừng chỉ nướng thịt không, nướng thêm chút rau dưa, cá tôm kéo không tốt cho tiêu hóa”

Cố Sơn vội nói “Ăn ngon như vậy, không tiêu hóa cũng ăn”

Nguyên Thu nhìn mọi người nướng thịt, vì vậy mình cầm tôm nướng, tôm rất nhanh chín, liền bay mùi thơm ra, mọi người vội buông thịt trong tay ra đi nướng tôm, chờ tẩm nướng xong tôm thấy thịt đã khét nhất thời kêu rên bốn phía, làm Nguyên Thu vui không kìm được.

23. Chương 23: Nguyên Dung Không Chịu Về

Nguyên Thu bận rộn một chút rồi kêu đầu bếp tới nướng, mình cầm cần câu đi câu cá, Bích nhi vội đi theo che dù, Nguyên Thu cười nói “Nơi này nhiều cây, cành cây cũng đan chung một chỗ với nhau, che hết nắng rồi mà có gió từ hồ thổi qua, rất nhanh mát, không cần che dù, người đi nướng thịt ăn đi.

Bích nhi nghe vậy đi nướng một ít tôm, bỏ lên mâm đưa tới cho Nguyên Thu, huynh muội Hạ gia ngồi dưới cây lặng lẽ nhìn Tây Hồ nói chuyện, Cố Sơn nằm trên cỏ nhắm mắt lin dim, bên cạnh Sĩ Hành nói vài câu, thấy hần ngủ vội chạy lại chỗ Nguyên Thu cầm cần câu câu cá.

Nguyên Thu và Sĩ Hành không nói chuyện câu nào khoảng chừng hai khắc, cần câu động, Sĩ Hành đứng lên dùng sức kéo, một con cá trắng cỡ hơn ba cân bị vớt lên bờ, nhảy loạn không ngừng. Nguyên Thu thấy hưng phấn để cần câu của mình xuống đi bắt cá, con cá vừa lớn vừa trơn tay nàng nhỏ không ngừng trượt ra ngoài.

Sĩ Hành cười lớn đem cá bỏ vào thùng, gỡ lưỡi câu khỏi môi cá, hào hứng bưng bưng tiếp tục câu cá, Nguyên Thu giơ thùng lên cười nói “Sĩ Hành ca câu thêm vài con nữa, muối nướng ọi người ăn” Sĩ Hành cười đáp, trên thuyền có người nhận cá từ tay Nguyên Thu, mổ bụng làm sạch cá, ướp gia vị theo yêu cầu của Nguyên Thu, lại ướp thêm hành gừng khử mùi tanh, bôi dầu hai mặt mới đem nướng.

Nướng hai khắc cá chín, Nguyên Thu gọi phòng bếp đem cá nướng xong, đem tương ớt làm ngó sen, khoai tây, măng, dưa chuột mấy loại rau cải xào qua để dưới đáy khay, đem cá đặt lên trên. Đầu bếp rưới hạt tiêu, dầu hương lên cá nướng, nhất thời mùi hương bay quanh bốn phía, đầu bếp vội đem cá bày lên bàn.

Sĩ Hành thấy cá chín quăng cần câu chạy lại, ngồi bên bàn cầm đũa ăn thử một miếng, Cố Sơn nghe mùi mơ màng ngồi dậy, Hạ Tử Nghiệp dẫn muội muội chạy lại nói “Sao ta còn ngửi thấy mùi thơm?”

Nguyên Thu chợt nhớ thịt gà bao lá sen đang chôn dưới đất, vội cho người tắt lửa, đem gà bới ra ngoài, bỏ bùn đất, mùi thịt bay vào mũi, người làm vội bưng thịt gà lên.

Cố Sơn đang ăn cá nướng, thấy thịt gà trên bàn, vội gấp ăn thử một ít, nhai tỉ mỉ nửa ngày nói “Không chỉ thịt tươi mới, mùi thơm nồng, còn có mùi lá sen, ăn thật ngon”

Sĩ Hành cũng không nói chuyện, chỉ lo cuối đầu ăn không ngừng, Tử Yên ăn liền hai miếng cong miệng nói “Nguyên Thu muối không nói sớm có đồ ăn ngon như thế, làm hại ta vừa rồi ăn rất nhiều thịt nướng, giờ không còn bụng để ăn gà nữa”

Hạ Tử Nghiệp chụp lên tay Tử Yên an ủi nói “Không sao, muối muối, ca ăn giúp phần của người” Mọi người nghe vậy cười lớn, Nguyên Thu đã ăn no tám phần, ăn thêm vài miếng thì cũng gác đĩa.

Sĩ Hành ăn một hồi nói “Có muối, gà này đặt trong đất ăn thật ngon, nó tên gì?”

Nguyên Thu cười nói “Có tên nhưng hơi bất nhã một chút, gọi là “Gà ăn mày””

Cố Sơn đang ngậm chân gà, nghe mà thịt rớt cả vào chén, ho sặc sụa không ngừng, Sĩ Hành thấy mọi người kinh ngạc không thôi, vội nhân cơ hội Hạ Tử Nghiệp gấp cách gà chưa kịp ăn vớt ra, vừa gặm vừa cười nói “Các người chỉ là tục nhân, chỉ cần ăn ngon là được, quản tên nó làm gì”

Hạ Tử Nghiệp nhìn chằm chằm cách gà trong miệng Sĩ Hành, gấp một miếng thịt gà vào miệng hậm hậm nhai. Tử Yên và Nguyên Thu bị hành động của hắn chọc cười không ngừng. Dù sao lúc trước mấy người ăn không ít đồ, vì vậy cũng không ăn được nhiều. Nguyên Thu lựa mấy miếng ức gà cho Bích nhi và nha đầu của Tử Yên ăn, còn lại thưởng cho đầu bếp.

Tử Yên ôm bụng nói “Hôm nay ăn nhiều hơn thường ngày, về không thể không mập lên một vòng rồi”

Sĩ Hành cười nói “Ai mà không ăn nhiều, ta cảm thấy ăn ngon mà chơi vui, về chúng ta bảo đầu bếp làm ăn”

Nguyên Thu cười nói “Mấy thứ này chỉ nên thỉnh thoảng ăn thôi, ở nhà làm ăn lại thấy không được ngon mà mấy loại này cũng không dễ tiêu hóa, ăn thường xuyên ảnh hưởng dạ dày”

Mọi người tìm mảnh đất bằng phẳng ngồi xuống, nói chuyện xua dần dần mặt trời ngả về tây, Sĩ Hành gọi mọi người lên thuyền hoa, vốn một đường trở về, nhưng Tử Yên nghe Nguyên Thu nói muốn xem, thuyền hoa liền ngừng ở nơi có nắng chiều chiếu qua núi. Mọi người ngồi trên sàn thuyền, lẳng lặng nhìn mặt trời ngả về tây, bóng dáng tháp Lô Phong chiếu vào hồ ảnh tháp ngang trời giống như một cái lồng, chung quanh tháp sóng dập vào đều bị ánh chiều nhuộm một mảng hoàng kim, hồ, rừng, trời chiều nối liền một mảnh đẹp không sao tả xiết.

Tử Yên không khỏi than thở, ngay cả Nguyên Thu cũng đang nhìn, Sĩ Hành thấy sắc trời đang tối dần liền phân phó lái thuyền về. Xe ngựa các phủ đã chờ bên bờ từ lúc nào, bọn hạ nhân sốt ruột, thấy tiểu chủ tử từ trên thuyền hoa xuống khấn niệm A di đà phật, gấp rút thỉnh an, kéo chủ tử về nhà.

Về phủ, Cố Sơn, Nguyên Thu đi phòng lớn thỉnh an, Cố Lễ và Lý thị đã ăn tối từ sớm, đang ngồi uống trà, thấy hai người trở về cũng theo hỏi ăn gì, chơi gì, Cố Sơn kể chuyện đồ nướng mà mặt mày hớn hở nói, làm Cố Lễ nổi lên hăng hái, lại nghe Nguyên Thu làm thơ bảo nàng đọc một lần.

Nguyên Thu đọc thơ, Cố Lễ nghe kinh sợ hỏi nàng học ai làm thơ, Nguyên Thu vội nói “Nữ nhi cũng học cả thơ trong phòng, rồi nghe tiên sinh nói qua quy tắc cách luật một chút, hôm nay đánh bạo làm một bài, chỉ là thấy thú vị, không thể coi như biết cách”

Cố Lễ gật đầu nói “Mặc dù thơ đơn giản nhưng dù sao tuổi còn nhỏ, lại chưa học nghiêm chỉnh. Ta thấy Thu nhi về sau không cần đi theo ca ca học, xin một sư phụ về dạy riêng học cầm kì thư họa cũng học thêm một ít thơ phú”

Lý thị vội nói “Thật tốt, Thu nhi có chút học thức, tuy ta có học một chút nhưng vài năm nay đã quên hết bảy tám phần rồi, chỉ có thể dạy nàng một chút da lông, có sư phụ giỏi dạy cho nàng, không chỉ tương lai Nguyên Thu có tiền đồ, ngày thường ta cũng thanh thản một chút”

Nguyên Thu nghe vậy không kìm được vui mừng, vội vàng hành lễ với Cố Lễ và Lý thị, Lý thị lôi kéo nàng, cười nói với Cố Lễ “Đứa nhỏ này xưa nay thông minh, cũng không uổng công lão gia thương nàng”

Cố Lễ nhìn Nguyên Thu hết sức hài lòng, dặn dò hai người thêm chút rồi để hai người đi về.

Lý thị thấy đã trễ, để cho bọn nha đầu đem nước tắm vào rồi cho bọn họ lui ra, mình ra sau bình phong hầu hạ Cố Lễ tắm rửa.

Cố Lễ nằm trong thùng Lý thị đắp lưng cho hắn, Cố Lễ chợt hỏi “Nguyên Dung ở trong am gần một tháng, đã an phận chút nào chưa?”

Lý thị nói “Phái người đưa thư đi hồi âm nói thứ nữ nhà Tuyên phủ sứ Lâm đại nhân tên Tuyết Diên đi với mẫu thân vào am dâng hương, gặp Nguyên Dung từ đó cách mấy ngày lại vào am nói chuyện với nàng. Xưa nay nghe Lâm phu nhân nói Tuyết Diên cũng không an phận, mẹ đẻ tuy là thiếp nhưng là biểu muội của Lâm đại nhân. Mặc dù không có gia thế nhưng là thanh mai trúc mã lớn lên cùng Lâm đại nhân, hai người tình cảm sâu nặng, Lâm đại nhân rất sủng tiểu thiếp này. Nên Lâm phu nhân cũng không tiện trong nom thứ nữ này, chỉ sợ Nguyên Dung gặp nàng nhiều cũng không tốt”

Cố Lễ nghe xong mới nói “Lâm đại nhân cũng thật hồ đồ, làm sao nghe có chút ý tứ sủng thiếp diệt thê. Nhưng chuyện này cũng là chuyện nhà của người khác, chúng ta không tiện nghị luận. Ta cảm thấy không thích nha đầu kia gặp Nguyên Dung”

Lý thị vừa tắm cho Cố Lễ vừa cười nói “Tháng trước cũng đến ba bốn lần, người đến là khách không tiện ngăn cản”

Cố Lễ nằm một lúc nói “Ngày mai cho người kêu nàng trở về. Mấy tháng nữa là ngày sinh của lão phu nhân, để cho nàng ở trong phòng cầu phúc cho lão thái thái”

Lý thị cười nói “Lão gia nói đúng, muốn nàng chép bao nhiêu kinh phật đây?”

Cố Lễ nói “Để nàng trước ngày sinh lão thái thái một tháng chép xong một ngàn bản”

Lý thị tính toán thời gian, chỉ còn không đến ba tháng, liền cười nói “Thời gian hơi eo hẹp, không biết nha đầu kia có chép kịp không?”

Cố Lễ hừ nói “Chính là để cho nàng vội không suy nghĩ cái khác, tìm thời cơ đưa nàng trở lại kinh thành đi”

Lý thị nghe vậy sắc mặt vui mừng, thanh âm vẫn như cũ nói chuyện với Cố Lễ đang đưa lưng về phía mình, đợi Cố Lễ rửa mặt xong, Lý thị sai nha hoàn thay nước ỉnh rửa mặt, trải màn xuống.

Cố Lễ nghe thấy mùi u hương trên người Lý thị, trong lòng vừa động ôm nàng vào ngực, hôn môi nàng, Lý thị nhắm mắt đáp lại Cố Lễ trong lòng vui mừng.

Vốn là một tháng hơn phân nửa Cố Lễ ở chỗ Lý thị, còn lại là chạy qua chỗ Trương di nương, từ lúc Nguyên Dung làm mất thể diện ở tiệc rượu, Cố Lễ phạt cấm túc Trương di nương, một tháng chỉ đến viện của nàng hai lần. Hôm nay Trương thị bị đánh, Cố Lễ không đặt chân đến viện của Trương thị, cả ngày chỉ ở phòng lớn, làm Lý thị có cảm giác tân hôn ngọt ngào.

Sáng sớm hôm sau, Lý thị ăn điểm tâm xong, phái người tới đón Nguyên Dung, đợi đến đêm Lý thị lo lắng thúc giục vài lần, quản gia mới báo nhìn thấy xe nhị cô nương đang ở xa xa.

Lý thị mới tah3 tâm xuống, ngồi phòng lớn dùng trà chờ Nguyên Dung tới thỉnh an, ai ngờ đã lâu cũng không thấy bóng dáng của Nguyên Dung, chỉ có mama đi đón trở một mình trở về còn mang một phong thư.

24. Chương 24: Người Kinh Thành Đến

Lý thị thấy thư tín trong tay mama trong lòng thất kinh, vội đoạt lấy thư, ngón tay run rẩy mở ra, nhanh chóng đọc một lần mới hoàn hồn dựa vào ghế thở, mama thấy vậy quỳ xuống không dám nói gì.

Nguyên Thu vừa vào nhà thấy mẫu thân cầm thư tức giận run rẩy, vội tiến lên thỉnh an rồi đứng một bên. Lý thị nháy mắt ama, mama này hành lễ đứng lên đi ra ngoài.

Nguyên Thu thấy mama đã đi ra ngoài, đi tới sau lưng Lý thị xoa bóp cho nàng, lại tìm chuyện thú vị nói với nàng, bắt đầu Lý thị không chú ý lắng nghe rồi dần dần bị hấp dẫn, từ từ chân mày giãn ra, khoe miệng cũng cười. Hai mẫu tử trò chuyện một lúc lâu, Lý thị thở dài nói “Con là đứa bé biết săn sóc, không giống như tí tỉ người tâm tư thật chết tâm”

Nguyên Thu nghe Lý thị nói liền biết tin này có liên quan đến Nguyên Dung, trong lòng suy nghĩ tỉ mỉ một phen. Đối với Lý thị mà nói Nguyên Dung là đứa bé mà trượng phu mình và người khác sinh ra, cho dù đứa bé có tốt hơn nữa cũng khó vừa mắt mình. Huống gì Nguyên Dung cũng không khéo léo nghe lời, gần đây liên tiếp gây chuyện xem thường mẹ cả, trong lòng Lý thị đã sớm chứa một ngọn lửa. Nhưng Lý thị lại không thể trừng phạt Nguyên Dung quá mức nếu rơi vào trong mắt Cố Lễ trở thành trách móc thứ nữ nặng nề. Nếu bị người loạn truyền ra phủ chỉ sợ ảnh hưởng đến danh tiếng hiền lương của Lý thị.

Nguyên Thu suy nghĩ nói “Tỉ tỉ cũng còn nhỏ, mặc dù suy nghĩ bây giờ có một chút âm ngoan nhưng không thể không thay đổi được. Chỉ là bây giờ mẫu thân có nói gì, tỉ tỉ cũng sẽ hiểu lầm mẫu thân là dụng tâm lương khổ, chẳng bằng để cho phụ thân tự trông nom, mẫu thân lại thanh nhàn, về sau nếu nàng có gì không tốt phụ thân cũng không trách được mẫu thân”

Lý thị nghe nàng cười nói “Con nói thật dễ dàng, có phụ thân nào tự nuôi dạy nữ nhi?”

Nguyên Thu nói “Cho dù không thể làm cho phụ thân nuôi dạy nàng được, vậy sau này chuyện lớn nhỏ gì của nàng cũng nói cho phụ thân biết, phụ thân đồng ý thì mẫu thân làm, tiết kiệm cho nàng tìm cách nói cho phụ thân”

Lý thị gật đầu nói “Bây giờ chỉ làm như thế thôi, khó được là con cũng nghĩ đến, Thu nhi của ta thật thông minh”

Nguyên Thu nằm trong ngực Lý thị cười, Lý thị suy nghĩ xong đưa thư của Nguyên Dung cho Nguyên Thu xem, Nguyên Thu xem lại lần nữa kinh ngạc nhìn Lý thị “Tỉ muốn ở trong am đủ 100 ngày?”

Lý thị cười lạnh nói “Đúng vậy, còn chủ động nhận chuyện bánh chưng, nói trong lòng đau lòng biết vậy chẳng làm. Nguyên ở trong am 100 ngày chuộc tội, cầu phúc cho cha mẹ huynh trưởng và muội muội”

Nguyên Thu suy nghĩ một lúc nói “Biện pháp lần này của nàng cũng tốt, ngay cả mẫu thân cũng không nghĩ đến nàng chủ động nói ra”

Lý thị nói “Nàng làm là cho phụ thân con xem, nàng thừa nhận sai lầm sợ là trong lòng phụ thân con đã mềm đi ba phần, hơn nữa ở trong am hơn ba tháng, phụ thân con đã hết giận rồi, càng yêu thương nàng ở trong am kham khổ. Nàng tìm được một quân sư thật tốt”

Nguyên Thu nhìn thư thêm một lần nữa nói “Mẫu thân yên tâm, nàng muốn ở trong am thì tùy nàng, mẫu thân còn sợ nàng nhảy ra việc khác sao? Nàng muốn âm ỉ thì có thể nháo được mấy năm? Không để ý tới nàng chúng ta lại được thanh tịnh thêm mấy ngày”

Lý thị muốn thương lượng chút biện pháp với Nguyên Thu, nghe Nguyên Thu nói vậy mới nhớ đến Nguyên Thu còn nhỏ làm gì có biện pháp tốt. Thường ngày thấy Nguyên Thu thông minh lại nhìn việc thấu đáo, thường nói trúng điểm quan trọng, làm cho Lý thị quên số tuổi chân chính của nàng luôn xem nàng là người lớn.

Buổi tối, Lý thị hầu hạ Cố Lễ ngủ, đem chuyện Nguyên Dung nói với hắn, Cố Lễ nghe cũng sửng sốt, lại không nói gì, lúc trời sáng Lý thị hầu hạ rửa mặt Cố Lễ nói “Ta và người đi vào am đem Nguyên Dung về”

Lý thị vội đáp nhanh chóng thu thập xong, truyền điểm tâm hai người vội vàng ăn cơm rồi chạy thẳng đến am.

Chủ trì sự thái dẫn hai người đến ngoại thất, sai tiểu ni cô dẫn Nguyên Dung tới. Chỉ thấy Nguyên Dung mặc quần áo vải thô dùng trâm cài gỗ búi tóc, gương mặt thuần khiết nghiêm nghị, mặt bình thản ra thỉnh an Cố Lễ, Lý thị.

Cố Lễ nhìn lên nhìn xuống đánh giá một phen nói “Một tháng xem ra người tỉnh tâm rất nhiều. Thôi, ở trong am cũng không phải chuyện gì, trở về phủ với chúng ta”.

Nguyên Dung nghe vậy tiến lên thì lễ với Cố Lễ, lạnh nhạt cười nói “Phụ thân tự mình đến đón nữ nhi về là cho nữ nhi thể diện lớn, nữ nhi cảm động rơi nước mắt. Nhưng trước mặt phạt tổ nữ nhi đã thề, muốn niệm kinh đủ 100 ngày. Nếu lúc này nữ nhi về phủ sợ phạt tổ sẽ trách tội”

Cố Lễ nghe vậy cũng không còn nói lời nào, Lý thị trong lòng hừ lạnh Nguyên Dung tìm có thật không người nào bác bỏ được. Ba người nhìn nhau chẳng nói gì lặng lẽ ngồi một lúc, Cố Lễ dẫn Lý thị về phủ. Nguyên Dung đưa mắt nhìn xe ngựa đi khuất cười lạnh trở lại am.

Nguyên Dung không ở trong phủ Nguyên Thu thấy thanh tịnh rất nhiều, mời sư phụ theo học thi từ ca phú, Lý thị cũng không muốn Nguyên Thu tinh thông mọi thứ, nhưng mỗi loại cũng cần biết mới tốt. Trước đây Lý thị thấy Nguyên Thu không giỏi về nữ công, nói để cho nàng thêu bức thọ đồ chúc thọ cho tổ mẫu, vậy nên mỗi ngày Nguyên Thu đều phải thêu thọ đồ. Lý thị thấy Nguyên Thu học quá nhiều thật sự khổ cực đau lòng nói “Hôm đó chỉ vì kích con mới nói như vậy, tuy nói bây giờ con thêu cũng khá hơn rồi nhưng chưa tốt đến mức thêu thọ đồ, không cần vất vả như vậy nữa, chờ thêm mấy năm tay nghề giỏi hơn rồi hãy thêu thọ đồ”

Nguyên Thu nghe vậy cười nói “Sau này cũng muốn tự tay thêu thọ đồ cho tổ mẫu, bây giờ thì luyện tập, sau này đưa đi mới không mất mặt” Lý thị nghe vậy thì đành tùy nàng.

Cố Sơn hai ngày thì đi Quận Vương phủ một lần cùng học võ nghệ với Sĩ Hành, dù ở nhà giờ Mẹo hấn cũng tập quyền một chút, rửa mặt đi thỉnh an xong mới đi tới học với Trương tiên sinh.

Trên dưới Cố phủ ai bận việc nấy, đảo mắt đến ngày Nguyên Dung trở về, Lý thị phái xe đi đón, chỉ là buổi trưa thì xe đến nhưng không phải xe của Nguyên Dung mà xe từ kinh thành lão thái thái phái người đưa lễ trung thu tới.

Lý thị vội đi ra ngoài đón, thấy người đến là Thẩm mama, trong lòng cả kinh nhưng trên mặt vui mừng nghênh đón.

Thẩm mama là nô tì của lão thái thái, ở Cố gia là người có thể diện, Cố Lễ thấy Thẩm mama cũng nhường ba phần lễ. Thẩm mama thấy Lý thị thì thỉnh an, Lý thị vội tiến lên đỡ, miệng nói “Mama, mama tuổi lớn lại lao nhọc người tới đây, nào dám để người thỉnh an, này thật không phải lắm”

Thẩm mama vỗ tay Lý thị cười nói “Đại phu nhân sao lại nói như vậy, lễ không thể bỏ, lễ không thể bỏ” Tuy nàng nói thế nhưng không có mời an lại, chỉ là nắm tay Lý thị nói chuyện.

Lý thị trên mặt thì đáp lời trong lòng không khỏi tính toán, Thẩm mama bằng tuổi lão thái thái, ngày thường là bụng dạ của lão thái thái, lớn tuổi như vậy còn từ kinh thành đến đưa đồ lễ Đoan Ngọ cho nàng, sợ là không đơn giản như vậy. Huống chi hồi nào tới giờ toàn bộ là bọn họ đưa lễ về kinh mà kinh thành đưa lễ tới đây là lần đầu tiên.

Trong lòng Lý thị càng nghĩ càng lạnh, trên mặt làm bộ như vô sự kéo tay Thẩm mama nói “Mama đi xa như vậy, thật khổ người, vào nhà dùng trà đi”

Thẩm mama vỗ tay nàng ý bảo nàng bình tĩnh chờ nóng, mình quay đầu lại hướng về trong xe hô “Các người đi xuống đi, đã đến nơi rồi”

Lý thị nghe mà không khỏi nhìn vào xe, chỉ thấy rèm xe vén lên, hai nữ tử trẻ tuổi ăn mặc màu hồng như phụ nhân từ trên xe đi xuống, tiến lên thỉnh an Lý thị “Lâm thị / Vương thị thỉnh an phu nhân”

Trong phút chốc giống như thùng nước lạnh tưới ào xuống đầu Lý thị, lòng nàng lạnh lẽo, chỉ đành cứng ngắt xoay người sang hướng Thẩm mama.

Thì ra, Cố Lễ đuổi Tổ Mai về kinh thành, lão thái thái thấy mình đưa tiểu thiếp cho nhi tử không những không được thu làm thiếp mà còn bị trả ngược trở lại, nhất thời cảm thấy mất mặt, trong lòng không khỏi bất mãn với Lý thị, nói dù có việc gì cũng không nên đuổi người trở về.

Tổ Mai ở Hàng Châu bị nhục nhã, bị đưa trở lại kinh thành thì không nói sự thật, thêm mắm dặm muối nói Lý thị không tốt, lão phu nhân đã có chút ý kiến với Lý thị, nghe nàng nói xem như Lý thị ghen tuông

không cho Cổ Lễ nạp Tố Mai làm thiếp, trách móc thứ nữ nặng nề, thậm chí lòng dạ rắn rết để Trương thị không được thị tẩm mà hạ độc thứ nữ. Lão thái thái càng nghe càng bất mãn với Trương thị.

Trong Cổ gia thì lão thái thái xưa nay chỉ thương yêu tiểu nhi tử, trưởng tử ra ngoài phu thê tình thâm nên đi cùng nhau ra ngoài sống, đáng lẽ trong nhà đương gia sẽ là chi thứ hai. Lão thái thái lo lắng con thứ hai làm đương gia sẽ uất ức tiểu nhi tử, đành bỏ qua con thứ hai mà để cho nàng dâu Ngô thị thê tử của nhi tử quản gia.

Hôm đó Tố Mai trở lại, đúng lúc Ngô thị cũng ở phòng lớn, thấy lão thái thái tức giận toàn thân phát run vội vàng khuyên nhủ “Đại tẩu ỷ đại ca không có người thân bên người, Trương thị tuổi cũng gần bằng đại tẩu, đã sớm qua mùa xuân lại đã sinh nở, làm sao còn nắm được lòng nam nhân”

Lão thái thái cười lạnh nói “Ta lại nghĩ cho nhi tử cưới thêm mấy tiểu thiếp, nhưng đưa mỹ nhân mấy năm không đụng đến rồi trả lại, nàng dâu đánh mặt mũi ta như vậy ta nào dám đưa?”

Ngô thị nín hót cười nói “Con dâu có chủ ý này”

Lão thái thái nhìn mắt Ngô thị, cuối đầu uống trà, nheo mắt lại. Ngô thị thấy thế vội lên tiếng “Lúc đưa Tố Mai đi, lão thái thái không đưa đi bằng con đường sáng, cho nên đại tẩu giả bộ hồ đồ nhiều năm như vậy. Lần này lão thái thái làm chủ trước nạp thiếp thất cho đại ca rồi đưa người qua đến lúc đó chỉ sợ đại tẩu không muốn nhận cũng không có biện pháp”

Lão thái thái nghe vậy cảm thấy chủ ý thật không tệ, quét mắt một vòng quanh nhà, ngoắc đại nha hoàn Thái Châu tiến lên “Về sau người là người của lão gia, đi Hàng Châu hầu hạ hần cho tốt, tranh thủ sinh một nam một nữ”

Thái Châu nghe vậy quỳ xuống dập đầu với lão thái thái, ngoan ngoãn nói “Xin nghe theo thái thái dạy bảo, Thái Châu nhất định hầu hạ lão gia thật tốt”

Ngô thị thấy lão thái thái chỉ Thái Châu có chút không cam lòng. Thì ra nàng chỉ cho lão thái thái chiêu này là có duyên cớ, năm ngoái biểu đệ lão thái thái qua đời, hần ít có con cháu, nhiều năm như vậy chỉ có một thứ nữ là Tuyết Liên. Trong phủ của hần lại không đông, sợ sau này qua đời chính thất sẽ tái giá, đến lúc đó không có ai trông nom thứ nữ. Trước khi lâm chung đưa Tuyết Liên đến Cổ phủ, lão thái thái niệm tình cũ cho nàng theo bên cạnh. Tuyết Liên dịu dàng khéo léo, lại vô cùng ngọt ngào, hơn một năm cũng làm cho tam lão gai đi thỉnh an liếc mắt tới, chỉ ngại Tuyết Liên chưa cập kê nên không tiện mở miệng.

Thường ngày Ngô thị phục vụ ở phòng lớn, đương nhiên sẽ biết tâm tư của tam lão gia, cũng hiểu lão thái thái yêu thương tam lão gia, nếu hần mở miệng chuyện này nhất định là đạt được. Vì thế trong lòng suốt ngày tỉ cách đưa Tuyết Liên ra khỏi phủ, đúng lúc Tố Mai trở lại trong lòng Ngô thị liền tính toán vì vậy mới đưa ra cái chủ ý kia, ai biết lão thái thái căn bản không nghĩ tới Tuyết Liên, trực tiếp đưa một nha hoàn đi.

Trong lòng Ngô thị nhần nhịn, nhưng không muốn bỏ qua cơ hội như vậy, mặt mũi tươi cười nói “Xưa nay người của lão thái thái giống như châu như ngọc, đại ca nhất định sẽ thích. Chỉ là đại tẩu làm đương gia nhiều năm, chỉ sợ Thái Châu không đấu lại nàng, lại bị đuổi trở về”

Lão thái thái nghe vậy vội hỏi “Vậy người có biện pháp gì tốt không?”

Ngô thị cười nói “Tuyết Liên dịu dàng, nhã nhặn lại lịch sự thật khó tìm người nào như biểu muội nhà mình, e là đại tẩu cũng không dám làm khó nàng, hơn nữa để Thái Châu giúp đỡ nàng, ắc hẳn là đại tẩu nhìn bên này cũng không phòng được bên kia. Chờ qua một năm, nửa năm sau hai nàng đều có bầu, địa vị di nương sẽ nắm chắc trong tay rồi. Đại ca ít con đến bây giờ chỉ có một con trai trưởng, nếu để cho đại tẩu duy độc một người chỉ e...”

Lão thái thái suy nghĩ, cảm thấy Ngô thị nói có lý trong lòng đồng ý, đợi nửa tháng sau Tuyết Liên cập kê, làm chủ cho Tuyết Liên và Thái Châu đi qua lấy thân phận di nương vào cửa. Sợ Lý thị không nhận nên để cho ti nữ thân cận là Thẩm mama tự đưa hai người đến Hàng Châu.

25. Chương 25: Lý Thị Có Tin Vui

Lý thị nghe Thắm mama giới thiệu như thế, trong lòng loạn chuyển mấy vòng, hiểu được là lão thái thái ở kinh thành không biết bị người nào xúi giục, cố ý ình ngột ngạt, thật tức giận hận không thể cắn lão thái thái vài miếng cho đã cơn giận. Thắm mama nhìn nét mặt Lý thị thay đổi giều cột nói “Lão thái thái nói đại phu nhân thật hiền lương, cũng không phải loại hay ăn giấm chua giống như phu nhân đồ kị, họ có thể đi theo phu nhân cũng là phúc khí của họ”

Lý thị dùng khăn bịt miệng ho khan hai tiếng, chỉ cảm thấy choáng váng, vội vịn tay vào Thái Tuyết bên cạnh, Thái Tuyết lạnh lợi chăm sóc nói “Thời gian này mặt trời rất độc, phu nhân e là đã cảm nắng, nên tranh thủ vào nhà đi thôi”

Lý thị chống nạnh cười “Ta cảm thấy phơi nắng đến mắt cũng không mở ra được, một đường mama cực khổ vào nhà dùng trà thôi”

Thắm mama ngồi xe một tháng toàn bộ xương cốt cả người như rã hết ra, đến nơi lại đứng với Lý thị hơn nửa ngày trong sân, hai chân đã sớm run lên, nghe theo Lý thị vịn tiểu nha đầu vào nhà.

Lý thị vào nhà ngồi vào chủ vị, mời Thắm mama ngồi ghế, Thắm mama nhún nhường rồi ngồi vào. Thái Tuyết tự dâng trà cho nàng, Thắm mama mí mắt cũng không mở nhận lấy, mở ra nắp ly thổi uống hơn phân nửa ly trà mới cười nói “Đại phu nhân đừng chê cười lão nô, đứng bên ngoài nửa ngày giọng nói cũng đã khàn khàn”

Lý thị vội khom người “Mama nói đùa là ta chiều dài không chu toàn, để mama lớn tuổi như thế mà ở bên ngoài nói chuyện”

Thắm mama mỉm cười gật đầu, gọi hai tiểu thiếp tới chỉ vào một người có gương mặt non nớt nói “Đây là Lâm thị, là biểu muội của lão gia lão phu nhân giữ lại bên cạnh hơn một năm nay. Nàng khéo léo động lòng người, lão thái thái rất yêu quý, yêu thương như khuê nữ ruột. Đau lòng cho lão gia làm quan ở bên ngoài khổ cực, liền đem đứa nhỏ này thu giúp đại phu nhân phục vụ lão gia. Đây là đại gia khuê tú, người nhìn tay chân rất tinh tế” Nói xong lôi kéo tay Lâm Tuyết đến trước mặt Lý thị, Lý thị thấy ngón tay ngọc ngà trong lòng hờ lạnh, cầm ly trà uống không liếc nhìn Lâm Tuyết cái nào.

Thắm mama bỏ tay Lâm di nương ra ý bảo Thái Châu tiến lên, đẩy nàng về phía Lý thị cười “Người nhớ rõ đứa nhỏ này không? Đây là Thái Châu phục vụ lão thái thái, năm đó các người rời kinh nàng mới mười một hai tuổi, lúc đó cũng đã thông minh, mấy năm nay lão thái thái thấy nàng phục vụ rất chu đáo thích đứa nhỏ này cẩn thận. Vì lo lắng chon ha đầu bên cạnh lão gia thô kệch, phục vụ không hài lòng, nên đưa Thái Châu bên người cho lão gia, ngày thường cũng có thể giúp người xử lý chuyện nhà”

Lý thị nghe mà im lặng, trong lòng hận bàn tay lão thái thái quá dài. Không chỉ cứng rắn nhét thiếp, còn vọng tưởng tiểu thiếp làm đương gia, còn không phải là muốn biết mình có bao nhiêu của cải, thật coi nàng như người chết hay sao? Nhưng nếu lật mặt Lý thị cũng không có can đảm đó, snag năm Cố Lễ khảo hạch Lại Bộ, phải chuẩn bị cẩn thận, những năm này Cố Lễ kiếm được ngân lượng phần lớn là gửi về nhà, nếu đắc tội lão thái thái khoản bạc này thật khó lấy ra.

Thắm mama thấy Lý thị không nói, mặt lạnh đi ba phần, nhìn hai di nương nói “Hai người các người chết rồi à, còn không kính trà cho phu nhân”

Lâm thị, Vương thị quỳ xuống trước mặt Lý thị nhưng Lý thị không mở miệng, bọn nha đầu không ai dám trà lên, hai người chỉ đành quỳ ở đó.

Thắm mama vỗ bàn một cái nói “Người là không cho lão thái thái mặt mũi?”

Lý thị vội cười nói “Mama nói cái gì vậy, cho ta mượn gan lớn cũng không dám không cho lão thái thái mặt mũi. Chỉ là chuyện này chưa nói với lão gia ta chưa dám nhận trà của các nàng, mà giờ cũng trưa rồi, mama đã đói bụng, nên truyền cơm rồi”

Thắm mama đã sớm đói bụng, suy nghĩ đúng thật là không phải thời điểm kính trà, liền theo ý Lý thị phái người truyền cơm.

Lý thị ngồi phía trên, Thắm mama là thị tì của lão thái thái ngày thường cũng có chút thể diện nhưng dù sao cũng là nô tì không dám ngồi cùng bàn với Lý thị, ngồi một cái bàn bên dưới. Lý thị cho người lấy thức ăn mềm đưa đến bàn nàng.

Cố Lễ nghĩ đến hôm nay Nguyên Dung về phủ, vội vàng trở về, vào cửa thấy người làm nín thở đứng trước cửa cảm thấy khác thường, lặng lẽ kêu nha đầu hỏi nguyên do, biết được lão thái thái ở kinh thành tặng hai thiệp, chân mày cau lại, vung trường bào vọt vào phòng.

Lý thị đang ngồi ăn thấy Cố Lễ về, vội bỏ đũa xuống, vừa đứng dậy thấy trời đất quay cuồng ngất xỉu.

Cố Lễ bước nhanh đến đỡ nàng, kêu người truyền đại phu, ôm Lý thị đặt trên giường đuổi Thắm mama và hai thiệp mới vào cửa ra ngoài.

Trong nhà Cố Lễ vuốt bàn tay lạnh lẽo của Lý thị, lòng không khỏi phát sợ, hai người bọn họ là vợ chồng lúc thiếu niên trải qua hoạn nạn cùng nhau, Cố Lễ đối với Lý thị vừa kính vừa yêu. Xưa nay thân thể Lý thị rất tốt, lúc này đột nhiên té xỉu, Cố Lễ cho rằng bị lão nô của lão thái thái làm tức giận, nhất thời hận diên người.

Đại phu tới rất nhanh, bọn nha hoàn cởi vòng tay Lý thị ra, đem rèm buông xuống, đại phu bái kiến Cố Lễ, rồi ngồi xuống giường chuẩn mạch cho Lý thị.

Cố Lễ thấy sắc mặt đại phu biến đổi, xem như Lý thị vị gì không tốt, trong lòng gấp gấp liên tục hỏi “Đại phu, phu nhân nhà ta như thế nào?”

Đại phu đứng dậy ôm quyền “Chúc mừng Cố đại nhân, phu nhân có tin vui”

Cố Lễ ngốc lăng, bọn nha đầu lập tức chúc mừng Cố Lễ. Cố Lễ nửa ngày mới phục hồi tinh thần hồi lễ với đại phu.

Đại phu còn nói “Chỉ là tuổi phu nhân hơi lớn, bởi vì kích thích mà mạch tượng không ổn định, sợ là có dấu hiệu sinh non”

Cố Lễ vội vàng nói “Cần bảo toàn phu nhân và hài nhi của ta”

Đại phu viết phương thuốc, khai liệu dặn dò “Mấy ngày này đừng để phu nhân chịu kích thích gì, cũng không thể để tinh thần mệt nhọc, nhất định phải nghỉ ngơi cho tốt” Cố Lễ đáp, phân phó người thưởng ngân lượng cho đại phu, tự mình đi phòng bếp sắc thuốc.

Lúc Cố Lễ đi sắc thuốc Lý thị tỉnh lại, Thái Tuyết đỡ nàng ngồi dậy, sắc mặt vui mừng nói “Nô tì chúc mừng phu nhân, phu nhân có tin vui”

Lý thị ngẩn ra, không dám tin bắt được tay Thái Tuyết “Người nói thật?”

Thái Tuyết cười nói lại lời của đại phu, nhắc đến việc Cố Lễ tự mình đi sắc thuốc.

Lý thị nghe Thái Tuyết nói trong lòng có chủ ý.

Cố Lễ đem thuốc vào thấy Lý thị ngồi đó ôm bụng ngây ngẩn, vội dứt nàng uống thuốc, Lý thị lôi kéo tay Cố Lễ uất ức nói “Lão thái thái cho người đưa tới hai thiệp thất, một người là biểu muội của người”

Cố Lễ ôm nàng vào ngực an ủi “Để ý lão thái thái đưa ai làm gì. Người bây giờ là người có thai, đừng vì chuyện này mà ngọt ngào tổn hao tinh thần”

Bọn nha đầu thấy vợ chồng Cố Lễ nói lời riêng tư tự lui ra ngoài khép cửa lại. Lý thị thấy không có ai bỏ tay Cố Lễ ra nằm cuống bủ môi nói “Lần này thị tì lão thái thái tới, trước đó vài ngày lão gia đã đưa tin nói là cả bạc xem đã mang đến chưa?”

Cố Lễ dịch góc chăn cho nàng trấn an “Ta biết rồi, người nghỉ ngơi cho khỏe đừng nghĩ chuyện này nữa. Năm trước người có thai hao tổn tinh thần rất nhiều, thật vất vả hai năm qua mới dưỡng thân thể tốt lên, lão gia ta rất để ý đứa bé này trong bụng người”

Lý thị nén lệ cười “Đều tại ta không có tiền đồ, để con cháu của lão gia đơn bạc, hôm nay ta có thân thể lão thái thái lại đưa hai di nương tới, họ còn trẻ như vậy trong bụng nhất định là rất tranh khí. Sang năm lão gia chắc chắn thêm mấy nhi tử”

Cố Lễ nghe nàng nói đùa nửa thật nửa giả cũng cười, kéo tay nàng “Năm đó người đi theo ta nhận chức, mẫu thân chỉ cho chúng ta một ngàn lượng bạc, lộ phí ột nhà lớn nhỏ cũng không đủ, dọc theo đường đi dùng không ít tiền riêng của người, đến nơi cũng là đồ cưới của người giúp ta chuẩn bị, tất cả đồ dùng đều lấy nó mà mua sắm. Nhiều chuyện như vậy ta đều để trong lòng mà cũng kính trọng người. Huống chi hiện tại chúng ta đã có con trai trưởng, nữ nhi cũng vô cùng hiểu chuyện, đừng nói là người mang thai, ta làm sao còn để ý nữ nhân khác, hôm nay chỉ hận không thể yêu thương người nhiều hơn nữa. Những lời nói kia đừng nói nữa tiết kiệm nước mắt chút không khéo làm bị thương mắt”

Lý thị thấy Cố Lễ thông suốt thì xấu hổ nói quanh co “Lão gia không phải đã bù đồ cưới cho ta rồi sao, sao với trước kia thì nhiều hơn rất nhiều”

Cố Lễ hiếm thấy Lý thị biểu hiện tính cách nữ nhân thật vui mừng, vội bỏ giày chui vào chân ôm nàng ngực đùa giỡn nói chuyện phiếm.

Nguyên Thu nghe nói người kinh thành tới, ăn xong cơm trưa vịn vào Chúc Mộng che dù đến phòng lớn, tiểu nha đầu đứng ở cửa thỉnh an, lại nhanh chóng vén rèm lên, Nguyên Thu đi vào thấy một người ngồi đó lim dim, hai tiểu tức phụ lạ mắt đứng bên cạnh.

Trong nhà không thấy Lý thị, nha hoàn Thái Tuyết cũng không thấy đâu, trong lòng kì quái, chỉ nhìn lão bà đang nhắm mắt. Lâm thị, Vương thị, đứng trong nhà thấy quần áo Nguyên Thu biết là nữ nhi của Cố Lễ tiến lên thỉnh an “Cô nương mạnh khỏe”

Thẩm mama nghe có người nói chuyện, không khỏi giật mình mở mắt ra vừa muốn mắng chửi thì thấy trong nhà có một tiểu cô nương xinh xắn, nhìn lên nhìn xuống đánh giá thấy y phục và đồ trang sức cực kì tinh xảo liền cười “Đây chắc là tam cô nương, lão bà thỉnh an cô nương” Nói xong hơi cong cong eo.

Nguyên Thu nghe khẩu âm (giọng nói) biết là người kinh thành phái tới trong lòng không khỏi kinh ngạc, không hiểu lão thái thái saophai1 lão mama năm sau chục tuổi đến Hàng Châu, xa như vậy chắc là bị giày vò mất nửa cái mạng đi. Trong lòng thắc mắc trên mặt cũng không lộ ra thần sắc gì, gật đầu cười nói “Bà bà là từ kinh thành tới”

Nha đầu theo Thẩm mama vội đáp lời “Đây là thị tì của lão thái thái” Nguyên Thu liếc nhìn lão mama kiêu ngạo ra mặt, biết là người làm của thế hệ trước, nhất là loại thị tì này cũng y vào thân phận của mình không để chủ tử trẻ tuổi vào mắt, cậy già lên mặt hết sức đáng ghét. Trước kia có nghe Lý thị đề cập đến chuyện xưa ở kinh thành bị thua thiệt trong tay của bọn mama này trong lòng thêm mấy phần chán ghét nàng, nói mấy câu với nàng rồi quay sang hỏi một nô tì trong nhà đang đứng một bên “Phu nhân đâu?”

Nha đầu kia vội khom người trả lời “Thưa tam cô nương, phu nhân đang nghỉ ngơi ở hậu viện” Nguyên Thu gật đầu khen “Đứng lên đi, Trả lời cũng biết hành lễ, không hổ là người mẫu thân dạy dỗ, cho dù là tiểu nha đầu cũng hiểu lễ số. Được rồi, ta đi hậu viện xem phu nhân một chút, các người ở bên ngoài trông chừng cho tốt” Nói xong vẫy khăn đi ra ngoài.

Thẩm mama thấy Nguyên Thu nói với nha đầu kia rõ ràng là đang chỉ trích mình không hiểu lễ số không khỏi đỏ bừng cả mặt, mình y vào thân phận bình thường đối với hai vị chủ tử hành lễ cũng sẽ bị dờ dáy. Huống chi thấy Nguyên Thu còn nhỏ như vậy, chỉ xem nàng tốt tính hơi cong cong eo, nhưng không nghĩ bị nàng quanh co chửi mình không hiểu lễ số, nhất thời cảm giác bị mất mặt, xấu hổ ngồi xuống.

Mấy nha đầu Thái Tuyết đang ngồi trên bậc thềm nói chuyện, thấy Nguyên Thu đến vội đứng lên đón, Nguyên Thu kéo tay Thái Tuyết nói “Mẫu thân sao lại ném thị tì của lão thái thái vào nhà ngủ?”

Sắc mặt Thái Tuyết vui mừng không giấu được, nói nhỏ vào tai Nguyên Thu “Phu nhân có tin vui, đại phu nói đã hai tháng”

Nguyên Thu kinh ngạc một chút, vui mừng lôi kéo tay Thái Tuyết xoay vòng vòng “Mẫu thân có tin vui, đây là đại hỉ sự” Thái Tuyết vội đỡ nàng “Cô nương đừng xoay vòng, đầu nô tì choáng váng”

Nguyên Thu thật vui mừng, vội buông tay nàng ra chạy vào trong cười nói “Ta đi chúc mừng mẫu thân” Trương mama thị tì của Lý thị ôm nàng trở về “Cô nương của ta, đừng chạy vào trong lão gia đang ở bên trong”

Nguyên Thu nghe vậy dừng chân lại thấy Trương mama ghì chặt hông mình không khỏi cười ngất “Mama mỗi ngày ăn cái gì? Lực cánh tay mạnh như vậy, eo của ta bị người siết đứt rồi” Mọi người nghe vậy đều cười, có người nhanh nhẹn đem ghế tới, Nguyên Thu ngồi hỏi tỉ mỉ Thái Tuyết buổi trưa xảy ra chuyện gì.

Vì Nguyên Thu chỉ là tiểu cô nương, Thái Tuyết cũng không nói rõ ràng, chỉ áp úng nói hai tiểu tức phụ là thiếp thất của Cố Lễ, Nguyên Thu cười lạnh nói “A, xem ra ta có thêm hai di nương mới” Trương mama bước lên nắm tay Thái Tuyết mắng “Nói bậy với cô nương cái gì đó, xem ta có đánh ngươi không”

Nguyên Thu vội kéo tay Trương mama nói “Có gì không thể nói, mẫu thân đang có thân thể, những chuyện này ta quan tâm thay cho người”

Trương mama thu tay cười “Cô nương thật có tâm, chỉ là cô nương quá nhỏ những chuyện này không nên vào mắt cô nương”

Nguyên Thu cười nói “Hiện tại ngoại trừ ta ai có thể quan tâm thay mẫu thân, chẳng lẽ trông cậy vào Nguyên Dung hay sao? Nàng không gây thêm phiền phức đã là may mắn rồi. Mà sao, hôm nay tỉ ấy chưa về?”

Thái Tuyết nói “Đã về, vì phòng lớn loạn thành một đoàn lão gia đã cho nàng về viện trước”

Nguyên Thu cười lạnh nói “Hai ngày trước Trương di nương vừa xong cấm túc có thể ra khỏi viện rồi, Nguyên Dung vừa về, lại thêm hai cái di nương, trong phủ chúng ta càng ngày càng náo nhiệt”

Đám người Chức Mộng, Thái Tuyết thấy sắc mặt Nguyên Thu không tốt, cũng không cười cuối đầu xuống, Nguyên Thu lôi kéo Thái Tuyết nói “Người phục vụ bên cạnh phu nhân mấy năm, xưa nay lạnh lợi, cũng hiểu được nhiều việc, có một số việc không cần ta phân phó người cũng biết làm như thế nào. Về sau trong nhà ăn mặc tất cả ta sẽ quản lý, chớ để a miêu a cầu đánh chủ ý vào”

Thái Tuyết vội hành lễ đáp, Trương mama lần đầu tiên thấy hình dạng này của Nguyên Thu rơi nước mắt “Cô nương của ta, nếu người lớn hơn vài tuổi lão nô cũng không lo lắng nữa”

Nguyên Thu kéo tay nàng nghiêm mặt nói “Thường ngày phu nhân chỉ xem ta như trẻ con, yêu thương sủng ái ta, cái gì cũng không cần ta quan tâm. Nhưng thời điểm hôm nay, mẫu thân mang thai, trên dưới cả phủ đều toàn là người không an phận, mặc dù ta tuổi nhỏ nhưng cũng không để cho bọn họ khi dễ mẫu tử ta”

Trương mama nước mắt chảy mà ngoài miệng cười nói “Cô nương đã lớn, cô nương đã lớn rồi”

26. Chương 26: Nguyên Thu Quản Gia

Cố Lễ dỗ Lý thị ngủ, rồi rón rén xuống giường, mang giày đi nhẹ ra cửa, bọn nha đầu trong sân thấy hành lễ đón, Nguyên Thu tiến lên thỉnh an Cố Lễ.

Cố Lễ thấy sắc mặt Nguyên Thu không tốt, vội vươn tay thử trán của nàng “Sắc mặt sao kém như thế? Bị bệnh phải không?”

Nguyên Thu cười nói “Không có là lo lắng cho thân thể của mẫu thân”

Cố Lễ vuốt trán nàng không nóng liền an tâm “Mẫu thân ngươi vừa ngủ, đừng đi quấy rầy nàng, về phòng trước đi, cơm tối rồi tới” lại quay đầu nói với Thái Tuyết mấy câu “Đứng ở cửa chú ý động tĩnh trong nhà, nói chuyện nhỏ giọng một chút, nếu là đánh thức phu nhân dậy thì chuẩn bị ăn hèo(bị đánh đòn đầy các tình yêu ạ)” Thái Tuyết đáp, dẫn nha đầu đứng bên cửa sổ.

Cố Lễ trở về phòng, Thẩm mama thấy hắn đi vào, vội đứng dậy thỉnh an “Thỉnh an đại lão gia” Cố Lễ bị đại lễ của nàng dọa giật mình, đỡ nàng đứng lên cười nói “Mama lớn tuổi như vậy, lại đến nơi xa xa như vậy, nhanh đứng lên đi”

Thắm mama ngượng ngùng cười đứng lên, Lâm thị, Vương thị vội tiến lên thỉnh an Cố Lễ “Tì thiếp thỉnh an lão gia” Cố Lễ ừ một tiếng gọi một nha đầu vào nói “Cho người thu thập phòng bên cạnh Trương di nương, mang hai vị di nương mới này sang đó”

Có một nha đầu đứng lên rũ tay, Lâm thị, Vương thị đứng lên hành lễ với Cố Lễ đi theo nha đầu kia rời khỏi phòng.

Thắm mama thấy thế nụ cười cứng lại mà không nên nói gì, nhớ tới vừa rồi Lý thị té xỉu liền hỏi “Đại phu nhân khỏe không? Vừa rồi hù chết lão nô, hiện tại tỉnh lại chưa? Đại phu nói thế nào?”

Cố Lễ cười nói “Vừa rồi đại phu nói có tin vui, không có gì đáng ngại”

Thắm mama nghe vậy vỗ tay “Đây chính là chuyện vui to lớn, lão thái thái biết nhất định sẽ vui mừng”

Cố Lễ cười đỡ nàng ngồi, mình ngồi xuống ghế chủ vị uống trà, Thắm mama cũng hớp một tí trà nói “Lại nói, lão nô thật bội phục lão thái thái, quả coi thật chính xác, hẳn là đoán được phu nhân có thân thể không tiên phục vụ lão gia nên mới để nô tì dẫn di nương đến đây”

Cố Lễ gật đầu “Làm phiền lão thái thái phí tâm”

Thắm mama nhỏ giọng nói “Hai người kia là lão thái thái thưởng, một người là thân thích ở tại trong phòng tiểu thiếp thật không tốt mà còn chiết sát mặt mũi lão thái thái”

Cố Lễ rũ mắt dùng nắp trà đẩy lá trà “Chuyện tình bên trong phu nhân sẽ tự an bài, nhưng bây giờ nàng còn đang nghỉ ngơi, không tốt quấy rầy nàng, để bọn họ trước ở chỗ Trương thị đi, có Trương thị chiếu ứng mama không cần lo lắng”

Thắm mama chỉ đành vòng vo nói đến chuyện trong thành, Cố Lễ cũng theo lời hỏi thăm lão thái thái và hai đệ đệ, lại thêm chút chuyện trong nhà mới hỏi “Hai tháng trước ta có gởi thư về, lão thái thái nhận được chưa”

Thắm mama vội vàng cười nói “Nhận được rồi, biết cả nhà đại lão gia mạnh khỏe cũng yên lòng”

Cố Lễ nghe thế yên tâm cười nói “Vậy mama có mang ngân phiếu đến?”

Thắm mama không ngờ Cố Lễ hỏi trực tiếp như thế, chỉ cười nói “Lão thái thái nói trong nhà hôm nay không so được như lúc trước, luôn ra nhiều hơn vào, năm ngoái kinh thành khô hạn, mấy trang viên cũng không có tiền lời. Nhị lão gia, Tam lão gia mặc dù đều là quan ở kinh thành, nhưng quan chức không lớn, không thể so với Giang Nam giàu có đông đúc, không chỉ không kiếm được bao nhiêu bạc mà phải dựa vào bạc của người để tiếp tế”

Cố Lễ nghe Thắm mama giải thích không phản ứng gì, chỉ cười bưng ly trà lên nói “Mấy năm nay đưa về kinh cũng có mấy vạn lượng, thế nào ngay cả hai vạn lượng cũng không lấy được?”

Thắm mama ngồi đó quanh co cười “Cụ thể lão nô cũng không rõ ràng, lão thái thái nói ở nhà đưa đi đều dùng bạc, chắc hẳn ở đây cũng không thiếu, để chuẩn bị trước chờ sang năm trong phủ có tiền đưa thêm cho đại lão gia”

Cố Lễ cầm ly trà trầm ngâm, rồi để cho người thu thập phòng cho Thắm mama nghỉ ngơi, mình đi vào hậu viện, trong sân chỉ còn bọn nha đầu quét dọn, cũng không thấy Thái Tuyết, Cố Lễ đoán Lý thị đã tỉnh dậy, vội vào phòng.

Lý thị đang nửa ngồi trên giường, Thái Tuyết đang bưng một chén canh gà đút cho nàng, Trương mama đang nói nhắc lại lời nói của Nguyên Thu cho nàng nghe, Lý thị nén lệ nói “Nó chỉ là đứa bé bao nhiêu tuổi đâu, cũng muốn vì ta mà quan tâm những thứ này” nói xong thấy Cố Lễ tiến vào, không khỏi nghĩ đến hai thiếp thất mới nạp, lòng cảm không được uất ức, nhất thời lại rơi lệ.

Cố Lễ vừa vào nhà đã thấy Lý thị ở đó gạt lệ, đi nhanh qua lấy tay lau nước mắt cho Lý thị, Lý thị thấy bọn nha đầu đang đứng đó, mặt đỏ lên nghiêng qua một bên chính mình cầm khăn lau nước mắt Cố Lễ dụ dỗ nói “Sao lại như vậy? Mới vừa rồi không phải rất tốt sao? Sao lại khóc nữa?” Vừa nói vừa quay đầu mắng Thái Tuyết “Rốt cuộc là ai làm phu nhân khóc?”

Lý thị kéo tay áo Cố Lễ “Không liên quan đến nàng, là Thu nhi tự tay mang canh đến, ta ăn nhin không được rơi lệ”

Cố Lễ nghe vậy vừa bực mình vừa buồn cười, lấy chén canh trong tay Thái Tuyết dứt cho nàng cười nói “Người xem càng lớn càng trẻ lại, Thu nhi đau lòng ầu thân là chuyện tốt có gì đáng khóc? Nếu người thương yêu Thu nhi thì uống hết canh gà đi, chớ phụ lòng Thu nhi”

Lý thị gật đầu từng miếng từng miếng uống hết bát canh, ăn hơn phân nửa đùi gà mới thả đĩa xuống, Thái Tuyết bưng nước cho nàng súc miệng, Trương mama đứng một bên cười nói “Lần này phu nhân mang thai cũng không có phản ứng gì, nghĩ đến năm đó mang thai Tam cô nương, ba tháng đầu ăn cái gì đều nôn ra cái đó, cả người gầy đi một vòng lớn, hôm nay nghe đại phu nói đã mang thai hai tháng mà phu nhân cũng không phản ứng gì, chắc hẳn là này là con trai”

Lý thị nghe vậy gật đầu cười “Chỉ hi vọng như thế, Sơn nhi có một mình thì buồn một chút, có nhiều huynh đệ về sau giúp đỡ hẳn cũng tốt”

Mọi người gật đầu phụ họa, Lý thị thấy Cố Lễ đang ngồi chợt nhớ đến những người ở kinh thành đến, quay đầu hỏi Thái Tuyết “Thẩm mama và hai thiếp thất an bài ở đâu? Mấy người đi theo cũng cho ở chỗ nào?”

Cố Lễ vội nói “Người nhớ mấy chuyện này làm gì, hao tổn tinh thần và thể xác, Người yên tâm đi ta đã phân phó rồi”

Lý thị nghe Cố Lễ nói vậy có mấy ý định cười nói “Ta vừa mang thai sợ lao lực không tốt, sáu bảy tháng sau là sinh rồi, sợ là không có sức lực quản gia, để Thu nhi giúp ta một chút”

Cố Lễ nghe không khỏi cười nói “Thu nhi mới mấy tuổi, vẫn còn con nít làm sao nó để ý mấy thứ này, đi theo chỉ quấy rầy người thôi”

Lý thị hừ lạnh “Trừ Thu nhi có thể có ai giúp ta quản gia? Chẳng lẽ để Trương thị để ý? Không phải ta nói nàng, cho đến bây giờ đều là tham món lợi nhỏ, cả tiền cho bọn nha hoàn cũng keo kiệt, để cho nàng quản gia mấy tháng cũng đủ cho nàng đời trống đi. Mặc dù tuổi Thu nhi còn nhỏ nhưng rất lanh lợi, mà trong phủ cũng chẳng có chuyện gì lớn, chuyện ăn mặc hàng ngày đều có sẵn, nàng dựa theo làm là được, ta và Trương mama chỉ điểm cho nàng, mà cũng có quản gia Cố Hải và vợ hắn giúp đỡ có cái gì khó khăn? Người sợ có người gạt nàng hay sao?”

Cố Lễ nghe Lý thị nói có đạo lý, lại suy nghĩ thật đúng là không có người thích hợp, Nguyên Dung mặc dù tuổi lớn nhưng tính tình gần đây phát ra cổ quái, Cố Lễ không dám mạo hiểm dùng nàng. Suy nghĩ kỹ cũng thấy chỉ có Nguyên Dung quản gia mới có thể để cho Lý thị an tâm dưỡng thai liền gật đầu “Người an bài người giúp nàng một chút, nói cho quản gia xem xét kỹ mấy mama kia”

Lý thị cười nói “Cái này ta tự biết, mấy mama đó thật đáng sợ, đều bắt nạt kẻ yếu, at sẽ dặn dò Thu nhi”

Cố Lễ gật đầu nói “Còn nửa tháng nữa là Trung thu, kế đó là sinh nhật Thu nhi, để nàng xử lý tốt một lần mới được”

Lý thị cười nói “Để nàng học hỏi là tốt rồi, để cho nàng vui”

Hai người đang cười nói, Nguyên Thu và Cố Sơn đi vào, chúc mừng Cố Lễ Lý thị, rồi ngồi trước giường nàng nói chuyện.

Lý thị hỏi việc học của Cố Sơn, gọi Nguyên Thu đến ngồi cạnh mình cười nói “Mẫu thân hiện tại không thể lao lực, nhưng để mọi chuyện trong phủ không quản cũng không được, con giúp mẫu thân chiếu ứng một chút chuyện nhà được không?”

Nguyên Thu cười nói “Nữ nhi nguyện ý vì mẫu thân chia sẻ chuyện nhà”

Lý thị cười nói “Lát nữa trở về cầm theo sổ sách, các loại sổ sách chi tiêu, dựa theo đó mà làm, các mama trong phủ nhất định sẽ có mảnh mung ăn trộm, vừa nhìn không ngừng trộm uống rượu đánh bài, con phải chú ý các nàng”

Nguyên Thu nhắt nhắt cười đáp, Lý thị cho người đi lấy sổ sách đưa cho nàng, vừa nói một chút cảm thấy mệt mỏi Cố Lễ nói với Nguyên Thu “Thời gian không còn sớm, cho người dọn cơm, mẫu thân người nghỉ

ngôi một chút”

Nguyên Thu, Cổ Sơn đứng lên hành lễ với hai người rồi ra khỏi phòng, trước tiên Chúc Mộng đem sổ sách về viện. Nguyên Thu sai người đi xem Thắm mama tỉnh hay thức, tiểu nha đầu trở về nói Thắm mama còn ngủ. Nguyên Thu cho người dọn cơm, gọi phòng bếp lưu lại một phần cho Thắm mama. Gọi Thúy Oanh đến nói “Sai nhà bếp chiếu theo phần của Trương di nương đưa cho Lâm di nương, Vương di nương. Ngoài ra người đi nói với hai vị di nương nói ta nói: gần đây phòng lớn bận rộn, không kịp quét dọn viện khác trước tiên để cho Lâm, Vương hai vị di nương ở chỗ Trương di nương, họ đồng dạng thân phận với Trương di nương. Mà sắp đến Trung thu, trong phủ bận rộn không có thừa nha đầu đưa cho bọn họ, ta nghe nói họ dẫn theo tiểu nha đầu, trước hết dùng bọn họ. Nếu không giúp được mượn nha đầu chỗ Trương di nương, chờ hết bận Trung thu, để cho bọn buôn người đến phủ cho bọn họ chọn một nha đầu”

Thúy Oanh xúc rèm đi ra ngoài, Cổ Sơn nhìn bộ dạng Nguyên Thu đâu ra đấy không nhận được cuối đầu cười, Nguyên Thu liếc xéo, đỏ mặt ngồi xuống.

27. Chương 27: Nguyên Thu Quản Gia 2

Hai huynh muội đang nói chuyện, Nguyên Dung và Trương di nương kể trước người sau tiến vào, huynh muội ba người thấy lễ rồi ngồi xuống, Trương di nương đứng một bên cười nói “Nghe nói phu nhân có tin vui, đây chính là chuyện vui, nô tì chúc mừng phu nhân” nói xong cất chân muốn bước vào hậu viện. Nguyên Thu thấy vậy vội nói “Di nương khoan đã, bây giờ phụ thân đang ở trong nhà với mẫu thân, vợ chồng hai người còn có chuyện muốn nói, ta vừa rồi qua đó cũng bị đuổi ra ngoài, di nương đi càng thêm bất tiện”

Trương di nương nghe vậy nhất thời cứng đờ đứng đó, tiến không được lui không xong, lúc này nha hoàn vén rèm lên cười nói “Lão gia tới”

Cổ Lễ đến thấy Trương di nương đứng giữa nhà không khỏi nhíu mày quát lên “Làm cái gì mà đứng trời trồng tại đó? Còn không nhanh đi truyền cơm”

Trương di nương nghe vậy đỏ bừng cả mặt hành lễ lui ra ngoài, Cổ Lễ ngồi ở chủ vị, Nguyên Thu rót trà, Nguyên Dung vội quỳ xuống trước mặt Cổ Lễ nói “Nguyên Dung thỉnh an phụ thân, nữ nhi bất hiếu nhọc phụ thân lo lắng”

Cổ Lễ thấy Nguyên Dung quỳ đó cũng không để ý nàng, chỉ tiếp ly trà trong tay Nguyên Thu, mở nắp nhẹ đẩy lá trà, tỉ mỉ thổi từ từ nhấp một hớp mới nhìn nàng một cái nói “Về rồi?”

Nguyên Dung thấy mặt mũi Cổ Lễ nghiêm túc không dám nhiều lời cúi đầu nói “Vâng”

Cổ Lễ cúi đầu đùa giỡn lá trà hồi lâu mới nói “Đứng lên đi”

Nguyên Dung dập đầu đứng lên, chờ Cổ Lễ nói, ai ngờ Cổ Lễ chỉ nói “Dọn cơm” Cũng không nhìn nàng nữa, Nguyên Dung đành ngồi ở vị trí của mình, trong lòng thấp thỏm.

Vốn là nàng viết thư thú nhận chuyện hãm hại muội muội, đã chuẩn bị để bị mắng, tưởng rằng nàng ở trong am ba tháng Cổ Lễ đã hết giận bảy tám phần, chỉ cần mình khóc nhận sai chuyện này sẽ trôi qua. Ai ngờ Cổ Lễ nói cũng không nói, không mắng cũng chẳng phạt nàng, tuy là so với kết quả nàng dự đoán tốt hơn, nhưng trong lòng Nguyên Dung vẫn không yên.

Nguyên Thu thấy vẻ mặt Nguyên Dung không ngừng biến đổi, trong lòng chê cười, cúi đầu ăn cơm cũng không để ý nàng. Bốn người yên lặng ăn xong cơm tối, nha hoàn pha trà xong bưng lên, Nguyên Thu cầm ly trà cười nói “Mẫu thân đã ăn gì chưa?”

Cổ Lễ cười nói “Buổi chiều người nấu canh gà, ta đi ra mẫu thân người còn ngủ, ta phân phó dưới bếp vặn lửa, chờ mẫu thân người tỉnh lại muốn ăn gì thì nấu cái đó”

Nguyên Thu nghĩ nghĩ nói “Chi bằng để Bích nhi tới đây phục vụ, trong sân cũng có phòng bếp nhỏ, mẫu thân muốn ăn cái gì Bích nhi tùy thời có thể làm chẳng phải so với đầu bếp càng tiện nghi”

Cố Lễ vuốt đầu Nguyên Thu cười “Mẫu thân người hay nói nha đầu kia làm đồ ăn rất ngon miệng, chỉ là Bích nhi phục vụ mẫu thân người về sau người muốn ăn gì cũng không dễ, người là cái nha đầu tham ăn có thể nhịn được không?”

Nguyên Thu phiên cái xem thường “Đồ ăn của mẫu thân đều là cực tốt, Bích nhi tới phục vụ mẫu thân nữ nhi lấy cố tới ăn chứ”

Cố Lễ nghe vậy cười phá lên “Là nha đầu người cơ trí. Cũng được, bảo nha đầu tới nay tới. Chờ mẫu thân người ra tháng sẽ trả lại nha đầu cho người”

Nguyên Thu cười đáp, Cố Lễ vì vội muốn chạy đi xem Lý thị nên nói mấy câu rồi cho bọn họ giải tán, mình đi về hậu viện.

Nguyên Thu, Cố Sơn và Nguyên Dung một đường đi về, Nguyên Dung vì suy nghĩ phản ứng của Cố Lễ không có tâm tình nói chuyện nhiều, Nguyên Thu và Cố Sơn không muốn nói to nói nhỏ trước mặt Nguyên Dung, ba người một đường im lặng đến ngã ba, Nguyên Dung lên tinh thần nói “Muội có rãnh đến viện ta chơi, tỉ ở trong am có rất nhiều đồ chơi dành uội”

Nguyên Thu hơi mỉm cười nói “Làm phiên tỉ”

Cố Sơn đưa Nguyên Thu trở về viện, Nguyên Thu gọi Bích nhi vào, cẩn thận dặn dò nàng mới cho nàng đi qua phòng lớn. Lúc Bích nhi vừa tới Lý thị thức dậy, nói với Cố Lễ muốn ăn hoành thánh, Bích nhi vội đi làm, bỏ thêm thịt heo, trứng gà. Buổi chiều Lý thị đã ăn cháo gà nên Bích nhi lấy xương lọc nấu hoành thánh, lại lo lắng Lý thị thấy ngán thả chút tôm khô và ít rau vào.

Bích nhi tay chân nhanh nhẹn chỉ có hai khắc đã nấu xong hoành thánh, múc thêm một chén nữa cho Thái Tuyết bưng vào. Lý thị ăn một ít đã thấy no, kêu Bích nhi tới hỏi việc ăn uống của Nguyên Thu “Đứa bé ngoan, sau này người nấu cái gì cho ta thì làm thêm một phần cho chủ tử người, nàng ăn đồ người làm sợ suốt ngày ăn đồ của phòng bếp cảm thấy không ngon”

Bích nhi cười đáp, nói mấy câu với Lý thị rồi lui ra ngoài, về phòng bếp múc hoành thánh còn lại ra, không bao lâu thấy Thái Tuyết, Trương mama và một nha đầu khác của Lý thị đi ra, ngoắc bảo các nàng đi tới, mấy người ngồi trong phòng bếp vừa cười nói vừa ăn hoành thánh còn dư lại.

Nguyên Thu để Bích nhi đi rồi sai người đóng cửa viện, ngồi dưới đèn đêm sổ sách Lý thị đưa cho lật xem, Chúc Mộng thức giục mấy lần, cho đến canh ba nàng mới rửa mặt đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau Nguyên Thu tỉnh lại thấy trời đã sáng vội gọi Chúc Mộng đến hầu ah5 mình rửa mặt. Thúy Oanh thấy vậy cười nói “Tiểu thư không đi học sao còn sợ trễ”

Nguyên Thu cũng không nói tỉ mỉ với nàng, rửa mặt, vấn sơ kiểu tóc đơn giản liền vội vàng đi qua phòng lớn, vừa vào viện thấy hai di nương mới quỳ ở cửa, Thắm mama đứng sau hai người, Nguyên Thu thấy thế đi chậm lại cười nói “Sáng sớm hai vị di nương phạm lỗi gì mà quỳ thế này?”

Thắm mama quay đầu thấy Nguyên Thu hành lễ cười nói “Các nàng đến kính trà cho phu nhân, bọn nha đầu nói phu nhân còn chưa dậy, họ đành chờ đợi ở đây”

Nguyên Thu hơi gật đầu dẫn theo nha đầu đi vào sảnh ngồi, một hồi lâu nghe tiểu nha đầu báo với Lý thị, Nguyên Thu xem canh giờ đoán Cố Lễ đã đến nha môn dẫn Chúc Mộng, Thúy Oanh trực tiếp đi cửa sau vào viện.

Lý thị lười biếng ngồi trên ghế Thái Tuyết vấn tóc cho nàng, Bích nhi một mình ở phòng bếp làm điểm tâm, từ rửa rau đến nấu cháo đều là Bích nhi tự thân tự lực, không mượn tay người khác trừ Trương mama và Thái Tuyết thỉnh thoảng đi vào hỗ trợ những người khác đều phải đứng rất xa không dám đến gần.

Nguyên Thu thấy Lý thị rửa mặt xong cho truyền cơm, Bích nhi đem hộp đựng thức ăn đi ra ngoài, Nguyên Thu thấy cháo cũng có dạng xanh lá cây không khỏi cười nói “Nhìn nhẹ nhàng lại có chút muốn ăn”

Thái Tuyết cười nói “Phu nhân, nhìn bộ dạng của cô nương chắc chưa ăn gì đã tới”

Lý thị cười mắng nàng “Cũng biết nói đùa, còn không nhanh múc cháo cho cô nương” Nguyên Thu cười hì hì ngồi bên cạnh Lý thị, bồi nàng nói chuyện, lại không ngừng gấp thức ăn cho nàng, Lý thị bất tri bất giác

ăn hơn nửa chén.

Nguyên Thu thấy Lý thị ăn no cũng bỏ đũa xuống, tự nhiên có nha đầu đưa khăn tới, hai người lau miệng súc miệng, Lý thị cười nói “Nhìn con ăn ngon lành như vậy, ta cũng không nhịn được ăn nhiều hơn”

Nguyên Thu cười nói “Nữ nhi sẽ ngày ngày đến chỗ mẫu thân ăn điểm tâm”

Mẫu tử hai người đang nói chuyện có nha đầu vào bẩm báo “Thẩm mama dẫn hai vị di nương mới chờ thỉnh an phu nhân”

Lý thị nghe vậy sắc mặt lạnh xuống, Nguyên Thu nháy mắt cho nha đầu kia nói “Đại phu nói phu nhân vừa có thân thể, hai di nương lại đến từ nơi khác theo đường đi lỗ mang theo bệnh gì lấy cho phu nhân sẽ không tốt. để các nàng ở trong sân nửa tháng, kiểm đại phu xem thử, nếu không có việc gì thì mới kính trà cho phu nhân”

Nha đầu kia vội đi, Thái Tuyết gọi nàng lại “Để ta đi nói, để Thẩm mama thấy phu nhân không chậm trễ nàng. Người miệng lưỡi không khéo, Thẩm mama hỏi vài câu liền luống cuống”

Nguyên Thu cười nói “Người đi mới phải, đi nói với Thẩm mama thật đáng thương cho nàng là lão nhân gia một đường từ Hàng Châu tới đây, xương cốt không biết có chịu đựng được hay không, cũng ở trong sân nghỉ ngơi nửa tháng, mỗi ngày cũng không cần đi thỉnh an, đồ ăn thì nha hoàn tự đem tới đó, thường ngày cũng có người phục vụ để cho lão nhân gia nghỉ ngơi một chút, chờ đại phu đến cũng xem cho Thẩm mama một chút”

Thái Tuyết đáp lời đi ra ngoài, một lát sau trở lại cười nói “Hai vị di nương ở đó quỳ, quản sự mmam đều đến cửa đứng ở trong sân tùm hai tùm ba nói chuyện, hai người quỳ gối ở cửa nô tì đi ra mặt họ đều đã đỏ bừng, nô tì nói xong hai người không ngừng liên tục đáp đi trở về, Thẩm mama cũng không ngăn cản được”

Nha đầu trong phòng nghe vậy cũng nín cười, Lý thị không dám cười sợ động thai khí, dùng tay vuốt đầu Nguyên Thu nói “Còn không cùng ta đến phòng phía trước, những quản sự kia sợ là đang đợi con đấy. Con lấy uy phong của cô nương ra cũng đừng làm cho bọn họ xem thường con”

Nguyên Thu cười phụ Thái Tuyết đỡ Lý thị đến phòng trước, Trương mama cầm da mềm trải trên giường, lấy gối dựa Nguyên Thu lúc trước làm, Nguyên Thu đỡ Lý thị dựa lên mình ngồi bên cạnh, mới phân phó gọi mấy quản sự kia vào.

Những quản sự kia hôm qua nghe nói là phu nhân sẽ đem việc quản gia dạy cho tam cô nương, trong lòng có chút nghi ngờ, hôm nay thấy tam cô nương nghiêm nghị ngồi đó, trong lòng tin bảy tám phần âm thầm chê cười “Tam cô nương mới bao tuổi, là nha đầu chưa lấy chồng, mặt mũi lòng dạ mềm mỏng, làm gì có bản lĩnh lớn như vậy mà quản gia”

Nguyên Thu thấy các nàng không ngừng đưa mắt nhìn nhau, tất nhiên là biết họ nghĩ gì. Nàng cũng không mở miệng, không nhìn bọn họ, thẳng lưng bưng trà uống, mấy quản sự nhìn nhau đủ rồi mới phát hiện trong phòng yên lặng đáng sợ, tâm tình mỗi người không khỏi tuột xuống. Có kẻ to gan liếc mắt nhìn thấy Lý thị nhắm mắt dưỡng thần, trên mặt tam cô nương cũng không có một tia hốt hoảng, trầm tĩnh như nước ngồi ngay ngắn ở đó. Hình như cảm thấy có người nhìn, nàng nâng mắt lên lạnh lùng nhìn quản sự này một cái, dọa nàng cúi đầu xuống thấp.

Nguyên Thu ngẩng đầu lên nhìn một vòng, thấy các nàng ai cũng xuôi tay cúi đầu mới mở miệng nói “”Từ bên này qua, bắt đầu nói”

Quản sự này vội tiến lên thỉnh an nói “Nô tài trông nom rau dưa...”

Phía dưới các quản sự từng người từng người nói, Nguyên Thu theo lịch cũ xử lý, các quản sự còn lại thấy thế không khỏi thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ trong lòng “Cũng là giả vờ giả vịt thôi, còn không phải theo lịch cũ đến quản. Có mấy người muốn dùng mách lới bắt đầu động tâm. Chuyện bên này chưa xử lý xong thấy có tiểu nha đầu chạy vào nói “Thưa cô nương, Trương di nương và Lâm di nương đánh nhau”

Nghe nói xong không chỉ có Nguyên Thu ngây dại, ngay cả Lý thị cũng mở mắt.

28. Chương 28: Di Nương Tranh Cãi

Nguyên Thu thấy năm, sáu mama còn chưa trả lời, trừng mắt nha đầu ngoài cửa “Hấp tấp vội vàng cái gì, có quy tắc không?” Nha đầu kia bị dọa xuôi tay đi ra ngoài cửa. Trong lòng Nguyên Thu có chút ngạc nhiên nhưng vẫn chờ xử lý xong mấy chuyện còn lại, tiễn mấy mama trong phòng đi ra quay đầu nhìn Lý thị “Mẫu thân, con đi bên kia nhìn một chút”

Lý thị để Thái Tuyết đỡ mình đứng lên, hơi hơi nâng hông nói “Dẫn Trương mama theo, có vài điều cô nương không tốt nói chuyện”

Nguyên Thu đáp nhìn nha hoàn đỡ Lý thị về phòng, mình dẫn Trương mama, Thái Tuyết một đường đến viện Trương di nương. Xa xa chỉ nghe thấy tiếng mắng chửi trong sân, âm thanh khuyên can loạn thành một mảnh.

Nguyên Thu cau mày Chúc Mộng đỡ vào viện thấy Trương di nương đang đánh nhau với Lâm di nương, búi tóc Lâm di nương phân tán hơn phân nửa. Trên trán cũng dất hai cây trâm tay áo rộng mở hiện ra một vết thương lớn, đai lưng nửa lỏng nửa chặt dính trên eo, phía trên còn treo một cây trâm. Mà mười ngón tay tiêm tiêm của Lâm di nương, móng tay dài nửa tấc, bắt trên mặt Trương di nương mấy đạo vết máu. Cây trâm trên đầu Trương di nương thường hay cài chẳng biết đi đâu, trên đất xóc xếch mấy cây trâm bạc rơi vãi không biết là của người nào.

Một vòng nha hoàn mama, nửa thật nửa giả lôi kéo, trong miệng cũng khuyên can, nhưng không thấy có ai động thủ can ngăn, đều chỉ nhẹ nhàng nắm lấy vạt áo hai người. Như Lan, Như Mai hai đại nha hoàn bên cạnh Trương di nương ngược lại liều chết can ngăn, nhưng quá nhiều người vây quanh một lúc đã bị đẩy ra. Chẳng những chẳng giúp gì được cũng bị Lâm di nương đánh mấy bạt tai.

Chúc Mộng thấy bộ dạng hai vị di nương nhếch nhác không dừng được xì cười một tiếng, Nguyên Thu liếc xéo nàng, Chúc Mộng mới thu nụ cười quát lên “Đều đã chết hết sao? Còn không biết kéo hai di nương ra?”

Mọi người vây quanh xem náo nhiệt nghe thấy âm thanh mới biết Nguyên Thu tới, vội vàng ba chân bốn cẳng kéo hai người ra. Nguyên Thu thấy quần áo hai người xóc xếch không nhìn được mắng “Phu nhân cẩn tĩnh dưỡng, di nương không biết thông cảm thì thôi còn ở trong sân đánh nhau. Người xem nhìn bộ dạng hai người có còn thể diện của di nương không?”

Trương di nương ở trong phủ đã mười năm tự nhiên biết địa vị của Nguyên Thu, trong lòng mặc dù tức giận bất bình nhưng cũng thấp đầu không dám mở miệng. Lâm di nương mới đến, lại không được cưng chiều thấy Nguyên Thu dẫn người đến trong lòng cũng biết sợ, cũng không dám nói nhiều.

Nguyên Thu thấy hai người cũng đang hoảng, liền quát lên “Di nương còn không nhanh về thay đổi y phục” Liền có nha hoàn của hai người đỡ đi trở về, Nguyên Thu quét mắt nhìn nha hoàn mama trong sân, thấy có phòng bếp có trong vườn có quét tước sân nhà liền cười lạnh nói “Ngày thường làm việc không thấy các người tích cực như vậy, thấy náo nhiệt ai cũng chạy đến. Các di nương đánh nhau cũng không nghiêm túc khuyên nhủ, mọi người ở đây náo nhiệt xem chuyện cười. Trương mama còn không gọi vợ quản gia tới đây cho ta?”

Trương mama vội cho nha đầu gọi một nhà Cổ Hải tới, những người rảnh rỗi cũng đứng thành một dãy ở chân tường. Nha hoàn của Trương di nương cũng gọi Nguyên Thu vào nhà dùng trà.

Nguyên Thu vào nhà uống hơn nửa chung trà, Trương di nương và Lâm di nương thay đổi xong y phục chạy tới, một vốc nước mặt nước mũi nói đối phương xấu bụng, Nguyên Thu nghe hồi mới rõ ràng mọi chuyện.

Lúc Lâm di nương tới Hàng Châu chỉ dẫn theo một nha hoàn bên người đến, vì Nguyên Thu nói trong phủ đang chuẩn bị cho Trung Thu không có nha đầu cho nàng nói nàng có chuyện gì trước mượn nha hoàn của Trương di nương đi làm. Sáng sớm hôm nay Lâm di nương bị Thắm mama kéo dậy khỏi giường rửa mặt chải đầu đi phòng lớn kính trà, ai ngờ đợi một canh giờ ngay cả mặt Lý thị cũng không thấy, còn bị một đám mama chỉ chỉ trỏ trỏ. Lâm trở về nổi giận, tức không chịu được lại cảm thấy đối liên sai nha đầu xảo xảo bày cơm, ai ngờ xảo xảo nói phòng bếp không đưa điểm tâm qua. Nghe nha đầu của Trương di nương

nói là tự mình đi tới phòng bếp lấy, xảo xảo mới đến không biết vị trí của phòng bếp. Vì vậy Lâm di nương ra viện chỉ một nha hoàn đi lấy cơm ỉnh.

Nếu là tiểu nha đầu bình thường thì cũng được nhưng cố tình là Lâm di nương chỉ nha hoàn hồi môn của Trương di nương là Như Lan. Như Lan thấy Trương di nương mấy ngày nay thoát khỏi cấm túc nên vui mừng không khỏi ăn mặc xinh đẹp cho Cố Lễ nhìn mình thêm một chút, ai ngờ Cố Lễ chưa đến viện Trương di nương kinh thành đã phái hai vị di nương đến. Nam nhân là có mới nói cũ hướng chỉ là hai di nương như hoa như nguyệt mà Trương di nương tuổi cũng không trẻ tuổi đã sinh con vóc người cũng đã biến dạng, đứng chung với hai người lập tức đã thấy không so sánh được. Nhất thời Trương di nương cảm thấy việc mơ ước sinh con đã đánh bay hơn phân nửa. Cố tình lúc này Lý thị lại có tin vui, Cố Lễ càng thêm ném Trương di nương sau ốt, không chỉ không đến phòng nàng ngay cả khi nàng lên phòng phục vụ cũng không liếc mắt nhiều thêm một cái. Trương di nương nản lòng thoái chí, quay về khóc hơn nửa đêm, bị đả kích nặng buổi sáng hôm sau lại nói năng gay gắt.

Như Lan đang lo lắng cho Trương di nương vừa mới đi sắc thuốc trở về thì thấy Lâm di nương chỉ về phía nàng bảo nàng đi lấy cơm. Như Lan tất nhiên phải một cái không đi để ý đến nàng, lửa giận trong lòng Lâm di nương chưa tan thấy ánh mắt Như Lan khinh thường nhất thời giận ngút trời, xông lên đánh đổ chén thuốc của nàng.

Trương di nương ở trong phòng nghe thấy tiếng Như Lan tanh chấp với người khác nên ra ngoài nhìn. Đúng lúc nhìn thấy Lâm di nương đánh Như Lan một bạt tai, Như Lan uất ức bùm mặt không dám động thủ, Trương di nương lập tức xông ra ngoài đánh nhau với Lâm di nương.

Nguyên Thu đại khái hiểu rõ mọi chuyện, tự nhiên cũng rõ tâm ý của các nàng liền cười nói “Ta thấy có gì lớn lao đâu, hai vị di nương chỉ vì chuyện nhỏ như vậy mà đánh nhau. Chuyện này vốn là ta không đúng, bên Lâm di nương không đủ nha hoàn mà trong phủ cũng không quen. Nguyên bản là nên đưa nha đầu tới đây nhưng mẫu thân gần đây không khỏe ta lại vội chuyện Trung Thu lại không thể chọn nha hoàn cho Lâm di nương cũng làm cho Lâm di nương uất ức”

Lâm di nương nghe vậy vội nói “Cô nương sao lại nói vậy, uất ức hay không uất ức gì, ta cũng là người trong phủ, bọn nha đầu bận rộn cho ngày lễ ta ít đi nha đầu phục vụ cũng không có gì”

Nguyên Thu nghe vậy hơi mỉm cười nói “Nếu Lâm di nương nghĩ như vậy là tốt, bằng không trong lòng Nguyên Thu cũng không dễ chịu được” Lại nhìn ngón tay Lâm thị thở dài “Đáng thương móng tay xinh đẹp của di nương, gãy hơn phân nửa, lát nữa bảo nha đầu chỉnh sửa lại, sau này có thể tốt lên”

Lâm di nương vội thấp đầu, thấy móng tay mình giữ gìn hơn nửa năm bị gãy bảy tám phần nhất thời đau lòng phần hận trọn mắt nhìn Trương di nương.

Nguyên Thu giống như nhìn không thấy ánh mắt của Lâm di nương, quay đầu cười nói với Trương di nương “Trương di nương vào phủ đã mười năm xưa nay cũng vô cùng hiểu quy cũ, hôm nay sao lại đánh nhau với Lâm di nương, nếu phụ thân biết sẽ rất tức giận. Trong viện của người nhiều người Lâm di nương mượn hai người sai bảo cũng không có gì, hướng chỉ hai vị di nương ở trong sân của người, người không thể không chăm sóc. Nếu họ có việc gì người cũng không tiện giao phó”

Trương di nương vội cười “Là ta lỗ mãng làm cho cô nương quan tâm”

Nguyên Thu nghe vậy gật đầu cười nói “Hai vị di nương là người vô cùng hiểu chuyện, có gì nói ra là tốt rồi về sau vạn lần không được động thủ, nếu để phụ thân biết hai vị di nương không thể không bị phạt cấm túc”

Trương di nương nghe vậy vội chạy tới thay nước trà cho Nguyên Thu, bưng đưa nàng khẩn cầu nói “Lần này là di nương hồ đồ, cô nương ngàn lần không nên nói cho lão gia”

Nguyên Thu nhận lấy vỗ tay trấn an nàng nói “Di nương yên tâm, chỉ là về sau không được đánh nhau như vậy nữa. Lần đầu ta gạt giúp các người, lần sau ngàn lần cũng không dám thay các người giấu giếm”

Trương thị cười nói “Di nương tạ ơn cô nương, về sau cô nương muốn đồ chơi gì cứ nói với di nương, di nương giúp người”

Nguyên Thu cười nhìn nàng một cái cũng không đáp lời lại nói với Lâm di nương “Lâm di nương không cần lo lắng. Trương di nương rất dễ sống chung, nếu người buồn bực đi phòng nàng ngồi nhiều một chút, hai người quen thuộc thì tốt lên thôi”

Lâm di nương đành cười đáp. Nguyên Thu vỗ tay cười nói “Nhìn hai người không phải hòa hảo rồi sao” Trương di nương cũng toét miệng cười, lại kéo căng vết thương trên mặt đau đến không chịu được.

Nguyên Thu vội vàng kêu lên “Nhanh đi lấy được àu xanh lần trước phụ thân mang về, cái này rất có tác dụng, thoa lên mặt thanh mát mà không lưu lại sẹo”

Chức Mộng tiến lên nói “Lần trước cô nương đứt tay được cao đã dùng hết chỉ bằng giờ đi lấy chỗ mama quản sự”

Nguyên Thu gật đầu cười đáp “Cũng tốt, Như Lan đi theo đi, thuận tiện đem thuốc của di nương người sắc lại”

Như Lan tiến lên hành lễ đi theo Chức Mộng ra ngoài, một lát hai người trở lại cùng nhau, cầm trong tay một cái bình sứ trắng nhỏ, Nguyên Thu mở ra ngửi một cái cười nói “Đúng là loại này” Nói xong đưa cho Trương di nương, Trương di nương đưa tay tới đón Nguyên Thu rút tay về cười nói “Chỉ bằng để Lâm di nương rửa tay thoa cho người xem như để nàng bồi tội”

Lâm di nương nghe vậy sắc mặt như sắp phun hỏa, Nguyên Thu cười khanh khách nhìn nàng, Lâm di nương thấp đầu nói “Ta rửa tay trước” nói rồi trở về phòng, một lát sau ra đón lấy bình cẩn thận từng li từng tí thoa lên cho Trương di nương.

Nguyên Thu gật đầu nói “Thuốc này thoa hai ngày là tốt liền. Được rồi, các người cũng hòa thuận rồi, ta phải trở về còn vài chuyện nữa”

Lâm di nương và Trương di nương hai người tiễn Nguyên Thu đi ra. Nguyên Thu thấy Cổ Hải ở cửa sau lại thấy chân tường đứng một dãy nha hoàn mama liền nhíu mày nói “Họ tự tiện chạy đến vốn là phá hư quy cũ hướng chỉ ra ngoài nhìn di nương chê cười nên lôi ra ngoài đánh mười hèo nhưng phu nhân có chuyện vui gần đến Trung Thu cũng miễn đánh hèo chỉ phạt một tháng tiền tiêu vặt, nếu có lần sau, đánh xong đuổi ra ngoài”

Cổ Hải vội cười nói “Cô nương tốt bụng thiện nghi cho các nàng” Hướng đám người kia quát lên “Còn không dập đầu với cô nương, nên đi làm gì thì đi làm đi”

Mấy nha hoàn mama kia quỳ xuống dập đầu rồi mới lui ra.

Nguyên Thu trở lại đem chuyện nhỏ to đều nói hết cho Lý thị, Lý thị mỉm cười gật đầu “Chuyện này cứ như vậy đi, cũng đừng nói cho phụ thân người đừng để hấn phiền lòng”

Nguyên Thu vội đáp cười nói “Con cũng nghĩ như vậy cũng không phải chuyện gì lớn”

Lý thị hơi nhắm mắt nói “Vương di nương buổi sáng không ra?”

Nguyên Thu lắc đầu “Theo lí mà nói động tĩnh trong sân lớn như vậy, nàng không thể không biết, nàng tới với Lâm di nương theo lí nên ra ngoài khuyên can ai ngờ nàng làm như không biết đóng cửa trong phòng giả bộ ngủ”

Lý thị cười lạnh nói “Nàng là nha đầu bên cạnh lão thái thái cũng tinh ranh lắm”

Nguyên Thu vội nói “Mẫu thân mặc kệ bọn họ muốn làm gì cần gì hao tổn tinh thần”

Lý thị suy nghĩ nói “Phụ thân người muốn đi núi Trang Tử qua Trung Thu, hôm nay ta có thân thể cũng không thể đi, hiện tại thì nhiều cái gì cần chuẩn bị, nếu như có gì không được thì tới hỏi ta”

Nguyên Thu cười đi ra ngoài kêu quản gia tìm địa phương bằng phẳng làm một cái đài cao để Trung Thu ngắm trăng. Lấy rau quả trong trang đưa lên nhìn theo danh sách lại theo lệ cũ của năm ngoái dự bị quà tặng cho các phủ viết xuống, căn cứ tình huống mà tăng giảm một hai loại tự mình đưa Lý thị xem, Lý thị sửa lại một hai loại, sửa thêm mấy thứ đưa Nam Bình Vương phủ mới đưa lại cho Nguyên Thu.

Nguyên Thu theo danh sách chuẩn bị bận rộn hai ngày liền nghe Trương di nương kêu gào ngoài phòng của mình “Cô nương, người làm chủ cho di nương”

Nguyên Thu vội cho người dẫn di nương đi vào liền bị mấy vết sẹo trên mặt nàng dọa sợ.

29. Chương 29: Lễ Trung Thu

Nguyên Thu vội tiến lên vịn Trương di nương, lên tiếng hỏi “Trên mặt di nương sao lại như thế này? Chẳng lẽ không bôi được cao kia của phụ thân sao?”

Trương di nương mặt đầy nước mắt hận cần rằng nói mắng “Nhất định là bị Lâm tiểu yêu tinh kia bỏ thêm đồ gì vào, lúc đó nàng giúp ta thoa thuốc ta cảm thấy vết thương nóng rát chỉ xem như lần đầu thoa thuốc vết thương bị kích thích cũng không để ý. Mấy lần sau thoa vẫn cảm thấy nóng rát, cứ nghĩ là thuốc tốt lão gia lấy từ bên ngoài chắc không sai. Nhưng hôm nay là ngày thứ ba vết thương không tốt lên lại hiện ra sẹo”

Nguyên Thu nghe vậy không khỏi rơi lệ nói “Này sao có thể, được cao tốt như vậy sao trị không được vết thương?” Nói xong quay đầu về nha đầu ngoài cửa kêu “Còn không nhanh thỉnh đại phu tới xem thử”

Nha đầu kia đáp một tiếng vội vàng hấp tấp chạy ra ngoài, Nguyên Thu lau nước mắt lôi kéo tay trấn an Trương di nương nói “Di nương về phòng trước chờ ta một lát, ta đi tới phòng lớn” Lạ quay đầu phân phó Chúc Mộng “Người đưa di nương trở về, thuận tiện nhắc Lâm di nương và Vương di nương một lát đại phu đến không nên tự tiện ra ngoài phòng tránh gặp mặt”

Chúc Mộng lên tiếng nhẹ nhàng đỡ Trương di nương một đường theo nàng vừa nói chuyện vừa trở về viện. Lúc Nguyên Thu đến phòng lớn Cố Lễ cũng ở đây, nghe Nguyên Thu nói nhất thời trừng mắt dựng thẳng nói “Thuốc cao kia của ta là thượng hạng, một lượng bạc một chai đối với những vết thương kia là cực kỳ có tác dụng. Vấn đề lại cho Sơn nhi dùng, hẳn học võ không tránh khỏi bị thương tay chân, Nguyên Thu tốt bụng thường được cao tốt như vậy cho Trương di nương. Được cao tốt như vậy sao qua tay Lâm thị lại thành độc dược? Đây rốt cuộc là cái biểu muội gì chính là cái tai họa”

Lý thị vội lôi kéo Cố Lễ khuyên nhủ “Lão gia bớt giận, để đại phu nhìn trước một cái rồi lại nói. Có lẽ Trương thị xúc thuốc không đúng hạn cũng không chừng”

Cố Lễ hừ nói “Trương thị để ý nhất chính là dung mạo của mình, nàng làm sao quên thoa thuốc sợ một ngày bôi tám lần còn chê ít”

Nguyên Thu nghe vậy rơi lệ nói “Nữ nhi vốn là để cho Lâm di nương tự mình thoa thuốc cho Trương di nương xem như bồi tội ai ngờ lại thành như vậy. Nếu Trương di nương vì vậy mà bị hủy dung không phải là sai lầm của nữ nhi hay sao”

Cố Lễ thấy Nguyên Thu rơi lệ, lại thấy Lý thị ở bên cạnh nhìn nữ nhi tâm đau vội ôm Nguyên Thu vào ngực an ủi “Chuyện này không liên quan người, là các nàng tự tìm đường chết, mau lau nước mắt đi mẫu thân người đau lòng”

Nguyên Thu nức nở khóc không ngừng, Lý thị ôm nàng an ủi một hồi lâu mới có người đi vào nói “Đại phu nói vết thương là chạm phải vật kích thích mới có sẹo nhưng Trương di nương đã bôi xong được cao đại phu không biết trong được cao có chất gì”

Cố Lễ nghe liền nhắc chân đi vào viện Trương di nương, vừa vào cửa thấy Trương di nương khóc khuôn mặt đầy nước mắt nước mũi. Cố Lễ ghét bỏ cau mày phân phó Như Lan rửa sạch mặt cho Trương di nương liền nhìn thấy vết sẹo rõ ràng trên mặt nàng. Mấy đạo phần hồng bì ngang dọc trên mặt trong lòng Cố Lễ không khỏi chán ghét thêm mấy phần.

Trương di nương thấy sắc mặt Cố Lễ không tốt chợt nhớ tới dung mạo mình đã bị hủy, mắc cỡ quay đầu chảy nước mắt thêm dầu thêm mỡ nói lại chuyện hôm đó một lần, một mực chắc chắn là Lâm di nương hôm đó bỏ thêm đồ vào được cao của mình.

Cố Lễ thấy Trương di nương khóc sụt sùi trong lòng chán ghét vô cùng chỉ đành phân phó cho người lấy bình được cao khác đưa cho nàng “Đây cũng là được cao kia, tự người thoa mặc dù vết sẹo có thể không

tiêu trừ nhưng so với hiện tại tốt hơn một chút, người bơi nhiều chút nếu vết sẹo không tốt hơn trước thì đừng ra ngoài chạy loạn”

Trương di nương thút thít nhận lấy được cao, thuận thế nửa tựa vào trong ngực Cố Lễ, cánh tay Cố Lễ nửa ôm nàng trấn an nàng mấy câu cuối đầu nhìn mặt nàng một cái tâm thần liền yên ổn, đẩy nàng ra nhắc chân bước đi “Ta đi xem phu nhân, người nghỉ ngơi cho khỏe”

Trương thị bị Cố Lễ đẩy đụng bàn eo đau lệ chảy ròng ngẩng đầu đã thấy Cố Lễ ra ngoài viện rồi. Lúc này phòng bên trái mở ra Vương di nương cầm mấy túi lưới đi ra ngoài. Cố Lễ nghe âm thanh dừng một chút nghiêng đầu nhìn Vương di nương, Vương di nương vội tiến lên thỉnh an “Tì thiếp Vương thị thỉnh an lão gia”

Cố Lễ quan sát Vương di nương vài lần gật đầu nói “Thì ra là Thái Châu, đang định đi đâu vậy?”

Wương di nương thẹn thùng e lệ nói “Tì thiếp nghe nói Trương tử tử tâm tình không tốt, có ý cầm mấy túi lưới hôm nay vừa kết đi tìm nàng, thuận tiện trò chuyện với nàng”

Cố Lễ gật đầu cất tiếng nói “Người trở về đi, nàng cần tĩnh dưỡng vài ngày nữa nàng tốt hơn rồi đi xem nàng”

Wương di nương vội phúc phúc thân thể “Dạ, tì thiếp nghe lão gia an bài”

Cố Lễ lại nhìn nàng một cái mới vội vã ra khỏi viện môn trở về phòng lớn. Vào cửa thấy Nguyên Thu tựa vào ngực Lý thị nói gì đó, chọc Lý thị cười không ngừng, vội tiến lên lời Nguyên Thu ra “Không thể nửa nằm trong ngực mẫu thân người, cẩn thận đè ép bụng của nàng”

Nguyên Thu nghe vậy vội ngồi dậy, Lý thị thuận thế ngồi dậy, tựa trên đệm hỏi “Trương thị sao? Vết sẹo có nghiêm trọng không?”

Cố Lễ nhíu mày nói “Ai biết, ta cấp thêm được cao cho nàng, nhìn được hay không phải xem vận mệnh của nàng. Lâm thị không nên ở trong sân Trương thị nữa cách các nàng xa xa cẩn thận náo cả đời”

Nguyên Thu vội nói “Thật ra không còn viện trống nhiều, có một phòng là gần phòng lớn để cho tiểu đệ đệ trong bụng mẫu thân. Một cái khác cách viện con gần một chút, con đã hỏi mẫu thân để chuẩn bị làm thư phòng. Còn lại hai cái ở trong góc hướng đông, đi đến đây phải mất hai khắc hơn nữa trong nhà có chút lộn xộn chỉ sợ không có phương tiện để ở”

Cố Lễ nói “Xa chút tốt hơn, tùy tiện dọn dẹp một cái để Lâm di nương qua đó ở đi, đưa thêm hai mama cho nàng”

Lý thị gật đầu nói “Vậy cũng tốt, chỉ là Vương thị có muốn dời đi cùng nhau không? Dù sao hai viện gần nhau, cùng dọn dẹp ra ngoài cũng không khó khăn”

Cố Lễ suy nghĩ xong nói “Trước hết cứ để nàng ở lại trong viện Trương di nương trước. Ta thấy nàng cũng hiểu lễ nghĩa, hưởng chi phục vụ lão thái thái nhiều năm cũng biết tiến biết lùi”

Lý thị nghe vậy cười như không cười nhìn Cố Lễ một cái mới quay đầu lại nói với Nguyên Thu “Vậy làm theo lão gia an bài thôi”

Nguyên Thu đứng dậy cười nói “Vậy con đi làm đây” Nói xong thối lui ra khỏi phòng nhỏ giọng phân phó Chúc Mộng đi hỏi thăm xem Cố Lễ nhìn thấy Vương di nương khi nào. Minh thì đi tìm quần áo sai dọn dẹp viện lại tự chọn hai mama điều ngoa đưa cho Lâm di nương.

Dọn dẹp xong phòng cho Lâm di nương cũng đến tiết Trung Thu.

Trong vườn đã bày hương án từ sớm, trên hương án ánh trăng sáng rọi, Nguyên Thu chọn dưa hấu lớn, tiên ngấu, thạch lưu, khoai sọ, quả táo, quả nho, mặn chớ bày lên xong nha đầu phòng bếp bưng một mâm bánh Trung Thu tới cười nói “Bánh cô nương muốn đã làm xong” Có người tới nhận lấy bánh bày lên hương án.

Nguyên Thu thấy Trương, Vương, Lâm ba vị di nương đã đến, Nguyên Dung, Cố Sơn cũng đến. Nguyên Thu nhìn trời đã thấy đến giờ tuất sai người đi phòng lớn mời Cố Lễ và Lý thị tới.

Người một nhà ngồi nói vài lời thấy màn đêm từ từ buông xuống, trăng sáng chậm rãi lên cao. Cổ Lễ rửa tay đốt hai cây nến đỏ, chia ra cắm hai bên hương án. Mọi người theo thứ tự bái tế ánh trăng, Cổ Lễ lấy dao cắt bánh trung thu, mọi người cầm một miếng ăn mới ngồi xuống chỗ của mình.

Lý thị nhìn quanh một vòng thấy một cái bàn xung quanh dùng bình phong ngăn cách, trong bình phong bày mấy án nhỏ, phía trên bày đầy hoa quả tươi, chung quanh cái bàn treo đủ loại đèn lồng trông rất đẹp mắt.

Lý thị cười nói với Cổ Lễ “Một đứa bé như nàng làm mấy thứ đồ này xem ra đẹp hơn ta”

Cổ Lễ gật đầu nói “Nữ hài tử nên học nhiều chút mới đúng”

Nguyên Thu nghe hai người đang khen mình, đỏ mặt cọ xát Lý thị một lúc, sai người lấy lồng hấp ra trong lồng hấp là mấy cái đĩa đầy cua đồng. Vì Lý thị mang bầu không dám ăn cua, nên rửa tay lột cho Cổ Lễ hai con lại lấy chút thịt cho Nguyên Thu.

Nguyên Thu ăn xong một con nhìn thấy Trương di nương bên cạnh bàn bên kia cầm cua gặm không ngừng, Lâm di nương lại ngồi bên cạnh khinh thường cười lạnh, Nguyên Thu liền đứng lên nói “Di nương ăn thêm một chút hôm nay còn nhiều cua lắm” Vừa cười phân phó nha đầu nói “Đem tương giò buổi chiều chia làm hai bàn để lên bàn di nương bên kia, đùi dê thịt bò cũng phân làm hai bàn đưa đi qua”

Tiểu nha đầu đáp, bưng bàn thịt đi qua, Trương di nương thấy vậy vội gấp thêm mấy miếng giò lại không ngừng ăn thịt đùi dê, Nguyên Thu cười nhìn Trương di nương một cái, mới ngồi xuống lột khoai sọ cho Lý thị ăn.

Cổ Sơn kể những chuyện lí thú mình và thế tử học cho Lý thị nghe, cũng nói những chuyện lí thú bên ngoài cho Nguyên Thu nghe thấy Nguyên Thu nghe say sưa liền nói “Thế tử nói Nguyên Thu muội muội giỏi nhất là mấy món ăn chơi, nói ca lần sau ra ngoài mang theo muội đấy”

Nguyên Thu cười nói “Muội đâu có ở không, hôm nay không chỉ học nữ công còn giúp mẫu thân quản gia suốt ngày bận thậm chí đi ngủ còn không đủ”

Cổ Sơn cười nói “Đúng vậy, ta đã nói với thế tử rồi, muội hôm nay là người bận rộn, không so được với trước kia, hiện tại không thể ra khỏi cửa”

Lý thị nghe cười nói “Đứa bé này, sao lại lấy muội muội ra đùa giỡn. Ngày mai là ngày sinh muội muội người, người chuẩn bị quà tặng gì hay cho nàng?”

Cổ Sơn nhìn Nguyên Thu nói “Muội thích gì? Ca ca mua uội”

Nguyên Thu khoát tay “Đừng hỏi muội, làm gì có chuyện đưa quà cho người ta mà còn đi hỏi trước, ca ca tự chọn đưa uội. Chỉ là hàng độc nhất nếu là mua đồ tốt lung tung gạt muội, muội nhất định không nhận”

Cổ Sơn cười nói “Muội yên tâm, ca đã chọn quà uội từ sớm, bảo đảm muội hài lòng”

Nguyên Thu nghe vậy không khỏi tò mò, vội hỏi hẩn hỏi cái gì, Cổ Sơn đương nhiên là tránh trái tránh phải làm thế nào cũng không nói cho nàng biết.

Nguyên Dung thấy hai người nói chuyện vui vẻ, liền đứng dậy qua bàn kia tìm Trương di nương nói chuyện, ngồi một lát thấy Trương di nương ăn một hơi hai con cua rồi vội vàng ăn đùi dê liến nhú chân mày nói “Di nương ăn quá nhiều lát nữa khó tiêu hóa”

Trong miệng Trương di nương nhét đầy thức ăn mơ hồ không rõ “Người thì biết cái gì? Từ lúc ta bị cấm túc tới giờ không được ăn thức ăn mặn, sau khi cấm túc mỗi bữa cũng chỉ có một món thịt thôi, hôm nay ăn nhiều một chút ngày mai không được ăn nữa”

Lâm di nương bên cạnh nghe không khỏi bật cười, Nguyên Dung dựng lông mày lên hung hăng trừng Lâm di nương một cái, đứng dậy đi về chỗ của mình. Vương di nương thấy Nguyên Dung trở về liền gấp một chân giò đưa qua Trương di nương “Trương tử, muội ăn thử chân giò ngon tử ăn nhiều chút”

Trương di nương cười vội nhận lấy, mọi người ngấm trăng sáng sẽ nói chuyện phiếm, Lý thị chịu không được ngáp ngủ, Cổ Lễ thấy không còn sớm liền đỡ Lý thị về trước, mọi người thấy vậy cũng giải tán.

Hôm sau Nguyên Thu dậy muộn, Chức Mộng đã chuẩn bị quần áo mới từ sớm, Nguyên Thu nhìn thấy là màu sắc tươi mới cười nói “Kiểu này mặc cũng tươi trẻ hơn chút”

Chức Mộng cười nói “Tiểu thư còn nhỏ tuổi sợ cái gì” Nói xong hầu hạ Nguyên Thu mặc mình và mấy nha đầu Thúy Oanh đều quỳ xuống chúc mừng Nguyên Thu.

Nguyên Thu đỡ họ dậy cười nói “Ở trong nhà đừng học mấy thứ lễ nghi này, nhanh đi với ta đến phòng lớn là được rồi”

Chức Mộng cười đáp đỡ Nguyên Thu đi lên phòng lớn đi ngang qua viện Trương di nương thì Chức Mộng nhỏ giọng nói “Nghe nói hôm nay mặt Trương di nương bị sưng lên lại không dám đi gọi đại phu, một mình ở phòng thôi”

Nguyên Thu liếc mắt cười nói “Thịt cua, thịt dê là thức ăn kích thích, nàng lại tham ăn, một mình ăn một mâm lớn”

Chức Mộng nhỏ giọng cười đỡ Nguyên Thu đến phòng lớn, trước tiên Nguyên Thu lạy cha mẹ, Cổ Sơn lại nói chúc mừng Nguyên Thu, nha đầu mama phòng lớn cũng rồi rít dập đầu cho Nguyên Thu, đang náo loạn có người báo lại : Thế tử tới.

30. Chương 30: Ngày Sinh Của Nguyên Thu

Mọi người nghe nói thế tử đến chơi đều sững sốt, Cổ Sơn phục hồi tinh thần lại nói “Ngày hôm trước ca có nói qua cho hần hôm nay là ngày sinh của muội để cho hần xin giúp sư phụ cho ca nghỉ một hôm, ai ngờ hần lại chạy tới đây?”

Cổ Lễ vội nói “Nếu thế tử đích thân đến, Sơn nhi đi với tar a ngoài làm lễ ra mắt thế tử”

Cổ Sơn khoát tay cười nói “Thường ngày chơi chung một chỗ, làm gì lễ phép lớn như vậy, để bọn nha đầu kêu hần trực tiếp vào là được rồi”

Cổ Lễ nghe vậy trợn mắt nhìn Cổ Sơn mắng “Thân phận địa vị của thế tử vẫn còn đó, người sao lại có thể khinh cuồng như thế còn không nhanh ra ngoài với ta đi đón”

Cổ Sơn nghe vậy đành theo Cổ Lễ ra ngoài. Qua một khắc, Nguyên Thu nghe một hồi sảng khoái tiếng cười truyền đến, tiểu nha đầu vội vung rèm lên thấy thế tử dẫn đầu đi trước.

Lý thị, Nguyên Thu vội đi lên thỉnh an, Sĩ Hành vội đỡ Lý thị dậy cười nói “Bá mẫu không cần hành lễ, quan hệ của ta và Sơn đệ rất tốt, bá mẫu chỉ xem ta như con cháu bình thường mà đối đãi là được rồi”

Lý thị cười mời thế tử ngồi ghế trên “Thế tử tính tình tốt nhưng lễ không thể bỏ”

Sĩ Hành nghe vậy đành thôi, lại mời Lý thị, Cổ Lễ ngồi mới đưa một hộp gấm cho Nguyên Thu “Lúc trước ta đi chơi thấy đáng vẽ thật đẹp nhưng ta giữ cũng vô dụng, muốn rảnh rồi đưa uội. Đúng lúc nghe nói ngày sinh của muội ta liền mang đến, thuận tiện làm quà uội”

Nguyên Thu vén áo thi lễ mới nhận lấy hộp cười nói “Thật phiền Sĩ Hành ca ca còn nhớ”

Cổ Sơn ở bên cạnh, lại gần nhìn Sĩ Hành nói “Người có gì đẹp sao ta không biết? Thu nhi nhanh mở ra cho ca xem với”

Nguyên Thu bất đắc dĩ liếc nhìn Sĩ Hành, chỉ thấy mặt mày hần đang cười một bộ dáng không thềm để ý đành mở hộp gấm ra. Chỉ thấy bên trong cái đĩa là một khối kim cương màu đỏ sặc sỡ lóa mắt óng ánh trong suốt. Ngón tay Nguyên Thu run rẩy lấy kim cương ra khỏi hộp, hípc mắt nhìn viên kim cương dưới ánh mặt trời ghép thành hoa hồng phát ra ánh sáng quang mang, không khỏi mê muội thờ dài nói “Thật xinh đẹp!”

Cổ Sơn ở một bên không khỏi chặc chặc khen ngợi “Món này thật xinh đẹp, là cái gì vậy?”

Sĩ Hành cười nói “Nghe nói là kim cương được đưa tới từ Thiên Trúc. Trước kia ta cũng đã thấy đá kim cương nhưng không phải màu sắc này cũng không có loại đẹp mắt như vậy. Ta thấy đá kim cương tạo thành dạng hoa hồng lại tinh xảo giống như thật nên muốn đưa uội muội chơi”

Nguyên Thu cầm nhìn hồi lâu trong lòng kích động không thôi, gia đình kiếp trước của nàng cũng được xem như giàu có nhưng chưa từng thấy qua kim cương lớn như vậy đừng nói gì là Red Diamond. Nguyên Thu cầm trong tay sờ tới sờ lui không nỡ để xuống.

Nguyên Thu đang loay hoay với hoa hồng kim cương, Nguyên Dung từ bên ngoài đi vào, trước thỉnh an Cổ Lễ, Lý thị lại chúc mừng Nguyên Thu, Nguyên Thu vội bỏ kim cương vào hộp đưa cho Chúc Mộng trả lễ lại cho Nguyên Dung. Nguyên Dung cười kéo tay nàng nói “Muội muội tốt, tì không có gì uội tì tự tay khâu mấy khăn tay và hà bao đưa qua phòng uội, mong muội không ghét bỏ”

Nguyên Thu cười nói “Tì tì khéo tay, khâu hà bao nhìn đẹp hơn so với người khác, muội cầu còn không được sao lại ghét bỏ”

Nguyên Dung còn miệng lưỡi với Nguyên Thu một phen, ánh mắt liếc hai cái tại vị trí ngồi trên trong lòng âm thầm ngạc nhiên vì sao thiếu niên 11, 12 tuổi này có thể đi vào hậu viện.

Cổ Lễ thấy tì muội hành lễ xong nói với Nguyên Dung “Đây là Nam Bình Vương thế tử, nhanh ra mắt thế tử”

Nguyên Dung vội tiến lên vén áo thi lễ, Sĩ Hành hơi nâng tay “Miễn lễ”

Nguyên Dung lại phúc thân một cái mới ngồi vào bên cạnh Nguyên Thu nhỏ giọng nói chuyện với nàng. Nguyên Thu ngoài miệng đáp đôi mắt cũng không rời kim cương trong hộp gấm.

Sĩ Hành liếc thấy vẻ mặt Nguyên Thu không khỏi vỗ tay cười nói “Xem ra ta đưa lễ vật đúng rồi, muội đúng là thật thích món đồ chơi này. Đúng lúc ta còn có một hộp kim cương nhỏ, ngày mai cho người đưa tới uội, muội giữ lại làm chuỗi rèm hoặc làm chút đồ chơi thường dùng”

Nguyên Thu vội khoát tay nói “Quá đắt giá, không được không được”

Sĩ Hành cười nói “Muội quá cẩn thận, không đáng bao nhiêu bạc. Bên kia Thiên Trúc thịnh hành đá kim cương, thuyền làm ăn theo biển mua về rất nhiều. Mà chúng ta cũng không có ai yêu thích mấy vật này, mặc dù ta có một ít nhưng để lại chỗ ta cũng vô dụng, để lại cho ta rất lãng phí”

Nguyên Thu vội đứng dậy liên tục cảm ơn, Sĩ Hành cười nói với Cổ Sơn “Người xem nàng lúc này lại khách khí với ta, không phải lúc trước giành ăn cá nược với ta sao”

Cổ Sơn nghe cười lớn “Nếu giờ người giành ăn đồ của nàng, xem nàng có còn khách khí với người nữa không”

Nguyên Thu nghe vậy hậm hực giậm chân “Ca ca nào có ca ca nào nói muội muội như vậy”

Cổ Sơn và Sĩ Hành nghe vậy liếc mắt nhìn nhau, nhin không được cười lớn. Nguyên Thu bị cười đến đỏ mặt, phồng má nhìn chằm chằm hai người. Cổ Lễ và Lý thị thấy bọn tiểu bối chơi vui vẻ cũng không tiện nói nhiều vừa ngồi vừa cười. Nguyên Dung ngồi bên cạnh Nguyên Thu thấy thế tử, Cổ Sơn và Nguyên Thu hết sức quen thuộc trong lòng hơi kì quái cũng không cam lòng bị gạt một bên đành tìm lời nói cùng bọn họ.

Cổ Lễ thấy bọn họ nói chuyện vui vẻ cũng đi theo nói vài câu, Lý thị nhìn canh giờ không còn sớm nên mời thế tử sang phòng khách. Sĩ Hành đứng dậy mời Cổ Lễ đi trước, mình thì kéo Cổ Sơn vừa cười vừa nói ra khỏi cửa, ở phía sau Nguyên Dung chờ cho Nguyên Thu đi lại gần mới tì mĩ hỏi nàng “Thế tử đưa đá kim cương là dạng gì, muội cho tì xem với”

Nguyên Thu miêu tả lung tung một phen, Nguyên Dung nghe là trong suốt, là hoa hồng nhất định phải xem, Nguyên Thu chỉ đành nói “Mới vừa để Chúc Mộng đem về phòng rồi, nếu tì muốn xem chờ xong xuôi rồi đến phòng muội xem”

Nguyên Dung nghe vậy đành thôi, lặng lẽ hỏi “Lúc trước thế tử thường lui tới phủ sao? Sao tì không gặp?”

Nguyên Thu liếc nhìn nàng một cái cười nói “Thế tử thường cùng chơi đùa với ca ca, cũng thường đến phủ làm khách, vì cùng tuổi với ca ca cho nên phụ thân mẫu thân cũng quen thuộc. Chỉ là tì ở trong am mấy tháng tất nhiên không biết chuyện trong nhà”

Nguyên Dung gạt đầu không nói nữa chỉ nhìn thế tử từ phía sau trên đầu mang buộc tóc kim quan khảm đá quý, nhìn trên người hần áo choàng Kim Mãng. Nguyên Thu thấy Nguyên Dung không ngừng len lén quan sát thế tử liền nhẹ nhàng lôi kéo tay áo của nàng, Nguyên Dung phục hồi tinh thần lại, đỏ mặt cuối đầu.

Mọi người cười nói đến phòng khách, Sĩ Hành thấy trong phòng trưng bày hai bàn, trung gian là một bình phong thủy tinh che chắn nói với Cổ Lễ “Tiểu chất hôm nay là tới để vui chơi với muội muội cần gì vì ta mà phân hai bàn, người thì không nhiều lắm mà không có người ngoài cùng nhau ngồi mới thú vị”

Cổ Lễ nghe sai người đổi bàn lớn, mời Sĩ Hành ngồi vào chủ vị, Sĩ Hành khoát tay mời Cổ Lễ, Lý thị ngồi, mình lôi kéo Cổ Sơn ngồi vào bên phải Cổ Lễ, Nguyên Thu, Nguyên Dung ngồi bên tay trái.

Vì Lý thị dễ buồn ngủ, ngồi không được bao lâu, Cổ Lễ sợ mình gò bó bọn họ, chỉ uống hai chung rượu rồi đi với Lý thị ra ngoài.

Cổ Sơn thấy phụ mẫu đi liền vui mừng, lôi kéo Sĩ Hành uống rượu, Sĩ Hành đẩy ra nói “Mới uống mấy chén với bá phụ, cũng có chút choáng váng. Người uống một mình đi ta không uống”

Nguyên Thu nghe vậy liền ra ngoài, một hồi bưng mấy li lên, Sĩ Hành nhìn trong li trắng mà không phải trắng, lại có chút hồng ngọc nhiên hỏi “Muội muội, đây là cái gì?”

Nguyên Thu cười nói “Là dùng hồng trà lọc lá trà ra, nấu trong nước thêm chút sữa, đường phèn là gọi trà sữa. Lúc ăn không nên uống trà, lại không uống rượu thì uống một li trà sữa là tốt nhất”

Sĩ Hành bưng một li cười nói “Ta lại chưa từng thấy trà nhập bọn với sữa mà thưởng thức, cũng muốn uống thử xem mùi vị gì” Cổ Sơn thấy thế cũng bỏ li rượu, cầm trà sữa nhấp một ngụm, ngẩng đầu cười nói “Ngọt mà không có mùi tanh, uống thật ngon”

Sĩ Hành uống một ngụm cũng cười nói “Nguyên Thu muội muội là tinh quái nhất, cách gì cũng nghĩ ra được”

Nguyên Dung nghe vậy cười nói “Ngày thường muội muội để tâm nhất là cái ăn. Mẫu thân từng nói nàng nếu đem một phần ý định này lên nữ công sở là luyện rat ay nghề tốt”

Nguyên Thu hấp một hớp trà sữa cũng không để ý cười nói “Sợ cái gì, sau này muội cũng không định làm tú nương”

Nguyên Dung nghe vậy cứng lại, rồi cười nói “Muội không tính làm tú nương mà tính làm nữ đầu bếp a?”

Nguyên Thu ngẩng đầu liếc một cái hơi mỉm cười nói “Muội chỉ trông làm sao ăn ngon được rồi, chuyện động thủ tự nhiên có người đi làm. Muội quen lười biếng, so với tỉ tỉ thì không chịu khó, chuyện gì cũng đích thân làm”

Nguyên Dung hừ lạnh nói “Tỉ cũng không muốn tự lực chỉ là không có phúc khí như muội thôi”

Cổ Sơn nghe Nguyên Dung nói càng nói càng quá đáng vội chuyển hướng nói “Lại nói, Thu nhi muội ý tưởng đúng là nhiều, hôm qua còn sai người làm món trứng gà trứng vịt ăn cũng thật ngon”

Sĩ Hành nghe cực kì có hứng thú, nhất định muốn nhìn món ăn như thế nào, bất đắc dĩ Nguyên Thu phải sai người làm bưng tới, Sĩ Hành cẩn thận nhìn, thật ra là một cái bánh ga-tô hình tam giác, cắt ngang bột mì có thể nhìn thấy trứng muối màu vàng, lòng trắng trứng liền cười nói “Nhiều trứng như vậy làm thế nào để làm chung được?”

Nguyên Thu cười nói “Khuấy đều trứng gà, cho thêm đường muối thêm chút dầu, lòng trắng trứng, trứng muối cũng cắt thả vào trứng gà chưng trong nồi khoảng một khắc, đợi nguội rồi cắt thành hình tam giác là được rồi”

Sĩ Hành ăn một miếng cảm thấy trứng gà, lại có mùi trứng muối còn có lòng trắng trứng mềm cười lắc đầu nói “Lại ăn thêm một loại mới, chờ về dạy bọn họ làm ầu phi ném thử một chút”

Cổ Sơn thấy Sĩ Hành đã ăn cũng được nhiều rồi cười nói “Hôm nay thời tiết đẹp, khó được muội muội cũng không có chuyện gì, chỉ bằng chúng ta ra phủ đi chơi đi”

Nguyên Thu nghe vậy cười nói “Hai dặm phía sau phủ có một sân cỏ lớn, mấy ngày hôm trước muội làm vài con diều, vì ngại trong phủ hẹp nên không thả vẫn chưa lấy ra. Định để buổi chiều chúng ta xuất phủ đi chơi thả diều”

Sĩ Hành cười nói “Nguyên Thu muội muội thế nào nghe đến chơi lại lên tinh thần vậy”

Nguyên Thu lườm hắt nói “Muội cũng là đứa bé thôi, dĩ nhiên thích chơi. Không phải Sĩ Hành ca nghe đi chơi mắt cũng sáng lên sao?”

Cổ Sơn thấy Sĩ Hành bị chọc không khỏi cười lớn, Nguyên Dung nghe đi ra phủ trong lòng âm thầm suy nghĩ, hôm nay là mừng tuổi muội muội theo lí không thể tùy ý ra cửa. Nhưng thấy bộ dạng hào hứng bừng bừng của Nguyên Thu, lại thấy thể tử nói viên vông cái gì câu cá bắt tôm, trong lòng không khỏi muốn đi.

Đám người Nguyên Thu cũng không chú ý về mặt Nguyên Dung, chỉ lấy điều xuất phủ từ cửa sau, Nguyên Dung đành chạy theo vài bước thở hổn hển nói “Chúng ta không ngồi xe ngựa đi sao?”

Nguyên Thu cười nói “Đi bộ cũng chỉ một khắc đồng hồ làm gì cần xe ngựa. Tỉ xem thời tiết, cuối thu khí thoáng mát, vừa vận thích hợp đi bộ”

Nguyên Dung chỉ đành đi nhanh mấy bước đuổi theo Nguyên Thu, thấy cửa phủ trước mặt không khỏi khiếp đảm hỏi “Có cần đeo khăn che mặt ra ngoài hay không?”

Cổ Sơn quay đầu lại nhìn nàng nói “Làm gì đi chơi điều lại đeo khăn che mặt, nếu Dung muội muội không có phương tiện đi ra ngoài thì trở về nhà nghỉ ngơi đi thôi”

Nguyên Dung khép khép mắt nhìn Sĩ Hành, chỉ thấy hắt chú ý nhìn quanh bên ngoài, trong lòng có chút sợ phiền hà hẳn đành cùng đi theo ra cửa.

Bốn người vừa nói chuyện một đường đến bãi cỏ, quả nhiên như lời Nguyên Thu nói không chỉ rộng rãi mà còn gần sông nhỏ. Nguyên Thu cho người lấy ra bốn con điều, Sĩ Hành chọn một con “Long Phượng trình tường”, vì là ngày sinh nên Nguyên Thu lấy con “Song Hỷ phúc tường”, Cổ Sơn không để ý Nguyên Dung tự lấy một con Ngô Công chạy, Nguyên Dung thấy chỉ còn lại một con chim én bình thường hận hận dậm chân.

Nha đầu bên cạnh Nguyên Thu giúp cột xong dây liền đem điều đưa Nguyên Dung. Nguyên Dung thấy điều mọi người đã bay lên cao. Nguyên Thu trước mặt vừa chạy vừa cười, tay tay nắm trực dây, một tay không ngừng kéo dây. Sĩ Hành thấy điều Nguyên Thu bay cao nhất không khỏi khen “Muội cũng biết thả điều không bằng chúng ta tỉ thí một phen đi”

Nguyên Thu quay đầu cười nói “So thì so, Muội nhất định không thua, nhất định Sĩ Hành ca ca phải bị phạt”

Sĩ Hành cười nhạo nói “Ta sẽ không thua một tiểu nha đầu” Nói xong kéo dây chạy trước.

Nguyên Dung thấy bọn họ cười vui vẻ, vội vàng cầm dây chạy về phía trước vài bước. Xưa nay nàng không vận động, miễn cưỡng chạy một lúc lại thở hồng hộc, dùng sức lực nửa ngày điều còn chưa bay lên.

Nàng thấy điều Nguyên Thu đã ở trên cao, trong lòng thấy không phục cắn răng chạy thêm vài bước, ai ngờ dẫm lên đá nhất thời quỵ xuống ngã ra đất.

31. Chương 31: Chuyện Xưa Của Cổ Phủ

Mấy tiểu nha đầu đi theo thấy Nguyên Dung té lăn, gấp rút chạy lại đỡ nàng. Không nghĩ Nguyên Dung té nặng chút, chân phải đổ máu một chút, hai bàn tay cũng rách da, mấy tiểu nha đầu này cũng không có bao nhiêu hơi sức cũng không dám đi túm nàng, mấy người đỡ vài lần cũng không đỡ được.

Cổ Sơn cách đó không xa thấy điều bay vững vàng, liền chạy chậm lại từ từ chỉnh dây, vừa nói chuyện với Sĩ Hành và Nguyên Thu. Nguyên Thu đang nói chuyện vui với Cổ Sơn, chợt nghe xa xa nha đầu nói chuyện quay đầu lại nhìn thấy Nguyên Dung ngồi trên đất, Nguyên Thu sững sốt “Nhị tỉ sao lại té rồi?” Nói xong mới thu điều trong tay, đi mấy bước trở lại.

Nguyên Dung nằm trên đất không dậy nổi, thấy Nguyên Thu đi về phía mình không khỏi ngượng đỏ mặt, vội đẩy nha hoàn bên cạnh ra, dùng giằng muốn ngồi dậy nhưng tay chân không làm gì được lại té xuống, nhất thời Nguyên Dung vừa thấy xấu hổ vừa thấy lúng túng, thêm tay chân đau dữ dội nước mắt lại trào ra.

Nguyên Thu thấy Nguyên Dung khóc vội sai nha hoàn đỡ nàng ngồi dậy, quay đầu kêu Cổ Sơn “Ca ca, mau tới giúp một tay”

Cổ Sơn nghe đành thu điều đến trước mặt Nguyên Dung nhìn nàng khóc đến đáng thương liền hỏi “Đau ở đâu?”

Nguyên Dung liếc mắt nhìn Sĩ Hành nhỏ giọng nói “Cổ chân đau”

Sĩ Hành nghe vậy đi ra xa xoay người, Nguyên Thu từ từ kéo vẩy Nguyên Dung lên, Cổ Sơn thăm dò lấy tay sờ chỗ sưng, Nguyên Dung nhủ chân này luôn miệng kêu đau. Cổ Sơn đành thu tay về nói “Chỉ là đau chân không có gì đáng lo”

Nguyên Thu gọi tiểu nha đầu kéo vẩy xuống cho Nguyên Dung vừa định đứng lên không nghĩ Nguyên Dung lôi kéo tay áo mình không buông. Nguyên Thu thấy nàng khóc đến đáng thương cũng không tiện trực tiếp tránh ra chỉ đành đứng bên cạnh nói vài lời.

Ước chừng qua một nén nhang nha đầu kêu xe ngựa tới. Cổ Sơn giúp đỡ Nguyên Dung, Nguyên Thu sợ mình cản trở vội đứng lên ai ngờ nàng ngồi quá lâu thân thể đã sớm tê rần, cộng thêm ngồi dậy quá mạnh, trước mắt tối đen như mực, thân thể lung lay mấy cái.

Cổ Sơn nhìn thấy sắc mặt Nguyên Thu tái nhợt, thấy sẽ ngã xuống vội bỏ lại Nguyên Dung đang kéo được phân nửa lôi Nguyên Thu leo vào ngực. Nguyên Dung thình lình bị té xuống ngẩng đầu thấy Cổ Sơn cẩn thận hộ Nguyên Thu vào ngực, trong lòng thấy êm ái, ánh mắt phát ra cũng ấm áp.

Sĩ Hành thấy xe ngựa tới cũng chạy lại, Nguyên Dung thấy thế không khỏi cõi lòng mong chờ nhìn Sĩ Hành, Sĩ Hành nhìn thấy nàng ngồi dưới đất đáng thương nhưng mình cũng không tốt đi đỡ nàng, chỉ đành ho khan quay đầu đi, lại thấy sắc mặt Nguyên Thu không tốt vội hỏi “Nguyên Thu muội sao vậy?”

Nguyên Thu tựa vào ngực Cổ Sơn không ngừng lấy tay nắm chân nói “Không có gì, chỉ là ngồi xổm quá lâu chân đã tê rần”

Sĩ Hành nghe vậy đi vén màn xe ngựa, Cổ Sơn vội ôm Nguyên Thu đi lên, đỡ nàng ngồi xong mới ôm Nguyên Dung lên xe ngựa.

Cổ Sơn chấp tay nói với Sĩ Hành “Hôm nay muội tử không tốt, làm thể tử mất hứng rồi”

Sĩ Hành cười nói “Huynh đệ chúng ta cần gì khách khí. Chờ ngày khác thời tiết tốt, ta mời người cùng muội đi lên núi”

Cổ Sơn nói xong mấy câu rồi cáo biệt Sĩ Hành.

Hai người về phủ, Nguyên Thu cho người đem kiệu êm tới nha hoàn đỡ Nguyên Dung ngồi xuống, mình gọi Trương mama đi theo vào phòng Nguyên Dung.

Trương mama sai người hầu hạ Nguyên Dung rửa chân trước, mình lấy rượu thuốc hóp một ngụm phun vào chân Nguyên Dung dùng sức xoa bóp chân cho Nguyên Dung.

Da thịt Nguyên Dung mềm mịn trước đây làm gì bị như vậy, nhất thời đau đến khóc rống, Trương mama dùng sức nắm cổ chân nàng không buông tay, miệng trấn an nói “Nhị cô nương nhịn đau một chút, mau là đau chân thôi không có gì thương xương cốt, nô tì xoa tan máu bầm là không sao nữa”

Nguyên Dung còn chỗ nào nghe lọt tai, cái chân còn lại đập không ngừng, làm Trương mama ra một thân mồ hôi, cũng mất tâm tình giúp nàng xoa chân, bỏ tay ra nói với nha hoàn “Lấy chút nước giếng lạnh lại thoa chân cho cô nương nhà người, một canh giờ xoa ba lượt, đợi thời thần ngày mai lấy thêm nước nóng xoa chân, vài ngày là khỏi”

Hồng Phát vội lấy nước nóng cho Trương mama rửa tay, Liễu nhi thấy thế hung hăng trừng Hồng Phát một cái, vén rèm đi ra ngoài sai tiểu nha đầu lấy nước lạnh. Trương mama coi như không biết nhận lấy khăn tay Hồng Phát đưa qua lau khô. Nguyên Thu dặn dò Liễu nhi thêm mấy câu rồi đi ra ngoài với Trương mama.

Đúng lúc nha đầu bưng nước lạnh tới thấy Nguyên Thu vội chào một cái mới bưng chậu đi vào. Nguyên Thu thấy thế không khỏi chậm lại bước chân nhìn vào trong phòng, Trương mama nhỏ giọng nói “Tam cô nương nên đi phòng lớn nói một tiếng với phu nhân”

Nguyên Thu quay đầu cười nói “Ta biết”

Hai người chưa ra khỏi viện, chỉ nghe bên trong ‘bang’ một tiếng rồi nghe tiếng Nguyên Dung mắng “Nước lạnh như vậy, muốn đông lạnh chết ta sao?”

Nguyên Thu nghiêng đầu thấy Trương mama biến sắc hờn giận, vội lời y phục của nàng đi ra ngoài trực tiếp qua phòng lớn, nói với Cố Lễ, Lý thị việc Nguyên Dung bị thương ở chân.

Lý thị thở dài nói “Trương mama giỏi nhất là trị thương cái này, chỉ tại nàng không tin, chỉ bằng gọi đại phu tới thì tốt hơn”

Cố Lễ lại nói “Không cần phiền phức, hướng chi sắc trời đã tối, mời đại phu cũng không dễ. Bảo Trương thị qua đó nhìn xem sao, giúp nàng xoa bóp, cũng chỉ là đau chân thôi cần gì nhiều chuyện như vậy”

Nguyên Thu vội đáp, lấy cớ lui ra ngoài, sai tiểu nha đầu qua chỗ Trương di nương để nói đi qua xem Nguyên Dung, mình một đường về viện.

Lý thị thấy trong nhà không có ai liền hỏi Cố Lễ “Bạc chúng ta đưa về sao rồi lão gia phái người thăm dò gì được không?”

Cố Lễ đang dùng trà nghe Lý thị hỏi, không khỏi nặng nề đặt Ly trà lên bàn “Hừ, còn không phải đặt trên người tam đệ”

Lý thị hỏi nguyên do, Cố Lễ nói tỉ mỉ với nàng.

Phụ thân Cố Lễ là Cố Hải sau mười năm học tập gian khổ, vất vả cũng đỗ được cử nhân nhưng không đủ lộ phí vào kinh thi may mắn gặp được một nhà giàu ở nông thôn, phú hộ này thấy Cố Hải thông minh đa tài, tâm tính hiền hậu nên chiêu hấn làm rể.

Cố Hải cưới dòng chính nữ của phú hộ, có được lộ phí liền vào kinh thi cử, vốn định là trong một năm có thể bay cao chưa từng nghĩ lại thi rớt. Chỉ đành về lại trang viện của nương tử tiếp tục khổ học.

Cố lão phu nhân năn đó oán hận phụ thân gả nàng cho thư sinh nghèo túng, ngày ngày nhìn Cố Hải không vừa mắt, thường mắng hấn cho hả giận. Lúc đó Cố Hải thấy thê tử có thai cũng không cãi vả với nàng, chỉ là hết sức buồn bực mà lao vào học. Đi thi liên tục mấy lần cuối cùng khi Cố lão phu nhân mang thai đứa con thứ ba Cố Liêm thì đậu tiến sĩ, phú hộ giúp tiền chuẩn bị cho hấn Cố Hải nhận được chức ở Châu Xử (chẳng biết là chức gì).

Cố lão phu nhân trở thành phu nhân của quan viên, lại cảm thấy mình tài trí hơn người, đối xử với Cố Hải cũng tốt hơn. Vì lúc Cố Hải thi đậu mình sinh con thứ ba là Cố Liêm, nàng liền cho rằng Cố Liêm có phúc tinh, mỗi ngày ôm như bảo bối gọi không ngừng, trong lòng trong mắt gì cũng chỉ có một đứa con trai này.

Từ nhỏ Cố Lễ không được mẫu thân yêu thích, cũng không tranh thủ tình cảm với đệ đệ mà chuyên tâm vào học hành, tuổi trẻ đã đậu tiến sĩ. Năm đó Cố Hải đã được thăng làm quan tam phẩm, Thuận Thiên phủ doãn Lý đại nhân xem trọng tài học của Cố Lễ lại thấy hai phủ môn đăng hộ đối nên gả nữ nhi cho Cố Lễ.

Không ngờ Cố Lễ thành thân nửa năm Cố Hải bệnh nặng qua đời. Ngày ngày Cố lão phu nhân luôn mắng Lý thị mang tinh môn, Cố Lễ biết mẫu thân mình dốt đặc cán mai lại hiểu biết nông cạn, sợ nàng không kiêng kị miệng mình mà đắc tội với nhạc phụ, ngày ngày che chở Lý thị. Hành động của Cố Lễ rơi vào mắt Cố lão phu nhân là bất hiếu cũng lời hấn mắng chung. Đến khi Cố Lễ thăng chức làm tri châu của Dư Hàng, hai phu thê thương nghị dẫn theo người nhà đến Dư Hàng nhận chức.

Nhị đệ Cố Lễ là Cố Nghi là người thường thường, tài trí cũng như nhau tính tình bình thường, làm việc gì cũng theo quy củ. Tất nhiên Cố lão phu nhân cũng không thích đứa con trai dân dộn này, chỉ cảm thấy Cố Liêm thông minh cơ trí được người yêu thích mà thiên vị cưng chiều hấn. Cố Hải thấy tiểu nhi tử không có tiền đồ chỉ đành góp vài vạn lượng bạc giúp hấn tìm chức quan.

Cố Liêm làm quan sáu năm mới lên lục phẩm, đây là nhờ Cố lão phu nhân náo loạn, Cố lão phu nhân đau hấn đem bạc chuẩn bị cho hấn. Trước đó vài ngày không biết Cố Liêm đắc tội với ai suýt nữa mất chức quan, Cố lão phu nhân tốn rất nhiều tiền mới bảo vệ được cái mũ cánh chuồn này của hấn nhưng Cố Liêm vẫn bị giáng một cấp.

Cổ lão phu nhân sợ hấn tức giận, lấy bạc mua cho hấn mấy trang viện dụ dỗ cho hấn vui. Cổ Liêm có trang viên mới thật sự rất vui mừng, chỉ là quay qua quay lại ngay cả bạc Cổ Lễ đưa về cũng không còn gì ngay cả ngân lượng năm đó Cổ Hải để lại cũng đã tiêu tốn rất nhiều.

Lý thị nghe mà tức không chịu được nhưng trước mắt Cổ Lễ không tốt mắng thẳng mẫu thân huynh đệ hấn không lòng không dạ. Chỉ đành vuốt ngực sinh khí lại mở miệng nói “Hàng năm đưa về phủ một nửa bạc, chúng ta tích góp từng tí một hôm nay đã không ít, lão gai lấy tiền riêng ra chuẩn bị đi”

Cổ Lễ ôm nàng nói “Mấy ngày nay ta ngắm nghĩ qua, quan chức ta còn thấp, hôm nay hồi kinh sợ là không được chức quan vừa lòng. Giang Nam đất đai giàu có đông đúc, chi bằng chúng ta ở nán lại Hàng Châu thêm ba năm nữa hãy về kinh”

Lý thị gả cho Cổ Lễ nhiều năm đến khi đến Chiết Giang mới có những ngày tháng buông tâm, mình có gia đình nhỏ làm đương gia chủ mẫu lại không phải suốt ngày chịu đựng sự khinh thường của bà bà (mẹ chồng), Lý thị đã sớm không có tâm tư trở lại kinh thành. Hôm nay nghe Cổ Lễ nói như thế đương nhiên là vui mừng mà đồng ý.

Hai phu thê thương nghị xong việc này, Lý thị liền lấy chìa khóa đưa cho Cổ Lễ đi lấy bạc chuẩn bị cho hấn chi dùng.

Hôm sau quả nhiên Sĩ Hành cho người đưa nửa hộp đá kim cương tới, Nguyên Thu vui mừng nhìn nhìn đa số là không có màu sắc nhưng có chen một ít màu hồng, xanh dương hay màu đỏ.

Chức Mộng đứng một bên cười nói “Nô tì xem ra thật đẹp mắt, nếu làm rèm e rằng uống phí”

Nguyên Thu cười nhìn nàng nói “Những thứ này làm đồ trang sức cực kì đẹp, để ta làm rèm thật sự đáng tiếc. Chỉ là đồ trang sức của ta đã quá nhiều, làm thì rất lãng phí, chi bằng giữ lại sau này dùng”

Thúy Oanh nghe vậy cười nói “Từ khi cô nương quản gia cũng phát ra hẹp hòi”

Nguyên Thu nghe vậy nhảy dựng lên chọc chọc Thúy Oanh cho nhột, Thúy Oanh ngã trên giường cười không ngừng, mấy người đang vui vẻ tiểu nha đầu vào nói “Tam cô nương, Thẩm mama tới”

32. Chương 32: Vô Đề

Chức Mộng và Thúy Oanh sửa sang lại quần áo đứng sau lưng Nguyên Thu. Nguyên Thu cười nhìn hai nàng một cái, lấy đồ may vá ra ngồi vào bàn mới nghiêng mặt nói “Mời Thẩm mama vào”

Tiểu nha đầu ở cửa đáp một tiếng vén rèm lên thanh thúy nói “Tam cô nương mời mama vào”

Thẩm mama vội tới thỉnh an Nguyên Thu, Nguyên Thu đem công việc trên tay bỏ lên bàn, đứng dậy cười nói “Mama mau ngồi”

Thẩm mama nhún nhường một phen mới nghiêng người ngồi xuống, Chức Mộng dâng trà cho nàng, Thẩm mama đặt lên bàn cười hỏi Nguyên Thu “Cô nương ở trong phòng làm gì?”

Nguyên Thu cười cầm đồ làm xong một nửa cho nàng xem “Tính thêm cái hà bao bằng hoa quế qua mùa thu đeo”

Thẩm mama nhìn trên tay Nguyên Thu cười nói “Đường may của cô nương thật bằng phẳng, nô tì nghe nói cô nương không chỉ học nữ công mà còn mời sư phụ dạy cầm kì thư họa?”

Nguyên Thu cuối đầu may thêm hai đường trên hà bao ngoài miệng cười nói “Đó là cả ngày rảnh rỗi mẫu thân sợ ta gây loạn nên giúp ta tìm sư phụ tài nghệ. Hôm nay công việc nhiều buổi chiều còn phải đi theo Tô sư phó học nữ công, một ngày cũng chỉ có một canh giờ để đến đó học thôi”

Thẩm mama gạt đầu cười nói “Nữ công quan trọng, các môn học khác chỉ biết một hai cũng được rồi”

Nguyên Thu cười mà không nói nghe Thẩm mama nói một hồi lâu mới mở miệng “Mama từ kinh thành xa xôi tới đây đã nghỉ ngơi đủ chưa?”

Thắm mama tấm tắc nói “Đúng vậy đi đường hai ba tháng, bộ xương già của lão nô cũng bị vò nát, ở trong viện nghỉ ngơi hơn nửa tháng lúc này mới lại sức. Hôm nay cảm thấy trên người thoải mái chút nên ra ngoài đi lại mới vừa rồi ở phòng lớn nghe nói tối qua đại phu nhân ngủ ngon lúc này đang ngủ bù, lão nô liền đi tới chỗ cô nương”

Nguyên Thu cười nói “Nếu mama ở trong nhà ngán thì nên siêng đi ra ngoài một chút cũng đi xem hai vị di nương một chút. Hai vị di nương vừa tới Hàng Châu chưa quen cuộc sống ở đây, ngày thường cũng không ra khỏi cửa sợ ở trong nhà buồn chán”

Thắm mama thu cười vòng vo câu chuyện “Lão nô nghe nói đại phu nhân có thân thể là cô nương thay phu nhân quản gia, tuổi cô nương còn nhỏ năm đó lão thái thái sau khi thành thân mới quản gia”

Nguyên Thu nghe vậy cười nói “Ta cũng theo lệ cũ mà làm thôi, gặp chuyện thì đi hỏi mẫu thân, mà còn có quản gia và thê tử hẳn giúp đỡ ta cũng ứng phó được. Huống chi gia đình chúng ta rất nhỏ trên dưới tổng cộng cũng chỉ có mười mấy miệng ăn, mọi việc cũng lấy sự giản lược làm chủ so ra thì cũng kém nhà cũ nhân khẩu đông đảo, quy củ nhiều”

Thắm mama vội khen nàng nói “Cô nương mới bấy lớn như vậy là khó có được. Chỉ là lão nô thấy phu nhân hiện tại rất thích ngủ, cô nương nếu gặp chuyện cũng không tốt quấy rầy phu nhân, bên cạnh không người giúp đỡ thì càng khó quyết định. Chi bằng đi tìm Vương di nương, nàng hầu hạ lão phu nhân nhiều năm, quy củ bên trong bên ngoài vô cùng am hiểu. Trước kia ở kinh thành, tam thẩm cô nương hằng ngày quản gia cũng thương nghị với nàng”

Nguyên Thu nghe vậy hơi mỉm cười nói “Thắm mama nói đúng, mặc dù ta ở Hàng Châu nhưng nghe tam thẩm làm việc lão thái thái rất thưởng thức, một nhà to như vậy quản lý ngay ngắn rõ ràng. Hơn nữa lúc đó Vương di nương cũng giúp tam thẩm không ít cũng tiết kiệm không ít tâm tư cho lão thái thái. Ta nghĩ lão thái thái là người vô cùng quy củ, Vương di nương là người của lão nhân gia tự nhiên lão nhân gia dạy dỗ không kém”

Thắm mama vừa nghe định khen thêm Vương di nương vài câu nhưng ngẫm nghĩ thêm lời nói của Nguyên Thu không khỏi đỏ mặt. Tam phòng và nha đầu phòng lớn lướt qua chỉ thứ hai đi quản gia làm gì có quy củ như lời nói. Lão thái thái xưa nay làm việc tùy hứng nhưng cố tình lại sợ người khác nói nàng không hiểu quy củ, ngày ngày bày ra một bộ rất có quy củ ra bên ngoài. Đại lão gia mặc dù ở Hàng Châu xa xôi nhiều năm chưa về nhưng chuyện trong nhà chưa chắc là không biết. Hôm nay Thắm mama cũng không tốt khi nói thêm lão thái thái dạy Vương thi vô cùng hiểu quy củ.

Thắm mama ngượng ngừng cười nói vài câu rồi nói muốn đi xem nhị cô nương mượn lí do cáo từ.

Thắm mama ra khỏi viện Nguyên Thu, mình ở trong nhà suy nghĩ nửa ngày liền kêu Vương di nương và Lâm di nương tới, hỏi tình hình hai người và Cố Lễ. Khi nàng biết hai người chẳng những chưa kính trà mà ngay cả Cố Lễ cũng chưa gặp mặt không khỏi mắng “Hai người các người là chết hết rồi sao? Thế nào mà ngay cả gặp cũng không gặp. Đại phu nhân lúc này đang có bầu, ta nghe nói Trương di nương cũng bị hủy dung, lúc này chỗ đại lão gia không ai phục vụ các người còn không nắm chặt cơ hội”

Lâm di nương nghe vậy khóc ròng “Từ ngày cô nương để ta một mình một viện, ta nghĩ lão gia muốn tới ngày ngày ăn mặc đẹp chờ đợi, ai ngờ ngay cả cái bóng cũng không thấy. Chỗ ta ở lại xa, giữa ban ngày cũng thấy vắng lặng, buổi tối càng thêm đáng sợ, mama giúp đỡ cầu xin cô nương cho ta trở về viện lại đi”

Thắm mama không khỏi vươn tay chỉ ót nàng “Người xuất thân cũng là tiểu thư sao lại hồ đồ như thế, lão gia có tới hay không làm sao cô nương biết? Còn nữa, nói lão gia không đến viện người, người không biết đi tìm hẳn? Người là biểu muội của lão gia, dù nể mặt mũi của lão phu nhân lão gia không thể không nể mặt người ba phần. Về việc viện ở hôm nay cầu xin cô nương cũng vô ích, chờ khi người được lão gia cưng chiều người không phải chỉ nói một hai câu là được”

Lâm di nương nghe vậy không khỏi cười rộ lên “Sao ta hiểu mấy thứ này, bên cạnh lại không có mama giúp đỡ. Nếu hôm nay không được mama chỉ điểm vẫn còn ngồi trong viện mà chờ đợi đấy”

Vương di nương chỉ lẳng lặng nghe cũng không nói lời nào, Thắm mama mắng xong Lâm di nương quay đầu thấy nàng liền thở dài vỗ tay nàng nói “Người rất thông minh, tự nhiên sẽ không cần ta giao phó, chỉ là không cần cứ ngây ngô ở trong nhà, không có chuyện gì thì đi qua chỗ phu nhân nhiều một chút”

Vương di nương vội nói “Ta biết, mama yên tâm”

Thăm mama nói thêm vài lời, hai người Lâm, Vương mới đi ra ngoài. Lâm di nương cố ý đi sau vài bước thấy Vương di nương đi trở về viện mình vội nghiêng đầu đi về phòng lớn đi thăm phu nhân.

Lâm di nương cho rằng đến thăm phu nhân là có thể đi vào phòng ai ngờ đám người Thái Tuyết chặn nàng ở bên ngoài nói là phu nhân cần nghỉ ngơi, trước khi lão gia đi thư phòng đã phân phó không cho người quấy rầy phu nhân. Lâm di nương mè nheo nửa ngày cũng không đi vào phòng được, liền sờ soạn trong tay áo lấy tiền nhét vào tay Thái Tuyết “Chờ phu nhân tỉnh dậy cô nương đừng quên thay ta ân cần hỏi thăm”

Thái Tuyết cười đáp, đưa mắt nhìn Lâm di nương ra khỏi viện sắc mặt trầm xuống thuận tay ném mấy đồng tiền Lâm di nương vừa đưa ama canh cửa.

Mama này vượt mấy đồng tiền trong tay miệng khinh thường nói “Còn nói Lâm di nương xuất thân là tiểu thư, vừa rat ại không có bao nhiêu tiền cũng muốn đưa cho Thái Tuyết cô nương, ngay cả đưa cho bọn mama chúng ta cũng không đủ”

Một mama bên cạnh không gặp may phải nàng một cái nói “Làm gì là tiểu thư, ta nghe mama theo từ kinh thành đến nói về Lâm di nương. Nghe nói nàng là cô nhi không có chỗ dựa, phụ thân nàng năm đó ba mươi mà chưa có con, sau lại là một nha đầu thông phòng sinh ra nữ nhi, về sau cũng không có sinh thêm vì vậy cả nhà nâng nàng lên trời. Nàng quen thói ở nhà kiêu căng thật đúng là đem mình làm tiểu thư có tiếng có miếng. Sau phụ thân nàng qua đời đem nàng giao cho phủ chúng ta. Lão thái thái nuôi nàng ở bên người, cũng có mấy phần thương yêu nàng, nàng thường xuyên bày ra tư thái tiểu thư cho người người nhìn cũng không nghĩ là nàng ăn mặc dùng đồ đều là bạc nhà chúng ta”

Mama trước mặt không khỏi che miệng cười “Nếu nói như vậy thật đúng là không biết nói nàng là loại người nào? Thông phòng nha đầu có khi còn sạch sẽ hơn đây”

Mấy mama canh cửa không khỏi cười to có tiểu nha đầu bên cạnh nghe vội đi tới “Còn không đi làm việc ở đây nói cái gì, nếu để Thái Tuyết tỉ tỉ biết xem có mắng các người không”

Các mama bị dọa dùng một cái cũng không dám nói thêm.

Lúc trước Nguyên Thu sai tiểu nha đầu qua báo cho Trương di nương đi hầu hạ Nguyên Dung bị trẹo chân. Trương di nương nghe nói Nguyên Dung bị trẹo chân sững lên một khối thật to cũng không để ý mặt mình còn sững, vội cầm rượu thuốc dẫn theo Như Lan, Như Mai chạy tới viện Nguyên Dung. Vừa vào thấy trên đất một mảnh hỗn độn, chậu gỗ nằm úp trên mặt đất trên bàn cũng có nước tung tóe, Nguyên Dung nằm trên giường khóc hu hu nha đầu trong phòng đều đứng rất xa.

Trương di nương thấy thế vội mắng “Các người phục vụ cô nương như thế nào, còn không dọn phòng cho sạch sẽ. Đừng cho rằng hai mẫu tử chúng ta thất sủng liền một cái hai cái đều chà đạp chúng ta” Xong đi lại bên giường, vỗ nhẹ nhẹ sau lưng Nguyên Dung an ủi nàng.

Nguyên Dung nghe tiếng Trương di nương bật người ngồi dậy, nhìn thấy vết sẹo Trương di nương càng sững lợi hại cũng bị dọa giật mình vươn tay lên sờ “Mặt mũi di nương thế này là sao?”

Trương di nương thành linh bị nàng sờ nhất thời đau nhe răng nhếch miệng vội tránh ra “Cô nương đừng đụng cần thận dơ tay cô nương. Di nương nghe nói chân cô nương bị trẹo mau cho ta xem thử”

Nguyên Dung đành lấy chân để lên đùi Trương di nương. Trương di nương nhẹ vén ống quần lên, nhìn thấy chân Nguyên Dung sững lên không khỏi hít một hơi “Cô nương của ta, sao lại sững lợi hại như thế, may nhờ di nương có đem theo rượu thuốc sẽ nhanh thoa cho người”

Nguyên Dung nhớ tới vừa rồi Trương mama có làm một lần da đầu bắt đầu tê dại vội rút chân về. Trương di nương dụ dỗ nàng nói “Mặc dù hơi đau một chút nhưng rất nhanh sẽ khỏi. Nếu không làm, chân sẽ sưng lâu lắm đấy”

Nguyên Dung là chẳng biết gì, nghe Trương di nương nói như thế đành đưa chân cho nàng xoa bóp trong miệng thì thầm “Trương mama bên cạnh mẫu thân ngày thường mặt mũi hiền lành thật ra thật xấu xa, ta vừa nói đau nàng không chịu xoa nhẹ cho ta còn cố ý làm mạnh lên”

Trương di nương vội nói “Đúng vậy, nếu là tam cô nương trọ chân sợ là Trương mama mỗi ngày đều tới đó, lão gia thiếu gia đoán chắc là sẽ tự mình đi xem nàng”

Nguyên Dung nghe lời này nhớ tới mình đau chân mà phụ thân, mẫu thân, ca ca không đến hỏi một câu. Chỉ có Trương di nương không để ý thương tích trên mặt mình tự mình chạy tới xoa chân. Tuy là mìn gọi phụ thân mẫu thân nhưng lại yêu thương Nguyên Thu hơn, bây giờ ngay cả phụ thân cũng không muốn gặp mình. Về phần ca ca, Nguyên Dung nhớ tới ban ngày Cố Sơn vì vịn Nguyên Thu đang đỡ mình lên một nửa lại vứt trên mặt đất không khỏi nước mắt chảy ra.

Trương di nương nghĩ là nàng đau chân vội nói “Chờ xoa bóp thêm một chút máu bầm là tốt rồi, cô nương đừng khóc”

Nguyên Dung ôm lấy Trương di nương từ sau lưng, vùi đầu trên lưng nàng mà khóc “Di nương, tại sao phụ thân, mẫu thân, ca ca đều thương Nguyên Thu mà không thương ta. Trước kia nghe di nương nói lúc chưa có muội muội phụ thân suốt ngày ôm ta vào ngực, mẫu thân giữ ta ở trong nhà nàng ngủ, ca ca còn kéo tay ta học đi bộ. Nhưng bây giờ cho dù là xiêm áo hay đồ trang sức mẫu thân cũng uội muội chọn trước, lúc trước phụ thân còn thương ta một chút gần đây cũng lạnh nhạt ta, còn ca ca ở trong ấn tượng của ta hẳn chỉ có Nguyên Thu là muội muội”

Trương di nương nghe vậy tay cứng đờ, mắt rơi ra một giọt lệ “Còn không phải là bởi vì di nương xuất thân không cao, ông ngoại người cũng là quan lớn trong triều nhưng phụ thân của di nương chỉ là cai nho nhỏ Thông Phán. Mặc dù người gọi phu nhân là mẫu thân nhưng là di nương sinh ra. Phu nhân hôm nay lại có thân thể nơi nào còn để ý đến người. Phụ thân người bây giờ tinh thần đều đặt trên người mẫu thân người, hai mẫu tử chúng ta bị quên sau đầu rồi”

Nguyên Dung khóc xong ngồi dậy nói “Di nương yên tâm, dù sao ta cũng là trưởng nữ của phụ thân, nữ công cũng tốt hơn Nguyên Thu không biết bao nhiêu lần. Gần đây phụ thân chỉ là bị Nguyên Thu dụ dỗ váng đầu thôi, chờ phụ thân suy nghĩ kĩ dĩ nhiên là thương lại ta”

Trương di nương luôn miệng nói đúng, khen ngợi nàng một phen, lại nói liên tục “Sau này di nương cũng trông cậy vào cô nương, từ nay di nương bị hủy dung mạo còn không biết như thế nào. Nếu bị hủy thật sợ là không thể vừa mắt phụ thân người”

Nguyên Dung vội trấn an nói “Mặt di nương chắc chắn sẽ tốt, cho dù có sẹo cũng không rõ ràng dùng phấn che lại là được”

Trương di nương thở dài nói “Nếu là trước kia di nương cũng không lo, nhưng hôm nay trong phủ lại có thêm hai người...” Trương di nương nói phân nửa chợt nhớ tới Nguyên Dung còn là cô nương có vài lời nàng cũng không nói được vội vòng vo câu chuyện không nói điều này nữa.

Trương di nương chườm đá lạnh cho Nguyên Dung, đỡ nàng thêm lúc nữa mới rời viện Nguyên Dung. Ai ngờ trên đường thấy Lâm di nương cầm hộp thức ăn vội vã đi qua

33. Chương 33: Lâm Di Nương Rơi Xuống Nước

Trương di nương thấy Lâm di nương đi vội vã, mang theo hộp thức ăn cố tình đi vào hướng trong vườn trong lòng âm thầm cảm thấy kì quái, đứng đó sững sốt nửa ngày. Như Lan lại cơ trí vội nói “Hôm nay trong vườn hoa quế tỏa hương ngào ngạt, lão gia sai người thu thập thư các ra ngoài làm thư phòng, suốt ngày vào đó đọc sách mà thư phòng bên Thiền viện đã lâu chưa sử dụng. Lâm di nương đi vào vườn hơn phân nửa chắc là đi tìm lão gia”

Trương di nương nghe vậy quay đầu lại hướng Như Lan nhử một ngụm nước bọt, há mồm mắng “Nàng ta mà di nương gì, ngay cả trà nàng ta kính phu nhân cũng chưa uống, xem người thò chân ra ngoài gọi nàng ta là di nương rồi” Như Lan bị nàng mắng vội thấp đầu ngậm miệng. Trương di nương quay đầu lại nhìn thấy Lâm di nương sắp biến mất khỏi tầm mắt mình, vội đi nhanh thêm hai bước, trong miệng không ngừng

mắng Lâm di nương “Tiểu tiện nhân, cứ nhiên chạy tới thư phòng quyền rũ lão gia, cái thứ không biết xấu hổ”

Như Mai ở một bên vội đỡ Trương di nương nói “Di nương, chẳng lẽ trơ mắt nhìn nàng sắp lại gần lão gia sao?”

Trương di nương cười lạnh nói “Nàng nghĩ thật hay, lão gia chán ghét nhất là thời điểm đang đọc sách bị người khác quấy rầy, các người không thấy bình thường ngay cả phu nhân cũng không đi thư phòng tìm lão gia, lúc này nàng đi là chuẩn bị ăn mắng a”

Như Lan ở phía sau nghe Trương di nương nói như thế do dự chốc lát nhỏ giọng nói “Di nương, nô tì có câu này không biết có nên nói hay không?”

Trương di nương nghe vậy lườm nàng một cái “Lúc nào lời nói của người lại phun ra rồi nuốt vào với ta, ta mắng người là vì người gọi tiện nhân kia là di nương lại không mắng người vì mở miệng nói chuyện. Có gì cứ nói, ít ắp a ắp úng con mẹ nó đi” (edit chỗ này thấy Trương di nương cũng chột búa quá).

Như Lan nghe vậy nói “Nếu là bình thường Lâm tiện nhân kia đi sẽ bị lão gia mắng trở về. Chỉ là thời gian này phu nhân mang thai, nhất định là không có thông phòng. Mà lão gia mỗi đêm trừ phòng lớn cũng không đi nơi khác tính ra hôm nay lão gia cũng đã nín lâu rồi. Nếu tiện nhân này sắp lại khó tránh khỏi lão gia sẽ ồm ồm ở muốn nàng”

Trương di nương nghe vậy lập tức bối rối, muốn chạy đi lên cảnh Lâm di nương. Như Lan, Như Mai thấy vậy vội níu nàng lại nói “Di nương của ta, lúc này cảnh nàng làm gì, nếu nàng quậy lên lão gia biết mặt mũi của di nương cũng thật khó xem”

Trương di nương vốn là đầu óc như gỗ, nghe nói vậy cũng không biết làm gì mới tốt, may còn có Như Mai cơ trí đi theo một đoạn cười nói “Họ Lâm này cũng hồ đồ, biết rõ lão gia ở trong vườn mà không biết thư phòng ở đâu, cũng làm cho chúng ta xoay quanh trong vườn. Trời cũng tối rồi chỉ bằng di nương đi mời lão gia ăn cơm nô tì lưu lại dọn dẹp nàng”

Trương di nương nghe vậy chuyển buồn làm vui “Nhờ người thông minh” Nói xong chạy đi đường nhỏ, đi nửa đoạn xa xa thấy Cố Lễ từ thư phòng đi ra. Trương di nương luống cuống tay chân chỉnh y phục nghênh đón, chợt nhớ tới mình chạy gấp như vậy tóc nhất định rối loạn, vội vàng chạy lại chỗ có nước vuốt lại tóc. Nàng vừa thấp đầu chỉ thấy trên mặt nước chiếu rõ vết sẹo cực kì khó coi không khỏi lung lay thân thể vài cái. Lúc ngẩng đầu lên Cố Lễ đã đi tới chợt lách người núp sau ngọn núi giả, thấy Cố Lễ đi xa mới đưa tầm mắt nhìn theo bóng lưng Cố Lễ ngăn người đi thẳng về viện.

Lại nói Lâm di nương là lần đầu tiên đi dạo trong vườn, cũng không quen thuộc lắm, giờ trời cũng đã tối, nàng đi hơn vòng lớn cũng không tìm được thư phòng ở đâu. Mà lòng nàng không ai biết được, lại không dám trực tiếp hỏi người khác chỉ có xung quanh đi loạn.

Trước giờ Lâm di nương ăn sung mặc sướng ra cửa là ngồi kiệu rất ít đi bộ mà hộp thức ăn trên tay lại nặng, nàng miễn cưỡng đi nửa ngày như vậy thật sự là cất bước không nổi nữa.

Như Lan, Như Mai đứng sau bụi hoa thấy Lâm di nương đang đứng chống eo nhìn thấy bên cạnh bờ hồ có tảng đá lớn vội đem hộp thức ăn đặt lên, mình cũng ngồi lên trên. Như Lan, Như Mai hai người rón rén đi ra, thấy trước mặt có người tới hai người bị dọa ngồi xổm xuống. Chỉ thấy người nọ nhẹ nhàng ra sau lưng Lâm di nương chợt đẩy nàng, bùm một tiếng Lâm di nương ngã vào hồ. Người nọ làm xong quay người trốn vào lùm cây, chỉ còn một mình Lâm di nương quây nước hô to cứu mạng.

Như Lan, Như Mai thấy như vậy không khỏi hai mắt nhìn nhau cũng không dám tùy tiện chạy ra ngoài. Đúng lúc này có mama quét sân đi qua, nghe tiếng kêu cứu ba chân bốn cẳng lôi Lâm di nương lên cũng không biết từ đâu tìm được cánh cửa bên mang di nương ra khỏi vườn.

Như Mai, Như Lan hai người thấy thế không ngừng đặt mông xuống đất thở hổn hển. Như Lan chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh làm sau lưng ướt đầm, há mồm muốn nói nhưng Như Mai bịt miệng nàng chặt lại, đè đầu nàng xuống lặng lẽ chỉ chỉ bên ngoài.

Hai người theo kẻ hở bụi hoa thấy người nọ từ trong rừng cây đi tới bên hồ liếc mắt nhìn chỗ nước động mới đổi một con đường khác ra khỏi vườn.

Như Lan và Như Mai không dám tin, liếc nhau đồng thanh nói “Vương di nương”

Đêm đó tin Lâm di nương rơi xuống nước đến tai Nguyên Thu. Mặc dù Nguyên Thu đã đoán được mấy di nương tranh thủ lúc mẫu thân mang thai mà tranh giành tình cảm cũng không nghĩ là thủ đoạn họ âm độc như vậy. Nếu như không phải mama làm vườn ra trễ một chút chậm hơn nửa canh giờ so với bình thường sợ là Lâm di nương chết ở trong hồ rồi.

Nguyên Thu mặc dù không thích mấy cái di nương này, nhưng cũng không muốn ai chết. Hơn nữa mấy di nương có người trong lòng mang ý đồ xấu, không chừng lúc nào đó đem ý đồ chuyển đến trên người Lý thị. Kiếp trước Nguyên Thu có đọc sách cũng biết được phần lớn nữ nhân mang thai muốn bình an sinh ra cũng không phải dễ, đa số là bị thê thiếp khác của trượng phu hại sinh non.

Nguyên Thu suy nghĩ thông suốt ngồi kiệu đi vào viện Lâm di nương, lúc này hai mama đang ở trong phòng bếp nhỏ đun canh gừng. Nguyên Thu thấy liền hỏi “Phòng bếp nhỏ chưa từng sử dụng, bình thường ăn uống Lâm di nương cũng cho người đến phòng bếp lấy thức ăn, sao phòng bếp nhỏ lại có đầy đủ mọi thứ?”

Mấy mama này là người Nguyên Thu đưa tới, thấy Nguyên Thu hỏi như thế vội hành lễ nói “Thưa cô nương, buổi chiều Lâm di nương ấy mama dọn dẹp phòng bếp, ali5 sai nha đầu Xảo Xảo của nàng cầm cây trâm đi đổi vài dụng cụ về. Nó thì chỉ nghĩ là di nương muốn ăn mùi vị quen thuộc nên cũng không để ý. Ai ngờ Lâm di nương tự mình xuống bếp làm vài món ăn bỏ vào hộp mang đi ra ngoài, sau đó nửa canh giờ cũng không thấy bóng dáng vừa mới bị người đưa trở về”

Nguyên Thu nghe cũng không nói gì nhiều, vào phòng cho người đưa hai chén canh gừng cho Lâm di nương uống xong mới hỏi nàng có thấy rõ ai đẩy nàng xuống nước không. Sắc mặt Lâm di nương tái nhợt núp trong chăn lắc đầu. Nguyên Thu nghĩ hôm nay cũng đã vào thu, huống gì buổi tối lại rơi vào nước sợ là bị nhiễm bệnh phong hàn, vội cho người gọi đại phu đến.

Quả nhiên ban đêm Lâm di nương nóng sốt, mama vội vàng đem chén thuốc hầu hạ nàng uống. Nguyên Thu biết ở thời đại này nhiễm phong hàn rất dễ dàng chết, không dám sơ sót sai người vào khó phòng hỏi lấy rượu nguyên chất. Nha đầu kia hỏi xong chạy về báo “Hạ lão gia mang rượu từ Sơn Đông tới vô cùng tinh khiết. Nghe nói rượu Hạ lão gia mang tới là rượu mà mấy võ kịch hay hát Võ Tòng uống ba chén là say”

Nguyên Thu vội nói “Đem rượu đó vào viện Lâm di nương, nói mama lấy khăn nhúng vào rượu lau cả người nàng cho đến khi hạ sốt mới thôi”

Nha đầu kia đáp lời, chạy đi tìm người đưa rượu tới. Chức Mộng thấy vẻ mặt Nguyên Thu mệt mỏi kêu người đưa nước tắm vào phòng hầu hạ nàng tắm rửa, đau lòng miệng thì thầm nói “Cô nương cũng quá tốt tính, mình mệt mỏi không nói còn đem rượu quý của lão gia lãng phí trên người nàng”

Nguyên Thu ngồi trong phòng tắm cười lạnh nói “Phụ thân luôn phải có thiếp, ta quan sát mấy ngày nay, đầu óc Lâm di nương không rõ ràng bằng Trương di nương. Nhưng Vương di nương sợ là không đơn giản như vậy, chuyện lần này không chừng chính là nàng làm”

Chức Mộng cầm khăn tay vừa chà lau cho nàng vừa nói “Nô tì tưởng là Trương di nương làm, mặt của nàng là bị Lâm di nương hủy dung”

Nguyên Thu gật đầu nói “Trương di nương từ trước đến giờ miệng lưỡi rất lợi hại, nhỏ mọn tham tiền một chút nhưng lá gan không lớn như vậy. Nhưng lần này nàng bị hủy dung cũng khó tránh xảy ra ý nghĩ độc ác”

Chức Mộng cười nói “Cô nương nói đúng nhưng chuyện này phải nói với lão gia và phu nhân mới phải”

Nguyên Thu nói “Tất nhiên là phải hỏi bẩm phụ thân, mẫu thân. Dù sao cũng là thiếp thất của phụ thân quả thật ta không nên đi quấy. Theo ta nghĩ, mấy cái di nương này cũng nên đuổi ra phủ mới được bằng không mọi người không được yên ổn”

Chức Mộng nghe vậy cũng không tiện nói tiếp, cảm giác nước trên tay hơi nguội một chút, đỡ Nguyên Thu lau sạch sẽ hầu hạ nàng đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Nguyên Thu sai người đi xem Lâm di nương đã hạ sốt chưa, nếu không tốt sai đại phu đến xem thử. Minh thì đi phòng lớn, tiểu nha đầu ngoài cửa thấy Nguyên Thu tới, chạy nhanh lại cười nói “Cô nương đến, Thắm mama đang nói chuyện với lão gia, nếu không cô nương vào nhà sau xem phu nhân”

Nguyên Thu nghe vậy khoát tay ra hiệu nàng nói nhỏ, mình thì tới gần cửa lắng nghe bên trong nói chuyện. Chỉ nghe Thắm mama nói “Phu nhân có thân thể không thể phục vụ đại lão gia, lão nô biết đại lão gia đau lòng cho phu nhân nhưng không thể không đi những phòng khác. Lão thái thái đã đưa đèn sẵn mấy di nương, cũng muốn các nàng thay phu nhân phân ưu”

Cố Lễ nghe vậy chỉ cười không nói, bưng trà uống.

Thắm mama thấy thế đành cười nói theo “Lão nô biết lần đầu lão thái thái đưa hai di nương tới sợ là phu nhân không vui. Hôm qua lão nô đi xem hai vị di nương mới cũng nói với họ sẽ để Lâm di nương phục vụ lão gia trước. Lâm di nương dù sao cũng là biểu muội của đại lão gia là người có tri thức lại hiểu lễ nghĩa, buổi tối nếu lão gia muốn viết chữ nàng có thể giúp lão gia mài mực. Chờ phu nhân sinh xong, đại lão gia lại đem Vương di nương thu vào phòng, khi đó phu nhân cũng không còn gì có thể nói”

Bên ngoài Nguyên Thu nghe Thắm mama tự nói thật náo nhiệt không khỏi cười lạnh đi tới cửa, tiểu nha đầu giữ cửa cơ trí hô “Tam cô nương tới, thỉnh an tam cô nương” Tiến lên hành lễ mới nhắc rèm lên.

Thắm mama thấy Nguyên Thu tới, vội lúng túng vòng vo câu chuyện, Nguyên Thu làm như không biết cười khanh khách thỉnh an Cố Lễ. Thắm mama đứng dậy chào hỏi Nguyên Thu nói vài câu thấy Nguyên Thu không có ý muốn đi mới cáo lui trước.

Nguyên Thu thấy trong phòng chỉ còn mấy tiểu nha đầu liền đuổi ra khỏi phòng, mới nói chuyện Lâm di nương rơi xuống nước cho Cố Lễ. Thường ngày Cố Lễ chán ghét nhất là thiếp thất tranh giành, bình thường nháo loạn nhỏ nhỏ coi như xong, lần này suýt gây ra mạng người. Nếu Lâm di nương thật bị cái gì chuyện này truyền đi nhất định ảnh hưởng danh tiếng của mình, Cố Lễ nghĩ đến đây liền hạ quyết đoán nhất định phải tra cho rõ ràng.

34. Chương 34: Sự Kiện Rơi Xuống Nước

Dính dáng đến thiếp thất của Cố Lễ, Nguyên Thu là cô nương chưa lấy chồng không tốt nhúng tay vào, nếu Cố Lễ tự tay mình điều tra có lẽ có vài phần không hợp lẽ. Chuyện này đáng lý Lý thị là ứng cử viên tốt nhất nhưng nàng đang có thân thể, Cố Lễ làm sao chịu cho nàng hao tổn tinh thần vì những chuyện này. Đang lúc trái lo phải nghĩ xem ai đi điều tra là tốt nhất, Trương mama đỡ Lý thị đi vào. Cố Lễ thấy thế vội nói “Sao người lại dậy? Sao không nghỉ thêm chút nữa?”

Lý thị phúc thân cười với Cố Lễ mấy cái mới nói “Mấy hôm nay ngủ nhiều cảm thấy thất lưng hơi đau, chỉ băng ra ngoài đi dạo chút cho thoải mái”

Cố Lễ nghe vội phân phó Thái Tuyết đi lấy nệm êm đặt vào ghế, để Trương mama đỡ Lý thị ngồi xuống, đánh giá sắc mặt nàng mới nói “Hôm nay nhìn sắc mặt phu nhân khá tốt, ta cũng yên tâm”

Lý thị nửa tựa vào ghế “Lão gia cũng quá kĩ tính, cận thân có mảnh mai như vậy đâu”

Cố Lễ nghe giọng Lý thị nũng nịu trong lòng cảm thấy ấm áp, vừa định dỗ nàng vài câu lại thấy Nguyên Thu ngồi ngay ngắn bên dưới. Cố Lễ vòng vo câu chuyện, nói chuyện Lâm di nương rơi xuống nước cho Lý thị nghe.

Lý thị cười nói “Không bằng lão gia giao chuyện này cho Trương mama đi thăm dò, Trương mama vào phủ nhiều năm cũng có chút uy tín, huống chi nàng còn là người chúng ta tin tưởng. Nếu để mấy quân sự bên ngoài đi thăm dò không chừng bị bạc thu mua mà mu muội lương tâm lừa gạt lão gia”

Cố Lễ nghe vậy vuốt râu cười nói “Phu nhân nói rất đúng, người bên cạnh phu nhân làm việc dĩ nhiên là đáng tin tưởng, vậy để cho Trương mama đi thăm dò đi”

Lý thị nhân tiện phân phó Trương mama vài câu, dặn dò nàng nhất định phải tỉ mỉ không được oan uổng người khác. Trương mama đáp lời Cố Lễ, Lý thị mới ra khỏi viện. Cố Lễ nhìn sắc trời bên ngoài khá tốt,

liền dặn dò Lý thị mấy câu chấp ta đi thư phòng. Nguyên Thu thấy Cổ Lễ đi nhìn Lý thị cùng nhau cười một tiếng.

Thì ra gần đây, Nguyên Thu đều đem chuyện lục tục của hai vị di nương mới tất cả hành động cử chỉ đều nói cho Lý thị. Lý thị trong lòng sớm phán đoán hai vị Lâm di nương, Vương di nương. Sáng hôm nay Nguyên Thu phân phó Trương mama đi nói với Lý thị chuyện Lâm di nương rơi xuống nước. Lý thị tỉ mỉ phân tích một phen trong lòng đã có chủ ý, lặng lẽ dặn dò Trương mama mấy câu. Hai người ước chừng Nguyên Thu nói xong chuyện này với Cổ Lễ không sai biệt lắm, Trương mama mới đỡ Lý thị vào phòng.

Trương mama từ phòng lớn đi ra liền chạy thẳng tới viện Trương di nương và Vương di nương. Đi vào viện Trương di nương trước nói chuyện với nàng vài câu, nhìn vết sẹo trên mặt nàng một chút. Thấy mặt nàng chưa tiêu sưng dãn dò vài câu, Trương mama thường ngày thấy Trương di nương đều là mặt lạnh. Lòng Trương di nương cũng có chút sợ nàng, hôm nay thấy Trương mama đối với mình cực kì thân thiết, Trương di nương không khỏi vui mừng, lôi kéo Trương mama nói không ngừng. Trương mama ứng phó vài câu rồi cười nói phu nhân mời di nương đến phòng nói chuyện, xin di nương ăn mặc thật tốt lát nữa đi cùng với Vương di nương lên phòng. Trương di nương vội đáp liền kêu Như Lan múc nước, Trương mama lại dặn dò nàng nhanh lên một chút rồi đi qua phòng Vương di nương.

Vừa vào phòng Trương mama thấy Vương di nương đang ở bên cửa sổ thêu hoa, tiểu nha đầu vội tiến lên chào hỏi. Vương di nương nghe tiếng ngừng đầu thấy Trương mama vội tiến lên nghênh đón nàng đi vào, tự mình rót trà dâng nàng.

Trương mama cười nhận lấy “Vương di nương đến vài ngày vẫn ở trong phòng, phía Nam không thể so với kinh thành, ban ngày có thể đi ra ngoài dạo một chút, nếu Vương di nương buồn bức nên đi ra vườn dạo một chút, ở đó hoa đang nở rất đẹp”

Vương di nương cười nói “Trong phủ ta cũng không quen thuộc, lúc trước cũng qua phòng Trương tỉ tỉ hai lần. Chỉ là gần đây Trương tỉ tỉ không nên ra cửa, ta cũng không dám đi phiền nàng, mình lại sợ lạc đường định ở trong nhà thêu hoa thôi”

Trương mama gật đầu nói “Di nương nói phải, nếu di nương rảnh rồi không ngại lên phòng bồi phu nhân nói chuyện, ta đến đây phu nhân đang buồn bức nhưng ta lại không biết nói chuyện phẩm không thể bồi phu nhân. Nếu di nương rảnh rồi, không ngại lên phòng ngồi một chút?”

Vương di nương nghe vậy hơi trầm ngâm mới cười nói “Ta vẫn muốn đi thỉnh an phu nhân, chỉ là lão gia hạ lệnh nói không có chuyện gì không cho quấy rầy phu nhân nghỉ ngơi, ta cũng không dám đi qua”

Trương mama cầm tay nàng nói “Mới vừa rồi phu nhân kêu ta gọi ba di nương đến nói chuyện, ta thấy nơi này gần đường tới chỗ này trước mời hai di nương đi qua”

Vương di nương nghe trong lòng nhin không được suy nghĩ, nàng đến đây hơn một tháng nhưng chỉ nhìn thấy mặt Lý thị một lần lúc đến đây. Mấy ngày đầu nàng cũng lên phòng thỉnh an, chỉ là mấy tiểu nha đầu đem phòng lớn chặn đến sát sao, lấy mọi cớ đuổi nàng trở về. Sau Nguyên Thu lấy lí do sợ các nàng lặn lội đường xa bị nhiễm bệnh cấm cửa nửa tháng, cho đến tiết Trung Thu mới cởi bỏ cấm chướng.

Hôm Trung Thu, Lý thị đối với nàng và Vương di nương cũng không thăm hỏi, thậm chí ngay cả nhìn cũng không nhìn nàng một cái. Sao lại sau hôm Lâm di nương ngã vào nước lại bảo nàng lên phòng nói chuyện? Vương di nương càng nghĩ càng thấy lần này Lý thị hành động có thâm ý, không khỏi suy nghĩ trong lòng.

Trương mama vừa uống trà vừa quan sát sắc mặt Vương di nương, chỉ thấy nàng hơi nhẩn máy sắc mặt vẫn bình thường. Trong lòng càng thêm đề phòng nàng vài phần, không cho nàng thời gian suy nghĩ nhiều, đứng lên kéo tay nàng đi “Di nương nhanh lên một chút, lúc này e là Trương di nương cũng thu thập xong”

Vương di nương bị Trương mama kéo đi cũng không dám đẩy nàng ra, chỉ đành quay đầu phân phó nha đầu mình dẫn tới “Hỉ nhi, giữ kĩ nhà, lấy khăn tay của ta thêu cho xong, ta trở về sẽ kiểm tra người thêu thế nào”

Hỉ nhi nghe vậy ở trong phòng đáp lời, hai người tới viện, Thái Tuyết từ bên ngoài đi vào liền cười đáp “Phu nhân cho ta đến xem hai di nương thu thập xong chưa?”

Trương di nương ở trong phòng nghe thanh âm, xốc rèm ra ngoài cười nói “Thu thập xong rồi, đang đi ra đây”

Thái Tuyết thấy Như Lan đi phía sau Trương di nương, Vương di nương lại một thân một mình không dẫn nha hoàn từ kinh thành tới liền cười nói “Vương di nương không sai nha hoàn đi theo chăm sóc sao?”

Vương di nương cười nói “Trong phòng ta chỉ có một nha đầu luôn có việc cho nàng làm nên giữ nàng lại trong phòng. Ta cũng xuất thân từ nha hoàn, có tiểu nha đầu đi theo cũng thấy kì cục”

Thái Tuyết cười lôi kéo tay nàng “Không sao, có ta hầu hạ di nương đây” Vừa nghiêng đầu sang nói với Trương mama “Mama cứ đi làm việc của mình, ta dẫn hai di nương lên phòng là được”

Ngoài miệng Trương mama cười nói “Vây phiền cô nương” Một mặt đi theo phía sau các nàng ra khỏi viện, rẽ sang một hướng khác.

Hỉ nhi thấy Vương di nương đi, liền ngồi đằng hoàng ở vị trí lúc trước của Vương di nương, lấy khăn tay tiếp tục thêu hoa, ước chừng qua một nén nhang, thì thấy nha hoàn Tố Tố từ phòng lớn chạy tới vén rèm vào phòng. Hỉ nhi thấy có người tới bèn tiến lên vấn an.

Tố Tố đứng trước cửa miệng cười ngọt ngào nói “Phu nhân chuẩn bị làm quần áo mùa thu trước, đáng lẽ phải làm đồ mới. Tuy nhiên hôm nay có thân thể không thể mặc được. Phu nhân nói những y phục tốt như vậy để ở đó cũng lãng phí không bằng đưa cho các di nương mặc. Di nương vừa thử thấy xiêm áo có chút không vừa người sợ là phải sửa lại. Vương di nương phân phó ta gọi người lấy một bộ quần áo nàng thường mặc hàng ngày đi phòng lớn, đúng lúc mấy nương tử may vá đang ở đó, sẽ sửa lại y phục cho di nương luôn”.

Hỉ nhi nghe vội tìm một bộ y phục đi ra ngoài theo Tố Tố cùng nhau nói chuyện rời khỏi viện. Hỉ nhi nghĩ là trực tiếp lên phòng ai ngờ Tố Tố dẫn nàng đi hướng khác, Hỉ nhi vội cười nói “Tỷ không phải nói lên phòng lớn đưa xiêm áo cho di nương sao?”

Tố Tố cười nói “Từ chỗ này qua vừa đúng đi qua một bồn hoa, hoa ở đó nở cực đẹp, phu nhân không chịu được mấy thứ hương nhan kia bảo ta hái về chưng một ít”

Hỉ nhi nghe vậy ngồi nhìn Tố Tố hái thêm vài đóa hoa lại bị Tố Tố lôi kéo đi bắt bướm. Tố Tố chơi nửa ngày đến khi hết hứng mới chậm rãi dẫn Hỉ nhi đi phòng lớn.

Hai người vừa vào viện thấy một mama đi theo sau lưng Cố Lễ vào. Hỉ nhi thấy mặt Cố Lễ xanh mét không khỏi giật mình. Tố Tố vội kéo nàng đến một bên hành lễ với Cố Lễ, không đợi hai người mở miệng vấn an, Cố Lễ đã phát rèm đi vào nhà. Tiểu nha đầu đứng ngoài cửa thấy Hỉ nhi đang đi về phía trước vội tiến tới nói “Lão gia, phu nhân đang có chuyện phải xử lí, hôm nay sợ là không đổi quần áo được. Trước Hỉ nhi muội muội cứ đem xiêm y của di nương cầm về trước, chờ đến khi muốn mặc thì cho người đi qua đổi”

Hỉ nhi nghe vậy đành ôm y phục quay về.

Cố Lễ vào phòng lớn thấy Trương mama và quản gia đang ở đó. Quản gia tiến lên hành lễ với Cố Lễ “Hôm nay nô tài theo Trương mama đến chỗ hồ mà Lâm di nương rơi xuống nước, tra xét xung quanh một lần”

Cố Lễ nghe vậy thả tách trà xuống nói “Các người mời ta tới chắc đã tra xét được cái gì rồi”

Quản gia vội nói “Cách bờ hồ phía đông hai trượng có một núi giả làm bằng đá Thái Hồ, phía sau núi giả là miếng đất bằng phẳng, hôm trước Tam cô nương phân phó trồng một chút hoa cỏ. Vì mảnh đất không lớn, hôm qua một mama đến tưới đã trồng xong rồi chỉnh mặt đất bằng lại, buổi chiều tưới nước hai lần mới làm xong việc. Vừa rồi nô tài và Trương mama phát hiện phía sau núi giả có mấy dấu chân mảnh khảnh, e là tưới nước chưa được bao lâu đã giẫm lên. Mấy mama làm quen việc nặng, mà chân cũng không nhỏ như vậy”

Cố Lễ nghe liền đứng dậy đi ra ngoài “Đi với ta đến viện Trương thị, Vương thị”

Quản gia vội đáp cùng đi với Trương mama phía sau Cố Lễ.

Phòng Vương di nương cạnh bên hơi cách phòng Trương di nương một chút. Cố Lễ đến phòng Vương di nương trước một cước đá văng cửa ra. “Phanh” một tiếng làm cho Hỉ nhi ngồi bên cửa sợ nhảy hoảng lên, thấy Cố Lễ đi vào, Hỉ nhi cũng không dám nói gì xuôi tay đứng một bên.

Cố Lễ ngồi giữa nhà quát lên “Lục soát cho ta”

Quản gia và Trương mama vội đáp một tiếng, liền lục soát lung tung, không bao lâu liền tìm được một đôi giày dính bùn trong rương. Cố Lễ thấy bùn đã cứng hơn phân nửa phỏng đoán là dính từ tối hôm qua, liền ngẩng đầu hỏi Hỉ nhi “Đây là giày của di nương các người?”

Hỉ nhi không biết có chuyện gì xảy ra, nghe Cố Lễ hỏi, chỉ đành chú ý nhìn kĩ rồi trả lời “Là giày do di nương chính tay thêu”

Cố Lễ nghe liền lạnh mặt hỏi “Gần tối hôm qua di nương các người đi đâu?”

Hỉ nhi chỉ có mười tuổi hơn, mà lão phu nhân vừa mua về không tới mấy ngày đưa cho Vương di nương làm nha hoàn. Vương di nương ngại nàng tuổi nhỏ mà không tâm kế, chuyện gì cũng không nói cho nàng biết. Vì vậy Hỉ nhi mờ mịt nói “Nô tì cũng không biết gần tối di nương đi đâu nữa”

Cố Lễ vỗ bàn mắng “Đưa nha đầu này đến phòng lớn tỉ mỉ thẩm tra cho ta”

Quản gia nghe vội vội lôi Hỉ nhi đi sau Cố Lễ tới phòng lớn. Vừa vào nhà Cố Lễ thấy Lý thị dẫn Vương di nương và Trương di nương ở trên giường chọn y phục, thấy thế Cố Lễ giật y phục xuống đất nghiêng đầu mắng Vương di nương “Người còn không quỳ xuống cho ta”

Vương di nương nghe vậy trong lòng lạnh lẽo, trên mặt lại giả vờ ra vẻ mờ mịt quỳ gối giữa nhà. Cố Lễ thấy nàng còn giả ngu liền quay về phía Trương mama quát lên “Còn không ném giày nàng tới cho nàng nhìn”

Trương mama lấy giày đưa tới trước mặt Vương di nương.

Vương di nương thấy giày mình còn chưa mang lần nào bị bùn bao quanh đã khô hơn phân nửa, trong lòng không khỏi căng thẳng, vội dùng tay sờ giày, trên tay sờ thử thấy đáy giày còn hơi nóng, trong bụng hiểu rõ há mồm muốn nói.

Trương mama thấy nàng sờ giày liền phòng bị nàng, thấy nàng há mồm vội cầm khăn ngăn chặn miệng nàng, Lý thị nhân cơ hội nói “Trước đem nàng nhốt vào chuồng ngựa, chờ hỏi rõ rồi khảo tra nàng sau”

Quản gia gọi hai mama thô sử đi vào, cầm dây trói Vương di nương ném vào chuồng ngựa ấy người canh giữ không cho bất luận kẻ nào tới gần chuồng ngựa.

35. Chương 35: Xử Lý Vương Di Nương

Hỉ nhi thấy Vương di nương bị trói dẫn ra ngoài sợ đến mặt trắng bệch, Lý thị quát lên “Người còn không quỳ xuống cho ta! Trương mama tỉ mỉ hỏi nàng cho rõ, xem chủ tử nàng làm cái gì?” Hỉ nhi bị sợ hai chân muốn nhũn ra, nghe vậy quỳ xuống không ngừng dập đầu.

Trương mama đứng bên cạnh Lý thị nhìn Hỉ nhi cười lạnh nói “Hỉ nhi, buổi chiều hôm qua di nương của người có đi ra ngoài không?”

Hỉ nhi vội vàng trả lời “Thưa mama, buổi chiều Thẩm mama phái người tới gọi di nương sang nói chuyện, di nương mới đi ra ngoài”

Trương mama lại hỏi “Nàng đi lúc nào, khi nào thì trở về?”

Hỉ nhi vội nói “Khoảng giờ Thân đi, gần giờ Dậu mới trở về”

Lý thị cười lạnh nói “a, cái này có thể là nửa canh giờ đấy. Người đâu, đem nha hoàn giữ cửa chỗ Thẩm mama gọi tới hỏi một chút”

Tổ Tổ đứng ở cửa nghe vậy liền đáp chạy tới, Lý thị vội nói “Lúc nói nhỏ giọng chút đừng kinh động Thẩm mama”

Tổ Tổ nghe vậy quay lại, Lý thị dặn dò một phen, Tổ Tổ mới chạy đến sân Thẩm mama kêu tiểu nha đầu tới. Tiểu nha đầu đi vào cung kính dập đầu, bởi vì Thái Tuyết đang hầu hạ Lý thị ăn cháo tổ yến, Trương mama liền hỏi thay “Hôm qua Vương di nương có đi viện các người không?”

Tiểu nha đầu thanh thúy đáp “Giờ Thân Thắm mama có ời Vương di nương và Lâm di nương đến, chưa tới nửa canh giờ hai vị di nương đã đi ra”

Trương mama nghe vậy vội quay lại cười “Lão gia, phu nhân. Hỉ nhi nói canh giờ Vương di nương trở về có thể trễ hơn canh giờ so với tiểu nha đầu này nói đấy. Huống chi có giày thêu làm chứng, nô tì xem ra chuyện này tám phần là nàng làm rồi”

Lý thị cười nói “Để cho người cầm giày thêu đi vào trong vườn so dấu chân, nhìn có phải hay không đã nói, đừng vội oan uổng nàng”

Cổ Lễ gật đầu, vừa lúc quản gia trở lại, nghe Lý thị nói như vậy liền cười nói “Chuyện này để nô tài tự mình đi một chuyến đi”

Lý thị gật đầu nói “Cũng được, vậy cực khổ cho người chạy thêm một chuyến thôi”

Lý thị thấy trong nhà yên tĩnh lại ăn thêm vài miếng nữa, Thái Tuyết vội cầm nước súc miệng đưa lên cho Lý thị, Cổ Lễ thấy Lý thị sắc mặt có một nỗi đau lòng nói “Những chuyện này cũng sắp có kết quả, phu nhân vào nhà nghỉ ngơi một chút đừng lao thần”

Lý thị ỉu xiu mà cười nói “Làm sao lúc này ta dám nghỉ ngơi? Vương thị là người lão thái thái đưa tới, chưa được phục vụ lão gia lại xảy ra việc này. Nếu là xử lý không tốt chuyện này chỉ sợ không có cách nào giao phó với lão thái thái bên kia, huống chi bây giờ còn có một cái Thắm mama chưa có rồi đi”

Cổ Lễ gật đầu nói “Phu nhân nói đúng nhưng không thể trực tiếp đuổi nàng hồi kinh, ở chỗ này lại gieo họa, thật là củ khoai lang nóng phỏng tay”

Lý thị thở dài nói “Theo lí mà nói thì Vương thị và Lâm thị đều là người của lão thái thái lại một đường từ kinh thành đến Hàng Châu, quan hệ hai người tất nhiên là không cần phải nói đương nhiên là vô cùng thân mật. Ta suy nghĩ hồi lâu, hai người hẳn là không có gì xích mích mới đúng, sao đang êm đẹp Vương thị lại đẩy Lâm thị vào trong hồ?”

Cổ Lễ nghe liền có chút không thoải mái vội cầm chung trà uống, trong lòng thầm nghĩ: Thắm mama từng thương lượng với mình chuyện, khuyên mình trước thu Lâm thị, đợi Lý thị sinh xong lại thu Vương thị làm thiếp. Chắc hẳn Thắm mama nói cho hai người, chỉ sợ Vương thị không cam lòng chờ hơn nửa năm liền động thủ. Nghĩ đến đây Cổ Lễ chán ghét nhíu mày, chỉ là chuyện nhỏ như vậy Vương thị có thể ác độc như thế, nếu sau này nàng sinh con không phải là đem độc thủ chuyển lên trên người của Nguyên Thu và Cổ Sơn? Huống chi đây là người bên cạnh lão thái thái cũng không phải một lòng với mình. Nếu nàng ở đây chỉ sợ những chuyện trong phủ của mình nằm trong lòng bàn tay của lão thái thái. Cổ Lễ càng nghĩ càng thấy nếu lưu lại Vương thị sau này sẽ không được yên ổn.

Lý thị quan sát nét mặt Cổ Lễ, thấy chân mày hắn càng nghĩ càng sâu trong lòng thở phào một cái, ngừng đầu nói với Cổ Lễ chuyện lúc trước Thắm mama tán dương mấy nha đầu phục vụ trong phòng.

Cổ Lễ suy đi nghĩ lại hồi lâu trong lòng đã có chủ ý, phát tay áo ý bảo nha hoàn mama lui ra ngoài, Lý thị biết Cổ Lễ đang muốn thương lượng chuyện xử lí Vương di nương vội lên tinh thần.

Cổ Lễ châm chọc từ ngữ mới nói “Lão thái thái mấy năm này nghi ngờ chúng ta có cất bạc riêng nhưng phủ chúng ta không có người của nàng, nàng muốn mò cũng mò không ra. Mấy năm này chúng ta đến Chiết Giang mới tân tân khổ khổ trừ được mấy vạn lượng bạc, nếu để lão thái thái biết, nàng không thể không ép chúng ta đưa ra. Huống chi mấy năm sau này, chúng ta không thể giống như trước đưa về kinh một nửa bạc, tiết kiệm lại sử dụng trên người tam đệ. Hôm nay Vương thị phạm vào chuyện này vừa đúng lúc mượn cơ hội này xử trí nàng. Chỉ là chuyện này trước tiên nên lừa lão thái thái mới phải, vạn lần không thể đưa Vương thị về kinh, tránh cho lão thái thái lại phái người mới tới”

Lý thị nghe vậy, tảng đá trong lòng rơi xuống, nghe lời này của Cổ Lễ Vương di nương nhất định là không có cơ hội xoay người. Mà Lâm di nương cũng là người của lão thái thái đương nhiên không thể vào mắt Cổ Lễ. Còn lại Trương di nương nhiều năm qua vẫn ngu xuẩn như vậy, gần đây bị hủy dung sợ là cũng không được Cổ Lễ sủng ái. Tính ra hôm nay trừ Lý thị ra không còn ai khác để Cổ Lễ sủng ái nữa.

Lý thị đương nhiên nghĩ đến điều này liền thấp giọng dịu dàng cười nói “Cận thân nghe lão gia, lão gia muốn xử lí Vương thị thế nào cận thân cũng không có ý kiến”

Cố Lễ nghe Lý thị nói chuyện cảm thấy mình và nàng thân thiết, cầm tay nàng để trên lòng bàn tay nhẹ nhàng vỗ hai cái. Hai người tỉ mỉ nói chuyện, Cố Lễ liền đi ra ngoài hô “Cố Hải đã trở về chưa?”

Quản gia ở bên ngoài đợi nửa ngày, nghe Cố Lễ hỏi vội đáp “Bẩm lão gia, nô tài đã trở lại”

Cố Lễ nói “Vào vào trả lời”

Quản gia vội đi vào “Bẩm lão gia, dấu chân trong vườn chính là dấu hài Vương di nương lưu lại”

Cố Lễ gật đầu nói “Gọi mama cỡi ra y phục tinh xảo của Vương di nương, trang sức cũng lấy xuống, đưa hai kiện quần áo vải thô cho nàng mặc. Để Cố Hải dẫn người đưa nàng vào nông trang trên núi. Người cũng đưa nàng một đoạn, chỉ nói là nàng là người trong phủ làm chuyện sai lầm tổng lên đó làm lao công, để cho quản sự bên kia giao công việc nặng nhọc nhất cho nàng làm”

Quản gia nghe vậy vội đáp, Lý thị thấy Cố Lễ nói xong mới mở miệng nói “Tất cả nha đầu mama trong phủ đều gõ một phen, chuyện này không được bất luận kẻ nào nói cho Thẩm mama biết. Nếu để ta biết ai lỡ miệng tiết lộ phong phanh, nhất định sẽ bán nàng đi làm chuyện nặng nhọc”

Quản gia vội trả lời “Nô tài đã rõ”

Lý thị liếc mắt nhìn Hỉ nhi đứng run rẩy trong sân, khe khẽ thở dài “Tìm người đến bán nàng đi thôi. Chờ Vương thi ra phủ sau một canh giờ nói cho Thẩm mama biết Vương di nương bị nhiễm phong hàn, lão gia cho nàng lên Ôn Tuyền trang chữa bệnh, chờ hết bệnh mới đón về phủ”

Quản gia đáp lời lại đứng một lúc lâu không thấy Lý thị có phân phó khác mới chậm rãi lui ra ngoài.

Vương di nương vốn là đẩy Lâm di nương rơi xuống nước là chỗ vắng người. Nàng xưa nay làm việc cẩn thận, cẩn bản là không đi hài bị dính bùn trở về.

Vương di nương nằm trong chuồng ngựa, trong lòng đoán nhất định là Lý thị cho người động tay chân, muốn mượn cơ hội này diệt trừ mình trong lòng mắng to. Đầu óc cũng không ngừng tính toán, chờ gặp Cố Lễ lật miệng như thế nào, muốn giải thích như thế nào. Làm cách nào đẩy lên người Lý thị. Đến lúc đó có Thẩm mama bên cạnh giúp đỡ, chắc hẳn lão gia cũng không làm gì được nàng. Chờ suy nghĩ kỹ Vương di nương yên tâm đợi Cố Lễ đến hỏi chuyện của nàng.

Trong lòng nàng đang suy nghĩ không ngừng thì nghe chuồng ngựa bên ngoài đám người hò hét loạn lên, Vương di nương cho rằng Cố Lễ gọi nàng vào trong lòng không khỏi mừng thầm, vội nhớ lại chuyện lúc này suy nghĩ.

Đang lúc nàng suy nghĩ hai mama vừa đen vừa đỏ đi vào chuồng ngựa, tiến vào xốc Vương di nương lên cỡi sợi dây trên người nàng hai ba động tác đã cởi sạch y phục của nàng toàn bộ trang sức trên người nàng cũng tháo xuống nhét vào trong ngực, tiện tay cầm một bộ y phục vải thô mặc vào cho nàng, một mama khác cầm sợi dây trói nàng lại.

Ngay cả vải bố nhét trong miệng Vương di nương cũng chưa kịp kéo xuống lại bị trói lại. Nàng thấy chuyện không đúng liền ô ô gọi không ngừng, mama này chán ghét, hung hăng quang nàng mấy bạt tai, nhất thời mặt Vương di nương sưng lên. Mama đứng phía sau cầm gậy hung hăng đánh một cái vào ót nàng, trước mắt Vương di nương bỗng tối sầm liền ngất đi. Mama này cười lạnh kéo nàng ném vào trong xe ngựa đã chuẩn bị tự mình áp tải ra khỏi Cố phủ.

Nguyên Thu nghe nói Vương di nương bị đưa ra khỏi phủ cũng thở phào một cái, nhìn trời cũng sắp nhanh qua tháng mười, liền muốn cấp lễ năm mới cho nhà cũ lấy cố đuổi Thẩm mama hồi kinh.

Đối với việc đưa đồ về kinh Nguyên Thu không am hiểu, đành cho người tìm danh mục quà tặng năm trước xem kỹ. Thấy trên giấy chẳng chặt đồ có đến mấy trang, không chỉ có một vạn lượng bạc còn có các đồ dùng cụ các loại đặc sản, nhìn nhìn Nguyên Thu trợn mắt há hốc mồm không khỏi hỏi “Những thứ này đưa đến kinh thành không bị hư sao?”

Trương mama đứng một bên cười nói “Một phần là đồ sống tá điền bắt được, còn có một phần là chân giò hun khói cũng không dễ bị hư”

Nguyên Thu nghe vậy sáng tỏ gật đầu một cái, y theo danh mục quà tặng hai năm trước, suy nghĩ mấy ngày mới lên được một nhóm danh mục quà tặng đưa đến chỗ Lý thị. Lý thị thấy Nguyên Thu đưa lên danh mục quà tặng mừng năm mới gởi tới kinh thành không khỏi kinh ngạc vì sao chuẩn bị sớm như thế. Đợi suy nghĩ hiểu được dụng ý của Nguyên Thu trong lòng có chút kinh ngạc đối với chuyện Nguyên Thu kín đáo như vậy.

Cố Lễ vào nhà thấy Lý thị cầm trong tay mấy tờ giấy, liền nhíu chân mày nói “Sao còn xem, người hoa mắt thì làm thế nào?”

Lý thị cười đưa danh mục qua cho Cố Lễ nói “Lão gai xem một chút đồ chuẩn bị đưa về kinh xem có thiếu gì không?”

Cố Lễ nhìn từ trên xuống dưới chân mày nhíu lại, cõi trường bào sai người đem đến văn phòng tứ bảo. Lý thị thấy thế sai người đem nghiền mực tới, tự mình giúp Cố Lễ mài, Cố Lễ cầm bút suy tư một phen, mấy loại kim ngân (vàng, bạc), đồ cổ, ngọc khí toàn bộ gạch hết, lại thêm vài món đồ chơi các thứ vào. Đặt bút đưa danh mục cho Lý thị.

Lý thị nhìn một lần không khỏi có chút kinh ngạc, vội cười nói “Lễ này cũng ít chút”

Cố Lễ cười lạnh nói “Nếu chúng ta đưa lễ y như năm trước, lão thái thái nhất định chắc chắn là chúng ta có tiền riêng, về sau sẽ bảo chúng ta đưa bạc về nhiều hơn” Vừa nói vừa cầm tờ giấy sạch sẽ, động thủ viết một phong thư. Lý thị đứng phía sau nhìn, nội dung là: Vì trong nhà không có ngân lượng, vì mượn bên ngoài mấy vạn lượng chuẩn bị quan hệ không dư tiền mua đồ sắm lễ...

Lý thị biết cách làm của lão thái thái đã thương tâm của Cố Lễ, lại không muốn tiền mình cực khổ kiếm được đưa cho Cố Lễ vì vậy mới suy nghĩ được cách này. Hai phu thê thương định quà tặng xong sai người đưa đến chỗ Nguyên Thu. Nguyên Thu thúc giục người làm trong vòng nửa tháng đã chuẩn bị đầy đủ, liền cho người đi nói với Thẩm mama chuẩn bị về kinh.

Thẩm mama ở trong phủ của Cố Lễ nửa tai mắt cũng không có, ngày trước có tiểu nha đầu nói Vương di nương nhiễm phong hàn đưa đến thôn trang nghỉ ngơi, nàng vội chạy tới phòng Vương di nương mới nghe nói đi đã lâu. Hỉ nhi đi theo đến thôn trang phục vụ. Thẩm mama suy nghĩ nửa ngày mới chạy đến viện Lâm di nương, mama phục vụ thấy Lâm di nương uống thuốc xong đang ngủ say, liền nhỏ giọng nói với Thẩm mama “Vương di nương nhiễm phong hàn trước không biết như thế nào lại lây cho Lâm di nương, may mà xin đại phu kê đơn nên không nghiêm trọng như vậy, chỉ phân phó đúng hạn uống thuốc rồi ngủ là được”

Thẩm mama nghe trong phòng đầy mùi thuốc lại thấy Lâm di nương đang đắp chân ngủ say tiến lên sờ trán nàng, thử quả nhiên có chút nóng bỏng tay trong lòng tin bẫy phẫn. Lấy bạc từ trong tay áo lên lút đưa ama nhờ nàng chẩn sóc Lâm di nương cẩn thận, mama vuốt bạc trong tay cười không khép miệng được. Ân cần đỡ Thẩm mama ra ngoài, lấy trái cây cho nàng ăn. Đương nhiên Thẩm mama không ăn những thứ này chỉ hỏi hai người bệnh như thế nào, vì sao Vương di nương bị đưa ra khỏi phủ nghỉ ngơi.

Mama này cầm trái cây ăn cười nói “Hai vị di nương mới từ vùng khác tới, vốn là không thích ứng khí hậu Hàng Châu, mà hôm nay đã vào thu, thời tiết chuyển sang lạnh nghe nói Vương di nương buổi tối ngồi ở cửa sổ nửa ngày, kết quả sáng sớm nóng lên. Lâm di nương nghe vậy tới xem nàng, ai ngờ đi về mình cũng ho khan. Tam cô nương bị dọa sợ vội vàng cho đại phu đến xem bệnh cho hai vị di nương. Đại phu nói Vương di nương bị bệnh mang theo tà tính, nên cho người đưa đến thôn trang nghỉ ngơi, còn nói bệnh của Lâm di nương là do Vương di nương lây sang”

Thẩm mama tuổi lớn sợ nhất là bệnh này, nghe Lâm di nương bị Vương di nương lây bệnh bị hù sợ không ít, vội tìm cớ đi ra ngoài. Thẩm mama trở về viện gọi nha đầu nấu một nồi canh gừng lớn uống nhanh hai chén mới thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù Thẩm mama không dám đi xem Lâm di nương, nhưng trong lòng nhớ kỹ thỉnh thoảng hỏi thăm, ai ngờ qua nửa tháng Lâm di nương vẫn chưa khỏi bệnh. Thẩm mama mong chờ Vương di nương nghỉ ngơi bên ngoài nhanh tốt một chút sớm một chút về phủ. Ai ngờ nàng đợi tới đợi lui không đợi được Vương di nương về lại đợi được tin tức nàng hồi kinh.

36. Chương 36: Lý Thị Lâm Bồn

Thẩm mama đến hai tháng, mang tới hai di nương cũng chưa được Cố Lễ gần gũi, ngược lại một người ra thôn trang dưỡng bệnh, một người nằm trong sân dưỡng bệnh. Vốn là Thẩm mama đợi thân thể các nàng tốt lên tận mắt thấy Cố Lễ thu các nàng làm thiếp mới hồi kinh cũng có thể báo cáo cho lão thái thái an tâm. Ai biết được, hai người ngay cả trà cũng chưa kính mình lại bị đuổi về kinh. Thẩm mama nghĩ vậy không khỏi có chút bối rối, mình trở về không tránh được lão thái thái trách phạt, hôm nay nghĩ biện pháp ở thêm vài ngày mới được.

Thái Tuyết đứng ở một bên thấy vẻ mặt Thẩm mama hốt hoảng, trong bụng sáng tỏ, tiến lên kéo Thẩm mama ngồi xuống cười híp mắt “Vốn là phu nhân muốn lưu Thẩm mama thêm hai tháng nhưng năm nay lão gia chuẩn bị lễ sớm mấy thứ kia chỉ sợ để lâu không được, nên nhanh đi trở về mới được. Còn nữa, lúc này hồi kinh so với sau này thì trời cũng ít lạnh hơn. Vì lão thái thái muốn mama về kinh trước năm mới, lão gia, phu nhân lo lắng mama lớn tuổi mà trên đường trời lạnh bị thương thân thể, nếu bị bệnh trên đường làm sao lão gia giao phó được với lão thái thái”

Thẩm mama nghe vậy trong bụng suy nghĩ một phen, nàng tuổi đã lớn nếu hồi kinh mà trên đường bị bệnh chỉ sợ chết trên đường. Nếu lúc này lên đường thời tiết chưa lạnh lắm, gió cũng ấm, dọc theo đường đi cho dù ăn ở bất tiện cũng không khó khăn giống như mùa đông. Nghĩ đến đây, Thẩm mama cười với Thái Tuyết “Tất nhiên lão gia nghĩ chu đáo, vậy không biết khi nào lên đường vậy?”

Thái Tuyết cười khanh khách nói “Đúng lúc ngày mai Hạ phủ cũng phái người đưa quà năm mới hồi kinh, lão gia và Hạ lão gia thương nghị để hai nhà cùng đi chiếu ứng lẫn nhau”

Thẩm mama tuy biết sẽ rất nhanh trở về kinh lại không biết ngày mai lại lên đường, không khỏi miễn cưỡng cười nói “Có phải gấp quá hay không, giờ cũng là lúc cơm tối, đồ ta cũng chưa thu thập kịp”

Thái Tuyết mang mặt áy náy, đánh chính mình một cái miệng kêu lên “Ai da, chuyện này cũng trách ta, lão gia hôm qua bảo ta nói chuyện này cho Thẩm mama, phu nhân lại đau bụng, ta vội gọi đại phu đến xem, loạn cho chuyện này một hồi ta quên mất. Vừa rồi tam cô nương sai ta đưa chút quà tặng ama, ta mới nhớ đến” Thái Tuyết vừa lôi kéo tay Thẩm mama vừa nói “Mama đừng giận ta, bên cạnh phu nhân trừ Trương mama chỉ còn mình ta là lớn hơn một chút, lúc đó ta cũng không dám bỏ mặc phu nhân đến chỗ mama đứng không?”

Thẩm mama vội cười nói “Thái Tuyết cô nương sao lại nói vậy, lão bà tử ta cũng phục vụ người khác cả đời, tự nhiên là ta hiểu. Nhưng thân thể đại phu nhân như thế nào? Đã khỏe chưa?”

Thái Tuyết gật đầu nói “Đại phu nhân không có gì đáng lo, chỉ là bụng có chút trướng tức thôi”

Thẩm mama nghe vậy hai tay tạo thành chữ thập nói bở tát phù hộ, lại hơi trách cứ nói “Đại phu nhân thân thể khó chịu, người nên ở bên người chăm sóc, việc hồi kinh tùy tiện sai một tiểu nha đầu qua nói một tiếng là được làm gì lại ba ba chạy tới”

Thái Tuyết cười nói “Nguyên là lỗi của ta làm trễ nãi chuyện của mama, hôm nay nếu không đến bồi tội với mama, mama cũng cần trách cứ ta một hai”

Thẩm mama cũng cười theo, hai người nói thêm một chút chuyện Thái Tuyết mới bảo tiểu nha đầu cầm vài vốc, điểm tâm đồ trang sức các loại quà tặng cho Thẩm mama để xuống, phân phó mấy tiểu nha đầu nói “Thu thập đồ ama đi”

Thẩm mama không yên lòng, khoát tay nói “Người nhanh đi về phục vụ đại phu nhân đi, muộn một chút ta thu thập đồ đạc cũng được, sáng mai lại đi thỉnh an đại phu nhân”

Thái Tuyết cười nói “Đây là tất nhiên, những thứ này cứ giao cho tiểu nha đầu đi thu thập, lão nhân gia người sớm đi nghỉ ngơi, sáng sớm mai còn phải lên đường nữa”

Thẩm mama nói “Ta biết” Thái Tuyết nhìn trời cũng không còn sớm, dặn dò mấy tiểu nha đầu thêm vài câu rồi cáo lui. Thẩm mama chỉ những đồ muốn thu thập ấy tiểu nha đầu kia, dặn dò thứ gì để chung một chỗ, gọi thêm mấy tiểu nha đầu mình đem từ kinh đến giúp một tay.

Thẩm mama ngồi bên cạnh nhìn một lúc cảm thấy tâm phiền ý loạn, chuyện ngày mai lên đường về kinh là ván đã đóng thuyền, nhưng Thẩm mama lại không yên lòng cho hai vị Lâm, Vương đi nương. Thẩm mama càng nghĩ càng thấy phiền muộn, để ly trà trong tay xuống đến viện Lâm đi nương.

Thẩm mama nghĩ đến Lâm đi nương bị phong hàn không biết đã khỏi chưa, vì vậy không dám trực tiếp đi vào mà đứng ở cửa viện nhìn vào. Đúng lúc có một mama từ trong nhà ra ngoài vừa thấy Thẩm mama ở bên ngoài vội bước nhanh qua.

Thẩm mama thấy có người đi ra liền cười nói “Lâm đi nương khỏi bệnh chưa? Lúc này có tỉnh lại không?”

Mama này vẻ mặt hơi sầu khổ nói “Vốn là khá hơn một chút nhưng hôm qua Lâm đi nương nói trên người không thoải mái muốn đi tắm kết quả gặp lạnh trán lại nóng lên. Nửa canh giờ trước vừa mới uống thuốc đã đi ngủ rồi”

Thẩm mama nghe vậy liền mắng mama một tiếng “Lâm đi nương tuổi nhỏ, sao các người cũng không hiểu chuyện ngã bệnh sao còn tắm”

Mama này uất ức “Di nương chỉ nói tắm rửa chắc chắn khá hơn một chút, chúng ta nghe theo nàng ai ngờ liền ho khan lợi hại. Nếu không mama đi vào nhìn xem sao?”

Thẩm mama nghe Lâm đi nương vừa nóng lên lại ho khan làm sao còn dám đi vào nghĩ đến mình ngày mai hồi kinh hay là không đi vào cho thỏa đáng tránh lây bệnh. Mama này thấy Thẩm mama vẻ mặt chần chờ cười nói “Mama yên tâm, thời gian này đều là xảo xảo phục vụ di nương rất tận tâm. Nha đầu này hôm qua một đêm không ngủ hôm nay lại bận rộn nửa ngày, vừa kêu nàng đi ngủ, nếu không gọi nàng dậy nói chuyện với mama?”

Thẩm mama suy đoán cảm thấy không thể giao phó trực tiếp cho Lâm đi nương, để xảo xảo chuyển cáo cũng được. Dù sao xảo xảo cũng là người dẫn từ kinh thành tới cũng xem như là người thân cận Lâm đi nương, vì vậy cười nói “Vậy liền kêu xảo xảo đi ra”

Mama này đáp một tiếng liền quay đầu lại đi vào bên trong vừa đúng lúc nha hoàn bên trong hấp tấp chạy tới nói “Xảo xảo thế nào cũng đang nóng lên, đang vội cho nàng uống chút canh nóng”

Thẩm mama vừa nghe bị dọa giật mình, nha hoàn kia nói sầu khổ “Xảo xảo kia suốt ngày ở bên Lâm đi nương, hẳn là bị lây bệnh”

Thẩm mama nghe vậy ngẩn người cũng không dám nán lại, móc ra chút bạc ama và nha hoàn này dặn dò họ chăm sóc Lâm đi nương rồi vội vàng rời khỏi.

Mama, nha hoàn thấy Thẩm mama đi xa đem bạc cất vào túi vừa cười nói hì hì quay về. Lâm đi nương đang nằm trên giường nói chuyện với Xảo Xảo, một mama bên cạnh đang đứng dâng trà.

Lâm đi nương thấy hai người đi vào hỏi “Vừa rồi là ai tới?”

Nha hoàn cười nói “Là người tam cô nương đến đây hỏi tình huống của di nương”

Lâm đi nương vội nói “Có nói với người tam cô nương thân thể ta đã tốt không?”

Nha hoàn kia nói “Nói rồi, nhưng tam cô nương nói thân thể di nương mảnh mai cần chăm sóc kĩ thời gian nữa”

Lâm đi nương nói lầm bầm “Suốt ngày trong phòng phiền muộn chết, sao không thấy Thẩm mama đến tìm ta?”

Nha hoàn cười nói “Di nương không biết, mỗi ngày Thẩm mama đều đến chỗ phu nhân vì vậy không dám đến phòng di nương sợ lây bệnh truyền cho phu nhân sẽ không tốt”

Lâm đi nương nghe vậy không khỏi mắng mấy câu, tức giận ra một thân mồ hôi, Xảo Xảo vội hầu hạ nàng cởi áo ngoài nằm xuống.

Sáng sớm hôm sau, liền có nha đầu mang đồ Thẩm mama để lên xe ngựa. Thẩm mama mặc xong y phục đến phòng lớn đập đầu với Cổ Lễ và Lý thị. Cổ Lễ giao thư nhà đã viết xong cho Thẩm mama lại dặn dò nàng đi đường cẩn thận cho đến khi Thẩm mama ra khỏi cửa, Cổ Lễ mới cùng Lý thị quay vào.

Trong nhà Thẩm mama đi, Vương di nương bị đuổi đến thôn trang làm việc Cố Lễ và Lý thị cảm thấy nhẹ nhõm không ít. Cố Lễ lại hạ lệnh không cho Nguyên Dung đi các phủ làm khách chỉ có thể ở trong nhà làm nữ công. Lâm Tuyết Diên thấy Nguyên Dung không đi tìm nàng liền tới Cố phủ mấy lần, mỗi lần đến cũng bị Nguyên Thu lấy lý do cản trở về. Nguyên Dung mất đi một trợ thủ, mà Trương di nương bị Cố Lễ chê mấy lần cảm thấy nản chí chỉ ở trong viện dưỡng thương, ngay cả cửa viện cũng không ra chứ đừng nói gì đi tìm Nguyên Dung. Vì vậy mà Nguyên Dung an phận một chút.

Chỉ có Lâm di nương thỉnh thoảng náo loạn chạy ra khỏi viện, chỉ là bệnh của nàng mỗi lần tốt lên một chút lại gặp vài nguyên nhân cảm lạnh trở lại. Lặp lại vài lần Cố Lễ hạ lệnh không cho nàng ra khỏi phòng, vì vậy mỗi ngày Lâm di nương chỉ có thể ngồi bên cửa sổ nhìn một mảnh cây cỏ càng ngày càng héo khô.

Đảo mắt đến trung tuần tháng tư, trong vườn Cố phủ nở đầy hoa tươi. Lý thị nâng cao bưng bự chín tháng đỡ đeo tản bộ. Nguyên Thu dẫn mấy tiểu nha đầu tới thỉnh an Lý thị, Lý thị thấy mấy tiểu nha đầu cũng ôm một ít đồ quỳn, mẫu đơn, hoa đào liền cười nói “Sao lại hái được nhiều như vậy, tùy tiện vài nhánh thả vào bình hoa là được”

Nguyên Thu tiến lên đỡ Lý thị từ từ tản bộ theo nàng, trong miệng cười nói “Hôm nay vườn nở nhiều hoa, thân thể mẫu thân nặng nề không vào vườn được nữa thì hái một ít ấu thân ngắm”

Lý thị cười vỗ tay Nguyên Thu “Là Thu nhi hiếu thuận” Nói xong gọi Thái Tuyết đi lấy mấy bình hoa ra ngoài, cắm hoa vào, Nguyên Thu vội nói “Để tự tay nữ nhi cắm ấu thân”

Lý thị đi nửa ngày cảm thấy mệt mỏi, để Nguyên Thu đỡ trở về. Nguyên Thu lấy bình hoa màu lam ra ngoài, lấy hoa ngọc lan, mẫu đơn và hoa hải đường cắt theo dài ngắn khác nhau cắm chung vào một bình hoa cười nói “Đây là ngụ ý cát tường phú quý, đặt trong nhà ngắm cũng đẹp”

Lý thị cười gật đầu, lại thấy Nguyên Thu lượm chút mẫu đơn và mấy loại hoa khác phối hợp lại. Lý thị thấy nàng loại hoa khác nhau thì chọn bình hoa khác nhau, cắm lên cũng có chút ý cảnh, cười sai Thái Tuyết đem bình hoa đặt ở các phòng.

Nguyên Thu rửa tay thấy trên giường một ít y phục trẻ nhỏ cầm lên nhìn cảm thấy vãi vóc cực kỳ mềm mại nhưng lại có vẻ cũ một chút. Thấy vẻ mặt Nguyên Thu nghi ngờ Lý thị nói “Là khi còn bé con mặc, ta cho người tìm khắp trong ngoài, giặt sạch mới đem vào, đứa nhỏ vừa sinh ra mặc y phục như thế mới không bị bệnh”

Một kiện một kiện Nguyên Thu đều nhìn kỹ, thấy vẻ mặt Lý thị có chút mệt mỏi, hầu hạ nàng đi ngủ, tự tay bỏ màn xuống, gọi Trương mama vào phòng nói chuyện.

Vì gần tới ngày sinh của Lý thị, bà mụ và bà vú đã tìm xong, vì trong phủ nha hoàn mama có hạn. Đầu mấy tháng trước Nguyên Thu kêu mỗi giới bán người tự mình cùng Trương mama trước chọn lựa vài nhóm nha đầu, những người có vẻ bệnh bẩm sinh dần dần cũng lọc ra, còn lại để Lý thị xem. Lý thị chọn năm người ra ngoài nhất nhất hỏi gia thế xác định là người trong sạch mới lưu lại.

Nguyên Thu dẫn theo năm nha hoàn mới mua theo bên người để cho Trương mama đảm người Chúc Mộng dạy quy củ cho họ. Mất thấy ba tháng nữa là Lý thị lâm bồn nhưng Nguyên Thu vẫn không yên lòng đối với mấy nha đầu mới. Trương mama thấy Nguyên Thu chân mày cau chặt hỏi rõ nguyên do mới cười nói “Mấy nha đầu này làm gì vào nhà hầu hạ nhanh như vậy, chỉ là nha đầu bên ngoài thôi, đại nha hoàn bên người thiếu gia sẽ tới phòng lớn phục vụ là được” Nguyên Thu nghe vậy mới yên tâm.

Lại qua bảy tám ngày, thai nhi Lý thị máy thường xuyên thỉnh thoảng căng lên đau đớn. Mỗi ngày Nguyên Thu nhìn bụng lớn của nàng mà lo lắng, cảm giác như bụng lớn hơn so với phụ nữ có thai kiếp trước. Cố Lễ tính toán thời gian sinh còn mấy ngày liền cho đại phu ngày ngày tới bắt mạch, rước hai bà mụ về phủ.

Nửa đêm hôm đó Cố Lễ vừa mơ mơ màng màng ngủ, bị tiếng rên rỉ của Lý thị đánh thức, giật mình từ trên giường nhảy xuống, vội gọi người thắp đèn. Có nha hoàn thấp nền lên, Cố Lễ nhìn trên giường có tia máu, hoảng hốt kêu lên “Nhanh! Kêu bà mụ”

Trương mama vào phòng xem Lý thị, kêu người đẩy Cố Lễ ra, Thái Tuyết sợ tiểu nha đầu làm lỡ việc tự mình chạy đi kêu bà mụ tới. Bích nhi vào sân nhóm bếp chuẩn bị nước nóng.

Hai bà mẹ chính tề theo Thái Tuyết vào phòng, kêu nước nóng khăn lông sạch chờ sinh xong dùng rồi đóng cửa sổ lại. Cổ Lễ bên ngoài nghe Lý thị một tiếng kêu to hơn một tiếng không khỏi nắm chặt tay.

Phòng lớn hờ hợt thành một mảnh, Thái Tuyết bởi vì bận rộn mà chạy đi chạy lại mang nước sôi vào, sợ những thứ này không ai xem kỹ mà rối loạn, vội sai người tới mời Nguyên Thu tới. Nguyên Thu vì ban đêm nghĩ đến Lý thị ngủ cũng không yên ổn. Nhà đầu phòng lớn tới nói mấy câu với Chúc Mộng thì thấy Nguyên Thu mặc xong quần áo đi ra cuống quýt tiến lên thỉnh an. Nguyên Thu nghe nói Lý thị lâm bồn cũng không kịp hỏi kỹ vội sai người đốt đèn lồng chạy lên phòng lớn. Chúc Mộng một mặt đi theo một mặt gọi Thúy Oanh cầm tề áo choàng.

Lý thị mang thai thứ ba mà vừa đủ tháng, Nguyên Thu vừa chạy tới viện Lý thị chỉ nghe tiếng con nít khóc rõ to từ trong nhà truyền ra.

37. Chương 37: Rượu Đầy Tháng

Cổ Lễ và Nguyên Thu nghe tiếng con nít khóc nhất thời khẩn trương, hai người nhìn chằm chằm cửa phòng đóng chặt chờ bà mẹ ôm đứa bé ra ngoài chúc mừng. Bà mẹ đã sớm dùng nước nóng tẩy rửa sạch sẽ cho đứa bé rồi dùng khăn gói kỹ về mặt tươi cười đi ra hành lễ với Cổ Lễ nói “Chúc mừng đại nhân có lân tử!”

Cổ Lễ nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, không kìm được vui mừng vội vàng ôm đứa bé nhìn một chút. Nguyên Thu cười nói “Hôm nay vẫn chưa tới canh bốn, trời còn khuya sao dám để người ta ôm đệ ra ngoài?” Bà mẹ hiểu được là Cổ Lễ cực kỳ coi trọng con trai đến lúc đó tự nhiên được khen thưởng không ít bạc trên mặt cũng cười vui vẻ.

Cổ Lễ đang tiếp nhận lời chúc của tôi tớ, chỉ nghe thấy thanh âm Lý thị kêu đau, nhất thời Cổ Lễ và Nguyên Thu bị dọa sợ. Bà mẹ kia cũng bị dọa giật mình vội tiến vào phòng để lại Cổ Lễ và Nguyên Thu trong bụng đầy lo lắng mà không thể đi vào xem sao, chỉ đành hé mắt nhìn vào ngưỡng cửa. Trong chốc lát thấy hai tiểu tức phụ đi ra cũng mang một chậu nước nóng đi vào.

Tất nhiên trong lòng Cổ Lễ và Nguyên Thu gấp gáp nhưng cũng không dám cản lại nah đầu kia hỏi chuyện Lý thị chỉ đành lo lắng chờ đợi. Nguyên Thu hiểu là nữ nhân sinh con là đi qua quỷ môn quan, nhất là cổ đại y học chưa phát triển, sản phụ rất có khả năng xuất huyết sau hậu sản mà chết, trong lòng loạn lên, nắm chặt tay Chúc Mộng, vô tri vô giác tựa lên người bà vú.

Cũng không biết qua bao lâu trong phòng lại truyền ra tiếng con nít khóc, Cổ Lễ và Nguyên Thu liếc mắt nhìn nhau, xem như nam hài có gì không tốt, sắc mặt càng thêm khó coi. Qua một hồi lâu, cửa phòng đang đóng chặt được mở ra, bà mẹ vui mừng chạy đến cười nói “Chúc mừng Cổ lão gia được thêm một thiên kim!”

Cổ Lễ và Nguyên Thu nghe có chút không phản ứng kịp, mờ mịt nhìn bà mẹ. Bà mẹ thấy họ thần hồn chưa định, hiểu được là bọn họ cho rằng Lý thị có bất trắc gì mà sợ liền cười bổ sung thêm một câu “Phu nhân sinh một đôi long phượng thai, mẹ con ba người đều bình an, lão thân chúc mừng Cổ lão gia!”

Cổ Lễ nghe vậy mới thả lỏng người, lau mồ hôi trên trán cười nói “Cầm hai lượng bạc tới thưởng hai vị bà mẹ”

Hai bà mẹ nghe vậy vội hành lễ, trong lòng đoán là được thưởng rất nhiều bạc nhưng không ngờ Cổ Lễ ra tay lại rộng lượng như vậy, lập tức lời toàn bộ lời đại phú đại quý ra xài hết, Nguyên Thu mới để cho hai người đi nghỉ ngơi.

Đợi trong nhà dọn dẹp sạch sẽ, người làm treo cung gỗ đã chuẩn bị lên cửa bên trái, giặt khăn tay lên bên phải mới tiến lên chúc mừng Cổ Lễ.

Cổ Lễ và Nguyên Thu vội vàng vào phòng, Trương mama và Thái Tuyết mỗi người đang ôm một đứa cho Lý thị nhìn. Cổ Lễ vào nhà thấy mặt mũi Lý thị tái nhợt, nhất thời đau lòng không thôi đi lên cầm tay nàng nói “Đã khỏe chút nào chưa?”

Lý thị yếu đuối cười một tiếng, đẩy Cổ Lễ ra nói “Cận thân không có việc gì, lão gia nhanh xem con chúng ta một chút”

Nguyên Thu thấy phu thê bọn họ nói chuyện, đã sớm đi xem hai đứa nhỏ, Cố Lễ đau lòng hỏi Lý thị mấy câu mới thả tay Lý thị ra vén chăn nhỏ lên, khi hắn nhìn thấy tiểu nhi tử nhất thời vui mừng cười miệng không ngậm được. Nguyên Thu bên cạnh thấy trong lòng cười thầm.

Vì hai đứa bé mới sinh theo tục lệ Cố Lễ và Nguyên Thu cũng không dám ôm, chỉ ngồi nhìn một hồi mới lưu luyến rời đi. Đến ba ngày sau, làm lễ tắm rửa cho hai đứa bé, tiểu thiếu gia được làm lễ “Thiên địa bốn phương”, Cố Lễ mới không ngừng ôm nhi tử vào trong ngực, Nguyên Thu lại đi ôm tiểu muội hừ hừ ca hát cho nàng nghe.

Vì Lý thị đang ở cũ, Cố Lễ không tiện cùng phòng với nàng, Lý thị nghe Lâm di nương bệnh đã khỏi hơn hai tháng liền để Cố Lễ qua đó. Hôm nay Cố Lễ cũng đã ba mươi tuổi, đối với việc nam nữ đã sớm phai nhạt không ít, hướng chỉ Lý thị cho hắn một đôi long phượng thai, vì vậy ban ngày hắn về nhìn hai đứa bé buổi tối đến chỗ Lâm, Trương di nương ngủ mấy đêm, đa số là ở thư phòng qua đêm.

Vốn là trong phủ chuẩn bị một ít đồ dùng con nít, ngay cả bà vú cũng có một người, lần này Lý thị sinh long phượng thai, mấy nương tử may vá ngày đêm làm cho kịp y phục cho con nít. Trương mama vội cho người đi tìm bà vú lại tự mình chọn lựa lại mới tìm được một bà vú gia thế trong sạch về.

Lý thị vừa sinh không có mấy ngày, người ở kinh thành tới. Nguyên Thu nghe báo lại thì chỉ xem như lão thái thái cho người tới liên hệ, liền nhủ chân mày ra gặp ai ngờ là một nam tử xa lạ.

Nam tử thấy Nguyên Thu sưng sờ nhìn nàng cười ngoác nói “Là Thu nhi đi? Hôm nay đã lớn như vậy, ta là cữu cữu của ngươi”

Cố Lễ ngồi ở chủ vị gật đầu với Nguyên Thu “Đây là đại cữu cữu của ngươi, còn không nhanh thỉnh an”

Nguyên Thu nghe vậy liền hiểu đây là ca ca ruột của mẫu thân gọi là Lý Túc Phong, vội tiến lên thỉnh an, rồi thả tay đứng một bên nghe hai người nói chuyện.

Thì ra là Lý Túc Phong mới được nhận chức làm Giang Tô tuần phủ, lần này là dẫn theo Liễu gia tới Giang Tô nhận chức. Nghe muội muội sinh long phượng thai, Lý Túc Phong dần xếp xong cho gia quyến vội vàng mang nhiều rương đồ đến Hàng Châu.

Thì ra Lý lão phu nhân nghe nói nữ nhi lại mang thai, lo lắng nàng tuổi lớn sinh đẻ sẽ làm bị thương thân thể. Vì vậy đưa đến mấy rương dược liệu thuốc bổ trân quý để cho Lý Túc Phong mang đến cho Lý thị. Lại suy nghĩ nữ nhi mấy năm nay không được ăn đồ ăn khẩu vị của quê nhà, sợ ở cũ cũng không uống được canh bổ thân thể tốt vì vậy cũng đưa cả Chu tẩu tử phụ trách nấu đồ ăn nhai cho Lý thị.

Nguyên danh của Chu tẩu tử là Thủy tử, tổ thượng xuất thân từ thái y, sau gia đạo suy tàn đến thời nàng chỉ còn lại hai người là nàng và mẫu thân. Vì nuôi sống mẫu thân Thủy tử bán mình cho Lý gia, nàng hiểu chút ít y thuật mà cũng là một tay nấu ăn ngon, Lý lão phu nhân để cho nàng đặc biệt hầu hạ mình.

Cố Lễ bận rộn tiếp đón đại cữu cữu lại phân phó Nguyên Thu dọn dẹp phòng cho Lý Túc Phong.

Nguyên Thu phân phó người làm dọn dẹp Ngâm Tuyên các, đưa đồ mới qua còn sai người dẫn Chu tẩu tử đi nghỉ ngơi. Lý Túc Phong thấy Nguyên Thu an bài chuyện đâu vào đấy, liền cười nói với Cố Lễ “Lúc trước muội muội gửi thư nói nàng mang thai là cháu gái giúp đỡ xử lý chuyện nhà, lão thái thái còn không tin nói nàng là đứa bé mới bảy lớn. Hôm nay xem ra, cháu ngoại gái so với muội muội còn có tiền đồ hơn”

Cố Lễ cười khiêm nhường mấy câu, Lý Túc Phong để cho người đưa quà tặng lên, cũng là một hộp trang sức và một ít đồ chơi. Nguyên Thu cười hành lễ mới thu, lại ngồi nói chuyện một chút nhìn canh giờ không còn sớm mới cáo lui an bài cơm trưa.

Ngày đầy tháng, các phủ sáng sớm rít rít mang theo quà mừng tới, đợi Lý thị tắm rửa cho hai đứa bé xong thì tất cả phu nhân của các phủ cũng đã đầy đủ đang ngồi nói chuyện phiếm. Lý thị vội dẫn theo hai bà vú ôm hai đứa bé ra ngoài. Các phu nhân thấy cũng đứng lên chúc mừng nàng rồi rít khen nàng có phúc khí. Mọi người đang cười nói thì nghe có người truyền Nam Bình Quận Vương phi tới. Phu nhân các phủ nghe vậy đều chắc lưỡi, Lý thị cũng thấy trên mặt có quang, vội đứng dậy ra ngoài nghênh đón quận vương phi.

Mọi người thấy Nam Bình Quận Vương phi thản nhiên dẫn theo một nha hoàn đi vào, vội đứng dậy thỉnh an. Quận Vương phi ngồi trên cao liền ọi người đứng lên.

Lý thị thấy Quận Vương phi tới nịnh nọt vài câu, Quận Vương phi cười nói “Nghe nói người sinh một đôi long phượng thai, at cũng tới dính lấy một chút niềm may, nhanh đưa đôi song sinh tới ta nhìn một chút”

Lý thị ôm nam hài từ tay bà vú cho Quận Vương phi nhìn. Quận Vương phi thấy đứa bé mặt trắng nõn nõn thích không buông tay, nhận lấy từ tay Lý thị, thấy đứa bé ngủ ngọt ngào cũng không nhẫn tâm đi quấy rối hần, chỉ ôm lẳng lẳng nhìn rồi đưa lại cho Lý thị.

Mọi người nói đùa, Lý thị nhìn canh giờ không sai biệt lắm, sai người chuẩn bị nghi thức đầy tháng. Trong tiền thính Cổ Lễ đã sớm nghĩ xong tên cho hai đứa bé tại chỗ vung bút. Mọi người tiến lên nhìn, thấy tên nam hài là Cổ Tuyền nhũ danh Tuyền ca, nữ nhi là Nguyên Tịch nhũ danh Nữu Nữu liền cười khen. Cổ Lễ đã sớm cho người đánh khóa trường mệnh tự mình đeo cho hai đứa bé mới cho người ôm vào bên trong.

Mọi người một phen náo nhiệt, đã uống rượu liền đứng dậy cáo từ, Cổ Lễ nhất nhất đưa hết tân khách ra ngoài phủ.

Lý thị bị âm ỉ cho tới trưa cũng thấy mệt mỏi, liền sai bà vú mang hai đứa bé về viện chăm sóc mình trở về phòng nghỉ ngơi. Nguyên Thu nhìn mọi người thu dọn xong đồ đạc, liền đi xem Nữu Nữu và Tuyền ca. Không ngờ vừa tới cửa thấy Sĩ Hành cười hì hì ngừng chân, đợi nàng đến trước mặt hỏi “Thu muội muốn đi đâu?”

Sĩ Hành một năm nay một tháng có đến hai mươi ngày là chạy đến Cổ phủ nghe tiên sinh giảng bài với Cổ Sơn. Vì Cổ Sơn chăm chỉ học, Nam Bình Quận Vương hiểu được Cổ Lễ là người chăm chỉ, gia sư cực nghiêm nên cũng không gò bó Sĩ Hành tìm Cổ Sơn. Sĩ Hành tới thường xuyên đã đổi cách gọi phu thê Cổ Lễ là bá phụ bá mẫu, Cổ Lễ từ chối một phen thật sự là cứng rắn không được đành phải nghe theo hần.

Sĩ Hành từ xa nhìn thấy Nguyên Thu liền cười hì hì ngừng chân, đợi nàng đến trước mặt hỏi “Thu muội muốn đi đâu?”

Nguyên Thu cười nói “Muội muốn đi xem Tuyền ca và Nữu Nữu, đang giữa trưa ca vội vàng như thế là muốn đi đâu?”

Sĩ Hành nghe vậy cười nói “Ta thấy Tuyền ca trắng trắng mềm mềm chơi thật thích, liền muốn bóp hần hai cái”

Nguyên Thu nghe vậy trừng mắt nói “Đứa bé không thể bóp. Nhà ca không phải vừa sinh đệ đệ sao không về nhà mà bóp?” Sĩ Hành miễn cưỡng một chút cười nói “Hần chơi không thích bằng Tuyền ca và Nữu Nữu”

Nguyên Thu thấy trong mắt Sĩ Hành xẹt qua một chút cô đơn, trong lòng không khỏi hối hận. Thì ra năm ngoái Nam Bình Quận Vương ra ngoài du ngoạn lạc đường trong núi, thấy trời đã tối, may mắn gặp Hứa tiểu phu, dẫn hần về nhà nghỉ ngơi một đêm. Tiểu phu tuy là thôn phu sơn dã lại có một nữ nhi xinh đẹp, Nam Bình Quận Vương quen nhìn nữ nhi khêu tú, lúc thấy nữ nhi của tiểu phu trong lòng sinh yêu mến. Ngày mai liền dẫn Hứa cô nương về Vương phủ cả ngày cưng chiều. Cuối cùng cả lão vương phi đều nhìn không vừa mắt, răn dạy một chút nhưng một tháng cũng đã hơn nửa tháng ở nơi đó của nàng.

Hứa cô nương từ nhỏ không hiểu lễ nghi quy cũ cũng không lên trên phòng phục vụ vì Quận Vương phi cũng không muốn thấy nàng liên kệ nàng. Ai ngờ nàng cho rằng Quận Vương phi sợ nàng càng thêm kiêu căng. Quận Vương phi tức không chịu được, phạt nàng mấy lần đều bị Nam Bình Vương cản trở. Hứa đi nương sinh một đứa con trai làm Quận Vương rất vui mừng cả ngày ôm trong ngực giắt ở khoe miệng. Sĩ Hành thấy trong lòng không thoải mái. Quận Vương phi vì chuyện này mà tích tụ buồn bực cuối cùng cũng buồn buồn không vui, vì vậy Sĩ Hành rất không thích nhìn thấy Hứa đi nương cả đứa bé mới sinh cũng không muốn nhìn lâu một cái.

Nguyên Thu nhớ tới đoạn chuyện xưa này hối hận mình nhanh miệng bộ mặt hối tiếc vội mời Sĩ Hành đi xem Tuyền ca, cũng hứa hẹn cho phép Sĩ Hành nhẹ nhẹ bóp tay Tuyền ca. Sĩ Hành nghe vậy cười vui vẻ nháo làm ặt Nguyên Thu đỏ bừng. Cổ Sơn đi tới thấy hai người đang nói chuyện liền cười chạy tới “Các người không vào nhìn đệ đệ muội muội ở đây nói cái gì?”

38. Chương 38: Tối Hạ Phủ Làm Khách

Nguyên Thu quay đầu thấy Cổ Sơn đến trước mặt cười hì hì nói “Sĩ Hành ca ca lên đến xem tiểu bảo bảo, muội đang giấu cọt đây” Cổ Sơn lấy tay bấn nhẹ cái trán nàng “Còn ở đây ba hoa, mặt trời chói như vậy đứng bên ngoài cũng không sợ cảm nắng còn không nhanh đi vào nhà”

Nguyên Thu cười hì hì dẫn đầu chạy nhanh vào nhà, vừa đúng lúc bà vú cho Nữu Nữu và Tuyền ca bú xong đang ôm vào lòng. Đang vỗ nhẹ lưng cho tiểu bảo bảo cho đến khi Nữu Nữu và Tuyền ca hết nấc sữa mới ngừng tay. Nguyên Thu thấy Nữu Nữu mở to mắt nằm trên bả vai bà vú nắm tay nhỏ nhỏ đặt trên quai hàm bên trên dính đầy nước miếng. Nguyên Thu cho người lấy khăn ướt tự mình lau sạch sẽ nắm tay nhỏ bé rồi nhận lấy Nữu Nữu từ trong ngực bà vú nhỏ giọng dụ dỗ nói “Nữu Nữu không ngủ à? Tỉ hát uội nghe nhé?”

Nguyên Thu vừa dứt lời liền nghe Sĩ Hành và Cổ Sơn ở một bên gật đầu nói “Được” Nguyên Thu thật không biết hay nên cười nói “Muội đang nói với muội muội của muội, hai ca cũng thật nhanh miệng, chẳng lẽ hai người là muội muội của muội hay sao?”

Sĩ Hành cười hì hì nói “Nữu Nữu nghe không hiểu, còn không bằng hát cho chúng ta nghe” Cổ Sơn vội gật đầu cười nói “Sĩ Hành nói rất đúng” Nguyên Thu liếc hai người bọn họ một cái, liền xoay người đến bên cửa sổ tiếp tục dụ dỗ Nữu Nữu. Sĩ Hành và Cổ Sơn thấy không có gì vui liền đến bên cạnh Tuyền ca. Hai người thấy Tuyền ca nhỏ nhỏ mềm mại cũng không dám ôm, chỉ đành để bà vú ôm để trên giường, Sĩ Hành và Cổ Sơn hai người nằm bên giường, một người sờ tay hần một người cầm chân hần.

Nguyên Thu ôm Nữu Nữu hừ hừ một khúc hát ru, thân thể theo bài hát nhẹ nhàng lay động, chỉ chốc lát Nữu Nữu liền ngủ. Ngay cả trên giường Tuyền ca cũng nheo mắt, Sĩ Hành ngáp nói “Sao hôm nay lại buồn ngủ hơn thường ngày?”

Nguyên Thu cười ôm Nữu Nữu đến nhẹ nhàng thả vào bên cạnh Tuyền ca, nhỏ giọng dặn dò bà vú cẩn thận chăm sóc, lại kéo tay tha Sĩ Hành và Cổ Sơn ra ngoài.

Sĩ Hành ngáp nói “Thu muội muội gọi ta ra ngoài làm gì? Nếu không có việc gì ta đi về viện của Sơn đệ”

Nguyên Thu cười nói “Cũng sắp đến giờ Thân rồi, chờ ca ngủ trưa dậy cũng đến giờ cơm tối. Chi bằng chúng ta vào vườn lòng vòng một chút tí là ca lên tinh thần liền”

Cổ Sơn cười nói “Muội nói đúng, trên đình hồ nghỉ mát có ngọn núi giả, chỗ kia rất lạnh ta cho người lấy vài cuốn sách đến chúng ta vào đình đọc sách đi”

Sĩ Hành nghe vậy đành theo hai huynh muội bọn họ, cười với Nguyên Thu “Vậy thì nghe Thu muội, nhưng muội phải cho người đưa một ít chè qua ăn mới được”

Nguyên Thu cười nói “Đúng lúc mẫu thân bảo tẩu tử làm đồ ăn cho người kêu Bích Nhi trở về. Xưa bay Sĩ Hành ca thích tay nghề của Bích nhi, muội sai nàng làm ít đồ ăn đem đến đây”

Sĩ Hành nghe vậy đành cười nói theo hai huynh muội đi vào vườn, ba người chọn đường gần nhất đi qua rừng trúc qua cầu đến đình nghỉ mát. Ba người chọn một góc ngồi xuống, nha đầu của Cổ Sơn về thư phòng lấy vài cuốn sách đem đến.

Nguyên Thu thấy mặt trời ảm áp mình có hơi khốn ý (chắc chị buồn ngủ rồi), liếc mắt nhìn nha đầu lấy sách ra, thấy đều là sách kinh tế, hết hứng thú một mối nói “Giờ này thật buồn ngủ, xem mấy thứ này làm gì?” Nói xong không kiên nhẫn tiện tay cầm lên cuốn Luận Ngữ lật hai trang, liền nhớ tới một chuyện cười vì vậy để sách xuống cười nói “Muội nhớ tới một chuyện cười nói cho hai vị ca ca nghe nhé”

Sĩ Hành vừa nghe vội cười nói “Mau, nói nghe một chút”

Nguyên Thu ho một tiếng nghiêm mặt nói “Khổng tử viết ‘buổi trưa không ngủ, buổi chiều chịu tội’. Mạnh tử viết “Khổng tử nói rất đúng”

Cổ Sơn và Sĩ Hành nghe nhất thời ôm bụng nằm trên bàn đá cười lớn, Cổ Sơn cười nói “Ồ đâu mà đọc được? Nếu để phụ thân nghe được, không phạt muội đối mặt vách tường suy nghĩ là không được rồi”

Sĩ Hành cười nói “Hôm nay Trương tiên sinh còn hỏi muối là sách gì cũng đều học sao? Mỗi ngày có luyện chữ hay không? Nếu tiên sinh biết muối thường ngày chỉ là học những lời này chỉ sợ là giận muốn học máu”

Nguyên Thu nghe vậy mặt ửng đỏ “Đây không phải là kể chuyện cười cho các huynh sao. Mấy sách kia trước khi ngủ muối đều đọc một bài, luyện chữ cũng chưa từng bỏ, tiên sinh dạy muốn muối nạp mỗi tháng 100 ngàn chữ Khải to và 100 ngàn chữ Khải nhỏ đấy”

Sĩ Hành cười nói “Muối thật ra cũng cố gắng, nhưng nữ hài tử không cần khảo hạch công danh, đừng làm mình mỗi mệ. Nếu muối thích đọc sách trong phủ ta có nhiều sách sơn thủy cảnh vật, phong thổ... để ta đưa muối xem thường thường thay đổi một chút cũng rất thú vị”

Nguyên Thu gật đầu cười nói “Có loại chuyện xưa thú vị cũng đưa muối vài cuốn” Sĩ Hành cười đáp.

Cổ Sơn thấy Bích nhi dẫn tới mấy nha hoàn bưng theo thức ăn đến liền cho người thu sách lại. Bích nhi cầm ly Chúc Mộng vôi vàng cầm ấm đựng nước ô mai tới.

Sĩ Hành uống một ngụm cảm thấy chua chua ngọt ngọt lại lạnh thật hưng phấn cười nói “Nước ô mai lạnh hơn so với mấy lần trước. Lạnh một chút nhưng thật giải khát”

Nguyên Thu cười nói “Sáng sớm Bích nhi nấu xong nước ô mai rồi thả vào giếng cho lạnh” Sĩ Hành cười uống hai ly lớn, nhất thời cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái không ít cũng không buồn ngủ như lúc nãy lại nhật lên một khối hoa hồng cao ăn.

Cổ Sơn vừa uống ô mai vừa chọn mấy chuyện luyện võ thú vị của hai người nói cho Nguyên Thu nghe. Nguyên Thu cười nói “Muối nghe nói những loại công phu kia có thể Phi Diêm Tẩu Bích, có khinh công cũng có thể bay được. Không biết hai vị ca ca đạt tới tài nghệ nào?”

Sĩ Hành không khỏi tắt tiếng “Nha đầu này nghe ai nói vậy, Phi Diêm Tẩu Bích ta cũng chưa từng thấy qua đừng nói gì đến bay”

Nguyên Thu đỏ mặt nói “Kịch thường nói còn gì” Sĩ Hành chỉ xem như nài nỉ coi được vở kịch nào mới lạ cũng không hỏi kỹ nàng chỉ là giấu cột nàng một phen, huyên não thẳng đến lúc Nguyên Thu giận quá lấy đồ ném hấn, Sĩ Hành mới cười liên tiếp xin tha.

Ba người đang cười nói, Nguyên Dung đi tới. Cổ Sơn thấy bóng dáng Nguyên Dung không khỏi quay đầu hỏi Nguyên Thu “Không phải phụ thân bảo nàng ở trong phòng làm nữ công sao?”

Nguyên Thu nhỏ giọng nói “Hôm qua Trương di nương cầu xin phụ thân, nói mấy lời tốt đẹp phụ thân mới đồng ý cho nhị tĩ mỗi ngày ra ngoài một canh giờ tản bộ”

Nguyên Dung vào đình nghỉ mát hành lễ với Sĩ Hành trước, lại thỉnh an Cổ Sơn mới kéo tay Nguyên Thu nói “Muối thường ngày cũng không đến chỗ tĩ một chút, tĩ muốn nói chuyện với muối cũng không mời được người”

Nguyên Thu rút tay mình ra rút một chén ô mai cho Nguyên Dung ngoài miệng cười nói “Còn không phải là sợ quấy rầy tĩ thù thừa may vá muối mới không dám đi”

Nguyên Dung hơi tạm ngừng lại, lại cười cười “Muối nói đùa, tĩ muốn muối đi chỉ sợ muối nhiều việc không rảnh như vậy”

Nguyên Thu cười ngăn đề tài “Tĩ là từ đâu lại đây?”

Nguyên Dung nói “Vừa rồi tĩ đi xem đệ đệ muối muối, nhưng bà vú nói vừa ngủ xong, mấy nha đầu nói ca ca và muối muối ra ngoài đi thẳng vào vườn, tĩ liền đi tìm mọi người trò chuyện”

Nguyên Thu phụ họa mấy câu, Sĩ Hành một bên nghe hai người lạnh nhạt khách sáo cảm thấy không thú vị cười nói với Cổ Sơn “Hôm qua ở thư phòng vẽ tuần mã mới một nửa, chi bằng chúng ta đến thư phòng tiếp tục vẽ tranh”

Cổ Sơn nghe vậy vội đứng lên cười nói “Như vậy cũng tốt, cũng tiết kiệm thời gian lại kéo ra không tìm được cảm giác ban đầu”

Nguyên Dung thấy hai người nói muốn đi, vội đứng dậy cười nói “Các ca ca vẽ tranh không biết muối có thể đi theo nhìn một chút hay không?”

Sĩ Hành nghe vậy bất giác sững sốt, trong bụng không muốn mà không biết cự tuyệt như thế nào chỉ đành trộm ngắm Nguyên Thu đang đứng một bên. Nguyên Thu thấy thế vội kéo tay Nguyên Dung cười nói “Bọn họ vẽ tranh rất không thú vị, tỉ chúng ta vào trong nhà đi, hôm qua muối thêm một nửa mũi hài tỉ xem giúp ta một chút”

Sĩ Hành thấy thế nhân cơ hội kéo Cổ Sơn đi, Nguyên Dung đành theo Nguyên Thu đi xem mũi hài của nàng.

Lý thị ra khỏi thán Cổ Lễ liền quay về phòng lớn, vì lo lắng thân thể Lý thị không phục hồi như cũ vẫn không dám đụng vào nàng. Cả ngày làm cho Chu tẩu tử nấu canh cho nàng uống, gần đến trăm ngày đại phu bắt mạch báo cho Cổ Lễ “Thân thể phu nhân không còn đáng ngại” Cổ Lễ lúc này mới yên tâm, đêm đó quần Lý thị một buổi tối, đến lúc Lý thị xin tha hai người mới ôm nghỉ ngơi.

Lý thị ở trong phủ buồn bực hơn một năm mới đi ra ngoài, hôm nay thân thể điều dưỡng tốt rồi Lý thị cho người đưa thiệp đến Hạ phủ hẹn ước canh giờ. Ngày hôm sau Lý thị dẫn Nguyên Thu đi Hạ phủ làm khách.

Hạ phu nhân chỉ gặp Lý thị lúc Tuyên ca và Nữ Nữu đầy thán và được trăm ngày nhưng lúc đó khách Cổ phủ đông đúc, Lý thị cũng không thể nói chuyện với Hạ phu nhân. Hôm nay vừa gặp tất nhiên hai người có nhiều chuyện để nói. Hạ phu nhân liền đuổi Tử Yên để Tử Yên dẫn Nguyên Thu vào phòng Tử Yên chơi.

Tử Yên và Nguyên Thu đành phải dắt tay nhau đi vào phòng, cởi giày nửa tựa trên giường nói chuyện. Hạ phu nhân sai người đưa điểm tâm và các loại trái cây tới đặt trên bàn nhỏ làm thức ăn cho các nàng. Nguyên Thu nhặt một ít hạt đào ăn.

Ngoài phòng, Hạ phu nhân hàn huyên mọi chuyện với Lý thị một hồi nói đến Lâm Tuyết Diên thứ nữ của Tuyên phủ sứ.

Nguyên Thu biết Lâm Tuyết Diên của Tuyên phủ sứ giao hảo với Nguyên Dung. Khi Nguyên Dung còn ở trong am thì Lâm Tuyết Diên ba ngày hai bữa đều đi thăm Nguyên Dung. Khi Nguyên Dung về đến nhà, Lâm Tuyết Diên còn phái người đưa tới mấy tờ thiệp. Lý thị kiểm có ngăn trở, Lâm Tuyết Diên cảm thấy tức giận không tới cửa nữa.

Nguyên Thu nghe Hạ phu nhân nói đến Lâm Tuyết Diên liền bảo Tử Yên nhỏ giọng một chút hai người vánh tai nghe lén.

Thì ra Lâm Tuyết Diên không cam lòng phụ thân yêu thương ấu đệ, liền mua hạ nhân hạ độc trong điểm tâm của con trai trưởng Lâm phu nhân. Trùng hợp Lâm thiếu gia hôm đó làm đổ hộp điểm tâm đúng lúc mèo hán nuôi ăn. Trong chốc lát mèo kia sùi bọt mép chết ở cửa dọa tiểu thiếu gia sợ khóc rống.

Lâm phu nhân chỉ có một đứa con trai nên rất đau hán, trong lòng hận Lâm Tuyết Diên ác độc, lợi dụng thể lực nhà mẹ đẻ bức bách, Lâm đại nhân bắt đắ dĩ đưa Lâm Tuyết Diên ra thôn trang. Vốn là chuyện này cũng không có gì li kì, chỉ là không biết mấy ngày trước Lâm Tuyết Diên đột nhiên chết đi trong trang mọi người chắc chắn Lâm Tuyết Diên sinh bệnh cũng phái người đưa tin về phủ nhưng vẫn không có đại phu tới chuẩn bệnh.

Xưa nay Lâm đại nhân sủng ái thứ nữ này, nghe nàng chết tự nhiên đau lòng đi ép hỏi Lâm phu nhân, Lâm phu nhân cười lạnh nói “Tin đại cô nương đưa về ta trực tiếp đưa cho di nương của nàng, di nương nàng không sai người nói với ta cô nương bị bệnh cần đi chuẩn bệnh”

Lâm đại nhân biết căn bản muối muối mình không biết chữ, tự nhiên sẽ không xem thư mà sai người bỏ đi chỉ đành phạt Lâm phu nhân và di nương rồi bỏ qua chuyện này.

Lý thị nghe xong cười lạnh nói “Từ nhỏ đứa bé kia ý định đã không đàng hoàng, Nguyên Dung nhà ta mặc dù ngu đại một chút lòng dạ vẫn tốt. Kể từ khi quan hệ với nàng lòng Nguyên Dung liền cong cong vẹo vẹo cũng bắt đầu suy nghĩ xấu xa. Thật là làm cho người ta hận chết”

Hạ phu nhân cười nói “Người có hai nhi tử và hai nữ nhi bên người, Cổ đại nhân đều muốn nâng người trên lòng bàn tay. Huống chi Nguyên Dung và di nương nàng không được sủng ái, nếu đàng hoàng thì cũng thôi

về sau nghiêm chỉnh tìm nhà tốt giả ra ngoài. Nếu nàng có ý định lệch lạc chút không cần người hao tâm tổn sức, Cổ đại nhân cũng không cho nàng sắc mặt tốt”

Lý thị đương nhiên biết Cổ Lễ vô cùng yêu danh tiếng, gật đầu cười.

Trong phòng, Nguyên Thu và Tử Yên nghe chuyện Lâm Tuyết Diên cũng không cười nổi. Tuy nói hai người không có giao tình gì với Lâm Tuyết Diên nhưng cứ nghe một người cứ như vậy chết đi trong lòng hai người đều rét lạnh. Đang lúc hai người suy nghĩ liền nghe bên ngoài báo thiếu gia trở lại. Hạ phu nhân liền cho gọi Hạ Tử Nghiệp đi vào thỉnh an Lý thị.

Hạ Tử Nghiệp quy cũ nói vài câu với Lý thị, mới hỏi Hạ phu nhân Tử Yên đi đâu. Hạ phu nhân cười cho người gọi Tử Yên và Nguyên Thu tới.

39. Chương 39: Nguyên Du Bị Bệnh

Hạ Tử Nghiệp ngồi bên cạnh Lý thị cười nghe Lý thị nói chuyện thỉnh thoảng phụ họa vài câu, chợt thấy Nguyên Thu và Tử Yên đi tới, vội đứng dậy tiếp đón “Cổ muội khỏe”

Nguyên Thu vội trả lễ “Thế nào mà một năm không thấy Tử Nghiệp ca lại trở nên đa lễ thế?”

Hạ Tử Nghiệp vội nói “Lúc nhỏ không hiểu lễ, khiến Cổ muội chê cười rồi”

Nguyên Thu ngồi vào bên cạnh Lý thị tỉ mỉ quan sát Hạ Tử Nghiệp một lúc. Thấy trên mặt hắn đã ít đi vẻ bướng bỉnh, đáng ngồi nghiêm trang giống đại nhân, thỉnh thoảng khiêm tốn phụ họa cười nói với Lý thị.

Nguyên Thu chỉ thấy cử chỉ của hắn thú vị cười nhìn hồi lâu, Hạ Tử Nghiệp cảm giác thấy ánh mắt Nguyên Thu theo dõi, ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn vào mắt Nguyên Thu bướng bỉnh cười vội đỏ mặt hoảng hốt nghiêng đầu đi. Nguyên Thu thấy thế trong lòng buồn cười không dứt.

Tử Yên ngồi bên cạnh Hạ phu nhân nhìn hoa ngoài cửa sổ liền nhớ tới năm ngoái đi du hồ cười nói “Muội cũng không thường tìm tỉ chơi, lần trước du hồ về chúng ta vẫn chưa đi ra ngoài. Giờ khí trời vừa đúng, ngày khác hẹn Sơn ca ca, Thế tử ca ca chúng ta đi ra ngoài chơi được không?”

Hạ Tử Nghiệp nghe vậy vội nói “Muội cũng lớn rồi, sao còn giống như lúc bé, sao có thể chạy loạn khắp nơi”

Nguyên Thu cười nói “Hạ Tử Nghiệp phát ra cử chỉ rất nhiều”

Tử Yên bĩu môi “Còn không phải là tiên sinh gì kia của tiên sinh, há mồm chính là nói Khổng Mạnh, phiên chết được. Nếu sau này ca ca biến thành như tiên sinh vậy tỉ sẽ không để ý đến hắn”

Hạ Tử Nghiệp vội nói “Tiên sinh chỉ là có chút nghiêm cẩn, muội không được nói bậy. Còn nữa, ta cũng không có như vậy...” Nói xong len lén liếc nhìn Nguyên Thu và Tử Yên đang cố nhịn cười, đỏ mặt nói “Ta không cử chỉ như vậy”

Hắn vừa nói Nguyên Thu nhin không được cười lên, Lý thị ánh mắt đều cười “Đứa nhỏ này thật là thành thật”

Hạ phu nhân che miệng cười nói “Muội muội người trên chọc người, làm sao người lại cho là thật”

Hạ Tử Nghiệp nghe vậy mặt càng đỏ trợn mắt nhìn Tử Yên cúi thấp đầu xuống. Nguyên Thu thấy hắn da mặt mỏng vội vòng vo câu chuyện nói về trang sức xiêm áo với Hạ phu nhân. Tử Yên nghe bọn họ nói chuyện vui vẻ cũng dời lực chú ý vội vàng đi theo thảo luận.

Hạ Tử Nghiệp thấy mọi người không thảo luận vấn đề của hắn nữa thở phào một cái, móc khăn ra lau mồ hôi trán, Nguyên Thu mỉm cười nhìn hắn, Hạ Tử Nghiệp nhìn nàng một cái lại đỏ mặt quay mặt đi. Trong lòng Nguyên Thu nín cười, trên mặt làm như bình thường chuyển tầm mắt.

Mọi người nói giỡn lúc lâu, có người bày xong cơm trưa, Hạ phu nhân mời Lý thị lên ngồi phòng khách. Ăn cơm xong, uống trà Lý thị cảm thấy có chút buồn ngủ, dẫn Nguyên Thu cáo từ về phủ.

Nguyên Thu thấy vẻ mặt Lý thị buồn ngủ cũng không dám quấy nhiễu nàng, tự đi thẳng về viện ngủ trưa. Lý thị ngủ một giấc tỉnh dậy mới nhớ ra chuyện Lâm Tuyết Diên, ngoắc Trương mama đến bên cạnh phân phó làm việc một phen.

Tối đó, lời đồn đãi về Lâm Tuyết Diên truyền đến tai Nguyên Dung. Lúc đầu Nguyên Dung kiên quyết không tin, cười lạnh nói “Tuyết Diên Tử được phụ thân nâng niu trong lòng bàn tay, ở nhà nàng muốn cái gì là có cái đó. Ăn mặc còn tốt hơn so với nữ nhi chính thất ngay cả nhi tử của Lâm phu nhân cũng không được sủng ái bằng nàng. Lâm đại nhân tối sủng ái Tuyết Diên tử làm sao để cho Lâm phu nhân chính chết Tuyết Diên tử. Rốt cuộc là ai nói bậy, để cho ta nói với mẫu thân đuổi ra khỏi nhà”

Liễu nhi cười nói “Cô nương nói đúng, để nô tì nói nương nô tì đi ra ngoài nghe ngóng”

Nguyên Dung gật đầu nói “Cũng tốt, người đi đi, để cho nàng sớm một chút cho nương người về nhà, ngày mai đến muộn chút cũng được, chỉ là cần nói rõ ràng chuyện này cho ta là được”

Liễu nhi vội đáp rồi đi, Nguyên Dung ngồi một hồi cảm thấy tâm phiền ý loạn, gọi Hồng Phát vào giúp mình rửa mặt đi ngủ sớm. Hồng Phát thấy Nguyên Dung ngủ sai tiểu nha đầu xem chừng, mở cửa đi theo đường nhỏ đến viện Nguyên Thu.

Buổi trưa hôm sau Như Lan thỏ dốc chạy đến viện Nguyên Dung. Nguyên Dung thấy vẻ mặt Như Lan nặng nề trong lòng lộp bộp cho nàng ngồi, sai Liễu nhi bưng trà cho nàng vội hỏi “Tuyết Diên tử như thế nào?”

Như Lan cầm ly trà uống một mạch hơn phân nửa, lau miệng nói “Thưa cô nương. Lâm cô nương thật đã chết”

Nguyên Dung nghe vậy vội nói “Làm sao có thể? Lâm đại nhân sủng ái nàng như thế”

Như Lan nói “Nô tì nghe người ta nói Tuyết Diên cô nương hạ độc Lâm thiếu gia, bị Lâm phu nhân phát hiện đuổi Tuyết Diên cô nương đến thôn trang. Người bên cạnh nàng ấy nên đánh thì đánh, nên bán thì bán một người cũng không lưu lại. Lâm đại nhân cũng không có ý kiến gì với cách làm của Lâm phu nhân, chỉ nói là bên cạnh nàng ấy không ai phục vụ cũng không được, sai nàng tùy tiện phái hai người đi. Lâm phu nhân liền đưa hai mama của hồi môn của mình qua, kết quả chưa tới nửa tháng liền nghe tin Tuyết Diên cô nương bệnh chết”

Nguyên Dung nghe vội hỏi “Vậy Lâm phu nhân đâu? Lâm đại nhân có từ nàng?”

Như Lan lắc đầu nói “Chỉ cấm chừng nửa tháng. Hôm nay Lâm phu nhân có con trai trưởng dòng chính bên người, ngược lại Lâm đại nhân đối với nàng tốt hơn một chút. Nhưng di nương của Tuyết Diên cô nương bị đả kích quá lớn nằm đến hôm nay còn chưa dậy được”

Nguyên Dung nghe vậy lão đảo thối lui mấy bước, Liễu nhi vội tiến lên đỡ nàng. Nguyên Dung mắt tròn nhìn Liễu nhi nói “Tại sao? Sao lại như vậy? Tuyết Diên tử không phải rất được cưng chiều sao?” Liễu nhi không biết trả lời như thế nào, chỉ có thể an ủi nàng một phen, đỡ nàng lên giường nghỉ ngơi.

Nguyên Dung nằm trên giường chưa tới nửa canh giờ liền nóng lên, Liễu nhi sợ hãi cho người thông tin cho Nguyên Thu, Hồng Phát vội nói “Mấy tiểu nha đầu này ngượng nghịu làm sao nói rõ ràng, để ta tự mình đi đi”

Liễu nhi vội nói “Muội nhanh lên, cần phải nhanh chóng nói Tam cô nương nhanh mời đại phu”

Hồng Phát đáp xốc rèm đi ra ngoài, một đường chạy tới viện Nguyên Thu mới châm chân lại, nha đầu trong sân sớm thấy Hồng Phát tới, cười ra đón.

Hồng Phát cười khách sáo với mấy nha đầu kia vài câu, mới nhỏ giọng cười nói “Tam cô nương có nhà không?”

Tiểu nha đầu giữ cửa cười nói “Có, để ta thay tì bẩm báo một tiếng” Nói xong vén rèm đi vào, một hồi đi ra cười nói “Cô nương gọi Hồng Phát tì đi vào”

Hồng Phát vội cười cảm tạ nàng, vén rèm đi vào, thấy Nguyên Thu đang xem sổ sách, Chúc Mộng và Thúy Oanh đứng sau lưng, ngoài ra trong nhà cũng không có ai khác. Hồng Phát vội tiến lên thỉnh an, Nguyên Thu gật đầu một cái ánh mắt vẫn ở trên sổ sách.

Hồng Phát cười nói “Cô nương thật bận bịu”

Nguyên Thu nói “Ừ. Nhị cô nương thế nào?”

Hồng Phát cười nói “Như Lan hỏi thăm tin tức Tuyết Diên cô nương trở về, nói rõ một năm một mười cho nhị cô nương, ai ngờ nhị cô nương nghe xong nóng lên, nên Liễu nhi bảo nô tì đến Tam cô nương xin một đại phu xem bệnh”

Nguyên Thu gật đầu nói “Ta hiểu rồi, người về trước đi, cẩn thận lưu ý nàng”

Hồng Phát cười hành lễ, lui ra khỏi phòng.

Thúy Oanh thấy trong nhà không có người ngoài liền cười nói “Không ngờ nhị cô nương sợ hãi như vậy, liền đã ngã bệnh”

Nguyên Thu thở dài nói “Trước đây nàng vẫn cho là thứ nữ được sủng ái liền có thể bay lên trời, Tuyết Diên chính là mục tiêu trong lòng nàng. Ai ngờ cái mục tiêu này dễ dàng sụp đổ như vậy, chắc hẳn là nàng bị đả kích rất lớn”

Chức Mộng cười nói “Tuyết Diên được cưng chiều hơn nữa thì như thế nào? Còn không phải là bị rơi xuống kết cục như vậy. Ngay cả nô tì cũng hiểu được cửa đầu tiên của quan lão gia là danh vọng là con cháu, làm sao mà các tiểu thư thứ xuất lại không hiểu?”

Nguyên Thu thở dài, bảo Chức Mộng sai tiểu nha đầu ra cửa cho người mời đại phu về xem bệnh cho Nguyên Dung, mình lại cúi đầu nhìn sổ sách không phát hiện vấn đề gì mới đem hết đi vào phòng Lý thị.

Thân thể Lý thị hôm nay đã tốt, Nguyên Thu thương nghị với nàng việc giao hồi chuyện quản gia. Lý thị biết một năm nay Nguyên Thu khổ cực vất vả, làm trẻ nãi luyện tập nữ công, liền đồng ý rồi đem rất nhiều trang sức cho nàng.

Lý thị xem tương mục mấy ngày phát hiện không sai chút nào, các mama tham ô cũng ít hơn phân nửa. Lại kêu quản gia tới hỏi, nghe nói đêm nào Nguyên Thu cũng ngồi kiệu chung quanh điều tra nghe ngóng, có lúc một đêm đi hai lần, phạm phát hiện uống rượu đánh bạc đánh hèo bán đi. Mấy mama kia cảm thấy ở trong Cố phủ nhẹ nhõm hơn so với nhà khác. Nếu bị bán đi hơn phân nửa là đi làm khổ dịch, trong lòng hết sức e ngại. Vì vậy chuyện uống rượu đánh bạc cũng bị bãi bỏ.

Lý thị nghe vậy hứng thú, liền sai quản gia đem chuyện Nguyên Thu quản gia tỉ mỉ nói một phen. Quản gia chọn chế độ thưởng phạt, dò xét lẫn nhau nói một lần, Lý thị nghe âm thầm tán thưởng. Quay về nói với Cố Lễ, cũng làm cho Cố Lễ có ý tưởng với chuyện quản lý thuộc hạ, làm cho người đưa hai món đồ mình mới được cho Nguyên Thu.

Nguyên Thu đang ở trong phòng nhìn trang sức Lý thị cho lại thấy Cố Lễ cũng đưa đồ qua, không khỏi cười thầm nói “Quản gia một năm, không chỉ có tiền lương liền thưởng cũng có nữa” Lắc đầu nhìn đồ vật chọn mấy loại đưa cho Tử Yên, còn dư gọi Chức Mộng cất vào rương khóa lại.

Nguyên Dung bị bệnh mấy ngày, chỉ thấy Trương di nương đến xem mình lại không thấy Cố Lễ cho người tới hỏi thăm lại cho Liễu nhi tự mình đi hỏi. Liễu nhi đi phòng lớn thấy Cố Lễ đang ôm Nữu Nữu treu chọc vội thỉnh an đứng nghiêm một bên.

Cố Lễ nhìn cũng không nhìn nàng chỉ lo đùa nghịch Nữu Nữu, Lý thị hỏi một câu “Nghe nói cô nương các người bị bệnh hôm nay đã khỏe chưa?”

Liễu nhi vội trả lời “Về mặt cô nương còn kém một chút”

Cố Lễ nghe vậy mới nói “Trở về phục vụ cô nương, bảo nàng đúng hạn uống thuốc. Chờ khỏe rồi đến phòng lớn thỉnh an. Hôm nay cô nương bệnh các người phục vụ không cần chạy loạn, trên người không biết có lây bệnh hay không. Nếu lây cho Tuyên ca và Nữu Nữu ta nhất định bán các người”

Liễu nhi nghe vậy vội lui ra ngoài, chọn điều tốt nói cho Nguyên Dung. Nguyên Dung chỗ xem như phụ thân bận rộn ại thêu hà bao bảo Liễu nhi đưa đến phòng lớn, Liễu nhi làm gì dám đi chỉ đành che giấu. Nguyên Dung chỉ xem như nàng lừa dối, mắng một trận. Liễu nhi đành nói thật lời của Cố Lễ cho Nguyên Dung nghe, Nguyên Dung nghe trong lòng lạnh lẽo nằm trên giường khóc rống một phen.

40. Chương 40: Hai Năm Sau

Lý thị ngủ trưa tỉnh dậy kêu Thái Tuyết vào “Gọi bà vú ôm Tuyền ca và Nữu Nữu lại”

Thái Tuyết cho người múc nước rửa mặt cho Lý thị, một bên cười nói “Tam cô nương đã sớm kêu bà vú ôm Tuyền ca, Nữu Nữu đến viện nàng chơi rồi”

Lý thị cười nói “Nếu như vậy cứ để Tuyền ca và Nữu Nữu chơi ở chỗ nàng nhiều một chút, hai tiểu tử này yêu dính tam tỉ tỉ bọn họ”

Thái Tuyết cười nói “Nô tì thấy Tam cô nương cũng yêu dính bọn Tuyền ca, Nữu Nữu”

Lý thị cười “Ta xem hôm nay càng nóng bức, bảo Chu tẩu tử nấu một nồi nước ô mai để vào băng, lấy trái cây và dưa rửa sạch sẽ đưa tới cho Thế tử và thiếu gia trong phòng đi. Ngày hôm nay hơi nóng, ăn một chút cho lên tinh thần, đọc sách cũng tốt hơn”

Thái Tuyết đứng sau lưng chải đầu cho Lý thị nghe vậy cười nói “Tam cô nương đã sớm phân phó cho người đem đi rồi, ngay cả ô mai sáng sớm đã sai Bích nhi nấu xong để trong băng mấy canh giờ”

Lý thị lắc đầu cười nói “Nha đầu Nguyên Thu này từ nhỏ tính tình đã ổn thỏa. Nay lớn hơn vài tuổi, làm việc càng chu toàn hơn lúc bé”

Thái Tuyết cười “Còn không phải là phu nhân dạy tốt, tam cô nương nhà chúng ta cũng được lão vương phi, Quận vương phi khen một phen đấy”

Lý thị nghe trong lòng càng hưởng thụ, sai tiểu nha đầu lấy ô, Thái Tuyết đỡ đến viện Nguyên Thu. Mấy người còn chưa vào nhà, chỉ nghe tiếng cười khanh khách của Tuyền ca và Nữu Nữu, tiểu nha đầu giữ cửa thấy Lý thị đi tới vội vung rèm lên báo “Phu nhân tới”

Nguyên Thu nghe chạy ra đón, Lý thị kéo tay nàng vào nhà hỏi “Ngủ trưa rồi sao?” Nguyên Thu cười nói “Ngủ một chút, tỉnh dậy ôm Tuyền ca và Nữu Nữu tới phòng con chơi”

Lý thị thấy giữ nhà có một tấm thảm lông dê lớn, vì trời nóng Nguyên Thu sai người trải chiếu trúc lên trên, Tuyền ca và Nữu Nữu hai đứa bé ngồi trên chiếu cầm con ngựa gỗ nhỏ trong tay chơi.

Tuyền ca nhìn thấy Lý thị đi vào trước, vội quăng xe ngựa nhỏ chạy tới Lý thị trong miệng kêu “Mẫu thân ôm, mẫu thân ôm”

Lý thị cười ôm Tuyền ca vào ngực hôn một cái, lại ngẩng đầu nhìn Nữu Nữu, ai ngờ Nữu Nữu căn bản không để ý Lý thị, đang bận nhét xe ngựa Tuyền ca bỏ lại ôm vào ngực, Lý thị và Nguyên Thu thấy nhất thời dở khóc dở cười.

Tuyền ca ở trong ngực Lý thị nửa ngày chán mới chạy lại chiếu, lúc này mới phát hiện đồ chơi của mình bị Nữu Nữu ôm chặt vào ngực, chỉ còn lại mấy bộ đại bố Nguyên Thu tự tay may rải rơi đầy đất. Tuyền ca đành ôm một đại bố cún con đứng trên chiếu, trơ mắt nhìn món đồ chơi trong ngực Nữu Nữu, nước mắt vòng quanh hốc mắt, uất uất ức ức nghiêng đầu nhìn Nguyên Thu. Nguyên Thu nhìn thấy chỉ cười ý bảo hấn chính mình đi hỏi Nữu Nữu lấy.

Tuyền ca lúc đầu nhăn nhó không chịu đi, sau thấy Nguyên Thu thật sự không giúp hấn, chỉ đành tiến lên nói với Nữu Nữu “Muội cho ta một cái với”

Nữu Nữu nghe vậy càng ôm chặt vào ngực, đầu nhỏ dao động như trống lắc “Không được”

Tuyền ca nhìn Nguyên Thu một cái, thấy Nguyên Thu khích lệ hướng hấn cười, lấy dũng khí nói “Muội ôm trong ngực cũng chơi không được, không bằng để xuống chúng ta cùng chơi”

Nữu Nữu ôm một lúc lâu thấy cánh tay nhức mỏi, vẫn ngồi đó suy nghĩ nửa ngày, thấy Tuyền ca nói có lý cầm lấy đưa cho Tuyền ca. Lý thị thấy thế không khỏi nở nụ cười, tiến lên ôm Nữu Nữu vào ngực nói “Vật nhỏ này, sao lại bá đạo như vậy?”

Nữ Nữ không thích Lý thị ôm, mắt hướng lên nhìn trộm, chỉ sợ Tuyền ca học nàng trộm đồ chơi. Lý thị thấy Nữ Nữ trong lòng không yên chỉ đành thả nàng xuống. Nguyên Thu không chịu thả Nữ Nữ trở về kéo nàng cười nói “Nữ Nữ, muội xem ca ca không nhân cơ hội giành ngôi nhà nhỏ của muội, muội biết tại sao không?”

Nữ Nữ ngồi trong ngực Nguyên Thu không dám lộn xộn, giương mắt nhìn Nguyên Thu nói “Vì Nữ Nữ trả lại xe ngựa cho ca ca rồi”

Nguyên Thu cười nói “Nữ Nữ đối tốt với ca ca, ca ca sẽ đối tốt với Nữ Nữ phải hay không?”

Nữ Nữ nghiêng đầu một hồi mới gật đầu, nhếch miệng cười nói với Nguyên Thu “Nữ Nữ sẽ đối tốt với ca ca, cũng tốt với tỉ tỉ cũng đối tốt với đại ca ca”

Nguyên Thu nghe vậy cười buông tay để Nữ Nữ đi chơi, thấy Nữ Nữ chạy về, đem ngôi nhà nhỏ mình chơi nửa ngày cho Tuyền ca, mình ôm con thỏ nhỏ nằm một bên người đại ca hùng kể chuyện xưa Nguyên Thu dạy ỉn.

Lý thị thấy bọn họ chơi vui vẻ cũng không đi quản bọn họ nữa chỉ sai bọn nha đầu trông kĩ đừng đụng ngã. Bà vú và mấy nha đầu ngồi chồm hổm ngoài tầm tầm coi chừng, vì Lý thị nói đứa bé phải gọi tên mới nuôi lớn được, mấy nha đầu bà vú cũng gọi Tuyền ca, Nữ Nữ dụ bọn họ chơi.

Lý thị và Nguyên Thu vào trong phòng nói chuyện, trong chốc lát nha đầu phòng lớn chạy tới báo “Trương di nương lại cãi vả với Lâm di nương, cũng đang chạy đến phòng lớn kiện cáo” Lý thị nghe vậy nhủ chân mày “Bảo các nàng quỳ ở bên ngoài chờ ta về” Tiểu nha đầu kia đáp, một đường đi về phòng lớn.

Nguyên Thu nghe vậy vội đứng dậy đỡ Lý thị cười nói “Mẫu thân không cần tức giận vì hai di nương, kệ bọn họ đi”

Lý thị cười vỗ vỗ tay nàng vịn Thái Tuyết về phòng lớn.

Năm đó khi Tuyền ca và Nữ Nữ ra đời, Cố Lễ thấy viện của Trương di nương gần phòng lớn, viện lại lớn chuẩn bị dọn dẹp viện cho Tuyền ca. Liên hạ lệnh Trương di nương chuyển đến viện Lâm di nương, viện Trương di nương cho người ta dọn dẹp quét vôi lại dành cho Nữ Nữ sau này.

Từ lúc vào cửa Lâm di nương đã bất hòa với Trương di nương. Trương di nương lại ghi hận Lâm di nương hủy dung mạo, luôn châm chọc Lâm di nương là ở chỗ lạnh lẽo, lão gia sẽ không đi xa như vậy nhìn nàng, cười nhạo Lâm di nương bạc mệnh. Lâm di nương bị chửi tự nhiên không cam tâm, mỗi lần đều giơ chân châm chọc lại, nói cái gì là hủy dung mạo xấu xí, chính là ở dưới mắt lão gia cũng không thấy lão gia nhìn nàng.

Khi Cố Lễ hạ lệnh Trương di nương dọn dẹp sân bên cạnh Lâm di nương, nhất thời làm Lâm di nương cười không ngừng. Đợi ngày Trương di nương dọn nhà, sáng sớm Lâm di nương tựa cửa nhìn người làm cầm quần áo trang sức các loại đến sân sát vách, chờ Trương di nương lại châm chọc nói “Trương tỉ tỉ cũng dọn tới lãnh phòng, ở dưới mắt lão gia cũng không được chào đón, hôm nay dời đến bên cạnh lãnh phòng của muội, sợ là càng không thấy được mặt trời. Nhưng tỉ tỉ yên tâm, chờ lúc lão gia đến thăm ta, ta sẽ báo cho tỉ một tiếng, để tỉ xa xa nhìn lão gia một chút”

Trương di nương nghe vậy giận dữ, thuận tay cầm bọc quần áo vút vào mặt Lâm di nương ngoài miệng mắng “Người thì tính là gì, phu nhân cũng chưa uống trà của người. Người thật là xem mình là di nương nghiêm chỉnh rồi sao, đồ hạ tiện”

Lâm di nương thấy Trương di nương đâm chọc chỗ đau của mình, tiến lên vật lộn với nàng, hai mama Lý thị phất qua hầu hạ Lâm di nương nghe tiếng đi ra cũng không ngăn cản. Chờ hai người đánh đủ mới kéo Lâm di nương về phòng.

Từ đó trở đi, hai người ba ngày một lần chuyện nhỏ, năm ngày một chuyện to, mỗi ngày không ít lần đứng cách tường mắng nhau. Mặc dù Cố Lễ rất ít đi qua nhưng vì có đối tượng gây gổ, hai người lại không thấy buồn bực, ngày ngày vất óc tìm kế để ngày mai mắng đối phương.

Lý thị biết càng thêm vui vẻ để cho hai người mắng nhau, cho đến lúc không còn ra hình dạng gì mới kêu hai người đến trước mặt mắng vài câu. Thời gian lâu, Cố Lễ lại thấy cử chỉ lời nói của hai tiểu thiếp thô

tục không chịu nổi, cũng không giống như xuất thân từ tiểu thư khuê các ngược lại như đàn bà chua ngoa ngoài đường. Vốn hân ngại đường tới viện hai tiểu thiếp xa hôm nay nhìn dáng vẻ của bọn họ còn nhìn không được.

Lý thị từ viện Nguyên Thu trở về, thấy hai người phơi dưới mặt trời chói chang trợn mắt nhìn bọn họ, hận hận mắng “Giữa trưa cũng không để cho người ta nghỉ ngơi”

Trương di nương thấy sắc mặt Lý thị không tốt cũng không dám nói một tiếng, vội đứng lên cúi đầu đi sau lưng Lý thị. Lâm di nương thấy thế lập tức đi nhanh vài bước đẩy nàng ra, dẫn đầu đi theo Lý thị vào phòng. Trương di nương sợ Lý thị phát hiện cũng không dám tranh đoạt cứng rắn với nàng chỉ đành đi sau Lâm di nương tiến vào trong lòng mắng không dứt.

Lý thị ngồi trên giường, tiểu nha đầu vội rót trà dâng lên, Lý thị cầm lấy uống một hớp đặt lên bàn nhỏ mới nhìn hai người một cái, hỏi “Các người đây là sao?”

Lâm di nương nghe vậy lấy một búp bê vải quần đầy châm cho Lý thị xem, miệng khóc rống nói “Đây là tì thiếp phát hiện thấy trong phòng Trương tử tử, trách không được tì thiếp không mang bầu được thì ra đều là Trương thị nguyên rửa tì thiếp, phu nhân người xem, những kim châm này toàn bộ đâm vào bụng”

Lý thị nghe vậy bảo Thái Tuyết cầm búp bê vải tới, Lý thị nhìn qua tay Thái Tuyết, thấy trước ngực búp bê kia dán một miếng vải trắng trên đó viết tên Lâm di nương và ngày sinh tháng đẻ. Lý thị nhận thấy búp bê này đúng là từ tay Trương thị may vá trong lòng liền sáng tỏ.

Lý thị khép hờ mắt, tỉ mỉ suy nghĩ một phen, cầm ly trà lên uống một hớp, ngẩng đầu lên nhìn Lâm di nương một cái hỏi “Sao người lại vào phòng Trương di nương? Làm sao lại phát hiện được vậy này?”

Lâm di nương nghe vậy cứng lại, nàng thấy Trương di nương dẫn nha đầu đi tìm Nguyên Dung liền chuồn êm vào, nhưng những lời này sao nàng dám nói với Lý thị chỉ đành chột dạ cúi đầu.

Trương di nương thấy nàng không dám nhận lén vào phòng mình, vội quỳ xuống khóc kêu oan, chỉ trời thề thốt không phải mình làm. Lâm di nương chửi “Rõ ràng chính là người làm, bằng không sao ta không sinh được con” Trương di nương cười lạnh nói “Chính bụng người có bệnh còn trách được ai”

Lý thị bị họ sảo nhức đầu vội quát lên “Đều ngậm miệng, cãi nhau thế còn thể thống gì nữa”

Trương di nương và Lâm di nương nghe vậy chỉ đành ngậm miệng, Lý thị lấy búp bê vải từ tay Thái Tuyết quăng qua quắc mắt quát “Còn không trở về phòng yên lặng cho ta, một lát lão gia trở về nghe mấy chuyện này xem có đánh hèo các người không, tất cả trở về dâng hoàng cho ta”

Trương di nương vội dập đầu cầm búp bê vải đi ra ngoài. Lâm di nương thấy thế liền đuổi theo Trương di nương giành búp bê vải. Hai người một đường vừa đánh nhau vừa trở về, cuối cùng Lâm di nương bị Trương di nương nhốt bên ngoài viện. Trong lòng Lâm di nương tức giận bất bình, mắng nửa ngày, mới quay về viện mình, kiểm tra vải vụn, tự tay may một búp bê vải, viết tên Trương di nương, ngày sinh tháng đẻ hung hăng đâm nửa ngày.

Hai mama nhìn thấy cũng không quản nàng chỉ sai tiểu nha đầu len lén báo cho Lý thị một tiếng, tiểu nha đầu kia đi về ôm một tấm vải nói với Lâm di nương “Vừa rồi nô tì hái hoa đưa đến phòng lớn, phu nhân thích khen vài câu. Sai nô tì đem vải về đưa di nương may xiêm y, nói bà cô chịu uất ức”

Lâm di nương nghe vậy nhanh đứng dậy cầm lấy tấm vải kia, tỉ mỉ xem xét thấy là vải dùng ụa đông chất liệu thật dày, liền mất hứng tiếp tục cúi đầu ghim búp bê vải trong tay. Vì Lâm di nương dùng vải vụn lại làm gấp không bao lâu đã bị ghim hư. Lâm di nương liền lấy tấm vải Lý thị đưa tới cắt bỏ làm một đồng búp bê vải ghi tên họ Trương di nương ngày ngày lấy chân đạp.

Lại nói sau khi Lý thị đi, Nguyên Thu chơi với Tuyên ca và Nữ Nữ thêm nửa canh giờ rồi sai bà vú đưa hai đứa trẻ trở về. Nguyên Thu liếc nhìn sa lậu (là vật dùng tính thời gian) xem chừng còn nửa canh giờ Cổ Sơn và Sĩ Hành mới tan học, sai Bích Nhi đem điểm tâm mới làm xong chọ vài món bỏ vào hộp thức ăn. Tự tay mang theo trà long tỉnh dẫn nha đầu đi theo cùng Chúc Mộng đến thư phòng.

Nguyên Thu còn chưa tới thư phòng xa xa thấy Nguyên Dung tự tay làm một hộp thức ăn tiến vào, dừng chân lại nói với Chúc Mộng “Nhị tử gần đây thật chịu khó”

Chức Mộng hừ lạnh nói “Một năm trước, nó thì còn nghĩ nàng thu liễm, ai ngờ giờ nàng lại là người không ai không nhận ra tâm tư của nàng”

41. Chương 41: Mua Nha Hoàn

Nguyên Thu khoát tay áo nói “Nhỏ giọng chút đi, nếu bị người khác nghe truyền ra bên ngoài lại nói cái gì. Chúng ta đi theo xem một chút” Nói xong lặng lẽ đi tới sân qua cửa sổ nhìn vào trong. Chỉ thấy Nguyên Dung lấy mấy đĩa điểm tâm tinh xảo nhất nhất đặt trước mặt Sĩ Hành, tươi cười nói “Muội cố ý sai nha đầu đi Thụy Hi Hiền mua điểm tâm, thế tử ca ca nhanh nếm thử”

Cổ Sơn ở một bên lấy trước một khối quế hoa cao nhét vào miệng, cắn một cái cau mày hỏi Nguyên Dung “Trong nhà không phải có nữ đầu bếp sao lại chạy ra ngoài mua điểm tâm?”

Nguyên Dung cười nói “Đồ ăn trong nhà sao ngon bằng bên ngoài” Vừa nói vừa bảo Sĩ Hành ăn, Sĩ Hành nhìn một cái nhặt một khối đậu sa cao, Nguyên Dung khẩn trương nhìn chăm chăm Sĩ Hành, thấy hắn cắn một miếng vội hỏi “Ăn ngon không?”

Sĩ Hành vừa định trả lời bị mảnh vụn sặc, nhất thời vô ngữ ho khan không ngừng. Nguyên Thu ở bên ngoài cửa sổ nhìn thấy hắn ho lợi hại Nguyên Dung cuống quýt đấm lưng cho hắn. Sĩ Hành vừa ho vừa né tránh tay của nàng làm cho thân mình giãy vò ra một thân mồ hôi.

Nguyên Thu thấy thế đi tới rót trà đưa cho Sĩ Hành, Sĩ Hành vội tiếp uống hai ngụm mới thấy tốt hơn một chút. Nguyên Thu nhìn thấy Sĩ Hành mặt và cổ đầy mồ hôi, liền cầm khăn đưa cho Sĩ Hành “Sĩ Hành ăn đồ ngon gì mà gấp thành như vậy?”

Trên mặt Sĩ Hành đã ứng đỏ vì ho khan, nghe nàng nói như vậy đổ tới tận mang tai. Vội hốt hoảng cầm khăn lau mồ hôi đưa khăn trả cho Nguyên Thu. Nguyên Thu chưa kịp cầm Sĩ Hành thấy khăn tay đầy mồ hôi vội nhét nó vào tay áo cười nói “Khăn tay bị bẩn, hôm khác ta đưa lại muội một cái mới” Nguyên Thu khoát tay cười nói “Một cái khăn mà thôi không đáng giá gì, làm gì cần trả lại. Nhưng lần sau Sĩ Hành ca thấy chỗ nào có tượng đất đem về vội hai cái. Cái hôm trước bị Tuyền ca làm hỏng rồi” Sĩ Hành cười cười đồng ý.

Nguyên Thu thấy Cổ Sơn ăn hai miếng điểm tâm Nguyên Dung mang đến đã để xuống, vội khoát tay bảo Bích nhi đem hộp thức ăn tới. Sĩ Hành thấy mắt sáng lên cười thờ dài nói với Nguyên Thu “Ta đã cảm thấy đói bụng, muội đem thứ tốt gì mau lấy ra thôi”

Nguyên Thu cười bày mấy thứ Bích nhi làm lên cũng là hoa hồng cao, hạt thông hạnh nhân, một cái khác sai tiểu nha đầu đặt cạnh ngăn nhĩ hạt sen xuống. Nguyên Thu tự mình múc một chén mang lên cho tiên sinh, trở lại múc thêm cho Sĩ Hành và Cổ Sơn một chén nữa. Sĩ Hành nhấp một hộp canh ngăn nhĩ hạt sen lại ăn thêm khối hạt thông hạnh nhân ăn xốp giòn mà không ngọt rất vừa miệng, liền quên mấy thứ quế hoa cao ngọt ngậy Nguyên Dung mang tới.

Lúc Nguyên Thu tới trong lòng Nguyên Dung có chút bất mãn, sau lại thấy Sĩ Hành nói chuyện với Nguyên Thu hoàn toàn bỏ quên mình không cam lòng bụng điểm tâm của mình lên đưa tới trước mặt Sĩ Hành cười nói “Thế tử ca ca, quế hoa cao hương vị ngọt ngào là muội thích nhất, ca ca cũng ăn một chút đi”

Nguyên Dung lại không biết rằng Sĩ Hành và Cổ Sơn sợ nhất là ăn đồ ngọt, cho đến bây giờ Nguyên Thu làm đồ ăn cho bọn họ đều cho rất ít đường. Nhưng Nguyên Dung làm sao biết mấy thứ này, còn ân cần đẩy điểm tâm của mình về phía trước, Cổ Sơn thấy vẻ mặt Sĩ Hành lúng túng vội tiếp điểm tâm Nguyên Dung đưa qua đưa lên cho tiên sinh.

Nguyên Dung mặt bất mãn với hành động của Cổ Sơn nhưng không dám nói gì chỉ đành vòng vo đứng bên cạnh Sĩ Hành kiếm chuyện nói cho hắn nghe. Nguyên Thu nói chuyện với Cổ Sơn, lấy cây quạt giúp hắn quạt, Cổ Sơn ăn liền mấy miếng điểm tâm, lại ăn thêm một ít canh ngăn nhĩ hạt sen, Nguyên Thu thấy Sĩ Hành cũng để đĩa xuống liền sai nha đầu đem thức ăn còn dư thu thập.

Bích nhi thấy tiểu nha đầu dọn dẹp xong dẫn họ về trước. Nguyên Thu thấy Nguyên Dung còn đứng bên cạnh Sĩ Hành nói chuyện, cười cắt đứt nàng “Tì, các ca ca nên đọc sách chúng ta nên về đi”

Nguyên Dung thấy Cố Sơn đã cầm sách lên cúi đầu đọc, Sĩ Hành cũng cầm bút làm văn chỉ dành theo Nguyên Thu ra khỏi thư phòng. Nguyên Thu tìm chút chuyện tán gẫu với nàng, Nguyên Dung không để ý phụ họa mấy tiếng. Tỉ muội đi một đoạn mắt thấy đến ngã ba, Nguyên Dung kéo tay Nguyên Thu cười nói “Muội cả ngày vội nhiều việc, chi bằng để tỉ thay muội đưa điểm tâm cho ca ca”

Nguyên Thu cười nói “Tiền hàng tháng của tỉ có hạn, nào dám để tỉ lấy tiền chi tiêu nữa”

Nguyên Dung cười mỉa “Không đáng giá gì, cũng không có bao nhiêu tiền. Xưa nay ta cũng thích ăn điểm tâm Thụy Hỉ Hiền thường xuyên sai nha hoàn đi mua. Mỗi ngày đưa đi thư phòng chỉ là mua nhiều thêm một chút thôi”

Nguyên Thu nghe cười nói “Tỉ tỉ tốt, đau lòng ca ca. Nhưng Sĩ Hành ca ca rất kén chọn, không thích ăn bên ngoài sợ không sạch sẽ”

Nguyên dung nghĩ đến Sĩ Hành chỉ ăn một chút điểm tâm mình đưa liền buông xuống, ngược lại ăn đồ Bích nhi làm đến mấy miếng, lúc này còn không biết chuyện gì xảy ra thì ra là do vậy. Nguyên Dung suy nghĩ một lúc vội cười nói “Không có gì khó, ngày mai tự tay tỉ làm một chút điểm tâm đưa qua, bảo đảm sạch sẽ”

Nguyên Thu nghe vậy không khỏi tức cười lúc lâu nói “Tỉ giống như chưa nấu ăn bao giờ”

Nguyên Dung cười nói “Hôm nay ta mới mười ba tuổi, mẫu thân nói ta nên học nấu nướng một chút. Lúc trước có sai người làm một bếp nhỏ trong viện, ngày mai kêu Lý tẩu tử ở phòng bếp tới dạy ta”

Mặc dù Nguyên Thu mười tuổi nhưng đã học nấu nướng nửa năm, đến bây giờ làm miễn cưỡng mới dám lấy ra gặp người, nghĩ đến Nguyên Dung chưa học đã muốn làm điểm tâm cho Sĩ Hành và Cố Sơn ăn mồ hôi lạnh chạy toàn thân, vội khuyên can “Tài nấu nướng không dễ học như vậy. Tỉ mới học làm cho chúng ta nếm thử là được rồi, nào dám đưa cho Sĩ Hành ca ca ăn, nếu ăn bị đau bụng Quận Vương trách tội trong nhà chúng ta làm sao dám gánh chịu”

Nguyên Dung nghe nói không được ừ ừ cúi đầu đi tới ngã ba miễn cưỡng cười nói tạm biệt với Nguyên Thu rồi trở về viện. Nguyên Thu nhìn bóng lưng Nguyên Dung thở dài xoay người đi tới phòng lớn.

Lý thị đang nói chuyện với Trương mama thấy Nguyên Thu tới vội ngoắc kêu nàng tới bên cạnh “Con tới đúng lúc, mẫu thân có chuyện cần nói”

Nguyên Thu nghe vậy ngồi xuống bên cạnh Lý thị, vội hỏi “Mẫu thân muốn nói gì với con?”

Lý thị cười nói với Nguyên Thu “Hôm nay con cũng lớn rồi, nha hoàn bên cạnh cũng chỉ có vài cái. Ngày mai mẫu thân cho người buôn người tới con chọn vài cái vừa mắt trước hết để cho bọn họ phục vụ trong sân. Lưu tâm thêm nửa năm, thấy tay chân sạch sẽ làm việc nhanh nhẹn đầu óc lanh lợi chọn hai cái mà dùng”

Nguyên Thu nghĩ tới nha hoàn bên cạnh chỉ có Chúc Mộng, Thúy Oanh, Bích nhi được xem như có thực lực còn lại đúng là nha đầu chỉ biết nghe phân phó không động não liền gật đầu nói tốt.

Hôm sau, Lý thị quả nhiên kêu môi giới bán người, trước xem xét thân thể trong sạch, xiêm áo sạch sẽ giữ lại một ít lại cho người tới kêu Nguyên Thu đến chọn.

Nguyên Thu sống hai đời đây là lần đầu tiên tự mình chọn nha hoàn tay chân nhất thời luống cuống, không biết chọn từ đâu. Lý thị thấy thế liền chỉ một người trong đó kêu nàng tiến lên hỏi “Tên gì? Mấy tuổi? Biết làm gì?”

Nha đầu kia cúi đầu nói “Nô tì tên Hồng Mai, năm nay mười bốn tuổi, giỏi nhất là thêu thùa may vá” Môi giới bán người nhân cơ hội tiến lên cười nói “Mẫu thân nàng dựa vào may vá mà sống, nha đầu này thủ nghệ không tồi”

Lý thị nghe vậy nhú mày “Thái Tuyết, lấy khăn tay, tùy tiện chọn thêu tuyến khác cho nàng, để cho nàng thêu thử một chút”

Thái Tuyết đáp, cầm đồ đưa cho Hồng Mai. Quả nhiên Hồng Mai động tác nhanh nhẹn một hồi liền thêu được một nụ sen hé lộ, Nguyên Thu thấy nàng mắt đen bóng, lộ ra một cổ linh khí gật đầu cười nói “Người

này giữ lại”

Lý thị cười gật đầu, Nguyên Thu học bộ dáng Lý thị, lại chọn thêm một Lục Ý, tiểu Ngư ra ngoài mang về viện. Lý thị theo như phần của Nguyên Thu chọn ba người đàn độn đến đưa cho Nguyên Dung, lại chọn hai nha đầu làm việc nặng đưa qua cho Lâm di nương. Gọi quản gia vào đưa 35 lượng bạc ôi giới bán người, môi giới bán người thu bạc đưa khế ước bán thân cho Lý thị vui mừng hơn hở đi ra phủ.

Vì hôm đó Sĩ Hành đồng ý đưa tượng đất cho Nguyên Thu, lúc không làm gì đi ra ngoài tìm đúng lúc phát hiện một cửa hàng thú vị bên trong rất nhiều đồ cổ quái, quyết định chủ ý ngày mai xin cho Nguyên Thu ra ngoài đi dạo cửa hàng.

42. Chương 42: Đi Dạo Phố

Sáng sớm hôm sau, Nguyên Thu vừa từ phòng lớn thính an về, nha đầu của Cố Sơn tới nói Nguyên Thu qua đó một chuyến. Nguyên Thu chỉ cho Cố Sơn có việc gì gấp, vội thu thập đi qua viện Cố Sơn. Vừa vào viện môn, nghe tiếng Cố Sơn, Sĩ Hành cười nói truyền từ cửa viện ra, nha đầu giữ cửa thấy Nguyên Thu tới vội vén rèm lên nói “Tam cô nương đến”

Nguyên Thu cười hành lễ với Cố Sơn, Sĩ Hành, mới ngồi xuống hỏi “Ca gọi muội tới có gì không?”

Sĩ Hành cười nói “Là ta cho người gọi tới, hôm qua ta thấy có mấy cửa hàng hết sức thú vị, nếu muội không làm gì ta dẫn muội ra ngoài đi dạo”

Nguyên Thu vội nói “Nếu có thể ra ngoài đi dạo thì rất tốt, nhưng muội phải xin phép mẫu thân mới được”

Sĩ Hành cười “Lúc ta tới đã sớm nói với bá phụ, bá mẫu chỉ sợ lúc này ngựa xe cũng đã chuẩn bị tốt rồi”

Cố Sơn gật đầu nói “Mấy ngày gần đây ca cũng một mực dụng công chưa đi ra ngoài. Không bằng hôm nay cũng đi ra ngoài buông lỏng một chút”

Nguyên Thu nghe vậy đành theo hai người bọn họ, về phòng thay xiêm áo ngồi kiệu đến cửa phủ. Cố Sơn, Sĩ Hành lúc này đã chờ ở cổng trong. Nguyên Thu thấy xe ngựa đã chuẩn bị xong liền xuống kiệu, Cố Sơn giúp Nguyên Thu vén rèm lên, đỡ Nguyên Thu lên xe ngựa. Bên cạnh, có sai vặt dắt ngựa qua cho Sĩ Hành và Cố Sơn, hai người tung người lên ngựa đi theo hai bên xe ngựa ra phủ.

Nguyên Thu thấy trong xe ngựa có rèm cửa sổ thật dày được dây vải vén lên chỉ còn tầng sa mỏng ngăn cửa sổ. Nguyên Thu ngồi chỗ cửa sổ nhìn ra ngoài, mơ hồ có thể thấy hai bên cửa hàng và tiếng người bán rong rao hàng.

Sĩ Hành và Cố Sơn sợ Nguyên Thu ngồi trong buồn bực, nói chút chuyện vui cho Nguyên Thu nghe. Sĩ Hành thường đi lại trên đường thấy cửa hàng nổi danh cũng sẽ chỉ cho Nguyên Thu giới thiệu sơ qua. Lâu rồi Nguyên Thu không ra phủ làm gì cảm thấy ngồi xe ngựa buồn bực chỉ thấy mắt nhìn không đủ thỉnh thoảng phân phó xe ngựa chạy nhanh hoặc chậm một chút.

Xe ngựa đi khoảng hai khắc đã đến phố Thanh Hà, vì con đường này cửa hàng rất nhiều mua bán rất nhộn nhạo, không có phương tiện cho xe ngựa đi vào. Vì vậy Nguyên Thu xuống xe ngựa ở đầu đường, Cố Sơn Sĩ Hành cũng xuống ngựa, gã sai vặt đi theo phía sau nhanh nhẹn cầm lấy dây cương. Cố Sơn liếc nhìn đường phố chật chội, lại quay đầu nói với gã sai vặt “Mấy người các người ở đây chờ đi, nhanh nhẹn một chút đừng để cho ngựa kinh sợ”

Nguyên Thu xuống xe ngựa chân bước nhỏ trên mặt đường nhìn cửa hàng hai bên, lại nhìn đám người nhón nha nhón nháo cảm thấy thật mới mẻ. Sĩ Hành thấy nàng vui vẻ đến mắt cũng cong lên không khỏi cười nói “Không chờ đi dạo đã vui vẻ như vậy rồi”

Nguyên Thu làm gì còn tâm trí cãi vả với hắn, mắt không ngừng nhìn hai bên. Cố Sơn thấy thế chỉ đành mang nàng dạo lần lượt các cửa hàng. Nguyên Thu đi một lúc lâu mới nhớ tới Sĩ Hành nói có cửa hàng rất thú vị liền cười hỏi hắn “Lúc trước ca nói cửa hàng thú vị là ở trên đường này?”

Sĩ Hành cười nói “Mấy cửa hàng này ta mới phát hiện ngày hôm qua, cũng không phải ở đây hết” Nói xong chỉ một cửa hàng bán đồ cách đó không xa “Cửa hàng này là bán đồ ít nhất”

Nguyên Thu thấy ngõ nhỏ kia hẹp hẹp ít có người ra vào, lại cảm thấy hứng thú vội để Sĩ Hành dẫn đường trước. Ba người theo đường nhỏ vào ngõ, thấy có mấy cái gia đình đến gần quả nhiên có 2 – 3 cái cửa hàng. Chỉ là cửa hàng không giống như các cửa hàng khác là không treo bất kì bảng hiệu gì, nếu không nhìn qua cửa sổ thấy giá hàng bên trong có lẽ sẽ không biết được ở đây bán hàng.

Sĩ Hành vùng rềm lên mời Nguyên Thu đi vào, Nguyên Thu nhìn thấy phần lớn cửa sổ bị ngăn trở chỉ còn một chút có một chút không ánh sáng xuyên vào. Vì mặt ngôi nhà hướng ra ngõ nhỏ vốn hơi tối một chút cộng thêm cửa sổ bị ngăn trở hơn phân nửa vì vậy mà có vẻ vô cùng mờ mờ ảo ảo. Nguyên Thu đang xem xét gian phòng, chợt nhìn thấy một nữ nhân mũi ưng đang ở trong nhà nhìn thẳng vào mình, Nguyên Thu không đề phòng bị dọa giật mình. Cố Sơn đi vào, thấy nữ nhân mũi ưng mắt màu xanh dương cũng sợ hết hồn, vội đem Nguyên Thu ra sau bảo hộ nhỏ giọng hỏi Sĩ Hành “Nữ nhân này sao đáng vẻ giống như yêu nữ, ta xem nhà này cũng thật kì quái, chúng ta trở về đi”

Sĩ Hành vội nói nhỏ “Hôm qua ta hỏi nàng nói là từ một đảo cực lớn tên là Bỉ Lợi Á tới. Ở đây họ lớn lên đều là như vậy” Cố Sơn nghe vẫn nghi ngờ nhìn nữ nhân kia vẫn không dám buông tay Nguyên Thu ra.

Đang lúc Cố Sơn nghi hoặc một nam tử râu dê khoảng năm, sáu mươi tuổi đi ra ngoài nói với nữ nhân mấy câu. Nguyên Thu nghe như tiếng Anh chỉ nghe ngữ pháp hơi hơi quái dị vội dựng lỗ tai lắng nghe, chỉ nghe như nam tử kêu nữ nhân vào nhà. Nữ nhân nghe xong cũng không phản ứng, nam tử đành lôi tay nàng đi vào. Qua một lúc lâu chấp tay ra ngoài thì lễ nói “Phu nhân không hiểu biết quấy rầy hứng thú của các vị, kẻ hèn là chương quỹ của tiểu diêm họ Hồ tên Vận”

Lúc này Cố Sơn mới yên tâm, trả lễ lại, tò mò thân phận nàng kia hỏi “Tôn phu nhân hình như không phải người của bốn triều?”

Hồ Vận cười nói “Đúng vậy, tộc nhân họ bị quốc vương hãm hại lén lút trốn thoát được. Mười mấy năm trước tiểu nhân ở ngoài biển gặp được nàng. Thấy thân thể nàng đáng thương cho nên mang về”

Ba người Cố Sơn cũng không biết Bỉ Lợi Á là ở đâu không tiện nói tiếp liền đi xem hàng hóa trên quầy. Nguyên Thu thấy trước mặt chỉ là mấy vật dụng bình thường càng về sau càng thấy kì lạ nhưng cảm thấy quen mắt giống như đã gặp qua ở đâu cho đến khi thấy được thủy tinh cầu mới bừng tỉnh hiểu ra trong lòng cũng sáng tỏ thân phận cô gái.

Đã sớm nghe thấy thời Trung cổ ở nước Anh cổ động diệt Nữ Vu, diệt tất cả các việc có liên quan đến ma pháp, chắc hẳn cô gái này là Nữ Vu trong truyền thuyết. Nguyên Thu mới nhớ lúc vừa vào cửa nhìn thấy nàng đội mũ dài đen trên đầu đây không phải là mũ phù thủy sao.

Xem mấy thứ đồ này, Nguyên Thu dạo xung quanh một chút cảm thấy hứng thú thêm một chút, đi xem trưng bày trên giá treo các loại kì kì quái quái bình bình lon lon, còn có trong truyền thuyết giấy da dê và bút lông vũ, các loại đá thủy tinh màu sắc, thậm chí góc tường đều bày bốn, năm cây chổi. Nguyên Thu cảm thấy chơi thật tốt, tiến lên sờ soạn một cái.

Sĩ Hành thấy Nguyên Thu cầm cây chổi để lên đặt xuống cho đồng dạng bên phải không khỏi cười nói “Muội muốn học người ta quét sân cũng không phải phương pháp quét như vậy”

Nguyên Thu đang thử cây chổi này xem có bay được hay không, nghe Sĩ Hành nói như thế đỏ mặt cười nói “Muội chỉ thấy cây chổi này không giống chổi dùng ở nhà”

Sĩ Hành chưa dùng qua chổi nhưng cũng thấy cây chổi này không giống chổi mình đã thấy qua cười nói với Cố Sơn “Đây chẳng lẽ là cây chổi của Bỉ Lợi Á, sao lại phất dưới trời chéo ra sau thành hình dáng như vậy” Cố Sơn làm sao biết được cái này, chỉ nói đoán là phong tục tập quán của họ.

Nguyên Thu cười cầm chổi vút qua một bên, lại xem bên trong vài thứ phía trên phần nhiều là sách tiếng Anh có liên quan thiên văn, địa lí, lịch sử, pháp y, y dược, dĩ nhiên cũng có quẻ bói, Nguyên Thu lật xem lần nữa lựa mấy cuốn thiên văn, địa lí, món ăn, y dược có thể dùng được lấy ra.

Sĩ Hành thấy thế nhú mày nói “Muội muốn xem mấy loại văn chương này?”

Nguyên Thu cười nói “Muội làm sao hiểu mấy thứ này, giống như xem thiên thư, muội thấy mấy đồ này li kì, cầm về xem về sau có thể bán giá cao không thôi”

Sĩ Hành và Cố Sơn nghe vậy không khỏi cười nàng tham tiền, lại xem như nàng thích mấy cuốn sách li kì cũng không suy nghĩ nhiều.

Nguyên Thu đi vài vòng, chọn hai khối đá thủy tinh, chọn thêm giấy da dê và bút lông vũ, lấy thêm mực nước và một chút đồ vật cùng với vài cuốn sách lúc nãy đưa cho Cố Sơn bảo hẩn trả tiền. Sĩ Hành nhìn thủy tinh cầu lớn như vậy, bên trong nhìn như có thứ gì, cảm thấy kì lạ muốn mua thứ này cho Nguyên Thu. Nguyên Thu trước kia nghe nói Nữ Vu có một chút ma thuật hắc ám, sợ vật kia là điềm xấu không muốn thứ thủy tinh cầu này, Sĩ Hành đành bỏ qua.

Chường quỹ dùng bao bố gói kĩ đồ đưa cho Cố Sơn, Cố Sơn tiếp lấy lại đem thủy tinh trong tay bỏ trong bao. Ba người cười nói ra khỏi cửa hàng lại đi qua cửa hàng bên cạnh. Đúng là phong cách Thiên Trúc, Nguyên Thu không thích hương vị này, mấy người hơi liếc nhìn liền đi ra.

Sĩ Hành thấy đã đến trưa không dám để Nguyên Thu ngây ngô bên ngoài quá lâu, ba người vội ra khỏi ngõ nhỏ. Nguyên Thu thấy nơi này cách xe ngựa còn một đoạn đường dài, chân lại có chút đau liền năn nỉ Cố Sơn kêu xe ngựa tới. Cố Sơn nghe vậy đành nhờ Sĩ Hành chăm sóc Nguyên Thu, mình thì một đường đi về hướng xe ngựa.

Sĩ Hành đoán Cố Sơn cũng phải hai nén hương mới có thể trở về, kêu Nguyên Thu tới tiệm son phấn tránh mặt trời. Nguyên Thu đi vào nhìn một vòng thấy bên trong đều là son phấn, bụng không thích, liền nghĩ cũng không nghĩ một cái đi ra khỏi cửa hàng. Sĩ Hành đang đứng dưới mái hiên thấy nàng ra ngoài liền cười nói “Muội nhìn xem có thích không?”

Nguyên Thu lắc đầu nói “Muội xem không bằng tự muội làm nước hoa, phấn thuốc, dùng mấy thứ này hư mặt” Vì Sĩ Hành không hiểu mấy thứ này chỉ coi là quán này không tốt liền chỉ một cửa hàng đối diện nói với Nguyên Thu “Nhà kia làm cực tỉ mỉ mỗi tháng cũng đưa vào Quận Vương phủ một ít”

Nguyên Thu nghe vậy mới mới nhớ đến có một lần mừng tám tháng chạp mùa đông giá rét nhìn thấy Quận Vương phi mang theo một đóa mẫu đơn tươi lúc ấy còn rất kì quái vẫn suy nghĩ vì sao mùa đông còn có mẫu đơn nở, sau lại nghe nói là thợ khéo tay dùng lụa làm ra trong lòng thật thầm khen một phen. Nguyên Thu lúc này nghe nói là hoa lụa xuất phát từ cửa hàng đối diện, liền vội vàng chạy qua nhìn.

Sĩ Hành thấy Nguyên Thu chạy gấp vội vàng đi theo. Đúng lúc này tiếng vó ngựa vang lên Sĩ Hành quay đầu nhìn thấy một người cưỡi ngựa đi vào phố phường sầm uất, người đi đường chung quanh tránh né không kịp ngã bị thương, hàng hóa người bán hàng rong cũng bị đạp đổ. Mắt thấy người nọ cưỡi ngựa đụng vào người Nguyên Thu, Sĩ Hành bước một bước lên phía trước kéo hông Nguyên Thu chuyển về sau một cái vừa đúng lúc con ngựa kia lướt qua.

Cố Sơn dẫn theo hạ nhân đi vào vừa đúng thấy một màn này, không khỏi giận dữ tiến lên tránh thoát đầu ngựa đưa tay nắm dây cương lôi người trên lưng ngựa xuống.

Người này họ Cung tên Mãnh, phụ thân là tri huyện nhỏ Cung Mãnh tham luyến Hàng Châu phồn hoa ép phụ thân mua tòa nhà ở đây với hẩn, mỗi ngày trừ uống rượu là phóng ngựa đả thương người. Vì dân chúng sợ quan lại bao che cho nhau nên không dám đi kiện hẩn, ai ngờ hôm nay hẩn xui xẻo gặp phải Cố Sơn.

Cố Sơn thấy hẩn suýt nữa đã thương Nguyên Thu, trong lòng hận chết, nhặt roi ngựa trên đất hung hăng quát hẩn mấy cái, mới nói với hạ nhân của mình “Đưa hẩn lên nha môn thẩm vấn”

Mặc dù Nguyên Thu không bị đụng vào nhưng vẫn chưa tỉnh hồn, Sĩ Hành thấy nàng cả người run rẩy thấp đầu nói với nàng “Đỡ chút nào chưa? Có bị thương đâu không?”

Nguyên Thu lắc đầu sắc mặt tái nhợt, chỉ nhỏ giọng nói “Chỉ là sợ chân muốn nhũn ra” Sĩ Hành thấy xe ngựa đến gần đỡ Nguyên Thu lên xe.

43. Chương 43: Nam Nữ Thân Gia

Cung Mãnh bị trối lại vẫn không phục, trong miệng không ngừng kêu cậu mình là Ngũ phẩm An Phủ Sứ, Cổ Sơn làm như không nghe thấy, cho người nhét vải rách vào miệng hắn dẫn đến nha môn.

Nguyên Thu bị kinh sợ Cổ Sơn không dám để nàng nán lại bên ngoài, Sĩ Hành cười ngựa che chở Nguyên Thu về phủ. Sĩ Hành lo lắng Nguyên Thu bị hù dọa sinh bệnh cho người đi mời đại phu trong Quận Vương phủ tới xem, Nguyên Thu vội ngăn cản hắn “Không có gì quan trọng, muội cũng không phải người nhất gan sao có thể bị hù dọa sinh bệnh không cần thiết làm kinh động Quận Vương phủ. Nhưng mà huynh giúp muội cần xe ngựa có bị thương không?” Nguyên Thu nói xong đánh giá Sĩ Hành thấy xiêm áo rách một mảnh dài.

Sĩ Hành theo tầm mắt Nguyên Thu cũng nhìn thấy vết áo rách liền cười nói “Không việc gì, lát tat hay áo khoát muội cho người khâu lại giúp ta là tốt rồi”

Nguyên Thu thấy hắn không việc gì liền yên tâm, lại xem chừng lúc này phòng lớn đã dùng xong cơm trưa, cùng Cổ Sơn đến viện hắn sai Bích nhi chuẩn bị chút thức ăn đưa tới.

Trở về nhà Cổ Sơn tự mình vào bên trong tìm xiêm y cho hắn đổi. Nguyên Thu cho người đem xiêm y thay ra để ở phòng ngoài, lại lấy hộp kim chỉ tới tự mình tuyển trùng với màu áo ngồi bên cửa sổ khâu lại vết rách.

Sĩ Hành rửa mặt xong ra ngoài thấy Nguyên Thu cuối đầu giúp hắn vá xiêm y nhất thời ngăn người tại đó. Ánh mặt trời buổi trưa bao phủ bóng dáng nho nhỏ chỉ thấy nàng một cây kim một sợi chỉ tinh tế và lại thảnh thơi cầm xiêm y lên xem đường may một chút. Xiêm áo Sĩ Hành cũng không rách nhiều, không bao lâu đã sửa xong. Nguyên Thu lưu loát đánh nút kết cầm xiêm áo lại gần cuối đầu cắn sợi chỉ.

Nguyên Thu đưa hộp kim chỉ cho nha hoàn thu ngẩng đầu thấy Sĩ Hành tựa cửa ngơ ngác nhìn mình liền cười ngoác ngoác hắn “Xiêm áo sửa xong nhưng chỗ này dơ một mảng lớn chờ cho nha hoàn giặt xong phơi nắng rồi đưa ca đổi lại”

Sĩ Hành phục hồi tinh thần cầm xiêm áo thấy đường may rất mịn không nhìn kĩ sẽ không phát hiện liền tán dương Nguyên Thu một phen. Nguyên Thu nghe chỉ cười sai nha hoàn đem đi giặt, sau giữa trưa hè mặt trời nóng vô cùng không sợ một buổi trưa không khô được. Chờ bên này thu thập xong Chúc Mộng và Bích nhi dẫn theo nha đầu tới.

Bích nhi và Chúc Mộng nhìn thấy cửa viện liền cầm lấy hộp thức ăn tự mình đem vào, rửa tay dọn tất cả các món ra ngoài. Bên cạnh, Nguyên Thu nhìn kĩ thấy Bích nhi làm mấy món ăn nhìn có vẻ ngon mắt, rất muốn ăn.

Ba người đi dạo cho đến trưa lúc đầu cũng không thấy gì nhưng giờ thức ăn trước mặt mới cảm thấy đói bụng. Bích nhi xới cơm cùng với Chúc Mộng chia thức ăn cho ba người. Nguyên Thu ăn nửa chén cơm để đùa xuống. Ngược lại Cổ Sơn và Sĩ Hành khẩu vị rất tốt, hai người đang thời kì phát triển cơ thể ăn hết một chén cơm đầy mới súc miệng. Nguyên Thu ăn xong cảm thấy buồn ngủ, cố ngồi nửa canh giờ rồi sai người đỡ mình về viện ngủ trưa. Cổ Sơn, Sĩ Hành tự đi vào bên trong nghỉ ngơi.

Mấy ngày sau Lý thị mới biết chuyện Nguyên Thu suýt bị ngựa đung, trách nàng không ít liền đối Cổ Sơn cũng bị oán giận. Âm thầm quyết định với Cổ Lễ sửa trị người cười ngựa Cổ Sơn nghe vậy cười nói “Người cười ngựa có cậu gì đó phụ thân còn muốn dần xếp xuống ai ngờ để Quận Vương phủ biết, lúc này làm áp lực mọi chỗ còn ai dám thay họ cầu cạnh?” Lý thị nghe vậy mới giảm bớt giận dữ.

Cà ngày Tử Yên ở trong phủ cảm thấy buồn phiền, đúng lúc này Nguyên Thu mua thủy tinh cho nàng chơi. Tử Yên biết Nguyên Thu xuất phủ mua nhiều đồ chơi về liền đòi tới thăm. Hạ phu nhân vài ngày đã không thấy Lý thị liền gọi thiếp dẫn theo một đôi nam nữ đến thăm.

Từ năm trước Hạ Tử Nghiệp bị Nguyên Thu nói đùa vài câu, sau lần đó thấy Nguyên Thu mặt đều đỏ. Nguyên Thu chỉ coi hắn là bé trai mặt mũi mỏng, không để ý tới hắn. Nhưng đối mặt với Nguyên Thu, Hạ Tử Nghiệp bản khoản lo lắng rơi vào trong mắt người lớn lại có một phen ý tứ.

Hạ Tử Nghiệp và Tử Yên ở phòng khách ngồi một lúc, liền bị Cổ Sơn và Nguyên Thu kéo về phòng mình nói chuyện. Hạ phu nhân thấy cử chỉ của Nguyên Thu tự nhiên thanh thoát, mặc dù màu sắc không diễm lệ bằng Nguyên Dung nhưng phong cách toàn thân cũng là một loại khuê tú không thể sánh được. Lại nghĩ đến nàng đối đãi với người khoan hậu, xử sự ôn hòa tuổi còn nhỏ mà có thể giúp Lý thị quản gia càng thêm yêu thích lời kéo Lý thị hỏi ngày sinh tháng đẻ của Nguyên Thu.

Lý thị thấy Hạ phu nhân hỏi như vậy, trong lòng hiểu được ý nàng, lặng lẽ đem ngày sinh Nguyên Thu viết vào lòng bàn tay nàng. Lý thị nhìn Hạ phu nhân hơi cười cười, liền đoán là bát tự của Nguyên Thu vô cùng hợp với Hạ Tử Nghiệp. Liền cầm khăn che miệng nói “Người cũng quá nóng lòng, bọn họ mới mấy tuổi đã tính toán cái này. Mà hai nhà chúng ta quan hệ là cực tốt người còn sợ tương lai chúng ta không kết được thân gia sao?”

Hạ phu nhân liếc nhìn nàng nói “Ta biết chuyện này nói giờ hơi sớm một chút. Chẳng qua hỏi một câu thôi để trong lòng còn có tính toán”

Lý thị cầm tay nàng nói “Yên tâm, ta hiểu được”

Hạ phu nhân nói với nàng một lúc, còn sai người ôm Tuyên ca và Nữ tới đây. Đúng lúc Nguyên Dung may hai túi thơm đưa tới cho Nữ Nữ. Lúc trước Hạ phu nhân cũng có nghe Lý thị nói qua Nguyên Dung một hai chuyện, trong trí nhớ Nguyên Dung cũng là một cái tính tình táo bạo. Hôm nay nhìn một lúc, Hạ phu nhân mắt lạnh nhìn Nguyên Dung cảm giác so với trước ôn hòa một chút nói chuyện cũng biết tiến lùi.

Lý thị cười hỏi Nguyên Dung vài câu “Tử Yên muối muối đang trông phòng muối muối người, người cũng đừng ở trong phòng buồn bực đi tìm hai muối muối chơi một chút đi”

Nguyên Dung cười đáp, nói vài câu với Hạ phu nhân mới lui ra ngoài trực tiếp đi qua viện của Nguyên Thu.

Nguyên Thu và Tử Yên đang nói chuyện vặt vãnh hai người đang nói náo nhiệt thì có nha đầu xốc rèm lên nói “Nhị cô nương tới”

Nguyên Thu nghe vậy cười cười “Bên ngoài mặt trời chói chang, mau mời tỉ tỉ đi vào” Nguyên Dung đi vào thấy lễ với Tử Yên, Nguyên Thu vội kéo hai người ngồi xuống, gọi Chúc Mộng châm trà cho Nguyên Dung.

Nguyên Dung cười nói “Các muội nói gì vui vẻ như vậy, tỉ ở bên ngoài đã nghe thấy mọi người cười”

Tử Yên vội nói “Thật làm cho tỉ chê cười, Nguyên Thu muội đang nói về chuyện muội ấy đi chơi với Sĩ Hành ca ca và Cổ Sơn ca ca, chơi rất vui”

Nguyên Dung nghe chuyện Sĩ Hành dẫn Nguyên Thu xuất phủ sắc mặt âm đạm. Mỗi ngày mình rõ ràng mang thức ăn đến cho Thế tử mà Thế tử lại không gọi mình cùng ra phủ. Lại nghĩ đến Nguyên Thu, Tử Yên hai người cực kì thân quen với Thế tử, há miệng ngậm miệng đều gọi Sĩ Hành ca ca mà mình cũng chỉ gọi Thế tử ca ca còn là nương theo Nguyên Thu. Nguyên Dung càng nghĩ sắc mặt càng chuyển xấu, lại không biết mình biến hóa đã bị Nguyên Thu nhìn thấy.

Nguyên Thu sống hai đời tất nhiên hiểu được đây là tình yêu đầu tiên của Nguyên Dung trong lòng thả dài cho nàng. Ở nơi phong kiến cổ đại nữ hài tử chưa lấy chồng có loại ý niệm này là tổn hại danh dự càng bị xã hội không dung thứ. Nếu phụ mẫu biết thì mắng nàng không biết liêm sỉ, nếu bị loan truyền ra ngoài sợ sau này kết hôn được thì cũng cực kì khó khăn, liền đối ngay cả mình cũng bị tổn hại danh tiếng. Trong lòng Nguyên Thu suy nghĩ, liền nói chuyện của nữ hài tử với hai người trong đó không ít chuyện về thân phận.

Nguyên Dung hôm nay đã lớn đương nhiên suy nghĩ mọi chuyện chu toàn hơn lúc bé. Rõ ràng Nguyên Thu nói ám muội chuyện xưa không khỏi làm cho nàng lần đầu tiên suy nghĩ nghiêm túc về khoảng cách thân phận của mình và Thế tử. Minh tuy là nữ nhi quan tứ phẩm nhưng là thứ nữ, chỉ sợ ngay cả vị trí trắc phi của Thế tử cũng không đến phiên mình. Nàng lại nghĩ đến thường ngày Thế tử đối với mình thái độ nhân nhật, càng cảm thấy nản lòng thoái chí. Miễn cưỡng nói vài câu với Tử Yên rồi lấy lí do thân thể không khỏe về nghỉ ngơi trước.

Nguyên Thu thấy lời nói của mình có tác dụng, liền đứng dậy tự mình đưa nàng ra cửa, còn gọi nha hoàn đi theo, mới thả rèm xuống tiếp tục nói chuyện của nữ nhi với Tử Yên.

Nguyên Dung một đường lao đảo trở về, vừa vào nhà liền nằm lì trên giường. Liều nhi nghĩ nàng bị trúng gió bị dọa sợ, vội sai người lấy canh đậu xanh đến dứt cho Nguyên Dung, còn sai người gọi Trương di nương tới.

Trương di nương vừa ngủ trưa dậy nghe nói di nương say nắng, không kịp rửa mặt vội vàng tiến đến viện của Nguyên Dung. Viện của Trương di nương rất xa, nàng đi cũng mất hai khắc hơn (1 khắc 15 phút) tóc trên trán đổ mồ hôi ướt nhẹp, một túm, một túm bết vào trên mặt.

Trương di nương thấy Nguyên Dung nằm ở đó khóc, đoán là nàng bị chọc tức ở đâu về vội đi qua dỗ nàng “Trời nắng như vậy, khóc nữa thành bệnh. Nhanh lau mặt có uất ức gì nói với di nương”

Dù sao Nguyên Dung cũng là cô gái, da mặt mỏng sống chết không chịu nói. Trương di nương thấy vậy vội đuổi nha hoàn mama ra ngoài, lúc trong nhà chỉ còn hai mẫu tử mới ôm Nguyên Dung nói “Là phu nhân làm con tức à?”

Nguyên Dung lắc đầu “Gần đây phu nhân cũng không làm khó ta. Cũng mời mấy sư phụ dạy ta, lại đưa thêm cho ta ba nha hoàn”

Trương di nương nghe xong một lúc không nói gì, qua lúc lâu mới nói “Nàng không có ý xấu gì chứ?”

Nguyên Dung liếc nàng vô lực nói “Di nương kì rày rất ít thấy phụ thân, phụ thân càng thêm không vừa mắt ta. Mất phu nhân đều dừng trên người hài nhi ruột thịt của nàng, làm gì còn tâm tư phá hư chúng ta? Hôm nay, ta đã nhìn thấu triệt rồi, nếu ta nghe lời một chút, về sau không chừng có nơi quy túc tốt”

Trương di nương nghe vậy vội la lên “Cô nương ngốc, gia phụ tốt người ta đã để ý tam cô nương rồi, làm gì đến phiên con? Con xem Thế tử ngày ngày qua lại trong nội viện cũng không thấy phu nhân nói một câu không hợp quy củ. Lòng tư của nàng không phải là hi vọng trèo cành cao sao? Ta nghe người ta nói tuổi con cũng gần với Thế tử, lớn lên lại xinh đẹp. Con xem con thùy mị mà ngày ngày lại được thấy Thế tử, còn sợ không vừa mắt hần? Coi như phu nhân muốn để cho tam cô nương thì sao? Tam cô nương còn nhỏ thân hình chưa nảy nở nơi nào bì kịp con?”

Nguyên Dung nghe vậy kéo khóe miệng cười nói “Là ta không kịp nổi muối muối, cho dù nàng nhỏ hơn ta nhưng lại đáng yêu, hưởng chi thân phận con vợ cả bày ra đó, một thứ xuất nữ nhi như ta thì làm gì?”

Trương di nương vội nói “Con cũng ngu ngốc, ta ngày ngày buồn bực trong nhà mà cũng biết, Nam Bình Quận Vương phủ là tùy ý không chấp nhất, không quan tâm quy củ. Nghe nói hần sủng ái một tiểu thiếp xuất thân hèn mọn, là một nữ nhi của tiều phu. Thế tử là nhi tử của hần, tính tình nhất định là giống Quận Vương. Theo lý mà nói lời này không nên nói cho cô nương nghe, nếu để phu nhân biết chắc phải đánh hèn ta. Nhưng ta muốn cho cô nương hiểu thông, di nương nói như vậy không phải là muốn cho con về sau có con đường tốt. Nếu như con giàu sang, di nương cũng được dính mấy phần quang, hưởng được mấy ngày hạnh phúc”

Nguyên Dung thở dài nói “Những thứ này ta hiểu, nhưng hôn nhân là do phụ mẫu mối mai. Ta còn làm thế nào? Di nương không phải làm khó ta?”

Trương di nương túm tay nàng nói “Di nương không phải đã dạy con sao? Không làm gì thì chạy tới trước mặt Thế tử vài lần, thế tử xem trọng con còn sợ con không làm được Vương phi?”

Nguyên Dung nói “Ta lại làm mặt dày tới, người ta cũng không cảm kích. Chỉ thích ăn đồ ăn muối muối đưa tới, mỗi lần ta ở đó mạnh mẽ giả bộ khuôn mặt tươi cười trong lòng cũng khó chịu”

Trương di nương vội an ủi “Nha đầu ngốc, cái này thì có gì mà ngại. Thời gian lâu hần sẽ hiểu nỗi lòng của người. Người nên chủ động nhieu một chút mới đúng”

Nguyên Dung suy nghĩ một hồi khó khăn nói “Đây là chuyện nữ hài tử nên làm? Nếu bị phu nhân biết không thể không cắt chân ta”

Trương di nương cười lạnh nói “Tam cô nương không phải suốt ngày ở cùng Thế tử, cũng không thấy phụ thân người nói gì. Người quá cẩn thận rồi, ở trong nhà mình mà sợ cái gì?”

Nguyên Dung nghe xong nửa buổi không nói, cho đến khi Trương di nương nóng nảy nói nàng mấy câu, Nguyên Dung nói “Đừng nói nữa, ta mệt mỏi muốn nằm một lúc, di nương về trước đi”

44. Chương 44: Tình Yêu Đầu Tiên

Nguyên Thu và Tử Yên đang nói chuyện, nhìn canh giờ e là Tuyền ca và Nữu Nữu đều đã thức dậy, liền sai bà vú ôm bọn họ lại đây. Chúc Mộng vội sai tiểu nha đầu trải thảm lông lau chiếu thêm một lần. Đợi dọn xong bà vú cũng đã bế Tuyền ca và Nữu Nữu đến.

Vừa vào cửa Nữu Nữu đã uốn éo trườn từ ngực bà vú xuống, chạy lại cạnh Nguyên Thu ôm chân nàng ngọt ngào gọi tí tí. Nguyên Thu cười ôm nàng vào lòng, chỉ vào Tử Yên nói với Nữu Nữu “Kêu Hạ tí tí”

Nữu Nữu nghiêng đầu quan sát Tử Yên, thấy nàng so với tí tí dễ nhìn hơn cười đưa tay hướng Hạ Tử Yên “Hạ tí tí ôm”.

Hạ phủ chỉ có phu nhân sinh một đôi huynh muội, mấy thiếp thất của Hạ Nguyên đều không sinh. Trong nhà Tử Yên là nữ nhi nhỏ chưa khi nào có đệ đệ muội muội, nàng thấy Nữu Nữu trắng tinh, mắt cong lên sáng rọi gọi mình ngọt ngào, nhất thời yêu thích không chịu được, vội ôm Nữu Nữu vào ngực lấy trái cây cho bé chơi.

Tuyền ca đứng trên đất rốt cuộc thấy trong ngực Nguyên Thu rảnh rang vội bò lên trên người nàng chu miệng nhỏ nhắn kêu “Ôm! Tí tí ôm” Nguyên Thu tiếp Tuyền ca ôm ngồi trên chân, hôn hân cười nói “Đệ không sợ té”. Tuyền ca cười hì hì, nói chuyện y y nha nha với Nữu Nữu trong ngực Tử Yên.

Tử Yên chưa bao giờ ôm qua đứa bé, lúc thân thể mềm mại của Nữu Nữu tựa vào ngực nàng, Tử Yên chỉ có thể ôm bé vào ngực động cũng không dám động, hai người nói chuyện lúc lâu có nha đầu vén màn nói “Thiếu gia đến” Nguyên Thu nghe vậy liền ôm Tuyền ca.

Cố Sơn đi vào thấy Tử Yên ôm Nữu Nữu tư thế cứng ngắc, vì sợ Nữu Nữu ngồi trong ngực Tử Yên té xuống, khẩn trương chớp mũi cũng xuất mồ hôi vội đi qua nói “Tử yên muội mới không? Ta ôm Nữu Nữu đứng lên”

Tử Yên vội cười nói “Nữu Nữu cũng không nặng, muội chính là chưa ôm nàng bao giờ” Cố Sơn cười nói “Nàng cũng không chịu ngồi yên, ôm rất mệt” Nói xong đi qua ôm Nữu Nữu. Ai ngờ Nữu Nữu thích người Tử Yên thơm mềm ngồi trong lòng nàng rất thoải mái. Thấy Cố Sơn muốn ôm đi vội vàng uốn éo trên người Tử Yên. Tử Yên vốn không dám ôm chặt Nữu Nữu, Nữu Nữu lại giãy dụa, nhất thời vịn không kịp.

Cố Sơn thấy Tử Yên mệt, đỏ bừng cả mặt, vội đi lên cố ôm Nữu Nữu. Người Nữu Nữu nhỏ nhưng rất lạnh lẽo thấy Cố Sơn đưa tay tới vội lui về phía sau, Cố Sơn không đề phòng tay không cẩn thận cầm lấy tay Tử Yên. Mặt hai người liền đỏ lên, Cố Sơn vội vàng buông lỏng tay ra. Nữu Nữu thấy Cố Sơn đứng nghiêm một bên không qua bắt nàng, nằm trong ngực Tử Yên cười khanh khách. Thân thể Cố Sơn cản trở Nguyên Thu không nhìn thấy chuyện hai người đụng tay, nàng thấy Nữu Nữu không ngồi yên trong lòng Tử Yên, vội đem Tuyền ca thả trên chiếu quay đầu kêu Nữu Nữu “Lại chơi cùng ca ca”

Nữu Nữu thấy Tuyền ca ôm con cạp vải lớn nhất vội bò xuống khỏi đùi Tử Yên, chạy mấy bước lại trên chiếu, cũng ôm một con khác vào ngực khanh khách cười lăn lộn trên chiếu.

Vì Tử Yên ôm Nữu Nữu quá khẩn trương trên người ra một thân mồ hôi, lúc Nữu Nữu chạy xuống nàng mới thấy được nhẹ nhõm, móc khăn tay ra lau mồ hôi. Cố Sơn nhìn Nguyên Thu cầm món đồ chơi phân cho Tuyền ca và Nữu Nữu, bà vú đứng bên cạnh chiếu che chở, mấy nha hoàn thì đi nấu nước, đi lấy điểm tâm, lại có hai người lôi kéo tiểu Đào nha đầu Tử Yên ra ngoài ăn trái cây. Cố Sơn thấy chung quanh không ai chú ý mới nhỏ giọng nói “Tử Yên muội muội, vừa rồi ta không cố ý”

Tử Yên ngẩng đầu nhìn hân, há miệng không biết nên nói như thế nào, cuối cùng là cúi đầu. Cố Sơn thấy trên mặt Tử Yên càng hồng liền biết mình lộ mồm, đỏ mặt vội uống trà. Nguyên Thu an bài tốt Tuyền ca và Nữu Nữu, trở lại bàn thấy Cố Sơn và Tử Yên trên mặt đều đỏ trong bụng cảm thấy kì quái, liếc mắt nhìn Cố Sơn. Cố Sơn chợt dạ thấy ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của muội muội vội uống trà né tránh, không ngờ uống quá vội bị sặc ho không ngừng.

Tử Yên giương mắt len lén nhìn Cố Sơn lại cúi đầu Nguyên Thu thấy thế trong lòng buồn cười, mặc dù không biết hai người mới xảy ra cái gì nhưng nhìn vẻ mặt hai người Nguyên Thu cũng đoán rối rắm không dưới mười phần. Tử Yên tuy lớn hơn Nguyên Thu hai tuổi nhưng nàng càng thiên chân hồn nhiên, Nguyên Thu xem nàng như muội muội mà yêu thương. Cho đến bây giờ Nguyên Thu đều hâm mộ Tử Yên ngay thẳng tính tình không chấp nhất cũng là lần đầu tiên nhìn được vẻ mặt e lệ của Tử Yên.

Nguyên Thu thấy Tử Yên có chút không tự tại liền hỏi Cố Sơn “Sao ca lại tới đây? Dem Hạ ca ca bỏ ở đâu rồi?”

Cố Sơn cười nói “Hắn ở trong phòng đọc sách, ta thấy hắn đọc nghiêm túc nên không quấy rầy, tranh thủ chút thời gian nhìn muội một chút”

Nguyên Thu vội nói “Làm gì có đạo lý bỏ khách lại chủ nhân một mình chạy, ca còn không nhanh trở lại” Cố Sơn vội đáp, Nguyên Thu sai Bích nhi cầm hộp điểm tâm sai tiểu nha đầu đi theo Cố Sơn đến thư phòng.

Tử Yên thấy Cố Sơn đi mới thở phào. Nguyên Thu sai người coi chừng cửa lối Tử Yên cởi giày bò vào chiếu chơi với Tuyền ca và Nữu Nữu, bốn người âm ỉ không biết bao lâu lại ngủ luôn ở đấy. Bọn nha hoàn cũng không dám kinh động các nàng cầm chăn mỏng đắp cho chủ tử. Cho đến cơm tối Lý thị vẫn không thấy Nguyên Thu dẫn Tử Yên lại liền sai Trương mama đến gọi. Ai ngờ Trương mama đến thấy một màn, Tử Yên và Nguyên Thu đang ôm hai đứa nhỏ, một lớn một nhỏ đang ngủ ngọt ngào, liền nhẹ nhàng kêu hai nàng, cười mắng không ra thể thống gì, sai nha hoàn múc nước rửa mặt cho hai nàng.

Hai tiểu tử kia nghe thấy tiếng đi lại cũng tỉnh dậy, bà vú vội vàng rửa mặt cho hai đứa nhỏ nhất thời huyên náo cả phòng. Hai đứa nhỏ rửa mặt không mất bao nhiêu thời gian, rất nhanh thu thập xong. Trương mama thấy đã ổn thỏa cho bà vú mang hai đứa nhỏ đến phòng lớn trước.

Nguyên Thu chải một kiểu tóc đơn giản, vì là khách nhân Tử Yên chải tóc cầu kì một tí nàng lại sợ mẫu thân biết mình ở nhà người khác ham chơi ngủ thiếp đi sai tiểu Đào sơ lại kiểu đầu như vậy. Nguyên Thu thấy da Tử Yên trắng nõn liền nhớ tới đồ trang sức mình mới mua được liền lấy một cây trâm thủy tinh màu hồng trong hộp trang sức ra đưa cho Tử Yên nói “Tỉ nhìn cái này xem”

Tử Yên rồi cười nói “Cây trâm này giống như cây hôm bữa muội đưa tỉ cũng mua cùng một chỗ? Hoa văn cây trâm này rất đẹp mắt rất xứng với thủy tinh này”

Nguyên Thu cười giúp nàng cài trâm lên đầu “Da tỉ trắng nõn rất hợp màu này” Tử Yên từ chối một phen thấy Nguyên Thu cố ý muốn tặng mình mới cười nói “Vài ngày trước muội đưa thủy tinh cho tỉ tỉ còn chưa đáp lễ, bây giờ còn cầm đồ tốt đi về”

Nguyên Thu cười nói “Suốt ngày tỉ đưa các loại đồ trang sức uội, cũng không uội đưa hai kiện cho tỉ sao?”

Tử Yên nghe nàng nói vậy cười cảm tạ nàng, Trương mama thấy không còn sớm thúc dục hai người lên phòng lớn. Tử Yên thương lượng với Trương mama và Nguyên Thu không được đem chuyện nàng ngủ nói ẩu thân nàng mới lôi kéo tay Nguyên Thu đi phòng lớn.

Lý thị thấy hai người tới vội sai người bày cơm, Tử Yên không thấy Tuyền ca và Nữu Nữu mới hỏi Lý thị. Lý thị cười nói “Đã sai bà vú ôm về đi ăn cơm, người ăn của người không cần quản bọn họ làm gì”

Nguyên Thu thấy nét mặt thất vọng của Tử Yên liền cười nói “Nếu tỉ thích Tuyền ca và Nữu Nữu như vậy không bằng ở lại nhà muội vài ngày, muội cũng có bạn chơi”

Tử Yên nghe vậy cõi lòng đầy chờ mong nhìn hạ phu nhân, ban đầu Hạ phu nhân còn không đồng ý, sau Lý thị cười nói “Đều là trẻ con nhà mình, sợ cái gì, để nàng và Thu nhi ngoạn mấy ngày. Nhớ lúc bé chúng ta cũng cùng ăn cùng ở một chỗ đấy” Hạ phu nhân nhớ tới lúc nhỏ, cảm thán một phen mới đồng ý. Nhưng dặn dò nàng không ít, còn sai người về phủ đem xiêm áo Tử Yên lại đây.

Hạ Tử Nghiệp ở bên ngoài đại sảnh ăn xong cơm đang uống trà, bên trong có người nhà tới báo Hạ phu nhân chuẩn bị về phủ. Hạ Tử Nghiệp nghe vậy vội ra bên ngoài chờ nhưng không thấy bóng dáng Tử Yên mới biết nàng muốn lưu lại mấy ngày. Hạ Tử Nghiệp đỡ Hạ phu nhân lên xe mình cũng ngồi xuống.

Hạ phu nhân trở về phủ, liền cho Hạ Tử Nghiệp về rửa mặt đi ngủ sớm ngày mai đi học. Hạ Tử Nghiệp thấy sắc trời còn sớm hầu hạ Hạ phu nhân thêm một chút mới ra ngoài. Vì Hạ Tử Nghiệp thích yên tĩnh

nên chọn một chỗ thanh u làm phòng ở nhưng lộ trình hơi xa một chút. Hạ Tử Nghiệp vì muốn đi đường gần mới đi xuyên qua rừng trúc ai ngờ mới đi một nửa liền nghe hai tiểu nha đầu đang mức nước nói chuyện. Vì Hạ Tử Nghiệp nhận ra hai nha đầu này hôm nay cùng tới Cổ phủ liền có lòng muốn nghe họ nói gì liền rón rén đến sau núi giả.

Hai nha đầu một gọi là Mai Hương một gọi là Thái Anh, là nhị đẳng nha hoàn bên cạnh Hạ phu nhân. Hạ Tử Nghiệp nghe Mai Hương cười nói “Ta thấy hôm nay phu nhân hỏi Tam cô nương Cổ gia bất tự, chắc chọn trúng nàng?”

Thái Anh cười nói “Đúng vậy, Tam cô nương Cổ gia mọi thứ đều tốt, chắc trong lòng phu nhân đã sớm trúng ý rồi. Người không thấy phu nhân nhìn bất tự Tam cô nương và thiếu gia tương hợp mà vui mừng?”

Mai Hương cười nói “Đúng vậy nhưng tam cô nương còn nhỏ chút, nếu là định xuống còn sợ phải hai ba năm đấy”

Thái Anh nói “Quan hệ gì người? Người gấp cái gì?”

Mai Hương cười nàng “Ta cũng là đi theo theo cái tâm thôi. Ngược lại người, phu nhân đã nói sau này muốn đem người cho thiếu gia, ta đoán trong lòng người cũng nóng nảy chứ? Nghĩ nhanh một chút cưới thiếu nữ nãi nãi vào người cũng nhanh lên làm di nương”

Thái Anh nghe vậy không khỏi thẹn quá hóa giận, thối nàng một cái “Hư quá đi, vậy mà người cũng dám nói.”

Hạ Tử Nghiệp thấy lúc đầu hai người nói chuyện bất tự của Nguyên Thu, lại hiểu được mẫu thân trúng ý Nguyên Thu trong lòng có chút vui mừng. Hắn mười hai mười ba tuổi chỉ gặp vài cái nữ tử, mà Nguyên Thu là quen biết từ nhỏ tính khí bướng bỉnh cũng đều biết tự nhiên khác những người khác. Hạ Tử Nghiệp định thần nghe thế mới biết chuyện này chẳng qua thuận miệng nhắc trước mà thôi, cũng không chính thức đính hôn. Trong lòng có chút nóng nảy lại nghĩ đến cứ để hai nha đầu nói vậy không phải tổn hại khuê dự của Nguyên Thu. Hạ Tử Nghiệp đang muốn mắng bọn họ ngừng lại ai ngờ càng nói càng không chịu nổi, nhất thời Hạ Tử Nghiệp đỏ mặt mắng “Ai ở đây nói vậy, còn không nhanh cút ra ngoài?”

Mai Hương và Thái Anh đang nói hăng say, nghe thấy phía sau núi giả gầm lên giận dữ, nhất thời sợ hết hồn liền chạy một vòng tới đây, lại thấy vẻ mặt Hạ Tử Nghiệp giận dữ đang đứng đó, hai người không ngừng bò đến chân Hạ Tử Nghiệp dập đầu khóc xin tha mạng. Hạ Tử Nghiệp trong lòng hận hai người bọn họ ngôn ngữ dơ bẩn không khỏi mắng “Những lời này cũng là để cho các người nói vậy hay sao? Ở cạnh phu nhân cũng lâu mà cái gì nên nói hay không nên nói cũng không biết?”

Hai nha đầu này sao còn dám nói nhiều, chỉ có thể khóc dập đầu, Hạ Tử Nghiệp vốn là muốn như vậy rồi thôi nhưng vừa nghĩ dù sao cũng liên quan đến danh tiếng của Nguyên Thu lại không thể qua loa, kêu người trói hai nha đầu đưa cho Hạ phu nhân.

45. Chương 45: Hạ Tử Nghiệp Tặng Lễ

Hạ phu nhân đang uống trà trong nhà, thấy Hạ Tử Nghiệp cho người trói hai nha đầu đi vào, hai nha đầu này thấy Hạ phu nhân té quỵ xuống đất khóc cũng không dám tự tiện mở miệng. Hạ phu nhân biết từ trước đến giờ Hạ Tử Nghiệp rất ít để ý đến mấy nha đầu này, hôm nay lại một bộ giận dữ trói hai nàng đi vào chắc hai người đã phạm sai lầm gì to lớn.

Hạ phu nhân nhìn hai nàng cũng không thăm vấn họ trước, chỉ lo uống trà. Đại nha hoàn thân cận của Hạ phu nhân nhận ra ý tứ liếc mắt cho các tiểu nha đầu đi ra ngoài. Lúc này Hạ phu nhân mới lên tiếng nói “Nói đi, rốt cuộc các người làm sai chuyện gì?” hai nha đầu nào dám mở miệng, chỉ cuối đầu khóc không ngừng. Đến khi Hạ phu nhân nghe phiền lòng cả giận vỗ bàn nói “Ta hỏi không nghe thấy sao?”

Mai Hương, Thái Anh gặp phu nhân vỗ bàn kinh ngạc nhất thời đều thu nước mắt, cúi đầu đem đầu đuôi ngọn nguồn nói ra. Hạ phu nhân nghe cả người tức giận nhũn ra chỉ về phái hai nàng mắng “Đồ khốn kiếp lời này cũng nói vậy được sao?”

Hai nha hoàn thấy phu nhân nổi giận dập đầu khóc cầu xin tha thứ. Hạ phu nhân đối với người làm vẫn khoan dung, nếu là đánh vỡ cái gì hoặc trộm chút đồ vật Hạ phu nhân cũng sẽ không phạt nặng. Nhưng chuyện này liên quan đến khuê dự của Nguyên Thu và danh tiếng của Hạ Tử Nghiệp đương nhiên không thể hàm hồ. Vì vậy liền gọi quản gia, phân phó đánh Mai Hương và Thái Anh bốn mươi hèo, kêu mỗi giới bán hai người đi rất xa.

Mai Hương và Thái Anh nghe nhất thời luống cuống, đáng xong bốn mươi hèo làm gì còn mạng, vội không ngừng dập đầu xin phu nhân tha mạng. Hạ phu nhân thấy hai nàng như vậy cũng không đành lòng liền quay đầu mắng quản gia “Còn không nhanh dẫn hai nàng ra ngoài?”

Quản gia vội kêu hai mama đi vào, kéo hai nàng ra ngoài lấy giẻ chận miệng đánh bốn mươi hèo, hai người chỉ còn thoi thóp, quản gia thấy hai nàng như vậy cũng thấy đáng thương nhưng phu nhân ra lệnh hắt cũng không dám vi phạm, chỉ vội người gọi mỗi giới vào phủ bán người. Quản gia cũng không quản mỗi giới mua bao nhiêu tiền, đem hai cô nương đưa không cho hắt, lại đưa thêm chút ngân lượng cho Mai Hương và Thái Anh mua thuốc uống, chỉ dặn mỗi giới bán người đem hai người bán xa xa. Mỗi giới bán người được hai cô nương thù mị lại được tiền vội vui mừng đáp ứng, cho người dùng cán nâng hai người đi.

Người làm ở Hạ phủ thấy ngày thường hai nhị đẳng nha hoàn vẫn có chút thể diện chỉ vì mấy câu nói xấu lại có kết cục như hôm nay. Nhất thời trong phủ người người cảm thấy lo lắng, mấy nha hoàn mama thích buôn dưa lê sợ hãi cả ngày đều cẩn thận chỉ sợ bị đánh hèo còn bị đuổi ra ngoài. Từ lúc người làm ở Hạ phủ yên tĩnh Hạ phu nhân mới được hài lòng.

Hạ Tử Nghiệp vì nghe chuyện của Nguyên Thu, trong lòng không vững vàng như trước, mỗi ngày lẫn qua lộn lại nghĩ tới Nguyên Thu. Cuối cùng cách vài ngày Hạ Tử Nghiệp muốn thấy Nguyên Thu lấy cớ tới Cổ phủ, khi nha hoàn tới thông truyền Nguyên Thu cho rằng Hạ Tử Nghiệp nhớ muối muối, thuận tiện dẫn Tử Yên đến phòng lớn.

Sáng sớm Sĩ Hành đã đến phủ đi theo Cổ Sơn đọc sách một chút đã thấy ngán kéo hắt nói “Chúng ta đi dạo một chút”

Cổ Sơn nói “Tiên sinh ra đề văn chương huynh làm xong rồi sao?”

Sĩ Hành cười nói “Hôm qua ta đã viết xong, dù sao mai tiên sinh mới kiểm tra mai người viết cũng không muộn”

Cổ Sơn nghe vậy đành phải đi theo Sĩ Hành ra ngoài, mới đi qua vườn thấy Nguyên Thu và Tử Yên đang mặc xiêm áo tiếp khách ra ngoài liền cười hỏi “Muội làm cái gì vậy?”

Nguyên Thu cười nói “Nha hoàn qua nói Hạ ca ca tới, mẫu thân kêu muội dẫn Tử Yên đến phòng lớn. Vừa rồi Tử Yên còn nói nhớ nhà muội cười nàng không ngờ Hạ ca ca càng không thể rời muội muội, Tử Yên mới đến nhà ta hai ngày Hạ ca ca liền tới xem nàng”

Sĩ Hành cười nói “Muội đừng nghe hắt nói bậy, hắt cũng không phải Cổ Sơn làm gì kẻ cận muội muội không buông được?”

Cổ Sơn nghe vậy phun hắt nói “Sao lại kéo đến người ta?”

Sĩ Hành cười khoát tay nói “Được rồi, hôm nay huynh muốn kêu ca ca muội đi dạo phố, Hạ Tử Nghiệp tới đúng lúc cùng đi luôn”

Nguyên Thu nghe vội la lên “Các ca ca muốn đi đâu? Muội cũng muốn đi”

Sĩ Hành cười nói “Muội vừa ra ngoài mấy ngày đã muốn đi nữa, ở nhà đi, huynh mua đường về uội ăn”

Tử Yên ở một bên che miệng cười, Nguyên Thu trừng mắt nhìn Sĩ Hành nói “Muội không phải Nữ Nữ không cần ăn đường” Nói xong lôi kéo Tử Yên đi hướng phòng lớn không để ý đến Sĩ Hành. Sĩ Hành thấy thể không khỏi buồn cười, đành đi theo sau các nàng.

Hạ Tử Nghiệp thấy Tử Yên quả nhiên không có nói gì nhiều, chẳng qua dặn nàng giữ quy cũ. Sĩ Hành và Cổ Sơn một bên nghe không nhịn được đứng dậy xin phép Lý thị kéo Hạ Tử Nghiệp đi ra Cổ phủ.

Ba người đi dạo theo đường phố, vào vài cửa hàng náo nhiệt, nhìn một vài đồ chơi nhỏ, Sĩ Hành thấy món nào tinh xảo đều mua lấy. Cổ Sơn và Sĩ Hành nhìn trúng cùng một món đồ đưa tay cầm. Sĩ Hành sợ Cổ Sơn cướp trước vội chen mình nhìn trúng cái gì cầm chặt không buông tay, Cổ Sơn biết Sĩ Hành mua là cho Nguyên Thu chơi cũng không tranh đoạt với hắn, vui vẻ để cho hắn trả tiền.

Hạ Tử Nghiệp thấy hai người đi dạo nửa ngày cũng nửa thật nửa giả giành chút đồ chơi không khỏi cười lắc đầu, mình đến quầy lựa, Cổ Sơn thấy Hạ Tử Nghiệp chọn nửa ngày lựa hai cây trầm ra ngoài liền cười nói “Sao huynh đã bắt đầu mua mấy món đồ này rồi? Nhìn trúng cô nương nhà ai rồi phải không?”

Hạ Tử Nghiệp nghe vậy mặt không khỏi đỏ lên, vội cúi đầu nói “Ta mua uội muội, người đừng nói bậy”

Cổ Sơn nghe, nghĩ đến Tử Yên mặt mình cũng đỏ lên, cúi đầu lau cây trầm trong tay. Mấy người vòng vo một buổi chiều mua cũng thất thất bát bát cửa hàng cũng thật nhiều món đồ mới về nhà.

Lúc này Cổ Sơn mua rất nhiều, trở về chia ra làm hai phần. Cổ Sơn muốn gọi nha hoàn đem đi lại lo lắng các nàng ngốc không nói rõ ràng, liền tự mình đem đến viện Nguyên Thu. Từ lúc Tử Yên đến Cổ Sơn phủ đều cùng ăn cùng ở với Nguyên Thu, hôm nay Cổ Sơn không thể trực tiếp vào viện Nguyên Thu đành sai nha hoàn vào thông báo một tiếng mình thì chờ bên ngoài.

Nguyên Thu đang thêu hà bao trong nhà với Tử Yên, nghe nói Cổ Sơn đến liền cười đi ra ngoài đón Cổ Sơn vào. Tử Yên thấy vậy cũng đứng lên, đợi Cổ Sơn đi vào hành lễ trước, sợ phải trả lễ cho Cổ Sơn.

Nguyên Thu cười nói “Ca đi ra ngoài mua gì hay về vậy?” Cổ Sơn vội đưa hộp qua cho nàng nói “Mua một chút đồ chơi” Vừa nói vừa đưa cho Tử Yên một hộp “Đây là cho Tử Yên muội muội”

Tử Yên đỏ mặt nhận lấy nói tạ với Cổ Sơn, Cổ Sơn thấy mặt Tử Yên đỏ hồng liền không ngừng gãi đầu cười ngây ngô. Chính hắn đang cười không ngờ nhìn thoáng qua thấy Nguyên Thu đang cười nhìn mình mặt đỏ bừng vội tìm cớ đi ra ngoài.

Nguyên Thu thấy ca ca đi, cúi đầu làm như không thấy Tử Yên không được tự nhiên, ngồi bên cạnh đem hộp lấy ra cho Tử Yên nhìn lại chọn mấy món thú vị gói lại cười nói với Tử Yên “Muội đem đồ chơi cho Tuyên ca và Nữu Nữu tỉ tỉ đi cùng không?”

Tử Yên lắc đầu “Trời nóng quá, tỉ làm biếng đi, muội đi một mình thôi”

Nguyên Thu nghe vậy vội kêu Bích nhi đưa đưa và trái cây ướp lạnh đi vào, mình thì ra khỏi viện. Tử Yên thấy trong nhà không có ai, liền mở hộp Cổ Sơn đưa cho nàng ra lấy các loại đồ bên trong ra, thấy bên dưới có một cây trầm bướm bướm, Tử Yên thấy tay không khỏi run run hạ xuống mặt đỏ bừng vội đóng hộp lại.

Sĩ Hành dạo phố với Cổ Sơn xong trực tiếp về Quận Vương phủ, rửa mặt đổi xiêm áo. Sĩ Hành đoán chừng sắp đến giờ cơm tối, trực tiếp đến viện lão Vương phi, tổ tôn hai người nói lúc lâu lão vương phi mới cười nói “Mẫu thân người một ngày không nhìn thấy người, người đến xem nàng một chút”

Sĩ Hành vội cười nói “Vậy lát nữa chờ ta qua dùng cơm” lão vương phi cười nói “Ta hôm nay ăn chay, người mạnh khỏe đến ăn với mẫu thân người, không cần tối đây” Sĩ Hành cười nói “Không sao, ta ăn cháo là được rồi” Nói xong đi qua viện Quận Vương phi.

Vừa vào cửa viện, Sĩ Hành nghe trong nhà truyền ra một đợt tiếng cười, Sĩ Hành không khỏi nhướn mày trong lòng cảm thấy kì. Hai năm trước kể từ lúc nữ nhi của tiểu phu kia vào phủ, Quận Vương phi rất ít cười chứ đừng nói cười to. Sĩ Hành chỉ xem là Quận Vương phi có việc vui gì vội cười bước nhanh vào.

Vừa vào nhà, Sĩ Hành liền thấy trắc phi cơ thiếp của phụ thân đều ở đây trong bụng có chút kì quái bước lên trước thỉnh an vương phi rồi ngồi xuống. Quận Vương phi lôi kéo hắn nói “Sao lại ngồi xuống, nhanh đến gặp các di nương” Nói xong gọi một nữ tử mười lăm mười sáu tuổi lại trước mặt Sĩ Hành “Đây là muội muội của biểu cậu nương”

Sĩ Hành chưa bao giờ nghe nói qua cửa thân thích này chỉ thấy một nữ tử áo vàng chải tóc phụ nhân khiếp sợ nhìn mình vén áo thi lễ, Sĩ Hành chỉ đành đứng dậy chào một cái nói “Dì”

Vừa dứt lời liền nghe Vương thị nữ nhi của tiểu phu đứng ở cửa cười lạnh nói “Thế tử gọi sai, nên gọi nàng là Ngô di nương mà không phải dì”

Quận Vương phi nghe vậy quát lên “Nơi này có chỗ cho người mở miệng sao, cuối cùng có hiểu quy củ hay không?” Vương thị nghe vậy hừ lạnh một tiếng bĩu môi, không nói nữa. Sĩ Hành nghe mấy lời này có chút hiểu được, thì ra đây là thiếp thất mẫu thân mới nạp về cho phụ thân. Nghĩ đến đây Sĩ Hành cảm thấy có chút kì quái, mẫu thân vì cơ thiếp của phụ thân mà ăn không ngon ngủ không yên, nhất là gần đây Vương thị càng thêm thường thường náo loạn trong phủ gà chó không yên. Mẫu thân hận không được đuổi toàn bộ cơ thiếp ra ngoài sao hôm nay lại đưa một người trở về?

Sĩ Hành ngồi nói hai câu, cũng quan sát Ngô di nương mới đến vài lần, thấy dáng vóc nàng hết sức xinh đẹp, mặc dù đã cập kê nhưng trên người luôn có một chút ngây thơ của hài nhi. Sĩ Hành nghĩ đến nữ tử này cũng chỉ lớn hơn mình hai ba tuổi, hôm nay lại đến làm thiếp thất cho phụ thân mình trong lòng không khỏi thở dài. Miễn cưỡng cười nói với Quận Vương phi mấy câu liền về viện lão Vương phi ăn tối rồi quay về viện mình. Sĩ Hành nghĩ đến một đồng trắc phi thị thiếp hò hét trong viện Quận Vương phi lại thấy nhức đầu, đi tìm hộp gỗ đem tất cả đồ mua ban ngày bỏ vào, đợi sửa sang xong rửa mặt đi ngủ.

Tử Yên ở Cổ phủ vài ngày, Hạ Tử Nghiệp theo lời Hạ phu nhân liền dẫn người đến đưa Tử Yên về phủ. Tử Yên thấy huynh trưởng đi phòng lớn trước liền cáo lỗi trở về thu dọn đồ đạc. Ước chừng qua hai khắc, Hạ Tử Nghiệp đoán Tử Yên thu thập xong, liền cười nói với Nguyên Thu “Không biết Tử Yên thu thập đã xong chưa? Chi bằng Nguyên Thu muội muội dẫn ta đến cửa viện muội đòi một lát?”

Nguyên Thu cười đứng dậy nói “Hạ ca ca thật là yêu thương Tử Yên tử” Hạ Tử Nghiệp nghe vậy chỉ cười theo Nguyên Thu một đường đi về. Hạ Tử Nghiệp vừa đi vừa tìm chút chuyện nói đi tới nửa đường thấy bốn phía không có ai, liền móc ra một hộp đưa cho nàng nói “Muội chăm sóc Tử Yên nhiều ngày như vậy, đây là ca ca đưa tạ lễ”

Nguyên Thu nghe vậy vội đẩy nói “Hạ ca ca sao lại nói như vậy? Muội và Tử Yên tỉ tình thâm như tỉ muội làm gì cần tạ lễ? Ca làm vậy không phải làm uội và Tử Yên xa lạ sao?”

Hạ Tử Nghiệp vốn là tùy tiện lấy cớ, nghe vậy càng không biết nên nói như thế nào tiếp lời, bởi vì ở trên đường hấn sợ người khác nhìn thấy vội hốt hoảng nhét vào tay nàng nói “Dù sao muội thu là được rồi”

Nguyên Thu thấy sắc mặt hấn ngưng ngưng vẻ mặt hốt hoảng chợt hiểu ý tứ của hấn, nhất thời cảm thấy lúng túng không thôi. Hạ Tử Nghiệp chợt dạ lại sợ Nguyên Thu từ chối mà chạy vội như làn khói. Nguyên Thu thấy thế mắt không khỏi choáng váng, chỉ có thể lắc đầu đi về viện mình. Nguyên Thu chỉ để ý đến hành động của Hạ Tử Nghiệp không thấy được Sĩ Hành đứng cách đó không xa âm thầm nhìn nàng.

46. Chương 46: Lòng Riêng Của Sĩ Hành

Tử Yên nhìn nha đầu mama thu thập xong đồ liền dẫn họ ra khỏi viện. Vừa ra cửa viện đã thấy Hạ Tử Nghiệp đang đứng trong lương đình bên ngoài viện Tử Yên cười nghênh đón “Ca ca đến đón muội à?” Hạ Tử Nghiệp xấu hổ không thể nói nguyên nhân cho nàng chỉ quanh co nói xong lại quay đầu phân phó nha hoàn mama đặt đồ lên xe ngựa, mình thì dẫn theo Tử Yên lên phòng lớn từ biệt.

Hai huynh muội mới vừa đi vài bước đã thấy Nguyên Thu từ xa đi tới, Tử Yên bước nhanh đến kéo Nguyên Thu cười nói “Trời nóng như vậy, muội đến làm gì? Tỉ đang muốn đến phòng lớn đây”

Nguyên Thu cười nói “Muội còn muốn tặng đồ cho tỉ, tỉ ngồi đây chờ muội một lát, muội lấy xong rồi ra” Tử Yên nghe từ chối một lúc, Nguyên Thu chỉ cười sai người đỡ nàng vào bên đình nghỉ ngơi. Nguyên Thu trở về tiện tay lấy hộp của Hạ Tử Nghiệp đưa nàng để sang một bên, lấy mấy cây trà hoa Lý thị mới đưa tới ra ngoài ngăn kéo, lựa chọn vài cây bỏ vào hộp đặt nắp lại ôm ra ngoài. Ai ngờ thân thể Nguyên Thu quay gập, ống tay áo phất lên bàn đụng cái hộp, nghe một tiếng đổ hộp đã rơi trên mặt đất một cây trà từ bên trong rớt ra.

Nguyên Thu thấy rớt xuống đất là hộp mà Hạ Tử Nghiệp vừa đưa nàng, nàng chỉ nghĩ là một món đồ chơi gì đó lại không nghĩ là một cây trà. Nguyên Thu mơ hồ đoán được ý tứ của Hạ Tử Nghiệp tặng đồ cho nàng, mà không nghĩ rằng hấn trực tiếp đưa cây trà, cái này ám chỉ quá rõ ràng nhất thời Nguyên Thu không lấy được chủ ý.

Cây trâm lẩn đến chân Nguyên Thu liền dừng lại, Nguyên Thu suy nghĩ một lát khom người nhặt cây trâm lên, lấy tay mở hộp đưa cho Tử Yên ra bỏ cây trâm vào đóng hộp lại vội vàng đi tìm Tử Yên.

Cố Sơn ở trong thư phòng học tập, người hầu tới báo Hạ Tử Nghiệp đến đón Tử Yên về phủ. Cố Sơn nghe không khỏi căng thẳng trong lòng, âm thầm oán giận Hạ Tử Nghiệp sao không chào hỏi trước, vội sai người hầu thay đổi xiêm y gặp khách đi nhanh lên phòng lớn. Cố Sơn nóng lòng đi rất nhanh thành linh đưng vào Sĩ Hành đang tiến vào thiếu chút làm rớt hộp gỗ trong tay Sĩ Hành.

Sĩ Hành che chở hộp trong tay nói với Cố Sơn “Người vội vội vàng vàng muốn làm cái gì?”

Cố Sơn nói “Hạ Tử Nghiệp tới đón muội muội hần, ta đi trước bồi hần. Huynh đến đúng lúc cùng nhau đi qua đi”

Sĩ Hành nghe hừ lạnh một tiếng vào nhà ngồi phủi mặt nói “Ta không đi”

Cố Sơn nghe vậy mơ hồ cảm thấy kì quái nhưng không kịp ngẫm nghĩ chỉ đành nói “Vậy huynh ngồi trước một chút, ta đi một lúc liền về”

Sĩ Hành nghe do dự chốc lát, cảm thấy không đi thì tỏ ra mình hẹp hòi. Sĩ Hành vội gọi Cố Sơn một tiếng, xoay người đem hộp gỗ bỏ lên bàn đuổi theo Cố Sơn ra khỏi viện. Hai người đi chưa lâu đã nhìn thấy bóng dáng ba người Nguyên Thu. Cố Sơn vội bỏ lại Sĩ Hành tiến lên chào hỏi Hạ Tử Nghiệp lại giả bộ khuông chính khách sáo với Tử Yên một phen. Tử Yên thấy Cố Sơn mặt không tự chủ đỏ lên nằng lại sợ người khác nhận thấy ý định của mình đành giả bộ trấn định nhất nhất trả lời. Hai người người một câu ta một câu làm cho Nguyên Thu không có chỗ chen từ từ cũng bỏ rơi Nguyên Thu ra.

Hạ Tử Nghiệp ở phía sau lại không chú ý đến Cố Sơn và Tử Yên, trong lòng vẫn còn thấp thỏm vì cây trâm mới đưa cho Nguyên Thu, khoe mắt liếc liếc Nguyên Thu. Nguyên Thu cảm nhận được ánh mắt của Hạ Tử Nghiệp cảm thấy vô cùng xấu hổ liền giả bộ không biết quay đầu ngắm hoa ven đường.

Sĩ Hành vì bất gặp Hạ Tử Nghiệp đưa đồ cho Nguyên Thu ngực liền buồn bực. Lúc này hần lại cảm thấy không khí khác thường giữa Hạ Tử Nghiệp và Nguyên Thu trong lòng hoảng loạn lên, chỉ một lòng lưu ý hai người này làm sao còn chú ý được đến Cố Sơn và Tử Yên.

Mấy người đều tự theo đuổi tâm tư của mình không phát giác người khác khác thường cho đến ngoài phòng lớn mấy người mới thu ý nghĩ bày ra tươi cười. Lý thị kéo Tử Yên đến bên cạnh hỏi các mama đã chuẩn bị xong chưa lúc này mới tự mình đưa Tử Yên ra cửa viện nhìn nằng lên cổ kiệu mới quay về.

Tử Yên vừa đi, Nguyên Thu cảm thấy mình rất cô đơn trên mặt không khỏi có cảm giác mất mát. Sĩ Hành nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Nguyên Thu chỉ coi như là nằng vì Hạ Tử Nghiệp trong lòng càng thêm phiền muộn. Cố Sơn hoảng hốt một lúc mới tìm về được thần trí, quay đầu kêu Nguyên Thu Sĩ Hành trở vào. Nguyên Thu cười khoát tay cự tuyệt “Muội trở về nghỉ ngơi các huynh đi xem sách đi”

Cố Sơn sợ Nguyên Thu buồn bực vội dụ dỗ nói “Sĩ Hành mang thứ tốt đến uội vào viện ca ca xem một chút”

Sĩ Hành nghe vậy mặt thoát trắng thoát đỏ, cổ cứng ngắt uốn éo quay đi nhỏ giọng lầm bầm “Mang đồ tốt cho nằng lúc nào?”

Lúc nhỏ Nguyên Thu náo loạn với Sĩ Hành quen thấy bộ dáng này của hần nhin không được trêu chọc “Muội còn nghĩ Sĩ Hành ca mang thứ tốt uội ai ngờ ca lừa gạt ta” Nói xong bày ra một bộ không vui.

Sĩ Hành quay đầu thấy vẻ mặt Nguyên Thu cảm thấy đau lòng sửa miệng nói “Ta trêu muội thôi, có một hộp uội đấy”

Nguyên Thu thấy vẻ mặt Sĩ Hành vừa vội vừa thẹn thùng nhin không được ‘phốc’ cười một tiếng. Sĩ Hành thể mới biết bị mắc lừa trong lòng mặc dù vì Nguyên Thu vui mà thấy vui vẻ nhưng trên mặt nhin không được trừng mắt Nguyên Thu một cái hất mặt không nhin nằng. Nguyên Thu nhìn vẻ mặt tức giận của Sĩ Hành rất muốn bóp mặt của hần liền đẩy Cố Sơn nói “Ca nhanh bóp mặt bánh bao của Sĩ Hành ca”

Cố Sơn nghe vậy tỉ mỉ quan sát Sĩ Hành thấy mặt hần quả thật tròn vo như bánh bao liền cười đưa tay bóp Sĩ Hành làm sao cho hần như ý vội khom lưng vọt tới. Hai người âm ỉ chạy về phía trước, Nguyên Thu theo sau lưng nhìn hai người bọn họ cười không ngừng.

Sĩ Hành thấy Nguyên Thu cười vui vẻ, oán khí tích tụ trong lòng cũng tiêu hơn phân nửa não loạn một lúc với Cổ Sơn liền thu tay vừa đi vừa nói chuyện với Nguyên Thu một đường đến viện.

Sĩ Hành vào nhà lấy hộp gỗ trước giống như hiến vật quý đưa đến bàn nhỏ cạnh Nguyên Thu mở nắp ra cho nàng nhìn đồ vật bên trong. Nguyên Thu liếc mắt nhìn sơ, hình như so với đồ Cổ Sơn đưa lúc trước còn nhiều hơn rất nhiều liền cười hỏi hắn rốt cuộc mua về bao nhiêu thứ. Sĩ Hành đầu quan tâm mấy thứ này, chỉ thúc dục nàng xem mấy món đó.

Cổ Sơn thấy Sĩ Hành cười hì hì hiến vật quý, vội lôi kéo Sĩ Hành ngồi xuống sai người bưng trà lên. Nguyên Thu cười sai người cầm quyển sách kín đáo đưa cho Sĩ Hành và Cổ Sơn xem không cho họ phiền mình.

Nguyên Thu cuối đầu nhìn hơn phân nửa hộp cảm thấy có chút khát nước liền ngẩng đầu đi lấy trà thành linh thấy Nguyên Dung tựa cửa nhìn cười như không cười nhìn mình nhất thời ra một thân mồ hôi.

Cổ Sơn, Sĩ Hành nghe tiếng kêu của Nguyên Thu vội ngẩng đầu lên đều thấy Nguyên Dung đang đứng ở cửa. Nguyên Thu vội đứng lên cười nói “Tỉ đến đây sao không nói một tiếng, thật dọa muội giật mình”

Nguyên Dung cười hành lễ với Sĩ Hành và Cổ Sơn, lại ngồi cách cái bàn với Nguyên Thu mới nói “Tỉ nghe nói hôm nay Tử Yên muội muội về phủ liền muốn ra ngoài đưa nàng ai ngờ vẫn chậm một bước. Tỉ khó được ra khỏi viện lại thấy hôm nay thời tiết tốt, liền muốn qua viện muội chơi một chút. Tỉ đi qua nghe nha đầu nói ở xa xa nhìn thấy muội và ca ca đến đây tỉ cũng đi theo đến”

Nguyên Thu cười nói “Tỉ những thời gian lâu rồi chưa ra viện muội hỏi mẫu thân hai lần, mẫu thân chỉ nói tỉ không khỏe ở trong phòng nghỉ ngơi. Muội muốn đi xem thể nào lại sợ lúc tỉ dưỡng bệnh không thích gặp người nên không đi qua”

Nguyên Dung vội nói “Tỉ muốn muội đi qua nhưng sợ lại lây bệnh uội nên không dám cho người đi mời hôm nay trên người đã khỏe nên mới dám ra ngoài”

Nguyên Thu cười nói “Nếu tỉ khỏe lại thì tốt rồi, muội cũng an tâm, nếu tỉ muốn ăn cái gì sai nha đầu đến chỗ muội. Nếu muội không có, đến chỗ mẫu thân lấy dù sao chỗ mẫu thân cái gì cũng không thiếu”

Nguyên Dung cười khách khí với Nguyên Thu một phen lại hỏi Cổ Sơn “Sao hôm nay ca ca không và Thế tử ca ca không đi học?”

Cổ Sơn cuối đầu đọc sách không đáp lời, Nguyên Thu vội cười nói “Hôm nay ca ca học văn, học một ngày tiên sinh cho nghỉ một ngày ở trong phòng tự làm văn”

Nguyên Dung nghe vậy liền nhìn cái hộp kia nói ‘Không trách được ca ca rảnh rỗi như thế, ra bên ngoài mua nhiều đồ chơi uội như vậy.’ Nói xong lấy tay cầm hộp đồ chơi nhưng không ngờ nhìn thấy bên bàn có tiểu khóa có dấu ấn Nam Bình Quận Vương phủ nàng thu tay cầm khóa vuốt ve nói “Thì ra trong phủ Thế tử ca ca dùng đều là khóa vàng, trước đây muội cũng thấy qua một lần nhưng không khéo léo bằng cái này”

Sĩ Hành nghe vậy liền ngẩng đầu cười nói “Khóa cái hộp mà thôi, có đáng gì”

Nguyên Dung nghe vậy liền cười hỏi hắn còn dùng những thứ khác như thế nào. Sĩ Hành chỉ nói không có gì li kì chỉ là một chút đồ bình thường mà thôi. Nguyên Dung không tin hỏi không ngừng cho đến khi hỏi đến Sĩ Hành phiền lạnh mặt xuống Nguyên Dung mới hiểu mình lỗ mãng vội vàng bồi lễ với Sĩ Hành. Sĩ Hành thấy Nguyên Dung bồi lễ giống như mình có chút gì quá đáng đành lung tung ứng phó liền núp vào một bên xem sách.

Nguyên Dung thấy Sĩ Hành mất hứng mình cũng không có tinh thần ngồi với Nguyên Thu một lúc nhìn nhìn đồ trong hộp cả thấy là bảo bối của Quận Vương phủ lòng nghĩ muốn lấy đến xem.

Nguyên Thu thấy ánh mắt Nguyên Dung phiêu phiêu đến trong hộp sao không biết được ý nàng. Nếu là mấy thứ bình thường Cổ Sơn mua cho nàng thì không có gì nhưng mấy thứ này là Sĩ Hành đưa tới. Sĩ Hành tính khí rất cổ quái, phạm là hắn đưa cho Nguyên Thu thì không cho Nguyên Thu đưa cho người khác ngay cả Nữu Nữu và Tuyền ca cũng không được.

Mấy tháng trước Nguyên Thu thấy Sĩ Hành đưa tới đồ chơi bằng đường rất đẹp liền đưa cho Nữu Nữu. Ai ngờ Sĩ Hành biết chuyện này liền đi mua thêm đồ chơi bằng đường đem về đổi bằng được món đồ đã cho

Nguyên Thu với Nữu Nữu. Nữu Nữu đang chơi vui sống chết không chịu đổi, Sĩ Hành thuyết phục không được đương trường đoạt đi làm Nữu Nữu mất hứng lúc lâu.

Nguyên Thu thấy Nữu Nữu không vui nói Sĩ Hành vài câu hẹp hòi. Ngược lại, Cố Sơn nói ngọn nguồn ra với Nguyên Thu thì ra là Sĩ Hành mua đồ chơi miêu tả vóc người Nguyên Thu với người bán hàng bảo hắn dựa theo mà làm. Nguyên Thu thế mới biết là vì sao Sĩ Hành để ý đồ chơi bằng đường này như thế. Vì vậy mà Sĩ Hành giận dữ không để ý đến Nguyên Thu, Nguyên Thu đành tự mình làm vài món ăn đưa tới cho Sĩ Hành cho hắn vui vẻ mới lấy được sự tha thứ của hắn. Chỉ là từ đó về sau, Nguyên Thu không dám lấy đồ Sĩ Hành đưa tặng người khác chỉ sợ Sĩ Hành làm ra cái gì kì quái.

Nguyên Dung ngồi liếc nửa ngày trong lòng thầm nghĩ Nguyên Thu vì sao còn không tặng cho nàng. Nguyên Thu giả bộ không biết, nói đi nói lại không nói cũng thế, Nguyên Dung ngồi một chút cảm thấy không có ý nghĩa chỉ đành đứng dậy cáo từ Nguyên Thu và Cố Sơn.

Sĩ Hành ở trong phòng nghe Nguyên Dung đi vội vọt đến xem mấy thứ trong hộp, phát hiện không thiếu gì mới mỉm cười ngồi xuống. Nguyên Thu thấy bộ dáng trẻ con tức giận sinh khí của hắn không nhịn được cười rộ lên.

47. Chương 47: Đi Nam Kinh

Nguyên Thu liếc nhìn Sĩ Hành nói “Sĩ Hành ca ca càng ngày càng phát ra hẹp hòi” Sĩ Hành nghe không chút phật lòng, ngược lại dạy dỗ Nguyên Thu “Đồ ta đưa muối, nếu không thích đập nát cũng không được đưa cho người khác”

Nguyên Thu hé miệng cười nói “Nếu muối đập nát e là Sĩ Hành ca ca không thể không tìm muối tính sổ” Sĩ Hành dương dương hắc hắc nói “Muối biết là tốt rồi”

Nguyên Thu thấy hắn như vậy biết mình nói không lại hắn đành cười đáp. Nguyên Thu xem xong đồ Sĩ Hành đưa quay về viện ngủ, Sĩ Hành vội nói “Chắc không có chuyện gấp...muối ngồi nói chuyện lâu chút”

Nguyên Thu vội khoát tay nói “Thôi không làm trễ nãi các huynh học hành, làm không tốt lại bị tiên sinh mắng. Đến lúc đó không cần lôi muối vào cho tiên sinh mắng chung một trận”

Sĩ Hành nghĩ đến mình còn chưa làm xong văn chương cũng đành thôi. Cố Sơn thấy Nguyên Thu đi mới nhớ tới buổi sáng Sĩ Hành tức giận liền hỏi hắn “Hôm nay huynh đụng phải ai? Làm gì tức giận thành bộ dáng kia?”

Sĩ Hành thấy Cố Sơn hỏi liền nghĩ đến chuyện Hạ Tử Nghiệp đưa cái hộp cho Nguyên Thu trong nháy mắt mặt đen phân nửa. Muốn mếc cho Cố Sơn trách cứ một chút Hạ Tử Nghiệp lén lút đưa đồ cho Nguyên Thu không ra thể thống gì nhưng chợt nghĩ đến mình còn không phải cả ngày kín đáo đưa các loại đồ chơi cho Nguyên Thu. Sĩ Hành suy nghĩ một phen tự giải thích : Hạ Tử Nghiệp sao đánh đồng được với ta, ta và Nguyên Thu muối muối là cùng nhau lớn lên, hai trẻ vô tư sớm quen biết đưa vài kiện đồ là bình thường đi, đưa đồ chơi cho nàng cũng chẳng có gì. Mà Hạ phủ tuy nói là thế giao với Cố phủ nhưng hai người từ nhỏ không gặp nhau vài lần làm sao có thể tùy tiện tặng đồ được.

Sĩ Hành vẫn suy nghĩ, Cố Sơn thấy mặt hắn một hồi xanh một hồi trắng còn len lén cười một chút, càng thấy không bình thường, liền không ngừng nhìn chăm chăm hắn. Sĩ Hành tự suy nghĩ một chút, đột nhiên phát hiện Cố Sơn ở bên cạnh nhìn thẳng vào mình, thành linh sợ hết hồn, làm bộ muốn đập hắn “Huynh đứng đây làm gì? Dọa ta giật mình”

Cố Sơn cười hì hì ngồi xuống hỏi “Rốt cuộc huynh suy nghĩ cái gì? Cuối cùng buổi sáng ai chọc giận huynh?”

Sĩ Hành làm sao không biết xấu hổ nói mình nhỏ mọn, chỉ đành mơ hồ trả lời cho qua chuyện, Cố Sơn chỉ xem như tiểu thiếp nào ở Quận Vương phủ sáng sớm tỉnh mơ não không thoải mái cũng không hỏi hắn nữa, hai người tự cầm sách đọc.

Đảo mất hạ đi thu đến, rất nhanh đến tháng mười thời tiết mát mẻ đến. Hai mươi tháng mười là đại thọ bốn mươi của huynh trưởng Lý Túc Phong của Lý thị, ngày xưa huynh muội hai người một người ở kinh thành một người ở Hàng Châu cách nhau rất xa, vì vậy nhiều năm Lý thị không thể khánh sinh cho huynh

trưởng. Năm nay Lý Túc Phong nhậm chức ở Nam Kinh cách Hàng Châu đi đường không mấy ngày. Lý thị bàn với Cố Lễ muốn dẫn Nguyên Thu đến nhà huynh trưởng ở một lần.

Sang năm Cố Lễ phải về kinh báo cáo công việc, cần dựa vào bên nhà Lý thị rất nhiều, đối với đề nghị của Lý thị tất nhiên là đồng ý, vội đi lấy một cái nghiên mặc mình trân quý nhiên năm ra thêm vào danh mục quà tặng.

Nguyên Thu chưa bao giờ xa nhà, biết được mình có thể đi Nam kinh tất nhiên hưng phấn không thôi, đem tất cả công việc trong tay bỏ xuống hết, suốt ngày vội vàng dọn dẹp mấy cái buồng với Chúc Mộng và Thúy Oanh, một hồi nhớ tới cái này không mang, một hồi muốn mang theo cái khác. Mấy cái buồng bị mở ra nhiều lần cho đến trước khi đi mới được xem như hoàn hảo. Mỗi lần Cố Sơn thấy Nguyên Thu vui sướng trong lòng âm thầm hăm mộ lên lút khấn cầu Lý thị dẫn hắn đi, nhưng Lý thị lo lắng lần này đi một tháng Cố Sơn nếu đi theo nhất định trễ nãi việc học của hắn nhất định không dẫn theo.

Lý thị chuẩn bị tốt quà tặng, vừa cẩn thận dặn dò bà vú chăm sóc Nữu Nữu và Tuyên ca cho tốt. Lại sai bảo Trương mama và Chu tẩu tử nhìn chăm chăm Trương di nương và Lâm di nương cấm bọn họ đến gần viện Tuyên ca và Nữu Nữu. Nhà hoàn, mama trong viện đều nghiêm túc quan sát trừ những thứ ngày thường cần dùng, tất cả những thứ khác không cho phép tiến vào viện. Lý thị dặn dò xong cảm thấy không yên lòng, gọi Cố Sơn đến gần muốn hắn mỗi ngày đến xem đệ đệ, muội muội, nếu nhà hoàn mama lười biếng liền sai quần gia đánh bán ra ngoài.

Cố Sơn trước kia nghe Sĩ Hành oán trách chuyện bên trong tranh đấu, nghe nói là tất cả những thủ đoạn người không nhận ra đều có thể sử ra, hắn đương nhiên biết mẫu thân lo lắng hai vị di nương tồn ý xấu với Tuyên ca và Nữu Nữu sẽ hạ độc thủ, vội gật đầu đồng ý chăm sóc đệ muội. Lý thị lại suy nghĩ một lần, nhưng có chút không yên lòng về Nguyên Dung. Mặc dù một năm này Nguyên Dung biểu hiện coi như khéo léo nhưng dù sao nàng cũng từng hạ độc thủ với Nguyên Thu, ý định ác độc không thể khinh thường. Lưu lại một lần mỗi họa tiềm ẩn nhưng nếu dẫn đi Nam Kinh sợ là mất mặt với thân thích.

Nguyên Thu đoán được ý định của Lý thị, liền nhỏ giọng nói với Lý thị “Mẫu thân, chi bằng để cho người hỏi tử tử, nếu nàng muốn đi thì để nàng đi cùng, đến lúc đó con đi theo nàng cũng không ra sai lầm gì. Nếu tử tử không muốn đi liền phái một mama lợi hại hầu hạ bên người nàng, tránh cho nàng làm ra cái gì không tốt”

Lý thị nghe vậy cảm thấy Nguyên Thu nói cũng không sai, sai người đi hỏi Nguyên Dung. Nguyên Dung mấy ngày nay vì Lý thị và Nguyên Thu không có trong phủ mỗi ngày có thể đưa trà bánh cho Sĩ Hành mà vui mừng làm gì nguyện ý đi Nam Kinh. Còn nữa, nhà ruột thịt huynh trưởng của Lý thị làm gì vừa mất nàng, đi theo cũng làm phụ gia cho Nguyên Thu thôi, không bằng ở nhà thoải mái hơn. Nguyên Dung suy nghĩ thông suốt liền nói trong người không thoải mái sợ không đồng hành được.

Lý thị nghe vậy đành thôi, vì Nguyên Dung nói thân thể không khỏe cũng tốt cho Lý thị lấy cớ ột mama đi qua chăm sóc nàng. Mấy ngày nay trừ Sĩ Hành Nguyên Dung không muốn làm chuyện khác vì vậy đối với mama này cũng không chán ghét, hòa hòa khí khí dẫn tiến vào sân.

Lý thị kiểm tra hàng hóa thỏa đáng, dẫn Nguyên Thu lên xe, Thái Tuyết, Chúc Mộng và bảy tám nha hoàn khác ngồi theo chiếc xe ngựa lớn đằng sau. Cố Lễ sợ trên đường không an toàn phái hộ vệ gia đình một đường đi theo đưa đến Nam Kinh mới trở về.

Nguyên Thu đã nghe Lý thị nói từ trước, Lý gia làm quan lễ nghi quy củ rất nhiều. Mặc dù hôm nay cữu cữu tại nhiệm thừa lệnh làm giản lược nguyên tắc không phô trương so với ở nhà. Nhưng cho dù vậy Cố phủ cũng không thể so sánh. Nguyên Thu thường ngày ở nhà đơn giản quen, Lý thị sợ nàng bướng bỉnh vì vậy dọc theo đường đi nói lễ nghi quy củ cho nàng dặn dò cẩn thận làm việc.

Xe ngựa dừng bên ngoài cửa phủ, cửa lớn đã sớm có quần gia mang theo gia đình chờ, thấy xe Lý thị tới vội tiến lên thỉnh an còn sai mở cửa chính ra cho xe chạy một đường vào. Cổ kiệu ở cửa chính đã đợi lâu, Lý thị và Nguyên Thu lên kiệu một đường vào cổng trong, kiệu phu thả màn xuống lại đổi mây gã sai vật tiến lên khiêng đến cửa mới thả xuống, liền có mama đứng ở cửa vung màn kiệu lên Thái Tuyết, Chúc Mộng hai người chạy từ phía sau tới đỡ Lý thị và Nguyên Thu xuống kiệu.

Nguyên Thu vừa đi theo Lý thị và phòng chính đại viện thấy một nữ nhân ăn mặc hoa lệ ra đón, Lý thị đi nhanh hai bước hành lễ. Nguyên Thu nhìn quần áo nàng liền đoán đây là vợ nàng Bạch thị.

Bạch thị thấy Lý thị muốn hành lễ trong miệng thân thiết kêu “Muội muội, nhớ chết ta rồi” Lý thị nghe nghẹn ngào hai tiếng, lôi kéo Bạch thị không buông tay, hai người khóc hồi lâu, nha hoàn mama mới đi lên khuyên giải. Lý thị lúc này mới quay đầu gọi Nguyên Thu tiến lên hành lễ.

Nguyên Thu đứng sau lưng Lý thị, thấy Lý thị ngoắc vội cười tiến lên nhẹ cuối đầu với Bạch thị “Nguyên Thu gặp qua mẹ”

Bạch thị đỡ Nguyên Thu dậy, sai người đem quà chuẩn bị lấy ra lại lôi kéo Nguyên Thu tỉ mỉ quan sát một phen cười nói với Lý thị “Đáng đứa nhỏ này thật tốt” Lý thị khiêm nhường một phen, Bạch thị cười nhẹ một tiếng dẫn Lý thị Nguyên Thu hai người vào nhà ngồi.

Lý Túc Phong đến Nam Kinh nhậm chức chỉ dẫn theo con thứ hai và tiểu nữ nhi ra ngoài. Trưởng tử ở lại kinh thành làm bạn với tổ phụ, tổ mẫu mà trưởng nữ đã đính hôn sợ một hai năm sau sẽ xuất giá vì vậy cũng ở lại kinh thành.

Đợi cho Lý thị và Nguyên Thu ngồi xuống xong, nhị tử của Lý Túc Phong là Vân Hải tiến lên bái kiến Lý thị, mắt Lý thị nén lệ lôi kéo Vân Hải nói “Lần trước nhìn thấy Vân Hải là lúc hắn còn học đi, hôm nay đã lớn như vậy rồi” Nói xong quay đầu gạt lệ, Bạch thị vội khuyên nhủ một phen Lý thị cười bảo Thái Tuyết đem quà tặng chuẩn bị sẵn lấy ra tự mình đưa Vân Hải lại lôi kéo hắn một hồi lâu mới buông tay.

Nguyên Thu đã nghe Lý thị nói từ trước là có một biểu ca lớn hơn mình một tuổi, bởi vì sanh khỏe rất được mẹ yêu thương, vì vậy lần này cứu cứu nhậm chức cũng dẫn hắn theo. Nguyên Thu tiến lên hành lễ với Vân Hải gọi biểu ca biểu muội mới ngồi xuống.

Tiểu nữ nhi của Bạch thị là Vân Phi, thấy Vân Hải hành lễ lúc này mới ra ngoài trình trọng gặp qua Lý thị lại hành lễ với Nguyên Thu. Bạch thị cười chỉ vào Vân Phi nói với Nguyên Thu “Đây là biểu muội của người, hai đứa cùng năm, nàng cũng mười hai tuổi chỉ nhỏ hơn hai tháng mà thôi” Nguyên Thu quan sát Vân Phi thấy nàng là đại gia khuê tú điển hình đi đứng nói chuyện rất có phong phạm. Vân Phi cúi chào xong ngồi xuống cũng chỉ hé miệng mỉm cười trả lời câu hỏi trưởng bối còn lại không mở miệng.

Bạch thị thấy hỏi Nguyên Thu không ít lại tán dương Cổ Sơn “Ta nghe nói cháu ngoại học vấn rất tốt, ngay cả Nam Bình Quận Vương thế tử cũng giao hảo với hắn”

Lý thị cười nói sơ lược Cổ Sơn vài câu lại không nói đến chuyện của Sĩ Hành. Nguyên Thu nghe mẹ hỏi Sĩ Hành mới chợt nhớ tới mình vì hưng phấn tới Nam Kinh quen chào hỏi Sĩ Hành.

Sĩ Hành bị Nam Bình Quận Vương khảo sát việc học hành, vì vậy ở nhà xem sách mấy ngày, lại đem văn chương làm lúc trước sửa sang lại đem cho Quận Vương nhìn. Nam Bình Quận Vương thấy Sĩ Hành học không tệ trong lòng rất vui cho người tặng nhiều quà tặng đến Cổ phủ. Nam Bình Quận Vương không thích kết giao với quan viên trong lòng yêu thích tài hoa của Cổ Lễ, vì vậy chọn mấy loại giấy bút thượng hạng trong kho phòng cho người đưa qua cho Cổ Lễ.

Sĩ Hành qua đợt kiểm tra thu thập sách vở cười ngựa đến Cổ phủ. Vì hôm nay là ngày tiên sinh dạy học, Sĩ Hành xuống ngựa vội chạy trực tiếp vào thư phòng, tiên sinh thấy hắn hỏi mấy câu về việc học mấy ngày nay, nghe thấy không chênh lệch mới cho hắn ngồi xuống.

Có bảy tám ngày Sĩ Hành chưa đến Cổ phủ tự nhiên là không biết chuyện Nguyên Thu đi Nam Kinh. Cho đến xế chiều, Nguyên Dung dẫn theo Liễu nhi bưng trà bánh mình làm tới, Sĩ Hành mới âm thầm lôi kéo Cổ Sơn hỏi “Sao Nguyên Thu muội không đưa đồ ăn tới?”

Lúc này Cổ Sơn mới nói với hắn “Giữa tháng này sinh nhật cứu cứu, mẫu thân dẫn Nguyên Thu đi Nam Kinh chúc thọ cứu cứu, sợ là một tháng mới về được. Ta nghe mẫu thân nói biểu huynh nhà cứu cứu học thức rất tốt, muốn đi cùng cho biết. Ai ngờ mẫu thân lại bảo ta ở nhà đi theo tiên sinh học”

48. Chương 48: Sĩ Hành Ngã Bệnh

Sĩ Hành nghe Cổ Sơn nói Nguyên Thu đi Nam Kinh liền hỏi hần “Khi nào bá mẫu dẫn Nguyên Thu về?” Cổ Sơn cười nói “Đoán chừng là một tháng, mẫu thân nói đã lâu không gặp một nhà cữu cữu, thừa cơ hội ở thêm vài ngày”

Sĩ Hành nghe có chút buồn buồn, vẫn cúi đầu lật sách xem, Cổ Sơn chỉ xem như hần nhàm chán liền năn nỉ sự phụ nghỉ sớm. Trương tiên sinh thấy hai người bọn hần thời gian này học không tẻ cũng biết dụng công học hành liền đồng ý, chỉ dặn hai người bọn họ không được chạy loạn, phải đem văn chương học kĩ mới được.

Cổ Sơn và Sĩ Hành đứng lên, cung kính đưa tiên sinh ra ngoài trở lại ôm sách ra vườn đi dạo, Nguyên Thu thấy tâm tình hai người bọn họ không tốt không dám đi theo, sai Liễu Nhi thu thập xong điểm tâm còn thừa lại đi về viện.

Hôm nay là tháng mười, mặc dù buổi chiều ánh mặt trời chói chang nhưng bên ngoài cũng lạnh chút, sáng sớm Sĩ Hành đến mặc áo choàng không cảm thấy gì. Cổ Sơn chỉ mặc một áo khoát màu bạc, đi theo Sĩ Hành một chút đã cảm thấy lạnh. Hai người ở trong phủ không thích có nha hoàn đi theo, lúc này bên cạnh không có người quay về chăm y phục, Cổ Sơn đành chào Sĩ Hành mình vội vàng trở về viện lấy áo choàng.

Sĩ Hành vòng vo một chút đến Toàn Thúc các. Cổ Lễ rất yêu sách phạm vi học cũng không hẹp phạm là sách thú vị hần đều mua về. Trong thư phòng không để nhiều sách như vậy được Cổ Lễ liền cho người sửa một lầu các đặc biệt để sách, cũng dạy Cổ Sơn và Nguyên Thu đọc nhiều sách.

Trong Toàn Thúc các nha hoàn Thu Hương đang ngồi ở cửa thêu hoa, thấy Sĩ Hành tới bận rộn hành lễ, Sĩ Hành khoát tay nói “Ta đi xem sách, người đi nói với thiếu gia các người một tiếng, bảo hần thay xong quần áo tới đây tìm ta”

Thu Hương vâng dạ, cúi đầu lui ra ngoài. Sĩ Hành đi một vòng lầu một, cầm quyển sách lên lầu hai. Phía nam lầu hai cửa sổ mở rộng ánh mặt trời chiếu vào. Sĩ Hành thấy chỗ này ánh sáng tốt liền chuyển ghế mây tới ngồi dưới cửa lật xem.

Xem vài tờ Sĩ Hành cảm thấy nhàm chán, ánh mặt trời chiếu lên người thật thoải mái, Sĩ Hành lười đứng dậy tìm sách liền để sách sang một bên nhắm mắt ngủ.

Cổ Sơn nghe Thu Hương nói Sĩ Hành đi Toàn Thúc các, trong lòng yên tâm cũng không vội đi tìm hần giao phó cho Thu Hương nói “Thế tử ở Toàn Thúc các gần ngơ khoảng một hai canh giờ, buổi trưa hần ăn không nhiều sợ lát nữa đói bụng. Người đi phòng bếp bưng chút trà bánh đi qua” Thu Hương nghe vội đi phòng bếp, phòng bếp nghe nói là điểm tâm cho Thế tử ăn không dám cầm đưa đi lung tung. Thu Hương thấy điểm tâm ước chừng hai khắc là có, liền ngay tại trong sân nói chuyện với tiểu nha đầu ở phòng bếp, thuận tiện chờ đem điểm tâm mang về.

Sĩ Hành không biết ngủ bao lâu chỉ nghe loáng thoáng có tiếng nói chuyện đến hần chỉ cho là cảm giác bị mê hoặc, thế nào cũng mở không ra mắt cũng không biết là ngủ hay tỉnh hoảng hốt như trong mộng. Hần chỉ nghe một tiểu nha đầu cười nói “Không biết Thu Hương tỉ tỉ chạy đâu rồi, cửa cũng không đóng cũng không gọi người canh chừng, lỡ trộm vào lấy sách thì sao”

Nha đầu khác nói “Người cũng dám nói vậy, trong phủ chúng ta làm gì có người ngoài tùy tiện tới? Lúc này cũng không có công tượng sửa cây trong vườn lui tới đều là nha hoàn mama nhà mình, ai dám trộm sách? Huống chi sách này lên lấy đi ra cũng vô dụng, không nói bán không bao nhiêu bạc, nếu bị lão gia phát hiện còn không bị đánh mười mấy hèo rồi bị bán đi, lúc đó chỉ có khóc”

Nha đầu đầu tiên nói “Ta chỉ muốn nói một câu Thu Hương tỉ lười biếng thôi, làm gì người lại nói như vậy, thôi lau nhanh giá sách sạch sẽ nghiêm chỉnh một chút”

Người còn lại nói “Thật ra thì trong phủ chúng ta không phải hoàn toàn không có người ngoài, Nam Bình Vương thế tử không phải cả ngày ở trong phủ chúng ta sao? Còn có công tử Hạ gia và tiểu thư, gần đây cũng thỉnh thoảng tới ngồi một lúc”

Người đầu tiên cười nói “Thế tử lớn thật anh tuấn, người lại thú vị, nếu tam cô nương chúng ta tương lai có thể gả cho Thế tử chẳng phải việc tốt sao?”

Người thứ hai nghe nói nàng “Những lời này cũng là người có thể nói? Nếu bị người nghe coi có đánh nát miệng người không?”

Người đầu tiên nói “Sợ cái gì, phòng này cửa sổ mở nếu là có người xa xa đã sớm thấy được làm gì còn có người nghe được”

Người thứ hai nói “Đúng là như vậy, ta nói cho người. Ta nghe tỉ tỉ phòng lớn nói hơn phân nửa Tam cô nương là gả cho Hạ công tử”

Người thứ nhất kinh ngạc nói “Vì sao? Thế tử chẳng phải tốt hơn Hạ công tử nhiều?”

Người còn lại nói “Người thật ngốc. Thế là thân phận gì? Đó là Nam Bình Quận Vương tương lai, sợ là lão gia và phu nhân không có tâm trời cao như vậy. Huống chi Nam Bình Quận Vương phủ có coi trọng nhà chúng ta hay không còn chưa biết. Mà Hạ công tử có tri thức hiểu lễ nghĩa, Hạ phủ là thế giao với nhà chúng ta. Nghe nói Hạ phu nhân cũng nhìn trúng Tam cô nương nhà chúng ta, hôm kia còn len lén hỏi bát tự của Tam cô nương”

Người thứ nhất vội nói “Đúng là như vậy nhưng chuyện này có mấy phần thật, nhị cô nương còn chưa hứa cho người ta, Tam cô nương sẽ không sớm định như vậy, ai biết trung gian phát sinh chuyện gì. Ta cũng không tin Thế tử không nhìn trúng Tam cô nương nhà chúng ta”

Người thứ hai cười nói “Hôn nhân là chuyện lớn, từ xưa là dựa vào mối mai phụ mẫu lại nói còn có lão vương phi, nghe nói các nhà khá hơn cũng muốn đem cô nương gả vào Vương phủ đấy. Chỉ nghe nói lão vương phi muốn tìm cô nương có gia thế trong sạch, nhân phẩm tốt cho Thế tử”

Người thứ nhất nghe đành thở dài nói “Tam cô nương chúng ta thật rất tốt, chỉ là không biết lão vương phi có chọn trúng tam cô nương chúng ta không”

Người thứ hai cũng thở dài vừa muốn mở miệng nói gì liền nghe người đầu tiên vội nói “Thư Hương tỉ tỉ về” Hai người vội ngậm miệng cúi đầu lau tủ sách.

Thư Hương một mực chờ phòng bếp làm xong điểm tâm, còn sai người nấu nước sôi đi khổ phòng lấy trà ngon, mới bưng hộp quay về Toàn Thúc các. Tiểu nha hoàn lau tủ sách thấy Thư Hương sách theo hộp thức ăn lại cầm theo bình trà, vội buông tay lau sạch sẽ đi đón, Thư Hương ngại tay nàng bẩn nhanh tránh ra mắng “Đây là cho Thế tử dùng, người dám đụng”

Hai nha hoàn nghe nói cho Thế tử dùng trong nháy mắt tối sầm mặt sợ hãi nhìn nhau. Vì hai tay Thư Hương cầm đồ, liền nói với tiểu nha đầu kia “Còn không nhanh rửa tay cầm trà cụ, không thấy trên tay ta có đồ sao?”

Người thứ hai nói chuyện tuổi lớn hơn chút, vội hoàn hồn trước, cẩn thận rửa tay sạch sẽ bưng trà cụ ra ngoài. Thư Hương bưng bình trà để lên khay nàng dẫn nàng lên lầu.

Sĩ Hành mơ hồ nghe hai người nói mặc dù không rõ ràng nhưng nghe được đại khái nháy mắt trong lòng thấu lạnh. Hắn gấp ác mộng, tay chân không thể động đậy, đầu óc tựa như ngủ tựa như không, đầu ra một thân mồ hôi lạnh.

Thư Hương nhẹ lên lầu tìm một vòng thấy Thế tử gần cửa sổ. Chỉ xem là hắn ngủ ngon Thư Hương không dám đánh thức hắn, nhẹ chân nhẹ tay để trà bánh xuống, cầm phẩm tới nhẹ khoát lên người hắn, liền ngoắc dẫn nha đầu kia xuống lầu.

Nha hoàn kia thấy Thế tử ngủ hết sức ngon, chắc không nghe thấy mình nói trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Thư Hương sợ âm thanh hai người quét dọn làm ồn Thế tử phát tay bảo các nàng về trước, trở chút quay lại. Hai nha đầu nghe hợp tâm ý, liền tục lui ra ngoài.

Nha hoàn nói chuyện ban đầu thấy không có ai vội kéo người kia hỏi “Thế tử nghe được?”

Người kia trả lời “Thế tử ngủ, chắc là không nghe thấy”

Người đầu tiên oán giận nói “Không phải người lên lầu trước nhìn xem chung quanh rồi mới xuống sao”

Người kia phản bác “Thế tử đem ghế tre dời đến bên cửa sổ, chỗ kia vừa lúc bị giá sách cản trở ta làm sao thấy được hắc? Còn nữa, theo lí mà nói lúc này lão gia ở thư phòng, thiếu gia và Thế tử đi học, ai biết hôm nay Thế tử chạy tới đây ngủ, thật dọa chết ta”

Người thứ nhất đành nói “Hi vọng Thế tử không nghe thấy” Nói xong nghiêng đầu đi người kia trong lòng cũng lo lắng lung tung suy nghĩ một lần cũng đi về.

Trong Toàn Thúy các không có âm thanh, Sĩ Hành mơ mơ màng màng ngủ, một hồi mơ thấy Nguyên Thu đội mũ phượng gả cho Hạ Tử Nghiệp, một hồi mơ thấy Nguyên Thu đi ngang qua xa xa, hắc tiến lên kéo tay Nguyên Thu ai ngờ nói không biết hắc “Người thật quá mức, dám tùy tiện kéo ta? Còn không nhanh buông ra”

Cổ Sơn vì nghĩ Tuyên ca và Nữ Nữ đi đến chơi với bọn họ một lát, nhìn bọn họ ăn điểm tâm mới chạy tới Toàn Thúy các. Thư Hương thấy Cổ Sơn tới, vội đứng lên hành lễ nói nhỏ “Thế tử ngủ thiếp trên ghế mây”

Cổ Sơn nghe vậy cau mày nói “Ghế mây sao người có thể ngủ? Chờ thức dậy cổ cũng cứng mất” Nói xong vén áo lên lau, ban đầu hắc không hình thấy Sĩ Hành, đi quanh giá sách một vòng đến cạnh cửa sổ mới thấy hắc ngủ hết sức ngon liền cười đẩy hắc “Người cũng thật bậy, nói đến đọc sách sao lại ngủ thiếp đi?”

Cổ Sơn đẩy hai cái Sĩ Hành cũng không phản ứng, Cổ Sơn vội nhìn hắc chỉ thấy mặt Sĩ Hành trắng bệch, mặt đầy mồ hôi lạnh, Cổ Sơn bị dọa sợ vội sai Thư Hương đi mời đại phu, còn sai người đi báo cho Cổ Lễ biết mình kêu hai gã sai vặt mang Sĩ Hành vào phòng mình.

Cổ Lễ nghe thấy Thế tử hôn mê bất tỉnh trong phủ mình, bị dọa sợ chết đi sống lại, vội vàng kêu mấy đại phu tốt nhất, tự mình dẫn theo đến bắt mạch cho Sĩ Hành. Mấy đại phu nghe nói là Nam Bình Vương thế tử cũng không dám qua loa, thay phiên chuẩn mạch cuối cùng kết luận là bị kinh sợ gặp gió.

Cổ Lễ xin đại phu khai phương thuốc, tự mình trong coi sắc thuốc cho người đứt Sĩ Hành một muỗng một muỗng uống. Qua nửa canh giờ Sĩ Hành tỉnh lại, lúc này Cổ Lễ mới thở phào một cái đặt mông ngồi xuống đất.

Mặc dù Sĩ Hành tỉnh Cổ Lễ cũng không dám cho hắc về Quận Vương phủ. Trước sai người hầu hạ Sĩ Hành ngủ, mình đổi xiêm áo, tự mình tới Quận Vương phủ tạ tội. Nam Bình Quận Vương nghe nói Sĩ Hành đột nhiên bệnh cũng bị kinh sợ vội lôi kéo hỏi Cổ Lễ một phen nghe nói là ngủ trưa gặp lạnh đã uống thuốc mới hơi yên tâm.

Vì lão vương phi tuổi tác đã cao, ban đầu tới Hàng Châu dưỡng lão Thánh Thượng phái ba gã thái y tùy tùng để tùy thời bắt mạch cho lão vương phi. Nam Bình Quận Vương lo lắng lão vương phi biết Sĩ Hành bị bệnh lại nóng nảy chỉ cho người lặng lẽ kêu một thái y, mình dẫn theo thái y tới Cổ phủ.

Vừa vào phòng Cổ Sơn, Nam Bình Quận Vương thấy Sĩ Hành nằm trên giường, vội sờ trán hắc. Lúc này Sĩ Hành đã uống thuốc, lại đắp chăn bông rất dày đổ mồ hôi, Cổ Sơn hầu hạ hắc uống nước nóng vài lần nên trên người không còn nóng như trước. Nam Bình Quận Vương thấy Cổ Sơn tự cầm khăn mặt vắt khô lau mồ hôi cho Sĩ Hành, trong nhà lại có mấy người đại phu canh chừng, trong lòng bất mãn với Cổ Lễ vội đi một nửa.

Thái y tỉ mỉ bắt mạch cho Sĩ Hành, nhìn phương thuốc Sĩ Hành uống hành lễ với Nam Bình Quận Vương nói “Thế tử trên người lạnh trong lòng lại có hỏa tà. Thần xem mấy vị này kê đơn thuốc không kém, rất đúng. Thế chất thế tử rất tốt, chỉ cần đúng hạn uống thuốc, an tâm tĩnh dưỡng không tới một tháng là khỏi hắc. Nhưng thế tử đổ mồ hôi không tốt hoạt động”

Nam Bình Quận Vương suy nghĩ trong chốc lát, liền nói với Cổ Lễ “Nếu như vậy, Thế tử ở chỗ người hai ngày, chờ bệnh chuyển biến tốt cho hắc trở về để lão vương phi khỏi lo lắng. Thái y trước ở chỗ này, nếu ban đêm thế tử phát nóng thái y bắt mạch cho Thế tử cũng dễ dàng”

Cổ Lễ nghe vội khom người nói “Hạ quan nhất định chăm sóc tốt cho Thế tử, xin Vương gia yên tâm” Nam Bình Quận Vương gật đầu nói “Ta giao thế tử cho người chăm sóc, người phải cẩn thận” Cổ Lễ vội đáp “Dạ”

Nam Bình Quận Vương ngồi một lúc, thấy Sĩ Hành ngủ say còn gọi thái y chuẩn mạch nghe nói không có gì trở ngại mới ngồi xe về Vương phủ. Cổ Lễ sai người dọn dẹp phòng cho thái y nghỉ ngơi, lại đến phòng

lớn sai mấy nha hoàn tay chân lạnh lẽo đến giúp một tay. Cổ Lễ cũng không dám ngủ, cả đêm không chớp mắt canh chừng, cho đến sáng Thế tử chuyển tốt. Cổ Lễ thấy sắc mặt Sĩ Hành tốt rất nhiều mắt cũng có ánh sáng lúc này mới yên tâm.

49. Chương 49: Hôn Sự Của Nguyên Dung

Sĩ Hành mở mắt nhìn trước chung quanh một vòng, Cổ Lễ lại cho là hắn đang tìm cái gì vội hỏi “Thế tử muốn gì?” Sĩ Hành nghe câu hỏi của Cổ Lễ mới lấy lại thần trí, lúc này mới nhớ Nguyên Thu đã đi Nam Kinh, liền nhắm mắt nói “Ta muốn uống nước”

Cổ Lễ sai người mang nước đến cho Sĩ Hành súc miệng, phân phó đầu bếp nấu cháo tổ yến đưa vào, thấy Sĩ Hành ăn hơn nửa chén mới yên tâm. Cổ Lễ cả đêm không ngủ hết sức mệt mỏi, hôm nay thấy Sĩ Hành đỡ hơn nhiều nên trở về ngủ. Sĩ Hành thấy Cổ Lễ đi rồi mới kéo Cổ Sơn đến bên cạnh hỏi “Khi nào Nguyên Thu muối muối trở về?”

Cổ Sơn đã lớn thêm vài tuổi, chính hắn cũng động lòng với Tử Yên cũng đã hiểu biết một chút. Hắn thấy Sĩ Hành ngã bệnh cũng không quên nhắc đến Nguyên Thu, lại nghĩ đến thường ngày Sĩ Hành thường xuyên săn sóc Nguyên Thu, liền hiểu bảy tám phần. Cổ Sơn tìm cớ muốn uống trà đuổi hết nha đầu ra khỏi phòng lúc này mới nhẹ giọng hỏi Sĩ Hành “Trong lòng huynh có Nguyên Thu?”

Sĩ Hành thấy Cổ Sơn hỏi như thế, yên lặng gật đầu chán nản nói “Ta cũng không gặt người nữa, thật ra bệnh này vì Nguyên Thu muối muối mà mắc phải”

Cổ Sơn nghe vậy kinh hãi “Sao lại nói như vậy?”

Sĩ Hành đem chuyện hôm qua nghe được thuật lại cho Cổ Sơn lại nói với Cổ Sơn “Ta vốn chỉ xem Nguyên Thu như muối muối, cũng không biết thay đổi từ lúc nào suốt ngày nghĩ đến nàng. Vốn ta muốn hỏi Nguyên Thu muối muối trong lòng có ta không để ta tính cho Quận Vương phủ đến cửa cầu thân, nhưng mỗi lần nhìn thấy muối muối đều không dám mở miệng, sợ nói chuyện lộ mồm làm muối muối sinh ghét. Ai ngờ hôm qua nghe nha hoàn nói mới hiểu e là muối muối đã cùng đính thân với Hạ Tử Nghiệp rồi. Nếu sớm biết như vậy ta nên đi hỏi nàng một phen” Hắn nói xong lại nghĩ đến một màn Hạ Tử Nghiệp nhét một cái hộp vào tay Nguyên Thu trong lòng phát ra đau đớn, yên lặng nước mắt chảy xuống.

Cổ Sơn nghe Sĩ Hành nói trong lòng như sấm chớp đánh. Hắn và Tử Yên có tình nếu Nguyên Thu gả cho Hạ Tử Nghiệp vậy kiếp này hắn và Tử Yên cũng vô duyên. Cổ Sơn suy nghĩ một lúc trong lòng cũng cảm thấy khó chịu, hắn thấy Sĩ Hành khóc mình cũng không nhịn được rơi lệ.

Sĩ Hành thấy Cổ Sơn ở bên cạnh khóc trong lòng kì quái vội lau lệ hỏi hắn “Người khóc cái gì?”

Cổ Sơn thở dài nói “Nếu huynh nói tâm sự với ta, ta cũng không dối gạt huynh, thật ra trong lòng ta có Tử Yên cô nương. Nhà chúng ta như vậy nhất định sẽ không hoá thân, nếu muối muối gả cho Tử Nghiệp, vậy ta và Tử Yên kiếp này đành vô duyên”

Sĩ Hành nghe vậy ngồi dậy “Người là huynh trưởng, nhất định trước định hôn sự cho người rồi mới đến Nguyên Thu muối muối. Trong lòng người có Hạ cô nương, chỉ bằng người nói trước với mẫu thân người, như vậy có hi vọng rất lớn”

Cổ Sơn nghe vậy vội hỏi “Làm sao mở miệng được? Nếu bị phụ thân biết không khéo chẳng được gì”

Sĩ Hành vội nói “Nếu người không nói, Hạ cô nương cho phép nhà khác cũng đừng khóc”

Cổ Sơn nghe trong bụng suy nghĩ một phen đành thở dài nói “Cũng được, chờ mẫu thân ta từ nhà cữu cữu trở về ta nói với mẫu thân”

Sĩ Hành nghe trong lòng vui trở lại cảm giác mình và Nguyên Thu lại có hi vọng. Lòng hắn bệnh tốt hơn phân nửa, trên người cũng thấy khỏe lên phát ra đói bụng liền la hét muốn ăn cơm. Cổ Sơn nghe Sĩ Hành la đói vội thu lại tâm thần đi ra ngoài gọi nha hoàn hầu hạ Sĩ Hành rửa mặt sai người bày cơm. Vì Sĩ Hành ngã bệnh nhà bếp không dám làm thức ăn nhiều dầu mỡ, chỉ lấy cháo rau nhẹ cho người đem tới. Sĩ Hành thấy cảm thấy muốn ăn, ăn hết luôn một bát lại ăn thêm chút đồ ăn mới súc miệng.

Sĩ Hành ăn cơm xong, thái y cũng đến, tới trước mặt Sĩ Hành, lại bắt mạch cho hắn. Sĩ Hành cười hỏi thái y “Như thế nào?” Thái y vội đứng dậy khom người nói “Nguyên lai là trong ngực Thế tử tích tụ thành bệnh, hôm nay Thế tử vui vẻ, tích tụ tán đi, bệnh liền khỏi”

Sĩ Hành nghe gật đầu nói “Nếu vậy ta về phủ nghỉ ngơi đi. Ở chỗ này dưỡng bệnh làm bá phụ nghỉ ngơi không được lại nhiều Cổ Sơn không thể đi học”

Cổ Sơn nghe vậy cười giữ hắn lại, thấy hắn cố ý phải đi lúc này mới sai người đi Quận Vương phủ. Không bao lâu Quận Vương phủ phái r axe ngựa đã đến, Sĩ Hành được tùy tùng đỡ lên xe ngựa còn sai người kêu Cổ Sơn đến nói nhỏ với hắn “Người phải nắm chặt” Cổ Sơn vội gật đầu đáp ứng, Sĩ Hành mới yên tâm về phủ.

Ngày mừng thọ cửu cửu Lý Túc Phong của Nguyên Thu quan viên lui tới chúc mừng rất nhiều, mỗi ngày Bạch thị đều xoay quanh, khi rảnh rỗi Lý thị đều phải giúp đỡ một chút. Mỗi ngày Nguyên Thu đều ở trong phòng biểu muội Vân Phi thêu thùa may vá. Nguyên Thu nghe nói thành Nam Kinh cực kì náo nhiệt còn hơn kinh thành, lòng muốn đi ra ngoài thưởng thức một chút. Ai ngờ Vân Phi là đại gia khuê tú điển hình, mỗi lần Nguyên Thu đề nghị Vân Phi đều khoát tay nói “Không có mẫu thân đi theo, muội không dám ra cửa” Nguyên Thu đành phải thôi.

Rốt cuộc thọ yến cũng xong, Bạch thị cầm danh mục quà tặng nhìn người làm thu thập quà tặng dè dặt đến kho hàng lúc này mới thở phào một cái. Lý thị thấy Bạch thị mệt mỏi nói với nàng “muội xem tẩu gầy không ít, nghỉ ngơi cho tốt mới được”

Bạch thị cười nói “Ta chú ý được đầu này không lo được đầu kia, thời gian thọ yến của ca ca muội cũng làm uội muội vất vả theo”

Lý thị cười nói “Tẩu tử quá khách khí. Tẩu còn nói như vậy lần sau muội không dám đến nữa” Bạch thị cười kéo tay nàng nói chuyện riêng tư, hai người nói một hồi nói đến chuyện mấy đứa trẻ. Bạch thị nói hôn sự của con mình liền hỏi Lý thị “Sơn ca nhi đã mười lăm rồi cũng nên tìm cửa hôn sự”

Lý thị nói “Đúng vậy, gần đây cả ngày muội luôn nghĩ chuyện này để cho người đi hỏi thăm cô nương nhà nào tốt. Còn có nha đầu Nguyên Dung kia, cùng năm với Cổ Sơn cũng nên cầu một cửa hôn sự cho nàng, chỉ là thân phận nàng như vậy mắt lại cao trong nhất thời cũng không tìm được nhà thích hợp”

Bạch thị nghe hừ nói “Muội cũng thật thiện tâm, muội không biết bây giờ nhà đứng đắn đều muốn hỏi thăm nữ tử có phải con vợ cả hay không. Cho dù là thứ xuất có tiếng tốt đi nữa cũng không muốn nàng ta”

Lý thị gật đầu nói “Thì vì vậy cho nên muội mới khó làm. Chỉ đành hỏi thăm người đọc sách gia thế trong sạch nghèo túng một chút cũng không sao cùng lắm thì giúp đỡ vài lượng bạc thôi, tẩu nếu biết nhà nào thích hợp uội biết nhé”

Bạch thị nghe cười nói “Nếu vậy, ta giúp muội lưu ý, phải định hôn sự của nàng cho nhanh mới được. Nếu muội để lâu, có khi bị người huyền thuyên ra tiếng xấu”

Lý thị cười nói “Cũng phải vì để ý cái này. Định xong cho nàng muội cũng tốt tìm cho Nguyên Thu một nhà tốt”

Bạch thị cười nói “Cháu ngoại gái bộ dáng tính tình đều cực tốt, tương lai không biết nhà nào tốt phúc lấy được nàng”

Lý thị cười nói “Thật ra thì chuyện của nàng muội đã có tính toán, chỉ là huynh tử chưa định không tiện nói đến chuyện của nàng”

Lý thị nói chuyện một lúc với tẩu tử trong lòng thật sự gấp gáp hôn sự của Nguyên Dung, ngày người thêm mấy ngày lại dẫn Nguyên Thu về Hàng Châu.

Cổ Lễ thấy Lý thị về tất nhiên là vui mừng hết sức, buổi tối cho Lý thị uống hai chén cùng nhau đi ngủ. Hai vợ chồng tiểu biệt thắng tân hôn có một phen tự vị khác. Xong chuyện, Lý thị rửa sạch thân mình cho Cổ Lễ, bản thân cũng rửa sạch sẽ liền nằm trong ngực hắn nói về hôn sự của Nguyên Dung.

Cổ Lễ nghe vậy trầm ngâm một lúc liền nói với Lý thị “Nếu như vậy người hỏi thăm nhiều một chút không câu nệ nghèo hèn nhưng nhân phẩm phải tốt” Lý thị đáp ứng, Cổ Lễ thấy Lý thị cười khóe mắt mang theo

mị hoặc trong lòng động dậy cuối đầu hôn nàng.

Ngày thứ hai, Lý thị đã nhờ người thăm hỏi nhà nào thích hợp. Trương di nương nghe được tiếng gió, vội chạy tới Nguyên Dung ập xuống hỏi nàng “Phu nhân đính hôn cho con, con có biết không?”

Nguyên Dung nghe kinh hãi vội nói “Ta đương nhiên không biết, di nương có biết là nhà nào không?”

Trương di nương lắc đầu nói “Nghe nói còn chưa định xuống. Ta hỏi con, con và Thế tử thế nào?”

Nguyên Dung nghe e thẹn nói “Ta là một cô nương, có thể thế nào được? Cũng chỉ là đưa vài lần bánh trái thôi. Sau này Thế tử bị bệnh cũng không tới cửa nữa, ta cũng không có cơ hội thấy hắn. Thật ra thì không đối gặt di nương, ta thấy Thế tử đối với ta vô cùng chán ghét, ta đã không có tâm tư đó từ sớm rồi”

Trương di nương nghe đành thở dài nói “Người cũng thật ngốc, thế nào không làm được cho người ta vui đã cho người ta phiền người trước”

Nguyên Dung nghe thấp đầu xuống một hồi lâu mới nói “Là ta quá nóng lòng. Nếu mẫu thân thay ta thu xếp hôn sự ta cũng không đi nghĩ đến mấy thứ kia, định nhà nào thì nhà đấy thôi”

Trương di nương thấy Nguyên Dung một bộ dạng vẻ mặt uể oải trong lòng tức giận, lấy tay chỉ nàng hai cái, vội vàng chạy đến phòng lớn.

Lý thị thấy Trương di nương đến liền giương mắt hỏi nàng “Ta không ở đây một tháng, các người có an phận không?”

Trương di nương thấy mặt mày Lý thị như ngậm xuân trong lòng ghen tị. Vốn cho là phu nhân không ở nhà mình có thể được sung hạnh nhiều hơn ai ngờ Cố Lễ tổng cộng cũng không đi đến mình được hai lần, ngược lại Lâm di nương vẫn nhiều hơn mình hai lần.

Trương di nương thấy Lý thị hỏi như thế liền cố ý nói “Phu nhân còn không biết tiện thiếp sao, xưa nay trung thực không giống họ Lâm kia, thừa dịp phu nhân không ở nhà quyến rũ lão gia. Phu nhân không ở nhà một tháng nàng kéo lão gia đi viện nàng bốn ngày đấy. Buổi sáng lão gia đi nha môn tiểu tiện nhân này ở nhà ngủ mặt trời lên ới thức dậy, suốt ngày cũng không thèm thừa may vá chỉ lo chung quanh chạy loạn”

Lý thị nghe cũng không nói gì chỉ uống trà. Trương di nương liếc trộm mặt Lý thị nhưng không nhìn ra hỉ nộ. Lý thị uống vài ngụm trà rồi để trà xuống nói “Ta không ở trong phủ, các người nên thay ta tỉ mỉ hầu hạ lão gia, nhưng dùng mảnh lưỡi lưỡi biếng cũng không được. Lúc trước ta đau lòng các người viện ở xa không cho các người tới lập quy củ ai ngờ làm cho các người học được lưỡi biếng. Nếu như vậy, người và Lâm thị mỗi ngày nên đến chỗ ta lập quy củ đi. Người ở trong phủ nhiều năm, Lâm thị mới vào tuổi lại nhỏ người nên dạy bảo Lâm thị nhiều chút tránh cho người ta nói trong phủ chúng ta không có quy củ”

Trương di nương nghe vậy hừ lạnh nói “Phu nhân không biết, Lâm thị xưa nay rất ngạo mạn sao lắng nghe ta cho được”

Lý thị nói “Nói đúng ra nàng cũng phải gọi người một tiếng tỉ tỉ, làm gì có đạo lí trợn mắt với người? Người chỉ để ý đi dạy nàng, nếu nàng không nghe người chỉ việc nói với ta, ta thay người làm chủ”

Trương di nương nghe xong vui mừng hơn hờ trở về cũng quảng việc hôn sự của Nguyên Dung ra sau ốt, chỉ nghĩ sửa trị Lâm thị như thế nào.

Lý thị từ lúc nói hôn sự của Nguyên Dung với Cố Lễ, mình cũng lưu tâm cho bà mối hỏi giúp nàng nhà nào thích hợp.

Tôn bà tử cười nói “Đúng lúc ta biết mấy nhà rất được nói cho phu nhân nghe. Đồng Lư huyện, huyện thừa Vương lão gia tân nhiệm vừa đúng muốn kết hôn một nàng dâu mặc dù tuổi lớn một chút cũng chưa cưới vợ bao giờ. Lúc trước hắn một lòng đi học chỉ lo đi thi làm quan cho nên chậm trễ hôn sự”

Lý thị nghe hỏi nàng “Người nay bao nhiêu tuổi? Trong nhà còn có ai?”

Tôn bà tử nói “Vương lão gia năm nay hai mươi hai trong nhà phụ mẫu đều còn lại có một đôi đệ muội chắc hẳn cũng là người có phúc. Mặc dù Vương lão gia năm nay chỉ là tiểu quan bát phẩm nhưng cưới làm chánh thất hẳn là người có tiền tới chắc chắn không mấy năm có thể thăng lên”

Lý thị gật đầu một cái liền hỏi nàng “Còn người nào thích hợp nữa không?”

Tôn bà tử cười nói “Còn có một thân hào nông thôn nhà cực kì có tiền, nguyên phối ốm chết năm ngoài, lão gia thân hào nông thôn này muốn tìm một kẻ thất”

Lý thị nghe liền lắc đầu nói “Thân hào nông thôn thô bỉ nên chọn người đọc sách được hơn nghèo khó một chút không sao nhưng nhân phẩm phải tốt”

Tôn bà tử nghe cười nói “Phu nhân nói đúng, trong thành Hàng Châu có một Vương tú tài học vấn rất tốt người cũng trẻ tuổi chỉ là không phụ không mẫu chỉ có một mình mà sống”

Lý thị nghe cũng thấy không tốt lắm liền muốn thương nghị với Cố Lễ một chút chỉ nói với ma ma này nàng muốn lưu ý một tí liền tiễn nàng.

Nguyên Thu về nhà nghỉ ngơi hai ngày mới sai Chức Mộng mở hộp ra, Nguyên Thu đem lễ tặng phân ra sai người đưa đi cho Tử Yên, Cố Sơn, Nguyên Dung.

Sĩ Hành từ lúc hiểu tâm ý của mình lại thấy không thấy được Nguyên Thu ngày qua thật khó khăn, mỗi ngày ở trong Quận Vương phủ trông ngày Nguyên Thu về. Nguyên Thu chỉ đi một tháng, Sĩ Hành lại cảm thấy giống như một trăm năm. Thật vất vả nghe nói Nguyên Thu trở về lại tặng quà chung quanh, Sĩ Hành vội đối y phục vội vã tới Cố phủ.

50. Chương 50: Ý Nghĩa Của Nguyên Thu

Nguyên Thu đang ở trong nhà nhìn nha hoàn chỉnh lại hòm xiềng, liền nghe tiểu nha đầu báo Thế tử tới, khuê phòng Nguyên Thu tất nhiên không có phương tiện cho Sĩ Hành đi vào, bọn nha hoàn đành để Sĩ Hành ngồi phòng ngoài. Sĩ Hành ngồi không yên nghĩ muốn lập tức gặp ngay Nguyên Thu trong lòng thấp thỏm, khẩn trương lòng bàn tay đều là mồ hôi.

Ước chừng qua một chung trà, Nguyên Thu từ bên trong chậm rãi ra ngoài, Sĩ Hành nghe bước chân vội quay đầu nhìn lại, thấy Nguyên Thu mặc trên người áo hồng hơi cũ bên dưới là chiếc váy thanh thủy trên mặt nhàn nhạt một tầng phấn làm khuôn mặt nhỏ nhắn càng trắng nõn, mi mục thanh thoát.

Sĩ Hành vốn là một bụng lời nói thấy Nguyên Thu một câu cũng nói không ra, chỉ kinh ngạc nhìn nhìn nàng. Nguyên Thu thấy hần như vậy liền cười hỏi “Sĩ Hành ca nhìn muội làm gì? Chẳng lẽ muội mặc ngược xiêm y?”

Sĩ Hành nghe Nguyên Thu nói thần trí mới tìm về được đỏ mặt cúi đầu lấy tay bưng trà, mượn cớ che giấu lòng cuống cuống của mình. Nguyên Thu thấy Sĩ Hành đã uống hết trà mà đầu chưa ngẩng lên liền cười hỏi nha hoàn “Trà này tốt vậy sao? Sợ trà lạnh rồi còn không nhanh thay trà mới cho Thế tử?”

Nha hoàn vội đáp cười khanh khách đổi ly trà, Sĩ Hành đành để ly trà xuống tùy nha đầu kia đi thu thập lại bưng trà mới lên để đó. Nguyên Thu thấy Sĩ Hành chỉ ngồi đó cúi đầu không nói lời nào liền hỏi hần “Sĩ Hành ca tìm muội có gì sao?”

Sĩ Hành nhìn hai mắt há miệng không thốt nên lời. Nguyên Thu thấy hần như vậy trong bụng cảm thấy kì quái chỉ cười nhìn hần. Sĩ Hành thấy vậy đành mở miệng không ngờ há miệng nửa ngày cũng là “Hôm nay lạnh muội ra ngoài sao không mặc áo choàng?”

Nguyên Thu cười nói “Từ viện ra đây đường gần muội lười mặc. Nhưng Sĩ Hành ca phải mặc nhiều chút mới đúng, muội nghe nói lúc trước huynh bị bệnh? Giờ đã đỡ chưa?”

Sĩ Hành gật đầu nói “Đã hết rồi, phiền muội lo lắng”

Nguyên Thu nói “Từ nhỏ huynh tập võ đứng ra thể chất cũng không kém, sao lại đột nhiên bị bệnh nặng như vậy? Hôm qua muội nghe nói bệnh rất nặng dọa muội sợ”

Sĩ Hành nghe liếc nàng một cái nói “Đã vậy sao muội không sai người đến hỏi ta khỏe chưa? Còn nữa, ta nghe nói muội tặng quà ọ người sao không tặng ta?”

Nguyên Thu nghe che miệng cười “Huynh là Thế tử đấy, chẳng lẽ còn không biết quy củ? Muội là nữ tử chưa chồng lại không thân với huynh làm sao dám sai người đi hỏi thăm huynh. Người ta nghe không phải bán tán sao. Về quà tặng tự nhiên có phần huynh nhưng không tốt đưa đến phủ thôi. Huynh luôn đến đây tự đi lấy không phải tiện nghi.” Nói xong đem hộp vẫn ôm trong ngực cho hắn “Huynh xem đây có phải quà tặng không?”

Sĩ Hành thấy Nguyên Thu có chuẩn bị quà ọ, cười vội vàng mở ra, bên trong cũng là bốn loại giấy bút mực, Nguyên Thu cười nói “Mặc dù không quý như thường ngày huynh dùng nhưng cũng là muội dùng bạc riêng mua mong rằng Sĩ Hành ca không ngại”

Sĩ Hành vội cười ôm hộp vào ngực nói “Không ngại không ngại! Rất tốt! Rất tốt!”

Nguyên Thu thấy thế cười nói “Muội nói, Sĩ Hành ca như thế nào vội vàng đến đây thì ra là đòi quà”

Sĩ Hành muốn đem tâm sự nói với Nguyên Thu ai ngờ trượng miệng nửa ngày lại vẫn nói không ra chỉ đỏ mặt nhìn Nguyên Thu. Nguyên Thu thấy Sĩ Hành hôm nay ngôn hành cử chỉ cực kì khác trước kia, lại vẻ mặt nhún nhúm, trong lòng liền hiểu hơn phân nửa. Nàng sống hai đời sao không tình yêu đầu tiên của nam tử tuổi trẻ. Nhưng thường ngày đối với chuyện tình cảm Sĩ Hành cái hiểu cái không nàng cũng đối với hắn như người thân. Hôm nay Sĩ Hành thông suốt tình cảm của mình, Nguyên Thu lại không biết đối mặt với hắn ra sao.

Nguyên Thu mang theo trí nhớ sống lại làm người sinh ra trong nhà quan lại đối với thế gia trạch môn tranh đấu rất rõ ràng. Hôm nay Sĩ Hành là Thế tử, sau này là Quận Vương phạm là người ai không nghĩ đến nhét nữ nhi nhà mình vào Quận Vương phủ. Sĩ Hành về sau cũng giống phụ thân hắn thê thiếp thành đàn cho dù mình và hắn có tình cảm thiếu niên nhưng có thể duy trì mấy năm. Nếu vậy chi bằng mình chặt đứt không dính dấp gì đến Sĩ Hành nữa, về sau tìm người gia thế đơn giản chút gả đi cả đời cũng nhẹ nhõm.

Sĩ Hành thấy Nguyên Thu chỉ uống trà không nói chuyện với mình trong lòng nóng nảy liền hỏi nàng “Sao mới một tháng không thấy, muội lạnh nhạt với ta rất nhiều”

Kể từ lúc trong lòng Nguyên Thu nghĩ như vậy trên mặt làm bộ như nhàn nhạt cũng không nhìn hắn mở miệng nói “Muội suy nghĩ, muội đã lớn cũng nên nghiêm túc học thêu thùa may vá”

Sĩ Hành cười nói “Không phải mỗi ngày muội đều thêu thùa may vá sao? Ta nghe nói đồ của Nữ Tử và Tuyền ca đều là muội làm”

Nguyên Thu cười nói “Đó chỉ là một ít thôi, không thể xem như thật được. Nếu Sĩ Hành ca thật khỏe lên rồi cũng nên đi học muội muốn về thêu thùa may vá trước”

Sĩ Hành thấy cử chỉ của Nguyên Thu chợt cổ quái không khỏi âm thầm suy đoán: Cho tới giờ Nguyên Thu chưa bao giờ đối đãi với ta như vậy, chẳng lẽ nàng thật muốn đính thân với Hạ Tử Nghiệp sao?. Hắn nghĩ đến đây trong lòng phát sợ hãi, đưa tay kéo Nguyên Thu.

Nguyên Thu bị Sĩ Hành kéo nhất thời đỏ mặt lại không dám cứng rắn thoát ra sợ nha đầu thấy chỉ đành nhỏ giọng quát “Sĩ Hành ca làm gì vậy?”

Sĩ Hành nhìn mắt Nguyên Thu nói “Ta chỉ muốn nói với muội một câu”

Nguyên Thu nghe vậy thả tâm mắt xuống “Không phải huynh đã nói rồi sao?”

Sĩ Hành nghe mắt đỏ lên nhìn chằm chằm nàng nói “Chẳng lẽ trong lòng muội ta một chút phân lượng cũng không có?”

Nguyên Thu nghe vậy không khỏi hết hồn, tính tình Sĩ Hành không câu nệ đối với nàng vẫn dịu dàng che chở, đời này nàng từ nhỏ đến lớn đã gặp vài nam tử. Vô luận tướng mạo tính tình Sĩ Hành đều đứng đầu, nếu là nói không động lòng với hắn cũng là việc không thể chỉ là nàng suy nghĩ hết thấy như vậy đều là di Quận Vương phủ phức tạp. Nguyên Thu không có tự tin có thể yêu người tương lai có thể thiếp thành đàn.

Sĩ Hành thấy Nguyên Thu cố chấp nghiêng đầu không nhìn mình chỉ đành buông lỏng tay, hít một tiếng quay người chạy ra ngoài. Nguyên Thu cúi đầu thở dài cũng đi về phòng nhưng nàng không còn tâm tình dọn dẹp hòm xiềng nữa nằm dài trên giường lấy mền đắp kín mặt.

Sĩ Hành từ chỗ Nguyên Thu đi ra ngoài cũng không đi tìm Cố Sơn cưỡi ngựa về Quận Vương phủ. Cố Sơn nghe nói Sĩ Hành tới phủ, liền thu thập bánh trái chờ hân, ai ngờ qua nửa canh giờ cũng không thấy bóng dáng hân liền kêu gã sai vặt lại hỏi. Gã sai vặt đi thăm dò trở lại nói cho Cố Sơn “Nghe nói Thế tử vừa gặp tam cô nương, hai người cãi lộn vài câu, Thế tử liền thở phò phò trở về”

Cố Sơn nghe trong lòng ngạc nhiên nói “Nguyên Thu xưa nay ồm thỏa, cho đến bây giờ đối đãi mọi người đều nhường ba phần lễ chưa bao giờ tranh cãi với ai. Mà Sĩ Hành trước giờ cũng nhường nhịn Nguyên Thu có cái gì tốt cũng đưa cho Nguyên Thu. Hai người kia sao lại cãi vã?”

Gã sai vặt thấy Cố Sơn bộ dạng nghi ngờ liền cười nhạo nói “Không bằng thiếu gia đi Quận Vương phủ hỏi Thế tử một chút là biết?”

Cố Sơn rung đầu nói “Nam Bình Quận Vương phủ thiệp thối quá nhiều suốt ngày đầu không ngừng đi không chừng lại gặp chuyện gì làm cho người ta mất mặt cũng không tốt”

Gã sai vặt nghe đành cười nói “Vầy thiếu gia hỏi tam cô nương một chút”

Cố Sơn cười nói “Muội muội ta xưa nay có chủ ý, mặc dù trên mặt nàng đối với việc gì cũng nhàn nhạt nhưng nội tâm lại là chuyện giả bộ thôi. Thôi, nữ hài tử không tránh khỏi có chút tiểu tính tình, Thế tử vừa khỏi bệnh trong lòng cũng không tốt để ý bọn họ làm gì, hai ngày nữa là tốt rồi” Nói xong cầm sách đọc cũng không để ý chuyện hai người bọn họ.

Lại nói Sĩ Hành về đến nhà càng nghĩ trong lòng càng không tốt liền vào nhà nằm xuống. Quận Vương phi nghe nói Thế tử xuất phủ đi một vòng về nhà sắc mặt liền thay đổi trong lòng hoảng sợ liền cho người đi đến viện Sĩ Hành. Sĩ Hành thấy Quận Vương phi tới tinh thần thiếu thiếu đứng lên ứng phó một phen.

Hai mẫu tử đang nói chuyện thì có người tới báo “Vương di nương và Ngô di nương cãi vả hai người đánh nhau loạn một đoàn”

Quận Vương phi nghe hừ lạnh nói “Ngô muội muội xưa nay có tri thức hiểu lễ nghĩa nhất định là Vương thị lại điêu ngoa ta đã nói nữ nhi tiểu phụ có thể nuôi dạy ra thứ tốt gì Vương gia lại không tin”

Sĩ Hành nghe đành an ủi Quận Vương phi nói “Mẫu thân bớt giận không đáng vì họ mà tức”

Quận Vương phi thở dài nói “Con ta, người là không biết những năm gần đây ta vì những cơ thiệp này của phụ thân người mà tức giận không đâu, người người đều nhìn đến thân phận cảnh tượng thể diện Quận Vương phi của ta, nhưng không biết trong lòng ta khổ hết sức”

Sĩ Hành nghe vội nói “Phụ thân chắc chắn biết nỗi khổ tâm của mẫu thân”

Quận Vương phi khoát tay nói “Ta chỉ hận mình sanh ra trong nhà phú quý, người xem những nhà nghèo kia, mặc dù kham khổ chút nhưng cũng được phu quân tương thân tương ái làm cho người ta thật hâm mộ”

Sĩ Hành nghe vậy kinh ngạc một lúc, trước kia Quận Vương phi không nói mấy lời này trước mặt Sĩ Hành, thứ nhất hân còn nhỏ thứ hai cũng là sợ trong lòng hân có trở ngại với phụ thân. Hôm nay mặc dù Nam Bình Quận Vương không sủng ái tiểu nữ của tiểu phụ như trước nhưng cũng đem biểu muội của mình đẩy đi. Mặc dù nói Ngô thị là mình đưa vào phủ để chèn ép Vương thị, nhưng mỗi ngày thấy nàng sắc mặt ngậm xuân mình cũng hết sức khổ sở. Cũng may Ngô thị biết tính mạng bản thân và phụ mẫu nắm giữ trong tay Quận Vương phi cho dù được cưng chiều ở trước mặt Quận Vương phi cũng là cúi mi cụp mắt.

Hôm nay tính ra kể từ lúc Ngô thị vào hậu viện Nam Bình Quận Vương có hai tháng không ở chỗ Quận Vương phi ngủ lại, mỗi đêm Quận Vương phi lấy lệ rửa mặt, hôm nay lại nghe hai người kia đánh nhau, nhất thời giận nhẹn không được trước mặt Sĩ Hành nói vài câu.

Người kia rủ tay đứng ở cửa vẫn còn chờ chỉ thị của Quận Vương phi, Quận Vương phi hơi trầm ngâm “Đi nói cho Vương gia, Vương thị ghen ghét Ngô thị được sủng ái vùng tay với nàng. Nói ta không thoải mái đang ngủ trong nhà để Vương gia tự xử lý đi”

Người kia nghe vội lui ra ngoài, đến thư phòng tìm Nam Bình Quận Vương, đem lời Quận Vương phi dạy nói một lần. Lúc đầu Nam Bình Quận Vương cười Vương thị về phủ là thấy nàng tính tình tự nhiên thiên chân vô tà. Chỉ là mấy năm sống trong phú quý, ưu điểm của Vương thị bị vinh hoa trong phủ phai nhạt hết, Nam Bình Quận Vương chính là có mới nới cũ dừng nói tới Ngô thị nhỏ nhắn động lòng người lại hiểu được tiến lùi liền dần dần chèn ghét Vương thị, những ưu điểm của Vương thị giờ ở trong mắt Quận Vương cũng là lỗ mãng không chịu nổi.

Nam Bình Quận Vương nghe nói Vương thị đánh Ngô thị, trong bụng cực hận, nhất thời kêu người đưa Vương thị đến trang tử ngoài thành. Lại đem nhi tử Vương thị sinh đưa cho Quận Vương phi để nàng tự mình nuôi dưỡng. Quận Vương phi đang ghét nam hài này bị Vương thị cưng chiều không có giới hạn, không muốn nuôi làm gì còn dạy hấn. Lợi dụng lí do trên người không tốt đưa đến chỗ Ngô thị.

Bản thân Ngô thị cập kê không bao lâu, nam hài hai tuổi này nuông chiều hư suốt ngày khóc rống. Ngô thị mới một ngày liền phiền không được, cho bà vú mang đến trước viện ở. Kết quả không biết sao mới vài ngày đứa nhỏ bị bệnh, Ngô thị chỉ coi là hấn cố tình cũng không để ý hấn. Quận Vương phi lại trốn trong phòng giả bộ không đi thăm nom, kết quả không quá hai ngày đứa nhỏ liền chết.

Nói đến con cháu của Nam Bình Quận Vương cũng đơn bạc chút, trừ Sĩ Hành là con тари trưởng ra những thiếp thất khác đều sinh nữ nhi, thật vất vả Vương thị sinh được một con trai cho Ngô thị nuôi hai ngày thì nuôi chết rồi, nhất thời đau lòng không dứt nhất thời oán trách Ngô thị một phen, Quận Vương phi lúc này dưỡng tốt bệnh làm chủ phạt Ngô thị đóng cửa suy nghĩ ba tháng. Nam Bình Quận Vương trong lòng giận Ngô thị cũng không để ý nàng cầu cạnh, mỗi ngày đi phòng Quận Vương phi nghĩ ngợi.

Sĩ Hành vì trong lòng không tốt từ đó về sau cũng không tới Cổ phủ nữa, một mực tĩnh dưỡng trong nhà chính mắt nhìn thấy mẫu thân đấu pháp với thiếp thất. Xưa nay Sĩ Hành ấu thân thật xuất trần lại không ngờ Quận Vương phi từ lúc trước vài chục năm tranh đấu trở nên không từ thủ đoạn nào. Sĩ Hành cảm thán một phen trong lòng có chút tỉnh ngộ.

Cổ Sơn thấy Sĩ Hành mười mấy ngày vẫn không đến, liền gửi thiếp mời hấn uống rượu. Sĩ Hành mới cảm thấy một chút ý nghĩ của Nguyên Thu đang muốn ở nhà suy nghĩ tỉ mỉ một phen, lợi dụng ngày sinh tháng sau của lão Vương phi chuẩn bị lễ, tuyệt Cổ Sơn.

Trong Cổ phủ, Lý thị đang chuẩn bị thọ lễ cho lão Vương phi một phen bận túi bụi, Nguyên Thu giúp nàng cho ý kiến không ít. Vì tham gia thọ yến của Vương phi không được qua loa, Lý thị còn gọi Tú Lâu đến may ình và Nguyên Thu may bộ xiêm áo.

Trong nháy mắt đã đến tháng mười hai, đến ngày sinh lão Vương phi, Nguyên Thu theo Lý thị ngồi lên xe ngựa đến Quận Vương phủ.

51. Chương 51: Thọ Yến Lão Vương Phi

Wương phi

Cổ Sơn theo Cổ Lễ vào cửa chính Quận Vương phủ, xe ngựa Lý thị và Nguyên Thu đã sớm dừng ở cổng phụ. Cửa phụ đã sớm có ma ma chờ đợi thấy mẹ con Lý thị tới vội cười đón hai người vào ở cửa khác có nha hoàn mama dẫn đường.

Lúc này đã tháng mười hai thời tiết càng ngày càng rét lạnh, vì vậy mà chỗ chiêu đãi nữ quyền không ở trong vườn mà là trong phòng khách đặt vài cái bàn, có đặt thêm lò sưởi. Ngày mừng thọ lão Vương phi, tới chúc thọ hơn phân nửa là gia quyến của quan viên đều quen thuộc với nhau. Lý thị dẫn Nguyên Thu vào đã thấy không ít người đã đến liền cười chào hỏi nhau. Tử Yên đang ngồi thấy Nguyên Thu tới vội ngoác nàng lại cùng nàng nói chuyện.

Mọi người đang ngồi nói không bao lâu Quận Vương phi đỡ lão Vương phi vào. Đám người Lý thị vội đứng lên đợi lão Vương phi ngồi trên ọi người đến chúc thọ, mới tự ngồi xuống.

Lão Vương phi thấy người đến đông đủ trong lòng cực kì vui mừng kêu cái này đến xem một chút gọi cái kia đến ngó thể nào. Nguyên Thu và Tử Yên đang ngồi nói chuyện với nhau liền nghe lão Vương phi ngoắc nói “Cô nương mặc áo hồng khắc trăm hoa bướm kia là cô nương nhà ai? Tới đây ta nhìn một chút” Nguyên Thu nghe vậy vội đi tới trước mặt lão Vương phi hành lễ.

Lão Vương phi nhìn tỉ mỉ Nguyên Thu cười nói “Ta tưởng ai, thì ra là Tam nha đầu Cổ gia, có mấy ngày không thấy nha đầu này càng thấy có dấu hiệu phát ra mãnh nhân”

Quận Vương phi cười nói “Đúng vậy, Cổ phu nhân thật có phúc khí, có nữ nhi thướt tha như vậy ta thật hâm mộ”

Mọi người nghe vội phụ họa theo khen Nguyên Thu dáng dấp đẹp. Lý thị nghe vội đứng lên khiêm tốn một phen, lúc này nghe nha hoàn báo lại nói “Thế tử đang ở cửa muốn mời rượu thái phi. Nhưng ở đây nữ quyến đông đảo sợ tự tiện đi vào không hợp quy củ vì vậy chờ thái phi nương nương chỉ thị”

Lão Vương phi nghe cười nói “Đều là trẻ nhỏ nhà mình sao ra nhiều quy củ như vậy, Nếu vậy, để cho hấn vào đi. Ta lại không thể không uống nhiều thêm hai li rượu” Nha đầu kia nghe mời Thế tử đi vào. Nguyên Thu vốn đang đứng phía dưới lão Vương phi, nghe lão Vương phi nói gọi Thế tử đi vào, nhất thời đứng ở đó đi không được ở không xong, con mắt thiết tha mong chờ lão Vương phi ỉnh trở về chỗ. Ai ngờ lão Vương phi giống như quên nằng, nhìn ngoài cửa thấy Thế tử cười khanh khách đi vào thỉnh an.

Nguyên Thu từ Nam Kinh trở về chỉ gặp Sĩ Hành một lần rồi không có tin tức gì của hấn lúc này nghe tiếng bước chân của Sĩ Hành, Nguyên Thu không khỏi ngẩng đầu lên lên liếc nhìn hấn một cái mặt đỏ lên. Thì ra hôm nay Sĩ Hành mặc áo thêu trăm hoa bướm đỏ thắm trên tay áo, màu sắc xiêm áo cùng hình dáng thêu cực kì tương tự với Nguyên Thu. Hai người đứng gần giống như cố ý làm cùng một dạng.

Lão Vương phi nhìn nhìn Sĩ Hành lại nhìn nhìn Nguyên Thu, nghiêng đầu nói với Quận Vương phi “Người xem hai đứa bé này, đều mặc hồng y, cũng đều môi hồng răng trắng giống như kim đồng ngọc nữ bên cạnh bồ tát”

Nguyên Thu nghe đầu thấp xuống, Sĩ Hành cười tủm tỉm nhìn Nguyên Thu thì lễ “Nguyên Thu muội khỏe không?” Nguyên Thu thấy thế chỉ đành đáp lễ lại lúc đứng dậy không ai chú ý hung hăng trợn mắt nhìn Sĩ Hành một cái. Sĩ Hành chỉ cười nhìn nằng nhưng không tức giận. Nguyên Thu bất đắc dĩ chủ động cáo lỗi với lão Vương phi đến ngồi bên cạnh Tử Yên.

Lão Vương phi cười nói với Sĩ Hành “Không phải người muốn mời ta uống rượu sao, sao không rót rượu đến?” Sĩ Hành vội ngoắc nha hoàn bưng rượu đi lên tự tay rót một chén đưa lão Vương phi uống lại nói cất tường nịnh nọt lão Vương phi một phen.

Lão Vương phi uống rượu lời kéo Sĩ Hành cười nói “Người được cái miệng ngọt, còn không nhanh ra ngoài tiếp khách, lẫn vào chúng ta còn ra cái dạng gì” Sĩ Hành vội nói “Con bồi tỗ mẩu một chút lại ra” Lão Vương phi nghe vậy phát tay nói “Bên ngoài còn có khách, người nhanh đi đi, ta ở đây không cần người phục vụ” Sĩ Hành đành đứng dậy cáo từ, liền xoay người đi ra ngoài, khi đi qua Nguyên Thu bước chân chậm lại lên lên nhìn Nguyên Thu vài lần. Nguyên Thu chỉ làm như không biết quay đầu không để ý tới hấn.

Nguyên Thu thấy Sĩ Hành đi ra ngoài mọi người không chú ý tới mình nữa mới thở phào nhẹ nhõm. Để che giấu sự thất thố của mình Nguyên Thu vội uống rượu nói chuyện với Tử Yên. Không bao lâu Nguyên Thu thấy mặt mình nóng lên lại thấy lò sưởi ở trong phòng rất khó chịu liền lẳng lẽ gọi Chúc Mộng bồi mình đi hóng mát. Chúc Mộng lấy áo khoát lông thú phủ thêm cho Nguyên Thu đỡ nằng ra khỏi buồng lò sưởi. Mọi người chỉ xem nằng như đi vệ sinh cũng không quản nằng tự đi nịnh nọt lão Vương phi, Quận Vương phi không để ý đến.

Thường ngày Nguyên Thu cũng đến Quận Vương phủ vài lần biết gần đây có mấy gốc mai lúc này mùa đông khắc nghiệt nghĩ hồng mai nở nhất định cực tốt, vì vậy dẫn theo Chúc Mộng vào rừng mai.

Sĩ Hành mời rượu lão Vương phi đi ra, trước quẹo vào nhà vệ sinh, nha hoàn đem nước nóng cho hấn rửa tay làm hơi chậm trễ một chút. Sĩ Hành lau sạch tay vội vã đi ra sảnh trước. Mới vừa đi đường vòng tới liền thấy một người khoát áo hồ li đi ra dẫn nha hoàn hướng rừng mai bên kia đi qua. Sĩ Hành quen biết

Nguyên Thu mấy năm, sao không nhận biết được hình dáng Nguyên Thu. Hắn thấy Nguyên Thu dẫn theo Chức Mộng ra ngoài nội tâm vui vẻ, bước nhanh theo hướng Nguyên Thu đi tới.

Nguyên Thu nhìn từng nhóm từng nhóm hồng mai trên cây, liền cười nói với Chức Mộng “Người xem hồng mai nhà hắn, sao hình dáng đẹp hơn nhà ta? Chức Mộng, người nhìn xem cây hồng mai kia thật kì quái, hoa mai khác đều năm cách sao gốc mai kia là sáu cánh, thật kì”

Chức Mộng còn chưa trả lời liền nghe sau lưng có người nói “Đây là Tổng mai nổi danh, phụ thân đi Kì Sơn xin phương trượng một cành hoa về tìm người trồng” Nguyên Thu nghe thanh âm vội quay người lại chỉ thấy một thiếu niên mặc áo choàng da cáo màu đỏ không phải Sĩ Hành thì là ai?

Nguyên Thu thấy Sĩ Hành, mặt hơi đỏ phỉ đầu xem hoa mai trong miệng thì hỏi hắn “Không phải huynh đến tiền sảnh uống rượu sao? Sao lại đến đây?”

Sĩ Hành cười nói “Ta đổi xiêm áo, đi ra vừa quay đầu nhìn thấy muội thật là duyên phận”

Nguyên Thu nghe nhin không được cười ra tiếng, quay đầu nói hắn “Huynh học điệu dáng của ai? Không sợ làm người ta nghe đi kiện huynh sao?”

Sĩ Hành thấp đầu nói “Ta cũng không có gì phải sợ, chỉ sợ muội không để ý đến ta”

Nguyên Thu nghe vậy đành thở dài nói “Huynh tội gì như vậy?”

Sĩ Hành thở dài, nghiêng đầu nhìn Chức Mộng nói “Người ra cánh rừng bên ngoài xem chừng đi, nếu xa xa nhìn thấy bóng người liền vào nói với ta một tiếng” Chức Mộng đáp lời, ánh mắt ngấm trộm Nguyên Thu, nàng thấy Nguyên Thu không có ý phản đối vội cúi đầu lui ra bên ngoài.

Sĩ Hành từ từ đi tới trước mặt Nguyên Thu tỉ mỉ nhìn nàng một lúc nhẹ giọng thở dài nói “Sao muội gầy như vậy?”

Nguyên Thu nghe giọng tay lên sờ sờ gò má “Muội không thấy, chắc thoa phấn lên mới thấy gầy”

Sĩ Hành nghe giọng mắt nhìn Nguyên Thu cười nói “Ta nói hôm nay sao rạng rỡ hôm mọi ngày mấy phần thì ra là do thoa phấn. Lại nói muội không còn nhỏ là nên ăn mặc cho đẹp. Hôm trước ta nghe người ta nói có mấy loại phấn bào chế đều làm từ cánh hoa dùng lại đẹp lại thơm, để ta cho người đưa uội vài hộp?”

Nguyên Thu chỉ ừm một tiếng lại đưa tay đi sờ cánh hồng mai. Sĩ Hành thấy Nguyên Thu nửa ngày không phản ứng đi tới gần Nguyên Thu một bước nhỏ giọng nói “Ta biết nói những lời này là bôi nhọ muội. Nhưng giấu nó trong lòng ta là một khối tâm bệnh. Hôm nay không có người khác ta đánh bạo hỏi muội, trong lòng muội có từng có ta?”

Nguyên Thu nghe Sĩ Hành cuối cùng hỏi ra, chỉ đành quay đầu nhìn hắn nói “Huynh là Thế tử, là hoàng thân quốc thích, tương lai nhất định hoàng thượng chỉ hôn nhân duyên thích hợp cho huynh. Huynh tội gì hành hạ mình như vậy?”

Sĩ Hành vội nói “Muội không biết, tuy ta là Nam Bình Quận Vương Thế tử nhưng không cần hoàng thượng chỉ hôn. Muội cũng biết tổ phụ ta Liêm Thân Vương có công lớn với tiên đế, vì sợ công cao chấn thủ liền để xuống binh quyền làm Vương gia nhàn tản. Năm đó lúc tổ phụ rời xa triều đình cầu hoàng thượng cho thánh chỉ con cháu tự động hôn phối”

52. Chương 52: Sĩ Hành Thở Lộ

Nguyên Thu cười nói “Vậy thì sao?”

Sĩ Hành lấy hết dũng khí tiến lên kéo tay áo Nguyên Thu “Nếu có thể cưới muội làm thê tử kiếp này không còn gì đáng tiếc”

Nguyên Thu không nghĩ Sĩ Hành bộc trực như thế không khỏi sững sốt một chút mới thu hồi tay, thu lại tươi cười nói “Vị trí Thế tử phi này tiểu thư khuê tú các nhà đều tranh đoạt nhưng muội không hiểm lạ gì. Người, không phải có thân phận địa vị sẽ được vui vẻ. Muội cầu chưa bao giờ là vinh hoa phú quý”

Sĩ Hành cùng lớn lên với Nguyên Thu sao lại không biết tính tình của nàng. Nguyên Thu là người cực kì coi trọng tình cảm, đối với huynh trưởng đối với đệ muội không chỗ nào là không bỏ ra thật lòng yêu thích. Mặc dù tình cảm với Nguyên Dung phai nhạt một chút nhưng chỉ cần Nguyên Dung cử chỉ lời nói không quá phận, Nguyên Thu cũng sẽ không so đo với nàng cái gì. Lại nói, Sĩ Hành rất ít thấy sắc mặt Nguyên Thu không tốt, chỉ có khi đối mặt với mấy di nương kia mới có.

Sĩ Hành đóng cửa suy nghĩ một tháng nhìn thấy toàn bộ tranh đấu của thê thiếp bên trong, hẳn sao lại không hiểu ý tưởng của Nguyên Thu. Huống gì, Sĩ Hành cũng thấy chán nản cho tình cảnh thê thiếp của phụ thân tranh giành tình cảm lại không cần nói đến mẫu thân đau lòng. Hẳn nếu thật lòng thích Nguyên Thu đương nhiên không nguyện ý nàng giống như mẫu thân, mỗi ngày đều ở trong phòng lén rơi lệ.

Nguyên Thu thấy Sĩ Hành cả buổi không nói lời nào, liền thở dài xoay người đi ra ngoài, Sĩ Hành vội kéo cánh tay nàng nói “Chỉ cần có muội, ta không ngại bất kì cơ thiếp nào khác. Cả đời này chỉ có một mình muội”

Nguyên Thu nghe thân mình không khỏi lắc lự, có chút giật mình vì những lời này của Sĩ Hành. Lại nói, Nguyên Thu đương nhiên hi vọng ngày ngày nhất sinh nhất thế một đôi nhân. Nhưng đây là niên đại không cho trượng phu cưới vợ bé là tổn hại phụ đức, Nguyên Thu đã sớm đem nguyện vọng này chôn dấu dưới đáy lòng. Chỉ hi vọng về sau sẽ gả ột người bình thường, giữa phu thê tương kính như tân không yêu tự nhiên sẽ không nhiều phiền não. Cho nên nàng chưa từng tính toán gả cho Sĩ Hành, chỉ vì tình cảm thiếu niên giữa nàng và Sĩ Hành sợ sau này mình sẽ yêu hắn sẽ đắm vào vết xe đổ của Quận Vương phi.

Nguyên Thu nghe những lời này của Sĩ Hành vừa buồn vừa vui, vui là Sĩ Hành không ngờ hiểu mình như thế cũng không uống tình cảm hai người gần bó từ nhỏ. Buồn là ngay cả hắn có tâm ý này nhưng tại đây phong kiến lễ giáo làm sao dung cho hắn làm chủ? Đến lúc đó không giống như Nam Bình Quận Vương phủ đầy thiếp thất nhưng sao có thể một thiếp thất cũng không có?

Nguyên Thu suy nghĩ một phen rồi tránh thoát tay Sĩ Hành nhìn hắn nói “Huynh mới mấy tuổi, đừng quên phía trên huynh còn có lão Vương phi, Quận Vương phi còn có Vương gia”

Sĩ Hành vội nói “Năm đó tổ phụ Liêm Thân Vương của ta chỉ có một người là tổ mẫu ta. Lúc đó còn là thân phận hoàng tử, sao ta lại không được?”

Nguyên Thu nghe vừa muốn nói chuyện, chỉ thấy Chúc Mộng chạy vào nói “Trong buồng lò sưởi có nha đầu tới sợ là đi tìm cô nương, chúng ta về thôi”

Sĩ Hành sợ người khác nhìn thấy sẽ ảnh hưởng khuê dự của Nguyên Thu vội nói với Nguyên Thu “Bọn muội ra ngoài trước, ta đi ra từ đường nhỏ phía sau” Nói xong vung áo khoát lên quẹo vào khúc quanh vội vã rời đi. Nguyên Thu đưa mắt nhìn Sĩ Hành đi xong mới theo Chúc Mộng ra khỏi rừng mai.

Tiểu nha đầu Quận Vương phủ thấy Nguyên Thu ra ngoài, vội cười chào đón “Thái phi nương nương uống vài chung lại nhớ đến cô nương, hỏi mới biết cô nương ra ngoài vội sai nô tì đến tìm” Nguyên Thu nghe vội trở về lão Vương phi thấy Nguyên Thu đi vào vội ngoác cười nói “Người chạy đi đâu?”

Nguyên Thu tiến lên đáp “Mới uống vài li rượu cảm thấy mặt có chút nóng liền dẫn nha đầu ra hóng mát. Con lại thấy sườn núi phía Nam hoa mai nở rất đẹp, ai ngờ đến một lúc cũng quên trở lại bồi thái phi nương nương uống rượu, thật đúng là đáng đánh”

Lão Vương phi cười nói “Đứa nhỏ này thật đáng yêu, mấy cháu gái của ta thật không bằng người. Ngày thường ta nói với mẫu thân người muốn nàng dẫn người theo ta nói chuyện, nàng lại giấu người như bảo bối chẳng lẽ sợ ta giành hay sao?”

Nguyên Thu chỉ đành cười nói “Mỗi ngày đều ở nhà thêu thùa may vá” Lão Vương phi cười nói “Mỗi ngày người ở nhà làm cái gì ta rất rõ ràng chớ có lừa gạt ta. Nếu rảnh rỗi nhiều đến xem ta một chút.” Nguyên Thu chỉ đành cười đáp. Lão Vương phi mới thả tay cho nàng về chỗ ngồi. Mọi người lại nói chuyện một lúc, cho đến buổi chiều mới tan.

Nguyên Thu theo Lý thị ngồi xe ngựa về, trong đầu vẫn nghĩ đến Sĩ Hành nói. Lý thị thấy vẻ mặt của nàng từ lúc ra Quận Vương phủ vẫn không ngừng thay đổi liền hỏi nàng “Người nghĩ cái gì? Mới vừa rồi ra ngoài gặp ai sao?”

Nguyên Thu lấy lại tinh thần cười nói “Cũng không gặp ai, chỉ nghe hai tiểu nha đầu nói hôm nay lão Vương phi đeo trâm cài là năm đó Liêm Thân Vương tự mình vẽ làm cho người ta chế tạo, thật làm cho người hâm mộ”

Lý thị nghe nói nàng “Bọn nha hoàn nói huyền thuyên, người là cô nương gia sao có thể nghe?” Nguyên Thu vội ôm cánh tay Lý thị làm nũng nói “Người ta đi ngang qua đó không cần thận nghe được thôi, đâu có cố ý nghe. Mẫu thân, người cũng biết chuyện xưa của lão Vương phi và Liêm Thân Vương? Nói con nghe đi”

Lý thị ở trên xe ngựa với Nguyên Thu, người đánh xe là người trong nhà cũng không sợ bị nghe lén vì vậy chọn chút chuyện có thể nói kể cho Nguyên Thu nghe “Lúc nhỏ Liêm Thân Vương và tiên đế đều nuôi bên người hoàng hậu, thái phi là cháu gái bên nhà mẹ của hoàng hậu lúc nhỏ thường được vào cung nói chuyện với hoàng hậu. Liêm Thân Vương và thái phi đều lớn lên trước mặt hoàng hậu từ nhỏ tình cảm rất tốt. Sau Liêm Thân Vương cầu ý chỉ cưới thái phi làm thê tử. Vì hấn và thái phi là tình cảm thâm hậu từ niên thiếu không chịu cưới thiếp thất tự nguyện buông tha cơ hội thành thái tử chỉ mong làm một hiền vương thay tiên đế chinh chiến sa trường. Sau lại cầm binh quyền trong thiên hạ lại tự nguyện buông tha binh quyền làm vương gia nhàn tản. Thánh chỉ duy nhất hấn cầu là con cháu tự chủ hôn phối”

Nguyên Thu nghe thở dài nói “Không ngờ lão Liêm Thân Vương là một người như thế, Nam Bình Quận Vương ngược lại không giống người”

Lý thị nói “Người có cách sống của người, nếu hôm nay con hỏi ta cũng dặn dò con một câu. Con hôm nay đã lớn không thể như trước lẫn vào với Thế tử mà náo loạn. Hấn từ nhỏ ra vào hậu viện quen, nên cũng không tốt cũng rắn ngăn hấn, nhưng chính con phải có chừng mực, ngày thường nên tận lực không chạm mặt Thế tử, nên biết nam nữ là cấm kỵ rất lớn. Chờ Nguyên Dung định xong hôn sự, vừa đứng lấy cơ dời thư phòng đến tiền viện cũng làm cho người ta bớt nói nhà chúng ta không quy củ”

Nguyên Thu nghe vậy vội hỏi “Nhị tử đính thân sao? Cho phép nhà nào?”

Lý thị nói “Vẫn đang thương nghị với phụ thân con, hôn sự của tử tử con phiền toái chút, ta cũng không tốt nói nhiều, để phụ thân người làm chủ mới đúng. Nhưng ca ca người, rất nhiều phu nhân hỏi tới sợ là đều có ý đó”

Nguyên Thu cười nói “Thật ra thì ca ca cũng không nhọc mẫu thân phí tâm, trước mắt có một mối cực tốt không phải sao?”

Lý thị nghe ngạc nhiên nói “Cô nương nhà nào cực tốt?”

Nguyên Thu cười nằm sấp vào bên tai Lý thị nói một cái tên, Lý thị suy nghĩ gật đầu nói “Nàng cũng rất tốt. Nhưng ta có suy nghĩ khác.” Nguyên Thu cười nói “Chỉ sợ là ca ca có ý định này” Lý thị tuy có chút kinh ngạc nhưng tóm lại vẫn có thể tiếp nhận. Bởi vì dù sao Nguyên Thu cũng là cô nương có một số việc Lý thị không tốt thương nghị liền nhắm mắt đường thần không để ý đến nàng.

Lý thị về phủ liền để Nguyên Thu về viện nghỉ ngơi mình thì kêu Trương mama tới hỏi “Người thấy Hạ gia cô nương thế nào?”

Trương mama cười nói “Tử Yên cô nương dĩ nhiên cực tốt, bộ dáng tính tình phu nhân đều biết chỉ sợ khí độ này cô nương bình thường cũng không so được”

Lý thị gật đầu nói “Nàng thật tốt, nhưng lúc trước ta nghe Hạ phu nhân muốn Nguyên Thu gả cho Hạ Tử Nghiệp. Ta nghĩ Hạ Tử Nghiệp chăm đọc sách lại biết hiếu kính người ớn thỏa Nguyên Thu gả đi cũng không thiệt thòi. Chỉ là hôm nay ta nghe ý tứ của Nguyên Thu sợ là Cố Sơn đã coi trong Tử Yên rồi”

Trương mama nghe cười nói “Tam cô nương còn nhỏ một chút không có lí nào huynh trưởng chưa đính hôn muội muội đã gả cho người ta. Còn nữa, nô tì thấy Nam Bình Quận Vương thế tử chắc là có ý với Tam cô nương”

Lý thị thở dài nói “Thế tử thân phận cao quý người lại cực tốt nhưng chuyện này cũng không do chúng ta định đoạt”

Trương mama cười nói “Lão Vương phi sủng ái nhất là Thế tử, nếu Thế tử có ý định kia chỉ sợ lão Vương phi cũng không ngăn cản. Huống chi Tam cô nương chúng ta vừa biết lễ lại vừa mất lão Vương phi”

Lý thị nghe trầm ngâm trong chốc lát “Chả trách hôm nay nhiều người như vậy lão Vương phi chỉ lòi kéo Nguyên Thu không thả, khoa nàng đến tận trời làm Nguyên Thu thẹn mặt đỏ bừng”

Trương mama cười nói “Nô tì thấy tám phần là Thế tử đem tâm tư nói cho lão Vương phi, lão Vương phi tự nhiên là có chủ ý”

Lý thị thở dài nói “Nói nhỏ, chuyện này cũng đừng làm cho người biết vừa mừng vừa lo” Vừa nói vừa nhìn bên ngoài nhỏ giọng nói “Nếu Sĩ Hành giống Nam Bình Quận Vương tương lai Nguyên Thu sẽ chịu khổ nhiều”

Trương mama suy nghĩ cười nói “Nô tì xem ra Thế tử cũng không phải là người đa tình. Nam Bình Quận Vương chính là như vậy, mấy thiếp thấp kia dù có cứng chiều đi nữa cũng không dám lướt qua Quận Vương phi, ba năm hai năm hoa tàn ít bướm còn không phải tùy Quận Vương phi dẫn đi”

Lý thị lắc đầu nói “Người còn không biết Nguyên Thu trong lòng nhất định có chủ ý, chỉ sợ là nàng cũng không hiếm lạ gì cái này”

Trương mama cười nói “Hôm nay Tam cô nương mới mười hai tuổi cũng không cần gấp. Cho dù Thế tử không phải lương phối mấy năm nay nhìn xem nhiều một chút còn sợ không tìm được người tốt sao?”

Lý thị gật đầu nói “Người nói đúng, hiện tại sợ Nam Bình Quận Vương phủ có ý tứ kia ta đính hôn cho Nguyên Thu cũng không tốt. Trước đem hôn sự của Nguyên Dung và Cố Sơn làm cho xong lại nói sau. Trương mama, người đi kêu quản gia đưa thiếp cho Hạ phủ, nói ngày mai ta bái phỏng”

Trương mama cười đáp hai người nói vài câu thì Cố Lễ về, Trương mama hành lễ lui ra ngoài tự đi tìm quản gia đưa bái thiếp.

Lý thị thấy Cố Lễ về, vội tiến lên cởi áo choàng cho hắn, Cố Lễ đổi xiêm áo ở nhà uống trà nóng nói với Lý thị “Các người về sớm vậy? lão Vương phi có khỏe không?”

Lý thị cười nói “Thân thể lão Vương phi an khang, ta xem lão Vương phi thật thích Nguyên Thu”

Cố Lễ nói “Nguyên Thu tính tình tốt một chút nhưng so với chân chính đại gia khuê tú còn kém xa”

Lý thị vốn muốn đem chuyện Sĩ Hành và Nguyên Thu nói với Cố Lễ nhưng Lý thị không rõ Nam Bình Quận Vương phủ có ý tưởng gì, cũng không tiện nói phỏng đoán của mình cho Cố Lễ chỉ đành vòng vo câu chuyện hỏi hắn “Trước đó vài ngày, ta nói hôn sự của Nguyên Dung với lão gia, lão gia nghĩ muốn chọn nhà nào chưa?”

Cố Lễ nói “Ta nghe thấy mấy nhà kia đều không tốt. Trùng hợp hôm nay Vương đại nhân nói đến tri châu Lâm An Lâm Phúc cũng có một chất tử bà con xa, năm nay mười tám tuổi chưa hôn phối. Nghe nói đứa bé kia năm nay vừa khảo trúng cử nhân nói như thế cũng xứng với Nguyên Dung rồi”

Lý thị gật đầu nói “Tuổi tác còn nhỏ học vấn lại tốt, chắc về sau cũng có tiền đồ. Nhưng gia cảnh thế nào?”

Cố Lễ nói “Trong nhà chỉ có vài mẫu đất bạc màu, thoát nhìn nghèo khó chút nhưng đứa bé kia là người có tiến tới, Nguyên Dung gả đi cũng không uất ức nó”

Lý thị nghe cười nói “Lão gia nói thì được thì tất nhiên cũng không kém. Sáng mai lão gia tìm người hỏi thăm một chút rồi đem chuyện này định xuống”

Cố Lễ cười nói “Vây cũng được, ngày mai ta sai người đi dò hỏi”

Hai phu thê ở trong nhà nói chuyện liền nghe có người bên ngoài nói “Phu nhân, Cố tẩu tử tới đáp lời”

Lý thị nghe ngạc nhiên nói “Giờ về có chuyện gì? Gọi nàng vào đi”

Phu nhân quản gia của Cố Hải cúi đầu đi vào, tay nâng một hộp gấm hành lễ với Cố Lễ và Lý thị mới đứng dậy nói “Mới vừa rồi nô tì đưa thiệp đi Hạ phủ, Hạ phu nhân sai nô tì đưa chút đồ về cho phu nhân”

Lý thị nghe mở hộp ra xem chỉ là các đồ vật tinh xảo liền lấy ra mấy cái còn dư lại đẩy kín sai Thái Tuyết đưa qua cho Nguyên Thu và Nguyên Dung. Phu nhân Cố Hải nói lại lời nói của Hạ phu nhân một lần với Lý thị, Lý thị chỉ nghe chứ không nói nhiều. Phu nhân Cố Hải thấy Cố Lễ trong phòng không dám ở lâu vội thấp đầu đi ra ngoài.

Cố Lễ thấy nàng đã lui ra ngoài mới hỏi Lý thị “Hôm nay không phải người đã thấy Hạ phu nhân sao lại đưa thiệp đi qua?”

Lý thị cười nói “Ta đang muốn nói với lão gia, năm nay Sơn nhi cũng đã mười lăm tuổi cũng nên có một mối hôn sự. Ta lưu ý hai năm cảm thấy Hạ gia cô nương Hạ Tử Yên tính khí tương mạo đều cực tốt, nhà nàng lại quen biết với nhà chúng ta, nếu Tử Yên cho phép với Cố Sơn chẳng phải là một việc tốt?”

Cố Lễ suy nghĩ nói “Thường ngày ta nghe Hạ Nguyên ý tứ hẳn cũng muốn kết thông gia với ta, nhưng nghe ý tứ nói gần nói xa của hắn là muốn Nguyên Thu cho phép Hạ Tử Nghiệp”

Lý thị nói “Hạ Tử Nghiệp là đứa bé tốt, nhưng tuổi Nguyên Thu còn nhỏ một chút còn hai năm nữa mới có thể đính thân. Huống chi làm gì có đạo lý mặc kệ huynh trưởng định cho nàng trước?”

Cố Lễ nghe suy nghĩ mới gật đầu nói “Vậy ngày mai người đi Hạ phủ thăm dò ý tứ, nếu nhà hắn cũng đồng ý chuyện này tìm người định hôn sự xuống”

Lý thị cười nói “Sang năm lão gia về kinh, ta cảm thấy trước khi hồi kinh đem hôn sự định xuống mới tốt, chờ sang năm sau Hạ phủ hồi kinh báo cáo công tác, khi đó Tử Yên cũng cập kê rồi, vừa đúng có thể làm hôn sự”.

Cố Lễ nhìn Lý thị trên mặt đều là nụ cười, không khỏi cười nàng “Người nhìn người xem, chữ bát chống dít lên trời rồi vui vẻ thành ra như vậy”

Lý thị nũng nịu liếc Cố Lễ một cái “Ngày mai thì lại nhếch trở về”

Cố Lễ thấy Lý thị mặt mày tươi cười, trong bụng ý động, tiện tay ôm hông nàng đè nàng lên giường, Lý thị mắc cỡ đẩy hắn “Giữa ban ngày người cũng không thẹn thùng”

Cố Lễ chỉ hôn nàng nói “Cách cơm tối còn một canh giờ, lúc này lại không có người quấy rầy người sợ cái gì” Lý thị nghĩ lúc này cũng là giấc ngủ trưa không sợ Tuyền ca, Nữ Nhi tới đây liền ôm ờ thuận ý Cố Lễ.

Hôm sau, Hạ phủ sai người chuẩn bị trà bánh từ sớm, Lý thị tới thấy trong nhà mọi thứ đầy đủ hết liền cười nói với Hạ phu nhân “Người thật có lòng, biết trước chuẩn bị phục vụ ta”

Hạ phu nhân kéo nàng ngồi xuống giường cười nói “Người cũng không biết thẹn, hôm qua ăn xong thọ yến lão Vương phi hôm nay tìm ta ăn tiệc, chẳng lẽ lương bổng Cố đại nhân không nuôi nổi người”

Lý thị nghe chỉ cười nói “Từ nhỏ đã nhanh mồm nhanh miệng, hôm nay tuổi lớn cũng không chứng chạc không sợ người ta chê cười”

Hạ phu nhân lắc đầu nói “Hôm nay tại nhiệm (chắc nhận chức), không có công công bà bà bên cạnh làm gì kiêng kị nhiều như vậy”

Lý thị thở dài nói “ta cũng theo lão gia ra bên ngoài mới hưởng phúc hai năm chờ sang năm hồi kinh sợ là không được tự tại nữa rồi”

Hạ phu nhân nghe cũng thở dài một lần sau đó mới nói “Người rốt cuộc là có chuyện gì, sao hôm qua gặp cũng không nghe người nói, hôm nay lại đưa bái thiệp đến”

Lý thị nói “Người cũng hồ đồ, ở bên ngoài bí mật khó giữ người khác, nếu nhiều người biết làm sao nói được. Ta tìm người cũng có chuyện lớn”

Hạ phu nhân nói “Người có đại sự gì cùng ta nói, ta mới không tin người nói trước nghe thử xem”

Lý thị cười nói “Hôn sự Cố Sơn và Tử Yên có tính đại sự hay không?”

Hạ phu nhân nghe vội nói “Ấy, không phải ta định Nguyên Thu trước sao?”

Lý thị cười nói “Ta cũng thích Hạ Tử Nghiệp, nhưng Nguyên Thu còn nhỏ một chút, ta thấy Tử Yên và Cố Sơn đứng chung một chỗ cũng rất xứng đôi liền động ý định này. Chẳng lẽ người cho phép Tử Yên với nhà khác hay sao?”

Hạ phu nhân lắc đầu nói “Tử Yên chưa cho phép ai chỉ là ta không bỏ được Nguyên Thu thôi, ta sớm chọn nàng làm con dâu sao lại thay đổi người rồi hả?”

Lý thị kéo Hạ phu nhân nhỏ giọng “Ta vốn cũng không có ý định này, chỉ là nhìn thấy hai đứa bé kia có chút ý tứ liền không thể không thành toàn ý định cho bọn họ”

Hạ phu nhân nghe kinh ngạc nói “Thật là có chuyện này? Sao người biết được?”

Lý thị cười nói “Ta chỉ suy đoán thôi, bọn họ đều xuất thân đại gia tử người còn không yên tâm”

Hạ phu nhân suy nghĩ lúc lâu mới cười nói “Người nói vậy, chỉ là chuyện này còn phải để lão gia làm chủ mới được chờ hần về ta nói cho hần nghe”

Lý thị gật đầu nói “Chính là vậy, ta hôm qua nói với lão gia chúng ta rồi, hần nói hôm nay có chuyện tìm Hạ lão gia thuận tiện cũng thương lượng chuyện này một chút”

Hạ phu nhân nghe vậy cười mắng “Người cũng thật gian trá, thì ra đã sớm thương lượng với lão gia người xong rồi. Ta nói, ta chọn trướng là tức phụ sao bây giờ lại thành con rể?”

Lý thị cười nói “Chỉ là chúng ta không thể hoán thân bằng không đem Nguyên Thu cho phép Tử Nghiệp cũng không có gì”

Hạ phu nhân thối nói “Chỉ biết dụ dỗ ta vui vẻ, ai dám không biết xấu hổ đi hoán thân nói ra không làm cho người ta cười rụng răng”

Hạ phu nhân nói đùa với Lý thị một phen, lúc này mới nghiêm chỉnh thương lượng hôn sự. Bên kia Cố Lễ lên lút tìm Hạ Nguyên, đã sớm nói cho hần nghe. Hạ Nguyên chỉ muốn kết thân gia với Cố Lễ ai cưới ai gả cũng không quá mức để ý. Hai nhà thương định xong kết quả chỉ chờ ngày tốt đem lễ chính thức đính hôn.

Thọ yến hôm đó Sĩ Hành chưa biết được suy nghĩ của Nguyên Thu đã phải vội vã rời đi. Mấy ngày nay thần hồn không chừng chỉ sợ Nguyên Thu thấy mình lỗ mắng, mất thể thống. Mặc dù ngày sinh chính thức của lão Vương phi đã qua nhưng tiệc vẫn tiến hành một tháng, Sĩ Hành cũng không thể đi thăm Nguyên Thu đành nhịn nóng nảy trong lòng không ngừng phách người tìm Cố Sơn nói chuyện.

Bước đầu hai nhà đã nhất trí, Lý thị gọi Cố Sơn vào phòng lớn nói “Ta và phụ thân người chọn cho người một mối hôn sự, đợi tháng sau đính hôn cho người”

Cố Sơn nghe như sấm bên tai, thường ngày Sĩ Hành chỉ thúc giục hần tỏ rõ tâm ý với phụ mẫu, hần e ngại chọc Cố Lễ nổi giận vẫn không dám nói. Hôm nay nghe Lý thị nói muốn đính hôn cho hần, trong lòng Cố Sơn không khỏi hồi hận, chỉ quỳ xuống rơi lệ không nói.

Lý thị thấy Cố Sơn như thế lòng tin lời nói của Nguyên Thu hơn phân nửa chỉ là trên mặt hờ lạnh nói “Người đang làm cái gì?”

Cố Sơn rơi lệ khấn đầu nói “Nhi tử đã có ý trung nhân, kính xin mẫu thân hủy bỏ đính hôn”

Sắc mặt Lý thị không động đậy, chỉ cầm li trà uống một hồi lâu mới nói “Đã như vậy, thôi, ta liêu gương mặt này đi nói với Hạ phủ một tiếng nói bọn hần đem Tử Yên gả cho nhà khác thôi”

Cố Sơn khấn đầu một nữa, nghe Lý thị nói không khỏi sững sốt.

53. Chương 53: Sĩ Hành Hiểu Lầm

Lý thị cầm li trà liếc mắt nhìn Cố Sơn còn ngây ngốc ở nơi nào không khỏi “Xi” cười một tiếng, Cố Sơn thấy vẻ mặt Lý thị chậm rãi đoán chuyện này mười phần là thật lúc này quỳ ở đó “hắc..hắc..” cười lên. Lý thị

phủ hấn nói “Người nhìn xem người còn có bộ dáng công tử? Những thứ lễ nghi liêm sỉ không biết người học rồi cũng đi đâu. Nếu bị phụ thân người biết xem có đánh người không?”

Cố Sơn vội nhận sai lại dập đầu với Lý thị, ngồi bên cạnh Lý thị nói nhiều một chút dụ dỗ nàng, Lý thị nghe mở cờ trong bụng nửa ôm hấn nói “Hôm nay người cũng lớn rồi không được hồ đồ giống như trước, không được phép hai ngày, ba ngày hưởng Hạ phủ chạy. Tuy nói hai nhà là thế giao nhưng các người đều đã lớn, sao giống như lúc bé ở chung cho được? Huống chi đã đính hôn thì không được gặp mặt” Cố Sơn vội thưa dạ đáp. Lý thị còn có chuyện dặn dò Cố Sơn mấy câu rồi đuổi hấn ra ngoài, mình thì suy nghĩ sinh lẽ.

Sĩ Hành từ sau khi nhìn thấy Nguyên Thu cả ngày tinh thần không tập trung luôn lo lắng ngày đó mình lỡ mang chộc Nguyên Thu không vui. Theo tính tình của Nguyên Thu thường ngày mặc dù đối nhân xử thế cực kì dễ dãi nhưng một khi xúc phạm ranh giới cuối cùng của nàng sợ là mình cũng không có cơ hội thấy nàng một lần nữa.

Mỗi ngày Sĩ Hành nghĩ đến việc này liền hận không thể bay đến Cố phủ, tại chỗ kéo Nguyên Thu hỏi một câu. Nhưng ngày sinh của lão Vương phi muốn làm một tháng, Sĩ Hành bị Nam Bình Quận Vương mỗi ngày lôi kéo khắp nơi đi gặp quan viên học hỏi. Thật thoát không ra mỗi ngày đành phải viết thư cho người đưa đi nhưng vẫn không thấy Nguyên Thu hồi âm. Sĩ Hành chỉ xem như Nguyên Thu tức giận, trong lòng rất nóng nảy âm thầm tính ngày xuất phủ. Ai ngờ mấy ngày sau nghe được tin tức Hạ phủ và Cố phủ kết thân.

Sĩ Hành đã sớm nghe nói đến hôn sự của Nguyên Thu và Hạ Tử Nghiệp nhưng không nghĩ định xuống nhanh như vậy, hoảng hồn quay đầu chạy hướng viện lão Vương phi.

Lão Vương phi đang nằm trên giường vừa mới nghe nha đầu báo Thế tử tới. Thì thấy Sĩ Hành vội vã đi vào đâm đầu vào ngực lão Vương phi. Lão Vương phi thấy Sĩ Hành vành mắt đỏ hoe, thanh âm nghẹn ngào, không biết hấn bị sao vội ôm vào ngực dỗ dành mới chậm rãi hỏi. Sĩ Hành ý lão Vương phi yêu thương hấn liền đuối nha hoàn ra ngoài nhờ giọng nói với lão Vương phi muốn cưới Nguyên Thu làm vợ.

Lão Vương phi nghe cười nói “Ta nghĩ là chuyện gì, cái này cũng đáng giá người khóc lóc nỉ non sao? Dọa ta giật mình. Ta thấy tam cô nương Cố phủ tính tình cũng tốt, nhìn cũng biết cũng xem trọng người” Sĩ Hành nghe gật đầu nói “Tổ mẫu nói đúng, con xem Cố muội rất tốt, nếu tổ mẫu cũng thích nàng, vậy nhanh kêu người đến cầu hôn” Nói xong đứng dậy kêu người đi vào. Lão Vương phi vội vươn tay kéo hấn “Người gấp cái gì? Sao không biết nặng nhẹ như thế? Huống chi hôn sự cũng phải do hai nhà thương nghị mới có thể định ra. Người thân là công tử thế gia sao ngay cả quy củ này cũng không biết?”

Sĩ Hành nghe cái gì cũng không cần chỉ cầu lão Vương phi để người đi cầu hôn ngay, lão Vương phi biết Sĩ Hành xưa nay là đứa bé biết lễ nghĩa, cho tới bây giờ cũng chưa có không quy củ như vậy không khỏi hỏi hấn “Người đột nhiên nói vậy, cái gì cũng chưa chuẩn bị nếu đi chẳng phải mất thể thống? Không chỉ trong phủ chúng ta mặt mặt chẳng phải cũng là đánh mặt mũi Cố phủ. Người chỉ lo an tâm làm việc của người đi, chờ việc này qua ta tự bảo lão mama giúp người chuẩn bị, được không?”

Sĩ Hành nghe đành đỏ mặt nhỏ giọng nói “Nhưng con nghe nói Hạ phủ muốn kết thân với Cố phủ, con sợ chậm thì Cố gia muội muội sẽ bị Hạ Tử Nghiệp định mất”

Lão Vương phi kinh ngạc nói “Có chuyện này nữa? Hai phủ Cố Hạ muốn đính thân? Nếu Cố phủ và Hạ phủ thương nghị xong muốn gả Nguyên Thu cho Hạ gia tiểu tử, chúng ta dĩ nhiên không thể mạnh mẽ chia rẽ người ta. Người không nghe đưa hái xanh không ngọt sao, đừng nói gì đến đính thân. Người là Nam Bình Quận Vương thế tử, vạn vạn không thể làm chuyện bỉ ổi như vậy được”

Sĩ Hành nghe như ngũ lôi oanh đỉnh (sấm chớp đánh trên đầu), chỉ ngồi đó rơi nước mắt, lão Vương phi thấy bộ dáng này của hấn có chút đau lòng khuyên lớn hấn “Có khi nghe lầm. Ta cho người dò hỏi, đợi có tin chính xác sẽ cho người biết”

Sĩ Hành nghe vậy đành thôi, lão Vương phi thấy hấn phờ phạc rũ rượi cũng biết mấy ngày gần đây hấn đi theo Nam Bình Quận Vương mệt mỏi liên cao giọng kêu nha hoàn đi vào phân phó nói “Người đi nói Quận Vương gia hôm nay Thế tử đi theo ta để hấn tự mình đi xã giao đi, bảo hấn để Thế tử nghỉ một ngày” Nha hoàn đáp. Lão Vương phi kéo Sĩ Hành đến trước mặt nói “Người xưa nay ưa hoạt động, nhốt người trong

phủ nửa tháng uất ức người. Thôi, hôm nay cho người nghỉ một ngày, đi ra ngoài thả lỏng một chút, đừng ở nhà gặt lệ”

Sĩ Hành cảm tạ lão Vương phi vội lui ra ngoài, chạy thẳng tới chuồng ngựa kêu gã sai vặt dắt ngựa mình ra ngoài, xoay mình lên ngựa chạy thẳng tới Cổ phủ.

Mama giữ cửa nhận ra Sĩ Hành, thấy hần cỡi ngựa rồi rít hành lễ. Sĩ Hành xuống ngựa tiện tay ném dây cương cho gã sai vặt, mình thì đi thư phòng tìm Cổ Sơn trước. Lại đúng hôm nay có quan viên tới nghe nói Cổ Sơn có học vấn tốt muốn gặp, Cổ Lễ gọi Cổ Sơn ra bên ngoài thư phòng nói chuyện.

Nha hoàn không dám để Sĩ Hành chờ, đành đi báo cho Nguyên Thu trước. Nguyên Thu đang ở trong phòng làm túi thơm, nghe Sĩ Hành tới có chút cảm thấy li kì liền dẫn Chức Mộng đi thư phòng.

Sĩ Hành đang ngồi trên ghế dùng trà, nha hoàn ngoài cửa thấy Nguyên Thu tới, vội nhắc rèm lên cười nói “Tam cô nương đến” Sĩ Hành nghe vội đứng lên, bước ra mấy bước nghênh đón. Nguyên Thu vào trước thì lễ với Sĩ Hành. Sĩ Hành thấy Nguyên Thu tự nhiên thanh thản cười cười hành lễ, chính mình chạy tới rõ ràng không có lễ số đành đáp lễ ngoài miệng cười nói “Mấy ngày không thấy, sao cảm thấy muội gầy rất nhiều?”

Nguyên Thu cười nói “Thế nào mỗi lần gặp muội đều nói hỏi muội câu này? Chẳng lẽ muội ăn thành heo mới được?” Sĩ Hành nghe cười nói “Quả thật có hơi gầy, muội phải chú ý thân thể” Nguyên Thu cười không nói chỉ ngồi một bên uống trà. Sĩ Hành chờ mòn chờ mãi không thấy Nguyên Thu nói chuyện, đành mở miệng nói “Mấy ngày nay muội bận việc gì?”

Nguyên Thu nói “Chỉ làm một chút may vá thôi, buồn thì trêu chọc Tuyên ca và Nữu Nữu”

Sĩ Hành gật đầu một cái “Cổ sơn đang bận gì? Sao cũng không thấy hần tìm ta?”

Nguyên Thu muốn đem chuyện Cổ Sơn đính thân nói cho hần nghe nhưng lại nghĩ đến còn chưa nạp thái lúc này nói hơi sớm một chút. Vì vậy liền che miệng nói “Đi theo tiên sinh học bài thôi, huynh ấy cũng không có việc gì lớn”

Sĩ Hành nói chuyện một chút với Nguyên Thu thấy vẻ mặt Nguyên Thu có chút mệt mỏi hơi đau lòng “Những việc đó không đáng gì, tội gì làm mình mệt mỏi như vậy?”

Nguyên Thu nghe mờ mịt hỏi “Thứ gì không đáng giá?”

Sĩ Hành thấy nha hoàn đều không ở gần đây nhỏ giọng nói “Không phải muội đã đính hôn? Cả đêm may vá?” Nguyên Thu nghe vậy nổi giận quắc mắt nói “Muội không biết huynh đang nói gì”

Sĩ Hành thấy sắc mặt Nguyên Thu giận dữ vội giải thích “Ta nghe người ta nói Cổ Hạ hai nhà hết thân, trong lòng có chút nóng nảy, nói chuyện lỡ mồm muội đừng phiền lòng”

Nguyên Thu nghe Sĩ Hành nói nhìn vẻ mặt hần liền biết hần nghe lầm, chỉ sợ hiểu lầm là mình cho phép Hạ Tử Nghiệp. Trong lòng thấy buồn cười trên mặt cũng không lộ vẻ gì chỉ cúi đầu dùng trà.

Sĩ Hành vốn một bụng muốn nói với Nguyên Thu, nay Nguyên Thu ngồi trước mặt mình, Sĩ Hành lại không biết nói từ đâu, vừa sợ mình nói chuyện lỡ mồm chọc Nguyên Thu tức giận, lại sợ mình không mở miệng về sau sẽ không thấy Nguyên Thu nữa. Nguyên Thu thấy thần tình khó xử của Sĩ Hành, lại thấy ánh mắt hần nhìn mình quyến luyến không thôi, trong lòng có chút đau lòng thanh âm mềm mại nói “Không phải huynh đã nói rồi, muội đều biết”

Sĩ Hành nghe vậy vẻ mặt chần động, chỉ ngẩng đầu nhìn nàng nói “Vậy sao muội không hỏi âm?”

Nguyên Thu nói “Nhà muội dù là tiểu môn hộ không so được với Vương phủ quy củ lớn nhưng cũng hiểu lễ nghĩa. Chúng ta mỗi ngày một lớn, làm sao không biết lễ số như trước đây. Huynh là Thế tử tất nhiên hiểu được”

Sĩ Hành thở dài nói “Hôm nay muội đã đem quy củ giắt khéo miệng rồi”

Nguyên Thu nói “Muội cũng muốn như trước đây nhưng không thể”

Sĩ Hành nghe nghĩ là nàng thật sự đánh hôn, tim như bị dao cắt sắc mặt tái nhợt. Nguyên Thu thấy vẻ mặt hần không đúng, vội đi tới bên cạnh hần hỏi “Huynh làm sao? Không thoải mái chỗ nào?”

Sĩ Hành ngẩng đầu nhìn nàng nói “Giờ cũng không có gì cần che giấu nữa. Ta hỏi muội, có phải muội đã đánh thân với Hạ Tử Nghiệp rồi không?”

Nguyên Thu nghe vậy không khỏi xì cười một tiếng. Sĩ Hành thấy nàng cười vui vẻ trong lòng càng phát ra thê lương, đang định mở miệng liền nghe ở cửa có người nói “Nói bậy gì vậy! Nếu Nguyên Thu đánh thân với Hạ phủ, vậy không phải hôn sự của ta tự nhiên thất bại?”

Sĩ Hành vội ngẩng đầu nhìn về phía cửa, thấy Cố Sơn đứng đó nhin cười khom lưng nói “Xưa nay huynh cơ trí sao lại hồ đồ như vậy”

Sĩ Hành thấy tinh thần Cố Sơn vui sướng, vừa suy nghĩ lời nói của hần, lúc này mới hiểu ra, cũng cười theo. Nguyên Thu thấy trong nhà ngoài Chúc Mộng không còn ai, lúc này mới yên tâm.

54. Chương 54: Nhân Duyên Ba Huynh Muội

Cố Sơn hiểu lo lắng trong lòng Nguyên Thu cười nói với Chúc Mộng “Tiểu nha đầu trong sân không biết làm loạn cái gì, làm phiền Chúc Mộng tỉ tỉ đi quần thúc bọn họ, tránh làm ồn Thế tử” Chúc Mộng lạnh lẽo đáp đi ra ngoài dẫn nha hoàn đến phòng bên dùng trà nói chuyện.

Nguyên Thu tất nhiên biết Chúc Mộng làm việc ổn thỏa, có nàng bên ngoài không lo lắng có người nghe lén, lúc này mới thoải mái nói chuyện với Sĩ Hành “Vừa rồi Sĩ Hành ca nói muội định thân, sao muội lại không biết, Sĩ Hành ca biết so với muội còn rõ ràng hơn? Muội chỉ biết ca ca và Tử Yên tỉ định thân thôi, chẳng lẽ muội cũng hứa cho Hạ gia sao?”

Sĩ Hành nghe đỏ mặt nói “Ta chỉ nghe Hạ phủ và Cố phủ định thân là vội vàng hấp tấp chạy tới, sao đoán được, đã quên chuyện Cố Sơn chưa định thân mới nháo ra chuyện cười như vậy. Vừa rồi ta nói sai, muội đừng giận”

Cố Sơn cười nói “Nguyên Thu không để ý đâu, chỉ là bí mật trong nhà khó giữ nếu nhiều người biết, mới vừa rồi lại thấy nha hoàn Nguyên Dung gần đây chắc muội muội lo lắng bị mọi người bàn tán thôi”

Nguyên Thu thấy sắc mặt vui mừng của Sĩ Hành cố ý nói “Thật ra thì ca ca nói chưa xong, vài năm nữa là muội muốn hay không cũng phải gả cho người ta làm sao có thể không kiêng kị?”

Sĩ Hành thấy không có người ngoài, mà mấy ngày này trải qua mấy cuộc buồn vui cũng không ngượng ngùng giống như lúc trước, lớn gan nói với Nguyên Thu “Muội muốn gả cũng chỉ có thể gả cho ta, ta nhất định phải cưới Nguyên Thu muội”

Nguyên Thu gần từng chữ một “Muội không có phúc khí đó, Quận Vương phi dụ dàng hiền thực có cách trị gia cả Quận Vương phủ nhiều người như vậy cũng hòa hòa khí khí. Muội lại không có năng lực đó, cũng không có phúc khí tiêu thụ nhiều hảo tử muội như vậy”

Cố Sơn cố ý nhận nói đoạn cuối “Lời này cũng đúng, Nguyên Thu rất tinh táo. Tương lai người có rất nhiều cơ thiếp chỉ sợ tính tình Nguyên Thu sẽ huyền não cả phủ không yên, còn có thể hư thê a.”

Sĩ Hành nghe vậy trợn mắt nhìn Cố Sơn “Người chỉ quấy rối ta, cũng không nghĩ đến thời điểm ta giúp người. Kể từ lúc ta thích Nguyên Thu ta đã hạ quyết tâm, tương lai nếu cưới Nguyên Thu làm vợ tình nguyện không cần tước vị chỉ cầu một đời một đôi nhân”

Cố Sơn nghe vậy không khỏi toét miệng cười nện Sĩ Hành một quyền, lại nắm tay hần thật chặt. Nguyên Thu nghe những lời này của Sĩ Hành khối đá trong lòng mới rơi xuống lúc này mới cười nói “Nhưng phía trên huynh còn có trưởng bối, nếu về sau kén rể đưa cho huynh mấy thiếp thất, huynh cũng không có cách nào”

Sĩ Hành cười nói “Muội không cần kích ta, ta đáp ứng muội tất nhiên làm được, muội nhất định phải tin ta”

Nguyên Thu nhìn Sĩ Hành một lúc lâu mới chậm rãi lộ ra nụ cười “Tốt, muội tin huynh một lần”

Sĩ Hành nhìn Nguyên Thu cũng cười, ánh mắt dịu dàng mang theo kiên định.

Tuần cuối cùng tháng mười hai, Cố Sơn và Tử Yên chính thức đính thân. Vì gần tới năm mới, các quản sự dưới thôn trang cũng đưa sổ sách về lại hiệu kính các thức ăn thôn dã. Lý thị vừa bận rộn xem sổ sách lại bận rộn chuẩn bị lễ về kinh thành lại chuẩn bị các sự vụ lễ mừng năm mới trong phủ bận tới tấp. Nguyên Thu cũng ngừng nữ công giúp Lý thị làm việc.

Niên lễ đưa về kinh, kể từ ba năm trước Cố lão phu nhân âm thầm lấy bác Cố Lễ đưa về kinh mua thôn trang cho tiểu nhi tử, nên Cố Lễ và Lý thị đưa về chỉ là một chút đồ cổ dụng cụ, thức ăn thôn dã các loại tơ lụa, vàng bạc ít đi phân nửa. Mỗi lần Cố lão phu nhân oán trách đều bị Cố Lễ lấy cớ khó khăn muốn chặn lại. Cố lão phu nhân tự biết đui lí cũng không tiện cưỡng bức chỉ âm thầm oán giận con cả không đủ thân thiết, cho rằng con dâu đem bạc đưa qua nhà mẫu thân giắt bên miệng nói không ngừng.

Cố Lễ đương nhiên biết tật xấu của mẫu thân vì vậy hằng năm hẳn đều viết giá trị đồ cổ phía sau. Cố lão phu nhân biết những thứ này không ít bạc chỉ là nàng xuất thân tiểu môn hộ sợ nhất là người ta nói nhà giàu mới nổi. Ngay cả những món đồ cổ đáng giá hơn ngàn ngàn lượng nàng cũng không dám đem đi đổi bạc chỉ đành cố cười cho người mang đến mỗi ngày nhìn một lần mới thả tâm.

Cố Sơn đã đính thân, Quận Vương phủ lại phái lão mama qua xem Nguyên Thu vài lần nói chuyện với Lý thị. Nghe ý tứ trong lời nói cũng lộ ra lão Vương phi coi trọng Nguyên Thu. Lý thị cuối cùng gọi Nguyên Thu tới nói lại tỉ mỉ cho nàng một lần rồi cười nói với nàng “Con từ nhỏ đã có chủ ý lại thông minh hiểu chuyện nên hôn sự của con ta cũng nghĩ muốn nghe ý tứ con một chút, dù sao sắp lập gia đình là con, mẫu thân hi vọng sau này con trôi qua ngày thư thái”

Nguyên Thu nghe vậy mắt đỏ lên, ở thời đại này nhà nào cũng hi vọng nữ nhi trèo lên cành cao, có lúc được phát lên làm phượng hoàng. Khó có được như Lý thị muốn nữ nhi ngày qua ngày thư tâm cũng không cầm nàng lấy lòng người ta. Nguyên Thu hiểu khổ tâm của Lý thị trong lòng cảm động không thôi.

Lý thị kéo tay Nguyên Thu nói “Nam Bình Quận Vương phủ để lộ tin tức nói muốn chọn người, ta nghe ý tứ là nghĩ trong năm Quận Vương phi muốn hạ sính lễ. Sĩ Hành lớn lên từ nhỏ cùng con, phẩm tính đương nhiên là tốt. Chỉ là dù sao hắn cũng ở vị trí kia, nếu như con gả cho hắn sau này cũng là thân bất do kỉ. Quận Vương phủ không phải người bình thường, quy củ nhiều mọi cử động đều có người nhìn, lão Vương phi tuy thích con nhưng chỉ là nhìn mặt Sĩ Hành thôi. Nếu nói không cung kính là nàng có thể bảo hộ chỗ con được mấy năm? Sau này vẫn là dựa vào chính bản thân”

Lý thị uống một hớp trà lại nói “Hai tháng trước dẫn con đi Nam Kinh, mợ con cũng trùng ý con muốn hai nhà thân càng thêm thân. Mặc dù biểu ca Vân Hải con bộ dáng không được như Sĩ Hành nhưng cũng là thiếu niên công tử. Nếu con gả cho Vân Hải tương lai có cậu, mợ làm nui dựa còn có ông ngoại, bà ngoại bên cạnh thương yêu gả cho người trong nhà so với người ngoài hưởng phúc hơn nhiều”

Nguyên Thu cũng không biết mợ Bạch thị có ý tứ này vội cự tuyệt nói “Biểu ca rất tốt nhưng con chỉ xem huynh ấy là ca ca không có lòng khác”

Lý thị thở dài nói “Nếu nói vậy, con chọn Sĩ Hành rồi phải không? Con không sợ hắn phong lưu như Nam Bình Quận Vương?”

Nguyên Thu nhỏ giọng nói “Như phụ thân cũng có mấy thiếp thất huống chi là người khác. Nếu vậy con lựa chọn tin tưởng Sĩ Hành”

Lý thị hỏi “Con đã nghĩ xong rồi? Nếu quyết định thì không thể thương lượng lại” Nguyên Thu nhìn Lý thị kiên định gật đầu. Lý thị thở dài, kéo Nguyên Thu lại gần vuốt ve mặt nàng nói “Nếu như vậy, trong lòng con cũng có chủ ý. Tận lực không nên chạm mặt Sĩ Hành” Nguyên Thu nghe đỏ mặt gật đầu.

Hôn sự Nguyên Thu chưa định xong nhưng sợ qua năm sẽ định thân, nên hôn sự Nguyên Dung càng cấp bách. Cố Lễ và Lý thị trước trùng ý chất tử Lâm Học của tri châu Lâm An là Lâm Phúc Dũng vừa trùng

cử nhân, số tuổi tương đối tính tình Cổ Lễ cũng cho người dò hỏi một chút. Mọi người nói nhân phẩm Lâm Học không tệ Cổ Lễ liền tính đem Nguyên Dung cho phép hẳn.

Cổ Lễ và Lý thị đang thương nghị chuyện này chưa đợi định xong không biết như thế nào lọt tiếng gió vào viện Trương di nương. Vốn là Trương di nương nghe nói cử nhân tràn đầy vui mừng chạy đến viện Lâm di nương khoe khoang. Lâm di nương cầm quạt dựa cửa vừa quạt vừa châm chọc nói “Cũng không biết cử nhân nghèo khổ từ đâu tới, cũng được người khoe khoang như bảo bối. Ta nghe nói cử nhân này nhà nghèo chỉ có mấy mẫu đất bạc màu, ngay cả con trâu cũng không có suốt ngày chỉ dựa vào may vá thêu thùa của mẫu thân hẳn mà nuôi sống cả nhà”

Trương di nương nghe nói “Người nói vậy, cử nhân là Quan lão gia”

Lâm di nương cười lạnh nói “Cũng chỉ là trù bị huyện lệnh thôi, cũng không biết ngày tháng năm nào mới nhận chức. Ta xem trước khi hẳn nhận chức Nguyên Dung chỉ có thể chen chúc với hẳn trong nóc nhà tranh rách nát. Trương tử tử, ta nghe là bọn họ ngay cả xiêm áo lành lặn cũng không có”

Trương di nương nghe trong lòng hốt hoảng nhưng ngoài miệng cứng rắn nói “Người ta là chất tử Tri châu, cũng là con em Quan gia, người còn nói vậy ta nói lão gia và miệng người”

Cuối cùng là Lâm di nương sợ Cổ Lễ, nàng nghe Trương di nương nói như thế trong lòng hận phũ phàng đang ngậm trong miệng xuống đất, ầm ục xoay người vào nhà. Trương di nương không có tâm tình đấu võ mồm với Lâm di nương chạy một đường đến phòng Nguyên Dung rồi nàng hỏi “Con phải đánh thân con có biết không?”

Nguyên Dung đã được Lý thị kêu lên nói chuyện này từ sớm, trong lòng đã rõ ràng, mấy năm nay chính mắt nhìn thấy cảnh ngộ của mấy vị di nương tự nhiên biết làm chính thất hơn gấp mấy trăm lần thiếp thất. Lý thị nói cho nàng người nọ là cử nhân, Cổ Lễ chú ý dúi dất cũng sẽ làm Quan lão gia, trong lòng Nguyên Dung cũng vui một chút. Nhưng nữ tử da mặt mỏng, lúc Lý thị nói điều này đều đuổi nha hoàn trong nhà ra ngoài Nguyên Dung mới đỏ mặt đánh bạo nghe Lý thị nói xong.

Mà Trương di nương lúc này vội vã vào viện, lôi kéo Nguyên Dung lạnh nhạt lầu lầu mở miệng suốt ngày gây gổ với Lâm di nương thanh âm cũng lớn hơn so với người khác. Nàng đang lo lắng quên đúng mực vì vậy Trương di nương lớn tiếng nói ra nha hoàn, mama trong viện đều nghe rõ ràng.

Nguyên Dung thấy nha hoàn đều đỏ mặt đứng đó không khỏi thẹn quá thành giận quăng tay Trương di nương nói “Ta không biết Trương di nương đang nói vậy cái gì” Nói xong xoay người đóng sầm cửa. Trương di nương cũng không để ý Nguyên Dung phát giận, vội vàng theo đi vào, nói lại lời nói Lâm di nương cho Nguyên Dung nghe, rồi mắng “Con tuy là thứ xuất nhưng dù sao cũng là trưởng nữ sao Tam cô nương có thể là vương phi nương nương con là gả thư sinh nghèo. Hai người là tử muội thân sinh, so sánh như vậy còn không mất mặt. Con chính là không có tiền đồ, con là ta quan tâm lao碌, con sẽ không cho phép món hàng như vậy?”

Nguyên Dung đỏ mặt nói “Di nương có thể nói lời này với phụ thân đi, ở chỗ này so đo với ta làm cái gì? Người dạy ta nhiều năm như thế nào, bảo ta tranh khí, bảo ta vượt qua Nguyên Thu kết quả là mẫu thân phiền, phụ thân chán ghét. Hôm nay thật vất vả cho phép một cử nhân, tương lai cũng có thể làm Quan phu nhân di nương lại đem lời này nói đánh mặt của ta”

Trương di nương mắng “Người biết cái gì, cử nhân cũng là cái danh tiếng thôi, chờ hẳn làm quan không biết đến lúc nào. Nhà hẳn nghèo như vậy làm sao có thể lật người, người còn trông cậy làm quan phu nhân cũng không sợ xấu hổ đỏ mặt”

Nguyên Dung nghe vậy vành mắt đỏ hoe còn mạnh miệng nói “Có phụ thân chỉ điểm sao không làm quan được? Còn nữa, nếu hẳn không tốt vậy di nương đi tìm cho ta một người tốt ta mới phục người”

Trương di nương nghe ngả ngửa, trong miệng la mắng “Ta còn không tìm được nhà tốt cho người”

Nguyên Dung trở mắt nhìn Trương di nương đi, mình đứng chỗ cửa sổ nghe trong sân nha hoàn mama bàn luận xôn xao, nàng cảm thấy mấy người này là cười nhạo mình, nhất thời đau buồn cảm khẩn ngả xuống giường không ngừng khóc.

Trương di nương đi ra khỏi sân Nguyên Dung, liền sai người kêu Lý mama tới hậu viện trong phủ, Lý mama xưa nay quan hệ tốt với Trương di nương, nhưng Lý thị không thích người nói chuyện huyền thuyên vào phủ vì vậy ngày thường rất ít cho họ đi vào. Nhưng hôm nay sớm đến mừng năm mới, Lý thị không rảnh trông nom những chuyện này. Trương di nương gọi Lý mama tới cửa sau dẫn tới viện mình cho nàng hai khối vải bố. Lý mama sờ vải vóc bằng phẳng thật dày làm đủ hai bộ xiêm áo vui mừng cầm bỏ trong ngực, ngồi bên cạnh bàn uống trà với Trương di nương.

Trương di nương nói một chút chuyện liền kéo đến hôn sự của Nguyên Dung thở dài với Lý mama “Ta chỉ sinh có một nữ nhi như vậy, tuy nói nàng không gọi ta là mẫu thân nhưng ta thao tâm cũng không ít hơn phu nhân”

Lý mama cười nói “Trong bụng người bỏ ra, để ý sẽ hơn người khác. Ta thấy nhị cô nương cũng lớn qua năm sẽ cập kê đã cho phép ai chưa?”

Trương di nương thở dài nói “Lần gọi người đến không phải vì chuyện này sao?” Nói xong hạ thấp giọng chỉ chỉ phương hướng phòng lớn nói “Nhà này muốn đem Nguyên Dung cho phép cử nhân nghèo”

Lý mama chẹp tiếng tiếc rẻ nói “Nhị cô nương xinh đẹp, ta xem còn hơn tam cô nương một chút cứ như vậy chẳng phải uất ức nhị cô nương?”

Trương di nương vội nói “Không đúng vậy sao, chỉ là lão gia bị phu nhân lừa gạt cho là Nguyên Dung tìm không được người trong sạch hôm nay ta tìm người chính là muốn tìm người nào niên kỷ tương đối, nhà giàu có chút nếu tương xứng ta cầu lão gia để xem lão gia có thuận theo hay không?”

Lý mama che miệng cười nói “Ta hôm nay tìm di nương vì chuyện này vừa đúng ta đang có một người vô cùng phù hợp yêu cầu, di nương nghe bảo đảm hài lòng”

Trương di nương vui vẻ nói “Đã như vậy, người nói mau, nếu là chuyện thành tiền thưởng không bạc đãi người”

55. Chương 55: Trương Di Nương Gây Chuyện

Lý mama nghe vui mừng nhướng mày, vội ngồi vào bên cạnh Trương di nương nói với nàng “Bên Đông Thành có họ Hứa lão gia là tài chủ, gia tài bạc vạn, có thôn trang có cửa hàng còn có ruộng tốt. Mà con cháu hần mông manh cưới mấy phòng thê thiếp chỉ có một nhi tử gọi là Bảo ca. Vì Hứa gia chỉ có một dòng độc đinh là Bảo ca, tướng mạo cực tốt trong nhà cực kì cưng chiều chỉ sợ muốn sao trên trời cũng muốn hái cho hần. Bảo ca này mắt nhìn rất cao không chịu cưới con gái tiểu môn hộ, tất nhiên là muốn nữ nhi quan viên. Người nói Bảo ca có xứng với nhị cô nương không?”

Trương di nương nghe Hứa gia gia tài bạc vạn cũng có chút động lòng, chỉ sợ là nhà thương nhân Cổ Lễ không cho liền kéo mama hỏi “Nhà đó buồn bán à?”

Lý mama đương nhiên biết thân phận thương nhân rất thấp vội khoát tay nói “Là một địa chủ lớn không coi là thương hộ” Trương di nương nghe cảm thấy không yên lòng chỉ nói đi hỏi. Lý mama liền vòng vo câu chuyện nói “Hứa gia ta có qua hai lần, bàn về quy củ cũng không kém phủ các người. Nhị cô nương vào cửa chính là thiếu nữ nãi nãi cả nhà cũng phải cung kính nàng. Đợi Hứa lão gia buông tay đi Tây Thiên này gia sản to như vậy không phải đều là Nhị cô nương hay sao? Đến lúc đó người muốn gì còn không được. Chỉ sợ một ngày ba bữa buồn thân bằng tổ yến”

Trương di nương nghe cảm thấy mở cờ trong bụng vội gật đầu nói “Người nói vậy là người nhớ đến ta, đưa hôn sự tốt như vậy nói cho ta biết, bằng không chỉ sợ Nhị cô nương chúng ta phải gả vào nhà lá dấy. Nhà cử nhân này muốn ăn không có ăn mặc cũng chẳng có mặc có cái gì tốt? Xem Hứa gia tường cao nhà ngói gả đi cũng là thiếu nữ nãi nãi đằng hoàng không phải so với đồ bỏ cử nhân tốt gấp trăm lần”

Lý mama cười nói “Đúng vậy, là nhờ di nương nghĩ rõ ràng. Nếu như vậy, di nương viết bát tự của nhị cô nương cho ta, ta cầm đi đáp lời tránh cho người khác chiếm trước”

Trương di nương nghe vội đưa bát tự cho Lý mama lại lấy hà bao từ trong ngăn kéo nhét vào tay Lý mama. Lý mama nắm trong tay hai thỏi bạc không khỏi cười híp mắt giả vờ từ chối một phen mới nhét vào tay áo.

Trương di nương càng nghĩ càng vui mừng liền lấy tiền riêng sai tiểu nha đầu đi phòng bếp lấy một bàn thức ăn. Lý mama thấy có cá có thịt vội ăn như hổ đói chén sạch thức ăn trên bàn lau lau miệng mới cáo từ.

Ước chừng có mười ngày có bà mai mang sính lễ tới cửa. Lý thị nghĩ là Cố Lễ đáp ứng hôn sự với Lâm Học người Lâm gia tới xin cưới. Một mặt Lý thị oán trách Cố Lễ không nói trước ình một mặt sai nha hoàn hầu hạ đổi xiêm áo đi gặp khách Thái Tuyết đỡ đi cười tủm tỉm đến tiền thính.

Lý thị vào tiền thính bà mai vội tiến lên thấy lễ nịnh nọt nói lời nói cát tường. Lý thị cười sai người dâng trà cho bà mai uống vừa quay đầu nhìn thấy trong phòng rất nhiều quà tặng nào hải sâm, bào ngư, vây cá, các loại hải sản còn có gà sống, cá sống, thịt heo, còn có hạt sen, bách hợp long nhãn. Tuy nói mấy thứ này là lúc nạp chinh cần dùng. Nhưng theo hiểu biết tài lực Lâm gia của Lý thị sợ là đem cả gia sản cũng không mua được những thứ này vì vậy trong lòng âm thầm ngạc nhiên.

Bà mai uống trà lại nịnh nọt nói vài lời hay, lúc này mới đem danh sách sính lễ đưa cho Lý thị lại đưa bát tự nhà tari cho Lý thị xem. Lý thị nhận lấy liền nhìn tên phía trên nhất thời sầm mặt. Bà mai thấy sắc mặt Lý thị không đúng chỉ xem là sính lễ chưa đủ liền ra mặt cười nói “Trong sính lễ còn có thôn trang và cửa hàng, nhưng khế ước mua bán chưa lấy đến chờ đáp ứng nhất định đưa đến trong phủ”

Lý thị nhìn canh thiếp bát tự hai người, nhà gái phía trên quả thật là bát tự của Nguyên Dung không sai mà bên nam cũng là một nam tử họ Hứa xa lạ. Lý thị trầm ngâm một lúc lâu mới hỏi bà mai “Hứa thiếu gia có từng đi học?”

Bà mai cười nói “Hứa thiếu gia từ nhỏ theo tiên sinh cũng biết chữ nhưng chưa bao giờ vào học. Mặc dù sau này Hứa thiếu gia không vào làm quan nhưng của cải Hứa gia giàu có lại có nhiều thôn trang nhiều cửa hàng trong thành cũng là nhà của hần, cô nương gả đi nhất định không chịu khổ”

Lý thị nghe liền để danh sách xuống cầm trà uống, nửa ngày không nói tiếng nào, trong lòng suy nghĩ một lần liền biết hơn phân nửa là Trương di nương tự tiện đem bát tự Nguyên Dung cho người khác. Vì bát tự cô nương không thể tự tiện nhìn thấy, Lý thị cố kị danh tiếng Nguyên Dung nên không phát tác tại đương trường. Liền để ly trà xuống đem canh thiếp dấu trong tay áo cho người trả lại sính lễ và danh sách cho bà mai.

Bà mai này cũng không phải là Lý mama nói chuyện lúc trước với Trương di nương, vì Lý mama không phải là bà mai có tiếng. Hứa gia thường ngân lượng ới bà mai khác làm chuyện này, vì vậy bà mai này đối với nguồn gốc bát tự của Nguyên Dung cũng không biết. Bà mai thấy sắc mặt Lý thị không thích bày ra tư thế tiên khách trong lòng không hiểu chỉ đành cười nói “Hứa gia có chỗ nào chọc phu nhân tức giận? Phu nhân nói ta biết, ta trở về nói cho Hứa gia nghe”

Lý thị cười nói “Vì ta chưa nghe lão gia chúng ta đề cập đến chuyện này cho nên không dám tự tiện làm chủ. Người cho người đem sính lễ về chờ lão gia chúng ta quay về lại nói”

Bà mai biết đây là nhà Tri phủ cũng không dám dây dưa đành đứng lên hành lễ sai người mang đồ ra Cố phủ.

Lý thị thấy người đi nhất thời trầm mặt xuống, quát lên với Thái Tuyết “Còn không cho người mang Trương di nương đến viện của ta? Thật phí nàng ở trong phủ nhiều năm như vậy còn là một nữ nhi của thông phán cũng là cái không đầu óc”

Thái Tuyết vội sai nha hoàn đi gọi người, mình đỡ Lý thị về phòng lớn, hầu hạ nàng đổi xiêm áo còn sai người bưng tổ yến cho nàng đỡ tức.

Trương di nương nghe nha hoàn gọi nàng lên trên phòng chỉ nghĩ là hôn sự Nguyên Dung liền rửa mặt cầm khăn dẫn nha hoàn đi đến phòng lớn. Lý thị thấy nàng một áo bông màu đỏ trên mặt bôi phấn lông mày cũng vừa mới sửa cười lạnh nói “ta gọi ngươi đến phòng lớn có chuyện, ngươi ăn mặc như hồ li, muốn quyến rũ ai?”

Trương di nương vội cười “Mới ngủ trưa đầu rồi không dám đến thấy phu nhân”

Lý thị hừ nói “Ngươi thật ra hưởng phúc, còn có giấc ngủ trưa. Mạng ta không tốt được như vậy, năm nay nhiều chuyện ngươi lại tìm phiền phức cho ta, làm ra chuyện lần này”

Trương di nương nghe vội trả lời “Tì thiếp mỗi ngày chỉ ngồi trong nhà may vá, ngay cả viện môn cũng ít ra không dám gây chuyện cho phu nhân”

Lý thị nghe ném canh thiếp lên mặt nàng mắng “Người không xuất môn cũng có thể đưa bát tự nhị nha đầu cho người khác, nếu là ra cửa ta xem cả phủ cũng bị người bán”

Trương di nương vội nhìn canh thiếp từ trên mặt rơi xuống liếc nhìn thấy trên viết tên tuổi Hứa gia thiếu gia liền nhìn kĩ cười nói với Lý thị “Phu nhân mau xem, bát tự vô cùng xứng, chắc là nhân duyên tốt”

Lý thị vốn tức, nghe nàng nói vậy trong cơn giận dữ giơ tay quăng cho nàng một cái tát. Trương di nương vào phủ nhiều năm, mặc dù Lý thị không thích nàng cũng phạt nàng cầm tức nhưng ngay mặt đánh nàng cũng là lần đầu tiên không khỏi mặt mũi thẹn thùng đỏ bừng. Lý thị dù sao cũng là người được ăn sung mặc sướng sức tay có hạn, một cái tát đi qua Trương di nương cảm thấy mặt nóng một chút ngược lại Lý thị cổ tay lại đau, Thái Tuyết vội tiến lên khuyên nhủ “Phu nhân cẩn thận đau tay”

Lý thị nghe thu tay mắng “Còn không quỳ xuống cho ta, chẳng lẽ muốn ta đánh hèn người?” Trương di nương nghe vội quỳ xuống đất khóc nỉ non chỉ nói là mình vì tốt cho nhị cô nương. Lý thị phiền não trong lòng bị nàng ồn ào càng thêm nhức đầu không nhịn được lại đánh Trương di nương thêm mấy bạt tai. Hai người đang huyên náo liền nghe có nha hoàn báo lại “Lão gia trở về”

Cổ Lễ từ bên ngoài đã nghe trong nhà khóc rống, trong lòng không bình tĩnh, vào phòng thấy sắc mặt Lý thị tái xanh, Trương di nương quỳ trên đất khóc nước mắt nước mũi trên mặt có nhiều dấu tay đỏ bừng.

Cổ Lễ thấy thế quát lên “Các người còn không biết quy củ? Ta không ở nhà lại nào ra chuyện như vậy. Tết đến lại đánh nhau vì cái gì?”

Lý thị nghe cầm canh thiếp đưa cho Cổ Lễ xem “Lão gia xem, đây là Trương di nương tự tiện tìm nhà chồng cho Nguyên Dung, hôm nay người ta đưa sính lễ tới cầu hôn”

Cổ Lễ nghe vậy vội cầm canh thiếp xem, phía trên quả có ngày sinh tháng đẻ của một nam tử, phía dưới còn có bát tự của Nguyên Dung. Cổ Lễ thấy tổ tông ba đời của nam tử kia không phải là địa chủ thôi, mấy đời cũng không có một người đọc sách. Trong lòng thấy chán ghét, tiến lên quát Trương di nương “Ai cho người tự tiện đưa ngày sinh tháng đẻ Nguyên Dung cho người khác, người muốn không ai thêm lấy Nguyên Dung phải không?”

Trương di nương vội kêu gào nói “Tì thiếp nghe phu nhân đem nhị cô nương cho phép cử nhân nghèo. Từ nhỏ nhị cô nương sống an nhàn sung sướng, tì thiếp lo lắng nàng chịu khổ không được liền cầu người tìm hôn sự cho nhị cô nương. Hứa gia thiếu gia mặc dù không đi học nhưng của cải giàu có, lại có nhiều cửa hàng, nhiều nha hoàn mama, nhị cô nương gả đi chính là thiếu nữ nào có cái gì không tốt?”

Cổ Lễ nghe mắng “Người càng lớn càng như con nít, liền ngay cả tôn ti như thế nào cũng không biết, một thương nhân tài chủ tương lai ngay cả tiểu quan cũng làm không được đây chính là nhân duyên người nói rất tốt? Còn nữa, hôn sự nhị cô nương lúc nào người được phép nhúng tay? Nếu ta mắc kệ cũng có mẫu thân nàng lo người chẳng qua chỉ là nô tì làm gì có chỗ cho người đi làm chuyện này?” Cổ Lễ càng nói càng tức, liền cất giọng quát lên “Người đâu, lời Trương di nương ra đánh hai mươi hèo để cho nàng nhớ thật lâu”

Nói chưa xong, Nguyên Dung liền xốc rèm đi vào thấy Cổ Lễ muốn đánh hèo Trương di nương cả kinh vội tiến lên xin xỏ “Tết đến, di nương đã làm chuyện gì chọc phụ thân giận dữ, chỉ bằng nữ nhi thay di nương bồi lễ phụ thân tha di nương đi”

Cổ Lễ hận Trương di nương ý vào thân phận mẹ đẻ Nguyên Dung không rõ thân phận của mình, đang muốn diệt uy phong của nàng làm gì chịu nghe Nguyên Dung nói chuyện, la nàng “Người đường đường là một tiểu thư cũng không biết tôn ti hử? Nàng thân phận gì? Đáng giá người tới cầu cạnh?”

Nguyên Dung thấy Trương di nương bộ mặt xấu hổ, trên mặt còn mấy cái dấu tay trong lòng phát ra đau đớn chưa từ bỏ ý định cầu xin tha cho nàng. Lý thị kéo Nguyên Dung đến bên cạnh nói “Chuyện này cô nương gia như người không thể quản, dung túng nàng nữa sợ thanh danh của người cũng bị mất”

Nguyên Dung nghe cảm thấy lời này không rõ, liền thấp đầu xuống vừa đứng nhìn thấy thiếp canh trên bàn, Lý thị thấy nàng nhìn thiếp canh liền cười lạnh nói “Di nương người đem bát tự người phát tán chung

quanh, sớm mai sợ khắp thành cũng biết bát tự của người rồi”

Thường ngày mặc dù Trương di nương kiêng kỵ Lý thị và Cố Lễ, thật ra trong lòng sợ nhất vẫn là Nguyên Dung. Nàng biết thời gian này Nguyên Dung có chút tôn trọng nàng, sợ nàng hiểu lầm mình liền muốn giải thích lời kéo Nguyên Dung khóc rống “Không phải di nương sợ người gả cho cử nhân nghèo liền tìm mối hôn sự tốt cho người. Là con trai duy nhất của tài chủ lớn đẩy người nói với phụ thân người một chút nói không muốn gả cho cử nhân nghèo”

Nguyên Dung nghe thở dài nói “Di nương hồ đồ, từ xưa tới nay hôn nhân là do phụ mẫu mối mai. Chuyện này đúng là di nương vượt bốn phận. Ta tin ánh mắt phụ thân nhìn người, cử nhân này hiện tại nghèo chút chẳng lẽ sau này không phát đạt?”

Trương di nương nói “Nếu là cả đời không thay đổi?”

Nguyên Dung cúi đầu nhìn Trương di nương gần từng chữ “Đó cũng là mạng của ta”

Trương di nương nghe vậy lắc đầu liên tục, đôi mắt nhòa lệ “Nhị cô nương, người chưa bao giờ như vậy. Người không phải là muốn gả cho gia đình giàu có sao?”

Nguyên Thu thở dài nói “Bắt đầu ta đã sai rồi, ta không muốn tiếp tục sai lầm nữa. Ta đọc kinh Phật nhiều năm như vậy hôm nay mới hiểu được, Người có mệnh riêng, phú quý do trời. Cường cầu thứ mình không có được, chỉ trở thành trò cười. Di nương, cái này không phải là vì tốt cho ta mà hại ta đấy”

Trương di nương khóc rống nói “Di nương vì tốt cho cô nương, cô nương cầu tình thay di nương đi”

Nguyên Dung kéo làn váy xoay người thi lễ với Cố Lễ và Lý thị “Nữ nhi thân thể khó chịu, đi về phòng nghỉ ngơi trước” Nói xong cũng không để ý Trương di nương kêu gào, dẫn nha hoàn về viện.

Trương di nương thấy Nguyên Dung mất lạnh đối với mình càng khóc không ngừng, Lý thị nghe phiền lòng liền nói với Cố Lễ “Tết đến rồi, để nàng khóc không ngừng thật xúi quẩy, phạt nàng cấm túc cũng đừng đánh nàng xem như nhìn mặt mũi nhị cô nương”

Cố Lễ hừ nói “Nàng là cái khỉ gì, nhị cô nương có quan hệ gì với nàng? Người cũng hồ đồ đánh nàng sao lại chiết mặt mũi nhị cô nương?”

Lý thị vội cười nói theo “Ta nói sai”

Cố Lễ thở dài nói “Thôi, tết đến không đánh thì không đánh, phạt nàng cấm túc ba tháng” Nói xong quát Trương di nương “Nhìn mặt phu nhân xin tha cho người phạt người ba tháng cấm túc. Người đóng cửa viện suy nghĩ nếu còn không biết quy củ ta sẽ đuổi người ra phủ nghe rõ chưa?”

Trương di nương vội dập đầu khóc rống nói “Tì thiếp nghe rõ”

56. Chương 56: Đám Cưới Nguyên Dung

Qua năm mới, Lâm gia đến cửa cầu thân. Năm nay Lâm Học muốn tham gia thi hội, Cố Lễ không giúp hẳn tìm chức quan chỉ dặn hẳn an tâm học. Năm nay Cố Lễ phải về kinh báo cáo công việc, Lý gia cũng giúp hẳn chuẩn bị trên dưới xong rất có khả năng sẽ triệu hồi về kinh thành, nên Cố Lễ muốn Nguyên Dung nhanh chóng thành thân để tránh trễ nãi việc hồi kinh.

Thời gian eo hẹp gấp rút suốt ngày Nguyên Dung ở trong phòng thêu giá y, Lý thị cũng bận rộn chuẩn bị đồ cưới cho Nguyên Dung. Trong lúc nhất thời không tìm được tranh chữ cổ, Lý thị lấy từ lầu các một ít ra ngoài. Gọi người đến làm thêm mấy bộ trang sức mới. Những vật khác đều đặt mua nhưng đồ vật trong nhà không kịp làm khiến cho Lý thị buồn bã.

Lí Túc Phong ở Nam Kinh nghe nói muội muội vì đặt mua đồ cưới cho Nguyên Dung mà rầu rĩ sai người đưa tin nói “Vài ngày trước có sai người làm gia cụ kim loại khắc hoa, một bộ sàn ba bình phong, bàn trang điểm, tủ, ghế nói đã đầy đủ mọi thứ hôm qua vừa mới xong, không bằng trước hết đưa Nguyên Dung dùng”

Lý thị gửi thư hồi âm nói “Ca làm nhất định là đồ tốt nhưng đưa cho nàng thì quá xa xỉ tìm cách khác xem sao”

Lý Túc Phong xem thư sai người đưa bộ gia cụ qua tặng, kèm thư hồi âm “Cũng không đáng bao nhiêu bạc, người tìm cái khác lại tốn công phu nhanh làm cho xong đồ cưới của Nguyên Dung người mới rảnh mà quan tâm hôn sự của Nguyên Thu, đừng trễ nãi chuyện của nàng”

Lý thị nghe đành thu, đúng hôm đó Nguyên Thu tại trong phòng lớn nghe nói gia cụ cũng cười nói muốn nhìn xem. Lý thị đành dẫn nàng theo, Nguyên Thu thấy bộ sàn kia liền cười nói “Cái gì cũng cực tốt, nhưng không biết Lâm gia có bày ra hay không. Con nghe nói phòng Lâm gia cực nhỏ, chỉ bằng mẫu thân thêm của hồi môn một tòa nhà trên mặt mũi cũng dễ xem”

Lý thị cười nói “Nàng đồ cưới đã nhiều, cứ cứ người đưa bộ gia cụ này cũng là xa xỉ đừng nói chi tòa nhà”

Nguyên Thu nói “Chúng ta đã muốn hồi kinh, đem một tòa nhà nhỏ cho nàng, đỡ nàng đến Lâm gia ở không quen nháo ra chuyện lại tỏ ra nhà chúng ta không có giáo dưỡng. Mà nàng gả ở Hàng Châu, chúng ta lại về kinh thành, sau này ở Hàng Châu nàng cũng không có phụ mẫu chiếu ứng, lưu cho nàng nhiều chút đồ cưới sau này có gặp khó khăn cũng có chút biện pháp. Theo con, mấy thứ thực dụng này ít một chút cũng được cho nhiều chút ngân lượng được hơn”

Lý thị trầm ngâm trong chốc lát gật đầu nói “Người nói đúng, đồ cưới của nàng quan hệ đến mặt mũi của chúng ta nhiều chút cũng không sao, vậy ta cho nàng thêm một tòa nhà”

Nguyên Thu nghe liền hé miệng cười, Lý thị véo má nàng nói “Chỉ có người có chủ ý, ta thấy đồ cưới của người người tự thu xếp tốt hơn đồ cho ta chán ốm”

Nguyên Thu đỏ mặt lúi lét tay áo Lý thị nói “Mẫu thân cười con để người ta nghe còn không biết con mặt dày thế nào đâu”

Lý thị cười nói “Da mặt người còn không dày? Cũng không thấy cô nương nhà nào có chủ ý như người”

Hai người đang cười nói nhá hoàn vào báo “Nam Bình Vương Thế tử cho người tặng đồ qua cho cô nương” Lý thị nghe khoát tay cho nha hoàn đi ra ngoài tà nghệ nhìn Nguyên Thu, làm ặt Nguyên Thu đỏ ửng, cúi đầu nói “Ba ngày hai bữa tặng đồ, chẳng lẽ nhà chúng ta cái gì cũng không có hay sao?”

Lý thị nói “Nói vậy mà về phòng nhìn thấy đồ lại vụng trộm cười” Một câu nói nháo cái, mặt Nguyên Thu đỏ bừng, Lý thị vẫn che miệng cười không ngừng. Nguyên Thu la một tiếng giẫm chân đỏ mặt đi ra ngoài sai nha hoàn dẫn đường.

Đảo mắt đến đám cưới Nguyên Dung. Lý thị sai mama hầu hạ Nguyên Dung mặc áo cưới, lại mời phụ nhân con cái song toàn trang điểm mặt cho Nguyên Dung, Nguyên Dung nhìn mình mặc y phục tân nương trong kiếng không khỏi khóc đỏ mắt. Mấy mama bên cạnh đi lên khuyên lơn “Cô nương, canh giờ sắp đến, đừng khóc”

Nguyên Dung lau nước mắt hỏi mama kia “Sao di nương còn chưa thấy tới đây?”

Mama này do dự một chút cũng không dám trả lời. Nguyên Dung hỏi không ngừng một mama bên cạnh cười nói “Chưa đến ngày Trương di nương hết cấm túc sợ rằng hôm nay không ra gặp cô nương được”

Nguyên Dung nghe vậy khóc không ngừng “Hôm nay từ biệt không biết khi nào mới gặp lại thật không thể cho ta gặp di nương một lần sao?” Mama này nghe vậy cúi đầu không ai dám nói tiếp.

Nguyên Dung thấy thế nhắc làn váy lên đi ra, miệng nói “Nếu di nương không ra được ta tự mình đi xem di nương” Làm mama, nha hoàn hết hồn kéo nàng lại kêu lên “Cô nương đừng làm vậy, đã đến giờ rước dâu, nếu chậm trễ lão gia phụ nhân trách tội xuống, mấy nô tài không nhận nổi” Nói xong, ôm Nguyên Dung về ngồi trước gương cầm khăn ướt lau mặt, bắt đầu trang điểm.

Nguyên Dung sợ Cố Lễ nổi giận, đành thần thờ ngồi đó mặc cho bọn họ định đoạt cuối cùng thở dài nói “Mời Tam cô nương đến đây một chuyện”

Liễu nhi nghe vội sai người đi gọi Nguyên Thu, Nguyên Thu đang dỗ Tuyên ca và Nữu Nữu nghe Nguyên Dung phách người tới mời, vội kêu bà vú canh chừng hai đứa bé cho tốt, mình vội vã đến khuê phòng Nguyên

Dung.

Vừa vào cửa Nguyên Thu đã hỏi “Còn thiếu gì sao? Không có gì nói uội muội sai người đi tìm” Nguyên Dung thở dài, ngoắc gọi Nguyên Thu vào trước mặt đỏ mắt nói “Muội muội, tỉ muốn gặp di nương”

Nguyên Thu ngạc nhiên nói “Di nương không đến đây sao? Thật lạ” Nói xong kêu một nha đầu đến “Người đi mời Trương di nương đến đây. Nếu có ai hỏi nói ở đây có chuyện cần nàng giúp một tay”

Nha hoàn kia chần chừ cười làm lạnh nói “Nhưng chuyện này có cần báo lão gia một tiếng không, dù sao Trương di nương vẫn còn đang căm tức. Nô tì không dám mời Trương di nương đến đây như vậy”

Nguyên Thu hiểu ra “Ta nói lạ sao hôm nay Trương di nương không đến quên mất chuyện nàng căm tức. Nếu vậy, người chạy lên phòng xin lão gia trước lại đi mời Trương di nương đến” Nha hoàn kia đáp đi ra ngoài Nguyên Dung ở phía sai hô “Nhanh một chút”

Nguyên Thu lôi kéo Nguyên Dung an ủi “Tỉ không cần gấp, sẽ gặp được di nương” Nguyên Dung thở dài nói “Sau này ta không ở trong nhà nhờ muội chiếu cố di nương một chút. Mặc dù nàng không tốt, lại luôn âm ỉ lại có một ít ý định nhưng dù sao cũng là mẹ ruột ta, muội xem mặt mũi ta mà trông nom một chút”

Nguyên Thu cầm tay nàng nói “Tỉ yên tâm, muội ở trong phủ một ngày, cũng sẽ không cho người khi dễ di nương” Nguyên Dung mù quáng nói “Trước kia tỉ nhỏ mọn, luôn tức giận muội. Khó được muội muội độ lượng không tức giận còn coi tỉ như tỉ tỉ. Hôm nay tỉ bồi lễ uội, mong rằng muội tha thứ cho tỉ” Nói xong định đứng lên hành lễ với Nguyên Thu.

Nguyên Thu vội dè Nguyên Dung lại nói “Tỉ nói cái gì vậy, lúc nhỏ cãi nhau thôi ai còn cho là thật. Hôm nay là ngày vui của tỉ, đừng nói những lời như vậy, nghe làm người ta thật khó chịu”

Nguyên Dung đành thôi lại thúc dục hỏi “Sao di nương còn chưa tới?” Có nha hoàn cười nói “Từ đây đến phòng lớn một khắc, từ phòng lớn đến phòng di nương phải mất đến hai khắc. Chờ di nương đến chắc phải mất hơn nửa canh giờ”

Nguyên Dung nghe vậy ra hơi một tiếng lại rơi lệ “Chẳng lẽ hôm nay ta không thấy được di nương?”

Nguyên Thu đành an ủi nàng một phen, luôn miệng quát lên “Còn không nhanh đi thúc dục”

Trong nhà đang loạn, Trương mama dẫn người đến trước nói hỉ với Nguyên Dung mới nói “Nhị cô nương, canh giờ đã đến phòng lớn bày xong ‘tỉ muội bàn’, mời cô nương đi qua ăn bữa cơm đoàn viên”

Nguyên Thu để Nguyên Dung lau nước mắt, đỡ nàng đến phòng lớn. Cố Lễ và Lý thị đã ngồi xong, Nguyên Dung tiến lên hành lễ Cố Lễ gật đầu nói “Đến nhà chồng chăm chỉ một chút, sớm muộn gì cũng phải thành an, nghe anh chị em họ, trượng phu nói không nên tùy hứng” Nguyên Dung đáp một tiếng lạy vài cái. Lý thị mới nói “Cần tuân thủ nữ giới, tam tòng tứ đức” Nguyên Dung đáp một tiếng lạy hành lễ với Lý thị.

Lý thị thở dài, đứng dậy lôi kéo Nguyên Dung đến bên cạnh mình nói với nàng “gả cho người, không thể như nhà mẹ, cần cẩn thận chặt chẽ. Học vấn Lâm gia tiểu tử cực tốt, nhất định có tiền đồ cao người phục vụ tốt cho hắn, mỗi ngày đốc thúc hắn đọc sách. Đợi hắn đậu tiến sĩ, những ngày an nhàn của người sẽ tới. Phải tránh không thể bày tư thế tiểu thư với nhà phu quân, cần khiêm tốn cung kính phải biết quý củ, Lâm gia mới tôn trọng người, người nhớ chưa?”

Nguyên Dung vội lên tiếng “Nữ nhi ghi nhớ” Lúc này nghe bên ngoài phủ tiếng pháo tiếng nhạc nổi lên liền có người vung rèm nói “Tân lang tới đón dâu” Nguyên Dung nghe nhất thời mắt đỏ hoe, Lý thị buông tiếng thở dài cho người dọn cơm tự mình dứt Nguyên Dung vài miếng, ngụ ý không nên quên ân. Hỉ nương bên nhà trai thúc giục ba lượt Nguyên Dung khấu biệt phụ mẫu, Lý thị đắp khăn voan đỏ lên cho Nguyên Dung gọi lớn tuổi nhiều phúc “Người tốt số” đỡ Nguyên Dung lên kiệu. Nguyên Dung cô linh linh ngồi trên kiệu, nhớ đến khi xuất phát cũng không thấy mặt Trương di nương, không khỏi đau buồn khóc lớn lên.

Tiếng pháo dần đi xa, Cố Lễ ngồi trong phòng lớn tiu nghỉu, Lý thị đỏ mắt đẩy hắn nói “Đây là ngày tốt của cô nương lão gia nên vui mừng chút. Chi bằng buổi tối dọn mấy bàn, người nhà trong phủ cũng thừa dịp náo nhiệt chút, thuận tiện bỏ căm tức cho Trương di nương”

Cố Lễ thở dài nói “Liên theo người. Sai người đưa bánh kẹo cưới của Nhị cô nương với dưa trái cây qua cho Trương thị, để cho nàng cũng dính hỉ khí đi” Nói xong khoát tay về phòng, Lý thị mang dưa, kẹo để trên

bàn cho người đưa qua cho Trương di nương. Thái Tuyết cười nói “Tổ Tổ biết ăn nói để nàng đưa đi cũng để nàng bồi di nương trò chuyện giải buồn” Lý thị nghe để cho Thái Tuyết đi phân phó, mình trở về phục vụ Cố Lễ.

Trương di nương từ năm trước lúc bị cấm túc, cơm tối Cố Lễ đều không cho nàng ra ngoài ăn chỉ sai người bưng thức ăn vào phòng nàng. Lý thị lại đuổi Như Lan, Như Mai về nhà không cho các nàng vào hầu hạ, đưa mấy nha đầu khác vào phục vụ Trương di nương. Cố Lễ không thích Như Lan Như Mai suốt ngày chiêu người ngoài phủ vào viện vì vậy ngầm cho phép Lý thị xử lý hai người kia.

Ngày thường chỉ có một tiểu nha hoàn đến viện Trương di nương đưa cơm dọn dẹp mà nha đầu kia không nói nhiều. Trương di nương ở trong viện cũng không biết tình hình bên ngoài. Viện nàng ở xa không nghe được thanh âm trên đường vô tri vô giác sống qua ngày chờ đến ngày bỏ lệnh cấm.

Tổ Tổ đem kẹo đến viện Trương di nương, nói với Trương di nương là lão gia và phu nhân ban thưởng. Lại nói với nàng lão gia đã bỏ lệnh cấm túc làm Trương di nương vui mừng không thôi cho người thưởng tiền cho Tổ Tổ lại lôi kéo nàng ngồi xuống uống trà. Tổ Tổ đi gần nửa canh giờ mới đến cảm thấy mệt mỏi liền cười ngồi xuống nói chuyện với Trương di nương.

Trương di nương thấy trong mâm đưa đến dưa và trái cây mới liền cười nói “Giờ còn chưa đến xuân, dưa và trái cây khó kiếm được, nhanh kêu người đưa một nửa cho nhị cô nương đi” Nha đầu Trương di nương nghe vội cầm mâm tới, Trương di nương rửa tay tự mình bóc dưa và trái cây. Tổ Tổ chỉ xem như Trương di nương còn chưa thích ứng với chuyện này liền cười nói “Di nương lại quên, nhị cô nương vừa xuất giá, đây chính là trái cây kẹo cô nương xuất giá dùng. Di nương lại muốn cho người đưa đến cho nhị cô nương ăn?”

Trương di nương nghe vậy dừng tay lại, nhất thời cảm không vững cái mâm ục một tiếng ngã trên mặt đất bể tan tành, dưa kẹo văng đầy đất. Trương di nương lẳng lẳng nhìn Tổ Tổ, ngờ ngác hỏi “Nhị cô nương đã xuất giá rồi?”

Tổ Tổ nghe vậy sững sốt, vội tiến lên vịn nàng nói “Đúng vậy, đã xuất giá rồi” Hai mắt Trương di nương trợn ngược, bất tỉnh. Trong nhà tiểu nha hoàn loạn thành một đoàn. Tổ Tổ thấy thế không khỏi mắng to “Khóc cái gì, còn không nhanh đi kêu người” Có mama bên ngoài nghe Trương di nương bất tỉnh vội chạy vào mang di nương lên giường, đợi lúc Trương di nương từ từ tỉnh lại.

Tổ Tổ thấy vậy không khỏi thở phào một cái, sai người lên phòng lớn báo lại, mình thì đỡ Trương di nương ngồi dậy cho người pha trà đậm hầu hạ Trương di nương uống hai ngụm. Trương di nương tìm thần trí trở về lại nghĩ đến Nguyên Dung đã xuất giá mình lại không thấy được Nguyên Dung một lần, không khỏi gào khóc.

Tổ Tổ ở bên cạnh khuyên hơn nửa ngày, Trương di nương mới khá hơn một chút, phòng lớn cho người mang tổ yến tới lại truyền lời cho Tổ Tổ cẩn thận chăm sóc. Tổ Tổ vội đáp, đỡ Trương di nương uống bát súp, sai người lấy tổ yến đi nấu cháo cho đến khi Trương di nương có tinh thần mới đi về.

57. Chương 57: Sĩ Hành Tìm Gặp Nguyên Thu

Cố Lễ nghe nói gia cụ dùng làm đồ cưới cho Nguyên Dung là Lí Túc Phong đặt, trong lòng vô cùng cảm kích, tốn một giá tiền lớn tìm vật liệu thượng hạng, tìm công tượng dựa theo dạng thức mới nhất mất hơn nửa năm mới làm ra đưa đi cho Lí Túc Phong. Cố Lễ thấy Lý thị vì đồ cưới của Nguyên Dung hao tốn rất nhiều tâm huyết càng kính trọng nàng hơn. Cố Lễ đã lớn tuổi càng yêu thích sự ổn thỏa, dịu dàng của Lý thị, chán ghét Lâm di nương cố làm ra vẻ kiêu mị. Mà mấy năm gần đây Trương di nương làm việc quả thật khiến cho người ta chán ghét lại càng không được lòng của Cố Lễ. Nên sau khi Nguyên Dung xuất giá, mỗi ngày Cố Lễ đều ở lại trong phòng Lý thị, không đi qua chỗ hai vị Trương Lâm nữa, việc này nói sau, tạm thời không nói đến.

Sau khi Nguyên Dung xuất giá, Lý thị bắt đầu chuẩn bị hôn sự cho Nguyên Thu. Vì có kinh nghiệm Nguyên Dung xuất giá lúc trước, Lý thị tính toán chuẩn bị đồ cưới cho Nguyên Thu, cho dù mất hai ba năm cũng

muốn bảo đảm cái gì cũng phải cực tốt đầy đủ.

Cổ Lễ phải về kinh, Lý thị muốn định hôn sự của Nguyên Thu xuống trước tránh đến khi hồi kinh lại sinh ra cái gì thiêu thân. Lại đúng với ý muốn của Sĩ Hành, chỉ sợ mình không nắm chắc được Nguyên Thu sẽ bị hứa cho người khác, suốt ngày thúc dục lão Vương phi đưa sính lễ. Lão vương phi bị thúc dục không có cách nào, chỉ đành cho Quận Vương phi gặp Lý thị đem ngày cát tường định thân.

Sĩ Hành biết Nguyên Thu phải về kinh, hơn nữa sau khi đính hôn hai người ít được gặp mặt hơn vì vậy trước ngày định thân tìm cách gặp Nguyên Thu. Hai phủ lúc này đang ở nghị thân, Sĩ Hành không thể trực tiếp đi hậu viện như lúc trước chỉ đành trước vòng qua thư phòng nói chuyện với Cổ Sơn.

Cổ Sơn nhiều ngày chưa thấy Sĩ Hành, nghe người hầu nói Thế tử đến vội ra cửa đón Sĩ Hành còn gọi người tới dâng trà. Sĩ Hành thấy trong nhà, bên ngoài đứng đầy người hầu hạ không tiện mở miệng muốn gặp Nguyên Thu đành giả bộ tán gẫu với Cổ Sơn. Cổ Sơn nói chuyện với Sĩ Hành, thấy vẻ mặt hẩn không yên trong lòng hiểu được ý muốn của hẩn âm thầm cười hẩn một phen.

Sĩ Hành không biết Cổ Sơn đã biết ý nghĩ của hẩn đang tính toán như thế nào mới có thể gặp Nguyên Thu. Cổ Sơn thấy Sĩ Hành bưng trà lại phát ra ngây ngô, nước trà cũng không cho vào miệng liền cười nói “Thư phòng than không đủ, ngồi một lúc đã thấy lạnh. Không bằng đến phòng ta một lúc, vừa đứng lúc ta có văn chương mới cho huynh xem”

Sĩ Hành vội cười nói “Như thế rất tốt, ta nhớ lúc trước ở trong phòng người có nhìn một tập thi không tìm được ở chỗ khác tiện thể đi mượn luôn”

Cổ Sơn suy nghĩ lúc lâu không nhớ đến phòng mình có tập thi nào, mới hiểu là Sĩ Hành tìm có nhưng không chọc thủng hẩn, chỉ cười dẫn hẩn đến viện mình.

Cổ Sơn không thích nhiều người, trong phòng hẩn cũng chỉ có hai đại nha hoàn còn tiểu nha hoàn không được vào trong phòng. Đại nha hoàn Thái Xinh dâng trà, trái cây lên liền đứng sang một bên, Cổ Sơn cười nói “Thế tử nói lần trước nhìn xem một quyển tập thi, các người vào trong tìm, tìm được mang ra đây”

Thái Xinh cười nói “Mỗi ngày đều quét dọn phòng cũng không thấy thi tập nào. Không biết Thế tử muốn tìm thi gì?”

Sĩ Hành chỉ thuận miệng nói làm sao biết là thi gì, vì vậy quanh co cười nói “Lần trước nhìn thấy lại không chú ý tên”

Cổ Sơn suy nghĩ một chút mới vỗ tay nói “Lúc trước tam cô nương có đến đây cầm vài quyển sách chắc hẩn ở chỗ nàng ấy. Thái Xinh người đi qua viện tam cô nương hỏi nàng có quyển tập thi gì không”

Thái Xinh nghe vội đáp, hành lễ vén rèm ra ngoài, Cổ Sơn thấy trong nhà không có ai liền trêu ghẹo Sĩ Hành “Lát tìm được tập thi huynh không cần một bộ thất hồn lạc phách nữa rồi”

Sĩ Hành nghe cả mặt đều là ý cười cũng không để ý Cổ Sơn trêu ghẹo mình, chỉ thở dài với hẩn. Thái Xinh đi nửa ngày tay không trở về, Cổ Sơn hỏi nàng “Tìm được thi tập chỗ tam cô nương không?”

Thái Xinh vội đáp “Tam cô nương nói không nhớ rõ cầm quyển thi tập nào chỗ thiếu gia, ngày hôm trước dọn phòng, sách của tam cô nương cũng cho người ôm vào Thúy các”

Cổ Sơn cười nói “Nếu vậy chúng ta đi Thúy các tìm đi” Liền dẫn theo Sĩ Hành một đường đi vào vườn, xa xa hai người thấy nha hoàn đang đứng bên ngoài Thúy các Cổ Sơn cười nói “Xem ra có người đến sớm hơn chúng ta” Sĩ Hành đỏ mặt cười dưới chân lại nhanh hơn.

Thúy các, Thư Hương đang dẫn theo hai nha hoàn thấy Cổ Sơn và Sĩ Hành đến vội hành lễ thỉnh an. Cổ Sơn hỏi “Sao các người đứng bên ngoài?”

Thư Hương cười trả lời “Tam cô nương đến xem sách, bọn nô tì sợ ồn ào nàng nên đứng bên ngoài chờ”

Cổ Sơn xoa tay chỉ vào phòng bên cạnh nói “Các người đi vào đó cho ấm, ở đây không có việc gì không cần phục vụ ta và Thế tử đi tìm một quyển sách sẽ ra. Tam cô nương đọc sách ít nhất phải một canh giờ, các người ở ngoài cửa chờ sẽ lạnh hư thân thể. Nhanh vào đó cho ấm có chuyện gì nha hoàn tam cô nương sẽ tìm người”

Thư Hương nghe vội hành lễ vén rèm cho Cố Sơn và Sĩ Hành vào nhà rồi đưa nước trà vào lúc này mới dẫn nha đầu vào phòng bên cạnh cho ấm.

Cố Sơn, Sĩ Hành uống hai ngụm trà liền để sang một bên, hai người kẻ trước người sau lên lầu hai, quẹo một cái đi vào thì nhìn thấy Nguyên Thu mặc áo vân ti khắc mẫu đơn ngồi bên cửa sổ đang cầm sách đọc. Chúc Mộng đứng một bên cầm áo khoát bằng gấm của Nguyên Thu bọc lại. Hai chủ tớ nghe tiếng vang ngẩng đầu lên, Nguyên Thu thấy Sĩ Hành và Cố Sơn đến vội đứng dậy cười thi lễ với hai người sai Chúc Mộng đi bưng trà.

Chức Mộng vội đem áo khoát cất xong, thi lễ với Sĩ Hành, Cố Sơn vội vã xuống lầu pha trà. Nguyên Thu thấy không có ai mới nói với Cố Sơn “Ca hỏi muội thi tập nào? Muội chưa bao giờ lấy thi tập gì chỗ huynh về xem cả”

Cố Sơn cười nói “Ta cũng không biết thi tập gì, chỉ là Sĩ Hành lật tung chỗ ta tìm mà không thấy, nghĩ ở chỗ muội nên mới sai nha hoàn đến hỏi muội”

Sĩ Hành cười nói “Chỉ là một quyển thi tập thôi, không tìm được cũng không quan trọng. Nhưng mấy ngày này không thấy muội, muội có khỏe không?”

Nguyên Thu cười nói “Đều tốt. Nhưng bận hơn thường ngày một chút, chưa tới hai tháng nữa là phải về kinh rồi, có vài thứ cần thu thập lại muốn làm một chút túi thơm, hà bao đưa cho các tỉ muội, lưu lại một chút kỉ niệm”

Sĩ Hành nghe vậy nghĩ đến hai người sắp cách hai nơi, về sau muốn biết tin tức cũng không dễ dàng trong lòng không khỏi sầu bi, luôn miệng thở dài. Nguyên Thu thấy vậy cười nói “Huynh làm sao vậy? Than thở cũng không sợ người khác nghe cười huynh”

Sĩ Hành nói “Ta có cái gì buồn cười. Nhưng muội, làm nhiều đồ như vậy lại không có đưa ta”

Nguyên Thu cười nói “Muội vừa nói, làm đưa cho các tỉ muội, chẳng lẽ huynh cũng là tỉ muội tốt hay sao?”

Cố Sơn một bên nghe không khỏi xì bật cười, Sĩ Hành liếc nhìn Cố Sơn, lại quay lại nhìn Nguyên Thu. Nguyên Thu thấy vẻ mặt đáng thương của Sĩ Hành liền có chút mềm lòng, chỉ đành nói với hắn “Hôm qua thuê hai bộ tốt đã đưa đi Quận Vương phủ hiếu kính lão Vương phi và Quận Vương phi rồi” Sĩ Hành vừa nghe trong bụng sáng tỏ, lúc này mới vòng đề tài hỏi chuyện nàng hồi kinh. Hai người nói một lúc cũng phải nói lên li biệt, lời nói có chút ưu sầu.

Cố Sơn thấy không khí ngày càng buồn bực, liền cười túm Sĩ Hành nói “Huynh cũng không ở Hàng Châu cả đời, lão Vương phi sẽ trở lại kinh thành. Đến lúc đó huynh đi theo trở về không phải được rồi sao”

Sĩ Hành thở dài nói “Kinh thành không thể so với Hàng Châu, dưới chân thiên tử, quy củ rất nhiều cho dù hai nhà chúng ta ở kinh thành, chắc cũng không giống như hôm nay muốn gặp là gặp được”

Cố Sơn cười nói “Tóm lại là hơn hai năm thôi, huynh cứ chờ không kịp như vậy?”

Lời vừa nói ra, Nguyên Thu và Sĩ Hành đều đỏ mặt. Nguyên Thu bị Cố Sơn trêu ghẹo có chút không tự nhiên, nàng lại thấy đã được hai khắc, liền đứng dậy kêu Chúc Mộng. Chúc Mộng nghe Nguyên Thu kêu vội đáp đi lên lầu “Cô nương có gì phân phó” Nguyên Thu nói “Đi ra hơn nửa canh giờ rồi cũng nên trở về”

Chức Mộng vội lấy áo khoát gấm phủ thêm cho Nguyên Thu, Nguyên Thu thấy Sĩ Hành lưu luyến nhìn mình đi ngang qua hắn nhẹ nhàng nói “Bảo trọng” mới dẫn Chúc Mộng xuống lầu.

Sĩ Hành hoảng hốt lúc lâu mới bước nhanh đến bên cửa sổ, khe khẽ đẩy cửa sổ ra nhìn, thấy Nguyên Thu từ trong cửa đi ra. Sĩ Hành nghĩ đến sẽ không thấy được Nguyên Thu một thời gian dài một mực nhìn chăm chăm bóng dáng Nguyên Thu không rời mắt. Nguyên Thu đi vài bước nhận ra được cái gì ngừng lại xoay người ngó lên trên. Hai người tầm mắt chạm nhau nhìn lúc lâu Nguyên Thu mới xoay người đi xa.

Cố Sơn nhìn Sĩ Hành cho đến lúc Nguyên Thu đi mới thở phào nhẹ nhõm oán giận Sĩ Hành “Huynh lớn như vậy còn tùy tiện mở cửa sổ không sợ người khác thấy? Bây giờ còn chưa tới mùa xuân may là trong vườn không có người nào nhưng nếu trời nắng còn không biết bao nhiêu đôi mắt có thể nhìn thấy. Nếu người khác nhìn thấy, lại nói này nói kia. Đến lúc đó ngay cả ta cũng không thoát khỏi liên quan”

Sĩ Hành nói “Nhà các người hôm nay trên dưới bận rối rít làm gì có thời gian đi dạo vườn, ta đứng trên lầu, chỗ nào có người hay không ta còn nhìn không thấy? Người cũng quá cẩn thận”

Cổ Sơn nghe cũng cười vỗ bả vai hấn “Được rồi, huynh cũng nhanh đi về đi. Qua hai ngày nữa là định thân rồi, huynh cũng thu bớt lại chút, đừng chạy đến nhà ta nữa”

Sĩ Hành nghe cười không nói lời nào, xoay người rút hai bản tập thi trên giá sách ra ngoài, mới gọi Cổ Sơn rời đi Thúy các.

Đến ngày đã định theo quy cũ hai bên trao đổi canh thiếp đặt quỳ bói hung cát, ba ngày sau mới chính thức định thân. Lúc này, Nguyên Thu xem như chính thức hứa cho Sĩ Hành.

Nửa tháng sau, Cổ Lễ hết nhiệm kì, Lý thị thu thập gia sản chuẩn bị về kinh, Cổ phủ ở Hàng Châu có mấy thôn trang, có ý muốn để mấy thôn trang này cho Nguyên Thu làm của hồi môn, nên đưa các nha hoàn tới tứ tử trong phủ phân đến các thôn trang trông coi phòng ốc. Lý thị lại gọi các quản sự thôn trang đến dặn dò một lần, bảo bọn họ trông coi người làm không được gây chuyện.

Năm đó Vương di nương vì vụ Lâm di nương rơi xuống nước bị đưa đến thôn trang làm việc, đến nay đã qua ba bốn năm. Lý thị sắp hồi kinh liền giữ quản sự chỗ Vương di nương đang ở hỏi hấn “Mấy năm trước Vương di nương đến thôn trang đến bây giờ như thế nào?”

Quản sự này vội trả lời “Lúc mới đến nháo muốn gặp lão gia, bị đánh vài lần mới đành hoàng, theo phu nhân phân phó mỗi ngày chọn việc nặng cho nàng làm, qua một hai năm mới an phận, chịu làm việc đành hoàng. Quang cảnh ba bốn năm nay nàng đã già rất nhiều sợ đứng trước mặt mẫu thân nàng cũng không nhìn ra được”

Lý thị nghe vậy thở dài, phân phó quản sự nói “Nếu nàng đành hoàng thì cho làm ít việc lại thôi, nhưng phải trông kĩ nàng đừng cho nàng và người ngoài tiếp xúc, nói loạn thì cắt lưỡi”

Quản sự cười nói “Phu nhân yên tâm, những chuyện này nô tài biết” Lý thị dặn dò vài lần mới cho hấn ra ngoài.

Lý thị an bài thỏa đáng chuyện Hàng Châu bên này, mới cho người dọn đồ đạc trông người đem đồ đạc trong phòng kho tranh chữ cổ thu thập tốt vì mấy thứ này đều là đồ cưới cho Nguyên Thu. Nên khi sắp xếp phải cực kì cẩn thận. Bận rộn hơn một tháng, mới dọn dẹp xong. Cổ Lễ cho người làm xe ngựa rộng rãi trải bên trong thật nhiều da lông làm đệm giường. Kêu Lý thị và Nguyên Thu ôm Tuyên ca, Nữ Nữ ngồi lên, Thái Tuyết, Chúc Mộng cùng lên hầu hạ. Cổ Lễ, Cổ Sơn ngồi một chiếc xe ngựa khác. Trương di nương, Lâm di nương cùng một xe. Nha hoàn người làm ngồi một chiếc xe khác. Đoàn người trùng trùng điệp điệp đi từ hướng Hàng Châu đến kinh thành.

58. Chương 58: Kinh Thành

Tuyên ca và Nữ Nữ lần đầu ngồi xe ngựa cũng cảm thấy rất mới mẻ, ngồi trong xe đông sò sò tây nhìn nhìn, thấy cái gì cũng kì lạ cũng lôi kéo Nguyên Thu hỏi không ngừng. Hai người ầm ĩ hồi lâu lại quỳ gối trên nệm vung rèm lên nhìn đám người nhón nha nhón nháo bên ngoài. Nhìn thấy mấy tiệm đồ ăn đồ chơi nhìn thấy kiến trúc trong thành ngay cả con mèo nhỏ con chó nhỏ hai tiểu tử kia đều thảo luận một phen. Nguyên Thu ở bên nghe hai đứa nói nhỏ đủ thứ không khỏi nhấp miệng lên lên cười.

Đến khi xe ngựa ra khỏi thành đi lên đường lớn, người đi hai bên đường và cửa hàng cũng dần dần thưa thớt, Tuyên ca và Nữ Nữ ầm ĩ đủ cảm thấy không thú vị nữa bắt đầu vây quanh bên Nguyên Thu nói chuyện với nàng.

May nhờ Nguyên Thu đã sớm nghĩ tới đi trên đường sẽ nhàm chán, lượm chút sách có hình vẽ lên xe, mỗi khi Tuyên ca và Nữ Nữ chán Nguyên Thu liền lấy tập tranh ra cho bọn hấn xem. Hoặc cầm xếp gỗ ra ngoài cho hai người chơi cũng làm bớt thời gian nhàm chán cũng khiến hai đứa bé yên tĩnh một chút.

Mặc dù bên trong xe không lớn nhưng bốn mẫu tử Lý thị và hai nha hoàn ngồi cũng không thấy chật và Cổ Lễ để thật dày đệm bên trong, Lý thị cảm thấy buồn ngủ có thể nằm nghỉ ngơi một chút. Ngay cả Tuyên ca và Nữ Nữ cũng có thể ngủ trưa. Cách lúc nghỉ ngơi ở trạm dịch Cổ Lễ vẫn không quên nhắc nhở Nguyên

Thu bảo nàng nhân cơ hội dạy đệ đệ muội muội chút thi từ, lại lấy > ra đưa cho Nguyên Thu để nàng dạy Nữu Nữu và Tuyền ca học.

Tuyền ca tính tình văn tĩnh chút có thể ngồi yên, đầu hấn cũng thông minh, Nguyên Thu nói ý tứ văn chương hấn cũng có thể thuật lại đại khái. Nhưng Nữu Nữu là cái không an phận, mỗi ngày chui lên nhảy xuống huyên não Lý thị đau đầu không dứt, nếu nàng nói nặng Nguyên Thu đau lòng, không thể không dạy Nữu Nữu vài lời hữu ích. Lý thị mỗi lần nói Nguyên Thu “Người cứ nuông chiều nàng, về sau còn ra cái dạng gì”

Nguyên Thu cười nói “Nàng còn nhỏ, mê yêu mê nháo là bình thường. Nếu giống như đầu gỗ mỗi ngày chỉ biết mím môi cười, gặp người cũng không nói chuyện mẫu thân mới nên lo lắng cho nàng đấy”

Dù sao Lý thị cũng đau lòng Nữu Nữu, cũng chỉ nói được Nguyên Thu “Đó mới là đáng vẽ của đại gia khuê tú, ta để cho người dạy Nữu Nữu quy củ cũng làm cho người dạy ra một con khỉ hoang”

Nguyên Thu nghe cũng không để ý, chỉ lấy trò chơi xếp hình, mấy thứ hữu ích cho Nữu Nữu chơi. Nữu Nữu mặc dù bướng bỉnh nhưng đầu óc rất tốt, chỉ một loại nàng có thể chơi thành rất nhiều dạng nàng chơi vui vẻ cũng an phận không ít. Nguyên Thu cũng có thể yên lặng dạy Tuyền ca >

Tuyền ca và Nữu Nữu cũng chỉ mới năm tuổi, Cố Lễ cũng không dám cho người ra sức lên đường sợ hai đứa bé mệt mỏi bị bệnh vì vậy đi một chút nghỉ ngơi một chút thẳng đến hai tháng mới thấy kinh thành từ xa xa.

Kinh thành đương nhiên địa phương khác không thể so sánh được người đông đúc đường phố phồn hoa. Không chỉ có Tuyền ca, Nữu Nữu ngay cả Nguyên Thu cũng nhìn không được nhìn ra ngoài từ màn cửa sổ bằng lụa mỏng. Từ lúc Lý thị theo Cố Lễ đi cũng hơn mười năm chưa trở lại kinh thành. Vừa vào cửa thành, Lý thị đã rơi nước mắt, Nguyên Thu đương nhiên biết là nàng mong nhớ cố hương, đi an ủi nàng một phen. Ngay cả Tuyền ca, Nữu Nữu thấy Lý thị khóc cũng đều bỏ nhìn cảnh trí ngoài cửa sổ, chạy đến trước mặt Lý thị gọi một tiếng mẫu thân.

Lý thị thấy nam nữ thân thiết, trong lòng rất thỏa mãn cầm khăn tay lau nước mắt, Thái Tuyết thấy xe ngựa đã vào thành, liền lấy nước sạch hầu hạ bốn người rửa mặt, Chúc Mộng lấy gương ra, Lý thị và Nguyên Thu đánh phấn lại một lần nữa. Chờ mấy người thu dọn thỏa đáng xe ngựa cũng đến trước đại môn Cố phủ.

Quản gia trong phủ đã chờ người tại cổng chính từ sớm, nhìn thấy xe ngựa tới đã có người chạy vào sân, vừa chạy vừa gọi “Đại lão gia đã trở về, đại lão gia đã trở về” Xe ngựa trực tiếp vào cửa chính, đến cửa thùy hoa mới dừng lại. Về phủ trước tiên phải bái kiến lão thái thái, Lý thị dặn dò Cố Hải đem hành lý về viện của mình.

Cố Lễ, Lý thị dẫn theo Cố Sơn, Nguyên Thu, Tuyền ca, Nữu Nữu bốn người đi qua hành lang vừa tới bên ngoài phòng lớn thì có nha hoàn cười chào đón Cố Lễ, nha hoàn giữ cửa vung rèm lên cười nói “Đại lão gia, đại phu nhân đã trở lại”

Nguyên Thu đi theo sau Cố Lễ và Lý thị vào phòng, chỉ thấy phía trước ngồi lão phu nhân hơn sáu mươi tuổi, không ít trăm cài cắm ngổn ngang trên tóc trắng như tuyết. Trong lòng Nguyên Thu đoán được đây là Cố lão phu nhân.

Cố Lễ thấy mẫu thân thì quỳ xuống, Cố lão phu nhân cho người đỡ kéo đến bên cạnh nhìn lên nhìn xuống đánh giá một phen mới thở dài nói “Nhi a, người cũng già rồi” Cố Lễ nghe vậy lỗ mũi đau xót rơi lệ. Lý thị dẫn theo mấy người Cố Sơn Nguyên Thu quỳ xuống. Cố lão phu nhân chỉ quay đầu không gọi Lý thị ngoắc Tuyền ca “Tiểu tử này mập mập trắng nõn nhanh đến đây cho ta xem một chút” Tuyền ca vội tiến lên, học theo Lý thị thấy lễ trong miệng kêu “Tuyền ca gặp qua tổ mẫu”

Cố lão phu nhân nghe nhất thời không ngậm được miệng vội ôm chầm Tuyền ca nói với Cố Lễ “Đây chính là tiểu nhi tử của người? Thật cơ trí” Cố Lễ vội cười nói “Còn nhỏ không hiểu quy củ, mong mẫu thân tha thứ” Nói xong quát Tuyền ca “Còn không nhanh xuống khỏi ngực tổ mẫu, còn ra thể thống gì” Tuyền ca nghe trên người tổ mẫu mùi thơm nồng đậm nghe Cố Lễ nói không ngừng trượt khỏi ngực Cố lão phu nhân trở về bên cạnh Lý thị trung quy trung củ đứng ngay ngắn.

Cổ lão phu nhân thấy Tuyền ca đứng bên cạnh Lý thị chỉ đành gật đầu nói với Lý thị “Trên đường người cũng cực khổ nhanh đứng lên đi” Lý thị vội cảm tạ đứng lên. Ánh mắt Cổ lão phu nhân quét qua mấy đứa bé một lần, lại kêu Cổ Sơn đến trước mặt tỉ mỉ quan sát một phen mới gật đầu nói “Sơn nhi cũng lớn như vậy rồi, ta xem hần so với Minh nhi cao hơn một chút” Nàng nói lời này liền quay sang phu nhân bên cạnh.

Phụ nhân kia vội tiến lên cười nói “Con cũng thấy thế, xương cốt cũng nhìn chắc hơn Minh nhi”

Lý thị nghe cười nói “Sơn nhi lớn hơn Minh nhi một tuổi, hơi cao hơn chút cũng phải. Qua thời gian thì Minh nhi đuổi qua ca ca hần rồi”

Cổ lão phu nhân lúc này mới cười đẩy phụ nhân bên cạnh ra nói với đám người Cổ Sơn “Đây là tam thẩm bọn người” Thế mấy người Cổ Sơn mới biết đây là tam phòng Ngô thị, vội tiến lên hành lễ gọi “Tam thẩm” Ngô thị cười đáp, tán dương một phen mới quay lại bên cạnh Cổ lão phu nhân. Cổ lão phu nhân chỉ một phụ nhân trung niên bên mình nói “Đây là nhị thẩm người”

Nguyên Thu đã sớm nghe mẫu thân nói qua, Cổ lão phu nhân thiên vị tiểu nhi tử đành lướt qua chỉ thứ hai cho tam phòng quản gia. Hôm nay vừa thấy quả thật như vậy Cổ lão phu nhân cất nhắc tam phòng ngay cả gặp mặt cũng đẩy tam phòng lên trước nhị phòng.

Nhị phòng Tôn thị chỉ cười ôn hòa, cũng không nói nhiều. Lý thị biết Tôn thị là người ít nói cũng không để ý. Ngược lại Cổ lão phu nhân trợn ngược mắt nhìn Tôn thị bất mãn nói “Gặp qua đại tẩu người cũng không biết đi qua nói vài câu, lại đứng lì như cọc gỗ ở đây” Tôn thị nghe thấp đầu đi, Ngô thị thấy thế cười nói “Đây là tính tình nhị tẩu, lão thái thái cũng không biết. Thật ra nhị tẩu ít nói cũng rất tốt, nếu trong nhà đều nhiều lời như ta lại sợ phiền hà lão thái thái”

Nguyên Thu nghe thấy lời này rất đột ngột, ai ngờ Cổ lão phu nhân lại gật đầu nói “Người nói đúng, một người nói là được giống như người hết ta lại bị náo loạn chết” Nói xong ha ha cười lên, Lý thị thấy thế chỉ đành cười theo hai tiếng.

Cổ lão phu nhân nhìn xong tôn tử lúc này mới nhớ đến hai cháu gái đứng một bên, liền nhìn Nguyên Thu trước “Đây là ai?”

Lý thị vội trả lời “Thưa lão thái thái, đây là Nguyên Thu” Cổ lão phu nhân nghe vậy gật đầu nói “Thì ra là tam nha đầu, lớn lên cũng thật xinh đẹp. Ta nhớ trên nàng còn có một thứ xuất tử tử, nàng tên gì? Sao lại không thấy?”

Lý thị vội cười nói “Nhị cô nương gọi là Nguyên Dung, đầu xuân năm nay đã gả đi” Cổ lão phu nhân nghe lại không nói thêm. Quay đầu nói với Ngô thị “Trong nhà mấy tiểu tử kia đâu rồi, gọi bọn hần đến đây ra mắt đại bá phụ, đại bá mẫu”

Ngô thị cười nói “Bọn hần đi học hết rồi, đợi tối quay về rồi gặp” Cổ lão phu nhân nghe không khỏi oán giận nói “Nếu biết đại ca người hôm nay về nhà nên cho bọn nó nghỉ một ngày” Ngô thị nghe cười không nói nữa.

Cổ lão phu nhân chọc Ngô thị một phen lại quay nhìn Lý thị nói “Nhà của người còn mấy người nữa đều kêu các nàng vào đi”.

Lý thị nghe vội trả lời “Đang ở trong sân chờ đấy” Nha hoàn phục vụ xóc rềm lên kêu Trương di nương, Lâm di nương đi vào, hai người song song quỳ gối trước mặt lão phu nhân, quy củ chào một cái. Cổ lão phu nhân nhìn thấy Lâm di nương trong lòng tự nhiên yêu thích hỏi nhiều mấy câu, nhưng nàng nhìn khắp phòng không thấy Vương di nương, liền trầm mặt hỏi Lý thị “Ngày đó ta tặng cho người hai người, sao

Lý thị vội lên tiếng trả lời “Vương thị vừa tới Hàng Châu liền không hợp đất, không tới hai ngày đã bị bệnh. Đại phu nói là phòng hàn, con dâu liền nói với lão gia để nàng lên thôn trang điều dưỡng, ai ngờ thời tiết vào đông. Phía Nam mùa đông không khô mát như phương Bắc, nghĩ chắc Vương thị không chịu nổi thời tiết ẩm ướt cứ như vậy chết đi”

Cổ lão phu nhân nửa ngày không nói, chỉ nhìn chăm chăm Lý thị nói “Đó là đại nha hoàn phục vụ bên cạnh ta, phục vụ ta nhiều năm không thấy nàng sinh bệnh, sao lại đến chỗ người lại sinh ra bệnh?”

Lý thị nghe vợ quỳ xuống nói “Con dâu không dám nói láo, lúc đó Thắm mama vẫn ở đó. Vương thị bệnh nặng nàng cũng biết” Cổ lão phu nhân nghe vậy liếc mắt nhìn Thắm mama. Ngày đó Thắm mama sợ truyền nhiễm phong hàn cũng không dám đến trước mặt nàng làm sao biết Vương di nương có bị bệnh hay không. Nhưng người là nàng đưa đi, nàng lại không dám nói mình lười biếng, đành theo câu chuyện của Lý thị nói “Lúc đó Vương di nương bệnh rất nặng, nô tì nghĩ dưỡng mấy tháng là tốt rồi cũng không bẩm báo lão phu nhân”

Cổ lão phu nhân nghe đành thôi ngoắc Lâm thị tới trước mặt nói “Tuyết Liên, mau tới bác nhìn một chút” Lâm di nương nghe vậy nhìn Trương di nương hả hê cười một tiếng, uốn éo mông đến trước mặt lão thái thái. Cổ lão phu nhân thấy cháu gái trắng mập lung linh trong bụng hài lòng không ít.

Đã thấy toàn bộ mọi người, Cổ lão phu nhân cũng thấy mệt mỏi khoát tay nói “Các người đi đường cũng cực khổ, về viện nghỉ ngơi trước đi, đợi cơm tối rồi đến” Cổ lão phu nhân phân phó Ngô thị nói “Người nói với đầu bếp dọn mấy bàn thức ăn. Buổi tối đón gió tẩy trần cho đại ca đại tẩu người” Ngô thị đáp đi ra ngoài. Một nhà Cổ Lễ hành lễ mới trở về viện.

Hôm nay về phủ, viện không rộng rãi như ở Hàng Châu. Cổ Lễ, Lý thị ở chủ viện, hai phòng trái phải cho Lâm di nương và Trương di nương. Cổ Sơn, Tuyền ca có viện riêng. Nữu Nữu và Nguyên Thu ở chung một viện. Nguyên Thu thấy an bài này cũng không sao, dù sao bên cạnh cũng nhiều người ngoài, Nữu Nữu và mình ở chung một viện làm mình cũng yên tâm chút.

Viện sớm đã thu thập xong, đám người Nguyên Thu quay về viện nghỉ ngơi. Lý thị vợ cho người đem hành lý, rương kiểm tra chặt chẽ đưa vào phòng, âm ỉ một buổi chiều mới thu xếp xong. Vừa hết việc, Lý thị nhìn canh giờ thấy sắp đến giờ cơm tối vội gọi Cổ Lễ hai vợ chồng rửa mặt thay xiêm áo sạch sẽ. Cho người đến viện gọi các con một nhà đến phòng lớn.

Trong phòng lớn nhân khẩu ba nhà đã đến đông đủ, trong phòng chật không chịu nổi, Cổ lão kêu mấy cháu trai cháu gái bên mình cho đám người Cổ Sơn nhận thức. Cô nương Thụy Châu chỉ thứ hai năm ngoái đã gả ra ngoài, hôm nay còn có Bảo Châu nhỏ hơn Nguyên Thu một tuổi đứng hàng thứ tư. Ngoài ta tam phòng có một nữ sinh cùng năm với Bảo Châu nhỏ hơn nàng hai tháng gọi Mỹ Ngọc.

Nguyên Thu nghe tên này cảm thấy có chút tục khí liền giương mắt nhìn đường muội Mỹ Ngọc. Mỹ Ngọc khoảng mười một mười hai tuổi bộ dáng cực kì đẹp mắt trên người ăn mặc cũng tinh xảo nhưng cảm giác có cổ yếu ớt trên mặt. Nguyên Thu âm thầm quan sát một phen liền cười với Bảo Châu, Mỹ Ngọc làm lễ ra mắt nói “Tứ muội muội, ngũ muội muội” Bảo Châu, Mỹ Ngọc cười trả lễ.

Lão thái thái ngại trong nhà ồn ào, liền cho tử muội Nguyên Thu đến ngồi trong phòng trong, lại đuổi tôn tử ra phòng ngoài uống rượu. Minh và ban hi tử ngồi một bàn, Lý thị là con dâu đứng một bên chia thức ăn. Mẫu tử bốn người nói chuyện nhắc tới con cháu không ít. Vì hôn sự của Cổ Sơn, Nguyên Thu, Nguyên Dung làm vợ vàng Cổ Lễ lại lo lắng Cổ lão phu nhân lại làm bộ làm tịch phát cáu tri hô hôn sự Cổ Sơn vì vậy không đưa tin về kinh thành.

Hôm nay hồi kinh, Cổ lão phu nhân hỏi đến, Cổ Lễ không dám giấu diếm trước tiên nói hôn sự của Cổ Sơn. Cổ lão phu nhân nghe Cổ Sơn đã định thân trên mặt có chút không nhận được, cười lạnh nói Cổ Lễ “Người thật ra rất tốt, cũng không nói cho ta biết, cái tin cũng không cho người đưa tới cho ta. Chẳng lẽ xem ta là người chết hay sao? Trong mắt người có mẫu thân ta hay không?”

Cổ Lễ đành cười làm lành nói “Vì về kinh báo cáo công tác, cho nên hôn sự định gấp. Nếu gởi tin trở về chỉ sợ thư còn phải ngày mai mới đến nhà. Nay không bằng trở về nói với mẫu thân, ai dám lừa gạt mẫu thân đâu”

Cổ lão phu nhân bĩu môi nói “Hôn sự Sơn nhi thật không kém, nhưng con dâu nhà quan chức cũng cao chút, về sau gả vào nhà lại có tính tình tiểu thư, Sơn nhi sẽ ăn không ít đau khổ. Theo ta, mấy đứa bé nhà thân thích cực tốt, mặc dù nhà nghèo một chút nhưng tính tình dịu dàng lại không ỷ vào thân phận mình làm đáng. Ví dụ như cô nương nhà Nhị cữu cữu ta thấy cực tốt vốn muốn cho Sơn nhi”

Cổ Lễ vừa nghe chợt thấy mồ hôi lạnh toàn thân, trong lòng âm thầm may mắn không gởi tin trở về. Trong lòng hẳn biết lão thái thái không thích Lý thị, Lý thị xuất thân từ tiểu thư đại quan, khí độ toàn thân là các nàng dâu của Cổ gia không so được. Lúc đầu Cổ lão phu nhân rất ưa loại nàng dâu như vậy cảm thấy

mình rất có thể diện. Nhưng lâu ngày, nàng thấy ngôn hành cử chỉ của Lý thị luôn luôn đi đem so với mình trong lòng có chút bất mãn. Cổ lão phu nhân thấy mình cũng có cáo mệnh cũng có thân phận, cử chỉ không thể kém với Lý thị vì vậy âm thầm học cử chỉ của Lý thị mấy ngày, nhưng nàng càng học càng thấy mình thô tục không chịu nổi trong lòng bắt đầu chán ghét nàng dâu này. Nhưng Lý gia quyền thế cường đại Cổ lão phu nhân không dám trêu chọc nàng chỉ thỉnh thoảng bắt ngoài miệng kể khổ một phen. Sau nửa năm Lý thị vào cửa Cổ lão thái gia đã quy tiên, Cổ lão phu nhân lấy cơ hội này nói Lý thị là tai tinh, ngày ngày đều quở trách nàng. Vì lý do này Lý gia cũng không thể lắm miệng, Cổ Lễ chỉ lén lút che chở chu toàn cho Lý thị, đợi sau khi tìm được quan chức lập tức mang theo thê tử đi ra ngoài.

Cổ Lễ biết hàm ý Cổ lão phu nhân muốn châm chọc Lý thị vội cười làm lành với nàng nói “Người lão thái thái nhìn trúng nhất định cực tốt, Sơn nhi cũng không có phúc khí này” Cổ lão phu nhân nghe bĩu môi một cái hỏi Cổ Lễ “Nhị cô nương gả cho ai?”

Cổ Lễ vội trả lời “Là một cử nhân, gia thế nghèo khó chút nhưng cũng may là người có chí hướng” Cổ lão phu nhân nghe vậy gật đầu nói “Như vậy cũng được, một nữ nhi thứ xuất có thể gả cho cử nhân cũng xem như cát nhắc nàng” Cổ Lễ cười nói “lão thái thái nói phải” Cổ lão phu nhân hơi trầm ngâm lại nói với Cổ Lễ “Ta thấy tam nha đầu trở mã còn tốt hơn so với mẫu thân nàng, mặc dù vợ người cả đời đều cái dáng vẻ đó nhưng dạy dỗ nữ nhi cũng tốt”

Lý thị đứng một bên nghe vậy sắc mặt cứng đờ, Cổ Lễ nhìn một chút khoát tay áo với nàng cười với Cổ lão phu nhân “Nàng cũng còn nhỏ chịu không nổi tán dương”

59. Chương 59: Nhị Phòng Và Tam Phòng

Ngô thị đứng sau lưng Cổ lão phu nhân nghe Cổ Lễ nói như vậy vội che miệng cười nói “Đều là người trong nhà, đại ca không cần khiêm nhường với chúng ta. Nguyên Thu đáng đáp thật tốt lại có linh khí ta gặp rất thích. Nếu Mỹ Ngọc nhà chúng ta có một nửa cơ trí so với Nguyên Thu ta ngày ngày sẽ thấp hương bái phật”

Lý thị nghe lời này không đúng, sợ mẹ chồng nàng dâu hai người có ý định gì đến trên người Nguyên Thu, vội tiếp câu chuyện cười nói “Ta thấy Mỹ Ngọc cũng không kém, nghe nói mỗi ngày đều theo ca ca học thật sự khó có được”

Ngô thị nghe có người khen con gái nàng tự nhiên rất vui lôi kéo Lý thị cười nói “Đại tẩu không biết, thân thể Mỹ Ngọc mảnh mai ta sợ nàng mệt mỏi, không dám để nàng lao lực nhiều, liền ngay cả lão thái thái cũng nói để cho nàng ở trong phòng nghỉ ngơi, đừng học khóa này. Ai ngờ nàng cứng rắn, mặc dù thân thể không tốt một tháng cũng đi học bảy tám ngày”

Lý thị nghe vội tán dương mấy câu, làm Ngô thị cười không khép miệng. Nguyên Thu theo Bảo Châu, Mỹ Ngọc trong phòng ăn cơm cũng nghe thấy. Nguyên Thu nghe Ngô thị nói Mỹ Ngọc thân thể mảnh mai trên người hư nhược nhiều bệnh liền hơi nghi ngờ trộm nhìn Mỹ Ngọc mấy lần chỉ thấy nàng hết sức đầy đặn sắc mặt đỏ thắm, nói thật chứ sức mạnh tràn đầy cũng không giống bộ dạng ngã bệnh. May mà nàng ngũ quan rất đẹp cho dù mệt mỏi chút cũng không đến quá khó coi.

Bảo Châu cũng nghe thấy lời này của Ngô thị, không khỏi hé miệng cười cười hỏi Mỹ Ngọc nói ‘Muội gần đây lại bị bệnh?’

Mỹ Ngọc nghe vậy che miệng ho khan nhả chân mày “Thân thể ta luôn không tốt tí cũng biết đấy. Mấy ngày gần đây đã bắt đầu ho khan rồi may nhờ lão thái thái mỗi ngày cho người đem tổ yến qua lúc này mới tốt hơn một chút” Bảo Châu nghe thấp đầu cười đi bởi cơm. Mỹ Ngọc cảm thấy không thú vị cũng cúi đầu ăn cơm. Nguyên Thu nhìn Mỹ Ngọc gấp thức ăn bởi cơm ăn ngon lành quên cả khụ cũng quên cả thở gấp ăn còn nhiều hơn mình không khỏi ngạc nhiên. Nhưng Bảo Châu nhìn Mỹ Ngọc cười lạnh một câu “Muội ăn ít một chút, tránh buổi tối không uống được cháo tổ yến” Tiếng nói chưa dứt Mỹ Ngọc bị sắc cơm nhất thời ho kinh thiên động địa mặt đỏ bừng. Lần này không chỉ có Nguyên Thu bị hù sợ ngay cả Cổ lão phu nhân cũng nghe lại cho người đi vào xem lại dặn dò “Sao ho khan lợi hại như vậy, chiều tối đưa chút tổ yến qua cho nàng ăn, bệnh ho khan này càng phải điều dưỡng tốt hơn mới được” Ngô thị nghe vội đáp, tự mình sang nhìn một lần, giúp Mỹ Ngọc vỗ vỗ lưng còn sai người hầu hạ nàng về phòng nghỉ ngơi trước. Nguyên

Thu thấy Mỹ Ngọc đi nhỏ giọng hỏi Bảo Châu “Mỹ Ngọc muội muội không sao chứ? Ta thấy nàng ho khan không ngừng” Bảo Châu bĩu môi nói “Đó là do ăn nhanh bị sặc” Nguyên Thu nghe không khỏi cảm thấy buồn cười.

Vì Mỹ Ngọc náo ra như vậy làm cho Cố lão phu nhân cũng quên chuyện Nguyên Thu. Cố Lễ vốn nghĩ nói chuyện Nguyên Thu hôn sự mà không bắt được câu chuyện không tốt mở miệng, chỉ đành gác lại thay đổi ngày khác nói ọ người.

Qua ba lần rượu Cố Liêm uống chưa đã lôi kéo Cố Lễ nói “Đại ca, hôm nay huynh làm quan lớn không thể quên không cất nhắc đệ đệ a. Đệ đệ huynh ở trên quan trường lăn lộn nhiều năm như vậy nhưng vẫn không có khởi sắc, năm ấy rất vất vả thăng lên Lục phẩm không mấy ngày, quay người bị người ta nói mấy câu liền bị giáng một cấp, đệ trong lòng thật uất ức” Cố Liêm vừa gào thét tay vừa nắm thành nắm không ngừng nắm ngực mình.

Cố Lễ thấy thế kinh ngạc không thôi, trong trí nhớ mặc dù Cố Liêm không cầu tiến nhưng cũng không có như vậy. Nay thấy hành vi vô lại của Cố Liêm, trong lòng Cố Lễ đè nén cũng không để ý tới hẳn, bưng rượu uống. Cố lão phu nhân thấy tiểu nhi tử gào nửa ngày Cố Lễ cũng không để ý tới hẳn liền giận tái mặt quát lên “Người làm ca ca như thế nào, cũng không biết vì thân sinh đệ đệ mình tính toán một phen, hẳn hôm nay cũng không nhỏ cũng không thể cứ làm thất phẩm mãi được, truyền đi ra trên mặt cũng khó coi. Sớm mai tìm giúp hẳn một chức lục phẩm đi”

Cố Lễ vội nhìn lão thái thái nói “Nhi tử lần này hồi kinh báo cáo, trên dưới chưa chuẩn bị, còn không biết mấy tháng mới có tin tức. Con nghe trước kia có vị Lý đại nhân vào kinh báo cáo bị ngưng lại một hai năm cũng không ít, nhi tử còn không biết quang cảnh lần này như thế nào đâu. Con muốn quan tâm tam đệ sợ có tâm mà vô lực”

Cố lão phu nhân nghe nói nhanh “Nhanh chuẩn bị trên dưới đi, cả nhà này cũng không ít người đâu, nếu người nhàn rỗi ở nhà một năm nửa năm trong nhà thật lớn cần chi tiêu cũng không có tiền thu vào”

Cố Lễ nghe cười nói “Đúng như vậy, ngày mai phải đi phòng thu chi lấy bạc đi đến nhà các địa nhân Lại Bộ, lão thái thái đừng quên nói với phòng thu chi trước, sáng mai con đi lấy bạc”

Cố lão phu nhân nghe nhất thời cứng lại, trầm mặt không nói nữa. Ngô thị đứng một bên, nghe thấy sắc mặt cũng không tốt, mặc dù nàng quản gia nhưng cũng không có tư cách bác bỏ lời Cố Lễ chỉ đành giương mắt nhìn Cố lão phu nhân. Vợ chồng Lý thị đương nhiên biết tặc xấu tham tiền keo kiệt của Cố lão phu nhân, chỉ sợ nàng không chịu lấy tiền ra.

Cố Lễ cũng không tính toán lấy ra phần tiền này dù gì năm ngoái mình đã để dành cũng không ít, lấy ra một rương bạc cũng không sao. Nhưng hẳn dẫn theo nhiều rương bạc trở về như vậy cho dù là chuyện riêng tư cũng không muốn quá nhiều người biết nhưng không tránh khỏi lão thái thái nói bóng nói gió một phen, bắt hẳn lấy bạc ra nuôi cả nhà. Cố Lễ biết lão thái thái muốn lấy tất cả tiền của hẳn ra mới vui vẻ cho nên đành giả nghèo mở miệng ra đòi tiền chuẩn bị.

Cố lão phu nhân mặt mày âm trầm suy nghĩ lúc lâu thấy mọi người không nói lời nào Cố Lễ vẫn mở to mắt chờ đáp lời quay đầu hỏi Cố Lễ “Người làm Tri phủ nhiều năm như vậy, để dành không ít tiền chứ”

Cố Lễ vội trả lời “Bổng lộc của nhi tử và thuộc hạ hiếu kính trừ lưu lại trong nhà ăn mặc và dùng đồ còn lại là đưa về kinh thành”

Cố lão phu nhân vội nói “Sao lại ít như vậy, còn nữa mấy năm nay đưa về ít hơn mấy năm trước đấy”

Cố Lễ trả lời “Trong nhà thêm Tuyên ca và Nữ Nữ tất nhiên thêm chút bạc, chỉ nói bên người phục vụ bọn họ đã có sáu người đừng nói chỉ cái ăn của đứa bé còn tinh xảo hơn người lớn. Còn nữa lần trước cần tiền trong nhà cũng không đưa tiền ra là con từ ngân trang mượn khắp nơi chuẩn bị. Vì bạc có hạn nên mới không được thăng chức, chỉ miễn cưỡng bảo vệ chức Tri phủ. Mấy năm nay phải tìm bạc trả ngân hàng tư trang tiền dư càng ít”

Cố lão phu nhân nghe Cố Lễ nói như thế mới nhớ mình lấy tiền chuẩn bị của Cố Lễ mua thôn trang cho tiểu nhi tử, nàng đuối lý không thể bác bỏ như trước chỉ đành dụ Cố Lễ nói “Người vừa về nhà một đường mệt mỏi, nghỉ ngơi thêm mười ngày rồi suy nghĩ tiếp mấy chuyện kia”

Cố Lễ nghe đành đồng ý, vì nhắc đến chuyện tiền bạc không khí trong bữa tiệc cũng đọng lại. Cố lão phu nhân cũng không có tâm tình, đúng lúc này nhị phòng Tôn thị rót rượu cho lão nhị Cố Nghi bị Ngô thị đựng rượu rót ra ngoài một chút, Cố lão phu nhân mắng Tôn thị “Có rót rượu cũng làm rơi ra, không biết tiết kiệm cả nhà cũng bị ngươi làm bại gia” Tôn thị có thói quen thỉnh thoảng bị chửi vài lần cũng không để ý về mặt cần như thường đứng xuôi tay phía sau Cố Nghi. Cố lão phu nhân mắng cho đến miệng khô lưỡi khô mới ngừng, sai người dâng trà uống một hớp mới la hét mệt mỏi. Đám người Cố Lễ hầu hạ nàng về nghỉ ngơi mới quay về phòng mình.

Sáng hôm sau, Cố Lễ, Lý thị thu thập trong phòng đi thỉnh an. Nguyên Thu biết không thể tự tại như ở Hàng Châu càng cẩn thận chặt chẽ, mỗi ngày sớm muộn đều lên phòng thỉnh an nhưng không ở lại lâu. Vốn dĩ Cố lão phu nhân trọng nam khinh nữ, hơn nữa từ nhỏ Nguyên Thu không lớn lên bên cạnh nàng cũng không có bao nhiêu cảm tình vì vậy không để ý nhiều đến Nguyên Thu mỗi lần đều để Mỹ Ngọc lại đùa giỡn.

Bảo Châu bên nhị phòng cũng không được yêu thích, Cố lão phu nhân ghét bỏ nàng tay chân dần dần như Tôn thị cũng không nói chuyện mỗi lần thấy nàng càng không nhận được. Bảo Châu cũng không thích tiếp cận lão phu nhân, Cố lão phu nhân không thích nàng càng mừng mỗi ngày chỉ lộ mặt một chút là kiếm cơm ra ngoài. Nguyên Thu về Bảo Châu giống như tìm được bạn, mỗi ngày đều ở trên phòng một khắc liền hẹn Nguyên Thu ra ngoài.

Nguyên Thu thấy, trừ Tam phòng, Đại phòng và Nhị phòng lão phu nhân đều không thích. Nàng ghen tị xuất thân của Lý thị, mỗi lần đều chanh chua với Lý thị. Nhị phòng Tôn thị xuất thân từ tiểu hộ, Cố lão phu nhân lại ngại nhà mẹ đẻ Tôn thị nghèo khổ càng mắng Tôn thị tùy ý. Chỉ có Tam phòng Ngô thị vì luôn dính với lão phu nhân lại là nàng dâu của nhị tử nàng thương yêu nhất, Cố lão phu nhân mới nhìn nàng thuận mắt, liên quan đến nam nữ Tam phòng cũng cực kỳ cưng chiều.

Lý thị lên phòng thỉnh an, lại phục vụ điểm tâm cho lão phu nhân rồi về phòng lấy ra quà tặng cho các phòng và lão thái thái. Phu thê Cố Lễ quyết định giả nghèo, quà tặng đều lấy thực dụng làm chủ và các loại vải vóc Hàng Châu. Chỉ có lão thái thái một phần thêm mấy bộ da hồ ly.

Sáng nay khi đi thỉnh an Cố lão phu nhân, Lý thị đã đưa phần quà lễ qua cho nàng rồi nên không cần đi một chuyến nữa. Lý thị cho người bọc quà tặng của nhị phòng và tam phòng rồi sai người đưa qua.

Thái Tuyết và Tổ Tổ đi tặng đồ trở về đang phục vụ Lý thị dùng điểm tâm có nha hoàn vào nói “Nhị phu nhân đến” Lý thị vội thả ly trà xuống “Mau mời nhị phu nhân vào” Vừa nói vừa đi ra ngoài đón Tôn thị. Tôn thị nhắc rèm cửa vào cười thấy lễ với Lý thị, hai chị em nắm tay nhau đến ngồi bên bàn, Lý thị sai người đổi trà.

Lý thị uống trà với Tôn thị, mắt lại quan sát trên người Tôn thị, thấy Tôn thị mặc áo choàng ngắn hơi cũ, lỗ tai đeo một bông tai vàng nho nhỏ, ngay cả trên đầu cũng chỉ có một cây trâm. Lý thị nhớ hôm qua Tôn thị cũng ăn mặc như thế, không khỏi thở dài, tìm chút chuyện nói với nàng từ từ hai người kéo tới chuyện Tam phòng.

Tôn thị thấy xung quanh không có ai liền nói “Cũng phải phải ta nói nàng, chỉ sợ đại ca, đại tẩu về trong lòng nàng không được tự nhiên. Mấy năm gần đây lão thái thái để nàng quản gia, ăn ở mặc cũng chiều Tam phòng. Hàng năm đại ca đưa bạc về hôn phân nửa là tiêu tốn cho Tam phòng. Nàng làm đương gia quen thường ngày cả ta cũng không cho vào mắt. Đại ca, đại tẩu về nàng lại lo lắng bị kiểm tra chỉ sợ tóc cũng bạc”

Lý thị nghe trong lòng suy nghĩ nhưng trên mặt cười nói “Tiền công thì có bao nhiêu mà mọi chuyện đều có lệ nàng có thể lấy ra ngoài được bao nhiêu?”

Tôn thị muốn nói lại thôi suy nghĩ một chút cười nói “Chờ lúc đại tẩu quản gia kiểm tra trưởng sẽ biết”

Lý thị nghe cười nói “Ta vừa về không có mấy ngày, lão thái thái cũng chưa nói sẽ để ta lúc nào quản gia”

Tôn thị vội nói “Đại tẩu là con đại quan đi ra hiểu nhất là quy củ lễ số, đại quan nói chuyện làm việc đều có quy củ gò bó, đương nhiên không sai đi đâu được. Mà nhà chúng ta không giống vậy mặc dù khi còn sống lão thái gia mang một danh hiệu quan viên tam phẩm nhưng trong nội trạch lão thái thái lại để ý. Lão thái thái thân là cáo mệnh nhưng dù sao cũng là nữ nhi ở nông thôn quy củ không đủ. Ta thấy đại tẩu nếu

không nói quản gia lão thái thái sẽ không đưa quyền to cho đại tẩu. Chuyện con dâu quản gia ở nhà địa quan thực là chuyện bình thường đến nhà chúng ta lại là chuyện rất khó”

Lý thị nghe lời nói Tôn thị lộ ra bất kính, trong lòng đồng ý trên mặt cũng không dám phụ họa nàng, chỉ nhỏ giọng nói với nàng “Những lời này chỉ nói với ta thôi, vạn vạn không được nói lung tung để người khác nghe được”

Tôn thị vội nói “Đương nhiên ta biết, những lời này cũng không nên từ ta nói chỉ là ta thẳng tính tình, không ưa được. Ta mặc dù là tiểu môn hộ xuất thân nhưng cũng được ngày ngày đọc sách, cũng biết trong huynh đệ huynh trưởng là lớn nhất. Lão thái thái sủng ái tam phòng cho nàng quản gia lướt qua ta thì thôi, nhưng hôm nay đại tẩu về chẳng lẽ còn lướt qua đại tẩu? Nói không xuôi tai chứ chúng ta và chỉ thứ hai chỉ là ở nhờ thôi nào có đạo lý cho người ngoài trông coi nhà ỉn?”

Lý thị mặc dù tiếp xúc với Tôn thị không nhiều, nhưng Tôn thị vẫn là lấy hình tượng đàn độn xuất hiện trước mặt mọi người, hôm nay lại đến trong phòng nói ra như vậy không khỏi làm Lý thị phải nhìn lại nàng một lần nữa. Lý thị đối với Tôn thị có năm phần hảo cảm, nhưng hôm nay Lý thị lại có thêm ba phần đề phòng nàng. Tôn thị còn đang nói không ngừng, Lý thị chỉ cười nói “Lúc ta ở Hàng Châu, mặc dù là nhà nhỏ nhưng trông coi cũng rất tốn công sức. Hôm nay về không dễ được đệ muội giúp một tay quản gia, ta cũng phải vụng trộm nghỉ ngơi một chút” Tôn thị hơi thất vọng, khôi phục lại bình thường nói “Ta chỉ là nói chuyện nhà mình với đại tẩu thôi, đại tẩu nghe rồi bỏ qua” Lý thị cười nói “Chỉ là nói chuyện thôi, đệ muội yên tâm”

Trên mặt Lý thị làm như không để ý thật ra không phải nàng không muốn quản gia. Nhưng vài chục năm Lý thị không ở trong phủ không có căn cơ. Tam phòng quản gia nhiều năm như vậy còn có chỗ dựa là lão thái thái chỉ sợ trừ người trong viện mình ra đều là người của tam phòng. Lúc đầu chính là sợ tam phòng phái người đến viện mình cho nên mới từ ngàn dặm xa xôi đều dẫn theo nha hoàn không cho tam phòng cơ hội bổ sung. Nàng tuy nói là đại nhi tức nhưng hoàn cảnh hôm nay nàng không dám đối cứng với tam phòng.

60. Chương 60: Thế Tử Phi

Tôn thị nói lúc lâu cũng không biết được ý tứ của Lý thị, nàng lại không nắm rõ tính tình Lý thị cũng không dám nói một chuyện không ngừng đành tìm chút chuyện khác nói rồi trở về.

Lý thị cười tiễn Tôn thị ra ngoài, trở về một mình suy nghĩ lúc lâu, liền gọi Cố Hải lấy danh sách những người theo từ Hàng Châu tới. Lý thị lấy ra những người trung thành phân phó bọn họ đi tìm hiểu bạn bè thân thích trong phủ.

Lý thị đối với người làm từ trước đến giờ không tệ, lại rất ít đánh chửi, mấy người trung thành đều là người theo từ nhà cũ từ lúc Cổ Lễ nhậm chức cùng đi theo ra ngoài. Bọn họ làm việc dưới tay Lý thị không chỉ có thoải mái hơn so với lúc trước hơn nữa công việc không quá mệt nhọc, còn dư dả so với trước kia không ít cũng tuyệt đối không có chuyện đánh chửi. Bọn họ đã quen với Lý thị từ lúc về nhà không có ngày thư tâm trong bụng có chút thấp thỏm lo âu.

Lý thị buông lời ra cho những người này đi tìm thân thích lung lạc tình cảm. Những người này theo lời phân phó của Lý thị đem theo đặc sản của Hàng Châu tới thăm thân thích, bằng hữu ngày cũ. Lại cầm theo chút tiền mua trái cây rượu cho bọn họ, tới trong nhà nhìn đến bằng hữu cũ rất vui mừng và cũng muốn khoe khoang chính mình liền đem tất cả chuyện trong phủ nói cho bọn họ nghe.

Lý thị đang ở trong nhà suy nghĩ lời Tôn thị nói liền nghe nha đầu ngoài cửa nói “Thỉnh an tam phu nhân” Tiếp theo có người đi vào đáp lời “Tam phu nhân tới” Lý thị nghe liền cười nói “Mau mời tam phu nhân vào” Nha đầu đứng ở cửa vội vung rèm lên, Ngô thị cầm khăn cười đi vào thân thiết lôi kéo tay Lý thị “Đại tẩu đang bận gì vậy?”

Lý thị cười nói “Chỉ nhìn bọn họ sửa sang lại chút quần áo thôi, có thể vội việc gì” Nói xong cất giọng sai tiểu nha đầu dâng trà, Ngô thị vội khoát tay nói “Không uống trà, ta chỉ đến xem đại tẩu có vội gì hay không. Lão thái thái ở trong phòng sợ buồn bực, muốn tìm hai người chơi bài, sai ta tới nói đại tẩu đi qua một chút”

Lý thị nghe nói “Đã có mấy năm không chơi mấy thứ này rồi, đã sớm quên hết chỉ sợ ta đi lại quét mắt hững hờ thái thái”

Ngô thị nghe kéo nàng đi, một mặt nói “Ai nghiêm chỉnh chơi nó, đều chơi đùa thôi, chỉ dễ cho lão thái thái vui thôi” Lý thị nghe trong bụng nghi ngờ, Cổ lão phu nhân xưa nay chán ghét nhất là mình sao lại tìm mình chơi bài cho vui? Nhưng lão thái thái kêu, Lý thị không dám không đi đánh theo Ngô thị đến phòng lớn.

Lý thị và Ngô thị đến trước mặt lão phu nhân, Tôn thị cũng vung rèm đi vào, ba người thấy lễ với nhau. Cổ lão phu nhân đã ngồi xong trước bàn, đang chơi bài. Ba người Lý thị tiến lên hành lễ. Cổ lão phu nhân ngẩng đầu nhìn Lý thị một cái, liền hất cằm xuống một vị trí “Ngồi đi”

Ba người Lý thị lúc này mới theo quy cũ ngồi vào chỗ của mình, mẹ chồng con dâu bốn người đánh bài, nói chút chuyện. Đầu là lão thái thái và Ngô thị hỏi chuyện Cổ Lễ ở Hàng Châu. Lý thị đề cao tinh thần không ít, một mặt nhìn bài trong tay một mặt ứng phó với lão thái thái và Ngô thị hỏi đây đưa.

Lý thị nhớ tới hôm qua lão thái thái tăng cường khen Nguyên Thu, trong lòng sớm có số, quả nhiên Ngô thị nói đôi ba câu liền xả lên người Nguyên Thu. Trước khen Nguyên Thu bộ dáng tốt, còn nói tất cả đồ thừa thừa Nguyên Thu đưa cho các viện đều tốt, vừa nhìn chính là người linh xảo. Lý thị cười không nói. Tôn thị nghe một lúc mở miệng tiếp lời “Mỹ Ngọc cô nương cũng rất khéo tay, ta nghe nói Hầu gia chọn trúng nàng?”

Ngô thị nghe trên mặt mang theo vẻ hài lòng, Lý thị nghĩ Cổ Liêm chỉ là tiểu quan thất phẩm, tính bướng bỉnh lại kém cỏi làm sao có thể leo lên Hầu phủ, trong bụng kì quái, liền hỏi Ngô thị “Là thiếu gia Hầu phủ nào?”

Ngô thị đang muốn khoe khoang một phen, nghe Lý thị hỏi vội tiếp lời “Chính là tôn tử của Phụ Quốc công, nhà hần là kế thừa ba đời đấy. Lúc trước lão thái gia làm quan có giao hảo với Phụ Quốc công. Trước đó mấy ngày phụ quốc lão thái quân thọ yến, lão thái thái dẫn theo Mỹ Ngọc. Tẩu biết dáng dấp Mỹ Ngọc nhà chúng ta khỏi phải nói, nàng lại có tướng vượng phu vượng tử. Phụ quốc phủ lão thái quân thấy Mỹ Ngọc liền yêu thích, liền kéo lão thái thái chúng ta hỏi bát tự Mỹ Ngọc”

Lý thị nghe liền biết Ngô thị nói nhà nào, chỉ là suy nghĩ đầu đầu cũng không suy nghĩ ra nam tử nào cùng độ tuổi trong phủ quốc công, chỉ đành hỏi Ngô thị “Ta nhớ Phụ Quốc Công có ba con trai, tổng cộng có bảy tôn tử, nhỏ nhất cũng đã hai lăm, hai sáu tuổi rồi. Mỹ Ngọc là cho phép ai?”

Ngô thị nghe sắc mặt hơi đổi, liền cười nói “Tẩu cũng không biết. Lý di nương của Tam lão gia phụ quốc công có một nhi tử, năm đó bởi vì sinh ra yếu ớt nên vẫn nuôi trong hậu viện không cho người biết đến. Đến khi năm, sáu tuổi mới đặt tên cho hần. Năm nay cũng đã hai mươi tuổi rồi. Năm ngoái vợ hần ngã bệnh qua đời, lão thái quân muốn tìm người có phúc tướng vượng tử cho tiểu tử này, kết quả chọn trúng Mỹ Ngọc” Nói xong cầm khăn cười hả hê.

Lý thị nghe vậy không khỏi cười mỉa, đáng Mỹ Ngọc vừa trắng vừa mập, khó trách lão thái quân nói có tướng vượng tử. Nhưng là con thứ mà còn là kế thất, còn chưa quyết định hôn sự đã làm cho Ngô thị vui mừng thành như vậy, không khỏi làm cho Lý thị có chút buồn cười. Ngô thị vốn là muốn nghe Lý thị nịnh nọt, ai ngờ Lý thị giống như người không có việc gì, vẫn cúi đầu nhìn bài trong bụng liền có chút không hài lòng.

Lão thái thái liếc nhìn Lý thị nói “Tuy nói tiểu tử này là thứ xuất, vừa cưới xong đã mất thê. Nhưng dù sao phu nhân trước không lưu lại con cháu gì, nếu Mỹ Ngọc gã đi chính là thiếu nãi nãi. Huống chi là nhà công hầu, thật là không biết thể diện bao nhiêu đấy. lão gia khi còn sống mặc dù làm quan tam phẩm nhưng nhà chúng ta dù sao căn cơ nông cạn không so được với các quan lại. Nếu Mỹ Ngọc có thể được mối hôn sự là phải cảm ơn tổ tiên”

Lý thị cũng không nghĩ lão thái thái có thể nói ra được lời nói có trật tự như vậy ngẩng đầu nhìn nàng một cái. Tôn thị ngồi một bên nghe, chậm rãi ra lá bài cười nói “Mỹ Ngọc cách cập kê còn ba năm, tiểu công tử nhà phụ quốc công có đợi được?”

Ngô thị nghe vậy hơi chậm lại giương mắt nhìn lão thái thái, lão thái thái then quá thành giận trừng Tôn thị nói “Chỉ có người là biết nhiều” Ngô thị vốn muốn khoe khoang một phen, lúc này bị Tôn thị nói chặn

họng trở về. Trong bụng tức giận liền cố ý vô tình kể khổ Tôn thị nói “Bảo Châu và Mỹ Ngọc là cùng một năm, hôm nay cũng không nghe nói nhị ca nhị tẩu đáp ứng người nào. Mặc dù nhị ca làm quan so với lão gia nhà chúng ta ột cấp nhưng Bảo Châu sinh ra yếu ớt không có phúc khí như Mỹ Ngọc tương lai không biết cho phép cái dạng nào”

Tôn thị nghe trong bụng có chút tức giận, nhưng tam phòng được thể đã lâu, lại đang ở trước mặt lão thái thái nàng không dám lộ ra bộ dáng tức giận. Trầm mặt lúc lâu cười nói “Chỉ cần là vợ chồng nguyên phối ta đã hài lòng, sẽ không đưa con nhà chúng ta đi đảm đương kẻ thất là được rồi”

Ngô thị nghe trong bụng tức giận đang muốn nổi dóa liền nghe Cổ lão phu nhân quát lên “Người nói cái gì vậy? Nếu Mỹ Ngọc thực sự gả được cho tiểu công tử nhà phụ Quốc công, sợ lão gia nhà các người cũng có lực dựa vào, người tương lai cũng trông cậy vào tam phòng. Nói đến đây thôi, tránh tương lai lại vả miệng” Tôn thị nghe đành ảm ức ngậm miệng, Ngô thị được lão thái thái trợ lực càng thêm ngạo mạn hả hê phải Tôn thị một cái, ánh mắt tràn đầy khinh thường.

Cổ lão phu nhân vốn là mở màn cho Ngô thị nói một chút, cho nàng dẫn lời ỉnh. Nàng lại cứ khoe khoang khuê nữ nhà mình sớm quen giao phó của lão thái thái đến sau đầu. Cổ lão phu nhân đành mở miệng nói “Hôm đó phụ quốc công lão thái quân chúc thọ có nói đến nàng có một diệt tôn tử, mười lăm tuổi đang muốn tìm nữ nhi nhà thích hợp. Lão thái quân nói không cần gia thế như thế nào chỉ cần nữ hài tử tướng mạo tốt lại hiền thực. Ngày đó phần đông gia quyến quan lại cũng nghe lão thái quân nói, chắc cũng muốn đưa nữ nhi nhà mình đi. Ta nghĩ Nguyên Thu tuổi cũng tương đối, đại lão gia lại có tiền đồ còn không mạnh hơn những nhà đó? Nếu nói với lão thái quân nhất định đồng ý chuyện này”

Lý thị đang muốn mở miệng liền nghe Ngô thị ngắt lời nói “Tuy nói đứa bé này không so được với tiểu công tử sinh ở nhà Hầu gia, nhưng dù gì cũng là thân quyến của Hầu phủ nhà cũng làm quan cũng không bôi nhọ Nguyên Thu”

Lão thái thái vội tiếp miệng nói “Đúng vậy, lão nhị cũng muốn đáp ứng hôn sự này cho Bảo Châu ta còn không cho đấy. Chính giữ lại cửa hôn sự này cho Nguyên Thu”

Lý thị đợi hai người nói xong mới đứng lên trả lời “Lão thái thái, tam phu nhân là có ý tốt, nhưng đứa nhỏ Nguyên Thu đã cho phép người ta. Hôm qua đã định nói với lão thái thái, ai ngờ nhiều người ồn ào đã quên mất”

Lão thái thái nghe vậy hết sức không vui, quăng bài chỉ Lý thị mắng “Nguyên Thu cho phép người ta? Hai người các người thật đảm đương a. Sơn nhi, Nguyên Thu, Nguyên Dung hôn sự có cái nào nói với ta? Xem ta là người chết hay sao? Người lại xúi giục lão gia các người bất hiếu, ngay cả mẹ ruột cũng quên sau đầu”

Ngô thị thấy thế vội đứng lên trước lão thái thái vừa dấm lưng về ngực, thật vất vả khuyên lão thái thái mới nói với Lý thị “Nguyên Thu cho phép loại nhà nào? Ta nói, người thường thì thôi đi, làm sao so được với thân thích của Hầu phủ? Đại tẩu còn không nhanh đáp ứng lão thái thái”

Lý thị thấy hai người một xướng một họa cũng không vội mở miệng, đợi hai người nói xong mới chậm rãi nói “Nguyên Thu hứa cho thể tử Nam Bình Quận Vương phủ, chỉ sợ hôn sự này không lui được”

Lý thị vừa nói xong, hai người lão thái thái và Ngô thị cũng cả kinh ngay cả Tôn thị cũng ngẩng đầu không nháy mắt nhìn Lý thị. Một hồi lâu Ngô thị mới miễn cưỡng hỏi “Nguyên Thu hứa cho thể tử Nam Bình Quận Vương phủ” Lý thị cười nói “Đúng vậy”

Ngô thị nén miệng buồn bực nửa ngày, ngồi thẳng phu ra nuốt vào nước bọt. Tôn thị ngẩng đầu nhìn Lý thị cũng không nói lời nào. Lão thái thái ngẩng đầu ngo Lý thị lại nhìn Ngô thị, sắc mặt âm trầm bất định. Mấy người buồn bực nửa ngày Ngô thị mới thử thăm dò “Nguyên Thu là vào cửa trước hay sau thể tử phi”

Lý thị nhìn đủ khuôn mặt ghen tị của Ngô thị mới cười gằn từng chữ “Nguyên Thu là định cho thể tử Nam Bình Quận Vương làm chính thất”

Lão thái thái lúc này mới hồi phục tinh thần lại khô cần hỏi “Này, Vậy Nguyên Thu không phải là thể tử phi sao?”

Lý thị cười nói “Đúng là vậy. Vì đại lão gia phải về kinh, Nam Bình Quận Vương phủ vội đem hôn sự định xuống, liền thúc giục đại lão gia đối thiếp cạnh. Chuyện này làm gấp cũng không kịp cho người đưa tin về.

Chắc lão thái thái cũng không trách tội”

Cổ lão phu nhân lúc này đầu một mảnh tương hồ, chỉ theo Lý thị nói trả lời “Không trách tội! Không trách tội”

Lý thị gả vào Cổ gia hơn mười năm, mặc dù ở trước mặt Cổ lão phu nhân không đến một năm cũng đã nhận đủ hết khổ, hôm nay khó được lão thái thái ở dưới cơ mình nhất thời trong lòng cảm thấy thoải mái không ít.

Lão thái thái và Ngô thị còn sững sờ, Tôn thị lại hồi thần trí trước, vội đứng dậy kéo tay Lý thị vui vẻ nói “Thật chúc mừng đại tẩu, đây là cửa nhân duyên tốt. Nguyên Thu nhà chúng ta hứa cho thể tử là việc thể diện lớn. Việc này cũng không phải là Hầu phủ con kế thất có thể so sánh”

Ngô thị đã có thói quen Tôn thị xưa nay nhấn nhạ chịu đựng, không nghĩ hôm nay bị nàng nói liên tiếp không xuống đài được. Ngô thị nghe vậy chống nạnh lông mày xách ngược thẳng mắt Tôn thị “Cũng không phải khuê nữ người làm thể tử phi, người ra sức làm cái gì? Có bản lĩnh đem Bảo Châu của người gả ột thể tử đi rồi quay lại nói chuyện với ta”

Tôn thị hừ lạnh nói “Đại ca có danh là quan tốt lại có gia sư giỏi, ở đây là cho người khác so sánh hay sao? Ta thấy Nguyên Thu là thể tử phi trong lòng rất vui mừng cũng không muốn Bảo Châu đi so cái gì. Chỉ sợ có người trong lòng ghen tị bất bình thôi, vốn muốn đem nữ nhi đến Hầu phủ cho nàng cảnh tượng một phen. Kết quả chữ bát còn chưa chống đỡ lên chưa có cơ hội khoe khoang đã bị người ta so không bằng, thật buồn cười”

Tôn thị lúc trước đi thăm Lý thị tỏ rõ tâm ý của mình, Lý thị là một người thông minh không dễ dàng tin nàng. Vì vậy Tôn thị mới suy nghĩ đến biện pháp như vậy, vạch trần Ngô thị hủy đi đài sách của Ngô thị hướng tới lấy lòng Lý thị, chính là muốn Lý thị tranh đoạt quyền quản gia của Ngô thị. Ai ngờ, Lý thị lại tuôn ra hôn sự của Nguyên Thu, Tôn thị lại nghe nói phu gia của Nguyên Thu là Quận Vương phủ, nhất thời quyết tâm ôm bấp dùi Lý thị.

Ngô thị và Tôn thị ồn ào không dứt, Cổ lão phu nhân cuối cùng hồi phục tinh thần, mắt thấy Tôn thị và Ngô thị kéo tay áo muốn đánh nhau, nhúc nhích quát “Tất cả an phận chút cho ta”

Tôn thị dù sao cũng e ngại lão thái thái, nghe nàng lên tiếng, lập tức im miệng đứng một bên. Ngô thị trợn mắt mắt Tôn thị vài câu mới ngừng nói. Cổ lão phu nhân nhìn Lý thị mỉm cười đứng một bên, tâm như ngủ vị tạp phần. Sắc mặt cứng ngắt cười nói “Sao còn đứng? Nhanh ngồi xuống đi”

61. Chương 61: Đường Muội Mỹ Ngọc

Lý thị cười ngồi xuống, Ngô thị và Tôn thị cũng ngồi xuống theo. Bốn người đánh bài lần nữa, lão thái thái và Ngô thị mượn chơi bài mà nói chuyện hôn sự của Nguyên Thu. Bây giờ biết được Nguyên Thu là thể tử phi tương lai cũng không còn tâm tình chơi bài. Nội tâm lão thái thái không yên ổn nàng vừa vui mừng mình có cháu rể thân phận cao quý, lại lo lắng về sau không thể đè ép Lý thị. Mà Ngô thị đơn giản là không cam lòng lại ghen tị với Lý thị và Nguyên Thu. Hai người liên tiếp ra bài sai lầm, Lý thị vốn không mê bài lại thấy lão thái thái và Ngô thị không có tâm tình cười nói với lão thái thái “Chắc lão thái thái đã mệt, chi bằng giải tán đi. Lão thái thái nghỉ ngơi một hai canh giờ cũng đến giờ ăn cơm tối”

Cổ lão phu nhân đẩy bài trong tay, vịn nha hoàn run rẩy đứng lên “Được rồi, chơi với các người một chút đã thấy mệt mỏi, ta nghỉ ngơi một chút, các người trở về đi”

Ngô thị vội tới bên cạnh lão thái thái, đỡ nàng ngồi trên giường lại lấy đệm thật dày kê sau lưng lão thái thái mới cười nói “Con cũng không nghỉ ngơi được, đại tẩu vừa về nhĩ tức vội rất nhiều không đủ tay, con chọn mấy nha đầu đưa cho đại tẩu đi”

Lão thái thái nhắm mắt lại gật đầu nói “Ừ. Sơn nhi, Tuyền ca, Nữ Nhi, Nguyên Thu nha hoàn của bốn người cứ dựa theo lệ của Minh nhi, nhanh làm một chút”

Minh nhi là Tam phòng sinh, nha hoàn tiểu tử sai vặt cũng nhiều hơn các phòng khác. Tôn thị sớm đã không thích cái này hôm nay nghe lão thái thái nói đại phòng cũng đi theo lệ này, chỉ trừ nhà mình ra trong

lòng càng thêm bất mãn.

Ngô thị vừa đáp một tiếng Lý thị đã mở miệng “Lão thái thái không biết, con vô cùng thích người cũ. Trong nhà mấy nha đầu mama đều là người dùng hơn mười năm, con dùng thuận tay không bỏ được đổi các nàng đi vì vậy cũng dẫn về theo. Giờ trong nhà không thiếu người cũng không cần vợ thêm”

Ngô thị nghe hơi có không cam lòng, suy nghĩ một lần nữa cười nói “Đại tẩu mang về là một hai nha hoàn, thô sử nha hoàn chắc không đủ, giặt đồ quét tước mấy chuyện như vậy để mấy mama thô sử đi qua đi”

Lý thị suy nghĩ một chút mới nói với Ngô thị “Vậy làm phiền đệ muội” Ngô thị nghe vỗ tay nói “Ta sẽ cho người đi thu xếp” Nói xong hành lễ với lão thái thái liền lui ra ngoài. Lý thị và Tôn thị ngồi một chút rồi lần lượt cáo lui.

Ngô thị vợ đi ra phòng ngoài phân phó một nha hoàn đi gọi quản gia, mình thì vịn tiểu nha đầu về phòng. Nha đầu giữ cửa thấy sắc mặt Ngô thị không tốt, bước chân lại vợ, vợ vàng hành lễ vén rèm lên. Ngô thị vừa muốn đi vào thấy tiểu nha hoàn liền dừng chân lại “Lão gia có trong phòng không?”

Tiểu nha đầu vợ trả lời “Thưa phu nhân, lão gia không có trong nhà. Hôm nay đại lão gia bái tế tổ tông, mời bạn bè thân thích uống rượu, Tam lão gia đi cùng rồi” Ngô thị nghe cười lạnh một tiếng quát “Người biết thật rõ ràng, tiểu tiện nhân chỉ biết quyến rũ lão gia, đồ đi hạ tiện” Nói xong một bạt tai quăng qua. Tiểu nha đầu bị đánh lão đảo một cái, bùm mặt khóc ròng nói “Nô tì không dám”

Ngô thị hừ nói “Tốt nhất là không dám. Nếu bị ta phát hiện người quyến rũ lão gia cần thận da mặt của người” Nói xong vung rèm lên tức giận tiến vào. Ngô thị trong phòng đi một vòng cảm thấy tâm phiền ý loạn, muốn thương nghị với Cố Liêm một phen, mà lúc này lại không thể gọi hắn về.

Mỹ Ngọc nghe nói Ngô thị vừa từ phòng lớn về, liền dẫn nha hoàn tới, cũng không nhìn sắc mặt Ngô thị, trực tiếp mở miệng nói “Mẫu thân, buổi sáng canh gà lão thái thái đưa tới cho người để đâu? Con ăn hai chén tổ yến lúc sáng sớm nên chưa thấy đói bụng Tử Trúc đã cho người đem về”

Tử Trúc là nha hoàn của hồi môn của Ngô thị, sau lại làm thông phòng cho Cố Liêm. Đúng ra Mỹ Ngọc nên gọi Tử Trúc một tiếng Trúc di nhưng Ngô thị đè ép chỉ cho Mỹ Ngọc gọi thẳng tên. Dù Tử Trúc cũng theo Cố Liêm hơn mười năm nhưng không được một nam nửa nữ nào nên cũng chẳng hỗn được vào hàng thiếp thất. Tử Trúc nghe Mỹ Ngọc nói liền từ trong phòng đi ra thi lễ nói “Ta đặt trên bàn kia, để kêu người hâm nóng lại cho cô nương”

Mỹ Ngọc vợ thúc dục Tử Trúc đi làm, mình ngồi bên cạnh Ngô thị, nhìn thấy bánh ngọt trên bàn vợ cầm lên ăn. Ngô thị đang cảm thấy chán ốm mà Mỹ Ngọc cứ hỏi không ngừng “Mẫu thân, bánh ngọt mua ở đâu vậy? So với bình thường ăn thật ngon, làm bằng cái gì vậy?” Ngô thị nghe vậy nhìn theo trong tay Mỹ Ngọc, thấy trên bàn có điểm tâm nóng, chắc vừa làm xong không bao lâu.

Nha đầu bên cạnh nghe Mỹ Ngọc hỏi, vội tiến lên nói “Đây là Tam cô nương tự mình làm điểm tâm Hàng Châu, cho người đưa tới cho phu nhân nếm thử”

Mỹ Ngọc nghe oán giận nói “Tam tì cũng quá nhỏ mọn, sao không đưa tới ta? Mẫu thân không thích ăn điểm tâm, không bằng ta đem mâm này mang về” Ngô thị nghe đến Nguyên Thu cảm thấy thật tức giận Mỹ Ngọc lại nói như vậy, quát lên “Ăn! Ăn! Ăn! Cả ngày lẫn đêm chỉ biết có ăn, Người là quỷ chết đói đầu thai à? Lúc nào mới tranh được mặt mũi cho ta”

Ngũ quan Mỹ Ngọc rất đẹp, cho nên lúc bé mượt mà khiến người ta cảm thấy đáng yêu, bây giờ lớn lên cũng như ngày trước nàng lại tiếp tục châu tròn ngọc sáng. Mỗi lần Ngô thị nói nàng, nàng lại khóc chạy đến làm nũng với lão thái thái. Cố lão thương yêu nàng, mắng Lý thị để đứa bé ăn xong còn sai phòng bếp làm thức ăn nàng thích cho nàng ăn. Lâu dần Ngô thị cũng không nói gì Mỹ Ngọc nữa.

Từ nhỏ đến lớn Mỹ Ngọc được nâng trong lòng bàn tay như châu bảo, nhiều lần là bị Ngô thị nói mấy câu, làm gì đã bị mắng qua như vậy? Mỹ Ngọc cảm khăn khóc, đúng lúc Tử Trúc bưng lên cháo gà nhân sâm trở về. Mỹ Ngọc liếc mắt nhìn qua thấy con gà được hầm cách thủy, mùi thơm cực kì mê người. Ngô thị ngửi thấy mùi thơm cũng nhìn qua, loáng thoáng có thể thấy nhân sâm lớn bằng ngón cái ở bên trong nhũ mỳ nói “Nàng còn bé sao lại ăn mấy thứ này?”

Mỹ Ngọc nghe lau lệ nói “Đây là lão thái thái cho người bỏ thân thể cho con, thân thể con suy yếu mới phải ăn cái này”

Ngô thị nghe nghi ngờ quan sát nàng, Mỹ Ngọc thấy vậy nói “Ngày hôm trước không phải đại phu nói vì thân thể hư nên con mới mập giả tạo sao?” Ngô thị hừ nói “Cũng không biết người tìm đại phu từ đâu đến, cũng không biết có nên tin hay không, vẫn nên để cho đại phu trong nhà đến xem một lần mới được”

Mỹ Ngọc lười biếng nghe Ngô thị cầu nhàu, kêu nha hoàn bưng cháo gà về phòng mình. Ngô thị lúc này cũng không còn tâm tình đành mặc kệ nàng cũng tùy nàng đi.

Lần đầu tiên Nguyên Thu về nhà cũ, trước tiên muốn quen thuộc với tỉ muội. Sáng sớm Nguyên Thu chuẩn bị đầy đủ giấy mực và sách, kêu nha hoàn cầm theo mình đến Bảo Châu và Mỹ Ngọc.

Bảo Châu lớn hơn Mỹ Ngọc hai tuổi nên Nguyên Thu vào phòng Bảo Châu trước. Bảo Châu đang nằm trên giường đọc sách, Nguyên Thu không thấy nha hoàn ở cửa liền vén màn đi vào. Bảo Châu nghe thanh âm nhìn về hướng cửa thấy bóng dáng Nguyên Thu vội cười đứng lên “Tam tỉ sao rảnh dỗi đến đây? Ta vốn muốn đi nói chuyện với tỉ, lại sợ tỉ đi đường mệt nhọc phải nghỉ ngơi mấy ngày nên chưa dám đi qua quấy rầy”

Nguyên Thu cười lấy đồ đưa cho Bảo Châu “Ta mới mấy tuổi, làm gì mệt mỏi. Chỉ cần ngủ một đêm là tốt rồi. Ta ngồi xe ngựa buồn bực hai tháng, đang muốn đi chung quanh hóng mát một chút”

Bảo Châu cười kêu nha hoàn cất, lại lôi kéo Nguyên Thu đến ngồi bên bàn, lập tức có nha hoàn tiến lên châm trà. Tỉ muội nói vài câu, không phải đọc sách gì thì cũng là thích thì từ của người nào. Nguyên Thu xem chừng ngồi một khắc liền đứng dậy cáo lui. Bảo Châu vội đứng lên lôi kéo nàng nói “Tỉ ngồi thêm một lúc, suốt ngày ta ngồi trong phòng cũng buồn bực, thật vất vả thêm một người tỉ tỉ đang muốn thân cận thêm một chút”

Nguyên Thu cười nói “Ngày khác lại trở lại, bây giờ còn phải đi tặng đồ cho Mỹ Ngọc muội muội” Bảo Châu nghe vậy nói “Như vậy, ta đi cùng tỉ” Nói xong lôi kéo tay Nguyên Thu, tỉ muội hai người cười nói đi ra cửa. Nha hoàn cầm quà tặng cho Mỹ Ngọc đang ở cửa viện chờ đã lâu, thấy hai người đi ra ngoài vội ở phía sau một đường đến viện Mỹ Ngọc.

Hai người mới vào cửa viện, nha hoàn giữ cửa tiến lên đón, dẫn hai người vào, vung rèm lên báo “Cô nương, Tam cô nương, Tứ cô nương tới” Nguyên Thu, Bảo Châu vừa mới bước vào nhà chỉ nghe trong phòng truyền đến một tiếng ‘bang’ tiếp theo có người kêu “Cô nương sao lại thế này?”

Nguyên Thu, Bảo Châu nghe thanh âm hoảng hốt vội đi vào xem chỉ thấy dưới chân Mỹ Ngọc đầy nước canh, một cái chén bị bể lặn xuống dưới mặt bàn, bọn nha hoàn kinh hoảng vây quanh Mỹ Ngọc. Đại nha hoàn Mỹ Ngọc thấy mấy nha hoàn trước mắt loạn thành một đoàn, lúc này kêu lên “Cô nương chảy máu mũi còn không nhanh đem nước tới?”

Mỹ Ngọc khóc bịt mũi còn nói bụng trướng làm mấy nha hoàn kia hoảng sợ. Nguyên Thu thấy có người ra ngoài múc nước dặn dò một câu “Lấy chút nước lạnh” Nha hoàn kia đáp rồi đi. Bảo Châu chẳng muốn đi xem Mỹ Ngọc, liền tìm cái ghế ngồi xuống, vừa đứng thấy chén canh trên bàn lạng lẽ ngoắc Nguyên Thu.

Nguyên Thu thấy bọn nha hoàn lo cầm máu cho Mỹ Ngọc, mình đi vào ngược lại cản trở, liền đến ngồi bên cạnh Bảo Châu. Bảo Châu kéo Nguyên Thu nhỏ giọng cười nói “Ta nói nàng tại sao chảy máu mũi thì ra ăn cái này gây họa. Tỉ người xem trong chén là cái gì?”

Nguyên Thu quay đầu nhìn thấy tô canh trên bàn có một nửa con gà, bên trong còn có cả cây nhân sâm, Nguyên Thu thấy vậy không khỏi nói “Nào có bổ như vậy mà chịu nổi? Cũng không sợ ăn hư thân thể”

Bảo Châu cười lạnh nói “Tỉ mới về dĩ nhiên không biết được, ít hôm nữa sẽ biết” Nguyên Thu mặc dù vừa về hai ngày nhưng theo cử chỉ của Mỹ Ngọc hôm qua và hôm nay đã mô hồ biết nàng là người như thế nào. Nguyên Thu thấy Mỹ Ngọc cơ bản là đã ngừng chảy máu mũi nhưng xiêm áo trước ngực cũng bị nhò lên một mảng lớn, trên mặt cũng có dấu vết máu mũi, chắc hẳn nàng cần rửa mặt một chút liền nói với Mỹ Ngọc “Hai chúng ta ra ngoài dùng trà, để Mỹ Ngọc muội đổi xiêm áo” Bảo Châu quét mắt Mỹ Ngọc, bĩu môi cười mới đi theo Nguyên Thu ra ngoài phòng ngồi.

Bên ngoài có tiểu nha đầu phục vụ, thấy hai người ra ngoài vội đưa trà tới, lại dâng lên trái cây bánh kẹo. Bảo Châu cầm lấy hạt thông ăn lại cười nói với Nguyên Thu “Mỹ Ngọc xem như tốt ở chỗ này chính là các loại trái cây đầy đủ hết” Nguyên Thu chỉ cười cười cầm chung trà uống vài miếng.

Hai người ngồi khoảng nửa canh giờ, có nha hoàn bên trong ôm quần áo dơ ra ngoài đại nha hoàn Lam Nguyệt của Mỹ Ngọc đi ra hành lễ với Nguyên Thu, Bảo Châu mới nói “Cô nương mời tam cô nương, tứ cô nương vào nói chuyện” Bảo Châu chậm rãi ngẩng đầu liếc Lam Nguyệt uống một hớp trà nói “Cô nương các người rửa mặt xong?” Lam Nguyệt vội nói “Cô nương đã rửa xong, Tứ cô nương vào nói chuyện thôi” Bảo Châu để ly xuống cười nói với Nguyên Thu “Tam tử, chúng ta vào nhìn Mỹ Ngọc chút đi”

Nguyên Thu kéo tay Bảo Châu đi vào thấy Mỹ Ngọc yếu đuối tựa nửa người trên giường, thấy hai người tiến vào cầm khăn ho hai tiếng, mới chậm rãi đứng lên thấy lễ với Nguyên Thu và Bảo Châu lại mời hai người ngồi tới bên giường.

Nguyên Thu thấy sắc mặt nàng ửng hồng sợ nàng còn có thể chảy máu mũi khoát tay nói “Thân mình muội không tốt, nằm xuống đi” Nói xong tự mình tới ghé ngồi. Bảo Châu càng không muốn gần Mỹ Ngọc cũng theo Nguyên Thu ngồi trên ghế.

Nguyên Thu thấy Mỹ Ngọc dựa vào giường nửa nằm nửa ngồi mới hỏi nàng “Muội sao lại đột nhiên chảy máu mũi? Nguyên nhân gì thế?”

Mỹ Ngọc thở dài sâu kín nói “Tỉ không biết chứ từ nhỏ thân thể muội không tốt, lão thái thái thấy ta mỏng manh, thương ta nên suốt ngày đưa tổ yến nhân sâm cho ta điều dưỡng. Hôm nay sai đầu bếp nấu canh gà đưa đến, muội vốn không thích thức ăn mặn như thế này, nhưng ý tốt của lão thái thái chỉ đành miễn cưỡng ăn. Sao biết được thân thể muội suy yếu đã lâu, được tính nhân sâm lại lớn, chắc hư không chịu nổi mới chảy máu mũi”

Bảo Châu nghe không khỏi xì cười một tiếng, ngay cả Nguyên Thu cũng trợn mắt há mồm: thân thể từ nhỏ không tốt? Còn đơn độc mỏng manh? Đáng dấp này so với Bảo Thoa còn mập, Mỹ Ngọc cô nương thật đúng là đem mình làm Lâm Đại Ngọc. Chẳng qua là chảy máu mũi thôi còn tìm cớ như vậy?

Mỹ Ngọc thấy hai người không nói gì nhìn mình còn tưởng mình chảy máu mũi nữa liền cầm khăn lau. Mỹ Ngọc thấy trên khăn cũng không có vết máu trong lòng có chút kì quái. Đang định hỏi hai người nhìn mình vì cái gì mắt liền chuyển đến cổ tay mình. Mỹ Ngọc vừa nhớ tới mình nói ngày thường mỏng manh không nhịn không được có chút không tự nhiên, vội giải thích với Nguyên Thu “Tỉ không biết thời gian trước có vị đại phu tới chuẩn mạch nói thân thể muội hư nhược cho nên mới có vẻ hơi sưng phù thôi, chỉ cần điều dưỡng tốt sẽ gầy xuống”

Nguyên Thu cười mỉa hai tiếng liền nhớ tới mục đích của mình gọi nha hoàn đưa đồ qua cho Mỹ Ngọc trong miệng cười nói “Tỉ mang từ phía Nam tới một chút quà nhỏ muội không ghét bỏ thì giữ lại dùng”

Mỹ Ngọc cười nói “Tỉ đưa quà này hợp với ý muội, bình thường muội cũng đi học, mỗi lần thân thể khá hơn một chút sẽ đi theo ca ca đi học cũng rất chăm chỉ”

Bảo Châu nghe tà nghệ nhìn nàng nói “Tháng trước tiên sinh bảo mọi người học thuộc ‘Luận Ngữ’ ngày thứ hai kiểm tra. Ta thấy muội cũng không đi học nữa cũng không biết muội có nhớ không?”

Mỹ Ngọc nghe đỏ mặt, bỏ khăn ra an vị ngồi thẳng “Muội không phải vì không thuộc ‘Luận Ngữ’ mà không đi học, tỉ đừng nói bậy”

Bảo Châu cầm khăn che miệng cười “Ta cũng không nói như vậy, chỉ hỏi muội một câu có nhớ không thôi, muội suy nghĩ nhiều”

Mỹ Ngọc nghe vậy vừa xấu hổ vừa lúng túng, đỏ mặt trợn mắt nhìn Bảo Châu vài lần lúc lâu mới nằm xuống, cầm mền đắp lung tung lên mặt nhắm mắt lại ngày ngô nói “Mấy ngày gần đây thân thể muội khó chịu, đợi thân thể tốt hơn sẽ đi học”.

Bảo Châu chậm rãi chỉnh lại quần áo, cầm li trà nhẹ nhàng thổi thổi uống một hớp mới ngẩng đầu nói với Mỹ Ngọc “Tiên sinh đã dạy xong ‘Luận Ngữ’ rồi, ngươi không cần bị bệnh nữa”

Mỹ Ngọc nghe vậy lật người giả bộ ngủ, Bảo Châu khinh miệt cười một tiếng để ly trà xuống nói với Nguyên Thu “Nếu Mỹ Ngọc muội muội buồn ngủ, chúng ta nên về thôi”

Nguyên Thu nghe vậy cũng đứng dậy đi tới bên cạnh Mỹ Ngọc thấy bà vai nàng run lên hình như đang khóc trong lòng cũng mềm nhũn, e rằng người muội muội này toàn bộ ý nghĩ đều là ăn các phương diện khác đúng là không biết gì.

62. Chương 62: Tam Phong Tính Toán

Cố Liêm uống say trở về viện, Ngô thị hầu hạ hẩn tắm rửa lại thay quần áo sạch sẽ cho Cố Liêm mới để hẩn nằm xuống. Ngô thị vốn định đem chuyện của Nguyên Thu cho Cố Liêm nghe mà Cố Liêm lại uống say như heo chết Ngô thị đành ra ngoài sai người mang canh giải rượu bóp lấy mũi Cố Liêm rót xuống hết mới dừng tay.

Cố Liêm ngủ thẳng đến nửa đêm mới tỉnh lại thấy miệng đắng lưỡi khô kêu người châm trà, đúng lúc Ngô thị chưa ngủ liền khoát áo đứng dậy rót cho hẩn một ly hầu hạ hẩn uống. Ngô thị thấy Cố Liêm đã tỉnh rượu không cho hẩn ngủ tiếp nằm dài trên giường đẩy hẩn nói “Người có biết nha đầu Nguyên Thu kia đã đánh thân rồi không?”

Cố Liêm vừa mơ màng muốn ngủ nghe Ngô thị nói chợt cả kinh “Nha đầu kia định thân lúc nào? Lúc ta thu bạc của Trương phủ đã cho người hỏi qua lão phu nhân, người nói Nguyên Thu chưa định thân mới thu Trương phủ bạc, còn bốc phét nhất định cửa hôn sự này sẽ thành, hôm nay người bảo ta nói thế nào với Trương gia?”

Ngô thị nghe trợn mắt nói “Người trách ta làm gì? Chuyện Nguyên Thu định thân ngay cả lão thái thái cũng không biết, nếu hôm nay đại tẩu không nói mọi người cũng chẳng ai biết”

Cố Liêm suy nghĩ một chút lại nằm xuống, nhắm mắt nói “Không việc gì, mặc kệ nàng định nhà ai chỉ cần lão thái thái lên tiếng chẳng sợ việc này không thành. Trương thiếu gia là thân thích Hầu gia, lão thái thái vẫn muốn treo lên cửa hôn sự này nhất định không để Nguyên Thu gả loạn ra ngoài”

Ngô thị thấy Cố Liêm lại muốn ngủ lúc này đập hẩn một cước “Người còn không biết nặng nhẹ? Nguyên Thu cho phép chính là Nam Bình Quận Vương thế tử, đây là đường nhi của đương kim thánh thượng. Đừng nói thân thích Hầu phủ ngay cả thiếu gia ruột thịt của Hầu phủ cũng không dám cướp cô dâu với Quận Vương phủ”

Cố Liêm nghe nhất thời buồn ngủ bay mất vội trở mình hỏi Ngô thị “Người nói nha đầu Nguyên Thu kia thành thế tử phi rồi à?”

Ngô thị nói “Không phải vậy sao, lúc này một ngàn lượng bạc tới tay phải nhả ra, chỉ sợ ngay cả quyền quản gia của ta đều phải khạc ra cho đại tẩu”

Cố Liêm vội lắc đầu nói “Nay cũng không được, mấy năm gần đây chỉ sợ tiền công hơn phân nửa đã vào túi chúng ta, đừng nói gì đến tiền lão thái thái cầm tiền đưa cho chúng ta mua mấy tòa nhà kia. Nếu là bị đại phòng tra ra được sợ phải là bị tịch thu lại”

Ngô thị nghe lông mày giương lên nói “Tại sao tịch thu tiền riêng của ta, ngay cả phòng ốc cũng là lão thái thái cam nguyện cầm tiền công ra mua cho chúng ta. Ta khổ cực quản gia vài năm không có công lao cũng có khổ lao chứ! Nếu tịch thu ta nhất định không đồng ý”

Cố Liêm nhắm mắt lại suy nghĩ rồi nói với Ngô thị “Đại phòng vừa hỏi kinh, nếu nàng muốn quản gia ít nhất cũng phải có nửa năm. Lúc đầu cho rằng lão thái thái chán ghét đại tẩu nhất định sẽ không cho nàng quản gia cho nên chúng ta không sớm làm tính toán. Hôm nay Nguyên Thu có thân phận này lão thái thái muốn chen ép đại tẩu cũng phải suy nghĩ vài lần”

Ngô thị cười lạnh phỉ phỉ Cố Liêm một cái “Người suốt ngày nói lão thái thái thương người nhiều như thế nào, người ta là cháu gái không lớn lên bên cạnh vừa trở về liền đem nhi tử như người so không bằng”

Cố Liêm nhìn chằm chằm Ngô thị nói “Không phải người vừa nói sao, Nguyên Thu vừa có thân phận? Lão thái thái là hạng người gì không phải người đã biết, tội gì tới cạnh khóe ta?”

Ngô thị bĩu môi vung chăn nằm xuống, Cổ Liêm thấy Ngô thị không nói nữa cũng nhắm mắt đi ngủ. Ngô thị lặn qua lộn lại không ngủ được, mặc dù ngoài miệng Cổ Liêm nói rõ ràng trong lòng vẫn là tâm phiền ý loạn. Hai vợ chồng bị giày vò đến canh ba, Ngô thị mới nghĩ ra được một cách, nàng thấy Cổ Liêm vẫn chưa ngủ, liền đẩy hắn nói “Bằng không chúng ta ở riêng đi”

Cổ Liêm nghe dựng thẳng lông mày mắng “Người không phải đang nói vậy, lão thái thái vẫn còn ở đó, phân cái gì mà phân”

Ngô thị lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ nói “Lão gia của ta, chính là muốn thừa dịp lão thái thái còn tại. Trong nhà tổng cộng có bao nhiêu tiền tài không phải người không biết, cũng chỉ là y vào lúc lão thái thái còn sống lấy một ít để dành thôi, nhưng mấy thứ này toàn là tiền riêng của lão thái thái trong nhà thì có bao nhiêu tiền. Phòng ốc, thôn trang cũng rõ ràng đương nhiên mấy cái này không động được. Năm đó lão thái thái gả đến đây có mấy thôn trang làm của hồi môn, đừng nói phòng lão thái thái lén lút lấy tiền mua cho người. Thật ra thì trong nhà chỉ có lão thái thái là có tiền nhất thôi, tiền công đã móc hơn phân nửa, còn lại mấy thứ kia chỉ sợ làm của hồi môn cho Nguyên Thu cũng không đủ. Ta suy nghĩ để cho lão thái thái chủ trì lấy tiền công đưa ra ở riêng, không cho đại tẩu có cơ hội kiểm tra, tất nhiên tiền riêng chúng ta bưng bít sẽ rất tốt. Hơn nữa chúng ta muốn lão thái thái theo chúng ta sống, nói bất hiếu chứ nàng có thể sống mấy năm nữa, phần tiền này tương lai còn không phải vào tay chúng ta. Người nói ta tính toán thế nào?”

Cổ Liêm suy nghĩ một lúc nói “Tốt thì tốt, chỉ là lão thái thái chưa chắc chịu theo. Còn nữa, bổng lộc của ta có thể bao nhiêu, nếu là ở riêng có thể chống đỡ được sao? Huống gì tương lai Nguyên Thu gả cho thế tử vậy chúng ta có núi dựa, tội gì đẩy núi dựa này ra ngoài?”

Ngô thị cười lạnh “Người thật ngốc, người cho rằng đại ca sẽ đưa tiền cho người đi nuôi gia đình, nếu đại ca đồng ý đại tẩu chưa chắc đã đồng ý. Người xem ba năm nay họ đưa bạc về còn chưa bằng một phần trước kia, chỉ có lão thái thái mới tin là hắn lấy ra chuẩn bị theo ta thấy nhất định là đại tẩu dấu đi. Còn nữa, chúng ta phân nhà người cũng là thúc thúc của Nguyên Thu, nếu có chuyện tốt, Nguyên Thu còn bỏ qua người diu dặt người khác? Theo ta nói, thay vì bị đại tẩu tra ra mấy vụ mờ ám làm cho tất cả mọi người khó coi chi bằng sớm ở riêng. Chờ Sơn nhi, Minh nhi thành thân, cả nhà như vậy làm chung ở chung một chỗ đến lúc đó còn không ở riêng. Khi đó ở riêng chỉ sợ chúng ta cái gì cũng không còn”

Cổ Liêm nghe đành gật đầu trầm ngâm chốc lát mới nói “Đại ca vừa về, trước xem tình hình rồi lại nói, lão thái thái bên kia người cũng nên thường xuyên khuyên nhủ. Nguyên Thu người cũng nên lấy lòng, đặc biệt đối với nàng nữa đời sau của ta trông cậy vào nàng đấy. Còn nữa, ngày mai đừng quên đưa ta một ngàn lượng, ta muốn trả ngân phiếu lại”

Ngô thị nghe vội hỏi “Muốn lấy nhiều bạc như vậy làm gì?”

Cổ Liêm hậm hực nói “Còn không phải là bạc của Trương gia, hiện tại Nguyên Thu cho phép người khác, ta lấy cái gì gả cho người ta, còn không sớm trả bạc lại”

Ngô thị cũng không bỏ được một số tiền lớn như vậy từ trong rương mình bạy ra vội hỏi Cổ Liêm nói “Nguyên Thu cho phép người ta, nhưng Bảo Châu còn chưa hôn phối, gả Bảo Châu đi còn không phải được sao?”

Cổ Liêm hừ nói “Người nghĩ thật tốt, người ta đã nói rõ dòng chính nữ của quan Tam phẩm, tương lai Trương công tử làm quan cũng mượn được lực. Nếu không có điều kiện này ta đã sớm gả Mỹ Ngọc đi làm gì còn tiện nghi Nguyên Thu”

Ngô thị nghe mặc dù còn không cam lòng nhưng đành phải thôi, trong bụng bất bình hậm hực mắng “Cái nhà này cũng thật cổ quái, có một nhà Hầu gia còn không mượn lực phải tìm nhà nàng dâu mượn lực, thật sự là kiến thức hạn hẹp”

Cổ Liêm nói “Người thì biết cái gì, Hầu gia lão thái quân mặc dù là Trương gia, nhưng lão thái quân qua đời, Trương gia có chuyện cũng không tiện lên tiếng với Hầu gia. Huống chi Hầu gia phủ tước vị chỉ kế thừa ba đời, đời này đã là thứ ba rồi, Trương gia cũng là muốn tìm đường lui ỉnh”

Ngô thị nghe giờ mới hiểu được, nàng chợt nhớ tới Mỹ Ngọc, nhất thời lại hoảng hồn, vội đẩy Cổ Liêm khóc rống nói “Người nói Hầu gia chỉ có thừa kế ba đời, nếu Mỹ Ngọc gả đi sẽ không có mặt mũi của con dâu Hầu gia sao”

Cố Liêm bị Ngô thị khóc không chịu được đẩy nàng ra nói “Lấy quan chức của ta, Mỹ Ngọc có thể gả cho Hầu gia đã là với cao. Cho dù nhà bọn họ không phải Hầu phủ nhưng cũng là quan to lộc hậu mấy đời, của cải là còn. Người cũng không nhìn khuê nữ kia của người, ăn giống như thứ gì, người Hầu gia không ngại Mỹ Ngọc chúng ta đã là rất tốt người còn kén cá chọn canh. Từ ngày mai, tốt nhất là người để ý Mỹ Ngọc không cho phép nàng ăn quá nhiều, nàng chưa chính thức đính thân. Ta lo lắng Mỹ Ngọc mập thêm nữa chỉ sợ Hầu gia con thứ cũng không cần nàng”

Ngô thị vội nói “Ta đâu phải để nàng ăn, chính là lão thái thái suốt ngày đưa đồ ăn qua viện nàng. Nàng lại ba năm ngày thỉnh thoảng bệnh một lần nếu không ăn sợ là không được”

Cố Liêm nhớ đến nữ nhi của mình đã phiền lòng, liền đem chăn đắp kín đầu cũng không để ý Ngô thị, đi ngủ. Hai vợ chồng ngủ đến khi trời sáng mới thức dậy, Ngô thị vội vàng đẩy Cố Liêm đứng lên “Giờ nào rồi, còn không nhanh rửa mặt đi nha môn”

Buổi tối Cố Liêm ngủ cũng chưa đến hai canh giờ, đang ngủ ngon làm gì còn muốn rời giường, lấy chăn che lỗ tai “Đại ca về nhà, ta đã xin nghỉ, tự người đi thỉnh an lão thái thái đừng quản ta”

Ngô thị thấy sắp đến giờ điểm tâm cũng không dám kéo vội vàng rửa mặt thay đồ dẫn nha đầu đi phòng lớn.

Lão thái thái được Lý thị Tôn thị phục vụ dùng xong điểm tâm, thấy trên bàn canh còn hơn phân nửa liền nói với Lý thị “Hai người cũng trở về ăn đi, đem đồ còn dư lại ra ngoài phòng ăn, ăn xong vào nói chuyện với ta, tránh đi qua đi về lỡ việc”

Lý thị và Tôn thị đành nghe theo, bọn nha hoàn dọn cơm ra ngoài phòng. Lý thị ăn nửa chén cháo, ăn một miếng bánh trứng liền để đĩa xuống không ăn. Thái Tuyết đưa nước súc miệng tới, dùng khăn che miệng nhỏ vào ống nhỏ lúc này mới bưng trà lên uống.

Tôn thị thấy Lý thị hành động có phong cách quý phái liền tươi cười nói “Đại tẩu thật không giống chúng ta, tam phu nhân tổng tự xưng là xuất thân từ đại gia khuê tú nhưng nàng mỗi lần súc miệng cũng không dùng khăn che. Trước mặt các trưởng bối cứ trực tiếp phun ra ta nhìn cũng ghê tởm không chịu được. Chỉ ỷ vào lão thái thái thương nàng cái gì quý cũ cũng không biết. Đại tẩu đã trở về nhất định phải quản lý nàng cho tốt”

Lý thị cười nói “Có lão thái thái ở đây, ta làm sao quản được đến nàng?”

Tôn thị vội nói “Không phải có câu nói, trưởng tẩu như mẹ sao? Đại tẩu sao lại trông nom không được?”

Lý thị uống một hớp trà nói “Mau thu hồi lời này đừng để người khác nghe được. Lão thái thái còn ở đây, ta nào dám sung cái gì trưởng tẩu? Để người khác nghe lại nói ta không quý cũ”

Tôn thị cười mĩa hai tiếng, nhỏ giọng nói quanh co “Ta đây không phải không đọc sách sao? Câu này là khi còn bé nghe người ta nói”

Lão thái thái nghe bên ngoài có giọng nói liên cao giọng nói “Hai người các người ăn xong chưa? Ăn xong thì đi vào”

Lý thị vội để li trà xuống cùng Tôn thị vào phòng. Đúng lúc Ngô thị cũng từ bên ngoài đi vào, dẫn đầu đến trước mặt lão thái thái thỉnh an.

Lão thái thái nhìn Ngô thị hừ lạnh nói “Giờ này mới đến? Ngủ dậy trễ hơn cả bà bà còn dám đứng trước mặt ta?”

Ngô thị vội cười ngồi chồm hổm trước mặt lão thái thái hai tay dấm chân cho lão thái thái “Lão thái thái không biết chứ mỗi ngày canh năm con đã dậy. Hôm nay còn không phải do lão gia nhà chúng ta, hôm qua bồi đại ca đi xã giao uống say trở về giằng co một buổi tối đến trời sáng mới ngủ được. Con muốn hẩn đi nha môn, sợ hẩn ngủ ngon bọn nha hoàn không dám gọi không cách nào khác tự mình phải trông chừng. Kết quả kêu vài lần, hẩn nói với con xin nghỉ không cần đi nha môn con mới vội vàng ra cửa. Vừa rồi trên đường con gặp quản gia, hẩn đưa mấy nha hoàn ma ma đến cho đại tẩu, con xem lần nữa cảm thấy ổn mới cho các nàng đến viện đại tẩu đợi rồi. Đại tẩu về nhìn một chút nếu có ai không vừa ý liền nói cho ta biết ta đổi lại”

Lý thị cười nói “Cũng chỉ là thô sử nha hoàn mama thôi làm gì còn đi xem? Đệ muội đưa qua nhất định có thể được việc ta rất yên tâm”

Lão thái thái nghe cũng cười “Mặc dù nói như vậy nhưng ngươi cũng phải về nhìn xem, có được hay không nói với tam đệ muội của ngươi một tiếng. Lúc trước ta có được một ít huyết yến, ngươi mang về cho Nguyên Thu nha đầu bồi bổ”

Lý thị vội khoát tay nói “Vậy sao được, lão thái thái giữ lại tắm bổ. Nàng là một đứa bé thân thể rất tốt, nếu ăn cũng thật lãng phí”

Lão thái thái cho người lấy huyết yến ra tự mình đưa đến trên tay Lý thị “Ta vẫn còn, cái này đưa cho nha đầu Nguyên Thu ngươi đem về đi. Sơn nhi nghỉ ngơi tốt liền bảo hắn đi học với Minh nhi, đừng chậm trễ học hành”

Lý thị nhất nhất đáp ứng, cho đến khi lão phu nhân dặn dò xong rồi mới cáo lui.

Nguyên Thu đang ở trong phòng Lý thị thêu hoa, nghe thấy trong sân ầm ầm đến một đám người. Trong bụng Nguyên Thu kì quái liền bỏ thêu dẫn theo Chức Mộng ra cửa, thấy quản gia dẫn theo mười mama vào viện. Quản gia thấy Nguyên Thu ra ngoài vội lên tiếng thỉnh an.

Nguyên Thu khoát tay chỉ vào mấy mama này hỏi quản gia “Các nàng làm gì? Thế nào lại la hét ầm ĩ đưa qua bên này?”

Quản gia vội trả lời “Tam cô nương không biết, đây là tam phu nhân sai ta đưa đến mấy thô sử mama cho đại phu nhân giặt đồ quét tước. Hôm qua đã chào hỏi đại phu nhân”

Nguyên Thu cười nói “Vậy để bọn họ ở đây người trở về đáp lời đi”

Quản gia cười mỉa một chút mới hành lễ lui ra ngoài.

Nguyên Thu quét mắt mấy người mama kia, chỉ thấy trong đó có mấy ánh mắt lóe lên. Nguyên Thu tinh tế nhìn tay các nàng thấy hơn phân nửa là tinh tế không giống như người làm việc nặng. Nguyên Thu chỉ mấy người ra ngoài, sai nha hoàn bưng y phục ra sai các nàng đi giặt lại đuổi mấy người còn lại ra viện đứng.

Chức Mộng đỡ Nguyên Thu vào phòng, Thúy Oanh ở trong nhà thấy một màn ngoài kia cười nịnh nói Nguyên Thu “Mắt cô nương thật có tác dụng” Nguyên Thu cười điểm Thúy Oanh hai cái mới dặn dò nói “Lát nữa thấy Thái Tuyết tỉ tỉ bảo nàng mấy mama này chỉ giặt xiêm áo cho bọn nha hoàn, nếu có chuyện phải bẩm báo cũng truyền lời không cho bọn họ vào chủ viện. Nếu ăn trộm này nọ, tước lưỡi, trực tiếp cho người đánh vài hèo lại nói”

Lý thị từ ngoài cửa đi vào đúng lúc nghe Nguyên Thu nói, nhất thời cười nói “Cô nương của ta càng ngày càng có khả năng”

63. Chương 63: Nguyên Thu Phúc Bạc

Nguyên Thu thấy Lý thị trở về vội đứng lên đỡ Lý thị miệng cười nói “Mẫu thân sao giờ này mới về? Con cho Bích nhi làm cháo tổ yến cho người, đúng lúc ăn một chén” Nguyên Thu nói xong định đứng lên đi lấy chén, Lý thị kéo nàng lại cười nói “Ngươi ngồi xuống đi, ta vừa ăn chỗ lão thái thái”

Nguyên Thu cười nói “Chỗ lão thái thái có gì ăn ngon?”

Lý thị nói “Cũng chỉ là cháo thôi nhưng vì nấu cho lão thái thái nên mềm nát. Đồ ăn kèm toàn là gà này gà nọ, sáng sớm toàn ăn đồ dầu mỡ ta ăn không được. Bánh trứng bột còn được, ăn một bát cháo với bánh trứng bột cũng no rồi. Còn ngươi, ăn điểm tâm chưa? Nhanh gọi Bích nhi hầu hạ ăn điểm tâm”

Bích nhi nghe vội lấy một hộp thức ăn đi vào, mở nắp bưng một chén tổ yến và mấy món thức ăn sáng ra ngoài. Nguyên Thu rót trà cho Lý thị còn mình ngồi cạnh bàn ăn cháo. Lý thị uống trà nhớ đến Tuyền ca và Nữu Nữu liền sai người dẫn hai bọn hắn đến.

Nguyên Thu cười nói “Mẫu thân sao lại quên? Hôm qua phụ thân nói Tuyền ca và Nữu Nữu đã năm tuổi cũng nên nghiêm túc đi học. Sáng sớm hai người bọn chúng đã theo ca ca đi học.”

Lý thị lúc này mới nghĩ đến, vỗ trán cười nói “Ta quên mất chuyện này, tuy nói hiện tại không cần để ý việc nhà nhưng mỗi ngày phải ở bên cạnh lão phu nhân lập quy củ cũng so với lúc trước càng mệt hơn”

Nguyên Thu ăn gần nửa chén cháo súc miệng kêu nha hoàn đem đồ xuống. Nàng mới vừa rửa tay, nghe Lý thị nói vậy đến sau lưng Lý thị giúp nàng đầm vai nói “Lúc trước chúng ta ở nhà cũng chỉ là chuyện hằng ngày tuy bận một chút nhưng đều có lệ củ cũng không mệt gì. Nay trở về, lão thái thái thích bắt bẻ sĩ diện, hai thím cũng vô cùng thông minh, mẫu thân vừa muốn cho lão thái thái không tìm được chỗ xấu lại muốn quan hệ tốt với chị em dâu còn không phải là so với lúc trước còn mệt mỏi hơn?”

Lý thị nghe gật đầu cười nói “Người cũng biết, lão thái thái xưa nay không thích một nhà chúng ta, hôm nay vì người cho phép người ta lão thái thái mới không biết đem chúng ta làm như thế nào. Nhưng ta dặn người một chút, hiện tại nàng thương người nhưng người cũng đừng có đến trước mặt nàng làm nũng. Ta sợ qua mấy ngày tam thắm người ở bên cạnh lão phu nhân nhâm nhai cái lưỡi một chút, lão thái thái thay đổi suy nghĩ lại trút giận lên người”

Nguyên Thu nghe không khỏi kinh ngạc, Lý thị kéo Nguyên Thu đến trước mặt, nhỏ giọng nói “Năm đó phụ thân người thăng quan, tiếng gió vừa truyền ra ngoài là sẽ ra bên ngoài nhậm chức, trong lòng lão thái thái vui mừng nói phụ thân người là nhi tử bảo bối giỏi nhất được làm quan, yêu thương phụ thân người mấy ngày. Kết quả không biết tam thúc tam thím người ở bên cạnh nói gì lão thái thái đảo mắt ghét bỏ phụ thân người lại đi yêu thương tam thúc lại”

Nguyên Thu cười nói “Theo lý con không nên nói, lão thái thái đúng là có chút hồ đồ chỉ biết yêu thương cả nhà tam thúc tam thím. Ta về nhà mấy ngày, để ý nhìn tam thím quản gia mọi chuyện lại lo không đầy đủ, khắp nơi có sơ hở giống như tam thím như vậy tay chân quá rộng lại không biết gò bó người làm, không biết bị bao nhiêu người thừa cơ nữa. Không trách lão thái thái luôn nói nhà khốn trương mấy năm nay không biết để cho bọn họ lấy bao nhiêu ngân lượng đi”

Lý thị gật đầu nói “Trước đây lão thái thái không muốn ta quản gia nhưng hôm nay vì việc của người nàng chưa nắm được chủ ý tốt nào. Ta biết tam thím người cũng không chịu dễ dàng đưa quyền quản gia ra không chừng mấy ngày nay đi thổi gió gì với lão thái thái đấy”

Nguyên Thu cười nói “Như vậy cũng được, dấu sao mẫu thân mười năm đã không ở nhà người trong nhà này phân nửa cũng không nhận biết được. Đúng lúc mẫu thân quen thuộc tính tình mỗi người trước lạnh nhạt một chút cũng tốt hơn”

Lý thị nghe vậy từ từ gật đầu, hai mẹ con nói chuyện có người đi vào nói “Nội các học sĩ Lý đại nhân cho người đến tặng đồ cho phu nhân”

Lý thị nghe liền biết là nhà mẹ đẻ mình phái người tới, vội cùng Nguyên Thu đổi xiêm áo cho người đưa người Lý phủ đến nhà trước. Từ nhỏ Nguyên Thu sinh ở Chiết Giang cũng chưa từng thấy người nhà bà ngoại vội đỡ Lý thị đi ra. Trong phòng ngồi hai bà vú mama đang chờ thấy Lý thị vội đứng lên thỉnh an “Cô nãi nãi tốt” Thấy Lý thị gật đầu lại đứng dậy hành lễ với Nguyên Thu.

Lý thị chăm chú nhìn mấy mama phát hiện thấy mama trước mặt hầu hạ Lý lão phu nhân mấy chục năm, còn người là từ nhỏ đến lớn trông mình lớn lên nhất thời rơi lệ.

Mấy mama thấy Lý thị khóc cũng đều nghẹn ngào, Nguyên Thu vội khuyên Lý thị, Lý thị khá hơn một chút cười cười “Nhiều năm không thấy mấy mama làm ta luống cuống”

Mama này có một người là Quách mama của hồi môn của Lý lão phu nhân rất có thể diện, nghe Lý thị nói vội cười “Hôm đó cô nãi nãi sai người đưa thiệp về phủ, lão thái thái biết cô nãi nãi trở về vui mừng cực kì cuối cùng vẫn là khóc rống mấy trận mới khá hơn một chút, hân không thể gấp ngay lập tức. Mấy ngày nay đều đem cô nãi nãi giắt ngoài miệng nói một hai lần mới thôi, lão thái thái thấy cô nãi nãi mấy ngày nay chắc cũng dọn dẹp thỏa đáng mới sai chúng ta qua nhìn xem thế nào, nhìn xem có thiếu thứ gì không nếu không có phương tiện cho người tìm cũng nói cho ta biết cho người về phủ lấy. Còn sai ta tới hỏi xem cô nãi nãi hôm nào rảnh dẫn thiếu gia, biểu tiểu thư đi qua phủ xem một chút cũng để cho lão thái thái nhìn ngoại tôn”

Lý thị nghe không khỏi lau lệ, Nguyên Thu bên cạnh nhìn chỉ đành thay Lý thị nói “Hôm qua đã nói với lão thái thái cũng nói rõ ngày về nhà ngoại, hôm nay tính ngày cho người đi qua nói thật trùng hợp là mama

đến nhà”

Lý thị cầm khăn lau nước mắt mới kéo Nguyên Thu nói với mọi người “Đây là đại khuê nữ của ta, nhũ danh gọi là Nguyên Thu”

Quách mama vội cười nói “Suốt ngày nghe lão thái thái nói, nói nhà cô nãi nãi có một tiểu thư rất thông minh dấng đáp lại rất đẹp. Người trong nhà nghe cũng muốn trông thấy” Nguyên Thu ở bên cạnh thì lễ một cái mới đứng sau lưng Lý thị.

Quách mama lại hỏi Lý thị cuộc sống mấy năm nay ở Hàng Châu, Lý thị lại nghe chuyện trong nhà hai người nói nửa canh giờ nhìn thấy nhanh đến trưa Quách mama đứng dậy cáo lui. Lý thị định giữ lại ăn cơm, Quách mama sợ Lý thị không được tự nhiên chỉ nói trong nhà lão thái thái vẫn đang chờ tin. Lý thị nghe vậy đành thôi kêu Thái Tuyết cầm quà tặng ra gọi Quách mama mang về cho Lý lão phu nhân.

Lý thị tiễn người nhà mẹ đẻ đã có người nói lão thái thái truyền đại phu nhân và tam cô nương đi qua. Lý thị cũng không kịp thay xiêm áo vội dẫn theo Nguyên Thu đi phòng lớn.

Lão thái thái lúc này chính là nằm nghiêng trong phòng ngủ gật, Lý thị cũng không dám quấy rầy nàng, chỉ đành đứng đó với Nguyên Thu, cũng không biết qua bao lâu mới nghe lão thái thái hỏi một câu “Đại phu nhân đến chưa?”

Tiểu nha đầu đang quỳ đấm chân cho lão thái thái nghe hỏi vội trả lời “Thưa lão thái thái, đại phu nhân và tam cô nương đã tới từ sớm đang đứng ở đây”

Lão thái thái lúc này mới mở mắt nhìn Nguyên Thu và Lý thị mấy lần mới lên tiếng “Người già cũng dễ dàng ngủ gật, vừa mới bảo hai mẹ con các người qua đây dùng cơm trưa kết quả nói chuyện một lúc là ngủ mất”

Lý thị cười nói “Nếu lão thái thái mệt mỗi trước nằm ngủ một lát” lão thái thái nghe cũng không nói nữa để Lý thị ngồi một bên lại ngoắc Nguyên Thu đến bên cạnh lôi kéo tay nàng quan sát một phen mới nói với Lý thị “Nữ Nhi còn nhỏ chưa nhìn ra bộ dáng, chỉ nói Bảo Châu, Mỹ Ngọc hai người so với Nguyên Thu cũng kém một mảng lớn”

Lý thị vừa định đáp lời, Ngô thị dẫn theo Mỹ Ngọc từ cửa đi vào, Nguyên Thu thấy sắc mặt hai mẹ con tam phòng không tốt chắc là nghe lời vừa nói. Lão thái thái thấy Mỹ Ngọc liền bỏ tay Nguyên Thu ra gọi Mỹ Ngọc lại trước mặt hỏi “Ta nghe nói người hôm qua thân thể lại không tốt, hôm nay sao không ở nhà nằm ra ngoài làm gì?”

Mỹ Ngọc vội trả lời “Thưa lão thái thái, hôm nay thấy trên người khá hơn một chút, liền tới thăm lão thái thái”

Lão thái thái nghe gật đầu một chút lại chỉ vào cái ghế nói với Mỹ Ngọc “Người ngồi đi, chờ Bảo Châu tỉ tỉ đến liền ăn cơm” Mỹ Ngọc luôn ngồi bên cạnh lão thái thái nàng thấy Nguyên Thu ngồi ở vị trí thường ngày của mình, mình ngồi xuống tràn đầy mất hứng.

Lão thái thái cũng không để ý Mỹ Ngọc, lôi kéo Nguyên Thu tiếp tục nói đông nói tây lúc lâu cũng chưa thấy chi thứ hai tới, cau mày sai Ngô thị cho người đi gọi.

Ngô thị cho nha đầu đi gọi chi thứ hai, không bao lâu Tôn thị dẫn theo Bảo Châu đến. Lão thái thái nhìn Tôn thị hừ lạnh “Người thật khó hầu hạ, ăn cơm còn cho người đi mời” Tôn thị nào dám nói gì chỉ cúi đầu im lặng.

Lão thái thái lại nói Tôn thị vài câu mới cho người truyền cơm. Nguyên Thu thấy nha hoàn bắt đầu bày cơm liền đứng dậy muốn xuống bên dưới ngồi, lão thái thái kéo nàng nói “Người ngồi bên cạnh ta ăn đi” Nguyên Thu nghe đành đáp. Mỹ Ngọc thấy lão thái thái gọi Nguyên Thu lại bên cạnh ăn cơm lại quên mình liền tức giận nhìn chằm chằm cái bàn, Bảo Châu đối diện thấy cầm khăn che miệng cười.

Tổ tôn bốn người ngồi xong, ba chị em dâu Lý thị cũng không được ngồi ở một bên bày đĩa chia thức ăn. Nguyên Thu ngồi bên cạnh lão thái thái thấy cả người không được tự nhiên, miễn cưỡng ăn hai miếng liền đưa đồ ăn trong chén, thật mệt chờ được lão thái thái ăn no buông đĩa mới vội vàng buông bát đĩa mình xuống theo.

Lão thái thái thấy trong chén Nguyên Thu cơm chỉ hơi động một chút nói “Quy củ nhà chúng ta không lớn như vậy, ta lớn tuổi ăn không được bao nhiêu, các người tự ăn đi không cần chăm sóc ta” Nguyên Thu cười nói “Đã ăn no rồi à” lão thái thái nghe mới nhẹ gật đầu hồi lâu mới nói “Người là hơi gầy phải ăn nhiều một chút, giống như Mỹ Ngọc như vậy mới có phúc tướng, gả cho người thì nhà chồng cũng thích” Nguyên Thu, Bảo Châu, Mỹ Ngọc ba người đều là khuê nữ nghe lời này đều đỏ mặt.

Lão thái thái thấy các cháu không được tự nhiên liền im lặng phân phó mấy con dâu ăn cơm. Nguyên Thu là ăn chưa no đang muốn trở về ăn cơm với Lý thị liền tìm cơ đi theo Lý thị về phòng.

Ngô thị thấy mọi người đều đi liền đuổi Mỹ Ngọc về mình hầu hạ lão thái thái ngủ trưa. Trước khi ăn cơm lão thái thái đã ngủ một chút hôm nay thấy không cần ngủ liền cùng nói chuyện với Ngô thị. Ngô thị đảm chân giúp lão thái thái thuận tiện kéo ghế đề tài đến trên người Nguyên Thu “Đều nói tam cô nương phúc lớn nhưng con nhìn thấy nàng sinh thật mỏng manh cũng không biết có thật có phúc không” lão thái thái nghe có chút không vui liếc mắt Ngô thị một cái không lên tiếng.

Ngô thị làm như không biết tiếp tục cười nói “Tuy nói Quận Vương phủ danh tiếng rất lớn nhưng bọn hần dù sao vẫn ở Hàng Châu, vậy là tam cô nương cũng lấy chồng xa rồi”

Lão thái thái nhắm hai mắt nói “Người biết cái gì, Giang Nam rất giàu có và đông đúc, rất tốt”

Ngô thị cười nói “Tuy nói là tốt nhưng dù sao cũng có chút xa. Nam Bình Quận Vương nghe nói là Vương gia nhân tử, ở bên ngoài mấy năm đều chưa một lần vào kinh, tương lai tam cô nương vào Nam Bình Quận Vương phủ chắc vài chục năm không về nhà được một lần”

Lão thái thái nghe gật đầu nói “Cái này cũng đúng Thế tử phi cũng không tốt làm như vậy, vào Quận Vương phủ tất nhiên tuân thủ quy củ của người ta”

Ngô thị cười nói “Nói da mặt dày chút chứ vốn tam cô nương thành Thế tử phi con làm thím cũng dính quang. Hôm nay xem ra không trông cậy được vào cái này. Hàng Châu cách xa kinh thành một chút chính là Quận Vương phủ danh tiếng có lớn hơn nữa con muốn thơm lây cũng không được. Lại nói, con chỉ có thể trông cậy vào khuê nữ nhà con thôi mặc dù Hầu gia không kịp Quận Vương phủ nhưng dù sao cũng ở kinh thành nếu gặp chuyện gì cũng không sợ không tìm được người thì làm sao nói được cái gì”

Lão thái thái nghe liền nhắm mắt lại không nói, Ngô thị nhìn hai lần tiếp tục cười nói “Con nghe nói Nam Bình Quận Vương không thân cận với Liêm Thân Vương không biết thật giả ra sao”

Lão thái thái nghe lập tức mở mắt “Có chuyện này, sao ta không nghe nói?”

Ngô thị vội nhỏ giọng nói “Con nghe tam lão gia nói còn nói vì huynh đệ bọn họ không thuận mắt, Nam Bình Quận Vương mới rời nhà đến Hàng Châu định cư nhiều năm vậy cũng chưa trở về Kinh Thành lần nào”

Lão thái thái nghe hơi nghi ngờ “Không phải nói Lão Vương phi lớn tuổi không chịu nổi mùa đông rét lạnh ở Kinh Thành mới bảo tiểu nhi tử đến phía Nam định cư, mình đi theo dưỡng lão sao?”

Ngô thị nghe cười nói “Lời này là lừa người đời thôi, lão thái thái sao lại tin lời này? Ngai cũng không nghĩ người lớn tuổi là muốn lá rụng về cội nào có người lớn tuổi nguyện ý đi ra ngoài? Còn không phải giúp Liêm Thân Vương và Nam Bình Quận Vương tròn cái hữu huynh đệ sao”

Lão thái thái nghe một hồi không nói gì chỉ trừng trừng mắt ngăn người. Ngô thị thấy mấy câu chuyện không sai biệt lắm mới đứng dậy cười nói “Lão thái thái nghỉ ngơi đi, con về nhìn Mỹ Ngọc một chút đợi thân thể nàng khá hơn một chút còn đi Hầu phủ nghe ngóng hơn sự của nàng.

Lão thái thái gật đầu nói “Vậy người về đi, trông chừng Mỹ Ngọc cho tốt, sau này chỉ mong Mỹ Ngọc khá hơn một chút. Tổ yển Mỹ Ngọc đã ăn xong chưa? Người lấy thêm một chút trở về”

Ngô thị cười khanh khách chờ lão thái thái mở rương đưa tổ yển thượng hạng ình. Nàng thấy lão thái thái lại chú ý Mỹ Ngọc nhất thời cảm thấy hài lòng. Liền nói nhất định tương lai Mỹ Ngọc sẽ chăm sóc trong phủ dụ dỗ lão thái thái vui vẻ mới đi về.

64. Chương 64: Về Nhà Mẹ Để

Tối hôm đó Cố Lễ về nhà, Lý thị đem chuyện ngày mai về nhà mẹ để nói với hần, Cố Lễ cười nói “Sớm nên đi bái phỏng nhạc phụ đại nhân một chút nhưng mấy ngày nay ta có chuyện trì hoãn, ngày mai ta đi với người. Nguyên Thu cũng không làm gì, Sơn nhi, Tuyền ca, Nữu Nữu ngày mai cũng không cần đi học kêu bọn hần cùng đi theo bái kiến ngoại tổ phụ, ngoại tổ mẫu”

Lý thị cười cởi áo khoác cho Cố Lễ nói “Mẫu thân suốt ngày lăm lăm mấy cái ngoại tôn tử ngoại tôn nữ này nhưng chưa bao giờ gặp ngày mai dẫn bọn họ đi theo thân cận với mẫu thân”

Cố Lễ đổi y phục ở nhà ngồi xuống, Lý thị rót trà cho hần mình thì ngồi viết danh sách quà tặng sai Thái Tuyết tìm gói kĩ vào. Một lúc sai nha đầu tìm huynh muội Nguyên Thu bảo bọn họ nghỉ ngơi sớm ngày mai cùng đến nhà ông bà ngoại, xoay người sai nha hoàn đi nói với mấy nha hoàn của thiếu gia cô nương bảo bọn hần chuẩn bị y phục. Cố Lễ thấy Lý thị định đi liền kéo nàng ngồi xuống cười nói “Người đã lớn tuổi thế nào còn giống như đứa bé ngồi cũng ngồi không yên”

Lý thị nhớ đến hành động vừa rồi của mình cũng nhin không được cảm thấy buồn cười liền tĩnh tâm ngồi xuống. Lý thị vừa uống trà nói vài câu với Cố Lễ lại nghĩ đến một chuyện liền gọi Thái Tuyết đến “Người đi chỗ Chu tẩu tử, bảo nàng dọn dẹp một chút ngày mai cùng về bên kia”

Cố Lễ thấy Thái Tuyết đi mới hỏi Lý thị “Chu tẩu tử là nữ đầu bếp khi người sinh Tuyền ca và Nữu Nữu nhạc mẫu sai cử huynh đưa đến Hàng Châu?”

Lý thị gật đầu nói “Đúng là nàng. Mẫu thân yêu thương ta sinh sản cực khổ liền sai nữ đầu bếp nấu ăn được thiện đến chỗ ta. Bây giờ chúng ta hồi kinh cũng không tốt làm phòng bếp riêng. Mặc dù mẫu thân của Chu tẩu tử đã mất nhưng nàng còn con trai trong phủ để mẹ con bọn họ chia lìa mấy năm cũng là chúng ta không phải, thân thể ta bây giờ đã dưỡng tốt lắm nên để nàng về đoàn tụ với nhi tử mới đúng”

Cố Lễ nói “Đúng vậy. Dù sao nàng cũng là người của Lý phủ, đi theo người vài năm như vậy cũng là khó có được. Người sai người lấy thêm một chút quà tặng cho nàng cho thêm nàng ít ngân lượng ngày mai kêu nàng cùng đi”

Lý thị nghe Cố Lễ nói vậy trong lòng thật sự rất vui mừng. Lý thị lại nói chuyện với Cố Lễ một lát mới sai nha hoàn đưa nước nóng vào tắm rửa, tự hầu hạ Cố Lễ rửa mặt mình cũng tắm rửa sạch sẽ mới đi ngủ với Cố Lễ.

Sáng hôm sau hai vợ chồng Cố Lễ mang theo hai cặp nam nữ lên phòng lớn thỉnh an, báo chuyện đi Lý phủ. Cố lão phu nhân thấy Cố Lễ thu thập đồ đạc nhiều đi nhà nhạc phụ trong lòng không cao hứng cộng thêm hôm qua tam phòng nói ít lời nói lão thái thái nhìn Lý thị càng không thuận mắt lập tức mặt lạnh quay người không nhìn đám người Cố Lễ.

Cố Lễ quen thuộc tính khí của mẫu thân hần, trong lòng có chút nổi nóng nhưng hần không thể làm trái với ý lão thái thái đành cười theo nói “Mấy ngày nay hồi kinh báo cáo công tác còn không biết được chức vị gì. Nhạc phụ ở kinh thành làm quan nhiều năm, đều quen thuộc tất cả các phủ, nhi tử hôm nay đi đúng dịp thỉnh giáo nhạc phụ đại nhân một chút”

Cố lão phu nhân nghe trong lòng tính toán một chút rồi cuộc nàng sợ Cố Lễ không có chuyện tốt trong nhà lại ít bạc vì vậy đành miễn cưỡng cười nói “Nếu vậy các người đi đi, buổi chiều nhớ về sớm đừng trì hoãn trong nhà người khác quá lâu” Lý thị nghe trong lòng không vui nhưng mặt ngoài không thể hiện, ngoài miệng ứng vài câu mới dẫn Nguyên Thu và mấy người Cố Lễ ra ngoài. Sáng sớm xe ngựa đã chuẩn bị xong, Thái Tuyết phân phó tiểu nha đầu đem quà tặng đưa vào trong xe. Cố Lễ và Cố Sơn lên chiếc xe đầu tiên. Lý thị, Nguyên Thu, Tuyền ca, Nữu Nữu ngồi xe sau đi ra khỏi Cố phủ.

Ngô thị nghe một nhà Cố Lễ đi liền gọi hai quản sự mama giặt đồ quét tước đến. Hai mama này vốn là người làm trong nhà Ngô thị mặc dù không làm việc gì nặng nhọc. Giờ phải đến trong nhà Lý thị suốt ngày giặt xiêm áo cho người làm ngay cả tay cũng lớn hơn trước kia mấy phần trên mặt cũng chằng vật không chịu nổi. Hai nàng nghe Ngô thị gọi tới, vội lấy nước rửa tay rửa mặt vỗ vỗ đất trên người liền đi theo nha hoàn.

Hai mama vào viện cũng không dám vào bên trong cúi đầu xuôi tay đứng ở cửa có nha đầu đi vào đáp lời. Ngô thị nghe nói hai mama tới liền ngồi ngay trên giường, mới phân phó người gọi hai mama đi vào.

Hai mama đi vào hành lễ cho Ngô thị trước rồi đứng đó. Ngô thị cúi đầu đùa nghịch lá trà không chút để ý nói “Đại phu nhân dẫn ai đi Lý phủ?”

Hai mama liếc nhìn nhau, mama quét tước mặt mũi tươi cười nói “Thưa phu nhân, bên cạnh phu nhân có Thái Tuyết cô nương đi theo, bên cạnh tam cô nương là Chúc Mộng, Tuyền ca và lục cô nương dẫn theo bà vú đi cùng”

Ngô thị nghe gật đầu một cái lại hỏi nàng “Đại phu nhân về nhà mẹ để dẫn theo thứ gì?”

Hai mama nghe vậy hơi cười nói “Thưa phu nhân cái này lão nô không biết. Xa xa nhìn thấy Thái Tuyết cô nương sai đám tiểu nha đầu ôm mấy bọc quần áo lên xe, bên trong có gì lão nô thật sự không biết”

Ngô thị nghe cầm ly trà đặt mạnh lên bàn “Các người là người chết? Sai các người đi đến viện kia làm gì không biết? Ít giả bộ hồ đồ”

Hai người nghe vậy quỳ xuống khóc ròng nói “Thưa phu nhân, không phải lão nô qua loa tắc trách chủ tử, lão nô cũng chỉ là thô sử mama không vào được phòng chủ tử, thật sự không biết phu nhân dẫn theo gì về nhà mẹ đẻ”

Ngô thị hừ lạnh nói “Lúc trước nhìn các người là người cơ trí mới phái các người đi qua. Hôm nay ta mới biết các người một cái so với một cái càng ngu, người không vào được trong phòng nhưng trong viện có nhiều người như vậy người không tìm được người hỏi thăm? Từ trước đến giờ tiểu nha đầu thích nhất là nói huyền thuyên, cho ít đưa ít tào còn không nói cho các người. Các người ra ít tiền lại nói cho ta biết ta đưa gấp đôi cho các người”

Mama giặt đồ thở dài nói “Phu nhân không biết chứ hôm đó chúng tôi vừa qua liền bị tam cô nương đuổi ra khỏi viện chính, mỗi ngày giặt xiêm áo đều là tiểu nha đầu tam cô nương đưa tới cũng không phải là xiêm áo cô nương hay phu nhân đều là xiêm áo của nhất đẳng nhị đẳng nha hoàn. Chúng tôi đều không nhìn thấy người trong viện. Mỗi ngày chỉ có nha đầu đưa xiêm áo đi giặt ngày thường nàng thấy chúng ta cũng không nói nhiều, cho thứ tốt gì cũng đều không nói”

Ngô thị nghe vậy kinh ngạc không dứt suy nghĩ chốc lát liền hỏi quét tước mama “Người quét tước, đương nhiên ở trong sân phục vụ đi?”

Quét tước mama vội nói “Thưa phu nhân, tam cô nương nói trong sân đã có tiểu nha đầu làm chỉ sai chúng ta quét dọn sạch bên ngoài viện. Mỗi lần ta tìm cơ vào viện cũng bị mama giữ cửa ngăn lại nói tam cô nương đã nói chỉ cho chúng ta phục vụ bên ngoài”

Ngô thị nghe vỗ bàn nói “Thật tốt một cái tam cô nương, phòng ta như phòng cướp” (ta thấy đúng là phòng cướp thiệt chứ không phải giống như, thiệt là cực phẩm đó mà). Hai mama ai cũng không dám đáp lời chỉ cúi đầu không nói. Ngô thị càng nghĩ càng giận vung tay quét hết trà xuống đất nàng đang muốn lấy hai mama này trút giận lại nghe người bên ngoài hô “Tam phu nhân có nhà? Lão thái thái muốn nô đi qua gọi phu nhân đi qua”

Ngô thị nghe sửa sang lại tóc cười đi ra ngoài đón kéo nhà đầu kia đi phòng lớn.

Buổi sáng lão thái thái nín một bụng tức, thấy Ngô thị cũng không cho sắc mặt hừ lạnh nói “Người càng ngày càng không ra gì, cũng không đến phục vụ ta”

Ngô thị nghe cười nói “Con dâu sáng sớm nghe đại tẩu về nhà mẹ con vốn nghĩ đại tẩu sẽ đòi tiền công ra liền sáng sớm ở đây chờ đợi, nhìn xem cần chuẩn bị quà gì. Cho đến vừa rồi có người đến đáp lời đại tẩu đã chuẩn bị quà tặng xong bao lớn bao nhỏ đây một xe ngựa cũng không cần con dâu quan tâm, con dâu lúc này mới đổi xiêm áo đến đây”

Lão thái thái nghe vậy hừ lạnh nói “Nàng suốt ngày khóc than với ta, ta thấy nàng đem tiền đưa cho nhà mẹ nàng đi. Nếu không vì mặt mũi tam cô nương ta nhất định sẽ mắng nàng mới hả”

Ngô thị thấy lão thái thái ghét bỏ Lý thị vội nói “Con thấy mặc dù tam cô nương tốt nhưng cũng không thân cận với chúng ta. Con thấy bộ dạng hôm nay nàng đi Lý phủ còn vui vẻ hơn lúc trước vừa trở về”

Lão thái thái bĩu môi nói “Nữ nhi là thân nhất với mẫu thân, nàng như vậy đương nhiên là do mẫu thân nàng dạy. Chỉ có nhi tử ngốc này của ta là không biết cùng mẫu thân, tiền bạc đều giao cho thê tử trông

nom, cũng dạy thê tử hần cầm đi nhà mẹ đẻ. Dem đến nơi đó yên tâm hơn chỗ ta, còn trong ngày khoác loác với ta là không có tiền, không có tiền thê tử đưa một xe đồ về nhà mẹ đẻ?”

Ngô thị cười nói theo “Đúng vậy, may có lão thái thái khôn khéo” Cổ lão phu nhân suy nghĩ một lúc càng cảm thấy bực mình mắng Lý thị thêm lần nữa mới chịu bỏ qua.

Lại nói đám người Lý thị, sáng sớm ngồi xe ngựa đi Lý phủ, quản gia Lý phủ chờ đợi ngay ngoài cửa lớn dẫn xe ngựa vào phủ. Nguyên Thu theo Cổ Sơn bốn huynh muội ngồi kiệu nhỏ vào nội viện, Cổ Lễ đi thư phòng bái kiến nhạc phụ.

Sáng sớm Lý mẫu đi cho người đi xem, đi bảy tám lần mới có nha đầu chạy vào nói “Thưa lão thái thái, cô nãi nãi dẫn biểu thiếu gia, biểu tiểu thư vào phủ rồi.” Lý mẫu nghe mặt đầy lệ nha đầu đỡ tới cửa run run đứng, Lý thị xuống kiệu thấy Lý mẫu đứng ngoài cửa phòng lớn không kịp chú ý mấy người Cổ Sơn bước lên ôm Lý mẫu khóc rống “Mẫu thân, nữ nhi đã trở lại”

Lý mẫu kéo Lý thị, hai mẹ con khóc rống một lúc, có thiếu nữ lớn hơn Nguyên Thu đứng bên cạnh khuyên lớn nửa ngày Lý mẫu mới khá hơn một chút. Mọi người vây quanh hai mẹ con Lý thị bốn huynh muội Nguyên Thu cùng đi vào phòng.

Đợi Lý mẫu ngồi xong, Cổ Sơn, Nguyên Thu bốn người tiến lên hành lễ với Lý mẫu. Lý mẫu thấy Cổ Sơn tướng mạo đường đường là một người có tài nhất thời vui mừng lấy từ trong trap ra một miếng ngọc bội mượt mà đeo vào cổ hần “Đây là lúc trước ta xuất giá tổ mẫu cho ta, nói là vật Đường đại. Ta mang theo một thời liền quên, hôm nay nghe các người đến ta liền nhớ tới cái này cho người tìm cho Sơn nhi”

Lý thị vội ngăn lại nói “Đồ quý như vậy đưa cho hần làm gì?”

Lý mẫu lôi Lý thị nói “Tổ thượng nói, ngọc bội này đã có một Tổng đại cao tăng đeo qua rất linh nghiệm. Người cực khổ nửa đời thật vất vả nuôi lớn mấy đứa bé. Sơn nhi muốn tham gia thi Hương nếu có thể trúng danh thứ nhất, thứ hai người cũng có chỗ trông cậy vào”

Lý thị nghe đành dừng tay nhìn Cổ Sơn cười nói “Con cũng không cầu mong hần trúng danh gì chỉ cần bình an con liền đủ hài lòng”

Lý mẫu cười nói “Vậy càng nên để cho hần mang theo, cao tăng từng đeo nhất định là bình an” Cổ Sơn nghe vội cảm ơn Lý mẫu.

Lý mẫu nhìn Nguyên Thu đang đứng liền ngoắc đến bên cạnh nàng cười nói “Đây nhất định là Nguyên Thu rồi”

Nguyên Thu cười nhẹ nhàng cúi đầu “Nguyên Thu thỉnh an ngoại tổ mẫu” Lý mẫu nghe vậy cười không khép miệng được vội đem nàng ngồi bên cạnh mình vuốt tay nàng quan sát tỉ mỉ một phen gật đầu với Lý thị “Ta thấy đáng đáng nàng nhỏ hơn người lúc đó đấy”

Lý thị cười nói “Nhìn nàng văn tĩnh nhưng cũng rất nghịch ngợm”

Lý mẫu cười nói “Người cho ta biết? Cô nương này nhất định rất tốt, ta nghe ca ca người gởi thư nói năm đó lúc người sinh mọi việc trong nhà đều là Nguyên Thu xử lý, Kinh Thành nhiều đại gia khuê tú như vậy ta thấy không một ai mạnh hơn Nguyên Thu nhà chúng ta”

Lý thị che miệng cười nói “Mẫu thân nói như vậy cũng không sợ người cười sao”

Lý mẫu lại cầm một miếng ngọc bội ra cũng toàn thân là ngọc bích tự tay đeo cho Nguyên Thu “Ngọc bội này cũng có chút lai lịch. Đây là hồi môn lúc trước của mẫu thân ta cũng rất khó được, hôm nay cho người” Nguyên Thu nghe vậy vội đứng lên cảm ơn Lý mẫu.

Tuyền ca, Nữu Nữu thỉnh an liền bò đến trên giường ăn trái cây, Lý mẫu thấy hai bọn hần phần điều ngọc trác rất đáng yêu, vội ôm hai người bọn họ vào trong ngực.

Trường tử, trường nữ của Lý Túc Phong đều ở trong phủ, hai người gặp cô cô, Lý thị có quà đưa qua. Cổ Sơn chưa gặp qua tổ phụ, Lý mẫu kêu hần đi với biểu huynh Vân Đào đến thư phòng gặp tổ phụ. Nguyên Thu cũng biết Lý thị nhiều năm không gặp ngoại tổ mẫu tất nhiên có nhiều lời cần nói liền dẫn Tuyền ca Nữu Nữu đến phòng biểu tỉ ăn điểm tâm.

Lý thị nói chuyện với Lý mẫu một hồi lại nói lên hôn sự của Nguyên Thu. Lý mẫu nhỏ giọng hỏi Lý thị “Ta nghe ca người nói Nguyên Thu hứa cho Nam Bình Quận Vương thế tử?”

Lý thị gật đầu nói “Đúng vậy, chờ Nguyên Thu cập kê liền thành thân”

Lý mẫu thở dài “Đứa nhỏ Nguyên Thu này cũng khó được, ở lâu hai năm cũng tốt vì sao gả sớm như vậy?”

Lý thị nói nhỏ “Là người quen của Vương phi quyết định không từ chối được”

Lý mẫu nghe hồi lâu mới nói “Nếu như vậy thì thôi đi. Lão vương phi hiền lành không cần nói. Nam Bình Quận Vương phi cũng rất tốt, lúc trước nàng ở Kinh Thành ta thường gặp nàng là một người rất hòa khí. Nguyên Thu gả qua cũng không thua thiệt. Ta hôm kia nghe phụ thân người nói, một nhà Nam Bình Quận vương sẽ về kinh người có biết chuyện này?”

Lý thị nghe vậy ngạc nhiên nói “Đang êm đẹp sao lại về kinh?”

Lý mẫu nói “Người làm sao biết, người là muốn lá rụng về cội. Lão vương phi cũng có tuổi, tuy nói Hàng Châu ấm áp thích hợp dưỡng lão nhưng luôn phải có ngày trở về”

Lý thị vội nói “Con thấy thân thể Lão vương phi tráng kiện ở Hàng Châu thêm ba năm nữa cũng không thành vấn đề”

Lý mẫu cười nói “Người đã già sẽ nhớ nhà. Trở về cũng tốt, có Nam Bình Quận Vương ở đây nhà các người cũng có núi dựa”

Lý thị vừa muốn mở miệng thì có nha đầu đi vào nói “Thưa lão thái thái, đã dọn cơm xong” Lý thị liền không nói nữa.

Lý thị ở nhà mẹ vừa ăn xong cơm trưa, thì có người Cổ phủ tới nói Liêm Thân Vương phủ phái người tới, Cổ lão phu nhân muốn Lý thị nhanh trở về. Lý mẫu nghe liền nói với Lý thị “Nếu vậy các người về đi, ngày khác ta lại cho người đón các người đến”

Lý thị đáp dẫn mấy người Nguyên Thu vội về phủ.

65. Chương 65: Liêm Thân Vương Phủ Tới

Liêm Thân Vương và đương kiêm Thánh Thượng là đường huynh đệ, quyền cao chức trọng xưa nay không để Cổ gia vào mắt, hôm nay phái người tới thăm hơn phân nửa là nhìn mặt mũi Nguyên Thu. Nhưng không biết người tới là ai, ôm ý đồ gì đến không tốt cho Nguyên Thu lạnh chanh ra gặp khách. Lý thị suy nghĩ một phen liền dặn Nguyên Thu nói “Lúc về phủ người đi rửa mặt trước nếu có chuyện gì ta sẽ sai người báo người ra ngoài”

Nguyên Thu cười nói “Mẫu thân yên tâm, con sẽ tránh”

Xe ngựa đi ngang qua cửa chính, Lý thị nhìn qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng thấy xe ngựa vương phủ dừng trong phủ, liền cách rèm nói với xa phu “Từ góc Tây Bắc đi vào cửa sách” Phu xe vội ứng đáp xe đi ngang qua cửa chính Cổ phủ từ khúc quanh ở cửa sách chạy nhanh vào.

Lý thị xuống xe ngựa cũng không trì hoãn thấy Nguyên Thu ngồi kiệu đi vào mình mới theo Thái Tuyết đi đến phòng lớn.

Lúc này Cổ lão phu nhân mặc xiêm áo gặp khách đang cùng nói chuyện với một mama thấy Lý thị đi vào mặt đầy tươi cười nói “Người đứa trẻ này, bảo người thấy khách cũng còn mê nheo như vậy, đây là Liêm Thân Vương phủ Cao mama là thị tì của Liêm Thân Vương phi”

Lý thị tiến lên thấy lễ với Cao mama lại thỉnh an Cổ lão phu nhân, đợi Cao mama ngồi xuống. Lão thái thái chỉ Lý thị nói với Cao mama “Đây là đại nhi tức của ta” Cao mama nghe vậy hơi khom người mặt mang áy náy nói với Lý thị “Không biết đại phu nhân hôm nay về nhà mẫu thân, mạo muội quấy rầy thật đường đột”

Lý thị cười nói “Mama khách khí”

Cao mama lấy ra một phong thư thật dày được phong kín đưa cho tiểu nha đầu bên cạnh miệng cười nói “Hôm qua Thái phi sai người mang vài món trở lại có một phong thư là Nam Bình Quận Vương thể tử đưa cho lệnh công tử, vương phi sợ trong thư Nam Bình Quận Vương thể tử có chuyện gấp sai ta vội tới đưa cho Cố công tử”

Tiểu nha đầu vội cầm tin đưa cho Lý thị, Lý thị nhận lấy liếc nhìn phong bì phía trên quả thật là chữ của Sĩ Hành liền cầm phong thư khách khí cười nói “Làm phiền Vương phi phí tâm cũng làm mama chạy một chuyến ta nên tự mình tới cửa lấy mới đúng”

Cao mama vội nói “Đều là thân thích, đại phu nhân đừng làm như người xa lạ” Cố lão phu nhân ngồi phía trên nghe lời này trên mặt lập tức nở hoa, liên tục gật đầu nói “Cao mama nói đúng, sau này hai phủ sẽ là thân thích còn phải thường xuyên đi lại mới đúng”

Lý thị thấy Cố lão phu nhân nói chuyện lỗ mãng trên mặt cứng đờ, vội vòng vo đề tài cười làm lạnh hỏi “Vương phi thân thể có khỏe không? Ta hôm nay về nhà còn nghe mẫu thân nhắc tới Vương phi”

Cao mama gật đầu nói “Vương phi rất tốt, ta cũng đã gặp Lý lão phu nhân, Vương phi thường mời nàng đến trong phủ dùng trà. Đại phu nhân không biết chứ lúc trước Hàng Châu đưa tin về nói Thái phi vào thu sẽ về kinh, Vương phi nghe nhất thời vui mừng hôm nay tính toán dọn dẹp phòng Thái phi như thế nào đấy”

Sáng sớm Lý thị đã nghe được tin này khi ở nhà mẹ cũng không cảm thấy li kì, Cố lão phu nhân nghe vậy cũng sốt “Thái phi về kinh? Không ở với Nam Bình Quận Vương nữa?”

Cao mama cười nói “Ai u, xem đầu óc ta này, đã quên nói với lão thái thái. Nam Bình Quận Vương phủ cũng bàn hồi về kinh thành, Vương gia nhà chúng ta đã phái người đi quét dọn Quận Vương phủ”

Cố lão phu nhân nghe không khỏi trừng mắt liếc nhìn Ngô thị đang mặt xám như tro ngồi bên cạnh, trong lòng mắng ‘Cả ngày chỉ biết huyền huyền thứ gì không đâu, suốt ngày nói với ta Nam Bình Quận Vương phủ ở Hàng Châu xa xôi ta không dính nổi quang của tam cô nương. Hôm nay xem ra suýt nữa nghe lời nàng mà sai lầm lớn’ Trong lòng lão thái thái nghĩ một lần lại nhìn Lý thị nhất thời cảm thấy nàng đoan trang hào phóng, nói chuyện cử chỉ cũng có quy củ trong lòng liền thích mấy phần.

Cao mama nói xong liền cười nói với Lý thị “Ta nghe nói mấy vị cô nương trong phủ là cực tốt, hôm nay tới đây phải gặp một lần mới được” Cố lão phu nhân nghe một thanh đáp ứng liền sai người đi gọi lại cho người thay trà cho Cao mama uống.

Nguyên Thu về phòng, rửa mặt thay xiêm y gặp khách, Chức Mộng vừa giúp nàng sơ xong tóc thì có nha hoàn phòng lớn tới gọi, Nguyên Thu thấy trang điểm đã thỏa đáng liền vịn Chức Mộng dẫn Nữu Nữu tới phòng lớn.

Vì Nữu Nữu đi chậm chờ lúc Nguyên Thu đến Bảo Châu, Mỹ Ngọc đã ngồi nửa khắc rồi. Hai người nhìn thấy Nguyên Thu vội đứng lên tử muội bốn người thấy lễ mới ngồi xuống.

Cao mama không đợi Cố lão phu nhân giới thiệu liền kéo tay Nguyên Thu đến bên cạnh, tử muội nhìn tay của nàng lại nhìn trên mặt nàng một chút vẻ mặt tươi cười nói với lão thái thái “Đây là tam cô nương đi? Tướng mạo thật tốt”

Nguyên Thu nghe hơi đỏ mặt Lý thị cười nói “Xuất thân từ tiểu môn hộ không so được với nữ nhi nhà giàu có làm mama chê cười rồi” Nguyên Thu nghe liền mỉm cười thấy lễ với Cao mama thanh thanh thúy thúy kêu một tiếng “Mama”

Cao mama cười kéo tay nàng ngồi xuống, vỗ tay nàng hỏi “Hôm nay tam cô nương ở nhà làm gì?”

Nguyên Thu cười nói “Cũng chỉ may vá một chút thôi, rảnh rồi thì xem sách một lúc”

Cao mama nghe vậy gật đầu một cái, đảo mắt qua người Nguyên Thu, thấy giữa eo nàng có một hà bao liền híp mắt quan sát một lần, nàng thấy đường may cân xứng sắc hoa đều đều làm tử muội liền mỉm cười gật đầu.

Cao mama lại nói chuyện với Nguyên Thu một lúc thấy nàng nói chuyện cử chỉ cũng rất có quy củ, tự nhiên thanh thần không cần giả bộ trong lòng thích mấy phần. Cao mama lại ngồi thêm một chút vì nhớ phải về đáp lời cho Thân Vương phi liền đứng dậy cáo từ. Lý thị tự mình tiễn Cao mama ra cửa mới về phòng lớn.

Lúc này sắc mặt Cổ lão phu nhân vui mừng thấy Lý thị đi vào cũng mất vẻ mặt chán ghét của buổi sáng yêu thương gọi nàng đến bên cạnh nói “Người về nhà mẹ đẻ cũng chưa nán được lâu lại kêu người trở về. Thật tốt bây giờ cách nhà mẹ người gần, nhân rồi thì dẫn Nguyên Thu đi qua”

Lý thị nghe trong bụng kinh ngạc không dứt, mặc dù nàng biết lão thái thái có chút yêu quyền thế lại không nghĩ nàng chuyển biến nhanh như vậy. Ngô thị đứng sau lưng lão phu nhân trong lòng gọi là hận a, không nói mình hết tâm tư đem lão thái thái dụ trở lại kết quả chỉ có một mama tới đây liền phá vỡ tất cả. Lão thái thái gọi bốn cô nương đều ra gặp khách, Nữ Nữ tuổi nhỏ không nói chỉ nói ba người Nguyên Thu, Bảo Châu, Mỹ Ngọc mama này tại sao chỉ lôi kéo tay Nguyên Thu khen không ngừng chỉ nhân nhặt hỏi Mỹ Ngọc một câu liền thôi.

Trong lòng Ngô thị suy nghĩ sắc mặt liền khó coi lên nàng thấy Mỹ Ngọc vẫn ngồi đó ăn điểm tâm, nhất thời tức giận lên bước đến đánh tay nàng nói “Ăn, ăn, ăn trừ ăn ra người còn biết cái gì?”

Ngô thị một mực mắng Mỹ Ngọc không chỉ có Mỹ Ngọc ngây ngẩn cả người Lý thị cũng nhíu mày. Lão thái thái thấy có thể trông cậy vào Nguyên Thu liền đem yêu thương cho Mỹ Ngọc giảm đi ba phần lại thấy bộ dáng ngây ngốc của nàng hôm nay trong lòng càng không thích. Lý thị thấy Ngô thị càng không ngừng chửi rủa Mỹ Ngọc liền nâng cao thanh âm quát “Được rồi, dù gì nàng cũng là cô nương người mắng như vậy thành dạng gì? Còn là đang trước mặt lão thái thái đấy, thôi đi”

Ngô thị nghe Lý thị mở miệng cười lạnh xoay người sang chỗ khác “Ta xuất thân từ cửa nhỏ nhà nghèo không so được với đại tẩu biết quy củ nhưng Mỹ Ngọc là ta sinh ta mắng nàng vài câu cũng không tính là quy củ gì” Vừa nói vừa tiến lên véo Mỹ Ngọc vài cái lớn tiếng quát “Người còn không nhìn người đi, một chút tiền đồ cũng không có không giống người ta không trèo được lên cao. Nếu người đem công phu ăn uống mà vẽ lông mày lông mặt cũng có thể như người khác có thể kiếm được một nhà tốt lành”

Lý thị nghe Ngô thị mắng Mỹ Ngọc nhất thời sầm mặt “Đệ muội nói như vậy là thế nào? Người xem nhà ai cô nương dựa vào vẽ lông mặt định thân? Nếu người mắng cô nương người về nhà mà mắng không cần lôi lôi kéo kéo cạnh khóe này nọ”

Lý thị đối với mọi người xưa nay hòa thuận hôm nay thịnh nộ cũng có một phen khí thế. Ngô thị vốn là không đúng nàng lại thấy Lý thị trách mình một lần cũng không tìm được lời phản bác. Cổ lão phu nhân thấy Lý thị và Ngô thị cãi nhau cũng không khuyên can chỉ cúi đầu uống trà.

Trong nhà yên lặng lúc lâu, có nha đầu đi vào nói “Liêm Thân Vương phủ sai người mang đồ đến” Cổ lão phu nhân vừa nghe vội gọi người mời vào, lát sau một tẩu tử dẫn theo nha đầu bưng mấy khay đi vào miệng cười nói “Trong phủ chúng ta gần đây nở rất nhiều sen, ngày mai Vương phi bày tiệc mời tất cả phu nhân tiểu thư trong phủ đi qua ngắm hoa. Vương phi gửi thiệp đưa cho lão thái thái và tặng quà cho bốn vị cô nương”

Cổ lão phu nhân tự lấy thiệp miệng cười nói “Làm phiền Vương phi nhớ ngày mai ta nhất định dẫn bọn họ đi”

Tẩu tử này cười trình khay lên “Đây là quà tặng Vương phi cho bốn vị cô nương” Lý thị tiến lên nhận danh sách đưa cho lão thái thái, lão thái thái khách khí một phen liền kêu người mời tẩu tử này ra ngoài dùng trà. Tẩu tử này vội cười nói “Canh giờ không còn sớm, Vương phi chờ ta đáp lời ta liền cáo lui trước” Cổ lão phu nhân nghe đành thôi, Ngô thị cho người đem bạc thưởng tiễn ra ngoài.

Cổ lão phu nhân thấy trương mục kia viết chằng chịt quà tặng nàng nhìn nửa ngày muốn mờ hai mắt liền đưa cho Lý thị nói “Người xem trên viết cái gì, cái gì cho ai nói cho ta nghe”

Lý thị nghe tiếp lấy nhìn qua một lần nói “Nguyên Thu là hai thanh quạt, hai chuôi hồng xạ hương châu, một ngọc như ý, một đoá sen điệp, hai hà bao. Nữ Nữ một chuôi hương châu, một đoá sen điệp, hai hà bao. Bảo Châu và Mỹ Ngọc là hai túi thơm và hai thanh quạt”

Lão thái thái nghe liền nhếch môi, một lúc lâu mới nói “Chỉ có bốn cô nương hay sao?” Lý thị nhìn một hồi rồi trả lời “Thưa lão thái thái chỉ có bốn cô nương” Lão thái thái nghe gật đầu một cái khoát tay nói “Theo như trên phân cho bốn cô nương đi”

Lý thị mới vừa đáp, Ngô thị đã nhảy ra kêu lên “Vương phủ đưa đồ nên giống nhau mới phải, dù Nguyên

Thu nhiều hơn vài thứ cũng thôi đi, thế nào cô nương nhà chúng ta cũng ít hơn Nữu Nữu, ta không tin” Lý thị nghe vậy ném danh sách quà tặng lên người nàng hừ lạnh nói “Tự người nhìn đi” Nói xong mình lấy hai phần của Nguyên Thu và Nữu Nữu ra cho người đem về phòng.

Ngô thị trợn mắt nhìn ba bốn lần thấy thật đúng như Lý thị đọc liền hận hận cầm danh sách bỏ trên bàn. Tôn thị thấy thế cười lạnh nói “Thân Vương phủ người ta nhìn trên mặt mũi tam cô nương mới cho Mỹ Ngọc nhà người một phần quà tặng, người cũng nên vừa lòng”

Ngô thị sớm có lòng muốn ở riêng, muốn nghỉ dưỡng lão thái thái nếu không được không cần phí sức che dấu thừa dịp còn bạc công sớm chút ở riêng cho xong việc. Hôm nay nàng thấy Liêm Thân Vương phái người tới cửa, cả nhà Nam Bình Quận Vương cũng muốn bàn hồi kinh thành, nếu tự mình muốn tiếp tục chưởng phủ sự là không được vì nàng cũng không có sắc mặt với chị em dâu cũng không cần cố kị gì nữa, lúc này phản bác Tôn thị nói “Mỹ Ngọc nhà chúng ta dầu gì cũng là cháu dâu Hầu phủ, không thể không mạnh hơn Bảo Châu nhà người”

Tôn thị nghe không khỏi cười nói “Ngay cả bát tự cũng chưa đổi, người cả ngày đã treo ngoài miệng cũng không sợ danh tiếng cô nương nhà người tương lai chẳng gả được cho ai” Tôn thị nói xong cũng không để ý Ngô thị tự đi lấy quà tặng của Bảo Châu.

Ngô thị bị nói đã đỏ mặt cộng thêm lúc đầu mình đã nói như vậy giờ cũng không thể đoàn hoàng đi lấy chỉ cương ở đó. Mỹ Ngọc vừa bị Ngô thị ngắt mấy cái mặc dù thích quạ này cũng không dám đi lên lấy. Lão thái thái vốn thêm quà tặng nàng thấy Ngô thị không đi lấy liền mở miệng nói “Thân Vương phủ thưởng đồ đây chính là cực kì thể diện ta không thể để cho người không biết điều đánh mặt Thân Vương phủ, người không muốn lấy thì ta lấy, ta thu thay Mỹ Ngọc”

Tôn thị nghe vội bừng khay đến trước mặt lão thái thái, lão thái thái cầm quạ lên nhìn một lúc hỏi Tôn thị “Ta thấy chất liệu thật tốt, người nói xem có phải quạ trong cung không?” Tôn thị sao biết được mấy thứ này chỉ nói quanh co.

Lão thái thái lấy xong đồ liền la hét nói một mỗi đuổi tất cả mọi người về bảo các nàng tối hãy tới. Lý thị và Nguyên Thu giằng co một ngày cũng cảm thấy người mệt mỏi, hai mẹ con đi về viện, rồi quay về phòng rửa mặt. Cổ Lễ vui vẻ từ bên ngoài vào đi tới nói với Lý thị “Vừa rồi nhị cữu nói với ta, ta kiểm tra đánh giá được đánh ưu. Hai ngày tới là có thánh chỉ xuống”

Nhị ca Lý thị Lý Túc Bách nhậm chức ở Bộ Hộ, nếu hẳn cho người truyền lời hẳn là tin tức chính xác. Lý thị nghe vậy cực vui mừng liền vội hỏi “Nhị ca ta có nói có thể được chức quan gì sao?”

Cổ Lễ nói “Còn chưa có tin tức, nhưng cữu huynh nói tặng một phẩm cấp”

Lý thị vui mừng mặt đầy lệ, cầm khăn tay lau không ngừng. Cổ Lễ thấy thế đứng dậy ôm Lý thị vào ngực cười nói “Đây là chuyện tốt sao người lại khóc nữa? Lần này ta tặng lên tam phẩm, người Cáo Mệnh cũng tăng một cấp rồi”

Lý thị khe khẽ đẩy Cổ Lễ ra, thấy không có ai mới nhỏ giọng nói “Cận thân cũng không hiếm những thứ này.”

Cổ Lễ cười đỡ trán nàng nói “Cáo Mệnh phu nhân của ta, người hiếm cái gì? Ta phái người tìm cho người” Cổ Lễ nói xong nở nụ cười, Lý thị cũng che khăn cười, phu thê hai người hàn huyên một lúc ước chừng lão thái thái thức dậy, phu thê hai người đi đến phòng lớn nói chuyện kết quả khảo hạch cho lão thái thái nghe.

Cổ lão phu nhân nhìn trưởng tử lại muốn thăng quan thêm một phẩm cấp, mặt mày hơn hớn phái người đến phòng bếp phân phó buổi tối thêm thêm hai bàn tiệc rượu chuẩn bị ăn mừng. Lý thị thấy lão thái thái vui mừng nhân cơ hội nói “Chúng ta về đã nghỉ ngơi nhiều ngày như vậy, nhi tức rồi phủ hơn mười năm đệ muội vẫn giúp đỡ xử lí chuyện nhà. Hôm nay nhi tức đã về cũng không tiện cho đệ muội vất vả thay ta”

Cổ lão phu nhân nghe vậy trên mặt cương lại, lòng nàng dù sao cũng thương yêu ấu tử, sợ Lý thị quản gia thật trọng chặt chẽ tam phòng làm Cổ Liêm chịu khổ. Nhưng hôm nay Cổ Lễ sắp lên tam phẩm, ngay cả Lý thị Cáo Mệnh cũng hơn mình một cấp, tương lai Nguyên Thu là thế tử phi càng không thể xem thường, nếu như không để nàng quản gia đến lúc đó cũng chẳng trông cậy vào được. Cổ lão phu nhân suy nghĩ một

lúc gặt đầu nói “Cũng được, để cho tam nhi tức sửa lại sổ sách, đầu tháng sau giao cho đại nhi tức quản gia”

66. Chương 66: Tam Phòng Hôn Chiến

Ngay lúc này Ngô thị xốc rèm đi vào, mặt mũi đầy tươi cười định nói chuyện thú vị gì nghe thấy câu này của lão thái thái lúc ấy tối mặt đứng ngay cửa đi cũng không được đứng cũng không xong. Lão thái nói xong để đại nhi tức quản gia đưa tay cầm li trà, nàng vừa ngẩng đầu thấy Ngô thị đứng sững sờ ngay cửa, tay lão thái thái bưng li trà không khỏi dừng lại.

Trong ba nhi tử Cố lão phu nhân thương yêu nhất chính là tiểu nhi tử, trong ba con dâu Ngô thị cũng là cháu gái nên thiên vị nàng. Hôm nay lão thái thái nhìn vẻ mặt Ngô thị đoán được nhất định là nghe câu vừa rồi không khỏi cảm thấy lúng túng và hối hận.

Lý thị thấy vẻ mặt lão thái thái âm tình bất định liền cười giải hòa nói với Ngô thị “Sao tam đệ muội đứng đó không vào đi, cẩn thận gió thổi buổi tối lại nhức đầu”

Ngô thị dựa khung cửa cười lạnh một tiếng “Ta sợ đi vào làm trễ nãi chính sự của các người đang định tránh ra đây”

Lý thị bưng trà trên bàn, thông thả ung dung thưởng thức một hớp, mới thả xuống cười nói “Đệ muội nói mấy lời này thật không có ý nghĩa, toàn là người nhà làm gì kiêng kị mấy thứ này. Nhà chúng ta cũng không phải tiểu môn hộ cũng không có loại tác phong không phóng khoáng đó”

Ngô thị vẫn bị Lý thị thân thế áp thở không nổi, thường ngày cũng ý vào lão thái thái sủng mình cho chường quần phủ mà phô trương thanh thế. Nàng nghe Lý thị nói không phóng khoáng không khỏi chột đứng chỗ đầu của nàng, mặt đỏ lên hắt rèm lên mắng “Ta không khoáng khi nào hả? Liền tính ta là tiểu môn tiểu hộ xuất thân thì sao? Ta và lão thái thái đều cùng là một nhà đi ra, ta là tiểu môn tiểu hộ thì lão thái thái cũng là tiểu môn tiểu hộ đấy, có bản lãnh đại tẩu nói mấy câu này với lão thái thái đi”

Lý thị cầm chung trà nhấp một miếng, mượn cơ này giấu đi nụ cười tính toán. Cố Lễ là đại nam nhân tất nhiên không dính vào chuyện này, hẳn nghe chuyện không đúng vội lấy cớ nói có chuyện quan trọng cần làm vội đi ra ngoài. Tất cả nha đầu trong nhà đều là cơ trí nghe chủ tử cãi nhau cũng từng cái một lui ra.

Bình sinh lão thái thái ghét nhất là có người nói mình xuất thân nhà quê, hôm nay nghe Ngô thị giống trống khua chiêng rống lên như thế mặt mo không khỏi đỏ, nàng không đợi Lý thị mở miệng đã mắng Ngô thị “Đại tẩu người nói chúng ta là đại gia tử, người còn điên đảo lời nói? Người ở đây cãi nhau thành cái dạng gì nữa? Còn không ngậm miệng lại?”

Ngô thị vừa muốn mở miệng không ngờ Tôn thị từ bên ngoài vén rèm vào “Đây là như thế nào? Ta vừa đến thấy nha đầu đều đứng ngoài cửa viện thành một hàng giống như sợ cái gì, bọn họ chọc lão thái thái tức giận? Đây thật đáng đánh, tam đệ muội cũng không quản các nàng?”

Ngô thị nghe cười lạnh nói “Ta có thân phận gì, làm sao quản được mấy chuyện này? Ta sắp không bị vướng víu rồi, những chuyện này tất nhiên có đại tẩu quan tâm”

Từ lúc ở ngoài cửa Ngô thị đã nghe thấy âm thanh ồn ào, bây giờ lại nghe lời nói mang đầy dấm của Ngô thị trong lòng đã hiểu phân nửa. Tôn thị trước giờ là không hợp với Ngô thị, nhưng thế lực của mình quá đơn bạc lại không quyền lợi không được lão thái thái yêu thích ngày thường nàng chỉ đành hoàng. Cho đến khi Lý thị quay về, bề ngoài Tôn thị thuận theo nhưng trong lời nói có chút bất kính Ngô thị. Ngô thị ngang ngược càng rõ quen làm sao chịu được mấy thứ này, gần đây hai người nói chuyện không tránh được cảm giác có chút gay gắt.

Tôn thị nghe Ngô thị nói về chế giễu theo bản năng liếc nhìn Lý thị, chỉ thấy Lý thị vẻ mặt lạnh nhạt khép mắt uống trà, một bộ dáng không liên quan đến mình. Tôn thị liền có ý ra mặt khoe công, thỉnh an lão thái thái sau đó ngồi bên cạnh Lý thị, cười nói “Nói cho cùng cũng nên để đại tẩu quan tâm mọi chuyện trong nhà. Đại tẩu theo đại ca mười năm đi nhậm chức không để ý chuyện ở nhà đều là đệ muội giúp đỡ xử lý chuyện nhà. Hôm nay đại tẩu về cũng nghỉ ngơi đủ rồi làm sao còn phiền đệ muội, nhà của mình tự mình trông nom thì tốt hơn”

Ngô thị nghe quát mắt chỉ Tôn thị mắng “Người nói cái gì? Cái gì là nhà của mình thì mình trông nom mới tốt? Chẳng lẽ ta vài năm nay đều là làm quần áo không công cho người khác sao?”

Tôn thị che miệng cười nói “Đệ muội cơn tức thật lớn, chẳng lẽ ta nói sai sao? Dù sao đều có trưởng tôn ở đây không phải là người muốn lướt qua thứ tự lớn bé mà đi?”

Lão thái thái vốn cảm thấy sứt đầu mẻ trán, Tôn thị dính vào càng làm cho sự việc không thể tách ra được, nàng chửi không được Lý thị, đối với Ngô thị trong lòng mang áy náy không đành lòng trách nàng. Liền đem đầu mâu nhắm ngay Tôn thị, cầm ly ném về phía Tôn thị mắng “Chỗ nào có người là có chuyện, cần thận nói loạn ta tước lưỡi người” Lão thái thái một mực mắng chửi người, ba người theo bản năng nhìn nàng thấy lão thái thái già yếu cánh tay không có sức gì, Tôn thị lại ngồi bên dưới Lý thị. Lão thái thái ném cái li không trúng Tôn thị ngược lại trúng chân Lý thị. Mọi người sững sờ nhìn li trà ngã bể chia năm xẻ bảy trên đất, chén nước tung tóe trên làn váy Lý thị.

Ngô thị vốn dĩ ngu dốt hơn nữa đang cơn giận càng không có đầu óc, nàng thấy lão thái thái ném cái li về phía Lý thị, chỉ xem như lão thái thái suy nghĩ kĩ sẽ không giao quyền quản gia của mình ra lúc này uốn éo đến bên lão thái thái nịnh hót “Lão thái thái thật sáng suốt, thật buồn cười đại tẩu là xuất thân thiên kim tiểu thư, cũng làm ra việc sau lưng nói chuyện người cho người ta nhục báng, thật không có ý tứ”

Trên mặt Lý thị cố làm ra vẻ kinh ngạc, liền vội đứng lên uất ức nói “Tam đệ muội lời này từ đâu mà nói như vậy? Đây chính là kiểm chuyện lão thái thái người nói có đúng hay không?”

Lão thái thái thấy mình quăng nhảm Lý thị trong lòng đã thấy ngượng ngùng, lúc này Ngô thị lại nói lời vu oan cho Lý thị như vậy lão thái thái không thể không mở miệng biện hộ cho Lý thị “Đại tẩu người không phải loại người sau lưng nói xấu người khác, vừa rồi ở trước mặt ta cũng không nói người một câu”

Ngô thị nghe vậy không khỏi sững sờ, lập tức nhanh chóng rơi nước mắt “Lão thái thái người như thế nào một hồi liền thay đổi? Vừa rồi người còn mắng đại tẩu không đúng”

Lão thái thái thấy Ngô thị mặt đầy nước mắt, bộ dạng vội vàng thì trong lòng có chút không bỏ được, bản thân nàng không muốn nâng Lý thị đạp Ngô thị nhưng hôm nay thế cuộc này nếu mình thiên vị tiểu nhi tử chèn ép đại phòng chỉ sợ sẽ có người mượn cớ này. Trong lòng lão thái thái suy nghĩ một phen: Lấy sự coi trọng của Thân Vương phủ và Quận Vương phủ đối với Nguyên Thu, về sau đại phòng nhất định là không thiếu vinh hoa phú quý. Cổ Lễ lại sắp lên chức, e rằng Cáo Mệnh phu nhân của mình cũng phải dựa vào Cổ Lễ mới lên được.

Ngô thị thấy lão thái thái vẫn trầm ngâm không nói, bụng có chút nóng nảy liền mở miệng thúc dục “Lão thái thái, người nói một câu đi?”

Lão thái thái liếc mắt nhìn Ngô thị trên mặt lạnh mấy phần “Đại tẩu người từ trước đến giờ hiền lương thực đức, ta việc gì phải mắng nàng? Mới vừa rồi người vô cớ bố trí đại tẩu người, vốn là lỗi của người còn không nhanh bồi tội với đại tẩu người?”

Lý thị đứng trước lão thái thái, nghe lời này khẽ mỉm cười khuyên nhủ “Tính tình tam đệ muội thẳng thắn khó tránh khỏi không để ý miệng lưỡi một chút thật ra thì cũng không có ý xấu”

Lão thái thái thấy Lý thị cho Ngô thị bậc thang trong lòng thở phào nhẹ nhõm, cười gật đầu “Người thật là đứa bé hiểu chuyện, tam đệ muội của người bị ta làm hư rồi, người nhìn mặt mũi ta mà đừng so đo với nàng”

Lý thị vội nói “Lão thái thái sao lại nói vậy, ta là trưởng tẩu sao lại cùng đệ muội giận dỗi? Tam đệ muội thay ta xử lí chuyện nhà nhiều năm như vậy, ta vốn nên thật tốt với nàng mới phải làm gì lại so đo những chuyện nhỏ nhặt này với nàng?”

Lão thái thái vốn không muốn nói với hai nàng dâu chuyện này mượn cớ ăn cơm đầy trở về, để chuyện quản gia lui lại rồi sau hãy nói. Tận lực suy nghĩ biện pháp không đắc tội địa phòng không làm cho tam phòng không vui, ai ngờ Lý thị nói hai ba câu đã đem câu chuyện vòng trở lại. Lão thái thái không có cách nào đành gọi Ngô thị đến trước mặt nói “Người mệt mỏi nhiều năm như vậy cũng được nghỉ ngơi rồi, sau đó đầu tháng để cho đại tẩu người quản gia. Nàng vừa trở về các quản sự cũng không quen thuộc, ngày thường người cũng nên giúp nàng một chút”

Ngô thị nghe vậy nổi lên tiểu tính tình, quay ngoắt đầu một cái “Tất nhiên ta không làm, bảo ta giao ra quyền quản gia cũng không có”

Lão thái thái vốn đang nói lời ngon tiếng ngọt, không muốn Ngô thị bẽ mặt trước mọi người nhất thời cảm thấy không xuống đài được giận tái mặt quát lên “Đồ khốn kiếp, ta còn chưa chết nhà này là ta định đoạt!”

Ngô thị cười lạnh nói “Nếu vậy, đem gia sản chia ra làm ba, ai đi đường nấy, cũng đừng ai can thiệp chuyện của ai”

Ngô thị vừa nói ra, mọi người đều kinh ngạc đương trường, lão thái thái dĩ nhiên là không ngờ Ngô thị nói lời như thế, mắng to “Tên bất hiếu, người nói cái gì?” Ngô thị hừ lạnh một tiếng cũng không nhìn sắc mặt lão thái thái xoay người ngồi xuống.

Tôn thị nghe Ngô thị nói vậy nửa vui nửa buồn, ở riêng dĩ nhiên không cần chịu đựng cơn tức của lão thái thái nữa, không cần nhìn sắc mặt của tam phòng mà sống qua ngày cũng không cần ăn nói khép nép lấy lòng Lý thị nhưng lấy bổng lộc của Cố Nghi mà nuôi sống chi thứ hai qua ngày sợ rằng sẽ khó khăn chút.

Lý thị đương nhiên là hi vọng ở riêng, nhưng nàng thân là trưởng tước vạn lần không thể nói ra lời nói bất hiếu như vậy cũng không thể ra vẻ có ý với chuyện này làm cho người ta bắt được cái đuôi, trên mặt Lý thị cố ra vẻ đau lòng khuyên nhủ “Tam đệ muội sao có thể nói ra lời chọc tức lão thái thái như vậy, còn không bồi tội với lão thái thái, người đừng đùa nữa”

Ngô thị cười lạnh nói “Đại tẩu tử đừng ra vẻ tốt bụng, ai có công phu đùa giỡn với người? Ta gả vào đã vài chục năm, lúc còn là tân nương tử lão thái thái đã đem chuyện quản gia giao cho ta, qua nhiều năm như vậy ta tần tần khổ khổ quan tâm mọi chuyện trong nhà. Suốt ngày lo lắng sẽ nói câu gì làm uất ức lão thái thái, lại sợ để bọn hạ nhân có cơ hội xa hoa lãng phí. Mỗi ngày không chỉ ta chăm lo cho lão thái thái ăn mặc còn phải trông nom tất cả mọi chuyện trong phủ. Ta quản gia vài chục năm không có công lao cũng có khổ lao, tại sao người trở về lại muốn đuổi ta ra?”

Tôn thị thấy Ngô thị cũng đã muốn hết giận, mình cho dù có ở riêng hay không cũng phải theo sát phòng lớn mới không ném mùi đau khổ. Nàng bây giờ cũng không sợ lão thái thái quát mắng, vội tiến lên thóa mạ Ngô thị “Đệ muội cũng thật không biết thẹn, thật không nhìn xem mình là thân phận gì. Lúc trước đại tẩu không ở nhà, hai chúng ta ai quản gia đều giống nhau, cũng chỉ là quan tâm thay đại tẩu thôi. Bây giờ đại tẩu về, làm gì đến phiên người khoa tay múa chân. Thật mệt cho người luôn nói mình biết lễ lại biết ý tứ. Chỉ dựa vào đại tẩu là trưởng tước người liền đã kém hơn một bậc rồi. Ngày thường ta không thích so đo với người, chuyện gì cũng nhìn người vốn là ta có ý tốt ai ngờ cũng làm cho người quên mất thứ tự trưởng ấu”

Ngô thị thấy mình bị lão thái thái bố trí còn chưa tính, hôm nay cũng bị Tôn thị bỏ đá xuống giếng không khỏi cảm thấy thẹn quá hóa giận, nàng quay về phía Tôn thị chửi thề “Người là cái thá gì, cũng dám nói ta? Ngày thường ra vẻ đáng thương để ta giúp đỡ cho người hôm nay trở mặt không nhận”

Tôn thị cười lạnh nói “Lão gia nhà ta quan còn cao hơn tam đệ một phẩm, là gì chi thứ hai cần tam phòng tiếp tế nữa sao? Chi thứ hai ăn mặc dùng đều là tiền công, có quan hệ gì với tam phòng các người? Chẳng lẽ tam phòng lại đem tiền công ra làm tiền của mình hay sao?”

Ngô thị nghe vậy cứng lại không khỏi cảm thấy chột dạ, Tôn thị thấy thêm thổi gió quạt lửa “Lúc đại tẩu quản lý sổ sách nên tra rõ một chút, xem tiền trong nhà bị tam đệ mang đi bao nhiêu”

Lý thị liềm thanh bẽ khí không nói không rằng giống như không nghe thấy mọi người ồn ào. Ngô thị thấy Tôn thị nói ra chuyện mình lo lắng nhất càng cảm thấy chuyện phân nhà không thể trì hoãn lập tức nháo rùm beng lên, một đồng nước mắt nước mũi nói mình khổ cực lại lôi kéo tay áo lão thái thái nói muốn ở riêng.

Đương nhiên lão thái thái không chịu ở riêng, nàng vừa không muốn rời bỏ quyền thế tài phú lại không muốn rời khỏi tiểu nhi tử lão thái thái liền tiếp nhìn về phía Lý thị chỉ mong nàng có thể đem chuyện quản gia tặng cho tam phòng làm trận nháo kịch này kết thúc. Ai ngờ Lý thị giống như lão tăng nhập định chỉ cúi đầu nhìn chân hoàn toàn đặt bản thân ngoài việc này.

Ngô thị liếc trộm lão thái thái thấy nàng do dự không biết làm thế nào cho phải. Ngô thị cắn răng, độc ác

lôi kéo tay áo lão thái thái, xoay người ngồi trên mặt đất vỗ đùi khóc lên. Tôn thị thấy thế vỗ tay cười lớn, lão thái thái dụ dỗ Ngô thị vài câu lại muốn mắng Tôn thị một chút. Ai ngờ hai nàng dâu này chẳng ai để ý tới nàng, chỉ lo mắng nhau không nghỉ. Lão thái thái vừa vội vừa nóng nảy, lúc nàng dụ dỗ Ngô thị đã mệt mỏi, không bao lâu đã thấy vầng đầu mắt hoa, vội đưa tay che trán ngay sau đó thân thể lung lay mấy cái. Lão thái thái cảm thấy chân như nhũn ra, nàng muốn tìm ai dựa vào một chút, ai ngờ lúc này chẳng nàng dâu nào chú ý tới nàng, lão thái thái miễn cưỡng vịn giường đi được một bước hai mắt liền tối sầm té xỉu.

Tôn thị thấy lão thái thái té trên mặt đất sợ hết hồn, hét to một tiếng. Lần này không chỉ có Lý thị ngẩng đầu lên mà Ngô thị cũng ngậm miệng, ba người luống cuống tay chân đỡ lão thái thái lên giường vội sai người đi tìm đại phu.

Trục lý gây gỗ làm mẹ chồng tức xỉu vô luận là nhà ai cũng khó coi. Ngô thị gây hung nhất đương nhiên là tâm hồn thấp thỏm vội sai người nấu súp, cứng rắn đỡ lão thái thái đổ một ít vào. Lúc này là thời điểm quan trọng Cổ Lễ lên chức Lý thị cũng không nguyên ý nháo ra chuyện gì ảnh hưởng tới tiền đồ của Cổ Lễ vì vậy cũng bận rộn ẩn huyết nhân trung chà xát lòng bàn tay giữa mũi và miệng.

Cổ Lễ nghe nói mẫu thân té xỉu vội chạy đi vào. Lúc này đại phu tới đang bắt mạch cho lão thái thái, ba người Lý thị ở trong phòng đứng ngồi không yên đi tới đi lui.

Đại phu xem xong mạch, Cổ Lễ dẫn đại phu ra ngoài dùng trà hỏi bệnh tình lão thái thái. Đại phu nói “Thường ngày lão thái thái thích ăn thịt cộng thêm ưu tư tức giận dẫn đến khí loạn ứ máu mới hôn mê. Ta thấy lão thái thái mặt trắng môi thâm, tay chân lạnh mạch chậm sợ là diêm báo trúng gió”

Cổ Lễ nghe vậy kinh hãi chấp tay nói “Bệnh tình có nghiêm trọng không?”

Đại phu trấn an hần nói “Từ mạch thì thấy không gấp, uống một chén thuốc sẽ tốt lên. Nhưng lão thái thái tuổi cao rất dễ dẫn đến chứng bệnh trúng gió sau này nhất định không được ăn thịt uống rượu, ít đường ít muối. Chỉ ăn đồ nhẹ mới có thể trì hoãn chứng bệnh phát tác, phải nhớ đừng làm lão thái thái tức giận. Xem mạch tượng lão thái thái hôm nay phát bệnh do phân nửa là tức giận công tâm”

Cổ Lễ vội cảm tạ đại phu, nhờ hần viết đơn thuốc sai người đi phòng thu chi lấy bạc. Minh cầm phương thuốc nhìn qua một lần thấy phần nhiều là dược liệu trừ hỏa ngoài thuốc phong hóa đàm cũng không có dược liệu mạnh nào lúc này mới yên tâm sai người cầm phương thuốc đi bốc.

Ba người Lý thị nghe đại phu đi mới từ trong phòng đi ra ngoài, Lý thị thấy Cổ Lễ đen mặt ngồi trước sập lão thái thái vội tiến lên hỏi “Bệnh lão thái thái như thế nào?”

Cổ Lễ thở dài nói “Đại phu nói là diêm báo trúng gió, cũng may bệnh nhẹ không việc gì. Chỉ là về sau cần cẩn thận hơn”

Xưa nay Ngô thị có chút sợ Cổ Lễ, nàng lại thấy sắc mặt Cổ Lễ không tốt liền cười mỉa hai tiếng ra cửa vung rèm nói “Ta đi xem thuốc sắc thế nào, tránh bọn hạ nhân không để bụng” Nói xong liền chạy ra ngoài.

Tôn thị cười lạnh nói “Nàng bây giờ sao không nháo ở riêng nữa? Đem lão thái thái giận thành như vậy”

Cổ Lễ nghe vậy kinh ngạc không dứt “Lão thái thái còn sống sờ sờ như vậy nàng nháo ở riêng cái gì?”

Lý thị thấy mama tẩu tử đứng trong nhà không nói đến việc này làm gì, vội đánh ánh mắt qua Tôn thị che giấu nói “Chỉ là lời nói đùa của tam đệ muội thôi không thể coi là thật. Nàng xưa nay không giữ miệng lão thái thái đã mắng nàng”

Cổ Lễ nghe vậy không hỏi nhiều nữa, Tôn thị đứng bên cạnh thấy vợ chồng Cổ Lễ không để ý tới nàng liền chê cười nói “Ta đi cho người báo cho lão gia chúng ta một tiếng”

Lý thị xoay đầu dặn dò “Làm ẩm ỉ một buổi chiều cơm tối cũng chưa ăn, người cho người đi tìm lão gia nhà các người ăn xong rồi đã trở lại. Còn nữa người báo cho phòng bếp chuẩn bị chút cháo chỉ sợ lát nữa lão thái thái tỉnh dậy muốn ăn”

Tôn thị đáp một tiếng lại hỏi Lý thị “Ước chừng đại ca, đại tẩu canh lâu một chút, at sai người đưa đến cho đại tẩu ăn một chút?”

Lý thị gạt đầu một cái “Cũng được, đại lão gia còn chưa ăn cơm tối. Nhưng hôm nay không có khẩu vị gì, người sai người đưa một chút rau cháo tối miễn cưỡng ăn vài miếng thì được rồi”

Tôn thị vội nói “Giờ ngộ đã chuẩn bị cháo”

Lý thị nghe gạt đầu một cái không nói nữa, Tôn thị vung rềm đi trước sai người chuẩn bị đồ ăn mặt khác cho người tìm Cố Nghi về”

67. Chương 67: Lão Thái Bệnh

Nha hoàn lão thái thái bụng thuốc đã sắc đi vào, Lý thị vội sai người đỡ lão thái thái dựa vào nửa gối đầu, nhìn nha hoàn đem thuốc thổi nguội mới từng muỗng từng muỗng đút cho lão thái thái. Lúc này mặc dù thần thái lão thái thái không rõ nhưng cũng biết nuốt một chén thuốc cũng không rơi ra nhiều.

Tôn thị cho người chuẩn bị xong thức ăn chốc lát sẽ đưa tới, Lý thị nghe âm ĩ nửa ngày đã sớm đói bụng mà Tôn thị cho người chuẩn bị thức ăn hết sức dụng tâm ăn rất ngon miệng, Lý thị ăn xong một bát cháo mới thả đĩa. Cố Lễ ăn cơm cầm theo quyển sách ngồi trên ghế đọc, Lý thị thấy trên mặt hắn có vẻ mệt mỏi có chút đau lòng nhỏ nhẹ khuyên nhủ “Lão gia về trước đi, ở đây có ta rồi”

Cố Lễ lắc đầu nói “Không có gì đáng lo, chờ lão thái thái tĩnh lại ta sẽ đi” Lý thị nghĩ đến Cố Nghi, Cố Liêm hai người lát nữa sẽ tới, lúc này để Cố Lễ đi cũng không tốt lắm liền che miệng không nói gì nữa.

Nguyên Thu trông Tuyền ca và Nữu Nữu ngủ dãn dò bà vú, nha hoàn trông chừng cẩn thận, mình đi tìm Cố Sơn đến phòng lớn. Lý thị thấy Nguyên Thu tới vui mừng gạt đầu chờ huynh muội hai người đi thăm lão thái thái mới gọi Nguyên Thu đến bên cạnh nhỏ giọng hỏi “Buổi tối Tuyền ca và Nữu Nữu ăn gì? Đã ngủ không?”

Nguyên Thu trả lời “Bích Nhi chưng sủi cảo tôm, lại làm ít cháo thịt vịt con thấy Tuyền ca và Nữu Nữu ăn cũng không ít sợ bọn họ đầy bụng dụ dỗ cho bọn họ chơi thêm một lát mới cho đi ngủ”

Lý thị nghe gạt đầu “Xem tình hình này, lão thái thái e rằng sẽ nằm một hai tháng, ta sẽ mỗi ngày ở đây phục vụ, người để ý đệ đệ, muội muội nhiều một chút” Nguyên Thu gạt đầu lên tiếng “Mẫu thân yên tâm”

Cố Sơn thấy trong nhà không có người ngoài nhỏ giọng hỏi “Lão thái thái sao lại như thế?”

Lý thị nói “Đại phu nói là điềm báo trúng gió cũng may bệnh tình không nghiêm trọng uống chút thuốc tĩnh dưỡng là không sao. Thời gian này người phải trông chừng tốt Tuyền ca và Nữu Nữu đi học, đừng để không ai quản thúc bọn nó”

Cố Sơn cười nói “Mẫu thân yên tâm, Tuyền ca là đứa bé nghiêm túc, nhưng Nữu Nữu tâm có chút không yên tĩnh chỉ thích xem truyện kí anh hùng, phong tục địa phương, tạp thư. Luôn phải nói vài lần nói nghiêm chỉnh đọc sách”

Nguyên Thu nghe không nhịn được cười ra tiếng “Tính tình Nữu Nữu từ nhỏ đã sôi nổi, có thể ngồi đọc sách đã không tệ rồi, để nàng xem một chút anh hùng truyện kí cũng không sao. Nhưng bây giờ nàng cũng nên học may vá một chút, nếu là cũng ngồi không yên làm sao cầm kim cầm vải?”

Lý thị cười nói với Nguyên Thu “Lúc nhỏ người cũng không phải là đứa không ngồi yên được, mỗi lần bảo người thêu thùa may vá người đều không tĩnh tâm được, đến lớn hơn một chút mới khá tí. Cũng may lúc đầu mời sư phụ cực tốt cho người, một cây kim một sợi chỉ đều tự tay dạy người. Hôm nay người lại càng phát ra tính tâm làm may vá cũng có thể lấy ra gặp người”

Cố Sơn nghe Lý thị nói Nguyên Thu như thế không nhịn được cười, Lý thị nhìn Cố Sơn nhớ tối ban ngày Liêm Thân Vương phủ ama đưa tới một lá thư, vội sai người về phòng lấy lá thư đưa cho Cố Sơn nói “Thế tử sai người đưa tin cho người”

Cố Sơn vội đứng dậy nhận lấy, trước tiên cầm trên tay ước lượng mới nghiêng đầu cười nói với Nguyên Thu “Sĩ Hành này nói nhiều từ lúc nào vậy, cứ nhiên viết cho ta một phong thư dày như vậy” Nguyên Thu nghe tên Sĩ Hành mặt không khỏi ửng hồng lên, nhớ nhung trong lòng giống như ngọn sóng từ từ lan ra.

Cố Sơn cười xé phong thư ra không khỏi sửng sốt “Sao trong này còn có một lá thư” Nói xong lấy tay rút lá thư ra, theo lá thư một tờ tín theo ngón tay Cố Sơn bay ra rơi xuống mặt đất. Cố Sơn sửng sờ, nhìn lá thư phong kín trên tay, lại nhìn trên đất giấy viết thư một chút, nghi ngờ nhặt lên dưới ánh đèn cẩn thận xem.

Lý thị và Nguyên Thu thấy vẻ mặt Cố Sơn biến ảo không chừng trong bụng kì quái đợi Cố Sơn đọc xong Lý thị vội hỏi hần “Trong thư nói gì? Thế tử có tốt không? Thật khó được thế tử nhớ đến tình nghĩa của các người đưa tới một phong thư như vậy, người nhanh viết trả lời đi”

Cố Sơn rung đầu cười nói “Hần khi nào thì nhớ con? Con cũng chỉ là người đưa tin thôi” Nói xong đưa lá thư trong tay còn phong kín cho Nguyên Thu nói “Trong thư hần chỉ hỏi mọi người trong nhà một chút, sau đó liền dẫn dò con đưa bức thư này giao cho tam muội. Mẫu thân nếu là muốn biết Sĩ Hành có được hay không, e rằng phải hỏi tam muội”

Lý thị nghe vậy cầm khăn che miệng cười “Nếu vậy Nguyên Thu xem thư đi. Cũng thật làm khó đứa nhỏ Sĩ Hành này, lượn lờ một vòng như vậy” Nguyên Thu cầm tin đỏ mặt đi vào phòng, Lý thị cười cười lắc đầu, ngay cả Cố Lễ ngồi xa xa khóe miệng cũng hàm chứa nụ cười.

Trong gian phòng thấp hai ngọn đèn, Nguyên Thu ngồi dưới đèn từ từ xé phong thư ra, từ bên trong lấy ra một xấp dày giấy viết thư, để dưới ánh nến xem. Trước tiên Sĩ Hành viết gần đây mình đọc sách gì đi những nơi nào, gặp những ai. Lại lượn lờ những chuyện xảy ra gần đây ở Hàng Châu cũng viết vào. Sĩ Hành cũng kể đến từ sau khi Cố phủ hồi kinh mình chợt hiểu mất mát. Không chỉ ban ngày không có nơi nào để đi, bình thường cũng thiếu đi ban tốt tri âm Cố Sơn, mình buồn bực tìm người cãi nhau cũng không có. Nguyên Thu xem thấy trái tim âm ỉ không khỏi hé miệng cười.

Sĩ Hành nói một lúc lại nhớ lại lúc cùng Nguyên Thu chèo thuyền du ngoạn trên hồ, một lúc lại nói hôm qua mình đi tới rừng mai thì nhớ đến năm ngoái cùng đứng với Nguyên Thu dưới rừng hoa mai. Nguyên Thu thấy trong thư Sĩ Hành những hàng chữ đều mang theo dày đặt nhớ thương liền bất giác vành mắt đỏ hồng, cầm khăn lau khóe mắt, miễn cưỡng chống lại ghé dưới ánh nến tiếp tục xem, Sĩ Hành lại nói đến chút chuyện chuẩn bị hồi kinh, lại hỏi Nguyên Thu muốn ăn gì chơi gì, hần hồi kinh sẽ mang đến.

Nguyên Thu đang xem, nghe thấy phòng ngoài có nha đầu nói “Nhị lão gia, nhị phu nhân, tam lão gia, tam phu nhân tới” Nguyên Thu vội đem thư cất vào, vung rèm ra ngoài phòng thỉnh an phu thê Cố Nghi, Cố Liêm rồi đứng sau Lý thị.

Cố Liêm đã biết lần này lão thái thái ngã bệnh có liên quan tới thê tử ồn ào không nghỉ của mình, vì vậy thăm bệnh lão thái thái xong cũng không dám nhiều lời, nói chuyện thận trọng cười theo với Cố Lễ. Cố Nghi là người thành thật, một gây chẳng làm nên trò trống gì, tuy hần bị Tôn thị ngầm kích bả vai lại vẫn không chịu nói, Tôn thị hận không ngừng lấy ánh mắt trạc hần.

Đang thời điểm mọi người âm thầm so tài, nha hoàn bên cạnh lão thái thái đột nhiên kêu lên “Lão thái thái nhúc nhích, có phải tỉnh rồi không?” Mọi người nghe mới thu ý định của mỗi người lại, cùng hướng vào bên giường xem xét, miệng không ngừng hô “Lão thái thái?”

Lão thái thái như là nghe tiếng kêu, đôi môi hơi giật giật, Lý thị thấy thế bận rộn sai người cầm bát súp tới dứt hai miếng, lúc lâu lão thái thái mới chậm rãi mở mắt, vừa muốn mở miệng nói chuyện thỉnh thoảng hít vào một hơi đột nhiên ho khan. Lý thị tiến lên giúp lão thái thái đắp lưng, lão thái thái liền mạng ho khan mấy tiếng, nhổ ra một bãi nước đờm vàng ra ngoài lúc này mới thở đều đặn. Mọi người thấy thế vui vẻ nói “Nhổ đờm chặn giọng nói ra chắc là tốt hơn rồi”

Lão thái thái chỉ vào bát súp cho Lý thị dứt vài miếng mới thở bình thường lại, nửa tựa trên gối nheo nheo mắt, Ngô thị thấy thế nhẹ giọng hỏi “Lão thái thái muốn ăn chút gì không?”

Hồi lâu lão thái thái mới nói “Cho người nấu chút cháo tổ yến” Ngô thị đồng ý muốn đi ra, Lý thị thấy thế nhẹ giọng nói “Lão thái thái trên người có chút nóng, sợ không nên ăn tổ yến, chỉ hâm chút cháo trắng đến đây đi”

Ngô thị còn chưa nói lời này bị lão thái thái nghe, nhưng nàng nghe không rõ ràng chỉ nghe Lý thị không cho nàng ăn tổ yến, nhất thời mở mắt mắng “Người muốn cho ta chết sao? Còn chưa quản gia liền khi dễ đến trên đầu ta, tổ yến giá trị mấy lượng bạc cũng để ý như vậy? Ta còn có không tiếc ăn của người” Nói xong thở hổn hển đứng lên chỉ vào cái rương trong phòng nói với Ngô thị “Mở rương, lấy tổ yến đi nấu cháo”

Lý thị bị dọa không dám nói nữa, Cổ Lễ vội tiến lên khuyên lơn “Lão thái thái nghe lầm rồi, nàng không phải có ý đó. Lão thái thái có chút triệu chứng trúng gió, trên người lại có chút nóng lúc này ăn tổ yến sẽ không tốt. Chi bằng để lúc lão thái thái trên người khoan khoái lại cho người nấu cháo tổ yến ăn”

Lão thái thái nghe liếc Cổ Lễ một cái hừ lạnh nói “Người cũng đừng vội giúp thê tử người dọa ta, tổ yến là bổ thân chưa bao giờ nghe nói có lúc không thể ăn”

Cổ Lễ còn cố gắng khuyên lão thái thái, nói gì lão thái thái cũng không nghe chỉ phân phó Ngô thị kêu người nấu cháo tổ yến, Cổ Lễ đành thôi ngồi im lặng không nói nữa.

Phòng bếp làm sẵn cháo tổ yến cho chủ tử ăn khuya vẫn còn đang nấu trên bếp, Ngô thị vừa kêu người đi một lúc là bưng một chén tới, Ngô thị rửa tay tự dứt cho lão thái thái một chén. Lão thái thái ăn cháo thấy tinh thần khá hơn một chút liền hòa hoãn giọng nói với Lý thị “Thân Vương phủ còn bảo ngày mai chúng ta qua làm khách không nghĩ đến hôm nay ta bị bệnh”

Lý thị vội nói “Lão thái thái không cần lo lắng sáng mai ta sẽ cho người đi Thân Vương phủ đáp lời, chờ lão thái thái khỏe lên sẽ đi”

Lão thái thái nghe vội lắc đầu “Không thể được, Thân Vương phủ mời chúng ta là thiên đại thể diện không thể từ chối được. Cho dù ta không thể đi người cũng dẫn các tử muội Nguyên Thu đi qua”

Lý thị cười nói “Lão thái thái bị bệnh, nhi tức, cháu gái đương nhiên là muốn canh giữ bên cạnh, làm gì có đạo lý đi ra làm khách. Nếu để người khác biết cũng sẽ nói nhà chúng ta không hiểu quy củ”

Lão thái thái nghe liền nhắm mắt im lặng, Lý thị thấy thế không dám nói tiếp đưa mắt nhìn Cổ Lễ, Cổ Lễ lặng lẽ khoát tay áo Lý thị mới lui xuống.

Mọi người đợi lão thái thái ngủ thiếp đi mới rời khỏi phòng lớn, vì hôm nay lão thái thái phát bệnh, mọi người không dám sơ sót, buổi tối phải có người lưu lại chăm sóc. Lý thị thân là trưởng tức đương nhiên là người đầu tiên, ngày mai là Tôn thị trực đêm, ngày sau là đến phiên Ngô thị. Đợi mọi người thương nghị xong liền tự giải tán, Nguyên Thu về cho người đưa y phục chần dệm sạch sẽ tới cho Lý thị.

Lý thị ngủ trong gian phòng nhỏ trong phòng lớn, lão thái thái uống thuốc vẫn ngủ an ổn không hề giãy vò Lý thị. Buổi sáng Lý thị rửa mặt xong trước sai người đưa tin cho Liêm Thân Vương phủ. Mọi người rửa mặt xong rồi rít lên phòng thỉnh an, Cổ Lễ còn sai người mời đại phu đến xem, đại phu thấy trên người lão thái thái vẫn còn có chút nóng, liền đưa phương thuốc tăng thêm mấy thang được liệu.

Điểm tâm xong, người Liêm Thân Vương phủ tới mang theo được liệu tới thăm, lão thái thái nghe trong lòng quá đổi kích động, vội sai Lý thị Ngô thị đỡ mình thay xiêm áo gặp khách, chải xong tóc mới tựa người vào gối mời người Liêm Thân Vương phủ đi vào.

Người Liêm Thân Vương phủ phái tới là người hôm qua Cao mama, nàng tiến lên thỉnh an lão thái thái, lão thái thái làm bộ muốn đứng dậy, Cao mama thấy thế vội đỡ vẫn nói nàng nằm xuống. Trên người lão thái thái cũng không có hơi sức gì liền tựa vào gối đầu hỏi thăm. Cao mama để ý lão thái thái nhìn một chút, ngay sau đó thở dài nói “Lão thái thái hôm nay so với hôm qua tiêu tụy chút, là do trời nóng trúng gió hay sao?”

Dù lão thái thái xuất thân từ tiểu môn hộ nhưng cũng biết việc xấu trong nhà không nên nói ra ngoài chỉ mơ hồ nói “Ban đêm ta muốn mát mẻ cho người mở cửa sổ ngủ, ai ngờ gặp gió độc”

Cao mama nghe vội nói “Đại phu xem chưa? Hôm nay uống thuốc gì? Vương phi nói có một Vương thái y bắt mạch rất tốt, nếu lão thái thái cần Vương phi liền mời Vương thái y tới xem mạch cho lão thái thái”

Lão thái thái nghe vậy mặt mũi tràn đầy tươi cười “Thật phiền Vương phi phí tâm, hôm nay tiểu nhi tử mời đại phu, ta uống phương thuốc của hắn đã đỡ mồ hôi, chắc đã tốt thật rồi”

Cao mama cười gật đầu nói “Lão thái thái nên bảo dưỡng tốt hơn” Nói xong liền cho nhà hoàn bên cạnh một ánh mắt, nhà hoàn kia vội mở một hộp đưa cho Cao mama. Cao mama cười mở rộng ra cho lão thái thái nhìn “Đây là nhân sâm Vương phi gởi cho lão thái thái”

Lão thái thái cho người nhận lấy, thấy nhân sâm kia dài đến sáu tấc, rõ so với ngón cái nam nhân còn thô hơn, lão thái thái nhìn rõ toàn bộ hình thái vậy nhân sâm không thiếu râu đứt đuôi nào về mặt không khối

vui vẻ liên tiếp cảm ơn “Đa tạ Vương phi nhớ thương”

Cao mama ngồi nói một lúc, thấy đôi môi lão thái thái tím nhợt như bộ dáng lao lực, không dám nán lại lâu vội vàng cáo lui. Lão thái thái sai khiến Lý thị tiễn mama ra cửa, để người vừa đi xong, lão thái thái không để ý khắp người là mồ hôi, cố chống đỡ lấy tay cầm cây nhân sâm trong tráp ra, ước lượng trong tay nặng hơn bốn lượng cười đến không khép miệng được vội đen nhân sâm thả vào trong hộp.

Ngô thị ở một bên nhìn nhân sâm đỏ mắt cũng quên mất thay quần áo cho lão thái thái chỉ lo nhìn chăm chăm nhân sâm nói “Lão thái thái, nhân sâm này còn lớn hơn của nhà chúng ta đấy”

Lão thái thái nhắm mắt nghỉ ngơi hồi lâu mới mở mắt liếc Ngô thị một cái “Người chưa từng thấy qua nên không biết, đây chính là nhân sâm trăm năm cực kỳ khó gặp”

Ngô thị vội cười nói “Ta làm sao thấy được mấy thứ này, còn không phải là nhờ lão thái thái chỉ điểm. Đây là nhân sâm trăm năm, được hiệu nhất định là cực tốt, không bằng ta lấy một ít chế thuốc cho lão thái thái”

Lão thái thái vội thở hổn hển dấu hộp nhân sâm dưới gối đầu, phát tay đuổi Ngô thị nói “Làm gì cần lấy cái này, người lấy nhân sâm trong nhà đi chế thuốc đi”

Ngô thị cười nói “Lão thái thái như vậy không phải uổng phí một mảnh tâm ý của Vương phi sao? Nhân sâm trong nhà cũng chỉ có hai mươi năm làm sao bằng một chi này của lão thái thái. Nếu dùng nhân sâm trong nhà chế thuốc, được hiệu không đủ ngược lại làm trễ nãi bệnh tình của lão thái thái, đến lúc Thân Vương phủ hỏi nhân sâm kia có chế thuốc hay chưa chúng ta cũng không có biện pháp trả lời”

Lão thái thái suy nghĩ một lúc lâu rốt cuộc lấy hộp ra, lấy mảnh nhỏ nhất đưa cho Ngô thị đau lòng nói “Chỉ lấy một nhánh chế thuốc thôi, nếu không đủ tùy tiện lấy thêm chỗ nào một ít cũng được”

Ngô thị đáp cẩn thận cầm chi nhân sâm này ra ngoài, đi ra về phòng mình đem nhân sâm lặng lẽ cắt, lấy ra hai chi nhân còn chưa có nhánh hoàn toàn cho người cầm đi chế thuốc, không nói gì cả.

68. Chương 68: Sĩ Hành Hồi Kinh

Lý thị tiễn Cao mama trở lại, thấy lão thái thái mặc xiêm y gặp khách ngủ trên giường, cả người đều là mồ hôi lạnh nhất thời bị dọa sợ. Vội sai nha hoàn lấy xiêm y sạch ra mấy người đỡ lão thái thái cởi ra xiêm y gặp khách, Lý thị cầm khăn lông ướt lau mồ hôi trên người nàng mới cho người thay xiêm y sạch sẽ.

Buổi sáng lão thái thái tỉnh lại đã tốt hơn một chút nhưng vì mặc xiêm y gặp khách lẫn qua lẫn lại lập tức nóng lên, Lý thị lo lắng vội gọi Tôn thị và Ngô thị cùng tới, lại quay đầu hỏi nha đầu trong phòng “Ta đi ra tiễn khách, tam phu nhân còn ở trong nhà như thế nào chuyển thân đã không thấy tắm hơi đâu?”

Nha hoàn kia vội trả lời “Tam phu nhân cầm nhân sâm đi ra ngoài nói là đi chế thuốc”

Lý thị nghe hừ lạnh nói “Hôm qua mới vừa lấy rất nhiều, tại sao lại đi chế thuốc nữa” Nha hoàn kia cũng không dám lắm mồm, chỉ thấp đầu xuôi tay đứng, Lý thị hầu hạ lão thái thái thay quần áo một hồi đầu đầy mồ hôi liền ngồi xuống nói “Đầu ta đầy mồ hôi, người lấy nước cho ta rửa mặt” Nha hoàn kia vội đáp đi, một lúc liền đưa chậu nước vào, quỳ trên mặt đất giơ chậu nước rửa mặt.

Thái Tuyết cầm khăn tay che vạt áo cho Lý thị, lại vén tay áo nàng lên mới lui xuống. Lý thị lấy tay vốc nước rửa mặt, Thái Tuyết cầm khăn tới lau. Hôm qua Lý thị ngủ tại gian phòng nhỏ bên trong, Nguyên Thu sai người đem quần áo giường lược tới để buổi sáng Lý thị trang điểm dùng, Thái Tuyết vào trong phòng lấy ra, Lý thị soi gương thoa son phấn.

Ngô thị nghe Lý thị cho người tìm nàng vội chạy tới, Lý thị lúc này đang trang điểm cũng không để ý tới nàng, Ngô thị mắt nhìn lão liêng một hồi liền nắm vòng tay Lý thị để trên bàn, liền cầm lên tay vuốt ve nói “Vòng tay này của đại tẩu khảm viên trân châu sợ là không ít bạc nhỉ?”

Lý thị nghe vậy dừng tay lau mặt một chút lại tiếp tục lau mặt nói “Giang Chiết thịnh sản là trân châu cũng không đáng giá gì”

Ngô thị mở miệng cười “Đại tẩu tài đại khí thô không giống như nhà chúng ta, vòng tay này cũng có một không hai còn nói không đáng gì. Nếu đại tẩu không lạ gì, thôi thì cho ta đi ta suốt ngày đi ra ngoài mà không có đồ mang”

Từ nhỏ Lý thị xuất thân danh môn, gả vào Cố gia theo Cố Lễ đi ra ngoài tiếp xúc nhiều nhà phu nhân quan lại mọi người đều cẩn thận chặt chẽ rất hiểu lễ nghĩa, không có người nào như Ngô thị há mồm liền hỏi người ta muốn cái gì, hưởng gì hôm qua Ngô thị mới vừa cùng mình long trời lở đất, ngôn ngữ độc ác giống như kẻ thù.

Ngô thị thấy Lý thị sững sờ không nói tiếng nào, liền vui vẻ cầm lên mang lên tay mình Thái Tuyết nhìn không nổi bộ mặt kia của Ngô thị đánh bạo đoạt vòng tay trở lại, Ngô thị nhất thời liền lật mặt chỉ vào lỗ mũi Thái Tuyết mắng “Người là cái thá gì, ngay cả vòng tay của phu nhân cũng dám giành, còn biết quy củ hay không?” Nói xong vung tay muốn đánh Thái Tuyết.

Lý thị thấy vậy đổi sắc mặt tiến lên ngăn tay Ngô thị cười lạnh “Nha đầu của ta không hiểu chuyện tự ta sẽ dạy nàng, không phiền đệ muội phí tâm”

Ngô thị thấy Lý thị mặt lạnh liền thu tay cười nói “Đại tẩu là xuất thân từ nhà lớn, sao nha đầu bên cạnh cũng không hiểu quy củ, chính là ta cũng không so đo với nàng, nếu là bằng hữu thân thích cũng như vậy chẳng phải là mất thể diện nhà chúng ta”

Thái Tuyết cười lạnh nói “Ta là nha đầu không quy củ thì cũng được đi, cũng không biết tam phu nhân tùy tiện cầm đồ của người khác là quy củ gì” Ngô thị nghe vậy giương mắt sẽ mắng, Lý thị vội quát lên trước nàng “Thái Tuyết, người nói cái gì? Còn không nhận lỗi với tam phu nhân”

Thái Tuyết đành tiến lên hành lễ với Ngô thị, Ngô thị vừa muốn trưng ra dáng vẻ với Thái Tuyết, Lý thị xem như không thấy quay đầu nói với Thái Tuyết “Còn không nhanh về viện xem tam cô nương đang làm gì?” Thái Tuyết vội đáp hành lễ với Lý thị lui ra ngoài. Ngô thị một bụng lửa giận không kịp phát tiết ra ngoài đã bị Lý thị chặn trở về, đứng ở đó mắng cũng không được nói cũng không xong đành trở mặt nhìn Thái Tuyết vung rèm ra ngoài.

Ngô thị nhìn chằm chằm rèm cửa trong lòng vụng trộm mắng Thái Tuyết xoay đầu lại thấy Lý thị giống như không có chuyện gì xảy ra cầm vòng tay đeo lên cổ tay, Ngô thị há miệng vài lần cũng không dám mở miệng nữa.

Lão thái thái giằng co một trận, ban đêm nóng lên, hôm nay trùng hợp gặp Tôn thị trực đêm, lão thái thái vừa mệt vừa ớn lạnh co Tôn thị một buổi tối không ngừng nghỉ. Đợi trời sáng Cố Lễ ời đại phu, đại phu chuẩn mạch xong nói là toát mồ hôi lại mở phương thuốc khác.

Lão thái thái bệnh trận này liền bệnh hai tháng, Lý thị thấy lão thái thái bệnh cũng không tiện nhắc lại chuyện quân gia. Đảo mắt đến đầu tháng tám, chức quan Cố Lễ được ban xuống được thăng lên làm chức Kinh Triệu phủ doãn, Lý thị được phong làm tam phẩm Cáo Mệnh phu nhân.

Lão thái thái nghe tin vui lên tinh thần không ít, vội sai người bày hai bàn tiệc ăn mừng. Cố Lễ làm mấy ngày tiệc rượu mời quan viên lớn nhỏ trong thành uống rượu, tất cả nữ khách cũng tới rồi rít chúc mừng Lý thị, nhất thời Cố phủ náo nhiệt như trẩy hội. Lão thái thái vốn có ý tưởng mượn bệnh tránh chuyện, nhưng bây giờ Cố Lễ thăng quan, nàng lại muốn thân cận Lý thị nhưng lại không muốn nói đến chuyện quân gia. Cho đến khi Nữu Nữu vô tình nhắc đến mười sáu tháng tám là sinh nhật Nguyên Thu, lão thái thái mượn cơ hội nói cho Nguyên Thu làm sinh nhật náo nhiệt.

Ngô thị lại muốn phục vụ lão thái thái, lại vừa chuẩn bị tết trung thu lại chuẩn bị sinh nhật Nguyên Thu mỗi ngày bận bịu đầu mề trán. Mấy năm trước tết trung thu cũng không có phô trương như vậy, nhưng bây giờ Cố Lễ vừa thăng lên Kinh Triệu phủ doãn, các phủ đến đưa quà trong ngày lễ nổi liền không dứt, Ngô thị không thể không nhờ Lý thị dựa theo đồ các nhà đưa mà trả lễ. Vì các phủ đưa đến cái gì đều là danh tiếng của Cố Lễ cũng đều phải thông qua Lý thị xem xét, Ngô thị nhìn trúng cái gì cũng không dám giấu dành ghi lại danh sách đưa đến kho.

Lão thái thái thấy bạc trong nhà như nước chảy ra ngoài lại không thấy tiền thu vào, người khác đưa đồ tới tuy là đáng tiền nhưng cũng không thể cầm đi ra ngoài hoặc bán vì vậy có chút sợ. Sinh nhật Nguyên Thu

là nàng chính miệng đồng ý, nàng chuẩn bị làm để lấy lòng đại phòng dĩ nhiên không thể tiết kiệm. Nghĩ tới nghĩ lui chỉ có thể bảo Ngô thị chuẩn bị tiết trung thu có thể tiết kiệm liền tiết kiệm.

Hàng năm đến lúc lễ tiết sinh nhật chính là thời điểm Ngô thị mò tiền, năm nay trung thu lại bị lão thái thái hạn định ngân lượng, đừng nói là giấu chính là lấy tiền này chuẩn bị cho tiết trung thu cũng xem là miễn cưỡng. Trong lòng Ngô thị rất không vui nhưng nàng không dám đắc tội với lão thái thái chỉ đành móc tiền riêng ra ngoài miễn cưỡng qua đi tiết trung thu.

Ngày sinh nhật Nguyên Thu, sáng sớm Nguyên Thu mặc chỉnh tề đi đến phòng lớn thỉnh an lão thái thái lại dập đầu với phụ mẫu, bọn nha hoàn trong phủ cũng vội rít tới chúc mừng Nguyên Thu. Vì Nguyên Thu tuổi nhỏ, Lý thị ngăn không cho bọn nha hoàn dập đầu sợ chiết thọ, chỉ bảo hành lễ xong thì thôi.

Tất cả nữ quyến trong kinh thành đều biết thiên kim của Cố đại nhân vừa thăng lên Kinh Triệu phủ doãn tương lai là thế tử phi, vì vậy ngày sinh của Nguyên Thu cũng đưa quà đến chúc. Lão thái thái không ngờ đến nhiều nữ quyến nhà quyền quý như vậy, vội sai Ngô thị xuống bếp xem tiệc chuẩn bị buổi trưa như thế nào.

Thật may Lý thị thường thấy cảnh như vậy cũng không sợ đến loạn, trước mắt đón tất cả phu nhân các phủ vào, nha hoàn bên người nàng tất cả đều có nhãn lực, bưng trà rót nước thỉnh an cũng không ra đường rẽ nào. Qua giờ tỵ, Liêm Thân Vương phủ phái người tới tặng quà cho Nguyên Thu, mọi người vội rít thở dài nói “Tam cô nương Cố phủ thể diện thật lớn”

Thật may là lão thái thái kêu một đoàn hát kịch nhỏ vào phủ, ở chỗ mát mẻ trong vườn dựng sân khấu. Nhiều người đến trong nhà có chút chật hẹp, lão thái thái mời các vị phu nhân đến trong vườn xem kịch.

Lúc này lão thái thái đã quên Mỹ Ngọc, chỉ gọi Nguyên Thu đến ngồi bên mình, lại đưa danh sách kịch cho nàng, Nguyên Thu xưa nay không thích xem kịch nhìn sơ qua chỉ hai vở kịch an tĩnh. Mỹ Ngọc rất thích xem kịch náo nhiệt, nghe Nguyên Thu chỉ có chút không vui liền tới bên cạnh lão thái thái nói “Lão tổ tông, con muốn xem ”

Mọi người nghe đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, lão thái thái cảm thấy có chút bẽ mặt nhỏ giọng quát Mỹ Ngọc một câu cũng không để ý đến nàng nữa. Cũng may Mỹ Ngọc thấy bọn nha hoàn bưng trái cây lên vội trở lại vị trí của mình ăn trái cây.

Mọi người xem kịch lại nghe nha hoàn nói Phụ Quốc công lão thái thái dẫn ba vị phu nhân tới. Cố lão phu nhân nghe nói vội vàng đi nghênh đón trên mặt cười như nở hoa “Lão thái quân gần đây tốt không?” Lão thái quân đề tay Cố lão phu nhân xuống tươi cười “Ta nghe nói tam cô nương nhà ngươi sinh nhật, liền tới đòi uống ly rượu, cũng tới cho náo nhiệt dính theo một chút vui mừng”

Cố lão phu nhân cười đỡ nàng ngồi xuống, mới ngoắc gọi Nguyên Thu tới thỉnh an lão thái quân. Lão thái quân vội sai người đưa quà tặng, Cố lão phu nhân giương mắt ngó nhìn nhưng hộp được lựa gấm đỏ bao chặt chẽ chỉ đành nhìn Nguyên Thu nhận lấy đưa cho nha hoàn.

Cố lão phu nhân cùng ngồi chung một chỗ với lão thái quân, nghe kịch trên sân khấu trò chuyện đôi chút. Lão thái quân cố ý dẫn đến trên người Mỹ Ngọc, tiết lộ ý tứ hôn phối. Lão thái thái vốn là có ý đó, nhưng lão thái quân vẫn không chủ động nói chuyện này cũng không thể đi hỏi. Ai ngờ hôm nay lão thái quân chủ động nói ra, làm gì có lí Cố lão phu nhân không đồng ý. Lão thái quân nhỏ giọng cười nói “Tiểu tôn tử này của ta tuy là thứ xuất nhưng là hình dáng học vấn cực tốt”

Cố lão phu nhân vội tán dương tiểu công tử một phen mới hỏi “Nếu lão thái quân ưng ý Mỹ Ngọc cũng là phúc phận của Mỹ Ngọc. Ta thay cha nàng đáp ứng chuyện này”

Lão thái quân cười nói “Đợi ta về nhà, liền sai người đưa bát tự tới, nếu hợp bát tự thì định thân trước” Cố lão phu nhân vội cười đáp ứng.

Hai lão phu nhân đang nói chuyện, chỉ thấy một nha hoàn vội vã chạy tới, đến trước mặt Nguyên Thu nói “Thưa lão thái thái, thưa tam cô nương, Nam Bình Quận Vương phủ hôm nay vừa đến Kinh Thành liền phái người đưa quà tặng tới cho tam cô nương”

Nguyên Thu nghe vậy kinh ngạc hỏi “Đã vào kinh rồi sao?”

Nha hoàn kia cười nói “Thưa cô nương, nghe người ta nói Thái phi, Quận Vương, Quận Vương phi và Thế tử vừa đến phủ đệ Quận Vương phủ”

Lão thái thái vừa nghe vội vàng nói “Mau mời người đi vào”

Nha hoàn vội đáp chạy ra ngoài, một lúc liền lĩnh mấy mama đi vào, Nguyên Thu cẩn thận nhìn, thấy đều là người bên cạnh lão Vương phi, vội tiến lên vấn an. Mama dẫn đầu kéo tay Nguyên Thu cười nói “Tam cô nương tốt không? Hơn nửa năm không thấy càng ngày càng mập mà. Thái phi vẫn nhớ cô nương, nói hôm nay là sinh nhật cô nương, vừa trở về phủ liền sai lão thân mang quà tặng đến”

Nguyên Thu nghe cười nói “Làm phiền thái phi nhớ, ngày khác Nguyên Thu tới cửa bái tạ”

Mama này cười nói “Thái phi muốn đi luôn miệng nhắc cô nương, còn dẫn theo rất nhiều đồ cho cô nương đây”

Nguyên Thu cảm tạ thái phi, sai người dâng trà cho nàng, lại hỏi mama này thái phi, Quận vương phi mạnh khỏe không, dọc đường đi có thuận lợi hay không. Mama này nhất nhất đáp, lại cố ý vô tình nói mấy câu về Sĩ Hành, Nguyên Thu giả bộ trấn định nghe, nhưng tay cầm li trà có chút run rẩy.

Mấy mama tặng đồ xong liền cáo từ, lão thái thái giữ lại một lúc mới cho người tiễn ra ngoài. Tiệc rượu đãi khách cũng giải tán, Nguyên Thu uống mấy li rượu có chút say vịn Chúc Mộng về phòng ngủ thẳng đến tối mới thức dậy.

Nguyên Thu nghe trên người mình toàn là mùi rượu mới cho người múc nước tắm rửa, lại để cho Thúy Oanh đem chăn giường đệm giường đổi mới hết. Chúc Mộng từ bên ngoài đi vào thấy Nguyên Thu tỉnh tiến lên thưa “Buổi chiều Nam Bình Quận Vương phủ cho người tới tặng đồ cho cô nương, nghe nói cô nương đã đi ngủ nên không quấy rầy chỉ để đồ đó rồi đi”

Nguyên Thu không khỏi ngạc nhiên nói “Buổi sáng không phải đã có người đến tặng đồ rồi hay sao? Sao lại đến nữa?” Chúc Mộng cười nói “Không biết” Nguyên Thu tò mò liền sai Chúc Mộng lấy ra nhìn một chút.

Chúc Mộng, Thúy Oanh ôm hai hộp bưng tới, Nguyên Thu mở ra một cái chỉ thấy bên trong đựng tượng đất, máy xay gió, cổ lau, vải cắt song ngư, toàn là đồ chơi. Nguyên Thu lấy từng cái ra nhìn chỉ thấy làm rất tinh xảo, mới mẻ thú vị. Nhìn qua một lần Nguyên Thu lại mở ra hộp khác, thấy bên trong là các loại trang sức, lại có các loại phấn được lưu hành, còn có hai lon phấn trần châu rất lớn.

Chúc Mộng đứng một bên cười nói “Cô nương luôn nói hồi kinh không tìm được phấn trần châu tốt mà dùng, thật trùng hợp người Quận Vương phủ đưa tới nhiều như vậy cũng không biết ai gửi cái này thật hiểu lòng cô nương chúng ta”

Thúy Oanh nghe vội gật đầu cười nói “Đúng vậy, nhìn xem phấn này lúc ở Hàng Châu cô nương cũng rất hay dùng, đều là lấy từ nước cánh hoa chiết ra. Kinh thành mặc dù cũng có loại phấn này nhưng dù sao kinh thành cũng có chút rét lạnh, nhiều loại hoa ở phía nam không tìm thấy được trong kinh thành, có thể dùng làm phấn càng ít hơn. Ta thấy phấn ở kinh thành mùi thơm, màu sắc cũng không bằng lúc ở Hàng Châu”

Nguyên Thu nghe không khỏi cười nói “Người chỉ được cái bắt bẻ, ta thấy cũng không sai biệt lắm so với người nói”

Thúy Oanh cười nói “Nô tì chỉ khen tặng người đưa lễ có lòng thôi”

Nguyên Thu cười lắc đầu, nhìn xong mỗi một loại mới thấy phía dưới hộp có một lá thư. Nguyên Thu cầm lấy mở ra nhìn phía trên có vài chữ to:

Nguyên Thu, ta đã trở về

—Sĩ Hành—

69. Chương 69: Nợ Bạc

Thái phi vừa trở lại kinh thành, Liêm Thân Vương và Vương phi cùng tới Nam Bình Quận Vương phủ thỉnh an Thái phi. Thái phi cũng có vài năm không gặp Liêm Thân Vương hôm nay thấy tóc hắc rất nhiều hoa râm có chút đau lòng lôi kéo Liêm Thân Vương ngồi bên chân, Liêm Thân Vương thỉnh an xong nói “Giờ mẫu thân hồi kinh, liền về Liêm Thân Vương phủ bảo dưỡng tuổi thọ đi, cũng để cho nhi tử tận hiếu với mẫu thân”

Thái phi nghe hơi chần chờ trong chốc lát, xưa nay Nam Bình Quận Vương phong lưu phóng đãng không gò bó, nếu mình ở bên cạnh hắn còn cố kỵ không quá mức cần rờ, chỉ sợ mình đi Liêm Thân Vương phủ, Nam Bình Quận Vương càng không kiêng kỵ. Liêm Thân Vương thấy trên mặt thái phi có chút do dự, liền đỡ thái phi còn quỳ xuống nói “Mẫu thân ở Giang Nam nhiều năm dưỡng bệnh, nhi tử không thể ở bên cạnh tận hiếu là lỗi lầm lớn. Bây giờ mẫu thân hồi kinh, nếu nhi tử không sáng chiều phụng dưỡng mẫu thân không phải là làm cho người ta thóa mạ là không có hiếu đạo sao? Mẫu thân xem như đau lòng nhi tử mà bàn hồi Thân Vương phủ đi”

Thái phi thở dài đỡ Liêm Thân Vương dậy “Người cũng thật nóng lòng, ta chỉ là đang suy nghĩ khi nào trở về thì tốt. Nếu như vậy, trước tiên ta cho người mang đồ qua trước, đệ đệ người ngày mai lạy bài vị tổ tông đợi lạy xong từ đường hắc đưa ta sang”

Liêm Thân Vương nghe vậy vội dập đầu rồi đứng dậy ngồi xuống, Nam Bình Quận Vương phi đã sớm kêu người bày rượu tịch. Nam Bình Quận Vương sai người mời Liêm Thân Vương ra ngoài hai huynh đệ gặp nhau cười nói chấp tay đi tiễn thỉnh uống rượu. Trong nhà bày một bàn khác, Liêm Thân Vương phi và Quận Vương phi hai người hầu hạ thái phi dùng cơm.

Thái phi kêu hai nàng nói “Trong nhà không có người ngoài, hai người cũng ngồi xuống đi, mẫu tử chúng ta trò chuyện”

Nam Bình Quận Vương phi gấp mấy đĩa thức ăn cho thái phi, lại châm rượu, rồi mới cùng Liêm Thân Vương phi một phải một trái ngồi xuống.

Thái phi thấy trên mặt Nam Bình Quận Vương phi còn mang vẻ mệt mỏi nên đau lòng nói “Đợi ăn cơm xong người cũng không cần để ý Vương gia nhà người chính mình đi nghỉ một lát thân thể người từ nhỏ đến giờ đều không tốt, mỗi ngày lại sinh những cơn giận không đâu kia với hắn, vài năm như vậy đều chịu đựng nhiều như vậy. Ta nói, về sau người không cần quản hắn làm gì, rảnh rỗi đi phật đường tụng kinh niệm phật so với cái gì đều tốt hơn”

Nam Bình Quận Vương phi đành gật đầu nói phải, thái phi lại thở dài nói “Ngày mai ta về Thân Vương phủ ở, nếu người buồn bức thì qua bên kia tìm ta nói chuyện”

Liêm Thân Vương phi nghe vậy cười nói “Suốt ngày ta đều luôn nói sợ buồn bức, đệ muội nếu có thời gian rảnh rỗi mỗi ngày qua bên kia một lát. Huống gì hai phủ cách nhau không xa Thái phi đến bên kia ở đệ muội về sau qua bên đó nhiều một chút, không nên cứ ở nhà buồn bức”

Xưa nay Nam Bình Quận Vương phi cũng không phải là người tranh cường háo thắng thích nổi bật, mặc dù thái phi ở Quận Vương phủ thì mỗi ngày đều sáng chiều phụng dưỡng, mỗi lần phục vụ bà bà đều xin chỉ thị của thái phi. Thái phi đau lòng nhất là con dâu có thể quát Nam Bình Quận Vương, vì vậy Quận Vương phi nghe thấy thái phi về Thân Vương phủ thật không bỏ được. Nhưng chuyện này cũng không đến phiên nàng mỗ miệng nghị luận nên đành thở dài.

Thái phi thấy Quận Vương phi chỉ cúi đầu không nói không khỏi thở dài “Người xưa nay buồn bức chuyện gì đều là miệng như hồ lô, đi theo ta mới tốt hơn một chút mỗi ngày cũng có nói có cười. Vậy khi ta đi chẳng phải là người suốt ngày buồn bức gặt lệ vì đứa không có tiền đồ này rồi”

Liêm Thân Vương phi thấy thái phi và Quận Vương phi đều cầm khăn lau lệ vội nói “Có câu vốn không nên nói, thái phi nghe cũng đừng đánh miệng ta”

Thái phi nói “Hôm nay chỉ có ba mẹ con chúng ta, sợ cái gì? Chỉ cần nói là được, ta không trách người”

Liên Thân Vương phi nói “Nhi tức đành đánh bạo nói vậy, mặc dù Quận Vương gia nhà chúng ta làm việc đúng mực nhưng nữ sắc có hơi quá. Ngày nay hắc cũng không còn trẻ đệ muội cũng nên khuyên nhủ hắc thường xuyên, không nên để thân thể hắc hư hỏng. Nếu hắc không nghe người khuyên mỗi ngày người cũng không cần hờn dỗi với hắc, xem như vì mặt mũi của Sĩ Hành”

Vì bên cạnh có thái phi Quận Vương phi không dám hòa theo câu chuyện của Thân Vương phi đành miễn cưỡng cười nói “Dù trong phủ có cơ thiếp đồng đảo, đại quan tới lui không ngừng cũng may hắc chỉ cười một mình ta nhiều năm như vậy cũng chưa nạp một trắc phi nào. Mặc dù hắc có nhiều điều không tốt chỉ vào điểm tốt này ta cũng nên vừa lòng. Huống gì ta còn có Sĩ Hành”

Thái phi gật đầu nói “Sĩ Hành là một đứa bé ngoan, nói chuyện làm việc đều thấy bóng dáng gia gia hắc, mặc dù tuổi còn nhỏ nhưng vẫn thấy có tính cách”

Liên Thân Vương cười nói “Ta nghe nói đã định cho hắc tam cô nương của Cố đại nhân mới nhậm chức Kinh Triệu phủ doãn. Hai tháng trước Cố lão thái thái bệnh ta liền lấy mấy chi nhân sâm đưa Cao mama đem tới Cố phủ. Cao mama trở về nói với ta vừa đúng lúc thấy tam cô nương hầu hạ tổ mẫu nàng uống thuốc, tận tâm tận lực. Còn nói bộ dáng tính tình cô nương kia cực tốt, thấy túi thơm trên người nàng cũng làm rất tinh xảo chắc là đứa bé khéo tay”

Thái phi gật đầu cười nói “Nữ tử Giang Nam là khéo tay nhất, vừa biết đi sẽ học châm tuyền, thêu hà bao túi thơm đều là dùng công phu. Nha đầu Cố gia vừa có linh khí dĩ nhiên may vá không kém. Nha đầu khai cũng xem như ta nhìn từ nhỏ cho đến lớn, lúc nàng còn bé mặc dù có táo bạo một chút nói chuyện làm việc cũng không kém. Vừa bảy tám tuổi tính tình đã trầm ổn, đối đãi người khác cũng thân thiết, nói chuyện làm việc tiến lùi vừa đúng thật giống như tiểu thư xuất thân từ danh môn”

Liên Thân Vương phi cười nói “Vào được mắt thái phi tất nhiên là tốt rồi nhưng ta chưa được thấy. Trước đó vài ngày ta muốn nàng vào vương phủ chơi ai ngờ tổ mẫu nàng bị bệnh”

Thái phi nghe có chút không vui “Người không biết đúng mực như thế từ lúc nào, nàng đã định thân sao còn chạy loạn khắp nơi được, người mời nàng đi Vương phủ làm khách nếu để người ta nghe không biết nói như thế nào đâu”

Liên Thân Vương phi vội nói “Là con suy tính không chu toàn. Ngày đó nghe Cao mama nói cô nương Cố gia rất tốt trong lòng muốn nhìn một chút cháu dâu tương lai đoan trang xinh đẹp như thế nào lại quên mất quy củ”

Thái phi cười nói “Gấp làm gì, chờ thành thân rồi người còn sợ không thấy được?” Nói xong quay đầu nói với Quận Vương phi “Đợi mùa thu sang năm tam cô nương Cố gia cập kê liền chọn ngày tốt làm hôn sự đi”

Nam Bình Quận Vương phi vội đứng lên đáp, Liên Thân Vương phi ngạc nhiên nói “Sao gấp như thế? Người ta vất vả nuôi được cô nương tốt như thế có khi còn muốn giữ ở nhà hai năm đấy, huống chi Sĩ Hành cũng không lớn”

Thái phi nói “Sĩ Hành cưới thê tử cho người quản hắc cũng không thể chơi bởi giống như phụ thân hắc”

Liên Thân Vương phi cười nói “Vương gia nhà chúng ta nói Quận Vương gia có tài nhưng không có chí vào con đường này thôi”

Thái phi nghe cũng không nói nữa, mẹ chồng nàng dâu ba người ăn cơm lại nói chút chuyện lật vạt, Liên Thân Vương phi thấy thái phi có chút mệt mỏi liền cùng Nam Bình Quận Vương phi hầu hạ nàng ngủ, mới sai người đi mời Liên Thân Vương cùng đi về Thân Vương phủ.

Sĩ Hành và Nguyên Thu mặc dù cùng ở kinh thành nhưng dù sao cũng đã định thân không thể giống như trước tùy ý gặp mặt. Nguyên Thu cũng biết sau định thân tùy ý gặp mặt sẽ xem như chuyện chẳng lành chỉ thỉnh thoảng nhờ Cố Sơn mang chút bánh trái tự tay mình làm đến cho Sĩ Hành. Sĩ Hành nghe nói mỗi ngày Nguyên Thu đều ở trong nhà thêu đồ cưới liền lo lắng ánh mắt nàng sẽ mệt mỏi chạy chung quanh tìm cái gì có thể sáng mắt cho người mang đến cho nàng. Còn đưa cho Cố Sơn mấy thứ châu báu mình âm thầm sưu tầm mang cho Nguyên Thu để cho nàng thêu đồ cưới.

Tôn thị thấy Nguyên Thu sang năm xuất giá, hôn sự của Mỹ Ngọc cũng đã có chỗ nhưng Bảo Châu lại chưa tìm được nhà thích hợp trong lòng âm thầm nóng nảy. Bảo Châu chỉ mới mười ba tuổi, trẻ thêm hai năm

nữa đính hôn cũng không gấp, nhưng Tôn thị lại cứ muốn cùng tam phòng phân cao thấp. Nàng thấy Mỹ Ngọc chỉ hơn Bảo Châu hai tháng đã định thân rồi trong lòng có chút không phục liền khắp nơi tìm nhà thích hợp hỏi thăm.

Ngô thị biết được lòng của Tôn thị, mỗi ngày cố ý khoe khoang trước mặt nàng lại đem danh sách đồ cưới chuẩn bị cho nữ nhi đưa cho Tôn thị xem, chỉ quần áo vật dùng đã viết vài trang giấy, Tôn thị xem thấy trên có viết: áo lông chồn hai cái, áo da gấm thiên mã một cái, áo da dê một cái, tương gấm da dê, áo da chồn trắng một cái...đạo lăng 100 cái, phướng du 100 cái...

Tôn thị cố nén đến khi thấy cuối cùng lại cười lẩn, giơ lên tờ giấy nói với Ngô thị “Ngay cả hoàng đế gả con gái cũng không nhiều thứ la liệt như ngươi, ngươi không nhìn một chút nhà ngươi quan mấy phẩm có của cái gì cũng dám viết lên nhiều như vậy. Nếu những thứ này là đồ cưới của Nguyên Thu cho dù hơi quá thì ta cũng phục. Nếu là Mỹ Ngọc nhà ngươi liền vội mà cất đi chớ có làm mất mặt”

Ngô thị nghe mặt không khỏi đỏ lên, gương cổ mắng “Ta viết là việc của ta ăn nhập gì tới ngươi, nhanh trả danh sách cho ta” Tôn thị làm sao chịu đưa cho nàng cầm danh sách một đường tới phòng lớn đúng lúc Lý thị và lão thái thái đang nói chuyện, thấy Tôn thị vội xông tới cũng bị dọa giật mình, lão thái thái mắng vào mặt Tôn thị “Có giặc đuổi ngươi? Một chút cũng không hiểu quy củ”

Lão thái thái mắng xong Tôn thị, chỉ thấy Ngô thị miệng thì chửi chân thì chạy vào, nhất thời sượng mặt không thể không ở trước mặt của Lý thị mắng Ngô thị vài câu. Ngô thị, Tôn thị hai người tiến lên thỉnh an nhận lỗi, Tôn thị mới nói “Vừa rồi tam đệ muội đưa danh sách đồ cưới của Mỹ Ngọc cho ta xem, ta thấy có vài thứ không phải phẩm cấp của tam lão gia có thể sử dụng, ta nói đệ muội vài câu nàng lại không nghe. Ta sợ nàng phá hư quy củ dẫn tai họa tới cửa liền lấy danh sách đến cho lão thái thái xem”

Lão thái thái có chút nhất gan sợ phiền phức vừa nghe có thể gây chuyện tới cửa vội cầm danh sách xem chỉ thấy bên trong viết nhiều danh mục có vài cái còn chưa nghe thấy qua, liền đưa Lý thị xem “Ngươi nhìn xem có dùng được không?”

Lý thị nhận lấy xem từ trên xuống trong lòng âm thầm giật mình Ngô thị có nhiều của cải. Tôn thị ở một bên hả hê nói “Dạng gì cấp bậc sẽ xứng dạng đồ gì, nếu vượt cấp mất chức là nhỏ ném mạng mới là việc lớn”

Lão thái thái nghe cảm thấy hốt hoảng vội hỏi Lý thị “Nhà lão nhị nói thật không?”

Lý thị vội đứng dậy nói “Thưa lão thái thái, nhị đệ muội nói quả thật không giả. Đồ cưới của tam đệ muội có chút quá, ta dùng chuẩn bị cho Nguyên Thu cũng không dám dùng nhiều đồ như vậy, huống chi Mỹ Ngọc là tái giá lại gả cho con thứ”

Ngô thị thẹn quá thành giận “Tái giá thì thế nào? Con thứ thì lại làm sao? Cho dù là con thứ cũng là con thứ của Hầu phủ. Ta chỉ có một nữ nhi như vậy, nhiều hồi môn cho nàng thì như thế nào? Tội gì các người một người hai người nói”

Tôn thị cười lạnh nói “Không biết đồ cưới này của ngươi là tiền công hay tiền riêng chi?”

Ngô thị nghe vậy cứng lại nhỏ giọng trả lời “Đồ cưới tất nhiên là từ tiền công chi ra”

Tôn thị nói “Nếu tiền công ra, chỉ sợ đem tất cả tiền công ra làm trang cho Mỹ Ngọc nhà ngươi cũng không đủ. Đừng quên còn có hai cô nương Nguyên Thu và Bảo Châu nữa đấy. Bảo Châu nhà chúng ta còn chưa đính hôn trước không cần nói. Nguyên Thu là dòng chính nữ quan viên tam phẩm lại gả chính là thế tử Nam Bình Quận Vương phủ, đồ cưới này có thể nghèo nàn sao? Mà Mỹ Ngọc nhà các người chỉ là tái giá còn dám rêu rao như vậy không sợ người ta cười cho thú vị”

Ngô thị vừa muốn cãi lại, Tôn thị ngắt lời nàng nói “Lão thái thái không phải ta nói, hôm nay tam đệ muội càng ngày càng không đúng mực tiếp tục như vậy nữa có ngày gây họa cho phủ”

Lý thị tiếp lời “Giờ lão gia nhà chúng ta đã được thăng làm Kinh Triệu phủ doãn, làm quan dưới chân thiên tử nói chuyện làm việc cũng phải đúng mực không dám nói lời một câu đi nhằm một bước. Tam đệ muội tính tình bộc trực, lúc trước thì không sao nhưng hôm nay lại thấy nàng càng không có quy củ. Hôm nay quan viên lui tới trong nhà cũng nhiều, nếu đắc tội một hai người chỉ sợ nhà chúng ta không chịu nổi”

Lão thái thái nghe lời này có ý tứ quản gia liền trầm mặt, Lý thị làm như không nhìn thấy tiếp tục nói “Đại lão gia nay đã là quan lớn có nhà riêng, ta và lão gia nhà chúng ta thương nghị phòng lớn chúng ta sẽ chuyển đến chỗ dành cho quan viên này, đại lão gia đi nha môn cũng dễ”

Lão thái thái nghe không nói gì, Ngô thị vừa muốn mở miệng liền nghe nha hoàn tam phòng đi vào nói “Tam lão gia bị người đánh, nói cái gì thiếu một ngàn lượng bạc. Tam lão gia cho người gọi tam phu nhân vội đưa bạc cho người ta”

Ngô thị nghe vậy vội đứng lên nói “Là ai đánh? Thật không ngờ lớn mặt như vậy dám đánh mệnh quan triều đình? Tam lão gia nói thế nào? Làm gì thiếu nhiều bạc như vậy?”

Nha hoàn kia trả lời “Tam lão gia nói chính là thiếu bạc ngày đó đem tam cô nương cho phép Vương gia”

Lý thị phải áo đứng lên quắc mắt quát “Nguyên Thu nhà chúng ta là hứa cho Nam Bình Quận Vương phủ, lại hứa cho Vương gia ở nơi nào? Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?”

Ngô thị nào dám nói, ánh mắt né tránh không dám nhìn Lý thị nói quanh co không biết. Lý thị hừ lạnh nói “Ta nhìn trên mặt một nhà không so đo với người, hôm nay người nói cho rõ ràng, nếu không cũng đừng trách đại tẩu ta không nể mặt”

Lão thái thái một bên nghe cũng hồ đồ cũng hỏi Ngô thị “Rốt cuộc là cầm bạc nhà ai?”

Ngô thị thấy che giấu không được chỉ đành nói “Chính là diệt tiết tôn của Phụ Quốc Công lão thái quân, ngày đó lão thái quân cũng đề cập đến đứa bé kia, lão thái thái còn nói là hứa cho Nguyên Thu”

Lão thái thái nghe mới hiểu được chuyện gì đen mặt mắng “Ngày đó không phải đại tẩu người một nhà trở về không phải đã nói Nguyên Thu cho phép người ta, chuyện này đương nhiên là thôi tại sao người còn đi lấy bạc”

Ngô thị thấp đầu khiếp vía nói “Đã lấy trước. Sau lại ta đưa bạc cho tam lão gia trả lại không biết sao hôm nay lại đòi bạc”

Lão thái thái đành mắng Ngô thị “Còn không nhanh đem đồ không tiến bộ của nhà người tới hỏi một chút”

Lý thị cười lạnh nói “Tam lão gia nếu không nói rõ ràng ta nhất định không theo”

70. Chương 70: Lý Thị Đại Náo Tam Phòng

Ngô thị còn muốn pha trò đem việc này lần đi qua nhưng Lý thị mặt xanh mét mắng nàng “Hôn sự của Nguyên Thu là khải tẩu thánh thượng, các người lên lút lừa lấy tiền hứa hôn của Nguyên Thu là phạm vào tội chém đầu, hôm nay nếu không nói cho rõ ràng ta sẽ bẩm báo thái phi. Ta cũng không cần để ý thể diện cùng lắm thì đến tai thánh thượng thảo một cái công đạo”

Ngô thị nghe tay chân luống cuống, ba bước làm hai đến trước mặt Lý thị kêu gào “Lúc đó quả thật Nguyên Thu chưa định hôn sự, thúc thúc nàng mới nghĩ thay nàng nói”

Lý thị vung tay, Ngô thị không đề phòng té ngã lão đảo, Lý thị ngồi trên ghế cười lạnh “Nguyên Thu trên có tổ mẫu dưới có phụ thân, còn cần nhóm các người quan tâm? Ta lại thấy các người mỡ heo mông tôm muốn cầm cháu bán lấy tiền”

Ngô thị sợ quá nói nhanh “Không dám, không dám, là vì tốt cho Nguyên Thu”

Lý thị mắng “Không dám? Ta thấy có cái gì mà người không dám? Nếu là đứa bé nhà kia tốt sao không gả Mỹ Ngọc nhà người đi?”

Tôn thị ở một bên cười nói “Đại tẩu không biết. Nhà này cũng xem như có chút của cải, nhưng đứa con trai này lại giống như hỗn thế ma vương bắt tài vô học chỉ ăn chơi đàn đúm. Nhà hần tập trung tinh thần muốn cho hần làm một chức quan, mượn danh lão thái quân tìm cửa hôn sự tốt cho con hần trong tương lai nhi tử cũng có chỗ mượn lực. Chỉ tiếc danh tiếng ở kinh thành của con trai hần không ai không biết, những nhà có thể diện đời nào chịu gả con gái vào nhà hần. Cửa nhỏ nhà nghèo cũng muốn vì mấy lượng

bạc buông bỏ nữ nhi nhà hần lại không thích. Lúc trước không biết tam lão gia từ đâu biết được Trương lão gia này thừa dịp các người không ở nhà làm mọi cách bám lấy lão thái thái để gạt đầu đồng ý hôn sự này”

Lý thị nghe không nói lời nào chỉ nhìn lão thái thái. Cổ lão phu nhân thấy giả bộ ngu không được đành cười nói “Ngày đó nghe lão tam nói đứa bé kia cực tốt ta lại không biết như thế này chỉ đáp ứng họ để xem lại cũng không đồng ý chắc chắn” Tôn thị còn muốn nói, lão thái thái đánh nàng một cái tát “Còn không khuyên đại tẩu người đừng nóng giận chỉ biết khuấy chuyện”

Tôn thị đành đứng ngậm miệng, lão thái thái cười làm lành với Lý thị “Hôm nay nhà hần lấy bạc bảo vệ muội người đưa bạc cho hần là được chuyện này coi như xong”

Lý thị nói “Bọn họ sao không đem Mỹ Ngọc gả cho Trương gia, làm gì đánh chủ ý lên Nguyên Thu nhà ta? Nếu bọn họ cần bạc không để ý đến tình cảm toàn gia, ta cũng không cần nề tình” Nói xong cất bước đi ra bên ngoài “Người đâu chuẩn bị xe ta muốn đi đến Liêm Thân Vương phủ tìm thái phi”

Ngô thị thấy lão thái thái cũng không ngăn được Lý thị, đành bước lên trước ôm chặt đùi Lý thị quỳ xuống kêu gào nói “Đại tẩu tốt tha cho chúng ta đi”

Lý thị nói “Tha người? Nếu hôm nay Nguyên Thu chưa cho phép thế tử Quận Vương sợ là bị các người ép buộc cho phép Trương gia rồi” Nói xong nhắc chân đạp Ngô thị cũng không thềm nhìn ra cửa cho người chuẩn bị xe. Lão thái thái chống gậy run rẩy lùi Lý thị vào viện nói “Con dâu ngoan, chuyện nhà chúng ta cần gì đến trước mặt thái phi đừng đánh mặt ta. Trước ta cho người đem súc sinh kia gọi tới hỏi một chút cho hần trả bạc sau lại cho người phát giận được không?”

Lý thị nghe không nói gì, lão thái thái vội quát lên “Mau, gọi tam lão gia nhà người đến” Lại phân phó tiểu nha đầu “Bên ngoài nhiều gió nhanh đi đại phu nhân vào nhà” Nói xong mình đỡ cánh tay Lý thị nói “Người phát tác nửa ngày cũng khát nước, vào nhà uống li trà với ta” Lý thị thuận tay đẩy thuyền để lão thái thái đỡ vào phòng. Ngô thị rửa mặt phụng trà cho Lý thị, Lý thị cũng không thềm nhìn nàng giương tay hắt li trà, nước trà nóng tạt lên tay Ngô thị đổ một mảng lớn, đau đến nàng phải vò đầu bứt tai mà không dám kêu ra tiếng.

Lão thái thái thấy thế liền mắng Ngô thị “Xem người bồn thủ bồn cước có li trà cũng cầm không được, còn không nhanh đi rửa tay xem lão gia nhà người đến hay chưa?” Ngô thị uất ức đáp lại đi ra ngoài, chạm mặt Cổ Liêm nhếch nhếch vào phòng. Ngô thị vừa nghênh đón muốn hỏi hần, Cổ Liêm nhin không được đẩy Ngô thị ra chạy đến trước mặt lão phu nhân khóc “Lão thái thái cứu mạng Trương gia muốn kiện ta tội lừa gạt”

Lão thái thái nghe vậy nện cho hần hai cái khóc ròng nói “Nghịch súc, làm ra những chuyện như vậy liên lụy cả nhà sống không yên ổn”

Ngô thị cũng tới hỏi Cổ Liêm “Ngày đó không phải đưa cho người một lượng bạc? Sao hần lại tới đòi bạc nữa” Cổ Liêm thấy Ngô thị hỏi không chịu nói, lão thái thái cũng gấp mắng Cổ Liêm “Người nghịch tử này còn không nhanh nói rõ cho ta”

Cổ Liêm đành quanh co nói “Hôm đó cầm ngân phiếu từ nhà ra ngoài vốn đi Trương gia trả bạc ai ngờ trên đường gặp bạn, hần nói Thành Nam mới mở sòng bạc Liễu gia kêu ta đi với hần thử tay nghề ta liền đi với hần”

Lão thái thái nghe vậy cảm thấy đầu đầy sao thiếu chút bất tỉnh, thật vất vả đỡ nha đầu đứng vững cảm gậy chỉ Cổ Liêm mắng “Nghịch chướng, có phải người thua sạch cả ngàn lượng bạc rồi hay không?”

Cổ Liêm sợ lão thái thái đánh hần vội tránh xa trả lời “Bắt đầu là thắng, ai ngờ sau lại toàn thua”

Lão thái thái tức giận chỉ vào hần nửa ngày không nói ra lời, nha hoàn bên cạnh vội đầm ngực vỗ lưng, lúc sau lão thái thái mới dứt quãng nói “Người thích cờ bạc phụ thân người hận không thể đánh chết người là ta suốt ngày che chở người không cho hần mắng người. Sau lại cưới thê tử cho người, mua quan chức cho người người mới an phận mấy năm này. Ta nghĩ người đã học ngoan ai ngờ xoay mặt đi là người lại thua một ngàn lượng bạc đi. Mấy thứ kia bạc cũng mua được một cái nhà lớn, người tên bất hiếu phá của này”

Cổ Liêm núp trong góc tường giương cổ nói “Lúc nào rồi còn nói mấy thứ này? Người ta muốn đưa ta đi gặp quan đấy, Mẫu thân trước giúp ta đem chuyện này xử lý rồi đánh mắng ta cũng không muộn”

Lão thái thái đành quay đầu nói với Lý thị “Người nói với đại lão gia bảo hẩn xử lí chuyện này đi”

Lý thị nói “Ta cũng nghe được Trương gia này, nhà hẩn mặc dù ngày nay suy bại nhưng cũng không đến nỗi vì một ngàn lượng bạc này mà muốn chết muốn sống. Huống chi Mỹ Ngọc không phải nói cho phép hầu phủ rồi sao? Họ Trương là thân thích của lão thái quân, tam phòng và tam gia cũng được xem như họ hàng, tội gì đưa tới không còn mặt mũi mà đưa đi gặp quan? Ta đoán là tam lão gia dấu diếm chuyện gì chưa nói”

Lão thái thái nghe liền mắng Cổ Liêm “Người còn không nói rõ ràng, Trương gia rốt cuộc muốn thế nào?”

Cổ Liêm vội nói “Trương gia không chịu lấy tiền chỉ cần làm thông gia với nhà chúng ta không thì kiện ta tội lừa gạt”

Lý thị cười lạnh nói “Hẩn đây là muốn cướp cô dâu với Quận Vương phủ?”

Cổ Liêm vội nói “Hẩn thật không có gan này, chỉ nói muốn kết thân gia với cô gái nhà chúng ta không câu nệ là ai. Ta thấy Bảo Châu chưa có gả cho người số tuổi cũng tương đương với đứa bé nhà Trương gia thật là một nhân duyên tốt”

Tôn thị nghe vậy xanh mặt quát mắng “Thúi lắm, Muốn gả thì gả Mỹ Ngọc nhà các người đi. Nghĩ lấy Bảo Châu nhà ta thay các người chống đỡ món nợ này không có cửa đâu”

Cổ Liêm nghe nhìn Tôn thị chằm chằm nói “Hôm đó hầu phủ muốn đổi bát tự với Mỹ Ngọc, không có đạo lí cho phép Mỹ Ngọc cho nhà khác. Hôm nay toàn gia chỉ có Bảo Châu số tuổi thích hợp mà chưa gả cho ai? Chẳng lẽ để ta bị đi kiện sao?”

Tôn thị cười lạnh nói “Vay người đi kiện đi, ta có chết cũng không gả Bảo Châu cho tiểu tử khốn kiếp Trương gia đó”

Cổ Liêm thấy vậy không để ý đến Tôn thị chỉ ôm chân lão thái thái khóc rờn “Mẫu thân, cứu nhi tử” lão thái thái bị hẩn làm choáng váng không có cách nào đành nói với Tôn thị “Nhà Trương gia cũng có chút căn cơ, Bảo Châu gả qua cũng không coi như bồi nhọ nằng”

Tôn thị tức giận mặt lúc trắng lúc đỏ, quỳ gối trước mặt lão thái thái nói “Nếu mẫu thân muốn cưỡng ép đem Bảo Châu gả cho Trương gia, ta là bất cứ giá nào cái mệnh này cũng không cần cũng cầu xin trong tộc làm chuyện này cho rõ ràng. Nếu là trong tộc mặc kệ ta sẽ đi cáo quan là tam lão gia bán trộm cháu gái lừa gạt tiền tài”

Lão thái thái tức giận một hơi thiếu chút không thông, hận không thể đánh Tôn thị mấy cây gậy. Lý thị thấy Tôn thị xưa nay chỉ biết khích bác li gián cũng không nghĩ nằng vì nữ nhi có thể đánh cược như vậy, không khỏi sinh ra hảo cảm với nằng. Lão thái thái còn muốn mắng Tôn thị, Lý thị thật sự nhìn không được mở miệng nói “Nhị đệ muội nói mặc dù không xuôi tai nhưng cũng có mấy phần đạo lí. Chuyện này vốn là tam phòng gây ra không có việc lại lấy nữ nhi huynh trưởng thay mình đi giấu tội. Theo ta thấy, tam lão gia nên lấy Mỹ Ngọc gả cho Trương gia, bằng không bị đi kiện cũng không có đạo lí gì mà nói”

Lão thái thái đỡ nha hoàn ngồi phịch trên giường liều mạng khóc rờn “Các người đây là muốn náo chết ta sao? Một hai đứa đều không cho ta tỉnh tâm”

Lý thị thấy lão thái thái lại có xu thế ăn vạ la lối om sòm liền làm bộ nói “Nếu trong nhà không có chuyện gì ta phải đi Liêm Thân Vương phủ một lần cũng nói việc này cho thái phi biết còn phải khải tấu thánh thượng nữa”

Lão thái thái nghe không khóc nữa vội vịn nha đầu đến trước mặt Lý thị lúi nằng nói “Không phải vừa rồi rất tốt đẹp hay sao? Sao còn muốn đi đến chỗ thái phi”

Lý thị cười lạnh nói “Tam lão gia lừa gạt tiền tài là sự thật, hẩn không bỏ được gả con gái đi trả nợ, tương lai vỡ lở chuyện Trương gia ra không khỏi lôi kéo Nguyên Thu vào, đến lúc đó để Nam Bình Quận Vương phủ biết chúng ta có vài cái miệng nói cũng không rõ. Không bằng hiện tại ta đi nói trước tương lai thánh thượng trách tội xuống muốn đánh muốn giết cũng không quan hệ gì đến ta”

Cổ Liêm nghe chữ giết không khỏi đổi sắc mặt ngay cả lão thái thái cũng hoảng hồn “Chẳng lẽ sẽ bị chém đầu hay sao?”

Lý thị thở dài nói “Tuy nói lúc ấy tiên hoàng ưng thuận không can thiệp hôn sự của Quận Vương phủ, cho phép tự động hôn phối. Nhưng dù sao Quận Vương phủ cũng là hoàng thân quốc thích, ngày đó định thân đã khai tấu cho hoàng thượng biết, Tông Nhân phủ cũng đã lên hồ sơ. Tam lão gia trong lúc Nguyên Thu định thân đã lên lút thu tiền người khác đây chính là coi rẻ hoàng thất chém đầu cũng không quá đáng”

Cố Liêm thấy Lý thị cho người lấy áo choàng muốn đi ra ngoài vội quỳ xuống khóc rờn nói “Cầu xin đại tâu đừng đi ta đáp ứng hôn sự chỉ nói ngày đó hứa là Mỹ Ngọc hôm nay liền đem Mỹ Ngọc gả cho nhà hần”

Ngô thị nghe vậy ngã nhào trên đất, mặt đầy nước mắt khóc rờn “Trương thiếu gia là đứa không có tiền đồ, tương lai Mỹ Ngọc nhà chúng ta sẽ như thế nào a?”

Tôn thị cười lạnh nói “Ngày đó đệ muội là khen Trương thiếu gia lên đến trên trời, chỉ muốn đem nữ nhi nhà khác gả đi cho người lấy bạc. Hôm nay lại lấy Mỹ Ngọc nhà người không phải là báo ứng hay sao?”

Ngô thị còn muốn náo Cổ Liêm liền mắng nàng “Người đồ hồn đản, không lấy Mỹ Ngọc chẳng lẽ muốn ta chết sao?” Lúc này Ngô thị mới ngừng nghỉ, chỉ yên lặng ngồi dưới đất rơi lệ. Cố Liêm bò qua dập đầu với lão thái thái “Thừa dịp hôm nay trời còn chưa tối, ta đi trước Trương gia đáp lời tránh để hần cáo quan hại tính mạng của nhi tử”

Lão thái thái khóc rờn nói “Bên phủ hầu tước phải trả lời như thế nào?”

Lý thị suy nghĩ một lúc nói “Cũng may chưa đổi bất tự chi bằng ngày mai ta thay lão thái thái đi một lần che giấu chuyện này đi”

Tôn thị đứng nghe một lúc trong lòng có chủ ý cầu xin Lý thị nói “Bảo Châu còn chưa hứa cho ai, chi bằng ngày mai đại tấu thay ta dò hỏi thử xem thế nào”

Lý thị ngạc nhiên nói “Xưa nay không phải ghét bỏ tiểu công tử phủ hầu tước là thứ xuất mà lại tái giá hay sao, sao bây giờ lại muốn gả nữ nhi qua?”

Tôn thị thở dài nói “Dù sao lão gia chúng ta chỉ là tiểu quan Ngũ phẩm. Bảo Châu có thể gả vào phủ hầu tước cũng xem như nàng có phúc khí. Mặc dù là tái giá nhưng trước đó cũng không có sinh con, Nếu tương lai đứa bé kia có chí khí cũng có thể lấy được một chức quan, Bảo Châu cũng xem như hết khổ”

Lý thị gật đầu nói “Nếu vậy ngày mai ta đi hỏi một chút, nếu được mọi người đều vui mừng. Nếu không được phủ hầu tước nếu kiện tam lão gia lừa gạt hôn sự ta cũng mặc kệ”

Lý thị vừa nói xong, Cổ Liêm ngã ra trên đất lão thái thái vội nói “Đại nhi tức, người đừng hù dọa hần nữa”

Lý thị cười lạnh “Ta cũng không hù hần, mặc dù bên ngoài thì xong mọi chuyện, ta trở lại mới từ từ tính sổ với tam phòng”

Trong lòng lão thái thái lúc này cũng có chút giận Cổ Liêm gây chuyện lại lo lắng trong nhà sẽ bị hạch tội nên cũng không nói đỡ cho hần. Lý thị lấy cớ viết thiệp đưa đi Hầu phủ trở về phòng mình, buổi tối đó Cổ Lễ về Lý thị đem đầu đuôi câu chuyện ngọn nguồn nói rõ với Cổ Lễ. Cổ Lễ nghe Cổ Liêm không để ý đến danh tiếng của nữ nhi mình lấy lý do kết thân cầm bạc nhà khác nổi giận, chân trần xô giày trực tiếp đến viện lão thái thái cầu xin lão thái thái thực thi gia pháp với Cổ Liêm.

Lão thái thái một mỗi một ngày lại bị dọa mấy lần cảm thấy cả người mệt mỏi, giờ nàng thấy Cổ Lễ nổi giận, nghĩ khuyên lơn vài câu lại không còn sức. Cổ Lễ chỉ quỳ gối trước mặt lão thái thái cầu xin gia pháp, lão thái thái âm thầm suy nghĩ, những chuyện này trước mắt cần đại phòng giải quyết không tốt chiết mặt mũi hần chỉ đành nói “Đệ đệ người mắc lỗi lớn đáng lý nên chịu phạt. Giờ phụ thân người đã không còn người là huynh trưởng liền thay phụ thân người dạy hần đi”

Cổ Lễ nghe vậy liền dập đầu với lão thái thái, đi từ đường thực thi gia pháp. Cổ Liêm lớn nhỏ gì cũng là quan viên, Cổ Lễ muốn thực thi trượng hình cũng để ý mặt mũi hần vì vậy chỉ phạt hần quỳ từ đường sao chép gia pháp. Cổ Liêm đã bốn mươi mấy tuổi ban ngày bị đánh lại bị Lý thị dọa mấy lần. Buổi tối vừa định ngủ lại bị bắt quỳ từ đường chép gia pháp, mấy trận kinh hoàng làm cho hần cả kinh giày vò sinh ra bệnh đến. Sáng hôm sau Cổ Lễ đi từ đường xem thấy Cổ Liêm bất tỉnh đã lâu.

Lý thị ăn xong điểm tâm ngồi xe đi Phụ Quốc công phủ, lão thái quân thấy Lý thị đích thân đến, hết sức vui mừng nhắc lại ngày trao đổi thiếp canh với Lý thị. Lý thị đành nửa thật nửa giả đem hôn sự của Mỹ

Ngọc và Trương gia nói. Lúc đầu lão thái quân nghe Mỹ Ngọc cho phép nhà khác có chút không vui sau lại nghe là diệt tôn nhà mẹ đẻ sắc mặt mới hòa hoãn. Lý thị thấy lão thái quân có chút giãn ra liền nhân cơ hội nhắc đến Bảo Châu.

Lão thái quân vốn là không thích một nhà Cổ Liêm, ban đầu muốn kết thân cũng là thuận miệng nhắc đến. Cho đến khi nghe tam cô nương Cổ gia hứa cho thể tử Nam Bình Quận Vương mới động ý niệm kết thân, mở miệng nói muốn lấy Mỹ Ngọc làm tôn tức. Lúc trước lão thái quân chỉ gặp Mỹ Ngọc một lần chỉ nhớ nàng dáng dấp mượt mà bộ dáng thật tốt cái khác cũng không nhớ kĩ. Hôm đó sinh nhật Nguyên Thu lại thấy bộ dáng tham ăn của Mỹ Ngọc trong lòng có chút không vui. Nhưng mối hôn sự này nhất định phải kết lão thái quân mới ước hẹn với lão thái thái.

Bây giờ lão thái quân nghe Lý thị nói chỉ thứ hai có một cô nương chưa gả cho người liền mơ hồ nhớ đến thiếu nữ ngồi bên cạnh Nguyên Thu hôm đó vội hỏi Lý thị “Người là nói hôm đó cô nương ngồi bên cạnh Nguyên Thu hôm đó, khuôn mặt hình trứng mắt mi xinh đẹp mặt một thân áo hồng phải không?”

Lý thị cười nói “Lão thái quân thật kĩ tính”

Lão thái quân cười nói “Hôm đó ta thấy tướng mạo nàng tốt nhưng không biết nữ nhi nhà ai, ai ngờ là cô nương nhà người”

Lý thị cười nói “Vậy không biết lão thái quân có đồng ý không?” lão thái quân nghe nói Cổ Nghi cao hơn Cổ Liêm một phẩm cấp, người mặc dù cổ hủ mềm yếu một chút nhưng cũng là chính phái hướng chi Bảo Châu lại tốt hơn Mỹ Ngọc làm gì không đồng ý? Vội đáp lời ưng thuận. Chỉ nói trước coi ngày nào tốt đối thiếp cạnh.

71. Chương 71: Đoạt Lại Quyền Quản Gia

Lý thị và phủ hầu tước quyết định chuyện Bảo Châu xong lên xe ngựa về phủ chạy thẳng đến phòng lớn, vừa vào viện đã nghe tiếng khóc nức nở trong nhà, Lý thị nghĩ có chuyện gì xảy ra, bước chân chậm lại vội vã nha đầu giữ cửa tiểu nha đầu kia lập tức chạy tới hành lễ với Lý thị.

Lý thị nhỏ giọng hỏi tiểu nha đầu “Ai đang khóc trong nhà?”

Nha đầu kia trả lời “Thưa đại phu nhân, là tam phu nhân ở trong phòng”

Lý thị cười lạnh nói “Đang tốt lành nàng khóc tang cái gì? Lúc trước lão thái thái mới bệnh hôm nay thường xuyên không thoải mái, tam phu nhân không hầu hạ cho tốt thì thôi, lại đi phiền lòng lão thái thái”

Tiểu nha đầu nhỏ giọng trả lời “Đại phu nhân không biết, tam lão gia vừa bất tỉnh”

Lý thị cả kinh hỏi “Chuyện lúc nào?”

Tiểu nha đầu trả lời “Đại phu nhân vừa ra khỏi cửa không lâu đại lão gia liền sai người đi mời đại phu nói tam lão gia ngất còn dặn bọn nô tì không cho lão thái thái biết. Bọn nô tì bị dọa đến không dám nói, cũng không dám lộ ý tứ trước mặt lão thái thái, sau lại thấy đại phu hỏi thăm mới biết tam lão gia đã tỉnh. Bọn nô tì nghĩ không sao ai biết tam phu nhân chạy vào quỳ trước mặt lão thái thái khóc, nô tì thấy lão thái thái cũng bị dọa sợ”

Lý thị nghe gật đầu, rón ra rón rén đi đến bên cửa sổ chỉ nghe Ngô thị ở bên trong khóc lóc nói “Dù gì tam lão gia cũng là đệ đệ của đại lão gia. Đại lão gia sao ác độc hành hạ tam lão gia thành như vậy? Lão thái thái không thấy, tam lão gia nằm trên giường hít vào thì ít thở ra thì nhiều, ta thấy không xong rồi”

Lý thị nghe không khỏi lạnh mặt vung rèm vào hỏi Ngô thị “Đại lão gia hành hạ tam lão gia như thế nào? Đánh hèn hay tát tai hấn? Giày vò như thế nào còn thoi thóp một hơi hả?”

Ngô thị sợ hãi né tránh ánh mắt của Lý thị nhỏ giọng khóc “Lão gia chúng ta đã lớn tuổi sao lại bắt hấn quỳ một buổi tối? Từ đường lại lạnh đại lão gia lại sai người canh chừng không cho đem chăn vào làm lão gia chúng ta chịu lạnh một buổi tối, bây giờ còn hôn mê”

Lão thái thái vẫn cứng chiu Cố Liêm, nghe Ngô thị nói đáng thương không khỏi đau lòng, giận trách Lý thị “Lão gia nhà các người lửa giận thật lớn, người cũng không biết khuyên nhủ? Nếu tam lão gia có chuyện gì xảy ra ta biết làm thế nào?”

Lý thị tiến lên cười nói “Lão thái thái đừng nghe đệ muội nói vậy, làm gì nghiêm trọng như vậy? Đại lão gai chỉ bắt hẩn quỳ, đi về trên người có chút lạnh gọi đại phu đến uống hai thang thuốc là tốt rồi tội gì hù dọa lão thái thái”

Ngô thị nghe ngẩng đầu liếc Lý thị “Ta gạt lão thái thái làm gì? Đại tẩu không tin thì cho người đi xem? Giờ còn nằm trên giường đấy”

Lý thị nói “Nếu vậy ta cho người đi xem. Ta muốn nhìn xem tam lão gia mảnh mai như thế nào? Thế nào quỳ một chút thì thở ra nhiều mà hít vào thì ít?”

Ngô thị vừa muốn há mồm, Lý thị ngoắc tiểu nha đầu vừa nói chuyện với mình vào “Người đi vào viện tam lão gia nhìn một chút xem tình hình ra sao nói là lão thái thái cho người đến xem” Nha đầu kia đáp lời vội lui ra.

Lý thị thấy mặt lão thái thái tiêu tụy, liền ngồi xuống trấn an nàng “Lão thái thái không cần lo lắng, chắc tam đệ muội hồ đồ đấy”

Lão thái thái thở dài không nói lời nào, Lý thị cười nói “Mới vừa rồi đi phủ Hầu gia, lão thái quân hỏi thăm lão thái thái có tốt không?”

Lão thái thái nghe vậy mới nhớ đến chuyện Hầu phủ vội hỏi Lý thị “Lão thái quân nói thế nào? Có giận chúng ta không?”

Lý thị vội nói “Lão thái quân nghe có chút mất hứng, ta liền từ từ nói chuyện với nàng. Lão thái quân biết được Mỹ Ngọc và diệt tôn tử của nàng định thân. Chúng ta lại nguyện ý gả Bảo Châu đến nhà nàng lúc này trên mặt mới lộ ra tươi cười. Lôi kéo ta khen Bảo Châu một lúc còn nói xem ngày tốt đối thiếp canh”

Lão thái thái nghe vậy yên lòng trên mặt lộ ra tươi cười “Như vậy mới được, vậy ta cũng yên tâm, lại nói Bảo Châu nhà chúng ta cũng cực tốt đến phủ Hầu gia ta cũng yên lòng”

Lý thị gạt đầu cười nói “Đúng vậy, lần trước lão thái quân thấy Bảo Châu nói nàng đoan trang nhưng không biết là cô nương nhà chúng ta. Hôm nay nghe là nàng thật vui vẻ lôi kéo ta nói một lúc lâu”

Lão thái thái dựa trên đệm ngồi nghĩ đến mình vừa muốn kết thân với Quận Vương phủ vừa kết thân với Hầu phủ lập tức cảm thấy mình cao quý, nàng nhìn Lý thị cũng thuận mắt hơn, giãn lông mày nở nụ cười “Người hiểu lễ nhất, hôn sự ba nha đầu người quan tâm nhiều một chút, đồ cưới chuẩn bị đầy đủ đừng quăng thế diện nhà chúng ta”

Ngô thị vội ngẩng đầu nói “Cần tẩu tử quan tâm làm gì, ta nhất định chuẩn bị đầy đủ hôn sự của ba cô nương”

Lão thái thái bủ môi nói “Mấy năm nay người đi theo ta có chút quen mặt nhưng hôn sự tam cô nương liên quan đến Quận Vương phủ, quy củ rất nhiều. Cả đời người cũng chưa nhìn thấy cao quý như vậy làm sao dám đi chuẩn bị? Cũng không sợ mạnh miệng?”

Ngô thị vừa muốn phản bác, tiểu nha đầu đi xem Cố Liêm đã về, lão thái thái cho tiểu nha đầu đi vào đáp lời, không để ý Ngô thị hỏi nha đầu kia “Tam lão gia đã tỉnh chưa? Đại phu nói thế nào?”

Tiểu nha đầu hành lễ trước mới trả lời “Thưa lão thái thái, nô tì đi qua thì tam lão gia đang nói chuyện với đại lão gia, nô tì hỏi tì tì trong nhà nói là đại phu bảo gặp lạnh, uống hai thang thuốc ra mồ hôi là tốt rồi, không có đại sự gì”

Lý thị thấy tiểu nha đầu kia lạnh mồm lạnh miệng, liền tán dương gạt đầu một cái “Nha đầu này tuy tuổi nhỏ, khó được mồm miệng lạnh lợi. Nếu tam lão gia không có việc gì, lão thái thái cũng yên tâm được rồi”

Lão thái thái nghe Cố Liêm không có việc gì thở phào một cái, liếc mắt mắng Ngô thị “Người đời nói: Tối độc là tâm đàn bà cũng không phải là dành cho người đó sao. Lão gia nhà các người đang khỏe mạnh sao

người lại đi rửa hần? Nếu hần không xong đối với người có gì tốt? Lúc trước nghe người nói ta cho là tam lão gia không qua khỏi sợ hãi như vậy”

Ngô thị đau lòng Cố Liêm ngắt hồi lâu mới tỉnh lại, nàng chỉ nghĩ thêm dầu thêm mỡ cáo trạng đại phòng nhưng không ngờ lão thái thái không thích nghe nhất chính là nói con trai mình không xong. Ngô thị thấy lão thái thái mặt lạnh cũng không dám nói thêm nữa chỉ dập đầu nói muốn về xem Cố Liêm như thế nào. Lúc lâu lão thái thái mới nói “Đứng lên đi, về sau không được nói lời rủi ro như vậy, ta nghe được lần nữa nhất định sẽ đánh người”

Ngô thị uất ức dập đầu từ từ đứng dậy, vì nàng quỳ lâu bắp chân đã chết lạng vừa mới bước một bước đã ngã quỵ xuống. Lý thị hai mắt nhìn Ngô thị rồi cũng không để ý đến nàng chỉ cười nói với lão thái thái “Thiên kim nhà Tư vận Diêm Vận Sử và Hạ lão gia đã cập kê, hôm qua lão gia chúng ta đưa tin cho Hạ lão gia, nghĩ là muốn thương nghị ngày thành thân đấy”

Lão thái thái gật đầu nói “Mấy cái này là chuyện nhỏ, chuyện ba cô nương kết thân là chuyện lớn không được qua loa” Lý thị cười nói “Đúng vậy, đang muốn lão thái thái nhìn chủ ý thu xếp như thế nào mới tốt, Sơn nhi dù sao cũng là trưởng tôn của lão thái thái, Hạ gia là quan gia chuyện hôn sự này cũng không qua loa được”

Lão thái thái thấy Ngô thị vẫn còn đứng chỗ cửa chưa đi vội gọi nàng lại nói “Lúc trước bảo người sắp xếp sổ sách người làm xong chưa?” Ngô thị sưng sốt vội xoay người lại nói “Sau lão thái thái không đề cập lại ta quên mất”

Lão thái thái nói “Trên người tam lão gia không khỏe, người nên ở với hần nhiều một chút, sao còn ý định quản gia. Huống chi liên tiếp hôn sự đến đều là nhà gia giáo quan lại lớn, nếu quý củ ít đi không phải là làm chuyện cười cho người ta? Đại tẩu tử người sẽ xử lý chuyện này, ta thấy vẫn để cho đại tẩu người quản gia đi, làm nghiêm chỉnh hôn sự của Sơn nhi và ba vị cô nương”

Hôm qua Ngô thị đã bị kích thích vì hôn sự của Mỹ Ngọc, hôm nay Cố Liêm không khỏe trong người nàng đã có chút nóng nảy cộng thêm vừa quỳ nửa ngày đã choáng váng, giờ lại nói thẳng để nàng giao ra quyền quản gia. Hai mắt Ngô thị tối sầm, lẳng lẳng ngã trên mặt đất.

Lão thái thái không đề phòng bị dọa giật mình, vội sai người đỡ Ngô thị về phòng mời đại phu xem bệnh. Vì Cố Liêm cũng ở nhà dưỡng bệnh, Lý thị không tốt đến cửa thăm chỉ gọi nha đầu giữ cửa đi xem thế nào. Trong nhà đang loạn thành một đoàn, lão thái thái phủ Hâu gia lại đưa lễ đến, lão thái thái gọi Lý thị chuẩn bị trả lễ.

Lý thị chỉ cười nói “Phòng kho cái gì toàn là tam đệ muội giữ, ta đi đâu chuẩn bị lễ?”

Lão thái thái cứng lại âm thầm mắng Ngô thị bị bệnh không phải lúc, suy nghĩ một lúc lại kiểm tra trong buồng của mình lấy ra mấy kiện đồ vật cho người đưa qua.

Nha đầu Lý thị sai đi qua nhìn Ngô thị trở về nói trên người tam phu nhân suy yếu sợ phải tĩnh dưỡng thêm mới được. Lão thái thái nghiêm mặt nói “Sai nàng đi phục vụ tam lão gia nàng liền lười biếng”

Lý thị cười làm lành “Chắc không phải nàng lười biếng, thật là bị bệnh đi. Vừa rồi ngã xuống như vậy, dọa ta giật mình”

Lão thái thái nói “Trong nhà có nhiều chuyện làm sao có thể đợi nàng? Sai người đi vào viện tam phòng, nói ta nói đem sổ sách và chìa khóa các phòng về đây, muốn chuẩn bị sinh lễ cho Sơn nhi và đồ cưới cho ba vị cô nương”

Nha đầu kia đáp lời đi ra, lão thái thái gọi nàng ngừng lại nói “Người đi có tác dụng gì, gọi tiểu Thúy đi với người” Nói xong gọi nha đầu nhất đẳng dung mạo đẹp để bên cạnh mình nói “Người đi đem mấy thứ đó về đây. Nhà chúng ta không thể so với trước kia, người lui tới đều là người quyền quý, nếu không có người xử lý chuyện nhà không phải là cho người ta chê cười”

Tiểu Thúy cười thi lễ, dẫn theo tiểu nha đầu kai vén rèm đi ra ngoài. Lão thái thái nghĩ tới mấy mối hôn sự, tinh thần lại thấy tốt hơn một chút, gọi Lý thị đến bên cạnh bàn tỉ mỉ hôn sự của Cố Sơn.

Vì lão thái thái và Lý thị đều không biết tiền công còn bao nhiêu cũng không biết có thể lấy ra bao nhiêu bạc làm sinh lễ hai người đành chờ sổ sách đem về.

Lại nói đến Phỉ Thúy đến viện tam phòng, bọn nha đầu trong tam phòng lo trong lo ngoài sắc thuốc ngao thang thấy Phỉ Thúy dừng tay lại chào hỏi. Phỉ Thúy xem tam lão gia và tam phu nhân trước thấy hai người nằm trên giường ngủ liền nhỏ giọng hỏi Tử Trúc nha đầu Ngô thị “Lão thái thái bảo ta tới lấy chìa khóa và sổ sách người có biết để đâu không?”

Tử Trúc thấy Phỉ Thúy hỏi như thế liếc mắt vội khoát tay nói “Việc này ta không biết”

Phỉ Thúy cười lạnh nói “Thường ngày người đi theo phu nhân nhà người xử lý chuyện nhà, bình thường phu nhân rất lười biếng chuyện gì đều là người đi làm, người cho là ta không biết? Hôm nay lão thái thái gọi ta nói, nếu người không cho biết lấy chìa khóa và sổ sách đâu đi ta phải trở về nói lại với lão thái thái xem lão thái thái có đánh đuổi người ra phủ không?”

Tử Trúc biết lão thái thái tin nhất chính là Phỉ Thúy, vội níu nàng nói “Tỉ tỉ tốt, tha ta đi. Nếu hôm nay ta lấy chìa khóa và sổ sách ra, mai phu nhân tỉnh dậy không phải là đánh chết ta”

Phỉ Thúy thở dài nói “Người cũng thật hồ đồ, trong phủ dù sao có lão thái thái và một nhà đại lão gia ở đây, tam phòng có lí do gì làm chủ cái chìa khóa và sổ sách không giao. Ngay cả phu nhân các người tỉnh lão thái thái lên tiếng nàng cũng không phải là ngoan ngoãn giao sổ sách ra sao. Hôm nay người không giao ra sổ sách chính là đánh mặt lão thái thái, không cần đợi ngày mai phu nhân người tỉnh lại bây giờ lão thái thái cũng có thể đánh chết người”

Tử Trúc suy nghĩ chốc lát cuối cùng Phỉ Thúy cũng đứng chỉ đành nhắm mắt tay run run lấy chìa khóa trên người Ngô thị mở kho lấy cái rương ôm một chồng sổ sách ra ngoài, lại lấy trong hộp ra mấy xâu chìa khóa giao cho Phỉ Thúy. Phỉ Thúy tự mình kiểm tra sổ sách mới sai tiểu nha đầu ôm sách đem về phòng lớn.

Tử Trúc thấy Phỉ Thúy chuẩn bị đi liền tục níu nàng lại nói “Nếu tam phu nhân đánh ta, mong tỉ tỉ cầu xin giúp ta”

Phỉ Thúy cầm tay nàng trấn an nói “Người yên tâm, tam phu nhân không dám đánh người. Ta là theo lời lão phu nhân đến nàng nếu đánh người không phải là đánh lão thái thái”

Tử Trúc khóc ròng nói “Tỉ tỉ làm sao biết thủ đoạn của phu nhân chúng ta? Nàng chắc chắn đánh chết ta”

Phỉ Thúy nói nhỏ “Yên tâm, nếu người thấy sắc mặt nàng không đúng thì đi phòng lớn tìm ta, ta thuyết phục lão phu nhân giúp người”

Tử Trúc nghe vậy đành thả tay, trở mắt nhìn Phỉ Thúy cầm chìa khóa dẫn theo nha đầu rời đi.

Lão thái thái thấy Phỉ Thúy cầm chìa khóa và sổ sách về vẻ mặt tươi cười nói với Lý thị “Nha đầu này là ổn thỏa nhất, chuyện ta sai nàng làm từ trước tới nay là hoàn thành rất tốt”

Lý thị cười phụ họa, lão thái thái cầm sổ sách hơi lật lật rồi đưa cho Lý thị “Hôm nay nhà này giao cho người, người về xem sổ sách một chút, chuyện trong nhà làm theo như lệ cũ, chuyện bên ngoài người đối chiếu với lệ cũ thêm bớt một chút không ngại gì” Lý thị vội nhất nhất đáp, lão thái thái suy nghĩ một lần sai người gọi các quản sự tới đem chuyện Lý thị quản gia nói trước mặt mọi người, lại để mỗi người hành lễ từng cái một với Lý thị, Lý thị lần lượt hỏi bọn họ đến khi có ý định trong lòng mới đuổi bọn họ ra.

Lão thái thái bị âm ỉ nửa ngày cảm thấy có chút khốn đốn mệt mỏi, Lý thị thấy thế vội lấy có lui ra ngoài. Thái Tuyết thấy không có người ngoài nhỏ giọng hỏi Lý thị “Chưa từng thấy qua nhà nào nhận lấy sổ sách bằng cách này”

Lý thị thở dài nói “Lão thái thái chịu để tam phòng giao ra sổ sách là không dễ, nếu tam phòng tỉnh lại lại có một cuộc đại chiến. Lão thái thái là người không có chủ kiến, một hồi nghe cái này một hồi nghe cái kia, ta phải nhân lúc này lấy sổ sách, nắm chặt quyền quản gia truy tra xem tam phòng rốt cuộc mở ám lấy đi bao nhiêu bạc”

72. Chương 72: Vạch Mặt

Sáng hôm sau Ngô thị tỉnh lại nhớ tới hôm qua lão thái thái nói lòng phập phồng không yên. Nàng đang muốn nằm dưỡng bệnh lại sợ lão thái thái viện cớ nàng không có cách quản gia thu đi quyền của nàng, sợ lên phòng thỉnh an lão thái thái lại nói đến chủ đề cũ, nghĩ tới nghĩ lui không biết làm thế nào cho tốt.

Tử Trúc thấy Ngô thị ở trên giường lăn qua lộn lại, biết là trong lòng Ngô thị có phiền não cũng không dám lên tiếng quấy nhiễu nàng, lặng lẽ khoát tay cho tiểu nha đầu phục vụ mình thì nghĩ lui ra ngoài. Đúng lúc Ngô thị xoay người lại thấy Tử Trúc vén rèm muốn đi ra ngoài, một cổ lửa giận vọt lên, không cần biết trắng đen thế nào cầm gối đầu ném nàng “Tiện nhân, cũng học mấy người đó nâng cao đập thấp, thấy ta bệnh như vậy cũng không chăm sóc, ngươi còn lén lút muốn đi đâu?” Vừa nói vừa ngồi dậy muốn đi đánh nàng.

Tử Trúc thấy vậy vội quỳ xuống trước mặt Ngô thị khóc ròng nói “Nô tì thấy phu nhân ngủ muốn đi xem phòng bếp sắc xong thuốc chưa? Tam lão gia cũng đang nằm phòng bên cạnh nô tì sợ mấy nha đầu kia phục vụ không chu đáo cũng muốn đi xem một chút”

Ngô thị thở hổn hển vịn nha đầu ngồi xuống, lại hổn hển tức giận mắng nàng “Thấy ta bị bệnh liền muốn làm hồ li dụ dỗ tam lão gia đúng không? Ta còn chưa chết các ngươi một hai người lần lượt muốn leo lên đầu ta ngồi, con mẹ nó đi làm xuân thu đại mệnh của người đi”

Tử Trúc nghe trong lời nói của Ngô thị là chửi mình, bên ngoài lộ ra bất mãn đối với đại phòng cũng không dám nói chiều cúi đầu quỳ ở đó. Ngô thị mắng xong đã thấy quần áo trên người bị mồ hôi làm ướt nhẹp, lạnh băng dính vào người không được tự nhiên liền mắng Tử Trúc “Còn quỳ đây làm cái gì? Còn không cho người nấu nước cho ta tắm?”

Tử Trúc nghe vội vàng rời đi, thấy tiểu nha đầu nấu một thùng nước sôi, Ngô thị náo loạn một cuộc cảm thấy không còn hơi sức liền nằm trên giường híp mắt. Tử Trúc dẫn theo nha đầu đi vào sau bình phong rót nước vào thùng tắm liền nhỏ giọng nói với Ngô thị “Phu nhân, nước đã xong”

Một lúc lâu Ngô thị mới mở mắt, vịn Tử Trúc đi qua, cởi xiêm áo ngồi vào trong thùng. Nha đầu phục vụ bên cạnh Ngô thị thấy Ngô thị mắt không huyết sắc, miệng cũng đã khô nứt, liền nhớ đến Ngô thị hôm qua cơm tối cũng chưa ăn sáng nay cũng chưa đưa cơm nước vào. Giờ cảm thấy Ngô thị tắm rửa sẽ không ổn đang muốn khuyên nhủ lại sợ bộ dạng dạn xoa của Ngô thị nghĩ tới nghĩ lui cũng không dám nói, trợn trừng mắt nhìn Tử Trúc dìu Ngô thị vào thùng.

Ngô thị vừa vào nước cảm thấy nước nóng rửa sạch mồ hôi trên người mình, thoải mái nói không ra lời, nằm trườn lên cạnh thùng sai Tử Trúc đấm lưng ỳnh. Miệng liếng thoảng không ngừng, mắng cái này rồi mắng cái kia, một lúc nói lão thái thái lúc trước đối với mình tốt như thế nào thấy người phú quý liền nghiêng về một bên bụng tha mình, lòng người thật khó dò. Một lúc lại nói Tôn thị có lòng ác ý, một bộ dạng âm nhu chuyện tốt cũng bị nàng nói thành chuyện xấu, một lúc lại mắng Lý thị nhìn thì như tượng Phật không đưng thì không biết hàng ở sau lưng hạ ngoan thủ. Ngô thị mắng một hồi lại nảy sinh ác độc nguyên rửa “Có bản lãnh thì các ngươi cả đời giàu có phú quý, đừng để các ngươi rơi vào tay ta để xem ta thu thập các ngươi như thế nào” Tử Trúc nghe không dám nói tiếp lòng buồn bực chà xát cho nàng, dần dần Ngô thị không nói nữa. Tử Trúc giúp nàng chà lưng xong cũng không thấy nàng phản ứng gì, tay cũng không dám ngừng chờ Ngô thị lên tiếng. Cho đến khi tiểu nha đầu kia trong lòng không yên ổn thấy Ngô thị tắm rửa lâu mà không ra ngoài có chút bối rối đánh bạo hỏi Tử Trúc “Tắm gần nửa canh giờ rồi, nước đã lạnh đi?”

Tử Trúc nghe vội dùng tay thử nước phát hiện nước đã lạnh từ sớm, nha đầu kia thấy Tử Trúc hốt hoảng liền biết không tốt vội đi đỡ Ngô thị, quả nhiên thấy Ngô thị đã hôn mê từ lúc nào. Tử Trúc thấy thế vội gọi người đỡ Ngô thị, bên này đang loạn bên kia có người đến báo tam lão gia tỉnh cho người qua đấy. Tử Trúc nghe không kịp đỡ Ngô thị vội lau tay đi qua phòng cách vách. Nha đầu bên cạnh Ngô thị ba chân bốn cẳng đỡ Ngô thị ra ngoài lau sạch thân thể nàng rồi mặc quần áo vào. Có nha đầu to gan đi sờ trán Ngô thị cảm thấy nóng kinh người vội hốt hoảng kêu người đi mời đại phu.

Ngô thị đang bệnh mà đang tắm lại cảm lạnh phát sốt lúc này hoàn toàn nằm trên giường không nhúc nhích được. Lão thái thái vì bị Ngô thị nói dối tam lão gia không qua được mà bị hù dọa, trong lòng có chút ngại miệng nàng không tốt gặp người liền nói “Nam nhân của nàng rất tốt, nàng trái một câu không xong phải

một câu không được cũng không biết tồn tâm tư gì có thể thấy được không phải là người tốt” Mấy nha đầu kia có người nào là không cơ trí thấy Ngô thị thất sủng lại mất quyền quản gia mọi người liền cố ý giày xéo nàng ngay cả phòng bếp đưa cơm đều là đưa rau dưa. Ngô thị xưa nay luôn vênh váo làm sao chịu được cái này nàng lại không biết được nguyên nhân chỉ mỗi ngày hận nguyên rửa mắng không ngừng, còn nói đợi mình khỏi bệnh xem sẽ đánh họ ra ngoài thế nào còn thỉnh thoảng gọi quản gia tới đuổi họ đi. Người trước kia cùng Ngô thị sớm đã còn không đến phân nửa còn lại mấy cái người nào chịu để ý nàng chỉ nói có việc bận đợi khi nào rảnh rồi sẽ trở lại.

Tử Trúc vì làm thông phòng cho tam lão gia là muốn ở chỗ này qua cả đời lo lắng mình giao sổ sách ra bị Ngô thị biết không thể thiếu bị đánh mắng vài ngày, vì vậy dạn dỏ mọi người trong phòng giấu nhem đi. Do tam lão gia cũng bệnh, bọn nha đầu cũng tận tâm lấy lòng trước mặt tam lão gia, bên Ngô thị liền sơ sót rất nhiều.

Ngô thị mỗi lần tìm người cũng phải kêu nửa ngày mới có người lẻ mề tới, trong lòng hận đến cực hạn chỉ coi như là mấy nha đầu đó thừa dịp mình bệnh bò lên giường tam lão gia. Ngô thị cả ngày lẫn đêm xả cơn tức với bọn nha đầu, chế thức ăn không ngon, một hồi muốn đánh cái này một hồi muốn mắng cái kia, cả ngày không ngừng nghỉ, nuôi hơn mười ngày bệnh thì không khá mà ngược lại thêm một hai triệu chứng bệnh càng phát ra không tốt.

Lại nói từ lúc Lý thị trở về phủ, liền cho người đi các nơi trong phủ thám thính, hơn nửa năm đã đem mọi chuyện lớn nhỏ trong phủ sờ thấu, ngay cả người nào ác ý người nào tay chân không sạch sẽ, người nào trộm tiền uống rượu, người nào tụ tập đánh bạc cũng biết rất rõ ràng. Xưa nay Lý thị ghét nhất là những chuyện như vậy, cộng thêm những người này đều là thân tín của Ngô thị liền đem mấy loại người này thay đi, ai trung hậu đàng hoàng liền giữ lại cũng có người cơ trí nội tình sạch sẽ cũng bày tỏ trung thành, Lý thị hù dọa một phen cũng giữ lại. Mấy người không muốn giữ lại kia thiết kế bắt tại trận chèn ép lỗi, lục soát tang vật không phục tùng chống đối vài câu bị Lý thị hạ lệnh trời mấy người không an phận đánh thì đánh phạt thì phạt nên đuổi đi thì đuổi đi, nhất thời trong phủ thay người hơn phân nửa. Lý thị dùng quyền uy càng lúc càng có nhiều phương pháp, làm việc quả quyết nhanh nhẹn, bọn nha hoàn rất nhanh thuận phục Lý thị.

Lý thị bận chuyện chưởng quản phủ, Nguyên Thu làm nữ công nhân hạ xong liền giúp Lý thị xem sổ sách. Ngô thị cố tình làm bày quen lại có lão thái thái cứng chiu, đại phòng lại ra ngoài hơn mười năm vẫn không có ai kiểm soát vì vậy Ngô thị không để ý đến chuyện trương mục cũng không tốn công nguy tạo. Sau này mặc dù phòng lớn hồi kinh, Ngô thị dò ý định của lão thái thái cho là Lý thị bị thất sủng mà lão thái thái nói ra một câu quản gia sau đó lại nghỉ ngơi. Ngô thị nhìn xem là vị trí của mình hết sức ổn định càng thêm quên việc tu bổ sổ sách. Nguyên Thu nhìn sơ qua một vòng đã thấy hơn phân nửa chỗ sơ hở và thiếu hụt còn có một số lượng lớn ngân lượng tổn hao không minh bạch, Nguyên Thu ghi tất cả ra giấy.

Lý thị thu lại tất cả những người mình đem từ Hàng Châu nằm vùng ở trong phủ về phân đến các vị trí, Nguyên Thu tra được những chỗ sơ hở trong sổ sách cho người đi điều tra còn sai Cố Hải âm thầm điều tra thôn trang bên ngoài của Cố Liên ở đâu, mau bao nhiêu ngân lượng.

Qua 2, 3 tháng sau rốt cuộc Ngô thị có thể xuống giường thì mới biết Lý thị đã nắm đại quyền cũng đuổi toàn bộ thân tín của mình ra khỏi Cố phủ không khỏi giận dữ, đánh Tử Trúc xong lại chạy tới đại phòng cãi nhau với Lý thị. Nói Lý thị lắt át mình còn nói thuốc men của mình uống không đủ ngay cả cơm đều là ăn thứ còn sót lại.

Lý thị nghe vậy kinh ngạc nói “Cơm canh hằng ngày của người đều là do lão thái thái thông qua mới đưa đến cho người lời này của người không phải là bêu xấu ta sao?” lão thái thái gật đầu nói “Người thức ăn hằng ngày đâu có kém, ngay cả thức ăn của đại tẩu người còn không bằng người, chỉ nói người là bệnh nhân không thể thua thiệt người” Ngô thị chống nạnh cười lạnh nói “Nàng nhất định là có ác ý trong lòng, cho lão thái thái nhìn là tốt, ra ngoài đổi thành cơm thừa”

Lý thị nghe không nói gì nữa, Ngô thị cho là Lý thị sợ, tính tình càng phát ra, lập tức liền la lối om sòm lẫn lộn. Lý thị chỉ chờ Ngô thị gây không ra dạng gì mới mở miệng “Ta vốn là nghĩ người quản phủ nhiều năm cũng cho người vài phần thể diện vì vậy thay người che đậy nhiều chuyện. Hôm nay người đã nói ta không ra gì như thế ta cũng không thể không tính trưởng với người”

Ngô thị cứng cổ mắng “Người thì có trướng gì mà tính với ta? Ta không sợ, có thì lấy ra xem”

Lý thị liền cho người đi lấy sổ sách, chỉ chỗ bị thiếu hụt cho lão thái thái xem, lại đưa gia sản tự Ngô thị và Cố Liêm đặt mua gia sản cho lão thái thái nhìn. Ngô thị lúc đầu cãi cổ sau lại thấy Lý thị đọc mấy cái liền diết hơn phân nửa khí thế của Ngô thị.

Lão thái thái lúc đầu cho là mình lén lút mua gia sản cho tiểu nhi tử bị phát hiện, trên mặt có chút lúng túng, đợi Lý thị đọc tỉ mỉ từng cái ra, vẻ mặt không khỏi thay đổi. Lý thị đọc xong giờ giấy trong tay lên hỏi Ngô thị “Chưa ở riêng người lại cầm tiền công mua tài sản riêng còn nói gì?”

Ngô thị lúc đầu ỷ vào lão thái thái đau lòng Cố Liêm cứng rắn cãi lại cho đến khi lão phu nhân mắng “Suốt ngày gạt ta nói việc này không có tiền, chuyện kia không có bạc, cũng không biết đã gạt đi bao nhiêu bạc của ta. Ta chỉ cho là tiền công không còn sợ đối sẽ khó xem mặt mũi, mấy năm này đều cho người cầm mấy ngàn lượng bạc ra ngoài ai ngờ bị người cầm trong tay” Nói xong cầm gậy đánh Ngô thị.

Ngô thị vừa né vừa cãi lại nói “Là ngài nói gia nghiệp này tương lai đều là của tam phòng chúng ta, ta lấy trước thì có làm sao?”

Lão thái thái vì dụ dỗ Cố Liêm mới nói ra những lời như vậy, nhưng hôm nay Cố Liêm càng không có tiền đồ, Mỹ Ngọc lại không leo lên được nhà quyền quý, vốn là trong lòng đã phai nhạt. Mà Cố Lễ không chỉ có chức quan tam phẩm, Nguyên Thu tương lai là Thế tử phi, tâm lão thái thái sớm đã đặt ở đại phòng. Ngô thị lại ngay trước mặt Lý thị nói lời nói mình đã trôi qua lão thái thái thẹn quá hóa giận, đem điểm cuối cùng thiên vị tam phòng cũng đánh mất, trên mặt vừa trắng vừa đỏ mắng “Người đồ không nghe lời, thứ bất hiếu, lại còn nói như vậy bố trí ta còn không vả miệng cho ta”

Mắt Ngô thị đỏ ngầu kêu lên “Lúc đại phòng ở Hàng Châu, bên cạnh người chỉ có ta hầu hạ ngày ngày nói dụ dỗ ta, lại len lén giúp chúng ta đặt mua tư sản thì nói như thế nào? Hôm nay đại phòng về người thấy bọn họ có tiền có quyền liền đi bỏ đỡ, qua sông rút cầu thì không nói còn tội gì kết bang kết hội đi đập lên đầu ta. Thua thiệt ngài còn là thân cô của ta cũng không biết thân sơ trong đó”

Lão thái thái nghe tức giận khí huyết dâng lên thân thể run run “Đây là thái độ người nói chuyện với bà bà? Còn không quỳ xuống cho ta, đồ trời đánh, thật là ta thương không công người nhiều năm như vậy, để xem ta có đánh người ra cửa hay không”

Ngô thị nghe muốn đánh nàng ra cửa tức giận nhảy dựng lên chỉ lão thái thái mắng “Người cho là người thật thương ta, cũng chỉ sợ ta quản gia không cho người ăn mặc nên dụ dỗ ta thôi. Hôm nay quay đầu giúp người khác đập ta, còn tốt nhắc đến lúc trước, ban đầu người đồng ý với tam phòng ta cái gì? Hôm nay lật lọng phản lời người không sợ tổn hao phúc đức?”

Lão thái thái tức giận dựa vào nha hoàn toàn thân phát run, Lý thị thấy hai người nói tất cả những lời không nên nói mới mở miệng khuyên Ngô thị “Đều là người một nhà cần gì nói như vậy. Người lấy bạc ra bù chỗ thiếu là được rồi ta che giấu thay người, không đưa các người đến tộc chịu phạt”

Ngô thị quay đầu mắng Lý thị “Người đừng giả bộ tấu tử tốt của ta, người nói tam phòng chúng ta có tư sản chẳng lẽ đại phòng các người không có tư sản sao? Ta cũng không tin các người ở bên ngoài làm quan nhiều năm như vậy chỉ giao mấy lượng bạc kia về nhà là hết. Chắc hẳn đã giấu đi một phần lớn”

Lý thị giận quá hóa cười “Nếu là như vậy người đi tra đi, ta cũng không sợ”

Ngô thị cười lạnh nói “Ngài là mẹ ruột của thế tử phi tương lai ai dám to gan tra người, chính là tra được cũng chỉ cần người nói một câu là đồ cười của người người khác làm gì được người? Người nào không biết Lý gia là quan lại thế gia, ai dám khi dễ người? Không giống chúng ta Ngô gia là nông thôn tiểu môn tiểu hộ, thật vất vả bay lên được cảnh cao cũng không mang theo người trong nhà chỉ lo nịnh nọt người khác”

Lão thái thái thấy Ngô thị tha một vòng lại mắng mình, lập tức một búng máu phun ra ngoài, Lý thị thấy thể nhanh chóng lau cho lão thái thái, tay không ngừng vuốt ngực lão thái thái, quay đầu phân phó người đi tìm đại phu. Ngô thị thấy lão thái thái bị mình làm cho giận khắc máu mới có chút sợ chỉ cứng rắn nói “Chỉ không cần bảo chúng ta bù chỗ thiếu hụt, làm gì đều được” Lý thị thấy Ngô thị trong lời nói có khiếp đảm cũng không để ý đến nàng nữa.

Lão thái thái vuốt ngực nửa ngày mới ổn lại, lôi tay Lý thị nói “Cho mời tộc trưởng đến đây” Lý thị đồng ý. Ngô thị vẫn cứng rắn nói “Mời tộc trưởng ta cũng không đem tiền ra” Lý thị lười cùng nàng nói chuyện liền cho người đuổi nàng ra ngoài. Ngô thị đứng trong sân mắng nửa ngày thấy quả thật có người ngồi xe đi mời tộc trưởng lúc này mới tỉnh lại, vội vàng chạy về viện lấy tất cả đồ bao bọc lại, cắt tất cả khế ước bán nhà lấy ruộng nhỏ khóa kĩ bên trong.

73. Chương 73: Ra Tộc

Ngô thị đang chống hông nhét hộp dưới giường thành linh phía sau có người mở miệng nói “Người đang giấu cái gì?” Ngô thị không phòng bị làm giật mình, vội vàng đem đệm chặn phủ lên lưng tung xoay người phát hiện người đứng sau mình là Cố Liêm. Ngô thị thở phào nhẹ nhõm ngồi bệt trên giường miệng hận hận mắng “Người vào cũng không nói một tiếng, hồn phách của ta cũng bị người dọa bay sạch”

Cố Liêm liếc xéo nàng, nhìn phía sau nàng “Người giấu cái gì? Sao lại sợ thành như vậy? Là đang giấu tiền phải không” Nói xong muốn đi vén giường lên, Ngô thị vội ngăn hắt lại nói “Trước người đừng vội trông mấy thứ kia, đang có chuyện gấp nói với người: Ta bệnh vài ngày, Tử Trúc tiện nhân này cầm sổ sách giao cho lão thái thái rồi. Lão thái thái cho đại tẩu quản gia. Đại tẩu tra xét sổ sách ra tiền mấy năm nay chúng ta giấu được đòi chúng ta lấy tiền bù vào tiền công, hai tòa nhà chúng ta âm thầm mua cũng bị tra ra nói sẽ tịch thu đấy”

Cố Liêm vừa nghe cũng quên chuyện nàng giấu đồ vội hỏi “Lão thái thái nói thế nào?”

Ngô thị chửi thề một tiếng “Chúng ta hiếu kính lão thái thái nhiều năm như vậy đảo mắt nàng liền ném chúng ta ra sau ốt còn la hét chúng ta mờ ám bạc của nàng. Cũng không biết đại tẩu cho lão thái thái uống cái gì để cho lão thái thái thiên vị nàng như vậy”

Cố Liêm vẫn không tin, cười nói “Nếu là người khác cũng thôi, lão thái thái nhất định sẽ không nói như vậy. Ta là lão thái thái nuôi lớn, trong ba huynh đệ nàng chỉ thương yêu ta, lúc trước còn lấy tiền riêng mua nhà cho ta, hôm nay sao trách chúng ta cầm tiền công đâu? Chỉ e là đưa cả gia sản cho ta nàng đều nguyện ý”

Ngô thị cười lạnh nói “Người còn tưởng rằng người là miếng mồi ngon sao, trái tim lão thái thái giờ đều áp cả vào đại phòng làm gì còn nhớ rõ người. Không cần nói nhiều, chỉ nhìn xem nàng cho ai quản gia là nàng thương ai”

Cố Liêm suy nghĩ một lúc mới nói “Lão thái thái thương ta mấy chục năm làm sao đảo mắt đã quên ta? Nếu nói nàng thiên vị đại phòng, lúc đại phòng vừa trở về cũng không thấy lão thái thái thương đại tẩu bao nhiêu còn không phải một lòng hướng về người. Giờ như thế nào trở mặt?”

Ngô thị trả lời “Còn không phải là người không biết tranh khí, mình chỉ là một tiểu quan thì cũng thôi đi cuối cùng bài bạc đem nữ nhi lôi đi vào. Người cũng không phải là không biết lão thái thái, muốn thế lực, ngày nay thấy tam phòng chúng ta muốn quyền không quyền muốn tiền không tiền, nuôi được một nữ nhi còn không leo lên được nhà quyền quý. Ta tranh cường hão thắng nửa đời người hôm nay ngay cả chi thứ hai cũng ở trước mặt lão phu nhân xem thường ta, lão thái thái thấy mà không nói một tiếng người còn đem lão thái thái làm phúc tinh”

Cố Liêm vẫn còn có chút không tin, Ngô thị lại nói “Lão thái thái vừa rồi cho người đi mời tộc trưởng đến, nhất định bắt chúng ta lấy tiền bạc bổ sung, người nhanh suy nghĩ một chút đi”

Lúc này Cố Liêm mới cả kinh nói “Mời tộc trưởng tới? Đây không được, ta xem bạc hơn phân nửa là muốn trả trở về”

Ngô thị nghe giận lấy ngón tay đâm ốt hắt nói “Người là người ngu sao, người cũng không nghĩ xem nửa đời chúng ta còn phải dùng bạc, nếu giao ra sau này chúng ta lấy gì sống. Không phải nói mấy thứ bạc kia chính là đập nồi bán sắc cũng chỉ gom góp được bạc giao ra thôi, kia tiền trong tương lai cũng không dính được trên người chúng ta. Người ngẫm lại xem tương lai đồ cưới của tam cô nương là cái đầu đầu, Bảo Châu chi thứ hai mặc dù tái giá nhưng dầu gì cũng gả vào nhà hầu môn đồ cưới cũng không mỏng, mà Mỹ Ngọc của nhà chúng ta đồ cưới so với hai cô nương kia ít hơn rất nhiều. Lời nói không hiểu thuận chứ lão thái thái ba ngày có hai ngày bệnh, hôm nay lại ho ra máu không chừng ngày nào đó không xong. Người

cũng không nghĩ người cả nhà như vậy, đại ca vừa quan to lộc hậu sớm muộn gì cũng muốn ở riêng. Tương lai lão thái thái chết đi không thể không hoa mấy ngàn lượng bạc ra ngoài. Nay mấy loại đại sự xong xuôi người xem tiền công còn tồn bao nhiêu bạc, tương lai chúng ta lấy được còn không bằng một nửa chúng ta bù vào đấy”

Cổ Liêm suy nghĩ tỉ mỉ thấy lời nói của Ngô thị cũng có lí, nhưng hôm nay mời tộc trưởng hẳn cũng có chút kiêng kị, vì vậy không khỏi khó xử. Ngô thị khuyên hẳn nói “Hôm nay nhà chúng ta có chút của cải, không bằng nhân cơ hội này quây lên ở riêng cho xong việc. Tiền công có thể phân là tốt nhất, nếu không thể phân cũng không cần quan tâm tới, nhanh chút mang theo bạc đi khỏi nhà thì hơn”

Cổ Liêm thở dài nói “Ta vốn đang muốn trông cậy vào cháu gái mà thăng một hai cấp, bây giờ làm thế nào mới tốt?”

Ngô thị cười lạnh nói “Người còn nằm mơ ban ngày! Đại phòng quay về đã một năm, nếu có tâm cất nhắc người làm gì còn đợi đến hôm nay? Xem hôn sự Mỹ Ngọc mà nói, hôm đó nếu đại tẩu không chen lời, Mỹ Ngọc đã sớm gả vào phủ Hầu gia rồi làm gì có thể định thân Trương thiếu gia gì”

Cổ Liêm trong lòng chán ghét chuyện kia giờ Ngô thị nhắc tới càng phản cảm “Trương gia cũng xem như nhà giàu trong tay cũng nhiều bạc, Mỹ Ngọc gả qua cũng không thua thiệt gì tương lai không chừng có thể giúp đỡ chúng ta”

Ngô thị bĩu môi không nói, Cổ Liêm buồn bực ngồi một lúc, một hồi nghĩ đến Lý thị uy hiếp muốn bắt hẳn trị tội, một hồi lại nghĩ đến Lý thị muốn thu hồi bạc của tam phòng, liền tin lời Ngô thị đại phòng cố ý bắt bẻ tam phòng. Vì vậy quyết tâm ở riêng liền nói với Ngô thị “Phụ thân ta trước kia nghèo rớt mồng tơi cũng không thấy trong tộc giúp đỡ, sau trúng cử nhân vào kinh thi nhà cách kinh thành mười mấy dặm cũng không có người chịu bỏ ra chi phí cho tiêu xài là nhờ nhạc phụ cho ngân lượng. Sau phụ thân thi đậu người trong tộc một hai đều bợ đỡ. Ta sớm đã không để ý tới những người đó rồi, còn một phụ thân chi tiền ra tu bổ từ đường còn lấy tiền cung cho con em trong tộc đi học. Cho đến khi người quản gia thấy cái này chi tiêu quá lớn mới đem hạng này phải đi qua. Cổ gia vì món nợ này rất coi trọng Ngô gia, theo ta thấy người nhanh mời nhạc mẫu, có người Ngô gia ở đây tộc trưởng cũng không dám làm gì chúng ta”

Ngô thị cười lạnh nói “Đúng vậy, mẫu thân ta còn thường xuyên nói: Cổ gia có hôm nay toàn là dựa vào Ngô gia mới được như vậy. Nếu ta nói, bạc của Cổ gia cũng được xem như của Ngô gia tại sao để cho họ Lý đi quản” Nói xong cho người mời mẫu thân mình tới đây.

Vợ chồng hai người buồn bực thương lượng một lúc, mới sai nha đầu đi phòng bếp làm thức ăn đưa tới. Đến một canh giờ sau mới có nha hoàn bên phòng lớn tới “Lão thái thái ời tam lão gia đi qua” Ngô thị cười lạnh nói “Lão thái thái mời tộc trưởng tới?” Tiểu nha đầu cúi đầu trả lời “Thưa phu nhân, tộc trưởng đã dùng qua cơm nước bây giờ mới ời tam lão gia qua nói chuyện” Ngô thị nói “Nếu như vậy, ta cũng đi qua xem thế nào” Tiểu nha đầu sững sốt cũng không dám nói nhiều chỉ thấp đầu đi theo Cổ Liêm, Ngô thị đi đằng sau đến phòng lớn.

Lý thị hầu hạ lão thái thái trong buồng nghỉ ngơi, Cổ Lễ và Cổ Nghi hai người bên ngoài mời tộc trưởng dùng trà, Cổ Liêm và Ngô thị vào cửa không cho người thông báo, nhắc rèm lên trực thẳng lăm lăm xông vào. Đám người Cổ Lễ thấy Ngô thị đi theo đến đây không khỏi ngáy người, tộc trưởng phản ứng trước cau mày quát lên “Một phụ nhân còn không có thể diện, thấy có người không tránh thì thôi thế nào lại tiến vào như thế?”

Ngô thị lúc này cũng không có kị, miệng cũng chẳng kiêng kị gì “Đây là viện nhà ta, ta làm sao không thể vào được. Cho dù là bác hay tiểu thúc đều là người trong nhà, cũng là ca ca muội muội lớn lên từ nhỏ không cần tránh làm gì”

Tộc trưởng thấy nàng vô lễ bắt kính trong mắt như không thấy người liền nhớ tới năm trước chuyện khẩu trừ trong tộc trong lòng đã hận bấy tám phần. Chỉ ngại thể diện của mình khinh thường cải vã với một phụ nhân, ho một tiếng nói với Cổ Liêm “Mẫu thân người đang ở trong phòng nghe đấy, trước người bảo thế tử người đi qua phục vụ đi” Cổ Liêm nghe đành lên tiếng bảo Ngô thị vào phòng. Ngô thị vốn không muốn xem sắc mặt lão thái thái nhưng thật đúng là không tốt ở bên ngoài chỉ đành do dự vào phòng, thấy lão thái thái nằm trên giường cũng không đi để ý mang cái ghế gỗ ngồi ngoài cửa vênh tai nghe chuyện.

Trước tộc trưởng mắng Cổ Liêm một phen lại nói “Thê tử người nghịch trưởng bối, không vừa mắt huynh đệ lại nhiều lời sàm ngôn làm nhục lí huynh đệ cách tình cách nghĩa, lúc quản gia lại tham ô mua tài sản riêng, đã thành thất xuất chi tội hôm nay người phải hưu nàng ra khỏi nhà”

Ngô thị ở trong phòng nghe rõ ràng tộc trưởng nói tức giận từ trên ghế búng lên muốn đi ra ngoài lí luận một phen với hắn. Lão thái thái vừa muốn cản nàng chỉ nghe bên ngoài nhao nhao ầm ỹ một người đi vào, lão thái thái nghe quen tai vừa nghe liền nhớ đến âm thanh của chị dâu.

Ngô mẫu lớn hơn lão thái thái hai tuổi vì từ nhỏ nàng đã làm việc nhà nông lớn tuổi lại chịu quá nhiều ức hiếp thể chất mạnh hơn nhiều so với lão thái thái. Hôm nay nàng nghe nữ nhi ở nhà chồng bị khi dễ, vội đỡ tiểu nha đầu chạy đến Cổ gia.

Ngô mẫu vừa vào nhà đã nghe tộc trưởng nói ngưng nữ nhi mình vội lời con gái nàng quay về phía tộc trưởng mắng “Ngày đó Cổ gia các người nghèo nàn còn không phải dựa vào Ngô gia chúng ta ra tiền lấy ngân lượng đi thi. Hôm nay các người phú quý liền quên ân nhân, lương tâm bị chó ăn hết hả? Tính ra các người mấy năm nay cũng không biết lấy bao nhiêu bạc từ khuê nữ của ta, còn lấy tiền đi mở học đường, đảo mắt qua sông rút cầu liền muốn bỏ nữ nhi Ngô gia của ta cũng phải xem ta đồng ý hay không đã nhé”

Tộc trưởng tức giận đỏ mặt chỉ vào Ngô mẫu nói “Con cháu Cổ gia lấy bạc đóng bạc cung phụng tổ tiên là tộc quy, trước kia lão thái gia lấy bạc cho con cháu học là hẳn thiện tâm có liên quan gì đến Ngô gia nhà các người? Sau con gái người quản gia cũng chẳng đưa bạc cho học đường ngay cả duy trì từ đường cũng không ra một cắc người trong tộc là nhìn trên mặt lão thái gia mà không nháo loạn”

Ngô mẫu thóa một tiếng mắng “Còn nói không biết xấu hổ. Ngày đó Cổ gia nghèo rớt mồng tơi ngay cả tiền cưới vợ cũng không có cũng là Ngô gia đưa ra trang tử hồi môn, ăn mặc dùng cái nào không phải là bạc của Ngô gia? Ta thấy mấy thứ từ đường kia tất cả đều là bạc của Ngô gia. Các người không nói cảm ơn thì cũng thôi đi, còn muốn hưu khuê nữ của ta, người cũng không sợ mặt người là mặt mo”

Lão thái thái đang nằm trong phòng nghe thấy chị dâu tới có chút nằm không yên lại nghe bên ngoài nháo nhác sợ lợi hại liền miễn cưỡng run rẩy đỡ Lý thị ra ngoài.

Ngô mẫu thấy lão thái thái ra ngoài lập tức khóc ầm ỹ lên “Con gái ta có gì không tốt người chỉ cần mắng chửi là được tội gì tìm mấy người này tới đây dọa cô nương nhà chúng ta? Người khác mắng chửi thì cũng thôi người thế nào cũng đi theo chà đạp nàng? Không chỉ có để cho chị dâu nàng khi phụ nàng hôm nay còn mặc cho những người này đòi hưu nàng? Lúc người xuất giá Ngô gia sợ người chịu khổ lấy gần nửa gia sản chuẩn bị đồ cưới cho người, người không cảm ơn thì thôi còn hồi báo Ngô gia chúng ta như vậy người không sợ thiên lôi đánh?”

Lão thái thái miễn cưỡng cười nói “Chị dâu đây là đang nói như thế nào, mau vào dùng trà với ta”

Ngô mẫu vừa lau mặt cười lạnh nói “Hôm nay khuê nữ ta sắp bị hưu ta còn tâm tình gì mà dùng trà”

Lý thị thấy lão thái thái trên mặt lúc đỏ lúc trắng vội đỡ nàng đến ngồi trên ghế dựa, Ngô mẫu bĩu môi nói “Nếu là muốn hưu nữ nhi của ta, trước người đưa trở lại Ngô gia mấy thứ đã lấy đi trước kia lại hãy nói”

Lão thái thái thấy chị dâu miệng đầy nói vậy không khỏi giận nói “Đồ cưới của ta là phụ thân ta cho ta có liên quan gì đến người? Năm đó người ghen ghét đồ cưới của ta không biết ở trước mặt ca ca ta thì thâm bao nhiêu lần, cả ngày nói ta quản gia cũng bị đời trống không. May nhờ ca ca thành thật không tin lời người bằng không huynh muội chúng ta đã sớm thành người lạ”

Ngô mẫu giễu cợt nói “Ca ca người thật đúng là kẻ ngu chỉ xem muội muội hắn là người tốt, hôm nay chính là muội muội này muốn đem nữ nhi hắn hưu ra cửa muốn cho hắn không còn mặt mũi sống trên đời”

Lão thái thái nghe không khỏi giận nói “Những năm gần đây ta ngày nào là không xem nàng như nữ nhi mà đối đãi? Ai ngờ nàng giấu tài sản riêng thì cũng thôi đi, còn hai ngày ba ngày chống đối ta một lần. Hôm nay ta bị nàng chọc tức học mẫu nàng không hỏi một tiếng ngược lại quay đầu chạy đi, ta cho gọi lão tam tới nàng mới theo tới đây, vào cửa cũng chẳng hỏi han lấy ta một tiếng chỉ biết nhảy đồng chửi nhau ở ngoài đây chính là con gái tốt mà người nuôi được”

Ngô mẫu cười lạnh nói “Người cho là ta ngu ngốc? Cháu gái người đã sớm nói với ta, chỉ nói nàng bị bệnh mấy ngày nay, người không thương nàng mấy năm quản gia vất vả không nói còn cho người đi tra nàng bắt

nàng đem tiền riêng dọn sạch mới bỏ qua. Theo ta thấy bạc nhà Cổ gia các người chính là của Ngô gia, ta nhìn khắp trong phủ cũng chỉ có khuê nữ ta có tư cách được bạc này” (haizzzzz...lại thêm một cực phẩm, da mặt có dày cũng đâu cần dày đến như thế chứ, nếu mà có thể làm ghế ngồi được chắc cũng rất êm ái đây).

Không đợi lão thái thái mở miệng, tộc trưởng đã tức giận đến gườm gườm nói “Cổ lão thái gia tân tân khổ khổ gom góp được gia sản sao lại là bạc của Ngô gia các người? Còn nói nữa, đây là chuyện của Cổ gia chúng ta làm gì cần đến người khác họ đến mở miệng? Lão tam, người cũng thấy đức hạnh của thê tử người, còn không nhanh viết hưu thư? Sau đó đem gai sản gia ra mà bù tiền công”

Cổ Liêm nghe nghĩ thầm, trong nhà mặc dù tiền bạc không ít nhưng hắn không biết được bao nhiêu. Lục khắp người hắn cũng chỉ có ngân phiếu năm mươi lượng mà thôi tiền tài trong nhà đều là Ngô thị nắm trong tay. Ở chuyện tiền bạc xưa nay Ngô thị có chút thủ đoạn hơn nữa ban đầu nàng còn có bạc hồi môn nghĩ đến cũng là một khoản không ít. Hôm nay ở nhà bị khinh bỉ còn không bằng tự ở riêng mà sống tiêu dao.

Trong lòng lão thái thái suy tư một lúc rồi cuộc không nên dả thương mặt mũi nhà mẹ đẻ nhưng mình nhất thời xúc động mời tộc trưởng, cho hắn thấy được trong nhà nháo loạn cũng không tốt cứ như vậy mời hắn trở về liền nói “Ngô gia và Cổ gia hai đời thân gia cũng không tốt tại trong tay ta nháo loạn. Theo ta thấy, nàng dâu lão tam đem tư sản bù vào là được cũng không cần hưu nàng”

Tộc trưởng bận tâm đến thể diện lão thái thái chỉ đành nói với Cổ Liêm “Nếu như vậy người bảo thê tử người đem ngân lượng bù vào chỗ đã cầm đi. Người trở về thật tốt dạy dỗ nàng một phen ta sẽ không dùng gia pháp nữa”

Tất cả mọi người đều cho rằng Cổ Liêm sẽ đồng ý ai ngờ hắn đứng đó không nói, Ngô thị cười lạnh nói “Nếu thành ra như vậy liền rách mặt luôn, ai cũng đừng giả bộ làm người tốt. Ta không sống cùng các người nổi nữa, bây giờ tộc trưởng ở đây vừa đúng lúc đem tài sản chúng ta chia ra, chúng ta ở riêng, về sau ai đi đường nấy”

Ngô mẫu nghe vậy vội gật đầu nói “Đem gia sản các người chia làm ba phần, mỗi người lấy một phần ở riêng thôi”

Tộc trưởng cả giận nói “Đồ khốn kiếp, người bà bà còn ở có lí nào phân chia? Lão tam, thê tử người huyên náo gia đình không yên còn không hưu nàng?”

Cổ Liêm ho một tiếng nói “Ta cũng tán thành ở riêng, nhà thì ta không cần quy ra thành bạc đưa cho ta là được. Trang tử ta muốn hai cái ở thành Nam, ngân lượng trong nhà theo mọi người chia phần là được”

Lão thái thái mắng “Con bất hiếu, người muốn mẫu thân người tức chết sao, thật uổng công ta thương người nhiều năm như vậy”

Cổ Liêm giương mắt nhìn lão thái thái “Nếu mẫu thân thật lòng thương nhi tử cũng không để nháo loạn ra như hôm nay. Nhi tử không thể xem chuyện cười như thế cũng không còn gì thể diện. Mẫu thân nếu xem ta là nhi tử, phân ngân lượng cho ta nhiều một ít xem như là thương ta”

Lão thái thái giận nói “Nếu muốn chia nhà chờ ta chết rồi nói, nếu muốn chia bạc một văn cũng không có”

Cổ Liêm lạnh mặt nói “Nếu mẫu thân không xem ta là nhi tử, ta cũng xem là không có người mẫu thân này. Hôm nay ta sẽ dẫn toàn gia rời đi”

Lão thái thái nghe lập tức phun ra một búng máu, ngửa ra sau ngã đi, Lý thị vội cho người mời đại phu. Tộc trưởng thấy Cổ Liêm làm mẫu thân tức giận xỉu tại chỗ đương trường quát lên “Cổ Liêm không vâng lời cha mẹ, dung túng thê tử nhục mạ mẫu thân, bất hiếu, theo lí cho ra tộc, sau này một chi của Cổ Liêm không cho vào từ đường”

Cổ Liêm nghe vậy không khỏi sửng sốt, Cổ Lễ không đành lòng xin tha hắn “Nếu hắn muốn dọn ra cho hắn dọn ra nếu không cho vào từ đường cái này phạt có quá đáng chút”

Tộc trưởng lạnh mặt “Vốn định là nhìn trên mặt phụ thân người chỉ định khiển trách hắn, hắn dừng lại thì thôi. Đàng này hắn không làm theo không nghe khuyên còn muốn chống đối mẫu thân nói ra lời bất hiếu không nhận mẫu thân cũng không cho phép hắn cần rõ nữa” Cổ Lễ nghe, đành phải thôi Ngô thị vội kéo

Cố Liêm nhỏ giọng nói “Nhanh thu dọn đồ đạc đi thôi, chốc nữa bọn họ tỉnh táo lại đoạt lấy đồ đạc chúng ta giờ” Cố Liêm nghe cũng quên việc bị trục xuất ra tộc là việc phạt nặng này, vội vàng cùng Ngô thị đỡ Ngô mẫu về thu dọn đồ đạc. Tộc trưởng thấy thế không khỏi lắc đầu “Nghịch súc a!”

Lý thị cho người quét dọn cho tộc trưởng nghỉ ngơi, còn sai người mời đại phu đến chữa trị cho lão thái thái. Thái Tuyết báo lại tam phòng chạy xe ra khỏi phủ, Lý thị suy nghĩ một lúc nói “Cũng không đáng gì, để bọn họ đi đi” Thái Tuyết nghe vậy truyền lời cho người gác cổng để tam phòng xuất phủ.

Tam phòng bị đuổi ra khỏi Cố gia, người khác thì nghe rồi thôi nhưng Tôn thị là vui mừng nhất vì lão thái thái đang ốm nang không tốt làm tiệc ăn mừng, chỉ làm một bàn tiệc rượu trong phòng ấy người trong nhà vui nháo một trận.

Tam phòng nháo kịch như vậy là kết thúc, Lý thị vừa mới thanh nhàn vài ngày hôn sự của Tử Yên và Cố Sơn đã định ra, Lý thị dẫn theo Tôn thị chuẩn bị cho hôn sự của Cố Sơn, chỉ chờ trước tết cưới Tử Yên vào cửa.

74. Chương 74: Đám Cưới Cố Sơn

Lão thái thái bệnh một tháng mới khỏi nghe nói tam phòng toàn gia vội vàng ra phủ cầm vật áo lau lẹ. Lý thị thấy thế khuyên nang không ít “Bạc thì tam phòng bọn họ không trả lại, nếu cần thận chút cũng đủ cho toàn gia bọn họ sống” Lão thái thái thở dài nói “Con ngoan khó được người có tâm như vậy. Thôi xem như ta chưa sinh dưỡng nghịch súc này”

Lý thị vì muốn lão thái thái vui vẻ đã nói đến hôn sự của Cố Sơn, lão thái thái nghe tôn trưởng hôn sự quả nhiên lên tinh thần không ít liền hỏi Lý thị chuẩn bị đồ hôn lễ như thế nào. Lý thị vội sai người lấy danh sách ra cho lão thái thái xem. Lão thái thái nhìn qua cười nói “Như vậy cũng được khi nào thì đưa qua bên kia?”

Lý thị cười nói “Trước vốn định là nửa năm trước cưới con dâu vào cửa nhưng vì lão thái thái bệnh lại gần tới ngày tết cần nhiều người làm việc, lúc đó mà thành thân thì cũng gấp gấp một chút vì vậy nên thương nghị với Hạ phủ lui ngày về sau. Hôm kia vừa cho người tính ngày nói là mười tám tháng hai là ngày tốt đúng lúc có thể đưa sính lễ qua đợi mồng tám tháng ba là cưới nang dâu vào cửa”

Lão thái thái nghe gật đầu cười nói “Nếu vậy ta cũng quan tâm đến hôn sự của Tuyền ca thu xếp thật tốt. Nhà chúng ta bây giờ không phô trương bằng nhà người ta nhưng cũng không kém đi đâu. Việc này người cứ yên tâm làm đi nếu thiếu bạc thì đi tìm ta”

Lý thị nghe vội đứng lên hành lễ mặt đầy tươi cười nói “Thật ra thì tiền bạc là việc nhỏ mấu chốt là ta chưa bao giờ thu xếp chuyện chính sự như vậy sợ sai sót lẽ số, lão thái thái nếu có thể giúp ta chỉ điểm một chút thật đúng là cho con dâu đỡ việc rất nhiều”

Lão thái thái nghe lời này trong lòng cảm thấy thoải mái, tươi cười nói “Người chưa thu xếp qua hôn sự đúng thật là không biết việc này có nhiều chuyện cần quan tâm lắm. Hôn sự ba người huynh đệ bọn họ đều do ta thu xếp, mặc dù không thể nói chu đáo nhưng cũng ngay ngắn có thể diện. Trong ba huynh đệ bọn họ cũng là khi người vào cửa mới là phô trương lớn nhất, tân khách cũng nhiều đại thần triều đình, cho dù nhiều người như vậy nhưng cũng không ra đường rẽ gì”

Lý thị phụ họa nói “Đúng vậy, mẫu thân ta cũng nói ta gả đi thật thể diện”

Lão thái thái nghe càng phát ra yêu thích, lôi kéo tay Lý thị nói một lúc lâu về bản lãnh lúc mình quản gia. Lý thị ở bên cạnh thỉnh thoảng phụ họa một hai câu lại thỉnh thoảng sai người đổi trà. Lão thái thái nói một hồi cảm thấy thỏa mái. Vì lão thái thái bệnh lâu hôm nay lại nói nhiều như vậy Lý thị lo lắng nang sẽ bị mệt mỗi lần vòng vo câu chuyện nói đến việc mừng năm mới.

Lão thái thái hỏi ngày mới biết nhanh đến mừng tám tháng chạp, liền dặn dò Lý thị cho người nấu mấy thứ để ngày mừng tám tháng chạp ăn. Lý thị vội đi phòng bếp phân phó, cho người nấu gạo nếp và chuẩn bị hạnh nhân, đào, hạt dưa đậu phộng làm nhân.

Ăn xong ngày mừng tám tháng chạp thì xem như bước sang năm mới rồi, không chỉ có Lý thị vội vàng, ngay cả Nguyên Thu cũng không may vá giúp Lý thị chuẩn bị đưa lễ cho các phủ. Đến hai mươi bốn tháng chạp, Cổ Lễ chuẩn bị bánh kẹo cúng ông táo. Lý thị, Nguyên Thu và nữ quyến sợ đụng chạm đến ông táo đều né trong nhà không dám ra cửa. Đợi đến hai lăm chuẩn bị dâng hương cho Ngọc hoàng. Mặc dù Nguyên Thu đã qua hơn mười cái năm mới nhưng người toàn gia đều ít ỏi mấy thứ tục lễ kia bỏ được đều bỏ cũng không bằng cả nhà náo nhiệt. Giờ trở về kinh thành lại dưới chân hoàng thượng, lễ nghi quy cũ càng thêm nhiều. Nguyên Thu cảm thấy mới lạ lại không thấy hạn chế gì nhiều, Lý thị phân phó xuống nhất nhất đi làm.

Gần tới ngày tết, Cổ Lễ cho người mở cửa từ đường cẩn thận quét dọn. Lý thị nhất nhất kiểm tra tặng lễ cho người đưa đến các phủ thường lui tới. Đợi đến hai tám tháng chạp, Liêm Thân Vương phủ và Nam Bình Quận Vương phủ đều sai người tặng lễ đến. Cổ lão phu nhân nghe vội cho người hầu hạ thay quần áo muốn đích thân đi gặp. Lý thị thấy thế khuyên nài và câu “Lão thái thái trong người còn chưa khỏe, không bằng nằm nghỉ ngơi đi, chuyện bên ngoài còn có ta”

Cổ lão phu nhân nói “Người biết cái gì? Liêm Thân Vương phủ và Nam Bình Quận Vương phủ là hoàng thân quốc thích, sao chậm trễ được. Càng không nói là hai vương phủ đưa vật gì, riêng phần thể diện này cũng không phải phủ nào cũng có, đây là vinh dự ít có sao ta không thể tự đi nhận”

Lý thị nghe vậy đành thôi, tự về phòng thay xiêm y đỡ lão thái thái đi tiền thính. Người Liêm Thân Vương phủ và Nam Bình Quận Vương phủ phái tới đều là người thường qua lại Cổ phủ, thấy lễ với Cổ lão phu nhân và Lý thị rồi mỗi người tự phân biệt chủ khách mà ngồi. Cổ lão phu nhân hỏi thăm sức khỏe thái phi trước rồi đến hai vị vương phi, lại hỏi Quận chúa trong phủ thế nào. Nữ nhân hai vương phủ cười nhất nhất trả lời lại hỏi thân thể lão thái thái có tốt không? Nói chút chuyện vặt vãi nữ nhân kia liền cáo lui. Cổ lão phu nhân tự mình tiễn ra ngoài rồi dẫn theo Lý thị cầm theo quà tặng trở về xem kĩ.

Liêm Thân Vương phủ tặng lão thái thái hai bộ xiêm áo, gấm vóc năm màu khác nhau, một cái đệm lưng, một chuỗi tràng hạt. Lý thị và Tôn thị là dải tơ lụa, túi thơm. Bảo Châu được một cây quạt, hai khuyên tai ngọc, một ngọc như ý, Nguyên Thu nhiều hơn so với Bảo Châu một gổ đầu mã não, một đai lưng kim ngọc. Tuyền ca và Nữ Nữu là chút đỉnh bạc, mấy bộ sách mới, Cổ Sơn là giấy bút và một bộ hộp mực.

Nam Bình Quận Vương phủ đưa cho lão thái thái hai bộ xiêm áo, hai thất sa tanh, hai thất gấm, một trâm vàng khảm ngọc. Lý thị và Tôn thị là hai thất sa tanh, gấm, hai đôi vòng tay bằng vàng. Bảo Châu và Nữ Nữu hai cái hà bao lớn, bốn đôi hà bao nhỏ, hai vòng bạc, Nguyên Thu nhiều hơn Bảo Châu và Nữ Nữu bình Linh Chi thủy tinh, Cổ Sơn và Tuyền ca đều là văn phòng tứ bảo.

Lão thái thái thấy chặc chặc khen ngợi không dứt, sờ sờ cái này, sờ sờ cái kia đợi nhìn đủ mới cho người mời mọi người đến phòng lớn. Trước là nói đến chuyện hai vương phủ đưa lễ còn sai Lý thị đọc danh mục quà tặng. Lão thái thái cười nói “Chưa nói đến mấy thứ này đều là khó được chỉ là phần thể diện này cũng không phải phủ nào cũng có được”

Tôn thị phụ họa nói “Đúng vậy, ta sống đến từng này tuổi, còn chưa thấy qua vải vóc tốt như vậy. Vừa đúng lúc làm hai bộ xiêm y cho Sơn nhi lúc thành thân mặc”

Lão thái thái nghe Tôn thị nói vậy cảm thấy nài nỉ kiến thức hạn hẹp, chỉ liếc mắt nàng một cái không nói lời nào, Lý thị vội cười hòa giải “Đúng vậy, phải cấp lão thái thái làm một bộ mới đúng” lão thái thái nghe vậy mặt cười nói “Hôm nay đã được bốn bộ xiêm y, hơn nữa các phủ khác đưa qua cũng không biết bao nhiêu làm gì còn may tiếp”

Lý thị cười nói “Những thấy này đều làm bằng bông vải, chờ lúc Sơn nhi thành thân cũng có thể may áo kép, loại vải này làm áo kép là tốt nhất” lúc này lão thái thái gật đầu cười nói “Vậy theo ý người” Tôn thị vội nói tiếp “Ta không vội bằng đại tẩu, ngày thường cũng rảnh rỗi một chút, chỉ bằng xiêm áo lão thái thái cứ để ta làm”

Lý thị biết Tôn thị muốn lấy lòng lão thái thái liền nói giúp vài câu “Ta thấy đệ muội may vá so với ta còn tốt hơn”

Lão thái thái cười nói “Các người là nữ tử nhà quan gia mặc dù may vá tốt nhưng quanh năm suốt tháng làm có vài thứ cũng chỉ là phiền sáo, túi thơm, hà bao thôi. Nói về tay nghề cũng chẳng bằng nha đầu hầu hạ các người. Thê tử lão nhị mặc dù xuất thân từ cửa nhỏ nhà nghèo nhưng từ nhỏ làm quen may vá đường

may này so với người còn vững hơn nhiều. Hơn nữa các loại đồ trong nhà đều là nàng làm thì châm pháp đương nhiên tốt hơn người”

Lý thị gật đầu cười nói “Lão thái thái nói thật đúng, ngay cả Nguyên Thu trước kia lười may vá, đồ nàng dùng đều là Thúy Oanh đi làm. Vì nữ tử Giang Nam am hiểu nhất chính là nữ công, ta sợ nàng không bằng người ta liền ngoan tâm cho nàng làm mấy năm rồi cuộc bắt nàng luyện được may vá”

Lão thái thái nghe ngoắc Nguyên Thu lại trước mặt cầm tay nàng nhìn ngón tay nàng một chút ngoài miệng nói “Bây giờ người phải khâu đồ cưới không nên mượn tay người khác. Người làm xong may vá buổi tối ngâm nước nóng rồi lấu trên châu thoa tay để ý chút sẽ không sinh kén” Nguyên Thu cười đáp.

Vì trong lòng lão thái thái thỏa mái thấy Tôn thị cúi đầu đứng một bên trong lòng cũng đau một chút cười nói “Thê tử lão nhị, người có hiếu tâm như vậy thì làm xiêm áo cho ta đi. Nhưng chỉ có một bộ lúc người làm cẩn thận chút, làm hư để xem ta có tha người không” Tôn thị thấy lão thái thái khó có được vẻ mặt ôn hòa nói chuyện với mình, trên mặt cười như nở hoa, một ngụm đồng ý còn nói xong hai ngày tới sẽ đo kích cỡ cho lão thái thái. Vì ngày tết bận rộn, mọi người nói chuyện một chút rồi tự giải tán.

Đến đêm ba mươi, lão thái thái và Lý thị mặc triều phục theo phẩm cấp vào cung hành lễ. Tôn thị ở nhà kiểm tra khắp nơi một lượt thấy mọi việc ổn thỏa mới buông tâm. Đợi lão thái thái và Lý thị vào cung về cả nhà sẽ đi bái tế tổ tông xong mới về nhà sai người dọn bữa ăn.

Tiểu bối trong nhà dâng lễ đến dập đầu chúc tết lão thái thái, sau đó hành lễ theo thân phận lớn nhỏ, dẫn người nhà thấy lễ xong bọn nha hoàn trong nhà dập đầu hành lễ. Lúc này lão thái thái cũng không đau lòng bạc nữa toàn bộ đều được cho.

Đang muốn ăn cơm lão thái thái thấy phía dưới Cố Nghi trống trải trong lòng lại nhớ đến Cố Liêm mất đồ lên. Cố Lễ vội đứng dậy khuyên nhủ “Hôm nay là ngày tốt ta trước kính lão thái thái một li” lão thái thái đành lau nước mắt uống rượu với Cố Lễ. Lão thái thái uống xong rượu khoát tay nói “Huynh đệ các người liền ra bên ngoài chơi đi để cho cửa nhà chúng ta náo nhiệt một chút” Cố Lễ và Cố Nghi nghe lời đứng lên, trở về chỗ kính rượu mới đi ra tiền sảnh. Tuyền ca và Nữu Nữu thấy phụ thân không có trong bữa tiệc lá gan lớn lên, một trái một phải kèm lão thái thái nói chuyện, Cố Sơn lại kể chuyện cười cuối cùng chọc lão thái thái cười toe toét.

Qua năm mới, Lý thị và Tôn thị chuẩn bị đồ cưới cho Cố Sơn đợi đến ngày mười tám tháng hai, Sinh lễ và hôn thư từ Cố phủ do Cố Lễ đưa đến Hạ phủ. Đến hai mươi lăm tháng hai, Cố phủ chính thức hạ sinh lễ, cho người mang mười mấy đôi đi Hạ phủ không gì khác ngoài vàng bạc châu ngọc, tơ lụa, trái cây, dê rượu, vật kiện lung tung. Còn mang theo chim nhạn đưa đi qua Hạ phủ.

Đến mồng bảy tháng ba Lý thị mời các trưởng giả đức cao vọng trọng trong tộc đến dạy bảo Cố Sơn, Cố phủ chuẩn bị thỏa đáng chỉ đợi ngày mai rước dâu.

75. Chương 75: Nguyên Thu Chuẩn Bị Gả

Đến ngày đón dâu, Lý thị tự mình kiểm tra quà tặng đón dâu với các loại ban thưởng thấy chuẩn bị thỏa đáng mới yên lòng. Đợi đến buổi chiều Lý thị sợ trễ canh giờ rước dâu sai người chuẩn bị cỗ kiệu cho Cố Sơn, Tuyền ca đi sau kiệu đợi ọi chuyện an bài thỏa đáng mới phân phó khởi kiệu rước dâu.

Ước chừng qua một canh giờ, mặt trời đã xuống núi thì nghe tiếng nhạc xa xa truyền đến, gã sai vật giữ cửa chạy vội vào báo tin. Không lâu sau kiệu hoa đi vào, hai hàng người xách đèn lồng đi bên cạnh vào cửa chính liền đứng lại.

Người đón tiếp mặc toàn thân màu hồng đi đến trước cỗ kiệu hành lễ mời Hạ Tử Yên xuống kiệu. Trên đầu Tử Yên là khăn voan đỏ chỉ cảm thấy đầy tai là tiếng nhạc, xuyên qua màn lụa đỏ có thể mơ hồ thấy được ngọn nến. Hỉ nương vội đỡ Tử Yên đi đến nơi làm lễ. Cố Sơn, Tử Yên theo quy cũ lạy thiên địa, kết hoa chúc. Đêm đó là động phòng tất nhiên là một phen triền miên, chỗ này không tiện nói tỉ mỉ.

Cũng không biết là Sĩ Hành thấy Cổ Sơn đón dâu nên nóng nảy hay sao mà Cổ Sơn thành thân chưa được mấy ngày Sĩ Hành đã vọt vào phòng lão thái phi để cho người đưa tin đến Cổ phủ, muốn chờ đến ngày Nguyên Thu cập kê liền lập tức thành thân. Lý thị nghe không khỏi dở khóc dở cười, còn một cho Nam Bình Quận Vương phủ cho người đi tình ngày đưa đại lễ, nàng thúc giục Nguyên Thu thật nhanh theo cho xong giá y trước ngày cập kê.

Lão thái thái nghe nói Nam Bình Quận Vương phủ vợ và thành thân, sợ Lý thị chuẩn bị không đầy đủ đồ cưới, vội gọi nàng vào phòng lớn tự mình mở mấy cái rương ra lôi kéo tay Lý thị đến xem “Những thứ này đều là hồi môn năm đó của ta có một vài thứ là ta dùng lúc còn ở khuê phòng. Hôm nay ta đã già cũng không cần cái này, người chọn vài thứ tốt ra làm đồ cưới cho Nguyên Thu”

Lý thị biết lão thái thái xưa nay xem tiền như mạng, nghe nàng nói như vậy kinh ngạc không thôi. Trên mặt Lý thị mặc dù không lộ ra nhưng trong lòng không khỏi nói thầm nửa ngày. Cuối cùng không thể làm ngược lòng lão thái thái Lý thị đành lượm vài món trang sức đơn giản phổ thông ra ngoài.

Lão thái thái thấy thế không khỏi nhủ chân mày “Đến lúc này người còn tiết kiệm cho ta? Tam nha đầu gả đi là thế tử phi, thân phận rất tôn quý, đồ cưới này không thể mỏng. Thà nhà chúng ta khổ chút cũng muốn thể diện cho đứa bé. Tương lai cả Cổ gia chúng ta đều dựa vào nàng dẫn dắt. Về sau nàng tốt Cổ gia chúng ta liền có núi dựa vào, ta nếu có nhắm mắt cũng có mặt mũi gặp phụ thân người cũng xem như bù vào chỗ sai lầm lão tam bị đuổi ra khỏi tộc.”

Lý thị thấy lão thái thái nói xong đã ghen ngào, ngay cả đôi mắt đều đỏ, vội trấn an nói “Lão thái thái còn phải hưởng phúc lớn nữa, làm gì đã nói mấy lời này? Tương lai Nguyên Thu phát đạt chắc chắn giúp đỡ Cổ gia, cũng sẽ hiếu kính lão thái thái”

Lão thái thái nghe tâm tình mới tốt lên một chút, phân phó Phỉ Thúy nói “Người mời tam cô nương đến đây, gọi nàng đến xem đồ trang sức” Phỉ Thúy đáp vội đi, Lý thị cười nói “Từ khi Nguyên Thu và Thế tử định thân, ta đã chuẩn bị đồ cưới cho nàng rồi. Đồ trang sức, tranh chữ, đồ cổ những thứ bài biện nhìn thấy tốt ta đều giữ lại, đồ gỗ đánh giá cụ hai năm trước đã chuẩn bị rồi, mấy dạng đồ thượng hạng lúc trước Nguyên Thu tự chọn cũng đã cho người làm rồi. Mấy thứ này cũng được gần hai mươi ba nâng rồi, giờ chỉ cần thêm chút trang sức làm thêm vài đồ xiêm y nữa là xong”

Hai người đang nói chuyện đã nghe nha hoàn vung rèm nói “Tam cô nương đến” Lão thái thái nâng mắt nhìn thấy Nguyên Thu mặc thân áo màu phấn lam thêu bướm bướm, thân dưới là váy đỏ thêu bách hoa, da trắng nõn nà thật đẹp mắt. Nguyên Thu tiến lên hành lễ với lão thái thái và Lý thị rồi đứng sang một bên, lão thái thái tỉ mỉ nhìn Nguyên Thu mới nói với Lý thị “Tam nha đầu càng ngày càng xinh đẹp, ngay cả cử chỉ cũng thấy có phúc khí. Nhưng ta thấy mặt nàng phấn bôi quá nhạt, thiếu nữ không cần mộc mạc như vậy, tuy nói không cần nhiều son phấn những cũng nên trang điểm một chút mới được”

Lý thị gật đầu phụ họa “Nha đầu Nguyên Thu này rất cổ quái, bình thường cũng chỉ thích hương phấn mình điều chế, nhưng mấy thứ đó ngày thường cũng không thấy nàng vẽ loạn, chỉ có ăn tết hoặc sinh thần (sinh nhật) mới thoa một chút. Xiêm áo cũng không cho người ta huân hương, ta nói vài lần nàng đều không nghe”

Nguyên Thu cười nói “Huân hương ngửi thật nhức đầu, không bằng thanh thanh đạm đạm mà thỏa mái”

Lão thái thái thở dài nói “Cô nương gia không cần mộc mạc như vậy, giờ người còn ở nhà các trưởng bối đều thương người không nói người đó thôi. Tương lai đến nhà người ta làm thê tử không thể tùy hứng như vậy. Còn nữa, bôi chút phấn thì sắc mặt dễ xem mà cũng cầu may mắn”

Nguyên Thu nghe đành cười đáp, lão thái thái thấy nàng khéo léo trong lòng vui mừng, sai Phỉ Thúy đem mấy hộp trang sức ra ngoài, mình lôi kéo Nguyên Thu ngồi lên giường, Lý thị đứng nghiêm một bên hầu hạ hai tổ tôn xem đồ trang sức.

Lão thái thái lựa một trâm vàng khảm bảo thạch có sáu cánh hoa sen rủ tơ như ý trong đồng trâm vàng, phong sai, khuyên tai ra ngoài, sợ soạn nói với Nguyên Thu “Cái này là lúc ta xuất giá mẫu thân ta đưa ta, khi ta còn trẻ gia gia người còn chưa phát đạt ta muốn mang nó lại không có cơ hội. Đợi cho trong nhà khá lên, nhiều người lui tới thật đúng là cơ hội mang ra ngoài khoe khoang đáng tiếc ta đã già không xứng

với cây trâm này nên cũng ngưng ngưng mang nó. Nói cho cùng cả đời ta cũng không có cơ hội mang nó một lần”

Nguyên Thu cười nói “Những vật kiện trên thế gian này vô luận mặc hay đeo, là vàng bạc hay châu báu, cho dù nó đắt hay nặng cũng chỉ là trang sức vì con người mà tồn tại, chỉ có những thứ này không xứng với người làm gì có người không xứng đồ. Lão thái thái thích thì cứ đeo, khách vừa vui mà nhìn cũng đẹp.”

Lão thái thái nghe vậy cười không ngậm miệng được, vỗ tay Nguyên Thu nói “Người là tiểu cô nương mà nói những lời này, không biết rằng những bà lão như ta mà đeo lòn lẹt bị người ta cười, cái này cho người đấy” Nói xong tự mình cài cây trâm lên đầu cho Nguyên Thu, Nguyên Thu cảm thấy trên đầu nặng xuống, trong lòng thở dài nói “Chỉ sợ rằng cây trâm này là hàng thật, mang lên đầu còn nặng hơn cả những cây trâm khác”

Lão thái thái nhìn một lần nữa lấy ra một đôi cắt móng tay bằng vàng có vân song phi như ý đưa cho Nguyên Thu “Cái này lúc còn trẻ ta đã từng dùng qua nhưng móng tay của ta mềm không dễ dài vì vậy rất ít dùng đến nó, khiến cho nó không được dùng hơn phân nửa đời. Người làm thế tử phi sau này không thiếu đồ cắt móng tay, để cho người lấy đi” Nguyên Thu vội nhận bằng hai tay.

Lão thái thái cũng nhặt từng cái từng cái ra ngoài cho Nguyên Thu nói, cái này là tổ truyền trong nhà, cái này lúc còn là cô nương mang, cũng có cái lập gia đình mới làm có chút là lão thái gia đưa. Lão thái thái lựa mấy trang sức lão thái gia đưa lựa ra ngoài đẩy tới trước mặt Nguyên Thu “Mấy thứ này đều cho người” Nguyên Thu thấy trước mặt mình bốn năm hộp trang sức vội nói “Con không đeo nhiều như vậy được, lão thái thái giữ lại đi”

Lão thái thái cười nói “Nha đầu ngốc, mấy thứ này đều là của hồi môn cho người. Người gả cho nhà không thể so sánh được, nếu là trong tay không có bạc nửa bước cũng khó đi. Ta nửa đời dựa vào mấy thứ đồ cưới này mới không bị người đập xuống, đồ cưới là quan trọng nhất, người chỉ cần nghe ta” Nguyên Thu nghe đành phải nhận, dập đầu thi lễ với lão thái thái.

Lý thị thấy sắc mặt lão thái thái mệt mỏi liền đỡ nàng nằm xuống gối. Lão thái thái nhắm mắt lại mở mắt nhìn Lý thị nói “Người làm thêm cho tam nha đầu mấy hộp trang sức mà nàng thích đi, bảo nàng tự mình chọn mẫu, bạc ta ra” Nàng quay qua nói với Phỉ Thúy “Đem hộp làm bằng gỗ toan chi ra cho ta” Phỉ Thúy đáp vội lấy một hộp nhỏ trong rương lớn ra, lão thái thái lấy một chuỗi chìa khóa từ trên cổ xuống, cúi đầu nhìn nửa ngày mới lấy ra một cái chìa khóa mở hộp ra, từ bên trong lật nửa ngày mới cầm một xấp ngân phiếu đưa cho Lý thị nói “Đây là năm ngàn lượng bạc, người cầm chuẩn bị đồ cưới cho tam nha đầu”

Lý thị vội đẩy nói “Vậy sao được? Lão thái thái nhanh lấy lại đi”

Lão thái thái nói “Thê tử lão tam cuốn hơn phân nửa tiền công, mặc dù hằng ngày thì không có gì nhưng gặp phải đại sự phải tiêu xài lớn tiền công nhất định là ứng phó không đủ. Lúc trước Sơn nhi thành thân đã tốn mấy ngàn lượng bạc, còn tiền đâu mà đặt mua đồ cưới cho tam nha đầu. Nếu ta không lấy bạc ra, không phải là người lại cho nhịn đói hay sao. Nếu là cô nương khác thì cũng thôi đi, chỉ cần tiết kiệm chút đặt mua đồ cưới là được, nhưng tam nha đầu lại không giống như người khác, không thể bạc đãi được, tà ta tiêu hết tiền cũng muốn nàng vui vẻ mà gả ra ngoài”

Lý thị nghe mắt đỏ lên “Đâu có nghèo như vậy đâu? Tiền công còn nhiều, lão thái thái không cần lo mấy thứ này”

Lão thái thái nghe vậy nhắm mắt khoát tay áo nói “Đồ cưới của tam nha đầu lấy tiền riêng của ta ra thôi, người xem đồ cưới của nàng còn thiếu gì, nhanh tìm người đặt mua đừng để thiếu thốn. Tháng trước lão thái quân phủ Hầu gia có giới thiệu một công tượng làm vàng bạc là một tay đánh đồ trang sức rất tốt. Người cho người đi tìm hấn, cho hấn làm mấy hộp trang sức mới. Tam nha đầu thích gì cứ nói ầu thân người, để nàng cho người đi làm”

Nguyên Thu và Lý thị đành đồng thanh đáp một tiếng, Nguyên Thu nghe nói làm đồ trang sức chợt nhớ đến túi kim cương Sĩ Hành đưa. Lý thị thấy Nguyên Thu ở một bên sững sờ, liền đẩy nàng nói “Người đang theo giá y mỗi ngày cũng chỉ có thể ngủ hai đến ba canh giờ, nếu mệt về nghỉ ngơi đi”

Lão thái thái nghe vậy mở mắt ra nói “Tam nha đầu đi ngủ đi, nếu thân thể mệt mỏi sắc mặt cũng sẽ không tốt” Nguyên Thu vội cười đáp, lại giúp lão thái thái xoa bóp chân, thấy nàng ngủ thiếp đi mới lặng lẽ đi ra

ngoài.

Nguyên Thu trở về cũng không nhìn đồ trang sức vội gọi Thúy Oanh tới thu thập, mình tìm bút chì và giấy đi ra ngoài nằm trên bàn vẽ đồ trang sức.

Tử Yên vừa bước vào thấy Nguyên Thu viết viết vẽ vẽ, lặng lẽ đi tới phía sau nàng nhẹ nhàng vỗ bả vai nàng. Nguyên Thu giật mình quay đầu thấy Tử Yên cười mắng “Tỉ làm xiếc khỉ à, cũng không xem người khác đang bận cứ vậy hù dọa người sao. Nếu muội vẽ sai để xem có thu thập tỉ không”

Tử Yên cười nói “Muội đang vẽ gì vậy, đưa tỉ xem một chút” Nói xong cầm lấy giấy trên bàn lên. Nguyên Thu nghĩ đến đây là đồ trang sức dùng làm đồ cưới của mình không khỏi đỏ mặt duỗi tay muốn đoạt lại. Tử Yên xem trên bản vẽ các loại trâm, lược không khỏi cười nói “Tỉ nghĩ là gì thì ra là đồ cưới”

Nguyên Thu đỏ mặt trừng nàng “Mấy năm không gặp, tỉ càng ngày càng tệ. Tỉ không ở trong nhà tìm ca muội nói chuyện tới tìm muội làm gì”

Tử Yên nghe đỏ mặt vặn lại nàng “Cô nương gia nói mò cái gì. Mẫu thân nói muội không biết trang phục bảo tỉ đến dạy muội. Lúc tỉ thành thân, vừa lúc trong nhà có tìm được một chút phần tốt, tỉ đem đến đây rất nhiều. Hôm nay đem đến uội một hai loại dùng thử”

Nguyên Thu nghe vội che mặt nói “Tỉ còn không biết muội sao? Cho tới giờ muội đều không cần phần từ bên ngoài, cũng không biết có sạch sẽ hay không”

Tử Yên cười nói “Chẳng lẽ thiên hạ này chỉ có một mình muội là làm phần sạch người khác làm đều bẩn hết sao? Cũng không thấy ai bắt bẻ khó khăn như muội. Phần của tỉ là một người nổi danh hương phần làm, chỉ nghe nói nàng mỗi tháng chỉ làm một hộp phần, chỉ dùng hoa đang nở kết hợp với sương lạnh, nước mưa điều chế mà thành. Nhà tỉ mất rất nhiều công sức mới mua được từ chỗ nàng ta năm loại, muội nói có khó khăn không?”

Nguyên Thu cười nói “Có cái gì mà khó, cũng chỉ là mảnh lưới thôi, dọa bọn người ngu ngốc như tỉ ra giá tiền ua phần duy nhất. Nàng một năm làm 12 hộp phần cũng kiếm nhiều hơn người ta một năm làm 120 hộp lại được nhẹ nhõm. Còn buồn cười các người mua được giá cao như vậy còn “Khó cầu””

Tử Yên nghe không khỏi cười nói “Cái nha đầu này càng ngày càng tinh quái, một đồ vật cũng uội nói nhiều như vậy. Có công phu kia còn không nhanh rửa mặt cho tỉ dạy muội thoa phần cho nghiêm chỉnh”

Nguyên Thu cười nói “Muội sao lại không biết thoa phần rồi hả? Còn phải nhờ tỉ tới dạy. Muội chỉ là xem trời nóng, lười bôi mấy thứ đó lên mặt thôi”

Tử Yên nói “Trời lạnh cũng không thấy muội thoa. Muội quên lúc ấy tỉ ở nhà muội một thời gian à, mỗi ngày muội rửa mặt chỉ dùng lọ hoa chưng nước gì kia rửa mặt cũng không thấy muội thoa phần” Nói xong kêu Thúy Oanh “Bưng chậu nước đến cho cô nương các người rửa mặt”

Nguyên Thu thấy thế đành gọi Thúy Oanh đi lấy nước, miệng cười nói “Người thành thân rồi quả nhiên không giống nhau, chuyên quản nhàn sự của người khác” Tử Yên nghe nhin cười tiến lên véo nàng, Nguyên Thu thấy vậy đành cầu xin tha thứ “Tẩu tử tốt, tha uội đi, một lúc nữa không nhọc người mệt mỏi tự ta sẽ vẽ thật đẹp cho phu nhân nhìn cho người báo cáo công tác thật tốt”

Tử Yên lúc này mới hài lòng cười nói “Vậy còn tạm được”

76. Chương 76: Đồ Cưới

Hai người đang cười nói, Thúy Oanh đem chậu nước tới, Chúc Mộng đứng một bên cầm khăn lau mặt, Nguyên Thu xoắn tay áo rửa mặt, Tử Yên ngồi xuống trước chiếc ghế Nguyên Thu đang thêu tỉ mỉ nhìn nàng thêu đồ cưới cười nói “Nhớ lúc vừa quen muội muội còn lười biếng thêu thùa. Hôm nay lại đồ cưới cũng có thể làm được”

Nguyên Thu đang lau mặt nghe không khỏi cười nói “Chuyện lười biếng lúc bé tỉ vẫn còn nhớ?” Tử Yên cười nói “Việc gì của muội ta đều nhớ, nhất định phải nhớ cả đời đấy” Nguyên Thu cười “Chưa từng thấy qua chị dâu nào như vậy. Mà mấy năm nay muội thêu rất nhiều. Xiêm áo khi còn bé của Tuyền ca và Nữ

Nữ hay cái yếm muội không cho người may vá đều là một tay muội làm từng cây kim sợi chỉ. Sau khi về kinh, trong nhà luôn nháo loạn, muội lại muốn chuẩn bị đồ cưới mới cho bọn nha đầu làm cho bọn hần. Mặc dù vậy, có chút đồ vật cũng là muội tự làm. Tỉ nhìn xem mấy cái trên giường muội đấy?”

Tử Yên nghe đi đến cầm vật ở trên giường lên xem thì ra một vòng đeo tay, Tử Yên đến trước cửa sổ nhìn kĩ thấy đường may tinh mịn, màu tươi sáng phối có tầng lớp không khỏi khen “Vòng tay Hồ phù này nhất định là muội dùng rất nhiều công phu, thật vất vả người còn có rãnh mà làm cái này. Cái này cho Nữ Nữ hay sao?”

Nguyên Thu nhìn gương thoa phấn nghe quay đầu lại nói “Cái vòng tay này còn vài mũi nữa mới xong, tẩu có rãnh làm giúp muội” Tử Yên cười nói “Muốn tỉ làm thay muội cứ việc nói thẳng, việc gì phải vòng vo như thế” Nói xong ngồi trên giường cầm lên vòng tay Nguyên Thu chưa làm xong bắt đầu thêu. Nguyên Thu gật đầu nói “Mấy ngày muội mới làm xong một cái, muốn làm tiếp một cái nhưng lại không rãnh. Trước mắt thấy sắp đến Đoan Ngọ, đồ chơi cho hai người này còn chưa làm được đến lúc đó Tuyền ca và Nữ Nữ lấy gì mang? Nếu tẩu có lòng làm luôn cho cả Tuyền ca xem như tẩu yêu thương muội”

Tử Yên lắc đầu cười nói “Tuyền ca và Nữ Nữ sắp bảy tuổi rồi còn mang cái này?” Nguyên Thu cười nói “Nữ Nữ cũng đeo, Tuyền ca xấu hổ không chịu đeo. Hần còn nhỏ, vừa dễ dàng vừa hù dọa liền đeo”

Tử Yên cười nói “Như vậy, muội còn muốn tỉ thêu giúp cái gì, nói hết ra đi tránh uội mở miệng lại làm trái tim tỉ bị hù hoảng hốt” Nguyên Thu lắc đầu nói “Cũng chỉ có thứ này chưa làm thôi. Qua hai ngày nữa muội muốn đánh túi lưới, tẩu rãnh thì qua đây giúp muội chọn màu chỉ” Tử Yên hỏi “Là làm dùng gì hay sao? Muội nói đi, hai ngày này tỉ suy nghĩ xem sao”

Nguyên Thu nói “Có mấy cái thì thêu bình thường, thêm thì khuyên tai ngọc, cây quạt, làm mấy thứ may biên xiêm áo, túi thơm dải lụa” Tử Yên cười nói “Cái này dễ, tỉ nghĩ thay muội”

Chờ Nguyên Thu dọn dẹp thỏa đáng hai người nắm tay đi đến phòng Lý thị. Lý thị thấy Nguyên Thu ăn mặc nghiêm túc gật đầu nói “Người ăn mặc trang điểm vào quả nhiên nhìn tinh thần rất tốt. Đợi người gả đi ra ngoài, là thể tử phi quần áo đều phải chú ý, vạn lần không thể để cho người ta bắt lỗi được”

Nguyên Thu nghe đành đáp, Tử Yên ở một bên cười nói “Muội muội tương lai là thể tử phi, còn ai dám bắt lỗi?”

Lý thị nói “Các người làm sao biết. Sau khi thể tử vào kinh bị hoàng thượng ời vào cung mấy lần. Ta nghe phụ thân người nói, thể tử học vấn tốt, võ công giỏi đầu óc linh hoạt lại có ý tưởng. Hoàng thượng đối với hần rất tán thưởng nói gần nói xa muốn trọng dụng thể tử”

Nguyên Thu nghe chân mày nhăn lại “Mặc dù thể tử thông minh nhưng dù sao cũng không đủ kinh nghiệm. Cho dù hần biết nhiều nhưng cũng chỉ là xem sách, làm sao trọng dụng được?”

Tử Yên che miệng cười nói với Lý thị “Mẫu thân mau nhìn, muội muội còn chưa gả đi, tâm đã đi rồi, bây giờ đã bắt đầu quan tâm thay người ta” Nguyên Thu nghe đỏ mặt, sắc giọng “Là mẫu thân nói đấy chứ, muội chỉ nói theo thôi, quan tâm hần chỗ nào” Tử Yên thấy Nguyên Thu ngượng ngùng liền che miệng không trêu nàng nữa.

Lý thị nói “Năm đó lão vương gia công tích hiển hách, mà Nam Bình Quận Vương một thân học vấn lại làm người rãnh rỗi không hỏi việc đời. Nghe nói hoàng thượng vài lần muốn trọng dụng Nam Bình Quận Vương đều bị vương gia từ chối. Hôm nay hoàng thượng thấy thể tử mọi mặt đều giỏi, tính tình lại không giống vương gia không chịu gò bó như vậy, không đi lung lạc hần mới là lạ”

Nguyên Thu nghe thấp đầu đỏ mặt nói “Chuyện triều đình chúng ta nói làm gì”

Lý thị thở dài nói “Người cho ta là tự nhiên nói cái này sao? Mấy người trong triều đình có người nào là không thông minh, ai không biết thể tử Nam Bình Quận Vương vào mắt hoàng thượng, mọi người đều lo lắng kéo hần. Lại có mấy người trong nhà có nữ nhi, người nào là không muốn gả cho hần? Nhưng là hần đã đính hôn, hôm kia vào cung lại đem chuyện này tấu với hoàng thượng để định ngày, mấy người này mới tạm dừng một nửa ý định. Nhưng ta nghe phụ thân người nói còn nhiều người có ý gả con cho hần làm trắc phi. Vì vậy mới dặn người chuyên tâm làm việc quần áo mặc đều phải phù hợp thân phận, không được cho người ta bắt lỗi”

Nguyên Thu nghe không khỏi kinh hãi cúi đầu không nói. Tử Yên thấy thế đành trấn an nàng nói “Đây chỉ là ý tưởng của mấy người hồ đồ kia thôi, thế tử nhất định không phải người như vậy. Tỉ nghe gia chúng ta nói, lúc đó là thế tử chân thành cùng muội muội nói cả đời chỉ cưới một muội muội”

Lý thị nghe cũng gật đầu nói “Ta cũng nhìn thế tử vài năm, hẳn nói chuyện làm việc nhất định thủ tín”

Nguyên Thu miễn cưỡng cười nói “Muội không lo cái này. Trước kia thấy hẳn làm một vương gia nhàn tản cũng tốt hôm nay hẳn vào triều làm quan tương lai chỉ sợ nhiều việc thân bất do kỉ” (tự mình không làm chủ được)

Lý thị vội nói “Đây là mấy mẫu tử chúng ta nhàn thoai thôi còn không biết như thế nào đâu. Nếu là hoàng thượng muốn dùng hẳn cũng phải chờ sau khi các người thành thân đã. Chờ người gả đi qua hỏi xem thế tử hẳn có ý tưởng gì. Theo ta thấy, hoàng thân quốc thích muốn cách xa triều đình luôn phải đi từng bước”

Nguyên Thu nghe không nói nữa, Lý thị lại lấy danh sách đồ cưới cho Nguyên Thu xem, lúc này Nguyên Thu mới nhớ tới mấy bản vẽ mình đã vẽ liền gọi Thúy Oanh cầm tới cho Lý thị xem. Lý thị nhìn xem tỉ mỉ cười nói “Người từ nhỏ đã thích làm đồ trang sức theo ý định” Nguyên Thu cười nói “Con thấy hộp đá kim cương phát sáng đẹp mắt, chắc là đính quanh trang sức cũng có một phong cách riêng” Lý thị gật đầu nói “Buổi tối người cho người đem hộp trang sức đến đây đi, ngày mai ta cho người đi làm đồ trang sức”

Nguyên Thu lên tiếng “Một lát trở về con kêu Chúc Mộng đưa tới” Lý thị nói một chút chuyện lại nghĩ đến một sự kiện “Phụ thân người tới qua nói chuyện trang tử hồi môn cho người, ngày chúng ta vừa hồi kinh liền mua ba chỗ trang tử làm của hồi môn cho người. Ý phụ thân người là xem người có địa phương nào thích không lại mua thêm một cái” Nguyên Thu suy nghĩ một lát cũng không nhớ đến địa phương nào tốt liền cười nói “Con suốt ngày không ra cửa, làm sao biết chỗ nào tốt, phụ thân làm chủ là được”

Lý thị vừa muốn nói chuyện thì Thái Tuyết vung rèm lên nói “Phụ nhân, vải vóc tơ lụa mua từ Hàng Châu, Tô Châu đã đến, đồ thêu, trân châu ngọc thạch, đồ sứ cũng đã đến. Bên Nam Kinh đại cữu lão gia cũng cho người đưa đồ đến không biết bên trong là gì xin phụ nhân qua xem”

Vì Cố Lễ ở Chiết Giang làm quan mười năm hết sức quen thuộc với quan viên lớn nhỏ ở địa phương. Ai không biết nữ nhi Cố Lễ muốn gả cho thế tử, vừa nghe tiểu thư Cố gia mua đồ cưới cũng giúp đỡ tìm vải vóc tốt nhất. Nguyên Thu và Tử Yên nhìn kĩ đồ đưa tới không chỉ có vải vóc, đầy đủ xiêm áo ngay cả sa giường, rèm, tấm màn, chăn, vật kiện gì cũng chuẩn bị đầy đủ còn có các loại hà bao tinh mỹ (tinh tế, xinh đẹp)

Tử Yên nhìn qua nói với Lý thị “Con cũng đi qua phía Nam mới biết mấy đồ thêu kia mới thật đúng là trăm trò khen ngợi. Không chỉ thủ pháp đều đặn, cũng nhiều dạng mà thêu cũng tinh xảo” Lý thị gật đầu cười nói “Ta chính là nhìn vào phía Nam chất vải may vá rất tốt, nhiều loại mà giá tiền cũng tiện cho nên mới cho người lấy từ phía Nam tới”

Ba người xem xong vải vóc xiêm áo, Lý thị liền cho người dọn đi. Lại đi xem các loại đồ sứ, Nguyên Thu bị một loại hấp dẫn chỉ cho Lý thị nhìn “Mẫu thân, bồn thủy tiên màu xanh này thật đẹp mắt” Lý thị nhìn theo phương hướng Nguyên Thu chỉ thấy bồn sứ này, thấy bồn màu xanh hình thủy tiên này toàn thân xanh nhạt, sáng long lanh như băng như ngọc nhìn không được thờ dài nói “Thật sự khó làm ra được như vậy, giống như bồn ngọc thật” Nguyên Thu lại nhìn hộp phấn màu xanh khắc vân hoa mẫu đơn, hoa sen khắc trên chậu, hai hoa sơn trà khắc trên chén liền nói với Lý thị “Mẫu thân chỉ bằng gọi Thái Tuyết tỉ dẫn theo tiểu nha đầu tỉ mỉ kiểm tra nếu không có vết bể nào thì cho vào phòng kho đi, muốn xem thì lúc nào xem cũng được”

Lý thị gật đầu nói “Người nói phải. Thái Tuyết, người kiểm tra mấy thứ này rồi thu vào, mấy loại trân châu ngọc thạch cũng đem đi rồi nhập vào kho phòng ghi lại danh sách. Ngày mai đưa ta kiểm tra”

Thái Tuyết vội đáp cười nói “Cữu lão gia đưa tới rương lớn như vậy không biết là cái gì, chỉ bằng phụ nhân mở ra luôn, nô tì tiện tay đi đếm” Lúc này Lý thị mới nhớ đến đồ huynh trưởng đưa đến vội cho người mở ra xem. Thái Tuyết sợ mấy nha đầu kia thô tay thô chân phá hủy mấy thứ phía trong tự mình tiến lên mở rương nhìn vào bên trong thấy bên trong có mấy chục cái hộp. Lý thị cho người đem vào gian phòng tỉ mỉ xem, phần nhiều là ngọc bội bảo thạch, ngọc thạch, san hô mấy đồ trang sức loại này.

Nguyên Thu cầm ngọc bội lưu vân nhìn đi nhìn lại, lại thấy trên tay Tử Yên là ngọc bội kiểu dáng bạc đầu phú quý cười nói với Lý thị “Làm gì cần nhiều như vậy” Lý thị nói “Đây là cữu cữu người đưa người qua cưới làm sao không dùng hết. Hôm nay còn một vài thứ chưa đưa tới, ngày mai cho người đi thúc dục. Mấy loại phần bột nước cũng cho người đi chuẩn bị” Nhìn thấy sắp đến canh giờ ăn tối Lý thị không kịp nhìn kĩ vội vàng đẩy hộp liền dẫn theo Nguyên Thu, Tử Yên đến phòng lớn phục vụ cơm tối.

Bận rộn một lúc như vậy, gia cụ cũng đưa tới. Ban đầu Lý thị chuẩn bị là gỗ hoa lê sau không biết Cố Lễ từ đâu tìm được gỗ tử đàn tốt. Lý thị vì vậy mà phân phó thợ làm trước lấy gỗ tử đàn làm không đủ mới dùng hoa lê. Lý thị nhìn danh sách gia cụ: một cái sàn tử đàn khắc hoa, một đôi án thư tử đàn khắc hoa, ba giá tử đàn khắc phúc thọ, hai cái tủ tử đàn khắc hoa, 20 hộp tử đàn, 20 rương rử đàn còn có hộp để đồ trang trí làm bằng gỗ hoa lê...

Nguyên Thu nhìn từng món thấy mỗi cái đều tinh xảo xinh đẹp chi tiết tỉ mỉ liền hỏi Lý thị “Mẫu thân giúp con chuẩn bị nhiều đồ cưới như vậy tiền bạc trong nhà có đủ không? Có thể bị người ta nói quá mức xa xỉ không?” Lý thị cười nói “Người quan tâm cái này làm gì, từ lúc người bảy tám tuổi, ta đã chuẩn bị giúp người tư trang gả đi, gặp thứ tốt đều lưu lại, hơn nữa cữu cữu người đưa rất nhiều, bây giờ chỉ tiền mua đồ cũng không có bao nhiêu, chẳng vượt qua bảy- tám ngàn lượng bạc thôi. Nhà ai nữ nhi xuất giá không chuẩn bị những thứ này, làm sao xa xỉ được? Người không thấy nữ nhi nhà người ta sao, nhà nào không như thế. Liền nói chị dâu người đi, đồ cưới nàng đem vào là người cũng thấy so với người thì như thế nào? Huống gì người gả là Nam Bình Quận Vương thế tử”

Nguyên Thu nhớ đến Tử Yên vài trăm đài đồ cưới liền tin lời Lý thị cũng yên tâm. Gả y đã làm xong nàng làm chút đồ chuẩn bị đưa ọi người trong phủ Quận Vương sau khi thành thân, vì vậy mà dùng tâm lực hơn so với khi may gả y đến ba phần. Nữ Nữ biết Nguyên Thu sắp xuất giá nên không đi theo Tuyên ca đi học nữa chỉ quần lấy Nguyên Thu nói chuyện với nàng. Nguyên Thu thấy Nữ Nữ mấy ngày nay không đi chơi cũng không đi học mỗi ngày chỉ ở bên cạnh mình, gương mặt nhìn mình trong mắt tràn đầy là ý không bỏ được, trong lòng đã cảm thấy ẽ ảm.

Nữ Nữ thấy mắt Nguyên Thu đỏ lên cổ lên tinh thần nói “Tỉ thích hà bao gì? Muội sẽ thêu cho tỉ một cái” Nguyên Thu để đồ may vá xuống nhìn nàng cười nói “Nữ Nữ thêu được hà bao rồi hả?” Nữ Nữ xấu hổ gật đầu “Tháng trước làm một cái nhưng rất khó coi không dám đưa cho tỉ tỉ” Nguyên Thu nói “Liền thêu thử đóa hoa hay con chim xem sao” Nữ Nữ đáp một tiếng.

Nguyên Thu thấy Nữ Nữ nhìn mình mà không làm gì, liền thở dài, bỏ đồ xuống ôm nàng vào ngực nói “Về sau bên cạnh mẫu thân chỉ có một mình muội là nữ nhi, ngày thường dùng tâm một chút, mỗi ngày đừng chỉ lo chơi điện khùng cũng phải giúp đỡ mẫu thân. Đại tẩu là người tốt, đối với mọi người đều từ ái, lúc muội còn nhỏ nàng cũng đã từng ôm muội. Muội sau này phải sống chung thật tốt với tỉ ấy, không được phát tính tình nếu không ca sẽ khó xử, biết không?”

Nữ Nữ gật đầu nói “Tỉ yên tâm, muội cũng không phải là người không biết lễ nghĩa như vậy, sẽ không làm khó đại tẩu” Nguyên Thu cười nói “Vậy mới ngoan, tính ra muội cũng đã đi theo Tuyên ca học hai năm rồi. Muội là nữ hài tử, mấy thứ tứ thư ngũ kinh kia không học cũng được, không cần tìm hiểu nhiều. Lúc khác bảo mẫu thân tìm uội một tiên sinh khác học cầm kì thư họa cho nghiêm chỉnh”

Nữ Nữ nghe vội gật đầu nói “Muội cũng cảm thấy tứ thư ngũ kinh chẳng có gì vui, chẳng có ý tứ bằng đọc thơ. Nếu tỉ có ý này sao không nói với mẫu thân?”

Nguyên Thu nói “Chắc muội nghĩ đến lâu rồi nhỉ, sao không dám nói với mẫu thân?” Nữ Nữ đỏ mặt nói “Nhị ca luôn nói lúc tỉ lớn như muội không chỉ có đi học còn học nữ hồng, rồi cầm kì thư họa, sớm muộn gì cũng luyện chữ, mỗi ngày chỉ có thể ngủ ba canh giờ. Muội nghĩ muội không thể thông minh như tỉ nhưng cũng không thể quá kém”

Nguyên Thu cười nói “Nhị ca muội làm sao biết?” Nữ Nữ quệt mồm nói “Hắn nghe đại ca nói, sau đó về chèn ép muội” Nguyên Thu cười dụ dỗ nàng “Nhị ca muội thích trêu chọc muội. Tỉ học mấy thứ đó là vì cảm thấy thú vị, nếu muội không thích không cần làm khó mình. Tự đi nói với mẫu thân mình học hay không học, bây giờ cái gì muội cũng chờ tỉ đi nói với mẫu thân đến khi tỉ không còn ở nhà nữa thì ai đi nói đây?”

Nữ Nữ suy nghĩ một lúc ngẩng đầu lên nói với Nguyên Thu “Để đại tẩu đi nói thay muội là được?” Nguyên

Thu nhéo lỗ mũi nàng nói “Muội nha, cũng chỉ ở trước mặt ca ca tí tí là tiểu ma vương. Đến trước mặt mẫu thân lại vờ nhu thuận” Nữu Nữu đỏ mặt chôn trong lòng Nguyên Thu cười không ngừng.

Đầu tháng bảy trong cung truyền tin ra, ngày thành thân là ngày hai mươi tháng tám. Tử Yên được trịnh trọng ghẹo Nguyên Thu nói “Cũng không biết thế tử nóng lòng đến mức nào. Mười sáu tháng tám cập kê, ngày hai mươi tháng tám hẳn cưới muội vào cửa” Nguyên Thu đỏ mặt thóa nàng “Tỉ nói lẫn vào đó làm gì, những chuyện này là lễ bộ định quan hệ gì tới hần?”

Nam Bình Quận Vương phủ chọn ngày đến Cổ phủ đưa lễ. Trong cung ban thưởng cho Nguyên Thu một bồn ngọc như ý lớn, bên trong là một cây san hô cao bảy tám thước lại khắc chim bướm rực rỡ xung quanh càng lộ vẻ tôn quý. Cái khác còn có bốn món Như Ý, bình thủy tinh các loại vải trong cung, tràng hạt, tay chuỗi, trân châu bảo thạch.

Lão thái thái cho người chuẩn bị heo và rượu cúng tổ trước, mượn bữa tiệc này mời thân bằng quý hữu trong tộc ý muốn là cho Nguyên Thu thêm trang.

Có những nhà không nhiều tiền sẽ đưa phần son, đồ may vá, cũng có nhà tặng trang sức, ngọc khí, chỉ thứ hai tặng bảo thạch hoa sen vàng, vài chiếc nhẫn, sáu bộ vòng tay vàng ngọc. Lý gia phái người đến tặng áo bông, áo da, tất cả mười xiêm áo, 20 đôi giày thêu.

Mọi người thấy trong cung thưởng cho Nguyên Thu mấy thứ kia, ai ai cũng hâm mộ. Mọi người nịnh hót lão thái thái có phúc khí, lão thái thái ngồi bên trên nghe mọi người nịnh nọt trong lòng hả hê, trên mặt cảm thấy sáng rõ.

77. Chương 77: Nguyên Thu Thành Thân

Đến ngày sinh Nguyên Thu, lão thái phi phủ Liêm Thân Vương, vương phi và vương phi Nam Bình Quận vương phủ cũng cho người đưa quà tặng đến. Chờ Nguyên Thu làm lễ cập kê xong thái hậu cũng phái thái giám tới ban thưởng, Cổ lão phu nhân và Lý thị bị dọa vội vàng ăn mặc theo cấp bậc toàn gia ra dập đầu tạ ơn. Thái giám dáng vẻ bốn mươi năm mười tuổi hòa thiện đối với Cổ mẫu hỏi gì đáp đấy. Lão thái thái vội mời hần đến chỗ ngồi chính dùng trà lại lấy phong bì cho hần xem như tiền trà nước. Thái giám cũng không từ chối tiện tay bỏ vào tay áo, uống vài ngụm trà nói vài lời rồi vội cáo lui.

Cổ lão phu nhân và Lý thị tự mình đưa thái giám đi ra ngoài rồi cầm vật phẩm ban thưởng vào vườn trong. Vì hôm nay là sinh thần của Nguyên Thu, Cổ phủ đãi khách trong vườn bày mấy bàn lớn, mọi người thấy Nguyên Thu cập kê không chỉ có một thái phi và hai vương phi tặng quà, ngay cả Thái Hậu cũng ban thưởng, trong mắt đầy hâm mộ chỉ hận mình không nuôi được một khuê nữ tốt.

Tối đêm, Nguyên Thu rửa mặt mới nằm xuống liền nghe bên ngoài có giọng nói, Nguyên Thu nhắm mắt lại hỏi “Ai tới vậy? Là Nữu Nữu à?” Liền nghe một người cười nói “Chẳng lẽ ban đêm Nữu Nữu không ngủ được chạy đến phòng người?” Nguyên Thu nghe vậy mở mắt, thấy Lý thị đi vào vội vén màn ngồi dậy “Sao mẫu thân lại đến?” Lý thị vội đề nàng lại nói “Hôm nay còn lạnh, người chỉ mặc áo trong đừng ra tránh cho gặp lạnh. Mấy ngày nay buổi tối ta sẽ ngủ với người, có vài lời muốn nói cho người”

Nguyên Thu nghe mà trong lòng ề ề cố cười nói “Con hầu hạ mẫu thân rửa mặt” Lý thị khoát tay nói “Người nằm xuống đi, ta đã rửa mặt xong” Nói xong cởi áo khoát nằm cùng một chăn với Nguyên Thu, hai mẫu tử nắm tay nói chuyện với nhau.

Lý thị thở dài nói “Lúc người sinh ra, người vừa nhỏ vừa mảnh mai ta chỉ sợ người không sống được, cũng không yên lòng giao cho bà vú giữ mỗi ngày đều mang người bên người. Người ho khan thì đã dọa ta hết hồn, thật khó khăn đến khi năm sáu tuổi thân thể mới tốt hơn một chút”

Nguyên Thu cười nói “Khi đó mỗi ngày con đều điên cuồng chạy trong vườn, mặc dù mệt một chút cuối cùng cũng luyện được thân thể tốt lên” Lý thị thở dài nói “Từ nhỏ người đã có chủ ý, quản người cũng không quản được cũng tùy người thôi. Cũng may người thông minh, bảy tám tuổi đã như tiểu đại nhân, biết thay ta phân ưu. Mấy năm nay mẫu thân làm phiền người cái phụ tá đắc lực này mới hãm được đến hôm nay, bằng không để cho người ta đập đổ cũng không phải là không thể”

Nguyên Thu nói “Mấy năm nay phụ thân cũng biết đau lòng mẫu thân, ca ca đã cưới chị dâu, về sau việc nhà mẫu thân cứ giao cho chị dâu đi xử lý còn mình liền hưởng phúc”

Lý thị nói “Tân nương tử vừa gả tới sao để cho nàng quan tâm cái này liền như vậy, trước cho nàng thỏa mái vài ngày rồi nói. Nếu nàng một hai tháng này có thân thể thì càng không thể để nàng mệt nhọc. Ta còn muốn chờ một năm rưỡi cho tẩu tử người sinh đứa bé lại giao chuyện quản gia cho nàng, đến lúc đó ta cũng không cần quan tâm như vậy”

Nguyên Thu nói “Không bằng mỗi ngày mẫu thân dẫn theo Nữu Nữu bên người, cũng dạy nàng xử trí chuyện nhà một chút tương lai cũng giúp đỡ được tẩu tẩu”

Lý thị cười nói “Người làm như ai cũng như người sao, Nữu Nữu còn tính trẻ con đợi nàng lớn thêm hai tuổi nữa đã”

Nguyên Thu cười “Đợi con đi rồi, mẫu thân cũng đừng nuông chiều nàng nữa, mấy chuyện làm nữ công gia chánh cho người trông chừng cẩn thận chút. Nha đầu Lam nhi trong viện con làm may vá rất tốt, lại biết bện dây ngay cả Thúy Oanh cũng khen nàng khéo tay. Con thấy Lam nhi cùng lắm thì lớn hơn Nữu Nữu hai tuổi từ ngày mai để cho hai người bọn họ ở chung một chỗ đi, sau này Nữu Nữu may vá cũng có bạn. Ngày thường Lam nhi cũng có thể hầu hạ nàng một chút coi như thay con chăm sóc nàng”

Lý thị thấy Nguyên Thu nói xong mắt đều đỏ vội cầm khăn lau lệ cho nàng trêu ghẹo “Người nhìn người xem, vừa nói vừa khóc. Ta nuông chiều nàng lúc nào, bình thường ta nói một câu người đều che chở cho nàng, cưng chiều nàng như cái gì hôm nay lại nói ta”

Nguyên Thu nghe thu nước mắt cười nói “Mẫu thân chỉ nói ngoài miệng như vậy thôi, trong lòng thì không biết đau lòng cho Nữu Nữu như thế nào. Lần trước Nữu Nữu bướng bỉnh con nói vài câu, buổi tối mẫu thân cho người đưa đồ ăn cho nàng xem như an ủi làm như con không biết đấy”

Lý thị lật người véo mặt Nguyên Thu cười nói “Nha đầu này cũng học được tranh luận với mẫu thân” Nguyên Thu tiện thể khoát tay Lý thị cọ vào ngực Lý thị không chịu ra ngoài.

Lý thị vỗ nhẹ ngực Nguyên Thu lúc lâu mới nói “Người đến Quận Vương phủ, nha đầu hồi môn là không được thiếu. Thúy Oanh, Chúc Mộng, Bích Nhi từ nhỏ đã đi theo người, người dẫn họ đi. Nếu sau này Sĩ Hành muốn nạp thiếp, thì người mình biết gốc rễ so với nạp bên ngoài tốt hơn”

Nguyên Thu nghe liền lấy đầu vùi vào ngực Lý thị không lên tiếng, Lý thị chụp nàng nói “Ta biết người và Sĩ Hành từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tình cảm không thể so với người khác, hẳn lại cũng đã thề với người. Nhưng việc đời khó liệu, luôn phải đem các loại tình huống chuẩn bị cho tốt tránh đến lúc đó luống cuống chân tay”

Nguyên Thu nói “Nếu thật có một ngày như vậy, hẳn thích ai liền tìm ai con sẽ không đem ba người Thúy Oanh đưa cho hẳn. Ba người họ đi theo con nhiều năm, tương lai con sẽ tìm một nhà tốt gả họ ra ngoài làm vợ chồng nghiêm chỉnh còn tốt hơn so với ở trong phủ cả đời làm nô tì”

Lý thị thở dài nói “Nếu vậy cũng không uổng công họ theo hầu hạ người. Nếu trong vương phủ có thị vệ thích hợp hay quần sự gì cũng để ý giúp các nàng. Gả cho người trong phủ tốt hơn gả cho người ngoài ít nhất mỗi ngày cũng có thể đi theo người. Mấy tháng trước ta có mua vài đứa bé quy củ đã học không sai biệt lắm tất cả đều là cơ trí, chuẩn bị cho người gả đi”

Nguyên Thu nói “Cần nhiều như vậy làm gì? Lại không biết tính tình có bướng bỉnh, nếu là chộc chuyện phiền toái cũng rất khó coi”

Lý thị vội nói “Người yên tâm đi, trong nhà có mấy người Chúc Mộng phục vụ, còn có nhị đẳng nha đầu đi theo, họ cũng chỉ là tiểu nha đầu thôi, có Thúy Oanh giám sát người sợ cái gì”

Nguyên Thu nghe không nói thêm gì nữa, hai mẫu tử nói một lúc đã cảm thấy buồn ngủ, hai người bất tri bất giác nhắm mắt ngủ mất.

Lý thị ngủ với Nguyên Thu mấy buổi tối, ban đêm luôn nói chuyện với nàng, có lúc nói đến đạo quản gia, có lúc nói đến chuyện ở chung với công công bà bà, lại cho nàng biết đối phó với em chồng như thế nào.

Cuối cùng lại nói chuyện đạo vợ chồng cho nàng nghe, mặc dù kiếp trước Nguyên Thu cũng biết mấy thứ này nhưng nghe má cũng ửng hồng.

Trước ngày xuất giá một ngày, Nam Bình Quận Vương phủ chuẩn bị mũ phượng đưa tới. Mấy ngày này Lý thị đều đem đồ cưới chuẩn bị thỏa đáng, vừa đúng 120 nâng, do Tử Yên dẫn theo người nhà đưa đồ cưới đến Nam Bình Quận Vương phủ. Đồ cưới Nguyên Thu không chỉ có vật kiện trong cung ban thưởng làm người ta lau mắt, ngay cả bộ trang sức từ kim cương tạo thành dưới ánh mặt trời cũng chói sáng mắt người. Người hai bên đường thấy không khỏi dừng chân ngắm nhìn, một hồi thảo luận kiểu dáng một hồi đàm luận trang sức châu báu còn có người vì ý kiến không hợp về giá trị đồ cưới mà đánh nhau.

Đến buổi chiều ngày thứ hai, Nguyên Thu tắm rửa sạch sẽ thì có các nha hoàn bà tử hầu hạ thay đồ. Lý thị mời người có con cháu cả sảnh đường chải tóc cho Nguyên Thu, lại dùng tơ tuyền ngũ thải se mặt cho Nguyên Thu. Nguyên Thu đội mũ phượng đầy đủ hết Lý thị mất đầy nước kéo Nguyên Thu dẫn dò lại dẫn dò hận không thể đem kinh nghiệm cả đời mình nói hết cho nàng.

Nguyên Thu chỉ nén lệ lôi kéo tay Lý thị không dám mở miệng sợ chính mình vừa nói sẽ khóc lên. Vừa vào nhà Trương di nương thấy thế nhỏ giọng nói lầm bầm “Cũng không biết Nguyên Dung khi xuất giá có ai dẫn dò nàng không?” Lâm di nương lấy cùi chỏ chọc nàng mắt mắng “Mau ngậm miệng thúi của ngươi lại, ngày tốt đừng tìm xúi quẩy tới, nếu không sẽ nhốt ngươi vào trong viện không cho ngươi ra ngoài” Trương di nương vội ngậm miệng đứng một bên với Lâm di nương không nói nữa.

Hai mẫu tử đang lúc khó khăn chia li Trương mama thị tỉ thúc giục “Phu nhân, cô nương đã đến giờ” Vừa dứt lời, Nữu Nữu ngồi một bên nhếch miệng khóc, Tuyền ca đẩy nàng mắt cũng đỏ lên. Nguyên Thu đi tới trước mặt Nữu Nữu ôm nàng vào ngực nức nở nói “Về sau muội phải thật nghe lời mẫu thân, không thể bướng bỉnh, biết không?” Nữu Nữu vừa khóc vừa dứt quãng nói “Tỉ...tỉ yên tâm...Nữu Nữu...biết”

Nguyên Thu ôm Nữu Nữu quay lại cười khổ với Lý thị “Giờ Nữu Nữu cũng đã lớn, ở nhà cũng đừng gọi nhũ danh của nàng nữa, kêu đại danh của nàng ấy đi” Lý thị nghe gật đầu “Y theo người” Nói xong ngoắc Nữu Nữu lại nói “Nguyên Tịch, đến chỗ mẫu thân, đừng khóc ướt xiêm áo của tỉ tỉ” Nguyên Tịch ôm thật chặt Nguyên Thu mới lưu luyến thả tay ra đi tới bên cạnh Lý thị vui đầu vào lòng Lý thị khóc không ngừng.

Nguyên Thu cố gắng tươi cười lôi kéo Tuyền ca nhìn trên dưới đánh giá một lần mới nói “Ca ca sang năm đi thi, đệ ở nhà không được ảnh hưởng ca ca đọc sách. Ngày thường cũng phải chăm chỉ đừng để uống phí tâm tư của tỉ đã dạy đệ mấy năm nay”

Tuyền ca dùng sức mở to mắt không muốn Nguyên Thu thấy mình khóc hàm hồ đáp ứng liền quay lưng đi. Tôn thị ở bên cạnh thấy khuyên không ít lần mới nói với Lý thị “Đại tẩu đã đến giờ nên dẫn tam cô nương đến phòng khách”

Lý thị nghe vậy vội lau nước mắt dắt Nguyên Thu đi đến tiền thính. Cổ Lễ lúc này đã ngồi ở tiền thính, Nguyên Thu tiến lên quỳ trước mặt Cổ Lễ cung kính lạy ba cái nén lệ nói “Nữ nhi bất hiếu không thể hầu hạ dưới gối” Cổ Lễ nhìn Nguyên Thu trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang há mồm không biết nói gì lúc lây mới lấy đồ chuẩn bị từ trước cho Nguyên Thu ra “Cái này cho ngươi” Nguyên Thu nhận lấy, Cổ Lễ lại nói đến chuyện hiếu kính cha mẹ chồng phục vụ trượng phu nói qua một lần. Nguyên Thu nén lệ nhất nhất đáp.

Cổ Sơn từ bên ngoài đi vào nhìn hai mắt Nguyên Thu trước mới quay lại xem Cổ Lễ “Phụ thân, kiệu rước dâu đến” Nguyên Thu nghe vậy nước mắt không kìm được chảy ra, gương mặt nhìn Cổ Lễ, Lý thị khóc ròng “Phụ thân...mẫu thân” Lý thị kéo tay Nguyên Thu khóc không ngừng kêu tên Nguyên Thu. Hỉ nương bên cạnh thấy thế vừa an ủi vừa đáp khấn voan cho Nguyên Thu. Nguyên Thu chỉ cảm thấy trong lòng đau nhói sức lực giống như bị rút đi xụi lơ tựa vào người hỉ nương khóc.

Hỉ nương đỡ Nguyên Thu đi từng bước ra cửa, bên ngoài có người bưng dù che trên đầu Nguyên Thu. Người trong nhà đốt pháo lên, lại có người nhanh chân bước đến cổ kiệu rải lá trà, đậu lên trên cổ kiệu, hỉ nương vừa dẫn dò vừa đỡ Nguyên Thu đi từng bước lên kiệu hoa.

Lý thị mất ngủ nước nhìn bóng dáng nữ nhi đi xa, chỉ thấy trong lòng vắng vẻ như thiếu đi cái gì. Lúc này Cổ Lễ cũng không để ý người khác, lập tức vịn Lý thị khuyên vài câu ngon ngọt, thấy Lý thị không chịu đựng nổi đành dìu nàng về phòng.

Kiều nàng Nguyên Thu đến cửa Nam Bình Quận Vương phủ thì thả xuống, đúng lúc này có ba mũi tên bắn đến thân kiệu, Nguyên Thu đang sững sờ cửa kiệu ‘phanh’ một tiếng bị đá văng ra, Nguyên Thu liền nghe một thanh âm “Nguyên Thu, ta đến đây” Trong bụng Nguyên Thu sáng tỏ Người kia chính là Sĩ Hành. (Cách Sĩ Hành xuất hiện thật là bạo lực quá đi)

Hỉ nương khoác áo hồng đỡ Nguyên Thu ra kiệu, Sĩ Hành nhắm mắt theo đuôi đi theo bên trái Nguyên Thu thỉnh thoảng nhếch miệng cười. Hai người vào chính đường, người đón tiếp làm lễ lạy thiên địa. Hôm nay lão thái phi cũng đến, nhận bốn lạy của vợ chồng son, xong hai người Sĩ Hành và Nguyên Thu được đưa vào động phòng.

Hỉ nương sau khi đỡ Nguyên Thu vào động phòng dẫn nàng lại ngồi bên giường. Lúc này có người mang vàng bạc hoa quả tiến vào, chờ xong mọi chuyện hí nương vẫy lui mọi người chỉ chừa hai người Sĩ Hành và Nguyên Thu ở lại.

Nguyên Thu mang khăn trùm đầu nghe tiếng huyền não xung quanh dần xa, đột nhiên nghe tiếng đóng cửa làm cho nàng sợ hết hồn. Nàng không thể cử động lại không thể mở miệng cúi đầu nhìn tua của khăn voan. Chờ trong nhà yên tĩnh lại, Nguyên Thu nghe có tiếng bước chân chậm rãi đi tới hướng nàng, lập tức mặt hồng tim đập mạnh, hai tay nắm lại một chỗ bất an xoa nắn.

Một đôi giày lớn xuất hiện trước tầm mắt của Nguyên Thu. Nguyên Thu nhìn chằm chằm đôi giày lúc lâu không thấy người kia nhúc nhích, liền len lén đưa chân ra thăm dò muốn dẫm lên thử. Hai cái chân kia vội tránh thoát, miệng nhẹ giọng cười ngồi bên cạnh Nguyên Thu, kéo tay nàng đặt vào lòng bàn tay vuốt ve nửa ngày mới thở dài nói “Nguyên Thu, ta rất nhớ muội”

Nguyên Thu nghe bên tai thanh âm quen thuộc mà xa lạ, trong nháy mắt có chút hốt hoảng chỉ cảm thấy thanh âm này theo trong trí nhớ đã bớt đi không ít mấy phần trẻ con càng nhiều thành thực chừng chạc. Sĩ Hành đợi nửa buổi cũng không nghe thấy gì mới chột cười hỏi “Không trách được tiểu nha đầu lanh lợi như vậy lại không nói lời nào, thì ra ta quên vén khăn” Nói xong cầm hí xung cần thận từng chút vén khăn đỏ trên đầu nàng.

Nguyên Thu giương mắt nhìn gương mặt quen thuộc trong trí nhớ xuất hiện trước mặt mình đột nhiên cảm thấy tình tình bất ổn rơi xuống, mắt nhất thời đỏ lên. Sĩ Hành vẫn cười hì hì, chột thấy Nguyên Thu khóc hoảng hồn vội ngồi bên cạnh Nguyên Thu dỗ nàng “Đừng khóc, ta giống với muội thôi, nhanh ngừng khóc” Vừa nói vừa luống cuống lấy ra khăn tay thò người ra lau lệ cho Nguyên Thu.

Thân thể Nguyên Thu chột lóe lên, đoạt khăn tay từ trong tay Sĩ Hành tự mình lau lau nước mắt trong miệng thì thầm “Càng lớn càng hư, lại học khi dễ muội” Sĩ Hành cười tiến đến “Đây không phải là lo lắng muội sợ, chỉ đùa muội vài câu thôi” Vừa nói vừa lấy tay ôm nàng, Nguyên Thu vừa từ chối hai cái bị Sĩ Hành siết chặt tay đành tỉnh táo lại mặt cho hấn ôm.

Sĩ Hành một tay ôm bả vai Nguyên Thu, một tay khác cầm tay nàng cúi đầu nhìn nàng nói “Vừa vén khăn voan suýt nữa không nhận ra muội, cảm thấy muội càng xinh đẹp dễ nhìn. Nhưng nhìn kĩ lại vẫn là hình dáng trước kia”

Nguyên Thu dựa vào trong ngực Sĩ Hành khoe miệng khê giương lên “Huynh lại bướng bỉnh giống như trước, càng lớn càng không tiến bộ” Sĩ Hành nhỏ giọng cười hai tiếng thanh âm trầm thấp “Nguyên Thu, muội nhớ ta không?”

Nguyên Thu vừa nhấc mắt đã thấy ánh mắt Sĩ Hành lấp lánh nhìn mình, lúc này cả mặt ửng hồng không nhận được cúi đầu. Sĩ Hành thấy thế cũng không thuận theo, lấy tay vuốt ve lỗ tai Nguyên Thu đã đỏ hết cả lên trong miệng không ngừng hỏi. Nguyên Thu bị hấn về lỗ tai có chút ngứa tránh né liên tục, Sĩ Hành không chịu buông tay. Hai người vừa tránh vừa kéo Nguyên Thu liền bị Sĩ Hành ôm vào ngực.

Sĩ Hành cúi đầu nhìn Nguyên Thu khuôn mặt đỏ hồng nhỏ nhắn, không nhận được nhắm mắt cúi đầu đem môi nhẹ nhàng in trên môi Nguyên Thu. Lúc đầu chỉ là hơi dò xét khê hôn, ném được ngon ngọt Sĩ Hành rốt cuộc không nhận được đưa lưỡi từ từ mô tả đôi môi Nguyên Thu. Nguyên Thu thở dài dựa vào ngực Sĩ Hành khê hé miệng mặc cho đầu lưỡi Sĩ Hành trượt vào miệng mình cùng quần lấy lưỡi mình.

Không biết hai người hôn bao lâu, Sĩ Hành mới chậm rãi li khai đôi môi Nguyên Thu tựa trên trán Nguyên Thu thở hồng hộc nói “Nguyên Thu, muội nhớ ta không?” Nguyên Thu nhìn ánh mắt đầy mong đợi của Sĩ

Hành cuối cùng đỏ mặt gật đầu một cái.

Sĩ Hành nghe vậy không nhìn được cười ôm Nguyên Thu ngã về phía sau, ai ngờ vừa nằm xuống nhìn không được ‘ai..u’ một tiếng, Nguyên Thu bị túm lại thấy thế cũng hoạt động từ trên người Sĩ Hành ngồi dậy hỏi “Huynh làm sao vậy?” Sĩ Hành nhe răng nhếch miệng đỡ eo Nguyên Thu đứng lên xoay người vén chăn, thấy bên trong đầy đồ, hạt sen, đậu phộng các loại kẹo trái đầy giường.

Sĩ Hành đang buồn bực lại nghe thấy thanh âm buồn cười của Nguyên Thu, lập tức hai tay hất một cái, đem trên giường loạn xạ quét xuống đất. Ôm Nguyên Thu nằm xuống giường hôn hai má Nguyên Thu. Nguyên Thu đỏ mặt đẩy hắn ra nói “Muội còn chưa rửa mặt, trên mặt đầy phấn”

Hai mắt Sĩ Hành nhìn Nguyên Thu lại bu lại, cắn lỗ tai nàng nói mơ hồ không rõ “Ta không sợ” Nguyên Thu bị gặm ngứa ngáy không nhìn được cười tránh né, Sĩ Hành mặt đỏ bừng đè ép Nguyên Thu không cho nàng động, Nguyên Thu nháy mắt đáng thương nhìn Sĩ Hành nói “Muội muốn rửa mặt”

Sĩ Hành nhìn Nguyên Thu nửa ngày, rốt cuộc thất bại từ trên người nàng leo xuống, Nguyên Thu cười kêu Chúc Mộng vào hầu hạ mình rửa mặt, Sĩ Hành ngăn nàng lại nói “Khuya rồi, họ cũng mệt mỗi một ngày, để các nàng đi nghỉ ngơi. Nước nóng đã chuẩn bị xong phía sau bình phong, vi phu phục vụ nàng rửa mặt”

Nguyên Thu nghe vậy vội tiếp tục trang đáng thương nhìn Sĩ Hành, ai ngờ lần này Sĩ Hành căn bản không ăn bộ dạng này cười nói “Muội nhất định phải tắm, chúng ta liền ngủ” Nguyên Thu trợn mắt nhìn Sĩ Hành một cái chỉ đành ngồi trước gương, lấy tay gỡ mũ phượng xuống, Sĩ Hành luống cuống chân tay giúp đỡ Nguyên Thu lấy khăn quàng vai xuống lộ ra bên trong hỉ dùm đỏ thắm.

Sĩ Hành thấy Nguyên Thu đeo trên cổ dây chuyền sáng loáng, mặt dây như hoa hồng được làm bằng kim cương vội tiến tới nhìn kĩ “Cái này là ta uội a” Nguyên Thu gật đầu cười nói “Vốn là muốn làm một chiếc nhẫn kết quả quá lớn chỉ đành khảm thành dây chuyền” Sĩ Hành hài lòng gật đầu cười nói “Đồ ta đưa muội lại giữ nhiều năm như vậy, ta biết ngay trong lòng muội đã sớm có ta”

Nguyên Thu giận trừng Sĩ Hành một cái, lấy đồ trang sức đầy đầu xuống tự đi ra sau bình phong rửa mặt. Nhiều lần Sĩ Hành muốn đi vào đều bị Nguyên Thu dùng nước tạt ra ngoài. Nguyên Thu tắm rửa lung tung lại sợ Sĩ Hành đi vào cũng không lau chùi thân thể cẩn thận vội vàng mặc quần áo. Sĩ Hành nghe thanh âm sửa sang lại xiêm y liền thò đầu vào đem bộ dáng hốt hoảng của Nguyên Thu nhìn không sót gì.

Nguyên Thu vừa ngẩng đầu thấy Sĩ Hành tiến vào từ lúc nào trên mặt không tiền đồ đỏ lên. Sĩ Hành thấy Nguyên Thu sau khi tắm rửa quần áo ướt dán chặt cơ thể, thân thể lung linh có thể mơ hồ nhìn thấy được, gương mặt trắng nõn sau khi tắm lại đỏ ửng cực kì mê người. Sĩ Hành cuối cùng không cầm lòng được ôm ngang Nguyên Thu lên sải bước đến trên giường.

Nguyên Thu vừa nằm lên giường liền thu mình vào chăn, vừa ngẩng đầu đã thấy Sĩ Hành đã cởi y phục trên người, sạch trơn hướng chăn chui. Nguyên Thu kêu lên một tiếng, theo bản năng lui về sau tránh, không ngờ Sĩ Hành đã sớm có phòng bị lập tức mò được Nguyên Thu ôm vào ngực. Miệng thì thầm “Xiêm áo nàng ướt hết rồi, mặc ngủ bụng sẽ lạnh vi phu giúp nàng cởi” Nguyên Thu đành vùi đầu vào ngực Sĩ Hành. Sĩ Hành ba bước làm hai cởi vạt áo của Nguyên Thu một bàn tay to vuốt ve từ eo nhỏ nhắn đến trên ngực.

“Nguyên Thu...” Sĩ Hành lăm lăm cúi đầu nhẹ nhàng hôn ánh mắt của Nguyên Thu, lại một đường hôn xuống. Nguyên Thu chỉ cảm thấy Sĩ Hành hôn từ môi đến cổ đến ngực lại một đường đi xuống.

Theo bản năng tay Nguyên Thu đẩy lồng ngực Sĩ Hành, Sĩ Hành một mặt an ủi Nguyên Thu mặt khác tay vẫn cứ đi cởi áo yếm. Lúc này Nguyên Thu không biết là cản trở Sĩ Hành hay dùng tay che đậy hoảng loạn một hồi mở mắt thấy Sĩ Hành mắt không chớp nhìn mình theo bản năng lấy tay bịt mắt hắn.

Sĩ Hành khẽ cười cầm tay Nguyên Thu mở ra nắm trong tay, nhẹ nhàng hôn lỗ tai Nguyên Thu nói “Nha đầu ngốc ta là phu quân muội còn sợ gì” Lúc này Nguyên Thu còn có thể nói ra gì được chỉ là cặp mắt mông lung nhìn Sĩ Hành. Sĩ Hành thấy bộ dáng đáng yêu của Nguyên Thu nhìn không được đến gần hôn nàng tay cũng không nhân rồi ở trước ngực Nguyên Thu nhẹ nhàng nắm một lần lại đi xuống tìm kiếm, Nguyên Thu nhìn không được cong chân lên ngăn trở.

Một hồi đau nhói, Nguyên Thu thoát kén thành bướm, Sĩ Hành thì thầm “Nguyên Thu, cuối cùng ta đã có được muội”

78. Chương 78: Vào Cung

Sáng sớm, Sĩ Hành mơ mơ màng màng tỉnh dậy, cảm thấy cánh tay nặng nặng hằn hốc mở mắt ra nhìn thấy Nguyên Thu nằm trong cánh tay mình ngủ say. Sĩ Hành thấy khuôn mặt Nguyên Thu lúc ngủ nhỏ nhắn hồng hồng trông rất đẹp mắt, lập tức lên tinh thần, dùng ngón tay chạm vào gãi gãi gò má Nguyên Thu, lại sờ lông mi nàng, một hồi nhịn không được lại hôn đôi môi hơi vênh lên của nàng.

Nguyên Thu đang ngủ ngon chỉ cảm thấy có vật không ngừng phất qua mặt nàng liền giơ tay quét lung tung một cái rồi lật người ngủ. Sĩ Hành thấy Nguyên Thu chuyển ra khỏi ngực mình muốn đưa tay kéo nàng lại, lại thấy cánh tay tuyết trắng của nàng nhịn không được đưa tay đi sờ ngón tay trượt xuống theo lưng trắng nõn của Nguyên Thu, đến eo nàng lại chuyển tới phía trước từ từ lại men lên ngực nàng không nhịn được vuốt ve.

Rốt cuộc Nguyên Thu bị Sĩ Hành đánh thức, nàng vừa mở mắt có chút mơ hồ, vẫn nghĩ là mình đang ở trong nhà, ngậy ngậy xoay người lại liền thấy Sĩ Hành cười híp mắt nhìn mình bị dọa hết hồn. Sĩ Hành nhìn vẻ mặt Nguyên Thu rõ ràng, hằn thấy tân nương tử của mình sắc mặt từ hồng đến trắng lại thấy tay mình không quy củ mà xấu hổ đỏ bừng không khỏi cười lớn.

Nguyên Thu đỏ mặt nhất định đẩy tay ra, lúi chần chập trước ngực nhìn qua màn xem bên ngoài, thấy sắc trời sáng choang có chút kinh hoảng nói “Đã trễ rồi sao?”

Sĩ Hành nói “Còn sớm, tối hôm qua muội mệt nhọc, nằm một chút nữa đi”

Nguyên Thu nghe thấy lời này lại biết hằn đang nghĩ đến chuyện đêm qua, đỏ mặt nói lầm bầm “Huynh còn dám nhắc đến, nếu muốn muội ngủ nhiều sao còn quấy muội thức dậy?”

Sĩ Hành cười nói “Nằm chút thôi, giờ cũng không ngủ được rồi, chi bằng hai chúng ta nói chuyện” Nói xong lấy tay kéo Nguyên Thu vào lòng mình. Nguyên Thu đỏ mặt gối lên lồng ngực Sĩ Hành hai tay cũng không biết để đâu, cả người đều không được tự nhiên. Sĩ Hành cười khê một tiếng, kéo tay Nguyên Thu để ngang hông mình, một tay vuốt lưng của nàng, một tay đặt trên cánh tay nàng. Nguyên Thu chỉ đành tùy hãn.

Sĩ Hành thấy Nguyên Thu nhắm mắt lại sợ nàng ngủ thật, vội nói “Muội từ Hàng Châu hồi kinh cũng chưa tới hai năm, vóc dáng thì tốt lên một chút nhưng thân thể sao lại gầy hơn trước kia rất nhiều?”

Nguyên Thu nhắm mắt lại nói “Nữ hài tử lúc bé đều tròn tròn, mười một mười hai tuổi sẽ phát triển cũng sẽ có vòng eo. Mặc dù thấy trên mặt gầy nhưng cũng không gầy so với trước bao nhiêu”

Sĩ Hành nghe nhịn không được len lén vén chăn lên, liếc nhìn ngực Nguyên Thu một cái, cánh tay đặt trên tay nàng cũng trượt xuống. Nguyên Thu vội mở mắt ra nhất định lôi kéo cái tay đặt ở mông mình ra ngoài. Sĩ Hành thấy Nguyên Thu vẻ mặt hồng thắm đầy nũng nịu nhịn không được ôm nàng cười nói “Đúng thật, chỗ cần phát triển một chút cũng không ồm, nhìn cũng mượt mà hơn so với trước rất nhiều” Nguyên Thu nhìn chằm chằm hằn nói “Trước huynh chưa thấy qua làm sao mà biết?” Sĩ Hành nói “Mặc dù không nhìn thấy nhưng cách xiêm áo cũng đoán được đại khái” Nguyên Thu đỏ mặt mắng hằn “Thật không nghiêm chỉnh” Sĩ Hành cười lại gần “Với nương tử của mình cần gì đứng đắn” Nguyên Thu thấy Sĩ Hành lại không chịu ở yên, vội đẩy hằn ra cười nói “Huynh cũng không nhìn trời thử xem đừng để chậm trễ còn phải vào cung thỉnh an đây”

Sĩ Hành nghe vậy ôm Nguyên Thu hôn một cái mới không tình nguyện đứng dậy mặc quần áo. Thân thể Nguyên Thu tối qua đã rửa sạch sẽ, buổi sáng cũng không cần tắm nữa, liền chuẩn bị quần áo thay. Hai người mặc xong quần áo, Sĩ Hành gọi người vào phục vụ, bên ngoài có nha hoàn sớm chờ bên ngoài nôi đuôi đi vào. Lấy nước rửa mặt có đại nha hoàn phục vụ hai người Sĩ Hành, mama đến trên giường lấy khăn lụa trắng nhuộm máu tím tím đi ra ngoài. Nguyên Thu thấy qua kính trang điểm nhất thời cảm thấy mặt nóng lên, cúi đầu làm như không thấy, Chúc Mộng, Thúy Oanh hai người chúc mừng Nguyên Thu giúp Nguyên Thu búi tóc phụ nhân.

Nguyên Thu đã lập gia đình, sẽ không giống như ở nhà không xoa kem phấn. Chúc Mộng lấy các loại phấn ra ngoài, Nguyên Thu lấy trước một bình đồ rat ay thoa lên mặt. Sĩ Hành ngồi một bên nhìn, thấy thuốc

này đổ ra lòng bàn tay liền khô lại cảm thấy thật li kì tiến đến cười nói “Cái này muối làm bằng cách nào? Như thế nào mà không giống với mấy loại ta đã thấy trước kia?”

Nguyên Thu liếc Sĩ Hành một cái cười nói “Trước kia huynh thấy qua rất nhiều nữ nhi thoa phấn?”

Sĩ Hành vội nói “Chỉ gặp qua trong phòng mẫu thân một hai lần” Nguyên Thu nghe cũng không hỏi nữa chỉ nói với Sĩ Hành “Muội thấy mấy thứ này rất phức tạp, làm hơn một tháng mới ra một vài bình. Phấn này trước phải lấy hạnh nhân cùng sáp ong trộn chung chưng vào, đợi sáp ong dẻo mới lấy xuống, để lạnh trộn thêm dầu hoa hồng, khuấy đều rồi đổ vào bình thủy tinh, để thật lạnh sẽ thành phấn này”

Sĩ Hành nghe không khỏi cười nói “Hạnh nhân và hoa hồng làm sao làm ra phấn?”

Nguyên Thu cười nói “Đương nhiên là được nhưng có chút khó khăn thôi. Trước lấy hạnh nhân ngâm vào nước một canh giờ, sau đó lấy ra bên ngoài hong gió mấy canh giờ, sau đó lấy hạnh nhân này nghiền nát ra, cầm miếng vải vắt khô hạnh nhân là được dầu hạnh nhân. Sau đó lấy hoa hồng còn tươi đặt bên trong bình thủy tinh ột chút dầu hạnh nhân vào đập nát trộn đều, sau đó đậy kín phơi nắng hai tuần. Lấy vải lọc mấy loại tạp chất ra sẽ được dầu hoa hồng”

Sĩ Hành nghe vậy không khỏi chắt lưỡi nói “Chả trách phải mất một tháng mới làm được một chai, thật là có chút phiền toái còn làm khó uội nghĩ ra được”

Nguyên Thu cười nói “Ai lại thích suy nghĩ mấy thứ này, nhưng mẫu thân muối ngày nào cũng nhắc muội ăn mặc cẩn thận, muội lại không quen dùng đồ bên ngoài làm liền nghĩ ra biện pháp này”

Nguyên Thu thoa một tầng phấn hoa hồng mỏng, lại bôi phấn hương tự chế dựa vào trân châu và hoa lên mặt, lại dùng bút vẽ lông mày, sau cùng lấy nước hoa hồng điều chế ra bôi lên môi là xong. Sĩ Hành ở một bên nhìn say sưa chỉ cảm thấy vô cùng li kì.

Lần đầu tiên Nguyên Thu vào cung cũng có chút thấp thỏm, ngồi trong xe hồi tưởng lại mama dạy lễ nghi trước khi thành thân. Vào cửa cung, Sĩ Hành xuống ngựa, mama tiến lên đỡ Nguyên Thu xuống xe, Sĩ Hành thấy sắc mặt Nguyên Thu tái nhợt, liền kéo tay nàng, cảm thấy tay nàng đầy mồ hôi nhỏ giọt an ủi “Không sao, có huynh đây”

Nguyên Thu lên tinh thần nhìn Sĩ Hành cười cười, liền ý bảo hần đi trước, mình thì vịn mama cẩn thận từng li từng tí đi phía sau. Hai người đi theo thái giám khoảng hai khắc liền đến cung Thái Hậu. Sĩ Hành cho thái giám giữ cửa thông báo hai người mới đi vào thỉnh an Thái Hậu.

Thái Hậu thấy Nguyên Thu cup mi thuận mắt đứng bên cạnh Sĩ Hành liền cười nói “Đây là thê tử Sĩ Hành vừa thành thân? Ngẩng đầu lên cho ai gia xem một chút” Nguyên Thu nghe vậy chậm rãi ngẩng đầu lên cũng không dám nhìn vào mắt Thái Hậu, Thái Hậu hỏi mấy vấn đề, Nguyên Thu đều nhất nhất đáp, Thái Hậu thấy nàng ăn nói rõ ràng trong lòng rất thích. Quay qua phía khác cho người mang đồ ra thưởng nàng cười nói “Thật là đứa bé ngoan, không hổ Liêm thái phi thương người, bộ dáng tốt lại biết tiến biết lùi. Thôi, các người còn đi bái kiến hoàng thượng, ta không lưu các người ngày khác rảnh rồi để cho Quận Vương phi dẫn người vào cùng trò chuyện với ta”

Sĩ Hành và Nguyên Thu nghe xong dập đầu đi ra ngoài, bên ngoài sớm đã có thái giám chờ đợi, thấy hai người khom lưng cười nói “Hoàng thượng đang ở thư phòng, nô tài dẫn thế tử và thế tử phi đi qua” Sĩ Hành cười nói “Vây làm phiền công công”

Hoàng thượng đã hơn bốn mươi tuổi cũng không nghiêm nghị, lúc hỏi trên mặt lộ ra hiền hòa, khiến cho Nguyên Thu buông lỏng không ít. Nguyên Thu đã sớm nghe Lý thị nói hoàng thượng nhìn trúng Sĩ Hành, hôm nay vừa thấy quả nhiên, một hai chuyện trong triều cũng hỏi ý kiến Sĩ Hành, còn có vô ý dò thăm Sĩ Hành đối với chức quan nào hứng thú.

Nguyên Thu biết những chuyện này không phải chuyện nữ quyền nên đàm luận, chỉ ngồi đó mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm làm như cái gì cũng không nghe. Cũng may hoàng thượng không nói nhiều việc công hỏi vài câu là nói chút chuyện vặt với Sĩ Hành, lại ban thưởng phu thê Sĩ Hành một chút đồ vật. Sĩ Hành thấy trước mặt hoàng thượng bày thật đầy hai chồng tấu chương cũng không dám quấy nhiễu nhiều ngồi một chút lại dẫn Nguyên Thu cáo lui.

Nguyên Thu từ thư phòng đi ra một đoạn xa mới nhỏ giọng cười nói với Sĩ Hành “Vừa rồi dọa muội như cái gì” Sĩ Hành thấy trừ thái giám dẫn đường ra cũng không có ai để ý liền lặng lẽ kéo tay Nguyên Thu an ủi “Sau này muội vào cung nhiều chút, thành thói quen là tốt rồi. Ngày nào rảnh nói Thái phi dẫn vào cung thỉnh an Thái Hậu. Thái Hậu rất hiền từ lại thích náo nhiệt, muội đi nhiều lần thì không khấn trương nữa”

Nguyên Thu nghe chỉ cười không nói gì nữa, thái giám dẫn hai người tới cung hoàng hậu. Hoàng hậu và Nam Bình Quận Vương phi là tỉ muội ruột thịt, hoàng hậu đối với Sĩ Hành cũng không giống như những người khác, gặp Nguyên Thu và Sĩ Hành cũng rất thân thiện. Lôi kéo Nguyên Thu trước quan sát một lần mới quay đầu cười nói với Sĩ Hành “Người thật ra có phúc khí, cưới được thê tử xinh như thế. Ngày phụ thân ngươi trình tấu chương nhờ cưới thê tử cho người ta còn lấy làm kinh hãi, sau lại gặp mẫu thân ngươi mới biết rõ đầu đuôi. Các người là thanh mai trúc mã mà lớn lên tình cảm đương nhiên không cần phải nói, tương lai phải sống chung cho tốt, không thể cãi vả thường xuyên tránh cho trưởng bối lo lắng cho các người”

Sĩ Hành và Nguyên Thu nghe vội cùng đứng lên đáp ứng, hoàng hậu cười kéo Nguyên Thu đến ngồi bên cạnh nói với Nguyên Thu “Về sau người nên thường vào cung, làm gì cần thận trọng như vậy, không có người ngoài cứ kêu ta một tiếng đi là được” Nguyên Thu làm gì dám can rõ như thế, luôn miệng nói không dám. Hoàng hậu lần đầu tiên gặp Nguyên Thu sợ nằng gò bó chỉ cười hỏi vài câu lại dặn dò Sĩ Hành “Hôm nay người đã thành thân, về sau tính tình nên thu liễm chút không thể chạy chung quanh hồ đồ như vậy nữa. Đợi sang năm hoàng thượng giao việc cho người”

Sĩ Hành không tự nhiên xoay xoay vặn vặn đáp ứng, hoàng hậu lại dặn dò “Giờ cũng không có người ngoài, không thể không dặn dò người vài câu. Đây là thê tử do người chọn, về sau phải đối tốt với nàng, không được giống phụ thân ngươi phong lưu thành tính. Huyền náo trong nhà không yên mà người ngoài nhìn vô cũng không còn thể diện”

Sĩ Hành đáp sảng khoái lại cười nói “Sĩ Hành biết nương nương yên tâm”

Hoàng hậu gật đầu cười nói “Vậy mới ngoan, giờ cũng nhanh đến giờ cơm trưa, Nam Bình Quận Vương và vương phi đang ở nhà chờ các người, ta cũng không giữ lại dùng cơm. Các người về đi sau này lại tiến cung”

Sĩ Hành và Nguyên Thu đứng lên nhất nhất đáp, hoàng hậu sai người mang đồ ban thưởng lên, phu thê Sĩ Hành dập đầu tạ ơn rồi lui ra ngoài.

Đi một vòng đã đến buổi trưa, thần kinh căng thẳng của Nguyên Thu rốt cuộc đã được buông lỏng, chỉ cảm thấy cả người mệt mỏi như tan ra miễn cưỡng đi đến cửa cung, lên ngựa tựa vào trên đệm nhắm mắt nghỉ ngơi. Sĩ Hành đau lòng Nguyên Thu cũng lên xe ngựa ngồi để Nguyên Thu nằm trên chân mình, mình thì xoa huýt thái dương giúp nàng.

Đến cửa phủ, Sĩ Hành kêu Nguyên Thu dậy, Nguyên Thu để Sĩ Hành cầm gương sửa sang lại tóc và xiêm áo. Lại đẩy Sĩ Hành nói “Đi đoạn nữa là đến cửa chính, huynh đi xuống nhanh đi” Sĩ Hành ngồi xe ngựa thê tử phi thật không ra dạng gì, liền gọi xe ngừng mình xuống cỡi ngựa.

Liên Thân Vương thái phi đã sớm dẫn theo Liên Vương phi, Liên Vương trắc phi và Liên Vương thê tử phi đến Nam Bình Quận Vương phủ. Sĩ Hành và Nguyên Thu sau khi về phủ đi bái tế tổ tiên trước liền vội vàng chạy đến phòng lớn. Nguyên Thu dập đầu cho Thái phi trước, Thái phi cười híp mắt gật đầu nói “Nhanh đứng lên” tiếp theo giương mắt ý bảo người bên cạnh bưng một mâm đồ vật cho Nguyên Thu. Nguyên Thu cảm tạ rồi khấu đầu thỉnh an cho Quận Vương và Quận Vương phi.

Ấn tượng của Quận Vương phi đối với Nguyên Thu cũng rất tốt, hơn nữa lão thái phi ngồi bên cạnh cũng không làm khó nàng cười nhận lấy trà uống liền đưa quà tặng nàng. Nam Bình Quận Vương thị thiếp đồng đảo, chỉ có Sĩ Hành là con trai ngoại trừ Mạn Đình là nữ nhi ruột của Vương phi hai nữ nhi khác đều là thứ xuất. Mấy năm trước Nguyên Thu cũng gặp hai người này vài lần, mặc dù không quá thân thuộc nhưng cũng coi như quen biết, ba tỉ muội đối với Nguyên Thu vẫn xem như là khách khí. Nguyên Thu lấy đồ may vá ra tặng cho nữ quyến đang ngồi đây, tất cả mọi người cười nhận lấy cũng có quà đáp lễ cho Nguyên Thu.

Lão thái phi thấy Nguyên Thu đã gặp từng người liền nói với Quận Vương phi “Hai người bọn họ đã mệt mỏi đến trưa chắc hẳn đã đói bụng. Hôm nay lễ tiết cũng đã xong cho người dọn đồ ăn lên đi” Quận Vương phi vội cười nói “Đã sớm chuẩn bị, con thấy hôm nay trời đẹp liền sai người đặt ở tiền sảnh”

Trong tiền sảnh có sẵn bốn bàn tiệc rượu, lão thái phi ngồi ở bàn trên, Liêm Thân Vương phi và Quận Vương phi một bàn phía dưới, các cô nương trong hai vương phủ một bàn. Sĩ Hành, Liêm Thân vương, Nam Bình Quận Vương và các đường huynh đường đệ thiết bàn tiệc khác ở tiền thính, nơi này không có người ngoài nào nữa.

Nguyên Thu và Liêm Thân Vương thế tử phi không dám trực tiếp ngồi bàn, đều đứng chờ đợi, giúp thái phi, hai vị vương phi và các cô nương chia thức ăn. Nguyên Thu là nàng dâu mới không thể không biểu hiện một chút, bày món ăn trước ọi người lại đứng sau lưng thái phi rót rượu. Lão thái phi đợi nàng châm rượu xong cười nói “Giờ cũng không có người ngoài người cũng mệt cho tới trưa không cần giữ lễ tiết nữa ngồi cùng một chỗ với chi dâu người mà ăn”

Nguyên Thu cười đáp lại châm rượu lần nữa ọi người mới ngồi vào chỗ của mình cùng với các nàng dâu trẻ của Liêm Thân vương phủ chung quanh là nha hoàn bà tử hầu hạ.

Lão thái phi thấy Nguyên Thu ăn mặc đồ cô dâu mới càng nhìn càng vui vẻ liền cười nói với Liêm Thân Vương phi “Đứa bé này lúc nhỏ đáng dấp rất vừa ý người lúc đó ta nhìn thật thích giờ lớn lên càng thêm tốt, không nói xinh đẹp lễ số đối với trưởng bối trực lí thỏa đáng rất trầm ổn”

Liêm Vương phi cười nói “Con nói xưa nay lão thái phi rất giỏi nhìn người thật là làm cho con nói đúng rồi” Mọi người nghe không khỏi cười.

Lão thái phi cười nói “Chỉ có người là đùa giỡn, người thường xuyên nói trong nhà buồn bực. Hôm nay thời tiết tốt, cả vườn cúc đã ra hoa, người ở đây uống vài chén giải sầu, đừng có nói ta luôn giữ người trong nhà”

79. Chương 79: Cô Dâu

Liêm Vương phi cười đứng dậy rót rượu cho thái phi cười nói “Thường ngày thái phi thương ta, không nói ta cái gì. Hôm nay vừa có cháu dâu liền đem ta quăng sau ốt”

Lão thái phi nghe vậy cười không ngừng được, mắng “Người làm địa bá mẫu không biết thương cháu dâu thì thôi, ta thương nàng người còn ghen tị không sợ bị người che cười sao”

Liêm Vương phi vội trêu ghẹo nói “Thái phi nói lời này thật oan uổng cho nhi tước, ta nhìn thấy cháu dâu xinh đẹp hận không được ôm nàng vào lòng mà vẫn về nào có không thương nàng” Nói xong liền hướng bàn của Nguyên Thu đi tới, Nguyên Thu thấy thế đều cùng đứng dậy với Liêm Vương thế tử phi Khương thị. Liêm Vương phi kéo tay Nguyên Thu cười nói “Đứa bé ngoan chờ thủ hết lễ thành thân thì đến phủ chúng ta chơi hai ngày. Đại bá mẫu có đồ tốt cho người” Rồi nói với Khương thị “Đệ muội người là nàng dâu mới, có chút xấu hổ, người chiếu ứng nàng một chút” Khương thị vội đáp.

Nguyên Thu thấy Liêm Vương phi rất được lão thái phi sủng ái, vì vậy chú ý nhìn nàng nói chuyện làm việc, vừa chiếu cố thái phi lại để ý Nam Bình Quận Vương phi, ngay cả cô nương trong phủ đều nhất nhất hỏi thăm thật là người khôn khéo nhanh nhẹn. Mọi người uống qua một lần rượu, thái phi cảm thấy có chút mệt mỏi, Quận Vương phi, Liêm vương phi đỡ thái phi đi ngủ. Còn lại Khương thị, Nguyên Thu và cô nương của hai phủ ngồi nói chuyện.

Trước giờ Khương thị chưa gặp Nguyên Thu nhưng Mạn Đình, Bích Đình, Vũ Đình gặp Nguyên Thu vài lần. Mấy người có chút nói không tán gẫu, Nguyên Thu không hiểu rõ tính tình mấy người kia cũng phụ họa một phen. Hàn huyên một chút mấy cô nương liền rời khỏi bàn tiệc đi xem hoa nói chuyện cười tươi không ngừng. Nguyên Thu nhìn thấy thật hâm mộ hôm nay thân phận mình đã là phụ nhân không thể tùy ý như cô gái được.

Khương thị thấy ánh mắt Nguyên Thu đảo quanh các cô nương liền cười nói “Nếu như đệ muội thích chúng ta đi cùng các nàng xem thú vị đi” Nguyên Thu vội nói “Để cho các nàng tự mình chơi đi, cứ theo họ họ lại ngại phiền. Muội thấy bên kia có cái đình nhỏ nhìn cũng mát mẻ, chi bằng chúng ta đi qua ngồi nói chuyện” Khương thị luôn miệng nói được, bọn nha hoàn ôm đệm vào trong đình trải xong, lại dọn lên hai bàn trái cây điểm tâm, hai người mới dặt tay vào trong đình ngồi. Ba thiếp thất của Liêm Thân vương thế tử vội đi qua đứng một bên phục vụ.

Nguyên Thu nhìn ba thiếp thất của Khương thị, người nào cũng xinh đẹp cũng đều là một tay đầy sức quyến rũ, một người trên mặt còn mang theo vẻ mặt uất ức trong mắt lại có chút ngán lẹ. Nguyên Thu hơi ngừng một chút quét qua thân thể nàng chỉ thấy bụng nàng hơi đội lên có vẻ như có thai.

Khương thị thấy ánh mắt Nguyên Thu quét qua ba người thiếp kia liền quay đầu nhìn lại người thiếp có thai kia hơi nhíu lông mày nói “Bảo người ở nhà nghỉ ngơi lại còn muốn đi theo” Thiếp thất này nghe đành cúi đầu cũng không dám nói gì. Nguyên Thu không tốt tiếp lời nói cúi đầu lấy quả nho ăn. Khương thị khoát tay nói với người có thai “Như Nguyệt, người đến chỗ các cô nương mà phục vụ, xem các nàng đùa cái gì đừng làm rộn chuyện” Như Nguyệt đứng lâu đã sớm lưng mỗi eo đau ước gì có thể đi một chút, vội đáp liền hướng vườn hoa bên kia đi qua.

Khương thị thấy Nguyên Thu chỉ cúi đầu uống trà liền cười giải thích với nàng “Nàng có thân thể hơn bốn tháng, ta bảo nàng ở nhà nghỉ ngơi, nàng càng muốn đi theo náo nhiệt cũng không biết dung biện pháp gì nói với lão gia chúng ta. Hôm nay ta và Vương phi vừa xuống xe ngựa đã thấy nàng ở trong xe ngựa thể tử gia chúng ta chui ra. Vương phi thấy còn nói ta không biết chăm sóc người. Khi đó đã đến cửa phủ nhà muội rồi nếu đưa nàng về sợ người ta nói lung tung”

Nguyên Thu cười nói “Người có thai làm sao lại luôn ra ngoài chạy loạn, không nói mà đi, nếu thân thể nàng ta nặng nề làm sao chịu nổi”

Khương thị gật đầu nói “Đúng vậy, nếu là tốt thì cũng thôi nếu không tốt ta lại chịu không ít oán giận”

Một thị thiếp đứng bên cạnh tiếp lời cười nói “Thế tử phi của chúng ta quá thiện tâm, Như Nguyệt gây chuyện như vậy thế tử phi cũng không động nàng một đầu ngón tay nói nàng một câu gì. Tì thiếp lại thấy Như Nguyệt làm như quen mắc lỗi làm việc không biết nặng nhẹ, liền nói chuyện hôm nay đi, người biết thì nói Như Nguyệt tùy hứng, gặp phải người không biết lại cho rằng thế tử phi khi dễ một người có thân thể sai nàng đi ra phục vụ đấy”

Nguyên Thu thấy thiếp thất này đang lúc chủ tử nói chuyện lại chen miệng lấy làm kì quái chỉ cười nhìn Khương thị. Khương thị chỉ vào nha đầu kia cười nói với Nguyên Thu “Đây là nha hoàn hồi môn của ta gọi là Hoa Đào. Bên trong thiếp thất cũng chỉ có nàng biết tính tình của ta ngày thường lại hiểu chuyện, làm ta cũng bớt không ít tâm tư”

Nguyên Thu cười nói “Người của biểu tẩu đương nhiên người bên ngoài không thể so sánh bằng”

Khương thị gật đầu cười nói “Cái này vô luận như thế nào đều là dung người của mình thì thoải mái hơn. Nói chuyện làm việc thân thiết không nói, trong nhà có chuyện cũng có trợ thủ đắc lực” Nguyên Thu không biết Khương thị nhắc tới là ý gì chỉ cười không nói.

Khương thị thấy Nguyên Thu cũng không nhận ra liền vòng vo nói đến chuyện khác, Nguyên Thu và nàng người một lời ta một tiếng nói chuyện, đột nhiên nói với Chúc Mộng “Các cô nương bên kia chơi cái gì? Người đi xem một chút, ta nghe thấy các nàng cười vui vẻ như vậy nhất định là có thứ tốt chơi”

Chúc Mộng đang muốn đi, Khương thị vội nói “Họ chơi vui vẻ như vậy chỉ bằng chúng ta tự mình đi qua cũng xem thử có gì thú vị”

Nguyên Thu nghe gật đầu đồng ý, dẫn theo Khương thị đi về phía vườn hoa. Chỉ thấy bảy cô nương hai ba người một nhóm ngồi ăn trái cây làm thơ nói chuyện. Khương thị cất giọng cười nói “Các cô nương đang nói cái gì vui cũng nói cho chúng ta nghe một chút”

Mạn Đình thấy Khương thị, Nguyên Thu đi tới liền đứng lên cùng chúng tử muội, kéo hai nàng ngồi xuống. Một cô nương của Liêm Vương phủ nói với Khương thị “Mạn Đình muội muội đang bố trí chuyện của thánh nhân đấy”

Mạn Đình che miệng cười nói “Là trước kia muội nghe ca ca nói chuyện cười mới vừa rồi thấy các nàng uể oải liền nói ra cho các nàng lên tinh thần. Các nàng lại nói ta bố trí thánh nhân”

Khương thị cười nói “Nếu như vậy, cô nương nói lại cho ta và tẩu tử người vui vẻ một chút”

Mạn Đình cười nói “Khổng tử viết: buổi trưa không ngủ buổi chiều hồng mắt. Mạnh tử viết: Khổng tử nói rất đúng” Mạn Đình kể xong các tử muội nhin không được cười lên, Khương thị cũng cầm khăn che miệng

cười không ngừng. Nguyên Thu lại sững sốt một chút, mặt nháy mắt đỏ lên, đây là chuyện năm đó nàng thuận miệng nói với Sĩ Hành.

Vũ Đình mười một tuổi ánh mắt tinh anh thấy Nguyên Thu khuôn mặt đỏ bừng liền cười nói “Mặt chị dâu sao lại đỏ thành như vậy?” Mạn Đình nghe vậy trêu ghẹo nói “Chẳng lẽ là chuyện này tẩu nói cho ca ca?”

Nguyên Thu chỉ cười mà không nói, Bích Đình cười một tiếng nhìn Nguyên Thu nói “Trách không được lão thái phi và Vương phi đều thích tẩu thì ra là nói nhiều chuyện cười dễ người vui vẻ như vậy” Mạn Đình nhìn Bích Đình một cái, Bích Đình quay đầu nói chuyện với Vũ Đình, trong mắt Nguyên Thu thấy trong lòng âm thầm kinh ngạc nhưng không thể hiện ra.

Khương thị vội nói sang chuyện khác, gây ọi người hứng thú nói vài câu thì người của Quận Vương phi phái sang mời mọi người đến phòng chính nói chuyện. Mọi người đứng lên hai ba người một nhóm đi lên phòng trên. Nguyên Thu nghe Khương thị hỏi Hoa Đào “Sao không thấy Như Nguyệt?”

Hoa Đào vội nói “Vừa đến thì thiếp đã lưu ý cũng không thấy nàng”

Khương thị nghe vậy liền nhíu mày vừa muốn nói chuyện chỉ thấy một bà tử đi phía sau núi giả hô to lên “Đây không phải Như Nguyệt di nương trong phủ thân vương sao, sao lại ngủ ở đây” Khương thị vội đỡ Hoa Đào đi lại quả nhiên nhìn thấy Hoa Đào đang ở trên tảng đá lớn sửa sang lại váy liền trùm mặt quát lên “Người càng ngày càng không thể thống gì rồi? Lại còn ngủ ở đây người còn biết quy củ là gì không? Mặt mũi cũng vứt, ta trở về nói cho vương phi biết xem thế nào”

Như Nguyệt hốt hoảng chạy bước nhỏ đến bên cạnh Khương thị, khuôn mặt trắng nhợt giải thích “Tì thiếp đứng chân quá mỏi liền nghỉ ngơi chỗ này một chút không nghĩ lại ngủ như thế” Khương thị vừa muốn mở miệng nói chuyện đã thấy Nguyên Thu đứng đó không xa đợi nàng nuốt lời muốn nói xuống chỉ lườm nàng một cái nói “Còn không đi tìm nha đầu của Quận Vương phi mượn chỗ rửa mặt, đừng làm mất mặt ta” Nói xong xoay người đi, Hoa Đào theo sau Khương thị đến viện Quận Vương phi cũng không dám đi vào theo chờ bọn nha hoàn vào phòng mượn chỗ rửa mặt.

Quận Vương phi thấy mọi người đã tới liền cười nói “Các người cũng thật thoải mái, cũng không nghỉ ngơi chỉ lo vào vườn chơi, giờ cũng chưa buồn ngủ hay sao?”

Nguyên Thu đã lập gia đình, lúc tối vừa động phòng, sang ra phải vào cung thỉnh an, vừa về phải ra mắt thân quyến và các cô nương trong nhà, sớm đã cảm thấy mệt mỏi nhưng nàng không dám biểu hiện ra chỉ cố gắng lên tinh thần nói chuyện với mọi người.

Quận Vương phi quét một vòng qua mặt Nguyên Thu liền gọi nàng đến phía trước nói “Ước chừng một lúc nữa thái phi mới thức dậy, người trở về rửa mặt thay xiêm y trước đi chờ đến giờ Dậu hãy đến. Nếu thái phi hỏi người ta nói thay người”

Nguyên Thu chỉ cười nói không có gì lo ngại. Liêm Thân Vương phi cười nói “Cái đứa nhỏ ngốc này thật thành thật, bà bà người là muốn người về nghỉ ngơi một chút. Ở đây cũng không có người ngoài đều là tì muội nhà mình người về nghỉ ngơi đi, để buổi tối còn có tinh thần mà uống rượu” Quận Vương phi gật đầu cười nói “Đúng vậy, tì muội các nàng cũng đi nghỉ ngơi hết giấc ngủ trưa rồi quay lại”

Nguyên Thu ngó chừng giờ cũng chưa tới giờ Thân nghĩ mình về cũng có thể nằm được một canh giờ liền cười hành lễ với hai vị vương phi rồi cáo từ hai câu với các vị cô nương mới cáo lui.

Nguyên Thu vừa về cảm thấy hai mí mắt đánh vào nhau, ngủ gà ngủ gật. Chúc Mộng tiến đến giúp Nguyên Thu xỏ tóc lại thay xiêm áo mới phân phó tiểu nha đầu ra ngoài múc nước, xoay người đã thấy Nguyên Thu ngã ra giường ngủ thiếp đi.

Đám người Chúc Mộng biết Nguyên Thu mệt nhọc cũng không dám nhiễu nàng, thấm ướt khăn giúp nàng lau mặt liền buông màn cho nàng ngủ.

Nguyên Thu ngủ một giấc ngon lành mở mắt muốn đứng lên lại thấy bên cạnh mình có một người đang nằm. Nguyên Thu vội chống tay ngồi dậy xem thấy là Sĩ Hành ngủ bên ngoài mình. Nguyên Thu nhẹ giọng gọi Chúc Mộng đến nhỏ giọng hỏi “Giờ giờ rồi? Thái phi đã dậy chưa?”

Chức Mộng trả lời “Sắp đến giờ Dậu rồi. Vừa nãy Thúy Oanh đi hỏi thái phi đã thức rồi đang nói chuyện với vương phi”

Nguyên Thu nghe vậy nói “Đã trễ vậy sao” Vừa nói vừa lay Sĩ Hành dậy “Sao huynh lại về ngủ thiếp đi? Tiên thánh đã giải tán rồi sao?”

Sĩ Hành lật người nhắm mắt nói “Còn chưa xong, ta trở về thay quần áo thấy muối ngủ ngon lành. Liên nằm bên cạnh muối chỉ là muốn nghỉ chút không ngờ cũng ngủ luôn”

Nguyên Thu vội sai người đi lấy nước lại nói “Mau dậy đi sắp đến giờ Dậu rồi. Thay xiêm áo rồi đi ra đường để người ta nói”

Sĩ Hành ừ một tiếng lại lật người, hần thấy trong nhà không có ai kéo Nguyên Thu qua hôn lên cằm nàng một cái. Nguyên Thu nghe bên ngoài có tiếng bước chân vội đẩy ra Sĩ Hành, giận dữ “Giữa ban ngày, cũng không biết xấu hổ”

Sĩ Hành lười biếng dựa vào gối đầu nói “Ta ở trong phòng mình hôn nường tử của mình có cái gì đáng xấu hổ” Nguyên Thu thấy nha đầu tiến vào cũng không nhiều lời với Sĩ Hành thúc giục hần rửa mặt lại tìm xiêm áo cho hần thay kêu hần đi đến tiền sảnh. Sĩ Hành cười đùa “Huynh chờ muối”

Nguyên Thu không cãi lại hần sợ nháo lên ầm ĩ làm lỡ canh giờ cũng không đi quần hần làm khổ gì. Nguyên Thu rửa xong mặt, kêu Chức Mộng tìm bộ xiêm y mới thay ra, vừa búi tóc lên thấy Sĩ Hành lại gần cười nói “Huynh chọn trang sức thay muối” Nói xong cầm hai cây trâm kim cương từ hộp ra tự tay cài lên búi tóc cho nàng.

Nguyên Thu cười, cởi chiếc nhẫn hồng ngọc ra lấy chiếc nhẫn kim cương sáng loáng đeo lên tay, Sĩ Hành vội lấy vòng tai kim cương trong hộp cho nàng đeo, Nguyên Thu soi gương kiểm tra một phen cười nói “Có chút rêu rao”

Sĩ Hành cười nói “Cái này mà rêu rao gì, ta thấy cài thêm hai cây trâm lên mới đúng” Nguyên Thu nhún mày nói “Mang nhiều như vậy nặng cổ”

Sĩ Hành nhìn qua gương thấy Nguyên Thu nhăn chân mày vội ngắt đầu thay nàng vuốt ve, hai người qua kính nhìn thẳng vào mắt nhau cười một tiếng. Chức Mộng ở bên cạnh cười nói “Thế tử, Thế tử phi đến giờ Dậu rồi” Nguyên Thu vội phục hồi tinh thần, đỏ mặt đẩy ra Sĩ Hành cười nói “Đi thôi đừng để bên trên cho người đến giục”

Sĩ Hành cười mặc cho Nguyên Thu đẩy mình ra ngoài, các nha hoàn trong viện thấy thế cũng hé miệng cười trộm. Nguyên Thu đỏ mặt buông tay nghiêng đầu đi ra cửa. Sĩ Hành đuối theo kéo tay Nguyên Thu, hai người vừa đi vừa nói chuyện đến ngã ba Nguyên Thu buông tay nói “Huynh đi phía trước nhanh đi, buổi tối uống ít rượu chút” Sĩ Hành vội kéo tay nàng nói “Ta đi cùng muối xem thái phi một chút”

Hai người Sĩ Hành vừa vào nhà mọi người đang nói chuyện cười lên, thái phi chỉ vào Sĩ Hành cười nói “Ta nói nường tử ngươi sao lại đến muộn thế thì ra là ngươi làm phiền nàng” Nguyên Thu nghe đỏ mặt không nói lời nào, Sĩ Hành cười hì hì hành lễ với thái phi lại thỉnh an hai vị vương phi mới quay lại nói với Thái phi “Buổi trưa uống chút rượu chiều cảm thấy buồn ngủ liền về nghỉ một chút” Thái phi ôm hần lại bên cạnh vuốt ve mặt hần nói “Buổi tối uống ít một chút nhìn xem đáng thương chưa”

Sĩ Hành vội gật đầu thái phi buông tay nói “Ngươi nhanh đến tiền sảnh đi ra ngoài một canh giờ xem ra cha ngươi đi tìm ngươi” Sĩ Hành cười lại đưa mắt nhìn người trong nhà hỏi thái phi “Sao không thấy mấy muối muối đến đây?”

Quận Vương phi nói “Họ dẫn các tử muối nhà bá phụ ngươi đi nghỉ ngơi ước chừng giờ cũng sắp đến. Ngươi đi tiền sảnh nhanh đi đừng ở đây ngoạn nháo”

Sĩ Hành ừ bước nhanh đi ra ngoài đi ngang qua Nguyên Thu len lén nhếch miệng cười với nàng một tiếng, Nguyên Thu giận trừng mắt quay đầu không nhìn hần nữa, Sĩ Hành cười hì hì đi ra ngoài.

Liên Vương phi thấy thế cười nói “Rốt cuộc là vợ chồng son, nồng tình mật ý không sợ người chê cười”

Thái phi thấy thế gật đầu cười “Như vậy ta thật cao hứng, nhìn bọn họ náo nhiệt trong lòng ta cũng thoải mái”

80. Chương 80: Lại Mặt

Mọi người cười nói một chút thì có người vào mời thái phi, hai vị vương phi hai vị thế tử phi và các cô nương vào vườn xem diễn kịch. Nguyên Thu đi theo sau Quận Vương phi ra khỏi viện thấy trong phủ giăng đèn kết hoa, trên cây trang trí cảnh thật đẹp mắt.

Trong vườn đài diễn kịch chia làm mấy tầng, nữ quyền quan khách chia ra ngồi hai bên trái phải đài diễn phía dưới có các công tử ngồi uống rượu xem kịch.

Mọi người đến hai bên đài diễn trên lầu đã diễn một vở kịch nhỏ. Trên bàn đã dọn sẵn của đã chưng chín mập, các loại tôm cá, các loại đồ ăn mặn, còn có các điểm tâm khác, hoa quả cao các loại rau quả xanh. Lại có đồ trong cung ban thưởng như quả nho cùng các loại trái cây đặt trên bàn thủy tinh ngay chỗ ngồi.

Thái phi ngồi xuống Quận Vương phi tự mình rót rượu, thái phi thấy rượu óng ánh mùi thơm tỏa ra bốn phía liền nói “Đây là rượu kim hoa mang về từ phía Nam sao?” Quận Vương phi trả lời “Thưa thái phi, là rượu kim hoa. Lúc hồi kinh Vương gia mang về mười mấy bình” Thái phi cười nói “Lúc còn ở phía Nam ta liền thích rượu này. Cũng tốt cho ta nữa chung” Quận Vương phi cười nói “Uống rượu này không nhưc đầu cũng không bị miệng khô, thái phi uống thêm hai chung đi. Rượu khác lúc ăn của uống cho ngon” Thái phi cười nói “Vâng theo ý người” Quận Vương phi cười rót rượu cho thái phi, Liêm vương phi. Nguyên Thu đi tới chia thức ăn cho từng người.

Mạn Đình thấy mọi người ngồi, chỉ một mình Nguyên Thu đi tới đi lui liền cười đầy nài “Tẩu không cần phiền toái, việc ăn của xem kịch thì bản thân mình động thủ mới thú vị, tự tẩu ăn đi không cần quan tâm đến chúng ta” Thái phi ngồi một bàn phía Đông nghe gật đầu cười “Mạn Đình nói đúng, hôm nay xem kịch không cần các người phục vụ, ngồi chỗ mình vui vẻ chơi đùa” Tiếp theo kéo Quận Vương phi cười nói “Người cũng không cần để ý đến ta, bảo nha đầu rót rượu là được, ngồi xuống ăn của với ta là được”

Quận Vương phi cười nói “Xong một lần rượu rồi ngồi”

Liêm Vương phi tiếp lời “Xem kịch uống rượu cũng không cần mấy thứ quy củ kia, người ngồi xuống bồi thái phi uống rượu là được, cứ lấy mấy thứ đó làm văn vẻ lát nữa mấy cô nương kia lại không được vui”

Thái phi gật đầu nói “Rất đúng. Chỉ có mấy mẫu tử trong nhà chúng ta, người cứ ngồi xuống nghỉ ngơi ăn uống. Nếu người cứ hầu hạ ta không phải thê tử Sĩ Hành lại lo lắng” Lúc này Quận Vương phi mới ngồi, Liêm Vương phi bóc thịt của thay thái phi cười nói “Thái phi thương thê tử Sĩ Hành như vậy, người khác nhìn thấy cũng rất ghen tị” Thái phi cười nói “Ai ghen? Người sao?” Liêm vương phi cười nói “Đương nhiên là con ghen” Thái phi cười đẩy đĩa dưa chua qua cho nàng “Mau ăn đi, nhìn chua chết người” Mọi người cười to, lại uống rượu của mình không hề bận tâm nữa.

Vì của tính hàn cho dù là dung gừng dấm khử qua các vị cô nương vẫn không dám dùng nhiều, ăn một chút liền kêu đưa nước đến rửa tay, mỗi người uống chút canh rồi liền dọn tiệc xuống. Bọn nha hoàn mang lên bánh hấp và các loại trái cây sạch sẽ, mọi người cười nói xem cuộc vui. Đợi kịch xem xong, thái phi cảm thấy buồn ngủ không dứt, liền cho người chuẩn bị xe. Quận Vương phi vội khuyên nhủ “Từ nay nàng dâu lại mặt còn phải làm lễ với thái phi, chi bằng thái phi ở lại đây hai ngày, đỡ phải đi qua đi lại mệt mỏi” Thái phi suy nghĩ một chút, liền gật đầu đồng ý mọi người đỡ thái phi về phòng, hai vị nương nương tự mình hầu hạ rửa mặt, hầu hạ thái phi đi ngủ. Liêm Vương phi mới cho người chuẩn bị xe.

Quận vương phi tiễn Liêm Vương phi đi rồi cảm thấy trên người đều đau nhức, Nguyên Thu quan sát vẻ mặt Quận Vương phi, vội tiến lên đỡ. Quận Vương phi vỗ vỗ tay Nguyên Thu cười nói “Tối nay hai phụ tử bọn họ không biết đến khi nào xong, người về cho người chuẩn bị canh giải rượu, đợi Sĩ Hành về uống. Chuẩn bị thêm cho Sĩ Hành chút điểm tâm, uống đầy một bụng rượu có chút gì bỏ bụng mới đi ngủ được”

Nguyên Thu nhất nhất đáp, đỡ Quận Vương phi đi về nói chuyện một chút mới đi ra ngoài. Chúc Mộng, Thúy Oanh cúi đầu đi ra khỏi viện, thấy không có ai một người vội đỡ nàng, Nguyên Thu cười nói “Ầm ỉ cả một ngày, eo cũng nhưc mỏi, chân cũng run, trở về nóng chút nước nóng cho ta tắm rửa một chút”

Chúc Mộng cười nói “Đúng vậy, thế tử phi mấy ngày nay cả ngày lẫn đêm đều mệt nhọc sao eo không mỏi cho được” Nguyên Thu nghe vậy đỏ mặt liếc nàng nói “Tiểu đệ tử hư hỏng, ngay cả ta cũng trêu ghẹo” Thúy Oanh che miệng rí tai với Nguyên Thu “Nô tì thấy, tiểu tử này chín tám phần là muốn lập gia đình”

Nguyên Thu cười liếc Thúy Oanh một cái, trêu chọc nàng “Người còn lớn hơn Chúc Mộng hai tháng, chẳng lẽ người không nghĩ đến” Chúc Mộng luôn miệng niệm phật nói “Cho người nói xấu ta, báo ứng đó thôi” Thúy Oanh cười đưa tay bầm Chúc Mộng, Chúc Mộng vừa tránh vừa cầu xin “Hảo tử tử, ta sai rồi, đừng làm loạn nữa chút nữa sẽ có người thấy bây giờ” Thúy Oanh nghe vậy mới thu tay. Chủ tớ ba người vừa cười đùa một đường trở về viện.

Bích Nhi ước chừng Nguyên Thu sắp về đã cho người đi lấy nước nóng, lại chuẩn bị bàn điểm tâm lên có bánh, sủi cảo tôm, lạc chưng đường, hoa quế chưng phần cao. Nguyên Thu ăn mấy miếng sủi cảo tôm, lại ném chút cao đường chỉ cảm thấy vô cùng ngọt ngào. Bích Nhi vội nói “Có cháo vừa nấu, bên trong còn có các loại quả” Nguyên Thu gật đầu nói “Thêm mấy món rau nữa” Bích Nhi đáp lời, không lâu lắm liền đưa đồ ăn qua: rau tươi, gà ti ngân nhĩ, ngọc măng dương xỉ, thịt cua với sợi măng. Lại có bốn dạng món ăn nóng: thịt bò thăng xào bạch ma, gân chân thú cay, đào tẩm đường, nhân 3 món Đình nhi (ta làm lạc mắt bằng tiếng Trung nên không kiểm tra được đây là món gì...sorry các nàng rất nhiều).

Nguyên Thu thấy thế nhú chân mày nói “Làm nhiều như vậy làm gì, đừng để người ta nói này nói kia” Bích Nhi vội nói “Thế tử phi yên tâm, hôm nay vương phi cho người phân phó nói: Buổi tối thế tử dễ đói bụng cho phòng bếp nhỏ trong viện không được tắt lửa. Thế tử, thế tử phi muốn ăn gì cũng không cần người đi qua phòng bếp tìm người lấy lửa, trực tiếp làm ở trong viện” Nguyên Thu nghe gật đầu “Vậy cũng tốt” Bích Nhi cười nói “Phòng bếp mỗi sáng đều đem các loại rau dưa sang theo lệ phần, nô tì thấy nhiều đồ như vậy đừng nói là ăn khuya chính là ăn một ngày ba bữa còn dư nữa là” Nguyên Thu suy nghĩ một chút phân phó Bích Nhi “Người cũng không cần mỗi ngày làm nhiều đồ như vậy, có thể dùng bao nhiêu thì nấu bấy nhiêu đừng để người ta nói lãng phí”

Bích Nhi cười nói “Thế tử phi cẩn thận quá mức rồi” Nguyên Thu lắc đầu cười nói “Có bọn tiểu nhân liền thích loạn cái lưỡi, có chút sai lầm đều sẽ la hét ọi người đều biết. Trong Quận Vương phủ nhiều người lắm miệng, ta vừa già tới cẩn thận vẫn hơn”

Chúc Mộng thấy mọi người nghe Nguyên Thu nói đều có vẻ mặt nặng nề cười nói “Cũng không nghiêm trọng như vậy, trong lòng vương phi thật tâm yêu thương thế tử phi. Liền lấy chuyện phòng bếp mà nói theo trong lời nói của vương phi là sợ thế tử đói bụng thực tế là vì thế tử phi. Nghĩ thế tử phi chúng ta vừa già tới việc ăn uống chưa chắc hợp khẩu vị. Nếu một ngày ba bữa ăn không ngon, ban đêm trở về cũng có chút đồ ăn uống yêu thích” Thúy Oanh cười nói “Lời này đúng, nô tì suy nghĩ còn có một câu nói: Nếu thế tử phi muốn ăn đồ ăn mới mẻ gì lại không muốn phân phó phòng bếp làm trong sân có phòng bếp nhỏ sẽ không có kị mầy thứ này, muốn ăn cái gì cứ phân phó Bích Nhi làm là được”

Nguyên Thu cười nói “Các người chỉ cần để ý nghe lời ta là được” Nói xong ngồi xuống bàn, sai Bích Nhi múc thêm một chén cháo nữa, vừa mới múc gà ngân nhĩ định ăn một miếng liền nghe nha đầu ngoài cửa vung rèm nói “Thế tử trở về” Nguyên Thu vội buông chén đĩa đi ra ngoài đón, thấy Sĩ Hành hơi say trở lại, gương mặt đỏ bừng bước chân tán loạn. Nguyên Thu vội tiến lên đỡ hần gối thấy mùi rượu đập vào mặt, Nguyên Thu nhin không được phe phẩy cái tay cau mày hỏi “Uống bao nhiêu? Sao mùi nặng như vậy?” Sĩ Hành thấy Nguyên Thu cười cong khóe mắt lấy thân thể áp lên người Nguyên Thu. Nguyên Thu miễn cưỡng vịn hần đỡ đến trên sạp nằm xuống.

Bích Nhi bận rộn trong phòng bếp bưng canh giải rượu ra ngoài, Nguyên Thu đỡ Sĩ Hành dậy cho hần uống một chén thấy trong mắt hần còn tỉnh táo lúc này mới yên lòng. Sĩ Hành ngồi trên giường thấy trên bàn quá trời đĩa liền cười hỏi Nguyên Thu “Muội đang ăn gì?” Nguyên Thu vừa giúp Sĩ Hành thay xiêm y ở nhà vừa cười nói “Bích Nhi vừa nấu cháo, huynh cũng ăn một chén” Sĩ Hành gật đầu nói “Cũng được” Liền rửa tay đến bên cạnh bàn lượm trước sủi cảo tôm ăn. Nguyên Thu múc cho hần một chén cháo, Sĩ Hành ăn hai cái chân thú cay, nhất thời cảm thấy có khẩu vị liền ăn một chén cháo đầy.

Nguyên Thu cầm khăn lông nóng đưa cho Sĩ Hành cười hần “Nếu không phải không biết còn tưởng huynh chưa được ăn cơm bao giờ” Sĩ Hành lắc đầu nói “Hôm nay mời rượu tất cả mọi người trong phủ còn không xong làm gì còn ăn được đồ ăn. Ta thấy mầy con của này thật ngon muốn ăn một con kết quả toàn đổ đi một con cũng không ăn được.” Bích Nhi cười nói “Hôm nay phòng bếp đưa đến cua sống, thế tử muốn ăn ngày mai chừng là được”

Sĩ Hành cười nói “Tối mai chừng cua đi, ta và thế tử phi đến đình hoa quế trong vườn ăn, ngồi dưới cây uống rượu ngắm hoa” Nguyên Thu nhìn bộ dạng gật gù hể hê của Sĩ Hành không khỏi cười điểm đầu hần

nói “Huynh liền điên điên khùng khùng còn không đi tắm” Sĩ Hành kéo tay Nguyên Thu nói “Muội tắm cho ta, muội tắm cho ta ta mới tắm” Đám người Bích nhi nghe âm thầm cười trộm thu thập bát đĩa ra ngoài, tiểu nha đầu đi vào rót nước nóng vào thùng tắm sau bình phong mới đóng cửa từng li từng tí lại.

Nguyên Thu biết Sĩ Hành mượn rượu giả điên nhưng không thể làm gì chỉ đành dụ dỗ đáp ứng hẳn. Sĩ Hành hai ba cái đã cởi xong quần áo, trơn bóng đứng bên thùng, Nguyên Thu vội xoay người không nhìn hẳn. Sĩ Hành thấy Nguyên Thu chưa chuẩn bị ôm cổ nàng bỏ vào thùng nước ngay sau đó cũng nhảy vào theo. Nguyên Thu chỉ cảm thấy choáng váng một cái thì mình đã ở trong bồn tắm, đảo mắt lại bị Sĩ Hành làm cho tung tóe bọt nước lập tức trừng mắt nhìn Sĩ Hành, há miệng muốn mắng vài câu Sĩ Hành lại dùng môi ngăn chặn miệng Nguyên Thu.

Ba ngày sau ngày cưới, hai người Sĩ Hành Nguyên Thu thức dậy sớm rửa mặt, hai phu thê dẫn theo Chức Mộng, Thúy Oanh, Bích nhi cùng đi thỉnh an phòng lớn, bái tổ tông, thái phi, phụ mẫu mới tính là xong lễ. Quận Vương phi chỉ vào hai mama nói với Nguyên Thu “Hai vị này là Trương mama, Vương mama người bên cạnh thái phi về sau sẽ hầu hạ người. Nếu bình thường có gì không hiểu cứ hỏi nàng” Nguyên Thu vội hành lễ với thái phi “Tạ thái phi thưởng” Thái phi cười nói “Người về nhà dẫn theo mấy người này, buổi chiều thì trở về” Nguyên Thu cười đáp, người làm trong nhà đến báo “Xe ngựa đã chuẩn bị xong” Quận Vương phi lại dặn dò vài câu mới cho người hầu hạ Nguyên Thu, Sĩ Hành lên xe. Các nha hoàn khác cùng với đám người mama ngồi chiếc xe ngựa theo đằng sau.

81. Chương 81: Tử Yên Có Thai

Mọi người thấy Tử Yên té xỉu cũng hoảng hồn, vây lại như ong vỡ tổ. Nguyên Thu lo lắng quá nhiều người làm Tử Yên không thở nổi vội gọi Chức Mộng, Thúy Oanh dẫn theo tiểu nha đầu tách mọi người ra. Lý thị vội nói “Chỗ này gần viện ta, nhanh công đến đó đi. Thái Tuyệt cho người đến đại môn (cửa lớn vào phủ) bảo gã sai vặt chạy nhanh mời đại phu.

Ngô thị thấy Lý thị sai mấy bà tử khỏe mạnh nâng Tử Yên trở về mọi người đều đi theo xem sao, nàng cũng lôi kéo Mỹ Ngọc, hai người đi theo phía sau mọi người. Đến phòng,, Lý thị nhìn Tử Yên được an trí ổn thỏa mới ra cửa ấy nãy nói với mọi người “Nhi tức thân thể khó chịu, quấy rầy sự hưng phấn của mọi người. Các cô thím theo chị dâu đi uống rượu trước, trong chốc lát ta đi qua bồi mọi người”

Tộc trưởng phu nhân thấy thế vội nói “Phu nhân cứ chăm sóc cháu dâu trước thôi, không cần để ý đến chúng ta” Mọi người rồi rít phụ họa, Lý thị gật đầu cười, đến bên cạnh Tôn thị nói “Đệ muội cũng cùng đi đến tiền thính trước thôi, đừng để vì thế tử của Sơn nhi mà lạnh nhạt mọi người” Tôn thị đồng ý, chào hỏi nữ quyến trong sân cùng đi uống rượu, còn Ngô thị lôi Mỹ Ngọc lại gần cười hì hì “Đại tẩu, ta lưu lại giúp tẩu một tay”

Lý thị thấy Ngô thị dụng Tử Yên bị thương còn một bộ không biết sai, bất giác chán ghét không thôi quát lên “Cố Hải đâu?” Cố Hải vội tới đáp lời, Lý thị chỉ vào Ngô thị quát lên với Cố Hải “Còn không nhanh lấy gậy đánh đuổi nàng ta ra ngoài cho ta, phân phó với người gác cửa sau này người nhà Cố Liêm không được bước vào phủ nữa bước” Cố Hải sảng khoái đáp một tiếng, nhìn xung quanh nhìn thấy nha đầu thô sử làm việc nặng đang cầm cây chổi trong tay, Cố Hải đi ba bước làm hai bước đến đoạt lấy cây chổi, quật tới hướng Ngô thị. Ngô thị vừa tránh vừa mắng “Đồ bỉ ỉ trong mắt không có chủ tử dám lấy chổi đánh ta, để xem ta có đánh ngươi không” Tôn thị ở một bên nhìn mà vui mừng cười nói với Cố Hải “Cố tẩu tử cứ dùng sức đánh, đuổi nàng ra cửa đi. Cho người phân phó với gác cửa, về sau bọn họ tới không cần thông báo cứ trực tiếp đuổi ra ngoài”

Mọi người thấy bộ dáng chật vật không chịu nổi của Ngô thị nhất thời đều cười rộ lên. Ngô thị vừa mắng vừa tránh cây chổi không bao lâu đã bị đuổi ra khỏi viện. Mỹ Ngọc đứng ở cửa phòng, cùng mọi người nhìn mẫu thân của mình bị đuổi ra, nàng không biết có nên đi theo ra không, một lúc lại quay đầu giương mắt nhìn Lý thị nhút nhát kêu một tiếng “Đại bá mẫu”

Lý thị lúc này mới nhìn thấy Mỹ Ngọc, không khỏi đưa mắt lên quan sát một phen, thấy khuôn mặt nàng vốn là mượt mà nhỏ nhắn bây giờ đã gầy một vòng, đưa mắt nhìn lên thấy xiêm áo lúc này đã là lộn xộn giắt lung tung trên người.

Mỹ Ngọc thấy Lý thị nhìn mình không nói, lại nhút nhát kêu một tiếng “Đại bá mẫu” Lý thị đang muốn mở miệng thấy Cố Hải một đường chạy vào thở hồng hộc nói “Đại phu nhân, đại phu đã vào đại môn rồi” Lý thị nghe vậy gật đầu nhỏ giọng phân phó Tôn thị “Người dẫn thân thích đến phòng khách trước đi, ta vào trong nhà một chút”

Tôn thị đáp một tiếng, chào mọi người đi ra ngoài, Cố Hải đang muốn đi ra ngoài nhìn thấy Mỹ Ngọc đứng trước mặt Lý thị nàng tiến lên một hơi nắm lấy Mỹ Ngọc “Sao người vẫn còn ở đây? Còn không nhanh đi ra ngoài”

Cố Hải sức lực mạnh, cầm sơ là cổ tay Mỹ Ngọc đã có dấu đỏ, Mỹ Ngọc nhất thời đỏ mắt lên. Nàng bị Cố Hải tha đi ra muốn thoát mà thoát không ra đành quay đầu nhìn Lý thị rơi lệ. Lý thị thấy bộ dáng Mỹ Ngọc, rốt cuộc không hạ được quyết tâm, không nhịn được mở miệng nói “Cố Hải dẫn nàng đến phòng bếp đi, lấy thêm vài món điểm tâm ngon bỏ vào hộp sau đó đưa nàng ra ngoài”

Cố Hải nghe vội thả tay, Mỹ Ngọc nhìn Lý thị nhỏ giọng nói “Cám ơn đại bá mẫu” Lý thị khoát tay nói “Chúng ta đã không còn là thân thích, người nhanh đi tìm mẫu thân người mà về nhà đi, sau này không cần đến nữa” Mặt Mỹ Ngọc đỏ lên, cúi đầu bước nhanh ra ngoài sân. Lý thị ước chừng đại phu sắp đến vội về trong phòng nhìn bọn nha đầu buồng mành mình đến sau bình phong ngồi.

Hai nha đầu giữ cửa dẫn đại phu đi vào vội tới chuẩn mạch cho Tử Yên, bọn nha đầu cũng nín thở cúi đầu đứng một bên. Lý thị ngồi sau bình phong đợi đến nóng nẩy đang muốn hỏi tình huống Tử Yên một chút, rồi lại lo lắng tình hình bên ngoài. Đang lúc lo lắng chỉ nghe nha hoàn nói “Đại thiếu gia về”

Cố Sơn đi vào trùng hợp đại phu đã chuẩn mạch xong, Cố Sơn cũng không để ý đến lễ tiết, vội chấp tay hỏi “Xin hỏi thê tử ta bệnh chứng như thế nào?”

Đại phu chấp tay cười nói “Chúc mừng đại gia, đại nãi nãi có hỉ. Từ mạch tượng có thể nhìn ra ước chừng đã có hai tháng thân thể” Cố Sơn nghe vậy mừng rỡ, tâm treo lúc lâu cũng đã thả xuống. Hắn muốn nhìn Tử Yên lại ngại có đại phu trong phòng, nếu không xem quả thật không yên lòng.

Đại phu thấy Cố Sơn xoa xoa tay một hồi mừng một hồi lo vội trấn an nói “Máy ngày gần đây đại nãi nãi có chút mệt nhọc, vừa bị đụng nên thai nhi có chút không ổn. Cũng may thân thể nãi nãi luôn tốt không có gì quá đáng lo. Lát nữa có phương thuốc, uống hai thang điều trị là tốt rồi”

Cố Sơn luôn miệng nói tạ, tự mình tiễn đại phu ra ngoài, sai nha đầu dẫn đại phu đến phòng thu chi lấy thêm một lượng bạc làm tạ lễ. Lý thị nghe đại phu đi, sắc mặt vui mừng đi ra, cho người đi tìm thân thích báo tin mừng lại phân phó phòng bếp hầm cháo gà cho Tử Yên ăn.

Vì hôm nay là ngày lại mặt của Nguyên Thu, Lý thị và Cố Sơn không tốt nán lại trong phòng, dặn dò tiểu Đào của hồi môn nha đầu của Tử Yên cẩn thận hầu hạ, Lý thị và Cố Sơn vào tiệc. Nữ quyến trong phòng khách nghe Tử Yên có tin vui cũng rối rít chúc mừng Lý thị. Tôn thị cười nói “Tam cô nương nhà chúng ta phúc khí đầy người, lại mặt cũng mang đến phúc khí cho nhà mẹ đẻ” Mọi người nghe vậy gật đầu phụ họa.

Đợi giải tán tiệc, Lý thị gọi Trương mama và hai mama (hai người mama thái phi cho Nguyên Thu) dùng trà, mình dẫn theo Nguyên Thu đi nhìn Tử Yên. Lúc này Tử Yên đã tỉnh lại, đang từng miếng từng miếng ăn cháo gà. Nghe nha đầu báo Lý thị và Nguyên Thu tới vội để chén xuống chuẩn bị xuống giường. Nguyên Thu thấy vậy vội ngăn nàng lại “Tẩu đừng động, cứ nằm đi” Lý thị ngồi trên ghế bên giường cẩn thận dò xét vẻ mặt Tử Yên khẽ cau mày nói “Nhìn có chút tái nhợt. Máy ngày nay vội việc hôn sự của muội muội người, máy chuyện này ta cũng không chú ý. Máy hôm nay ta thấy vẻ mặt người không tốt, chỉ coi là muội muội người xuất giá người quá mức mệt nhọc là ta sơ sót”

Tử Yên cười nói “Con cũng nghĩ máy hôm nay mệt nhọc, cũng không nghĩ đến chuyện này” Nguyên Thu bên giường có cái bàn nhỏ trên đó còn có nửa bát cháo gà còn nóng, liền bưng lên cho Tử Yên nói “Tẩu ăn cháo gà trước đi, mệt mỏi đến trưa cơm nước cũng chưa được ăn. Tẩu ăn đi chúng ta để nói chuyện” Lý thị cũng nói “Người muốn ăn gì cứ nói cho ta biết phân phó đầu bếp đi làm.” Tử Yên cười nói “Không muốn ăn gì cả, hũn chi canh gà này cũng đủ no rồi”

Lý thị lắc đầu nói “Cái này làm sao hết đói, cháo gà vào bụng chỉ một chút thì tiêu thôi” Thái Tuyết nghe vậy cười nói “Không bằng nô tì đến phòng bếp, truyền đồ ăn đến đây cho đại nãi nãi” Lý thị nghe gật đầu cười hỏi Tử Yên “Người muốn ăn gì cứ nói cho Thái Tuyết để nàng phân phó cho đầu bếp đi làm”

Tử Yên cười nói “Làm một chút là được rồi” Nguyên Thu cười nói “Nếu như vậy cho đầu bếp làm một chút đặc sản miền núi, cây điều cần tâm, Phỉ Thúy tôm, hột đào Sơn Kê đình, Phù Dung đậu hũ, chân giò hun khói đốt tròn cá, kê nĩa bọm họ bao thượng một chén nhân 3 món hoành thánh, làm tiếp một lon tử ối Sơn Kê ti tổ yến” (copy lại các món ăn từ bảng convert thôi chứ ta đọc mà không hiểu dịch nó ra như thế nào...sorry các nàng)

Thái Tuyết đáp rồi đi, Tử Yên vội gọi lại nói “Sao ăn được nhiều như vậy, còn dư thì lãng phí” Nguyên Thu cười nói “Vừa rồi muối cũng chưa được ăn, đang muốn ăn ké đồ ăn đây, tẩu lại không cho” Tử Yên nghe thò người ra bóp da mặt nàng “Hôm nay đã là thể tử phi rồi, da mặt còn dày như vậy” Lý thị sợ Tử Yên trệt eo, tách hai người ra, giận Nguyên Thu “Đừng khi dễ nàng dâu của ta” Nguyên Thu nghe vùi đầu trong ngực Lý thị cười ăn vạ. Lý thị cười ôm Nguyên Thu, quay đầu nói với Thái Tuyết “Người đi phòng bếp phân phó đi” Tiếp theo nói với Tử Yên “Vừa rồi ngồi ngoài kia ầm ĩ, ta uống hai chung rượu, giờ mới thấy đói bụng, lát ăn cùng ngươi một chút” Nguyên Thu cười nói “Mẫu thân muốn ăn cái gì?” Lý thị nói “Vừa rồi ngồi ngoài kia ta thấy cá cuốn không tẻ, thêm mấy món tùy ý nữa là được rồi” Thái Tuyết lĩnh mệnh đi ra ngoài.

Nguyên Thu, Tử Nguyên Thu, Tử Yên cười đùa một lúc, Lý thị đuổi bọn nha đầu đi ra ngoài mới đẩy Nguyên Thu nhỏ giọng hỏi “Người ở Quận Vương phủ như thế nào? Vương phi đối đãi với ngươi ra sao? Trong nhà thể tử có thông phòng hay không?”

Nguyên Thu đỏ mặt nói “Vương phi tính tình ôn hòa đối với con cực tốt. Trong nhà thể tử thì không có ai, chỉ là nghe Liêm Thân Vương thể tử phi nói mấy tháng trước Vương phi bên kia muốn thưởng hai nha đầu cho thể tử phi, thể tử đã từ chối”

Tử Yên nghe vội hỏi “Nào có đại bá mẫu đưa người vào nhà chất tử? Nếu Thân Vương phi có ý tứ này nhưng cuối cùng cũng chưa đưa được, thể tử phi bên kia vô duyên vô cớ sao lại nói cái này?” Nguyên Thu nhỏ giọng “Con đoán chắc có duyên cớ, mẫu thân cẩn thận nghe ngóng chút” Lý thị chỉ nhíu chân mày lúc lâu mới lên tiếng “Có lẽ không có gì, chỉ là quan tâm thể tử mà thôi. Trong vương phủ nhiều người nhiều miệng không thể so với chúng ta tiểu môn tiểu hộ, người vừa gả đi lại chưa quen thuộc tính tình người ta, phải thận trọng từ lời nói đến việc làm”

Nguyên Thu gật đầu nói “Con biết. Hôm nay Quận Vương phủ quay về kinh thành không được thanh tịnh như lúc ở Hàng Châu. Hiện tại trong kinh thành đồn đại nói thể tử vừa mất của hoàng thượng nên mỗi ngày không biết có bao nhiêu người đến nịnh bợ. Ngày ngày người đến trong phủ không ngừng thật làm người ta không sống yên ổn được”

Lý thị cười nói “Người bình thường tân hôn còn phải náo nhiệt mấy ngày hưởng chi là các người chắc qua tháng này mới bình yên. Đợi người có thân thể liền càng không cần ứng phó những người này”

Nguyên Thu nghe nhất thời đỏ mặt, mắt khép hờ nhỏ giọng nói “Cả mẫu thân cũng trêu ta” Lý thị cười nói “Cái này thì có gì mà xấu hổ. Các người phu thê trẻ tuổi vừa tân hôn, lúc trước thể tử không có người trong phòng mỗi ngày quần quít người không ít, ta thấy tân hôn vừa ra một tháng là có thể nghe tin vui rồi” Nguyên Thu nghe càng phát ra ngượng ngùng. Tử Yên thấy thể càng cười không ngừng.

Nguyên Thu vừa muốn mở miệng liền nghe Thái Tuyết bên ngoài nói “Phu nhân, cơm đã truyền đến” Lý thị nói “Vào đi” Thái Tuyết đẩy cửa vào, dẫn theo mấy tiểu nha đầu bày cơm bên ngoài.

Tử Yên vội gọi tiểu Đào hầu hạ mình mặc quần áo, Lý thị sợ trên người nàng không ổn liền khuyên nhủ “Ta cho người đưa đến đây cho ngươi ăn, như thế nào?” Tử Yên cười nói “Con nằm nửa ngày cảm thấy trên người tốt hơn nhiều chỉ rửa mặt bởi mẫu thân và muội muội ăn một chút nằm trên giường lại ăn không vô”

Nguyên Thu nghe vội phân phó cho người múc nước, tiểu Đào hầu hạ Tử Yên rửa mặt ba người cùng nhau ra gian ngoài ngồi. Tử Yên vừa ăn xong cháo gà cũng ăn không vô thứ gì, chỉ ăn vài miếng hoành thánh vài miếng rau là không ăn nữa. Nguyên Thu thấy nàng ăn ít liền vén tay áo gấp cho nàng mấy con tôm lại gấp thêm một chút cá cho nàng cười nói “Tẩu ăn nhiều cá, tôm, hạt đào một chút, bảo bảo sinh ra sẽ thông minh”

Tử Yên cười nói “Mới lập gia đình vài ngày đã biết rồi” Nguyên Thu nghe tròng nàng nói “Người ta có ý tốt gấp thức ăn cho tẩu, tẩu con giữu cột ta” Tử Yên nghe cũng gấp mấy con tôm và ít cá cho Nguyên Thu cười

nói “Ăn nhiều một chút, sinh bảo bảo thông minh một chút” Nguyên Thu thấy Tử Yên cười không ngừng, liền chia về phía nàng oán giận với Lý thị “Đừng cười nữa, tránh cho cười trật eo, người vừa mới có thân thể không ổn chú ý một chút” Tử Yên nghe mới dừng cười.

Nguyên Thu ăn một chén hoành thánh, Lý thị ăn nửa bát cháo đều thả đũa xuống, Nguyên Thu thấy trên bàn hơn phân nửa thức ăn chưa động đũa, ngay cả gà rừng ti tổ yến cũng không ăn liền gọi tiểu Đào đến chỉ cháo gà nói “Người đem mấy thứ này về hâm lại cho nãi nãi các người lúc nào nàng đói thì ăn” Tiểu Đào vội đáp, Nguyên Thu lại cười nói “Cơm còn lại người và Thái Tuyết, Chức Mộng, Thúy Oanh, Bích nhi mấy người cùng nhau ăn. Nếu không đủ thì đi phòng bếp lấy thêm” Thái Tuyết cười nói “Mấy thứ này là đủ rồi, mấy người chúng nô tì cũng không ăn hết bao nhiêu”

Nguyên Thu xem canh giờ vừa qua giờ Thân một khắc, ước chừng phải đợi nửa canh giờ nữa, liền kéo Lý thị Tử Yên vào nhà nói chuyện. Tử Yên nhỏ giọng hỏi Nguyên Thu “Các cô nương trong vương phủ có ở chung tốt không? Tỉ nhớ được trước đây gặp qua vài lần” Nguyên Thu nói “Tính tình Mạn Đình lạnh lẽo, đối với người khoan hậu, rất được thái phi, vương phi thích. Vũ Đình tuổi nhỏ nhìn không ra, nhưng Bích Đình có chút tiểu tính tình”

Lý thị nghe lúc lâu mới nói “Cái này cũng không sao, nàng muốn làm khó cũng không đến được phiên người, người nhường nàng mấy phần là được. Ngày thường nếu người rảnh rỗi thì cùng may vá với các nàng một chút, nói chút thì từ lâu ngày thì tốt”

Nguyên Thu cười nói “Con biết” Ba người nói chuyện một hồi, hai mama đến mời Nguyên Thu về phủ, Nguyên Thu dặn dò Tử Yên vài câu, lại lôi kéo Lý thị ra ngoài, Lý thị thấy mắt Nguyên Thu đỏ hoe vội cầm chặt tay nàng liếc mắt ý bảo nói “Nhanh về đi đừng làm vương phi lo lắng” Nguyên Thu miễn cưỡng cười một cái vịn mama lên xe, đợi ngồi vững mới vén màn lên nhìn Lý thị đang khoát tay với mình nhin không được rơi lệ.

82. Chương 82: Thủ Hôn

Sáng hôm sau tỉnh lại, Sĩ Hành ôm Nguyên Thu cười nói “Mấy ngày trước ta thấy phía góc tây bắc của vườn có cây phù dung rất lớn, lát nữa đi thỉnh an ta dẫn muội vào nhìn xem” Nguyên Thu nhắm hai mắt cũng không nhìn hấn, Sĩ Hành thấy lông mi nàng vượt sáng, biết nàng đang giả bộ ngủ, duỗi tay gãi gãi nách nàng. Lúc đầu Nguyên Thu còn chịu đựng, sau lại nhin không được cười to. Sĩ Hành thấy nàng vừa tránh vừa cười, hai tay không ngừng cào loạn, liền nghiêm mặt gãi mấy chỗ nàng nhột cười nói “Cho muội giả bộ ngủ, xem ta trị muội thể nào”

Nguyên Thu ại ui..ai ui...cười không thể nổi, luôn miệng khoan dung “Ca ca tốt, tha muội đi” Sĩ Hành thấy Nguyên Thu cười hai gò má đỏ bừng, mị nhân như tơ, trong lòng mềm nhũn nhưng miệng còn cứng rắn trên Nguyên Thu “Muội hôn ta, ta mới tha”

Nguyên Thu thấy Sĩ Hành cương chịu nhìn mình, không nhin được đỏ mặt nói “Huynh nhắm mắt trước” Sĩ Hành nghe vội nhắm mắt lại, môi đỏ lên cao cao. Nguyên Thu thấy má hấn thịt tròn trịa thật giống như bánh bao không nhin được cười lên. Sĩ Hành chờ cả ngày vẫn không thấy Nguyên Thu hôn mình, lặng lẽ mở một con mắt nhìn nàng. Nguyên Thu vội nói “Nhanh nhắm mắt, không cho nhìn lên” Sĩ Hành lăm bầm nói “Ta nhắm mắt cũng không thấy muội hôn ta” Nguyên Thu tiến đến làm bộ hôn hấn, Sĩ Hành sợ mình mở mắt Nguyên Thu sẽ xấu hổ vội nhắm mắt chờ. Nguyên Thu từ từ tiến đến hô hấp phả lên gò má hấn, chờ đến lúc môi sắp đụng môi hấn Nguyên Thu len lén đưa tay vỗ nhẹ lên mặt Sĩ Hành, sau đó ôm chặt lần đến giữa giường cười nói “Để xem huynh vừa rồi khi dễ muội”

Sĩ Hành chợt mở mắt nhìn Nguyên Thu dùng chăn bao thành một đoàn nhin không được bật cười chỉ nàng nói “Muội còn nói ta giống bánh bao, muội nhìn xem muội trối thành bánh chưng” Nguyên Thu cười nói “Huynh để ý muội là cái gì làm gì” Sĩ Hành nằm vật xuống bên cạnh Nguyên Thu, ôm cả nàng lẫn chăn nói “Muội tự trối lại, ta xem muội chạy đằng nào” Nói xong lung tung hôn lên mặt nàng, thẳng đem Nguyên Thu rối rít xin tha.

Nha đầu Băng Vân, Băng Cầm hầu hạ Sĩ Hành trước kia cùng với Chức Mộng, Thúy Oanh canh chừng thấy đến giờ rửa mặt ai ngờ nghe trong phòng hi hi haha tiếng cười đùa giỡn, mọi người cũng không thể lên tiếng đành im lặng đứng một hàng dưới cửa sổ. Cho đến thấy canh giờ đã trễ, Băng Vân mới nói “Thế tử gia nên thức dậy rồi”

Sĩ Hành nhìn Nguyên Thu trong ngực, hôn mạnh một cái ở môi nàng mới đành buông ra. Giúp nàng cởi ra cái chăn bị nàng vò thành một cục thay nàng sửa sang lại quần áo xộc xệch. Nguyên Thu đỏ mặt để cho Sĩ Hành hầu hạ mình, Sĩ Hành thấy tư thái nữ nhi thẹn thùng của Nguyên Thu không nhịn được nói nhỏ bên tai nàng “Tối nay đi ngủ sớm nhé” Nguyên Thu trừng Sĩ Hành cầm nhắc ra phía bên ngoài ý bảo bọn nha đầu vẫn còn ở bên ngoài.

Sĩ Hành cười vuốt mũi Nguyên Thu mới cao giọng quát lên “Đi vào đi” Băng Vân, Băng Cầm, Chức Mộng, Thúy Oanh dẫn đám tiểu nha đầu cầm chậu đồng, khăn lông nối đuôi nhau vào. Chức Mộng, Thúy Oanh hầu hạ Nguyên Thu mặc quần áo, Băng Cầm đang cầm xiêm áo của Sĩ Hành, Băng Vân tiến lên chuẩn bị hầu hạ, Sĩ Hành vừa muốn đưa cánh tay ra liền thấy Nguyên Thu liếc mắt nhìn mình.

Sĩ Hành nhìn lỗ mũi hơi nhũu của Nguyên Thu không khỏi cảm thấy buồn cười, đẩy tay Băng Vân lạnh lùng nói “Để tự ta” Băng Vân sững sốt một lát sau đó tìm trở về thần trí vội buông tay.

Sĩ Hành mặc xong xiêm áo thừa dịp mọi người không chú ý nói nhỏ bên tai Nguyên Thu “Tự ta cũng không có cách nào chải đầu, không bằng muội làm thay ta” Nguyên Thu nghe biết là trong lòng Sĩ Hành hiểu được tính nhỏ mọn của mình không khỏi đỏ mặt trừng hấn. Sĩ Hành bị nhìn một cái tâm thần phát ra nhện nhạo cầm tay nàng hỏi “Muội chải đầu thay ta đi” Nguyên Thu đành đáp Sĩ Hành cười đi đến trước gương ngồi, Nguyên Thu cầm lược ngà trước tiên chải sơ tóc cho Sĩ Hành sau đó búi tóc trên đỉnh đầu hấn, cầm quan mào (mào đội đầu của quan) đeo lên cho hấn.

Sĩ Hành soi gương quan sát một phen nhìn vào mắt Nguyên Thu trong gương cười nói “Thế tử phi thật khéo tay” Nguyên Thu lườm hấn cười nói “Muội chưa rửa mặt, giờ xem như muội” Sĩ Hành cười “Ta phục vụ muội rửa mặt” Nguyên Thu vừa muốn rửa mặt đã thấy Sĩ Hành bu lại vội đẩy hấn nói “Huynh vừa đổi xiêm áo, đừng để ướt, đừng làm rộn muội” Trương mama, Vương mama hai người đứng lúc đi vào nghe lời này đều cười nó “Thế tử gia đừng nghịch nữa giờ đều đã trễ” Sĩ Hành thấy mama tới chỉ đành ra ngoài ngồi dùng trà chờ Nguyên Thu chuẩn bị xong đi thỉnh an.

Thường ngày Băng Vân, Băng Cầm đều cùng phục vụ, hôm nay có hai mama ở đây lại thêm Chức Mộng, Thúy Oanh đi theo, Băng Vân, Băng Cầm đều lưu lại kiểm tra tiểu nha đầu dọn dẹp phòng. Băng Vân thấy trong nhà không có ai, ngồi xuống ghế nước mắt không ngừng rơi. Băng Cầm thấy thế vội nói nhỏ “Tỉ làm sao vậy?”

Băng Vân cũng không nói chuyện, khóc nửa ngày mới cầm khăn lau lệ, lấy nước Sĩ Hành đã dùng qua vội vã rửa mặt, cũng không bôi phấn mặt lạnh đi trải giường chiếu xếp lại chăn. Băng Cầm nhìn Băng Vân không tốt trong lòng cũng khó chịu miễn cưỡng kêu tiểu nha đầu dọn dẹp phòng lại sai nha đầu đi truyền cơm.

Đội Băng Vân dọn xong giường, điểm tâm cũng đã đưa đến phòng bên cạnh. Băng Cầm vội nói “Tỉ và ta đi ăn cơm đi nơi này có Cốc Hương nhìn tiểu nha đầu dọn dẹp là được” Cốc Hương đang làm nghe vậy vội ngẩng đầu nói “Các tỉ đi ăn nhanh đi, ăn xong rồi thì đổi cho bọn muội” Băng Vân miễn cưỡng ngồi đó hạ mí mắt nói “Trên người ta khó chịu, không ăn” Băng Cầm lôi nàng ra ngoài cười nói “Trên người khó chịu nên đi ăn mới tốt nếu không thì càng bị bệnh”

Hai người vừa trở về nhà, tiểu nha đầu lấy hộp thức ăn đựng trong hộp ra bày lên bàn. Băng Cầm rửa tay nói với tiểu nha đầu kia “Người đi ra ngoài ăn cơm đi chúng ta ở đây không cần người phục vụ” Tiểu nha đầu cũng không nói lời nào nhỏ giọng thối lui ra ngoài. Băng Cầm múc cho Băng Vân một chén cháo đặt trước mặt nàng nói “Tỉ đây là làm sao?”

Băng Vân dùng thìa khuấy vài cái lúc lâu mới thở dài “Ta chỉ cảm thấy trái tim lạnh lẽo. Nghĩ đến hai tỉ muội chúng ta bảy tám tuổi đã được thái phi cho thế tử gia mỗi ngày tận tâm hầu hạ mọi sự cẩn thận chỉ sợ có một chút không may. Lúc ban đầu thế tử đính thân thì ta cực thích mong đợi thế tử phi sớm ngày vào cửa liền không ngờ...”

Băng Cầm nghe lời này vội nhéo tay nàng buông chén đũa mở cửa nhìn xung quanh thấy bên ngoài không

có ai mới khép cửa lại ngồi lại bên bàn nhỏ giọng nói “Sao tí hồ đồ như vậy những lời này chúng ta cũng không thể nói” Băng Vân cười lạnh “Có gì không thể nói. Ngày đó người ta còn có Băng Nguyệt, Băng Vũ cùng nhau hầu hạ thái phi, đến lúc chúng ta bảy tuổi, Thái phi đưa Băng Nguyệt Băng Vũ cho Thân Liêm thế tử, đem người ta cho thế tử gia, bốn người chúng ta cùng độ tuổi cùng thân phận cũng đều là nha đầu bên cạnh thế tử đáng ra thì không có gì khác nhau. Nhưng người xem thế tử bên kia chưa thành thân đã đem Băng Nguyệt thu phòng, sau thành thân cũng thu phòng Băng Vũ. Nhìn lại chúng ta một chút, ta và người đã có nửa điểm trông cậy vào chưa?”

Băng Cẩm thở dài miễn cưỡng cười nói “Tỉ còn không biết thế tử gia chúng ta tâm tính rất kì quái, ngày trước có người đã nói cho chúng ta thế tử đã thế độc không cưới thái phi không cưới thiếp, ta chỉ cho là thế tử gia nói cho vui ta còn không tin. Nhưng hôm nay xem ra cũng có mấy phần thật”

Băng Vân cười lạnh nói “Ta cũng không tin, chẳng lẽ thế tử phi có thân thế cũng không cho thế tử gia có thiếp thất? Không nói gì xa nhất định là thái phi không đồng ý” Băng Cẩm cười nói “Tỉ sao hồ đồ như vậy, tỉ đã quên lão vương gia cũng không nạp thiếp, ai lại không biết thái phi thương thế tử phi làm sao buộc thế tử cưới thiếp”

Băng Vân nói “Không phải người không biết việc cưới thiếp này đặt ở trên người mình và trên người khác thì khác nhau. Người nói nếu thế tử phi và thế tử ở trong lòng thái phi, thái phi càng đau người nào?” Băng Cẩm nghe không nói, lúc lâu mới cười nói “Tỉ nói đúng” Băng Vân nói xong cũng cảm thấy mình có chỗ hi vọng, thay đổi khuôn mặt tươi cười ăn cơm với Băng Cẩm, lại rửa mặt sửa soạn một phen. Băng Cẩm chỉ nhìn nàng không nói, Băng Vân ăn mặc xong, bình tĩnh lại mới hồi hận nói những lời này với Băng Cẩm vội khoát tay Băng Cẩm cười nói “Muội muội tốt, mấy lời này người đừng nói với người khác, hôm nay trên người ta không thoải mái ta mới nói vậy. Nếu bị người khác biết chắc ta sẽ bị đuổi khỏi phủ hoặc là gả cho gả sai vật lung tung nào đó” Băng Cẩm cười nói “Tỉ yên tâm, chúng ta từ nhỏ lớn lên cùng nhau như tỉ muội có cái gì không thể nói, tỉ yên tâm đi” Băng Vân cười hai tiếng khô khan liền cùng nàng đi thư phòng Nguyên Thu, nhìn bọn nha đầu dọn dẹp.

Nguyên Thu và Sĩ Hành sau khi đi thỉnh an và ăn xong điểm tâm, Sĩ Hành cho hai mama và bọn nha đầu về trước mình lôi kéo tay Nguyên Thu đi vào vườn. Mặc dù đã đến mùa thu cũng may có ánh mặt trời thật không thấy lạnh. Sĩ Hành siết tay Nguyên Thu cười nói “Năm ấy muội và nhạc mẫu đi Nam Kinh, ta ở lại vườn nhà muội cũng đi dạo như thế này, sau lại một mình đến Toàn Thúc Các xem sách, hôm đó mặt trời cũng như thế này ta nằm bên cửa sổ mơ mơ màng màng ngủ mất. Trong mộng nghe thấy tiểu nha đầu nói muội đã định thân lúc ấy ta nản lòng thoái chí thật không muốn sống”

Nguyên Thu cười nói “Còn nhỏ tuổi biết cái gì mà không muốn sống cũng chỉ là ngày thường huynh sống an nhàn sung sướng quen lại được mọi người nâng trên lòng bàn tay muốn cái gì lại không được? Nhưng lại gặp phải muội lại không nhân nhượng huynh như người khác, mọi chuyện đều không thuận theo huynh huynh cảm thấy kì, sinh yêu thích thôi. Người trong lòng không chiếm được đã bị đả kích như vậy, nam nhân mà một điểm như vậy cũng không chịu nổi sao?”

Sĩ Hành khẽ mỉm cười nhìn Nguyên Thu sờ sờ mặt nàng nói “Khi đó ta thực tâm thích muội, thích rất lâu rồi” Nguyên Thu liếc hẳn một cái nói “Vậy bây giờ thế nào?” Sĩ Hành đỏ mặt nhỏ giọng “Bây giờ yêu, rất yêu muội” Nguyên Thu sống hai đời lần đầu nghe người khác nói chữ yêu này với nàng tâm cảm thấy ầm ập chủ động cầm tay Sĩ Hành dựa vào hắn.

Sĩ Hành cười ôm chặt hông nàng, hai người vừa nói vừa đi dạo vườn, đi hai khắc mới tới chỗ hoa phù dung nở đầy theo như lời Sĩ Hành. Phù dung vậy quanh mép nước nở rộ một mảng lớn, chỗ trắng chỗ hồng chỗ vàng chỗ đỏ, hoa ánh tỏa sáng, hết sức sinh đẹp.

Nguyên Thu cười nói “Hoa này thật đẹp chiếu vào nước cùng tôn lên sắc màu có một phen thú vị khác” Sĩ Hành chỉ về phía trước một khoảng đất bằng phẳng cho Nguyên Thu nhìn “Nơi đó có xích đu, ta đẩy muội nhé?” Nguyên Thu thấy bốn bề không có ai lôi kéo Sĩ Hành chạy đến bên cạnh xích đu, cởi tất cả ngọc bội, áo choàng xuống để trên ghế dài, hai chân đứng trên xích đu cầm chắc dây thừng cong chân khẽ đẩy nâng xích đu lên. Sĩ Hành đứng sau lưng Nguyên Thu từ từ đẩy nàng, Nguyên Thu khẽ hẳn đẩy chậm, tự mình đẩy xích đu thật cao cho đến khi mệt không còn hơi sức mới cho xích đu chậm rãi ngừng lại.

Sĩ Hành thấy trên trán Nguyên Thu lấm tấm mồ hôi sợ nàng gặp gió bị bệnh vội cầm áo choàng phủ thêm

cho nàng lấy khăn giúp nàng lau hết mồ hôi mới đỡ nàng đến ngồi trên ghế dài. Nguyên Thu mềm mại tựa vào ngực Sĩ Hành nhắm mắt gất giọng “Huynh không dùng lực đẩy muội” Sĩ Hành ôm bả vai nàng cúi đầu cười nói “Ta sợ đẩy quá cao lại ném muội ra ngoài” Nguyên Thu cười nói “Muội giỏi nhất là nhảy dẫu” Sĩ Hành nói “Muội còn bướng bỉnh hơn Mạn Đình, nàng cũng chỉ ngồi yên đánh đu, người xem còn tốt, dám đứng chơi”

Hai người dựa vào cùng nhau, lẳng lặng nhìn các loại hoa trên mép nước, cho đến khi sắc hoa phù dung từ màu trắng biến thành hồng đào. Nguyên Thu nghi ngờ nhìn một lúc lâu mới lấy ngón tay chọc chọc Sĩ Hành “Hoa sao lại đổi sắc?” Sĩ Hành bắt được ngón tay bé nhỏ làm loạn của nàng cúi đầu nói “Đó là phù dung ba tủy, buổi tối thay đổi thành đỏ thắm” Nguyên Thu cười nói “Thật thú vị”

Hai người đang nói chuyện thấy Băng Cầm, Băng Vân dẫn theo nha đầu tìm tới, Nguyên Thu lười biếng từ ngực Sĩ Hành ngồi thẳng dậy sửa sang lại tóc. Băng Vân thả tay cười nói “Đã đến trưa, thế tử và thế tử phi nên về ăn cơm” Sĩ Hành liếc nhìn đình nhỏ trong nước chỉ cho Băng Vân xem “Người dẫn người ra đó bày cơm, ta và thế tử phi ăn ở đó” Băng Vân liếc nhìn đình vội cười nói “Hôm nay đã vào thu, bưng thức ăn đến sẽ bị lạnh. Đứng nói gì đến ngồi trong đình còn có gió, ăn cơm gặp gió buổi chiều sẽ đau bụng”

Nguyên Thu nghe lời này gương mặt nhìn kĩ Băng Vân, Băng Vân bị nhìn không được tự nhiên vuốt mặt cười nói “Trên mặt nó tí lại có gì?” Nguyên Thu mỉm cười nói “Không có gì chỉ cảm thấy người rất cẩn thận” Băng Vân cười nói “Thế tử phi không biết thường ngày thế tử không thêm để ý mấy thứ này thường xuyên trúng gió đau bụng. Ngày thường chúng nó tí nói rất nhiều thế tử cũng không nghe một câu, thế tử phi nhanh khuyên nhủ thôi”

Nguyên Thu nghe liếc mắt nhìn Sĩ Hành hé miệng cười, Sĩ Hành bị nàng nhìn không còn cách nào đành nhỏ giọng nói “Vậy muội nghĩ ăn ở đâu?” Nguyên Thu suy nghĩ một lát mới cười nói “Lúc chúng ta vào vườn có một đình ngắm cá? Muội thấy trên đó vừa thoáng có thể nhìn thấy toàn bộ vườn mà không bị thổi gió”

Sĩ Hành cười nói “Rất tốt” Nói xong phân phó Băng Vân “Người dẫn người bày cơm ở đó” Băng Vân nghe vội gọi Băng Cầm dẫn người đi truyền cơm, Sĩ Hành khoát tay nói với Băng Vân “Người cũng đi đi, ta và thế tử phi nói chuyện liền đi qua người không cần đi theo phục vụ” Băng Vân nghe vậy sắc mặt không khỏi ảm đạm, lên tinh thần đáp cùng đi ra với Băng Cầm.

Nguyên Thu nhìn bóng dáng của Băng Vân cười nói với Sĩ Hành “Nha đầu này rất tỉ mỉ” Sĩ Hành không để ý lăm lăm đầu cười nói “Khi còn bé cũng được càng lớn càng dài dòng” Nguyên Thu cười khoát tay Sĩ Hành cười nói với hắn từ từ đi về.

Sĩ Hành lo lắng Nguyên Thu vừa gả đến không tự tại mỗi ngày đổi cách để nàng vui vẻ. Hoặc là đi dạo khắp phủ, hoặc là hai người đi vào Thủy các đọc sách hoặc là hai người ở rừng cây uống trà hoặc là chèo thuyền trong hồ. Nguyên Thu cũng nói vài câu thơ từ với tỉ muội Mạn Đình cũng thường xuyên bồi Vương phi chép kinh phạt. Có lúc thời tiết không tốt Sĩ Hành ở trong phòng đánh cờ với nàng, nếu là đẹp trời Sĩ Hành tìm đủ các loại hoa làm cho Nguyên Thu hết sức phấn chấn.

Vì hai người đang ở thủ hôn các trưởng bối cũng không nói gì nhưng vương phi đã đến hai lần thỉnh thoảng trêu ghẹo Nguyên Thu một chút, mỗi lần đều làm cho gò má Nguyên Thu đỏ ửng mới bằng lòng bỏ qua.

83. Chương 83: Ngày Sinh Của Thái Phi

Ra khỏi tháng thủ hôn, hoàng thượng hạ chỉ Sĩ Hành nhậm chức Hộ Bộ thị lang, chủ quản chuyện thuế má. Mỗi ngày 6 Thu bồi Quận Vương phi trò chuyện, làm vài chuyện may vá với các cô nương cũng rất hòa thuận. Ngày hôm đó Quận Vương phi dẫn Nguyên Thu đến Liêm Thân Vương phủ đi thỉnh an thái phi. Thái phi thấy dáng người Nguyên Thu ột chút so với một tháng trước thấy Nguyên Thu, trên người cũng phong vận rất nhiều gương mặt càng thêm hồng hào xinh đẹp. Thái phi cười nói “Đứa nhỏ này so với khi thành thân càng dễ nhìn, xem ra cô dâu mới bọn họ thật ngọt ngào” Mọi người nghe vậy đều cười to, tháng này Nguyên Thu bị trêu ghẹo rất nhiều rồi cũng không xấu hổ như lúc đầu chỉ hé miệng cười mặc ọi người nói.

Hai Vương phi cười một lần liền thương nghị đại thọ thái phi 60 vào đầu tháng 12, thái phi sợ Nguyên Thu ngồi đó không thú vị sai Liêm Vương thế tử phi dẫn Nguyên Thu vào vườn đi dạo thuận đường nhìn mấy

Quận chúa một chút.

Liên Vương thế tử phi dẫn Nguyên Thu dạo vài vòng thấy sắc trời u ám lại có gió thổi liền dẫn Nguyên Thu đến phòng uống trà. Nguyên Thu thấy hành lang trong viện canh cối xanh tươi vừa vào phòng thấy bình phong chạm khắc ngà voi, tranh sơn thủy và con người, đi qua là thấy trên kệ có các đồ vật bài biện tinh xảo, có ba bình hoa cúc có tai, có bình khắc mây dây dưa với mẫu đơn, bình hoa sen khắc hai áng mây, lò hoa văn thú ba chân và rất nhiều đồ dùng mọi thứ đều tinh xảo quý khí mười phần.

Trong nhà có hai thiếu phụ thấy Liên Vương thế tử phi và Nguyên Thu đi vào vội hành lễ bưng trà lên. Nguyên Thu quan sát cử chỉ của hai nàng tự nhiên thanh thản lại hiểu quy củ, Liên Vương thế tử phi chỉ về phía hai nàng cười nói với Nguyên Thu “Đây là hai nha đầu Băng Nguyệt và Băng Vũ” Nguyên Thu ngạc nhiên xong nháy mắt hiểu được chắc hẳn hai người này là thông phòng của Liên Vương thế tử.

Nguyên Thu uống một hớp trà cười nói với Liên Vương thế tử phi “Gần giống với tên hai nha đầu trong nhà muội” Liên Vương thế tử phi cười nói “Lúc đầu họ là bốn nha đầu hầu hạ thái phi vì thông minh lanh lợi chọn lựa ra cho thế tử hai phủ” Nguyên Thu khẽ gật đầu lại quan sát các nàng mới tán gẫu với Liên Vương thế tử phi.

Liên Vương thế tử phi nói đùa vài câu ngược mắt nhìn Băng Nguyệt nói “Hai người đi ra tiền viện nghe ngóng, nhìn xem đằng trước có chuyện gì không? Nếu thái phi, vương phi có phân phó gì, hai người nhanh trở về báo ta” Băng Nguyệt Băng Vũ hành lễ lui ra ngoài.

Liên Vương thế tử phi bĩu môi nhỏ giọng nói với Nguyên Thu “Hai nha đầu này linh tinh như nhau, nói cái gì vào tai họ đảo mắt liền truyền đến chỗ thái phi. Lúc trước ta xem hai nàng bộ dạng như hồ li tinh dù gì là người thái phi tuyển cũng không tiện nói gì chỉ đành trở mắt nhìn thế tử gia chúng ta đem hai nàng thu phòng” Nguyên Thu nghe lời này có chút ngạc nhiên, không biết vì sao vô duyên vô cớ Liên Vương thế tử phi lại nói như vậy, nàng suy nghĩ một chút thấy không tiện trả lời đành cúi đầu dùng trà.

Liên Vương thế tử phi thấy Nguyên Thu không đáp lại liền nhỏ giọng nói “Ta nghe nói bên kia cũng có hai nha đầu tên là Băng Vân, Băng Cẩm phải không?” Nguyên Thu cười nói “Từ nhỏ đã phục vụ gia nhà chúng ta, muội xem là hai người rất cơ trí”

Liên Vương thế tử phi cười lạnh nói “Nếu họ đáng hoàng thì cũng thôi, chỉ sợ tâm cao ngất, mỗi ngày họ ở trước mặt lắc lư muội lưu ý nhiều một chút” Nguyên Thu cười nói “Cũng chỉ là hai nha đầu thôi cho dù tâm cao thì làm thế nào, nếu an phận thì thôi nếu sinh ra ý định không tốt đừng nói chúng ta chỉ sợ thái phi cũng không cho phép”

Liên Vương thế tử phi nghe lời này gật đầu cười “Người nói nghe thật hồ đồ, thái phi đem hai người để trong nhà chính là tương lai cho thế tử làm thông phòng. Trước khi các người thành thân, vương phi chúng ta thấy bên cạnh thế tử gia các người không có người còn hỏi Quận Vương phi vài câu ‘Bên cạnh Sĩ Hành sao không có nha đầu thông phòng dạy cho hắn chuyện trong phòng?’ Quận Vương phi nói lúc trước ý định thu Băng Vân làm thiếp trước nhưng Sĩ Hành không chịu. Vương phi chúng ta nghĩ là Băng Vân không vào mắt thế tử còn cố ý chọn hai nha đầu đáng đáp tốt đi qua ai ngờ cũng không thu”

Nguyên Thu cười nói “Chuyện này muội không biết”

Liên Vương thế tử phi cười nói “Chỉ là có câu không biết có nên nói uội hay không. Muội và Nam Bình Quận Vương thế tử là tình cảm từ lúc nhỏ nên tự nhiên người khác không thể so sánh, hai người lại ân ái. Nam Bình thế tử thương muội đến nay cũng không thu thông phòng. Nhưng nếu muội mang thai, lúc đó có thân thể lại để cho thế tử chịu đựng hay sao? Cuối cùng cũng phải có người thay muội phục vụ thế tử. Bây giờ trong nhà muội không có ai, không biết chuyện này. Ta uội biết người trong nhà cũng tốt, thiếp cũng được nhưng là trắc phi phải là người của mình mới được mới có thể một lòng với mình”

Nguyên Thu nghe vậy trong lòng không khỏi nghĩ ngày đó Sĩ Hành đã nói cả cuộc đời chỉ có một mình mình, thái phi và Quận vương phi đều biết. Mặc dù lời này không tốt nói với người ngoài nhưng Liên Vương phủ phải nghe được mới phải vì sao Liên Vương thế tử phi luôn lấy lời này ra dò xét mình?

Liên Vương thế tử phi thấy Nguyên Thu suy nghĩ mất hồn cứ nghĩ là nàng đã nghe vào lời mình nói, mặt mũi cười tủm tỉm gọi một tiểu nha đầu lại sai nàng gọi Khương tam tiểu thư đến nói chuyện, nha đầu đáp lời đi chỉ chốc lát dẫn theo một cô nương dung mạo xinh đẹp vóc người thon thả đi vào. Cô nương kia thính

an hai người rồi đứng một bên, Liêm vương thế tử phi kéo tay nàng nói với Nguyên Thu “Đây là muội muội của ta”

Trước kia Nguyên Thu cũng có nghe nói qua thứ xuất tam tiểu thư của Khương phủ có danh tài nữ liền gật đầu cười. Liêm Vương thế tử phi lôi kéo tay Khương tiểu thư và Nguyên Thu cười nói “Muội tử ta, từ nhỏ đã được nuôi lớn như ta lại hiểu cầm kì thư họa hơn ta chắc cũng có thể nói chuyện cùng muội”

Nguyên Thu thuận miệng tán gẫu vài câu với Khương tiểu thư, phát hiện nàng giống như Liêm Vương thế tử phi nói là một cô gái rất có tài hoa chẳng những am hiểu âm luật lại mọi thứ cũng tinh thông. Từ khi Nguyên Thu từ Hàng Châu hồi kinh mỗi lần đàm luận mấy thứ này với Mỹ Ngọc, Bảo Châu đều mất hứng mà về. Từ Yên tuy có thể nói chuyện cùng nàng nhưng lại không có thời gian rảnh. Sau khi lập gia đình trong phủ có vài cô nương tài hoa nhưng Nguyên Thu là tân nương tử không tốt phô trương quá mức. Cho đến hôm nay thấy Khương tiểu thư mới có thể cùng nàng bàn luận viễn vông một phen. Nguyên thu hăng hái nói chuyện với Khương tiểu thư hơn nửa canh giờ cho đến khi Bàng Nguyệt trở lại nói đằng trước bày cơm Nguyên Thu mới dừng lại.

Liêm Vương thế tử phi thấy Nguyên Thu nói chuyện vui vẻ với Khương tiểu thư trên mặt không kiểm soát được nụ cười “Hai người nói chuyện thật vui vẻ chi bằng tất cả đều đi ra phía trước nói cho thái phi cũng vui vẻ một chút” Khương tiểu thư vội nói “Muội đến cũng chưa thỉnh an thái phi, vương phi lúc này đi qua thật không tiện chi bằng về nhà trước” Liêm Vương thế tử phi thấy thế nín lại Khương tiểu thư nói “Sợ cái gì, có ta đây. Muội nghe ta là được” Nói xong kéo tay Nguyên Thu cùng đi ra tiền viện.

Thái phi thấy ba người Nguyên Thu cùng đi vào không khỏi sửng sốt một chút, Khương tiểu thư vội tiến lên thỉnh an thái phi gật đầu nói “Thì ra là Như Uyển, hôm nay đến thăm tỉ tỉ à” Liêm Vương thế tử phi vội tiến lên cười nói “Sáng nay nàng vừa đến, thái phi và vương phi đang nói chuyện ngày sinh thần con sợ nàng quấy rối chánh sự liền cho nàng đi phòng con trước. Ai ngờ lại có duyên với đệ muội”

Thái phi không biến sắc liếc Liêm Vương thế tử phi một cái ngoài miệng hỏi “Khương tiểu thư này làm như thế nào có duyên với thế tử Sĩ Hành?” Liêm Vương thế tử phi cười nói “Thái phi không biết, hai người vừa thấy mặt thì thi từ âm luật, đem con vút một bên không ngó tới có thể thấy được hai người rất hợp ý”

Thái phi cười với Nguyên Thu “Nếu người thích mấy thứ này thì đi tìm Mạn Đình là được phòng nàng ta cũng đầy những thứ kia” Nguyên Thu cười đáp một tiếng.

Liêm Vương thế tử phi cười nói “Ta thấy đệ muội và muội muội ta nói chuyện thật hợp ý, thân giống nhau như tỉ muội, không bằng về sau cứ để Như Uyển kêu đệ muội một tiếng tỉ tỉ, thái phi thấy sao?” Thái phi cười nói “Người ta có muội muội ruột thịt cần gì nhận thức muội tử người?” Liêm Vương thế tử phi vội cười nói “Thái phi không biết, muội tử này khác với muội muội ruột thịt” Nói xong đẩy Khương cô nương qua hướng Nguyên Thu “Nhanh đi gọi tỉ tỉ đi”

Nguyên Thu nghe thế nhất thời đã hiểu được ý tứ của Liêm Vương thế tử phi, như cười như không liếc nàng một cái cười nói “Muội ngu dốt, rất muốn có một muội muội thông minh chỉ tiếc không có phúc phận đó”

Thái phi nhìn vẻ mặt Nguyên Thu không nhận được kêu nàng đến gần sờ soạn trán nàng cười nói “Người cái nha đầu ngốc này, hai mama kia của người đâu rồi sao không đi theo người?”

Nguyên Thu trong lòng có hàm ý cười nói “Đây là chỗ Đại bá mẫu đều là người trong nhà con cũng không sợ bị thất lạc liền kêu hai mama đi xem thân thích của bọn họ” Thái phi cười nói “Thật là hài tử hiền lành, biết lo lắng cho hạ nhân” Nguyên Thu cười nói “Nếu như vậy, cháu dâu sẽ đòi thưởng của thái phi. Con nghe nói tháng này là sinh thần hai vị mama, định cho nàng nửa tháng về nhà mở tiệc đợi qua sinh thần sẽ trở về” Thái phi cười nói “Này không có gì, cứ theo ý người”

Liêm Vương thế tử phi thấy mọi người phải câu chuyện cũng không tiện nhắc lại hầu hạ thái phi vào bàn, hầu hạ ăn cơm rồi tự giải tán.

Đến tháng mười hai sinh nhật thái phi. Vì thái phi nhiều năm không ở kinh thành nên lần này sinh thần làm cực kì long trọng. Không chỉ có trong cung ban thưởng đến Liêm Vương phủ tất cả các phủ cũng tìm cách chọn lễ vật.

Đến ngày đó, Quận Vương phi dẫn Nguyên Thu và tỉ muội Bích Đình đến Liêm Vương phủ từ sớm chúc

thọ thái phi lại dâng lễ thọ lên. Thái phi thấy Nguyên Thu mượt mà rất nhiều so với lúc chưa thành thân, hết sức vui mừng lại dặn dò nàng ở chung cho tốt với bọn tử muội. Rảnh rỗi thì theo Quận Vương đến nói chuyện với mình, Nguyên Thu nhất nhất đáp.

Đến giờ Tý người chúc thọ lục tục đến, Lý thị dẫn Nguyên Tịch (chính là Nữ Nữ đấy) cùng đến, chúc thọ thái phi xong tìm Nguyên Thu nói chuyện. Nguyên Thu đã có ba tháng không thấy mẫu thân và muội muội, mặc dù sớm biết hôm nay sẽ gặp nhưng không nhận được kích động lôi kéo Lý thị nói chuyện không ngừng.

Lý thị dẫn nàng đến chỗ yên tĩnh nhỏ giọng hỏi “Mấy ngày gần đây trong phủ người nữ khách nhiều không?” Nguyên Thu kinh ngạc nói “Mỗi ngày một hai nhà đến thôi, có gì cổ quái sao?” Lý thị vừa muốn nói chuyện thì có nha đầu đến tìm Nguyên Thu nói là Liêm vương thế tử phi tìm Nguyên Thu nói chuyện Lý thị đành im lặng đi ra ngoài với Nguyên Thu.

Liêm Vương thế tử phi Khương thị lôi kéo tay Nguyên Thu cười nói “Người thật là biết dùng mảnh lời, một hồi là không thấy người đâu” Nguyên Thu cười nói “Vừa rồi không thấy tẩu, tẩu tìm muội có việc gì?” Khương thị nói “Cũng không có gì chỉ muốn tìm muội tán gẫu thôi” Rồi nhỏ giọng nói bên tai Nguyên Thu “Muội thành thân hơn ba tháng bụng đã có động tĩnh gì chưa?”

Nguyên Thu nghe vậy đỏ bừng mặt né tránh nói “Tẩu thật không nghiêm chỉnh” Khương thị cười nói “Sợ cái gì? Ta ban đầu vừa qua một tháng là có thân thể” Nguyên Thu ngẫm nghĩ một lúc cũng không xác định được lúc nào nói không biết.

Khương thị cười ngoác Như Uyển đến “Ta vốn muốn dẫn muội muội đi xem muội lại sợ muội vừa thành thân không rảnh rỗi liền không đi tìm” Nguyên Thu liếc nhìn Như Uyển đỏ bừng mặt chỉ làm như không biết cười nói “Mỗi ngày trong nhà cũng chỉ bồi bọn muội muội trò chuyện, nếu Như Uyển muội muội có rảnh tới Quận Vương phủ trò chuyện cùng huyện chủ cũng không sao”

Khương thị cười mỉa dẫn theo Như Uyển đến đằng trước Quận Vương phi, các phu nhân của các quan lại khác thấy bên cạnh Nguyên Thu không có ai đều dẫn nữ nhi nhà mình đến thỉnh an. Nguyên Thu bị hai ba tốp người tiến lên làm choáng váng đầu nhưng không tiện từ chối đành miễn cưỡng cười ứng phó. Lý thị ngồi bên cạnh nhìn thấy trên mặt Nguyên Thu chảy mồ hôi ròng ròng sắc mặt có chút trắng bệch trong lòng có chút nóng nảy tìm lý do đến bên cạnh Nguyên Thu nói thái phi tìm Nguyên Thu, dẫn Nguyên Thu đến trước thái phi ngồi.

Thái phi thấy sắc mặt Nguyên Thu trắng nhợt lại sờ tay nàng đều là mồ hôi lạnh vội mời thái y tới. Nguyên Thu đứng dậy khuyên nhủ “Con chỉ có chút mệt không có gì đáng lo. Hôm nay là ngày vui của thái phi đừng vì con mà làm hỏng hứng thú” Thái phi cười nói “Con thật cẩn thận quá rồi”

Đang nói chuyện thái y vội vã chạy tới, Nguyên Thu chuyển đến tinh thất Chúc Mộng buông màn xuống mời thái y vào xem mạch.

84. Chương 84: Mỗi Người Đều Có Mục Đích Riêng

Thái phi ngồi trước màn thỉnh an Nguyên Thu rồi mới cẩn thận từng li từng tí giờ tay bắt mạch, thái phi cho lão mama đến đây xem, thấy thái y chuẩn mạch xong vội tiến lên hỏi “Thân thể thế tử phi thế nào?”

Thái y cười nói “Chúc mừng thái phi, chúc mừng thế tử phi. Thế tử phi đã có hai tháng thân thể” Lão mama này nghe vui mừng không khép miệng được, vội dẫn nha hoàn chúc mừng Nguyên Thu lại cho thái y ra ngoài mình đi về phòng báo tin mừng cho thái phi.

Thái phi và hai vị vương phi nghe tin mừng của Nguyên Thu đều sắc mặt vui mừng, tân khách đang ngồi đều theo đuổi tâm tư riêng của mình có cho thái phi, Quận vương phi chúc, có khen Nguyên Thu tốt phúc khí lại có người biết nịnh hót nói là phúc khí do thái phi mang đến. Thái phi cho người vào cung báo tin vui lại gọi Lý thị đến phía trước cho nàng đi xem Nguyên Thu một chút.

Nguyên Thu đang nằm lệch trên giường nghỉ ngơi, Chúc Mộng sợ nha đầu sảo Nguyên Thu đều cho đi ra ngoài hết chỉ để lại Thúy Oanh hai người canh giữ hai bên. Nguyên Thu nhắm hai mắt tự nhủ “Cũng không biết tình hình bên ngoài như thế nào?” Chúc Mộng nghi ngờ hỏi “Cái gì tình hình như thế nào?”

Nguyên Thu nhắm mắt cười nói “Nhiều cáo mệnh phu nhân như vậy, mỗi người đều dẫn theo nữ nhi tới, rõ ràng là cho thái phi xem mặt”

Chúc Mộng nói “Phải nghĩ cách thôi chẳng lẽ để họ tùy ý cho thái phi, vương phi nhét người” Nguyên Thu cười nói “Ngay cả họ có ý định thì biết làm thế nào? Thái phi đã nói chỉ cần thế tử không đáng hoàng cho dù đưa tiên nữ đến trước mặt thái phi ta cũng không sợ. Nhưng ta lo là mấy nhà này cũng có cửa đi không chừng có người vào cung khuyến khích”

Thúy Oanh nói “Bên trong cung thế nào chúng ta không biết. Nhưng nhìn thế tử phi của phủ này cũng có ý đó”

Nguyên Thu nghe vậy mở mắt nhìn Thúy Oanh một cái “Người cũng nhìn ra?” Thúy Oanh gật đầu cười nói “Đã sớm nhìn ra nhưng người là chủ tử làm như không biết bọn nô tì cũng chỉ giả như không biết”

Nguyên Thu nói “Ta là phụ nhân mới bên trên lại có thái phi và vương phi, những chuyện như vậy cũng chẳng đến phiên ta quản còn không bằng giả bộ ngu thì tốt hơn. Vừa rồi phu nhân trong tiệc cũng hỏi ta một câu ta sợ nằng lo lắng mà bên cạnh cũng có nhiều người cũng không dám nói tử mĩ với nằng. Đợi lát nữa người nhìn một chút mời phu nhân tới nói chuyện”

Thúy Oanh nhận lệnh muốn đi thấy Bích Nhi đẩy cửa đi vào đến trước Nguyên Thu nói “Phu nhân đến” Nguyên Thu vội nói “Mời vào” Chúc Mộng lấy đệm giường gối đầu lót đỡ Nguyên Thu ngồi dậy. Bích Nhi dẫn Lý thị đi vào rồi ra đứng ngoài cửa đóng cửa canh giữ.

Lý thị thấy sắc mặt Nguyên Thu có chút tái nhợt thì đau lòng lau mồ hôi trên trán nằng “Nếu thân thể không thoải mái thì nằm xuống đi” Nguyên Thu cười nói “Mới nằm một lúc đã đỡ hơn nhiều” Lý thị nói “Giờ cảm thấy thế nào?” Nguyên Thu nói “Giờ thì không sao nhưng lúc này nhiều người vây quanh thấy thật ngại thở giờ tốt hơn rồi”

Lý thị mỉm cười ngồi trên sập kéo tay Nguyên Thu nói “Xem như người cũng tranh khí, vừa thành thân hơn ba tháng đã có thân thể, đều nói người mạnh khỏe có phúc khí đó”

Nguyên Thu nói “Con có thân thể, trong phòng thế tử lại không người chắc những người đó có ý định nhét người nữa” Lý thị thở dài nói “Hôm nay thế tử là hồng nhân trước mặt hoàng thượng, người có gia thế khá hơn một chút thì muốn gả con gái làm trắc phi sau này cũng có trợ lực. Mặc dù người từ nhỏ là có tính tự chủ nhưng vẫn không trải qua chuyện này khó tránh khỏi có chút tức giận”

Nguyên Thu nói “Mẫu thân yên tâm, con không vì các nằng mà tức giận làm hư thân thể. Những người đó muốn gả nữ nhi vào cũng không phải dễ, gặp chiêu thì phá chiêu. Thái phi đưa đến bên cạnh con hai mama mặc dù có ý là quản con sợ con cầm giữ thế tử nhưng trên phương diện ăn ở mặc đi lại cũng xem như là chuyện tốt”

Lý thị nghe vậy kinh hãi “Thế tử không có thông phòng chẳng lẽ có người hại đứa bé trong bụng người sao?” Nguyên Thu nói “Có mấy nha đầu có chút tâm tư muốn bò lên, mấy người có tâm tư làm trắc phi không chừng cũng mua người chen vào cẩn thận là hơn” Lý thị vừa muốn nói chuyện thì nghe trong sân có giọng nói, Chúc Mộng vội đi tới cửa nhìn thì ra là thái phi ama đưa canh bổ đến cho Nguyên Thu.

Mama thỉnh an Nguyên Thu hỏi xong Lý thị liền để hộp thức ăn xuống lui ra ngoài, hai người Chúc Mộng Thúy Oanh rửa tay, lấy ra mỗi dạng đồ ăn đặt lên bàn lại múc nước hẩu hạ Nguyên Thu rửa tay. Nguyên Thu biết nhất định Lý thị lo lắng nên chưa ăn liền quần quít Lý thị ngồi xuống, Lý thị đành xới nửa chén cơm cùng ăn với Nguyên Thu. Nguyên Thu cảm thấy không có khẩu vị gì uống một chén canh động vài thìa liền không chịu ăn gì, Lý thị thấy nằng ăn ít lại dỗ nằng ăn thêm hai miếng gà nữa mới thôi.

Hai mẫu tử ăn cơm, Nguyên Thu lại nghỉ ngơi một lúc cảm thấy tinh thần tốt một chút mới trở về tiền thính với Lý thị. Thái phi thấy Nguyên Thu tiến lên bồi tội với mình giận trách “Người chỉ để ý mấy nghi thức xã giao này, thân thể không tốt sao không nghỉ ngơi, phía trước còn có bà bà người và ta”

Nguyên Thu cười nói “Con nằm một chút lại ăn canh thái phi thường cảm thấy tốt hơn nhiều, liền muốn tới trước mặt thái phi cho náo nhiệt một chút” Thái phi kéo nàng đến bên cạnh mình ngồi xuống, cười không ngừng “Đứa bé ngoan, người thật có lòng” Liêm Vương thế tử phi dẫn theo Như Uyển đến trước mặt thái phi kéo tay Nguyên Thu cười nói “Lúc sáng ta còn hỏi bụng muội có tin tức gì không muội còn gặt ta không có” Nguyên Thu ngẩng đầu nhìn Liêm Vương thế tử phi một cái chỉ thấy trong mắt nàng xoẹt qua một tia hận ý ghen tị, lại vẻ mặt như hâm mộ, đoán nhất định là nàng cho rằng mình cố ý tuôn ra chuyện mang thai trong thò yến nhằm làm cho thái phi vui vẻ. Nguyên Thu cũng không có tâm tình giải thích chỉ nói “Nguyên là không biết” liền không nói thêm gì nữa.

Liêm Vương thế tử phi nhìn thấy vẻ mặt uể oải của Nguyên Thu liền kéo Như Uyển đến trước mặt cười nói với thái phi “Đệ muội và Như Uyển hợp tính nhau, lại thích nói thi từ âm luật chỉ bằng để Như Uyển bồi đệ muội giải buồn, tránh cho nàng buồn ngủ” Thái phi nghe lời này liếc mắt nhìn Nguyên Thu, Nguyên Thu mặc dù chán nản hành động nhét người rõ ràng của Liêm Vương thế tử phi cũng không tốt thể hiện ra chỉ cười nói “Tẩu sẵn sóc như vậy muội lại không tự tại. Hôm nay khách nhiều, tẩu cũng đừng nhớ thương một mình muội, muội ở chỗ thái phi rất tự tại đang nghe thái phi kể chuyện cười đây. Tẩu cũng thả uội muội tẩu nghỉ ngơi một chút đi đừng có để luôn cùng chúng ta không chừng gò bó nàng để cho nàng khoan khoái tìm các cô nương nói chuyện đi”

Liêm Vương thế tử phi vốn là muốn cho Khương tiểu thư biểu hiện một chút tỉ muội tình thâm với Nguyên Thu trước mặt thái phi. Giờ Nguyên Thu nói như vậy nàng cũng không biết nói tiếp như thế nào chỉ đành cho Như Uyển đi nói chuyện với huyện chủ và các cô nương, mình thì đứng sau Liêm Vương phi nói chuyện.

Nguyên Thu ngồi một canh giờ thái phi lo lắng tinh thần của nàng, cho người gọi Trương mama và Vương mama mình đã thưởng cho Nguyên Thu đến dặn dò một phen không gì mấy lời cẩn thận phục vụ. Nói xong sai hai người dẫn nha đầu hầu hạ Nguyên Thu về phủ. Nguyên Thu ngồi một canh giờ sớm cảm thấy lưng eo đau nhức cũng không dám cố chống đỡ, vội lui ra ngoài.

Đám người Trương mama cho người về phủ báo tin trước chờ Nguyên Thu về thì chuẩn bị lò sưởi nước nóng cho Nguyên Thu rửa mặt rồi nằm xuống chăn ấm áp từ từ thiếp đi.

Băng Vân nhìn tiểu nha đầu đem nước ấm đi đổ lại quay về trong nhà hỏi thăm Nguyên Thu ngủ chưa liền lặng lẽ lui ra sai tiểu nha đầu lấy nước ấm vào phòng mình. Cũng may Nguyên Thu tắm nước nóng còn dư rất nhiều, hai tiểu nha đầu mang hai thùng nước nóng vào cho Băng Vân. Băng Vân cởi xiêm áo từ từ bước vào thùng tắm nhẹ nhàng khoát nước lên bề vai khoe miệng nở nụ cười : thế tử phi có thân thể theo quy củ thế tử không thể vào phòng thế tử phi. Thế tử không có nha đầu thông phòng vô luận là tuổi tác bộ dáng cấp bậc mình cũng đều là người đáng được chọn làm nha đầu thông phòng. Hôm nay không chỉ là ngày tốt của thế tử phi cũng là ngày vui của mình.

Đợi nước có chút nguội Băng Vân mới từ trong thùng tắm đi ra ngoài dùng khăn lau tỉ mỉ sạch sẽ đổi một bộ xiêm áo sắc sỡ tỉ mỉ vẽ lông mày thoa môi, thoa phấn, lại lấy nước hoa vương phi thường thoa một chút mới vừa lòng dọn dẹp chỉ nghe tiểu nha đầu một đường chạy vào sân kêu “Thế tử gia trở lại”

Băng Vân ngừng thở quay qua gương soi soi mới cầm khăn đi ra ngoài đứng ở cửa viện chờ đợi. Sĩ Hành một đường đi vào viện Băng Vân vội tiến lên hành lễ “Thỉnh an thế tử” Sĩ Hành một lòng để trên người Nguyên Thu làm gì có thời gian nhìn nàng chỉ gật đầu một cái nhắc chân chạy vào phòng. Băng Vân sưng sốt vội vàng chạy theo thế tử vào phòng.

Chức Mộng, Thúy Oanh nghe tiếng vội chạy ra ngoài phòng hành lễ với Sĩ Hành, Sĩ Hành nhỏ giọng hỏi “Thế tử phi thế nào?” Chức Mộng trả lời “Vừa về đã nằm ngủ còn chưa tỉnh dậy” Sĩ Hành gật đầu cởi áo choàng đưa cho Băng Vân vừa muốn đi vào nội thất lại cảm thấy trên người hơi lạnh còn chưa tan sợ ảnh hưởng đến Nguyên Thu chỉ vội đổi xiêm y trong nhà lại dùng nước rửa mặt đợi trên người ấm áp một chút mới đi vào nội thất.

Chức Mộng, Thúy Oanh hai người ngồi bên ngoài giường thêu thùa may vá, Băng Cẩm ngồi một bên chọn dạng, Băng Vân cất xong xiêm áo cho Sĩ Hành đi tới cửa nội thất lắng nghe cũng không có tiếng vang đành lui ra ngoài. Băng Cẩm thấy nàng ra ngoài đầu tiên là cười một tiếng “Tỉ đối xiêm áo xinh đẹp lúc nào thế?”

Chức Mộng, Thúy Oanh nghe nói ngẩng đầu lên nhìn Băng Vân, chỉ thấy trên người nàng có một áo khoác

màu hồng phía dưới váy có một hoa hồng màu tím. Băng Vân thấy Băng Cầm nói toạc ra không khỏi đỏ mặt trừng Băng Cầm một cái mới làm như vô tình nói “Vừa rồi không cẩn thận vấy ra một thân nước trà liền về phòng thay quần áo”

Băng Cầm đi tới sờ soạn mặt Băng Vân một cái cười hì hì nói “Muội nhìn mặt tử cũng phải liếc nhìn vài lần” Băng Vân gắt nằng một tiếng “Tiểu đề tử hư hỏng, cũng học trêu ghẹo ta nhanh vào bên trong ngồi. Băng Vân ngồi bên sạp nhìn túi thơm trong tay Thúy Oanh cười nói “Người làm túi thơm cho ai, thật tinh xảo” Thúy Oanh cười nói “Cho thể tử phi” Băng Vân cười khen một tiếng mấy người đang nhỏ giọng nói chuyện bên ngoài có tiểu nha đầu báo vương phi về phủ hỏi thân thể thể tử phi như thế nào gọi nha hoàn phục vụ bên cạnh đi qua đáp lời.

Chức Mộng nghe, xuống giường mang giày Băng Vân vội đứng lên nói “Người mệt mỗi một ngày, nhanh nghỉ ngơi đi, ta đi đáp lời là được” Nói xong cũng không đợi người khác trả lời liền cùng tiểu nha đầu đi đáp lời.

85. Chương 85: Mỗi Người Đầu Có Mục Đích Riêng (hai)

Nam Bình Quận Vương phi đang nằm nghiêng trên tháp nhắm mắt dưỡng thần, tiểu nha đầu quỳ phía dưới nhẹ nhàng đắp chăn. Băng Vân bước nhanh đến viện Vương phi chào hỏi trước với tiểu nha đầu giữ cửa. Nha đầu kia thấy Băng Vân tới tươi cười nghênh đón kêu một tiếng tử tử ngọt ngào. Băng Vân khoát tay áo chỉ chỉ trong cửa nhỏ giọng hỏi “Vương phi gọi ta tới muội thông báo thay ta” Nha đầu kia đáp lời đi vào lát sau ra ngoài kéo rèm lên khoát tay với nàng “Vương phi gọi tử đi vào”

Băng Vân vào hành lễ với Vương phi trước cúi đầu đứng nghiêm. Vương phi nâng mắt nhìn nàng một cái, lười đứng dậy đưa tay cầm li trà trên bàn nhấp một ngụm đổi tư thế vẫn dựa trên giường như cũ mới mở miệng hỏi “Thể tử phi thế nào rồi?”

Băng Vân trả lời “Thưa Vương phi, Thể tử phi vừa về đã đi nghỉ ngơi bây giờ vẫn còn đang ngủ” Vương phi gạt đầu một cái cau mày nói “Thể tử phi rất quý cử cũng không chủ động đòi hỏi này nọ, người là người lâu năm trong phủ thấy thể tử phi thiếu cái gì thì nhanh đi tìm người lấy đừng để thiếu này thiếu kia khiến thể tử phi không được tự nhiên. Bếp nhỏ trong viện đừng tắt lửa, thấy thể tử phi muốn ăn gì thì nhanh đi làm nếu ăn món gì hiếm lạ thì sai người qua nói cho ta biết ta tìm người đi lấy cho nàng cũng đừng nói không có”

Băng Vân nhất nhất đáp, vương phi nhắm mắt lại suy nghĩ một chút lại mở mắt ra “Thể tử về chưa?” trong lòng Băng Vân run lên vội cúi đầu nói “Thưa vương phi, đã trở lại” Vương phi gạt đầu nói “Không chừng ngày mai trong cung sẽ thưởng đồ đến đây, người chuẩn bị tốt xiêm y cho thể tử và thể tử phi” Băng Vân đáp một tiếng, vương phi nói “Được rồi, người đi về đi, hầu hạ cho cẩn thận”

Băng Vân nghe không khỏi sửng sốt, nhện không được giương mắt nhìn vương phi một cái không ngờ đúng lúc cùng vương phi bốn mắt nhìn nhau, Băng Vân vội cúi người xuống, vương phi vuốt chiếc nhẫn trên ngón tay như có điều suy nghĩ nhìn Băng Vân nói “Người còn gì muốn nói?” Trong lòng Băng Vân hoảng hốt, chân trước mềm nhũn trên mặt cổ trần định “Thưa vương phi, thể tử phi có thân thể theo quy củ nên quét dọn cho thể tử một chỗ khác, nhưng thể tử, thể tử phi không phân phó nô tì không biết nên cho người dọn dẹp ở đâu”

Vương phi nhăn chân mày lúc lâu mới nói “Người trở về gọi thể tử đến đây, ta thương lượng với hắn một chút”

Băng Vân nghe vậy thật vui vẻ hành lễ một đường chạy về viện. Lúc này Sĩ Hành đã tỉnh ngủ đang uy Nguyên Thu uống canh, Thúy Oanh thấy Băng Vân trở lại cười hỏi nàng trước “Vương phi cho người gọi tử qua là hỏi gì?” Băng Vân lên tinh thần nói lại tất cả lời của Vương phi lại mời Sĩ Hành đến phòng lớn. Nguyên Thu lấy tay cầm chén trong tay Sĩ Hành cười nói “Huynh đi phòng lớn xem một chút đó, vương phi chắc có gì muốn phân phó, tự muội ăn được” Sĩ Hành nói “Không cần gấp, ta nhìn muội ăn xong rồi đi” Nguyên Thu đành hai ba ngụm ăn xong canh súc miệng lại thúc giục Sĩ Hành đến phòng lớn.

Nguyên Thu ngủ một buổi chiều cảm thấy có tinh thần nằng đi quanh phòng một lần nhớ tới đã lâu không đánh đàn, phân phó Chức Mộng lấy đàn ra. Bỗng Vân thấy Nguyên Thu muốn đánh đàn lấy hương cầu từ trong ngăn kéo ra Nguyên Thu thấy thế vội nói “Tuy nói không có mùi hương đánh đàn không hay nhưng ta đang có thân thể không ngủ được hương vị. Về sau xiêm y của ta cũng không dùng hương nhang, sau này trong nhà cũng không thắp” Bỗng Vân dừng tay, cười mỉa siết hương cầu trong tay.

Nguyên Thu ngồi trước cửa sổ chỉnh dây đàn, âm thanh từ đầu ngón tay nằng chậm rãi tản ra.

Mạn Đình đi về với Vương phi sau khi vào phủ hỏi thăm tình hình của Nguyên Thu dậy chưa liền cùng Vũ Đình, Bích Đình đi thăm Nguyên Thu. Ba người chưa vào cửa nghe trong sân truyền đến tiếng đàn du dương, Mạn Đình dừng chân lại đứng dưới tàn cây lắng lắng nghe, Vũ Đình, Bích Đình thấy thế cũng dừng chân lại lắng nghe.

Nguyên Thu đàn xong một khúc vịnh Chức Mộng từ từ đứng lên tiểu nha đầu giữ cửa nói “Huyện chủ và hai vị cô nương đến” Nguyên Thu cười nói “Mau mời vào, trời lạnh đây”

Mạn Đình đi trước vỗ tay cười nói “Tấu đàn thật hay” Nguyên Thu đỏ mặt nói “Chỉ là đàn giải buồn thôi” Bích Đình cười nói “Tấu đừng khiêm nhường, đại tể đứng bên ngoài cũng đã nghe, ta đứng bên cạnh nghe hồi lâu chân cũng lạnh tê rần, lò sưởi cũng tắt lửa”

Nguyên Thu nghe nói vội mời ba người đi vào bên trong ngồi, sai Chức Mộng lấy lò sưởi cho ba cô nương sưởi ấm. Mạn Đình lớn tuổi nhất trong ba tể muội năm nay mười ba tuổi, Bích Đình nhỏ hơn một tuổi do Mã phu nhân thiệp thất của Quận vương sinh, Vũ Đình mười tuổi do Trương phu nhân sinh. Năm đó Nguyên Thu ở Hàng Châu cũng đã gặp mặt ba tể muội vài lần nhưng không quá quen thuộc. Mạn Đình vẫn tò mò tình hình khi Sĩ Hành và Cổ Sơn lúc còn đi học, quây quanh Nguyên Thu nói không ngừng. Nguyên Thu liền chọn vài chuyện thú vị khác kể cho Mạn Đình nghe.

Bích Đình nghe một lúc liền bĩu môi nói “Ta nghe nói trước kia tấu cũng rất bước bình thường cùng ca ca ra ngoài chơi” Nguyên Thu nghe mấy lời này có chút châm chọc lòng trầm xuống miệng cười nói “Lúc bảy tám tuổi có ra Tây Hồ chơi một lần”

Mạn Đình nghe ôm lò sưởi cười nói “Ta biết lần đó, lúc đó ta còn nhỏ chỉ nhớ ca ca đi chơi đến tối mới về cơm tối cũng không ăn chỉ nói chuyện với thái phi một lát. Ta ngồi bên cạnh nghe vừa du hồ vừa câu cá thật rất hấp dẫn mà vẫn muốn được ra ngoài đi chơi một lần như vậy, chỉ tiếc muốn nhiều năm ca ca cũng không dẫn ta đi”

Bích Đình tiếp lời “Từ nhỏ ta đã muốn ca ca dẫn đi chơi chỉ tiếc trước kia ca ca chỉ nghĩ Nguyên Thu muội muội làm gì nhớ chúng ta? Hiện tại trong lòng huynh ấy cũng chỉ có Nguyên Thu muội muội” Mạn Đình nghe lời này không khỏi nhún mày nói “Sao lại không có quy củ như vậy, tước danh của tấu tử có thể để chúng ta gọi?”

Nguyên Thu thấy Bích Đình quệt miệng liền cười hòa giải “Chỉ tiếc trong kinh thành không có hồ lớn như vậy” Vũ Đình cười “Ngay cả có hồ lớn như vậy chúng ta cũng không thể đi, cũng chỉ có thể ở trong vườn làm thuyền thôi” Một câu nói làm mọi người đều cười, về mặt Mạn Đình cũng buông lỏng xuống.

Bốn người nói chuyện một chút, chợt thấy bên ngoài điểm đèn, vương phi cho người đến gọi bốn người qua ăn cơm, bốn người Nguyên Thu mới cuống quýt mặt áo da, khoác áo lông đi đến phòng lớn.

Bình thường Nguyên Thu đều đứng giúp vương phi và các cô nương gấp thức ăn, hôm nay vương phi cho nàng ngồi bên cạnh mình, Bích Đình cười nói “Đây là mẫu bằng tử quý” Vương phi giương mắt nhìn Bích Đình nói “Người nói vậy gì thế?” Bích Đình cúi xuống không nói nữa.

Mấy người ăn tối không nói một lời chờ người dâng trà mới người một câu ta một câu nói chuyện. Mạn Đình nói thấy mấy nữ hài tử, nhà này cô nương thi từ hay, nhà kia cô nương may vá đẹp. Bích Đình đột nhiên chen lời nói “Hôm nay nhìn trời âm u chắc sẽ có tuyết rơi, chi bằng ngày mai mời mấy tể muội vương phủ bên kia đến đây, đem theo Như Uyển biểu tể cùng qua chúng ta tổ chức thi từ chẳng phải náo nhiệt?”

Vũ Đình nghe vậy kinh ngạc nói “Không phải nhị tể xưa nay không thích thi từ sao?” Bích Đình nói “Chỉ là làm ngụy trang xem thú vị chút thôi. Mùa đông cũng chỉ có cái này chơi một chút. Tấu cũng làm thơ chơi với chúng ta cho thú vị đi”

Mạn Đình nghe cũng phát ra hăng hái muốn đi viết thiệp, vương phi thấy thế vội ngăn lại nói “Ngày mai có thể trong cung phái người đến, còn phải dẫn tẩu người vào cung thỉnh an, vài ngày sau lại nói” Mạn Đình nghe liền bỏ tay ra cười nói “Con lại quên mất cái này, mấy ngày nữa lại mời” Bích Đình cười nói “Mấy ngày nữa muội nhắc tí” Nguyên Thu hé miệng cười nói “Khó có được mấy vị muội muội hứng thú như thế, hôm khác phải náo nhiệt một chút mới được” Vương phi nói “Người chỉ đi theo xem thôi, hôm nay người có thân thể cũng không thể kham nổi các nàng” Nguyên Thu đứng dậy đáp một tiếng mới ngồi xuống.

Mấy người Nguyên Thu nói chuyện một chút với Vương phi rồi đứng dậy, Nguyên Thu trở về phòng thì Sĩ Hành đã rửa mặt xong đang nằm nghiêng một bên đọc sách thấy Nguyên Thu về liền để sách một bên kéo Nguyên Thu đến nói chuyện với nàng.

Bởi vì buổi chiều Nguyên Thu đã ngủ nhiều giờ cũng không thấy buồn ngủ phụ thê hai người nói chuyện từ giờ tính bảo bảo trong bụng đến đặt tên cho con tranh luận không ngớt. Băng Vân đứng ở một bên thấy sắp đến giờ hơi rồi Sĩ Hành còn chưa có ý đứng dậy liền nhìn một cái tiến lên hỏi “Hôm nay thế tử nghỉ ngơi ở đâu? Nô tì cho người đi trải chăn sớm chuẩn bị cho chăn ấm tránh để lát ngủ thì quá lạnh”

Nguyên Thu chưa bao giờ nghĩ muốn chia phòng ngủ nghe mấy lời này không khỏi sững sốt quay đầu nhìn Sĩ Hành. Sĩ Hành đang nói chuyện vui vẻ, bị Băng Vân chen vào một câu có chút không thích mà mấy lời này lại làm cho Nguyên Thu thay đổi về mặt, trong chốc lát không khí ấm áp không còn lại chút gì. Sĩ Hành không khỏi lạnh mặt quay đầu quát “Người thật không có quy củ?” Băng Vân vội quỳ xuống “Thời gian không còn sớm, nô tì sợ lát nữa chăn lạnh thế tử nghỉ ngơi không tốt”

Sĩ Hành nói “Ta đã nói với Vương phi ta vẫn ngủ ở đây” Nguyên Thu thở phào một cái tựa vào trên vai Sĩ Hành nói “Vừa rồi làm muội sợ muốn chết, còn nghĩ rằng huynh thật muốn đi viện khác” Sĩ Hành cười sờ mặt Nguyên Thu ở bên tai nàng nhẹ giọng nói “Nếu như ta thật dọn ra muội chắc sẽ không ngủ ngon” Nguyên Thu nhẹ nhàng nắm tay Sĩ Hành hai người nhìn nhau cười một tiếng.

Đợi Sĩ Hành, Nguyên Thu hai người đã ngủ Thúy Oanh dẫn theo ba nha đầu ra bên ngoài gác đêm mấy người khác đều đi về nghỉ ngơi. Băng Vân về ngồi trước kính, kinh ngạc nhìn xem xiêm áo mới tinh của mình, trang dung tinh xảo. Tất cả nàng chuẩn bị tỉ mỉ giống như châm chọc cười nhạo nàng tự mình đa tình. Băng Vân nhìn mình trong gương đôi mắt từ từ hồng lên mắt nước xông ra làm tầm mắt mờ hồ, Băng Vân vung tay lên làm gương ngã đổ trên đất gục mặt xuống bàn gào khóc.

Cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra, Băng Cầm bưng một chậu nước nóng đi vào, lấy khăn lông của Băng Vân bỏ vào nước nóng ngâm một lúc mới cầm lên vắt khô. Băng Cầm đi đến bên cạnh Băng Vân cầm khăn lông đưa cho nàng nói “Tỉ đừng khóc nữa sẽ hư mắt”

Băng Vân ôm lấy eo của Băng Cầm chon mắt vào ngực nàng khóc không ngừng “Rốt cuộc ta có gì không tốt? Tại sao thế tử lại đối xử với ta như vậy?” Băng Cầm vỗ bả vai của nàng nói “Tỉ yên tâm, từ nhỏ tỉ đã hầu hạ thế tử, thế tử là không thể bỏ tỉ. Thế tử vừa thành thân, lại biết được thế tử phi mang thai khó tránh khỏi vui mừng, nhất thời không lưu ý tỉ là chuyện bình thường”

Băng Vân từ từ ngồi thẳng từ ngực Băng Cầm cầm khăn lông lau khóe mắt uất ức nghẹn ngào nói “Trong lòng thế tử chỉ có một người là thế tử phi nơi nào có chỗ cho chúng ta. Nói cho cùng thì ta cũng chỉ có thể ở bên cạnh thế tử phục vụ cả đời thôi lại không muốn tranh giành cái gì tại sao thế tử phi lại không tha cho ta?”

Băng Cầm nói “Tỉ không cần lo lắng, lúc trước thế tử không thu thông phòng là do không hiểu rõ chuyện nam nữ. Giờ hần đã thành thân đã biết tư vị đó, thế tử phi có mang lại không có biện pháp sinh hoạt vợ chồng, thế tử nhìn ba ngày năm ngày còn được chẳng lẽ còn nhịn đến mười tháng hay sao? Tỉ là người bên cạnh thế tử, nếu muốn thu thông, nạp thiệp tất nhiên là tỉ tỉ là người đầu tiên rồi”

Băng Vân chuyển buồn làm vui nói “Người nói có lí, nhưng thái phi đã nói, cưới thiệp thu thông phòng cũng phải do thế tử làm chủ, thế tử lại bị thế tử phi nắm trong tay, ta sợ thế tử không dám nói chuyện muốn thu ta làm thông phòng hay làm thiệp”

Băng Cầm nói “Việc là do người làm, đương nhiên là muốn dùng đầu óc một chút” Băng Vân kéo tay Băng Cầm cười nói “Muội muội tốt, từ nhỏ người đã thông minh hơn ta, mau ra chủ ý cho tỉ tỉ, nếu tương lai ta làm phu nhân cũng không bạc đãi người”

Băng Cầm gật đầu cười nói “Tỉ cứ yên tâm”

86. Chương 86: Chuyện Xưa Của Vương Phi

Hôm sau trong cung quả nhiên phái người tới, Thái hậu, hoàng hậu đều có ban thưởng và phái thái y đến bắt mạch cho Nguyên Thu còn đưa thêm các loại thuốc quý khác.

Thân thể Nguyên Thu rất tốt mạch tượng lại vững vàng nhưng tâm tình Nguyên Thu có chút vướng bận, mình vừa cập kê thân thể đang lúc phát triển không biết đứa trẻ này có lớn lên khỏe mạnh hay không. Nàng vừa thành thân cũng cân nhắc qua chuyện ngừa thai, muốn chờ đến lúc mười tám tuổi mang thai. Nhưng ý định này vừa nhắc với Lý thị đã bị nàng bác bỏ khuyên nàng lấy con cháu làm trọng. Ở trong vương phủ nàng từng có ý niệm lén nấu thuốc nhưng nghĩ lại biện pháp này cũng không ổn, trong vương phủ bí mật rất khó giữ, nếu có người biết nói ra chuyện nàng ngừa thai lại không biết xuất hiện yêu thiếu thân gì. Suy đi nghĩ lại, Nguyên Thu chỉ đành dựa theo trí nhớ của kiếp trước suy tính chu kì an toàn mà sinh hoạt vợ chồng. Nhưng Sĩ Hành là thiếu niên trẻ tuổi nhiệt huyết lại đang lúc tân hôn vừa ném qua ngon ngọt làm gì chịu theo Nguyên Thu, mỗi ngày đều triển mien một lần mới bằng lòng bỏ qua. Vì vậy hai người mới tân hôn ba tháng Nguyên Thu liền mang bầu.

Từ lúc Vương phi biết Nguyên Thu mang thai trên mặt vẫn chưa dứt vui mừng. Dù sao Nam Bình Quận Vương con cháu ít ỏi, thiếp thất kia sinh nhi tử cũng đã chết non bây giờ chỉ còn một đứa con trai là Sĩ Hành. Nam Bình Quận Vương thường oán trách chuyện này lấy cớ này mà thường xuyên nạp người mới. Hôm nay Nguyên Thu mang thai trước mắt có người kế thừa hương khói trong lòng vương phi đành thả lỏng lo âu thấp thỏm cũng âm thầm hi vọng vương gia không nạp thiếp mới nữa.

Nguyên Thu thấy vương phi không u uất như trước kia trên mặt có dáng vẻ tươi cười liền nhân cơ hội mời vương phi đi vào vườn một chút, hôm nay đã là tháng mười hai khó được thời tiết tốt chẳng những không có gió lớn còn có mặt trời. Vương phi vốn lười động không chịu được Nguyên Thu khuyên nhủ cộng thêm đại nha đầu Kỳ nhi cũng nói bên ngoài rất đẹp nên đi ra ngoài dạo một chút, vương phi miễn cưỡng gật đầu, cho người khoát áo choàng lông chồn đỏ lên vai còn bảo Nguyên Thu mặc áo lông cừu màu hồng cánh sen thái hậu vừa ban thưởng. Hai bà tức vịn nha đầu vừa đi vừa nói chuyện hướng trong vườn đi tới.

Vương phi nhìn cây cỏ khô khan trong vườn có chút vô vị quay đầu nói với Nguyên Thu “Ta đã nhìn quen cây cỏ trong vườn mùa đông đều tiêu điều như vậy. Sau này theo Vương gia đi Hàng Châu, nơi đó mùa đông còn có lá cây mới lúc đầu còn li kì lâu ngày cũng đã quen thuộc khi trở về kinh thành nơi này đều xơ xác thật không quen cho lắm” Nguyên Thu nghe cười nói “Cũng may còn hoa mai nở nhưng hôm nay chưa có tuyết rơi, hồng mai nở mà có tuyết mới thật xinh đẹp” Vương phi nói “Đúng rồi Mạn Đình luôn nói trong vườn hoa mai nở rất đẹp nhưng ta lười đi vẫn chỉ thấy bộ dáng của nó trong bình thôi” Nguyên Thu cười nói “Sau này tuyết rơi con bồi vương phi đi xem” Vương phi gật đầu cười.

Hàng năm vương phi đều ở trong phòng rất ít đi lại bên ngoài, Nguyên Thu vừa có thai cũng không dám đi quá xa. Đúng lúc phòng Nguyên Thu cách chỗ này không xa, Nguyên Thu liền mời Vương phi qua ngồi một chút. Vương phi nghĩ tới từ khi Sĩ Hành thành thân mình cũng không tới phòng hần liền gật đầu đáp ứng đi vào tiểu viện với Nguyên Thu.

Sĩ Hành ra ngoài còn chưa về, Băng Vân, Băng Cầm dẫn theo tiểu nha đầu đón Vương phi, Nguyên Thu đi vào cởi áo khoát cho hai người lại dâng trà lên. Vương phi ôm lò sưởi trong ngực ngồi trên giường vừa đúng lúc nhìn thấy ngọc cầm ở trên bàn. Động dấy thân thể vài lần Vương phi mới lại gần lười biếng nói “Khi còn trẻ ta cũng thích đánh đàn, khi đó ta vừa thành thân không lâu cùng vương gia ở tại Y Lan viện, vương gia thích âm luật mỗi ngày đều cùng ta hợp tấu một khúc. Khi đó ta nghĩ đây chính là ý tứ cảm sát hòa hợp đi” Mắt vương phi nhìn ngọc cầm như xuyên thấu ngọc cầm nhìn về nơi khác tự lẩm bầm “Kết đồng tâm kiếp này, cảm sát hài hòa, loan phượng cùng minh”

Nguyên Thu thấy trong mắt vương phi mang theo quyền luyện gương mặt cũng đỏ ửng biết là nàng đang hoài niệm đoạn thời gian tốt đẹp của quá khứ kia cũng không dám cắt đứt dòng tưởng niệm của nàng chỉ

ngồi đó lẳng lặng chờ. Vương phi đắm chìm trong quá khứ lúc lâu mới tìm về thần trí thở dài nói “Năm đó nếu không có trận giận dữ kia có lẽ cũng không náo như hôm nay”

Nguyên Thu chưa bao giờ nghe người khác nói đến chuyện xưa của Nam Bình Quận Vương và vương phi vì vậy cũng không dám nói loạn. Vương phi hồi lâu sâu kín nói “Mười lăm năm, ta chưa từng chạm qua cầm lẫn nào cả” Nói xong hai mắt hoe lệ.

Nguyên Thu vội đứng lên tự mình lấy khăn đưa cho vương phi lại giương mắt ý bảo bọn nha đầu lui ra. Đợi trong nhà chỉ còn hai người, Nguyên Thu mới khuyên lơn “Vương gia thân phận tôn quý có lẽ không bỏ được mặt mũi đi cầu hòa, thời gian càng dài hiểu lầm càng sâu. Nhiều năm qua đi như vậy, mọi chuyện đều hóa thành hư không, không bằng vương phi dùng sự mềm mại lại trở về cầm sắt cùng mình rồi”

Vương phi cười khổ nói “Lúc đầu hai người chỉ là giận dữ, sau lâu ngày thật sự lạnh tâm, nhiều năm như vậy cho dù tốt cũng không bằng một phần vạn năm đó. Thật ra ta làm gì không muốn mềm mỏng, chỉ là hiểu lầm quá sâu tâm kết quá nặng, ta mềm mỏng chưa chắc vương gia đã chịu để ý tội gì đi tìm hấn còn chọc mình không thoải mái”

Nguyên Thu vốn muốn hỏi tình hình năm đó của vương phi, lời đến khóe miệng lại nuốt trở vào, chuyện phu thê hai người người khác không nhúng tay thì tốt hơn, huống chi mình là nàng dâu giúp ai cũng không được. Nhưng Nguyên Thu lại không muốn thấy vương phi buồn bực không vui như thế suy nghĩ một chút nói “Nếu vương phi không ghét bỏ, nhi tức nguyện ý đưa cầm này cho vương phi, mặc dù không phải là danh cầm nhưng chất liệu rất tốt âm thanh cực hay. Lúc nhàn hạ vương phi đánh đàn, hạ vài quân cờ nói không chừng cổi bỏ đè nén trong lòng”

Vương phi thở dài miễn cưỡng cười nói “Người là đứa bé ngoan, nhưng ta không muốn đánh đàn nữa. Thời xưa có Bá Nha đánh đàn tạ tri âm, hôm nay ta hợp tấu tri âm cũng không có làm gì còn nhả hứng đánh đàn?” Nguyên Thu vội nói “Không phải vì người khác mà đánh mà vì chính mình. Mình đàn mình nghe, tri âm là mình”

Vương phi yên lặng nhìn Nguyên Thu, lúc lâu mới gật đầu.

Nguyên Thu sợ vương phi thương cảm vì chuyện xưa cố tìm hà bao mình thuê cho vương phi xem để nàng chỉ điểm, lúc sau bày bàn cờ đánh cờ với vương phi, rất nhanh vương phi liền quên chuyện phiền não liêu lĩnh hạ quân cờ. Đến trưa, Bích nhi dọn ra một bàn đồ ăn, vương phi nâng cốc rượu đặt trên trap, Nguyên Thu nghiêng thân thể rót rượu cho vương phi. Vì Nguyên Thu mang thai không dám uống rượu nhiều chỉ nhấp hai ngụm đã để xuống, tâm tình vương phi lại không tệ uống liền mấy li lớn, ăn thêm một chén cháo gà mới thả dũa xuống. Nguyên Thu nhìn gương mặt ửng hồng của vương phi sợ nàng uống say sai người mang canh giải rượu hầu hạ vương phi uống một chén. Vương phi cảm thấy mùi rượu lên cao chợt thấy buồn ngủ, Nguyên Thu vội phân phó nha đầu đi truyền kiệu tự mình giúp vương phi mặc áo lông vào sai mama đỡ vương phi lên kiệu rồi lấy thảm da cáo đắp lên người vương phi mới cho người đưa về. Nguyên Thu tiễn xong vương phi cảm thấy có chút buồn ngủ, đổi xiêm áo rồi nằm xuống trong chóc lát đã ngủ.

Đến khi Nguyên Thu tỉnh dậy đã đến giờ thấp đèn, Nguyên Thu chống tay dậy, Băng Cầm đi lại phủ thêm xiêm áo cho Nguyên Thu. Nguyên Thu nhìn quanh trong nhà không thấy bóng dáng Sĩ Hành liền hỏi “Thế tử còn chưa trở về sao?”

Băng Cầm cười nói “Đã sớm về nhưng nói có chút công vụ chưa xong đang ở trong thư phòng xem công văn. Băng Vân lo lắng chỉ có một mình thế tử trong phòng mọi việc không tiện liền đi theo hầu hạ”

Nguyên Thu nhìn Băng Cầm một cái cười nói “Nàng thật có lòng, không hổ là nha đầu bên cạnh thế tử suy nghĩ mọi thứ đều chu đáo hơn người khác” Băng Cầm nói “Đúng vậy, ngày thường nô tì thường nói mấy chuyện nhỏ cứ giao cho tiểu nha đầu làm là được rồi nhưng nàng chính là không yên lòng, lo lắng mấy nha đầu kia bốn thủ bốn cước phục vụ thế tử không tốt, ngay cả xếp chăn trải giường chiếu cho thế tử cũng tự mình làm. Nói ví dụ như thư phòng có bọn sai vặt làm nhiệm vụ mài mực mấy chuyện này đều có người đi làm không cần nha đầu chúng ta quan tâm. Nhưng Băng Vân tỉ mỉ luôn cảm thấy mấy tiểu sai vặt này luôn cứng ngắt như cọc gỗ không biết ý định của thế tử nhất định tự mình giúp thế tử mới yên tâm”

Nguyên Thu nói “Nữ tử để tâm nhiều hơn so với bọn sai vặt. Huống chi các người là thái phi tỉ mỉ lựa chọn” Băng Cầm cười nói “Thế tử phi đừng cười nô tì, chỉ là khi bé có chút cơ trí mới được thái phi chọn trúng,

mới nói chúng nó thì đây phục vụ thế tử”

Nguyên Thu mới nhớ đến mình vào cửa chưa có cơ hội tìm hiểu lai lịch của mấy nô tì này mượn lời này hỏi “Hai người các người là tử muội ruột thịt?”

Băng Cầm cười nói “Thưa thế tử phi: không phải. Năm đó nô tì với Băng Vân, Băng Nguyệt, Băng Vũ là thái phi mua vào tên cũng được thái phi ban cho. Khi đó chúng ta mới năm tuổi, thái phi tự dạy chúng nô tì ba năm mới đưa chúng ta cho thế tử hai phủ. Nô tì với Băng Cầm là người cùng quê, Băng Vân là người Sơn Đông”

Nguyên Thu hiểu rõ gật đầu lại hỏi nàng “Người với Băng Vân cùng năm còn cùng nhau tiến phủ cùng nhau hầu hạ thế tử cũng đều là nhất đẳng nha hoàn sao ta thấy dường như thấp hơn Băng Vân một đầu?”

Băng Cầm nghe vậy cứng đờ trên mặt mắt tự nhiên nói “Băng Vân lớn hơn hai tháng, từ nhỏ đã kêu nàng là tử tử lâu ngày cũng thật xem nàng như tử tử chuyện gì cũng thích lệ thuộc vào nàng, nàng cũng có thói quen ngăn chặn trước mặt nô tì”

Nguyên Thu liếc nhìn Băng Cầm như cười mà không cười nói “Khó được các người tử muội tình thâm như thế, thật là làm người ta hâm mộ” Băng Cầm hoảng hốt cảm thấy lời nói của Nguyên Thu có thâm ý vội giương mắt nhìn Nguyên Thu chỉ thấy Nguyên Thu cười dịu dàng. Băng Cầm thu tâm thần lại cảm giác là mình suy nghĩ nhiều, thế tử phi là một cô nương vừa đẹp vừa giỏi sau khi gả vào vương phủ đối đãi với người làm rất thiện lương cũng không trách móc nặng nề. Nhất định là tâm tư không quá nặng.

Nguyên Thu tử tử hỏi Băng Cầm chuyện lúc nhỏ, chuyện phục vụ thế tử, Băng Cầm lấy vài chuyện không quan trọng nói bảy tám phần. Nguyên Thu nghe qua trong lòng đối với quan hệ của Băng Vân với Băng Cầm cũng hiểu khá rõ. Cho đến khi Thúy Oanh nhắc nhở Nguyên Thu nên bày cơm Nguyên Thu mới nhớ đến nên cho người đi gọi thế tử về cười nói với Thúy Oanh “Ta còn cho người là nhất đẳng nghe Băng Cầm nói một chút so ra tốt hơn người rất nhiều, còn là người có phúc chiếm được vị trí đại a đầu” Thúy Oanh cười nói “Chỉ đồ thừa là bên cạnh thế tử phi không có ai để cho nô tì ra mặt, nếu là Băng Cầm tử tử sinh ở nhà chúng ta, chúng ta nhất định là không được vị trí này” Nha đầu trong nhà nghe vậy đều cười, Nguyên Thu cực vui về chỉ Thúy Oanh cười nói “Băng Cầm còn đang ở đây thế mà người cũng không có kị?” Thúy Oanh cười nói “Nô tì là người bên cạnh thế tử phi, Băng Cầm là người bên cạnh thế tử, nô tì nếu là muốn nhường vị trí còn có thể được sao?” Mọi người cười vui về Nguyên Thu che miệng khụ hai tiếng mới dừng cười nhướn thân thể xem bên ngoài “Sao thế tử còn chưa về? Băng Cầm người dẫn hai tiểu nha đầu đốt đèn lồng ra ngoài nghênh đón” Băng Cầm đáp lời dẫn theo hai tiểu nha đầu ra cửa, ngoài cửa gió thổi ào ào vụt qua mặt Băng Cầm xuyên quá ánh trăng mờ lung, một tiểu nha đầu nhìn Băng Cầm đang nắm chặt tay như có điều suy nghĩ.

87. Chương 87: Cường Hôn

Đã tự:

Băng Cầm trở về làm như không có việc gì cung kính hầu hạ, Nguyên Thu muốn dò xét Băng Cầm âm thầm phân phó mấy người Thúy Oanh: Băng Cầm muốn làm gì cứ để nàng làm không được cản nàng. Mấy người Thúy Oanh đều là cơ trí không ngăn cản Băng Cầm ngược lại tiện lợi cho nàng rất nhiều.

Sắp sang năm mới, trong phủ trên dưới bận rộn rít, thân thể Băng Vân tốt lên quay lại hầu hạ, Nguyên Thu không những phải dưỡng thai còn giúp Vương phi chuẩn bị năm mới vì vậy mà không còn tâm tình để ý Băng Vân. Mà Vương phi được Nguyên Thu khuyên một lần nữa làm theo yêu thích cũ mỗi ngày bận rộn cũng muốn đàn một khúc cũng không biết có phải vương gia nghe được chạm đến tâm sự hay không, lúc trước nửa tháng mới đến trong viện vương phi ngồi một lần, giờ hai ba ngày là qua một đợt.

Một ngày, vương phi kêu Nguyên Thu qua nhìn vài vóc Nguyên Thu dẫn theo nha đầu của mình đi dạo dò Băng Vân, Băng Cầm trông coi trong viện. Băng Cầm xem chừng giờ này thế tử về liền nói nhỏ vào tai Băng Vân, nói đến Băng Vân mặt đỏ tim đập ngượng ngùng không thôi.

Sĩ Hành đi chậm vào nhìn quanh không thấy ai liền kêu hai tiếng. Bạng Vân đang ở trong phòng thay quần áo nghe tiếng thế tử gọi vội cầm gương xem xét lại thoa một chút son phấn mới đẩy cửa đi ra ngoài. Sĩ Hành ngồi cạnh bàn ngón tay không nhịn được gõ gõ cái bàn thấy Bạng Vân đi vào liền vội hỏi “Thế tử phi đâu?”

Bạng Vân vội trả lời “Vương phi gọi thế tử phi đi nhìn vải vóc” Sĩ Hành nhìn khắp nơi lại hỏi “Mấy nha đầu trong sân đi đâu sao không thấy?” Bạng Vân cười lạnh nói “Thế tử không biết, từ khi thế tử phi vào cửa, trong viện đều là Thụy Oanh Chức Mộng làm chủ, nô tì cũng không biết” Sĩ Hành thấy vẻ mặt Bạng Vân hơi bất mãn không khỏi nhịu lại chân mày nhưng nghĩ nàng từ nhỏ hầu hạ mình, cùng mình vui đùa lớn lên xưa nay quen tùy ý liền không nói gì.

Bạng Vân vào phòng rửa tay nấu một bình trà đi vào rót cho Sĩ Hành một chung, mình ngồi dưới ánh sáng may quần áo. Sĩ Hành liếc nhìn hỏi “Trong tay ngươi là cái gì?” Bạng Vân vội giơ lên cho Sĩ Hành nhìn “Làm đoản sam cho thế tử cũng không biết vừa người hay không?”

Sĩ Hành nhìn nàng một cái nói “Sao không để cho phòng may vá làm?” Bạng Vân cười nói “Lúc trước xiêm áo thế tử đều là chúng nô tì làm chẳng lẽ thế tử không biết?” Sĩ Hành cười nói “Lúc trước thường thấy các người thêu thùa may vá thật đúng là không biết may xiêm y cho ta” Bạng Vân cười nói “Thái phi vừa đã dạy bảo nô tì trước khi đến phục vụ thế tử, nói quần áo trong của thế tử đều phải là thế tử phi làm. Nhưng mỗi ngày thế tử đều chơi đùa cùng chúng nô tì thật đúng là không có thời gian may xiêm y. Sau thế tử quen biết Cố thiếu gia suốt ngày chạy qua Cố phủ mấy nha đầu trong nhà không có chuyện gì mới may vá vài thứ chẳng những áo trong, áo khoát hay trường sam cũng đều may.” Sĩ Hành chỉ nha một tiếng không nói gì thêm nữa, cầm một quyển sách trên bàn xem.

Bạng Vân thấy Sĩ Hành vẫn đọc sách, trong phòng cũng không có ai liền đánh bạo cầm xiêm áo đến trước mặt Sĩ Hành cười nói “Nô tì thấy thế tử cao lên rất nhiều, để nô tì đo thử xem sao” Sĩ Hành ngẩng đầu nhìn Bạng Vân một cái, buông sách xuống. Bạng Vân cầm xiêm áo so so trước ngực Sĩ Hành, trái kéo một cái, phải lôi một cái. Sĩ Hành thấy nàng làm như vậy không nhịn được lạnh lùng nói “Ta thấy đã vừa, cứ như vậy đi”

Bạng Vân cười xoay người muốn rời khỏi ai ngờ dưới chân như bị trật chân té xuống, thẳng tắp đến hướng Sĩ Hành, Sĩ Hành theo bản năng tiếp nàng. Bạng Vân nằm trong ngực Sĩ Hành, ôm cổ hấn đỏ mặt nói “Thế tử”. Sĩ Hành thấy Bạng Vân mặt mày ẩn tình không khỏi nhịu mày vừa muốn đẩy nàng ra nhưng không ngờ Bạng Vân chủ động dâng môi lên, Sĩ Hành tránh không kịp bị nàng hôn. Sĩ Hành sửng sốt đẩy Bạng Vân ra đang muốn mắng nàng không ngờ thấy Nguyên Thu đứng ở cửa viện kinh ngạc nhìn mình.

Bạng Vân đỏ mặt từ ngực Sĩ Hành đứng lên cầm xiêm áo chạy ra ngoài. Nguyên Thu đỡ Chức Mộng ngồi trên ghế, quay đầu nói với Bạng Vân “Ngươi mời ta trở về có chuyện gì?” Bạng Vân đỏ mặt tiến lên nói “Trước khi thế tử phi đi có phân phó nô tì tặng hoa cho huyện chủ, nô tì trở về thấy thế tử đang về nghĩ là thế tử muốn tìm thế tử phi cho nên mới đi tìm thế tử phi. Nhưng không nghĩ...”

Nguyên Thu nhắm mắt vuốt vuốt mi tâm nói “Ngươi đi xem Bạng Vân trước đi” Bạng Vân đáp một tiếng mới từ từ lui ra. Mấy người Chức Mộng thấy trên mặt thế tử thấp thỏm, Nguyên Thu mặt đen trong lòng âm thầm kêu khổ không dứt đều lặng lẽ lui ra theo sau Bạng Vân.

Sĩ Hành thấy trong nhà không có người, bước đến trước mặt Nguyên Thu, kéo tay nàng nói “Mới vừa rồi là nha đầu Bạng Vân kia tự té vào người ta mà hôn ta, ta giật mình nên không né tránh, muội đừng hiểu lầm” Nguyên Thu hừ lạnh nói “Ngoài miệng nói vậy thôi, trong lòng còn không biết vui thành cái dạng gì. Bạng Vân lại dịu dàng sẵn sàng, từ nhỏ đã hầu hạ huynh, huynh còn không động ý niệm?”

Sĩ Hành vội giơ tay thề nói “Ta chỉ xem nàng như một nha đầu căn bản không có nghĩ gì khác” Nguyên Thu liếc mắt hấn một cái “Hôm đó đường tẩu còn nói muội, muội đã có thân thể nên cấp cho huynh vài người làm thông phòng tránh cho huynh như mèo trộn đồ tanh làm hư danh tiếng. Nhà người ta đã sớm có chuẩn bị cũng không giống như nhà chúng ta đều ở chung một viện” Sĩ Hành hừ lạnh nói “Chuyện nhà chúng ta làm gì có chỗ cho nàng mở miệng” Nguyên Thu cười nói “Muội là nàng tần nương tử cái gì cũng không hiểu còn nghĩ rằng đây là quy củ” Sĩ Hành nhéo nàng nói “Muội giả bộ ngu với ta thôi tẩu tử muội cũng có bầu sao không thấy nhạc phụ nhạc mẫu cười thiếp đưa thông phòng cho Cố Sơn?” Nguyên Thu nói “Ca ca tẩu tử là thanh mai trúc mã, ân ái vô cùng đương nhiên không muốn mấy người kia tới phá hư tình cảm”

Sĩ Hành thở dài kéo Nguyên Thu “Chẳng lẽ chúng ta không phải như vậy? Nhanh thu hồi nhỏ mọn của muội đi, ta nói sẽ không lấy thiếp, một đời chỉ có một mình muội, muội cho là ta gạt muội sao?”

Nguyên Thu nghe vậy mắt đỏ lên, đầu chôn vào ngực Sĩ Hành nức nở “Đường tẩu cũng muốn hướng nhà huynh tắc người chứ đừng nói gì đến nha đầu trong nhà cũng có ý định kia. Muội là tân nương tử đối với bên ngoài phải đoan trang, hiểu quy củ ý định của người khác dù hiện ra trên mặt muội cũng phải giả như không biết, ở trong nhà mấy nha đầu kia đầy mưu ma chước quỷ muội cũng không thể đánh không thể chửi chỉ sợ người ta nói, vừa gả qua vài tháng đã đuổi hết nha hoàn hầu hạ thế tử. Muội một bụng uất ức, huynh chỉ làm như không biết cũng không trấn an muội”

Sĩ Hành liên tục xin lỗi “Ta nghe nói rất nhiều phu nhân mang nữ nhi đến phủ làm khách, trong viện Băng Vân, Băng Cầm tuổi tác lớn tâm cũng lên cao nhưng ta đã nói với thái phi không cưới trắc phi không nạp thiếp thất không thu thông phòng, bên trong bên ngoài phủ đều phải biết mới đúng. Ta không đặt các nàng vào lòng lại không nghĩ vì thế mà uội phiền não. Ta thấy người mấy ngày nay buồn bực không vui còn tưởng rằng nôn ọe không thoải mái, ta quá sơ ý rồi”

Nguyên Thu nghe vậy cười rộ lên ngẩng đầu nhìn Sĩ Hành, vừa nhìn thấy miệng hắn còn dấu son tức giận cầm khăn lau, Sĩ Hành môi bị nàng lau có cảm giác đau đón cầm tay Nguyên Thu nhỏ giọng cười nói “Ta có biện pháp tốt hơn, bảo đảm lau sạch sẽ” Nguyên Thu thấy trên mặt Sĩ Hành ý cười xấu xa vừa muốn tránh né liền bị hắn ôm, Sĩ Hành cúi đầu nhìn Nguyên Thu trong ngực hai gò má hồng hồng tâm không khỏi nhộn nhạo nhắm mắt lại hôn môi nàng.

Băng Cầm vừa vào phòng đã thấy Băng Vân ôm đoàn sam làm chưa xong cho Sĩ Hành cười khúc khích không ngừng, trong lòng âm thầm phỉ nhổ. Băng Vân thấy Băng Cầm trở lại mặt đỏ bừng nhỏ giọng nói “Vừa rồi thế tử hôn ta rồi” Băng Cầm luôn miệng nói tốt lại cười nói “Ta theo thế tử phi đi vào đã thấy bộ dáng của bọn tử rồi. Chỉ tiếc thế tử phi về quá sớm bằng không chuyện tốt của tử chắc là thành”

Băng Vân thở dài nói “Thật sao, người nói thế tử có thu ta làm thiếp không?” Băng Cầm nói “Thế nào không thể? Nhưng là chuyện của tử bị thế tử phi bắt gặp thế tử nhất định ngưng ngưng mở miệng. Trước nhặn nại vài ngày chờ qua năm hồi bẩm thái phi cầu xin lão nhân gia người làm chủ cho tử”

Băng Vân cười nói “Muội muội tốt, nhờ muội chúc chờ tử chuyện tốt thành nhất định không quên muội” Băng Cầm mỉm cười gạt đầu trong lòng cười lạnh không thôi: ta lại muốn xem thế tử phi xử lý người như thế nào.

Lúc này, trong nhà Sĩ Hành đang thương nghị chuyện này với Nguyên Thu, theo Sĩ Hành suy nghĩ là muốn báo với vương phi ngay lập tức đuổi Băng Vân ra ngoài. Nguyên Thu suy nghĩ trong viện Sĩ Hành có vài cái nha đầu đến tuổi không bằng trước hết cầu xin cái ân điển thả các nàng ra ngoài, cho phụ mẫu linh về tự động hôn phối. Nếu không có người nhà liên do trong phủ làm chủ phân phối ấy gã sai vặt vừa độ tuổi.

Sĩ Hành, Nguyên Thu hai buổi tối thỉnh an lên phòng thỉnh an thuận tiện nói chuyện này vương phi nghe gạt đầu nói tốt “Nhà chúng ta tuy là hoàng thân quốc thích nhưng cho tới bây giờ đều là làm người tử tế. Năm nay các người thành thân năm đầu cũng nên làm chút việc thiện tích phúc đức, ngày ai người liệt kê danh sách đến đây đi, tất cả các nha đầu đủ số tuổi viết lên đầu tiên, ta thả họ ra ngoài trước tiên. Có thể về nhà đoàn tụ thì về nhà đoàn tụ, không có người thân thì xứng một mối hôn sự tốt cho ngày tết vui mừng”

Nguyên Thu cười nói “Vương phi tử bi cũng là phúc khí của các nàng” Sĩ Hành thấy vương phi vui vẻ, lại thấy trên bàn đang hạ bàn cờ liền tiến lên cười nói “Con bồi vương phi hạ một bàn?” Vương phi cười “Hôm nay trời lạnh, ba muội muội người cũng không thích ra cửa có rãnh muốn đánh cờ cũng nhìn sách dạy đánh cờ mà hạ một bàn”

Sĩ Hành cầm cờ đen đi trước vừa thả cờ vừa nói “Mẫu thân nếu muốn đánh cờ liền kêu nhi tử” Vương phi nói “Nương tử con vừa có thai thân thể đang mệt mỏi con không phải là cần bồi nàng nhiều hơn để ý đến cái lão ma ma như ta làm cái gì?” Sĩ Hành vừa muốn tiếp lời liền nghe nha đầu đi vào nói “Vương gia tới” Sĩ Hành nghe vậy vội đứng dậy lên phía trước Nguyên Thu.

Nam Bình Quận Vương vào nhà thấy phu thê Sĩ Hành không khỏi sửng sốt, hai người Sĩ Hành, Nguyên Thu thỉnh an xong vội vàng lui ra ngoài. Nam Bình Quận Vương thấy trên bàn cờ mới hạ vài nước đi liền ngồi

vào vị trí của Sĩ Hành lúc này cầm cờ nói “Thật nhiều năm đã không đánh cờ với người, hôm nay chúng ta hạ một bàn cờ đi” Vương phi nghe vậy khuôn mặt có chút động thổ dài ngồi đối diện Nam Bình Quận Vương.

Sáng sớm hôm sau, Sĩ Hành, Nguyên Thu mang theo danh sách đến cho vương phi xem qua, vương phi liếc mắt nhìn thấy trên danh sách phần lớn là nha đầu hầu hạ bên cạnh Sĩ Hành, không chỉ có nhị đẳng nha hoàn ngay cả Băng Vân, Băng Cầm cũng có trong danh sách. Vương phi giật mình, đặt danh sách xuống giường mắt nhìn Nguyên Thu. Nguyên Thu thấy vương phi nghiêm mặt tất nhiên biết suy nghĩ trong lòng nàng lo lắng mình mượn cờ này trừ đi người bên cạnh Sĩ Hành để tốt dần đó hẳn hơn.

Nguyên Thu trước mặt vương phi đứng lên tự nhiên thanh thản nói “Mấy nha đầu này đều là người bên cạnh thế tử, con nói đuổi một lần nhiều như vậy không có người bổ sung vào. Nhưng nếu như thả cái này không thả cái kia khiến cho bọn họ có ý kiến cho nên vừa độ tuổi đều đưa lên để vương phi định đoạt”

Wương phi nhìn Nguyên Thu một cái nói “Đều là người trong viện của người, người làm chủ thì tốt rồi. Nếu người nào khiến người thoải mái thì để lại vài ngày, nếu không thì thả đi ra” Nguyên Thu cười nói “Con vừa tới vài ngày làm gì biết tính mấy nha đầu kia thế nào. Con thấy mỗi người đều tốt theo tâm tư thì cũng không bỏ được mà thả cái nào ra ngoài” Vương phi nói “Nếu như vậy cứ để danh sách đấy, ta rảnh rồi sẽ từ từ xem” Nguyên Thu đứng lên đáp một tiếng vương phi nói “Người về nghỉ ngơi trước đi để thế tử lại theo ta đánh một ván cờ” Nguyên Thu xem chừng là vương phi có gì muốn nói với Sĩ Hành liền lui ra ngoài.

88. Chương 88: Lòng Riêng Của Vương Gia

Đợi Nguyên Thu ra khỏi phòng lớn, vương phi sai người dọn xong bàn cờ cũng cho bọn họ đi, Sĩ Hành đỡ vương phi ngồi lên giường.

Mẫu tử hai người không ai nói gì chỉ là người một con ta một con mà đánh cờ, đến khi bàn cờ kết thúc Sĩ Hành đếm cờ, vương phi nâng chung trà lên nhấp một ngụm mới chậm rãi mở miệng “Ta biết con và thế tử phi là phu thê trẻ so với người khác tình cảm rất tốt nhưng việc gì cũng phải có chừng mực, con không thể quá dung túng nàng”

Lòng Sĩ Hành lạnh lẽo ngoài mặt lại như không có gì giống nhau cười nói “Mẫu thân nói lời này là như thế nào? Xưa nay thế tử phi tiến lùi đều có độ, mặc dù nhi tử thích nàng, thái phi và mẫu thân thương nàng, nàng cũng chưa làm chuyện gì quá đáng”

Wương phi liếc Sĩ Hành một cái ý vị sâu xa cười nói “Xem ra thế tử người quản người rất tốt” Sĩ Hành thấp mi mắt cười nói “Mẫu thân nói đùa, mỗi ngày thế tử phi đều để tâm vào chuyện ăn mặc của con không quan tâm hỏi đến thứ khác”

Wương phi thấy Sĩ Hành trả lời không yên lòng, mắt vẫn không quên đếm quân cờ liền nổi giận vung tay đánh bay quân cờ quất lên “Thế tử người đã hiền hậu như thế, đuổi nhiều nha đầu như thế là vì sao? Nếu là cái khác còn không tính ngay cả bên cạnh người hai nha đầu Băng Vân, Băng Cầm cũng tính đuổi. Băng Vân, Băng Cầm là người của thái phi phục vụ bên cạnh người cũng mười năm, nàng gả chưa tới nửa năm đã muốn đuổi người ra ngoài, chẳng lẽ muốn nha đầu đắc lực bên cạnh người cũng đuổi đi, thay người của mình vào về sau để quản lý người?”

Sĩ Hành vội đứng dậy một bên giải thích “Mẫu thân hiểu lầm đuổi Băng Vân, Băng Cầm là ý tứ của nhi tử” Vương phi cười khẩy nói “Vậy người nói ta nghe một chút sao phải đuổi bọn họ đi? Chẳng lẽ không trung thành với thế tử người?”

Sĩ Hành nói “Gần đây nha đầu Băng Vân phát ra không an phận, ngày thường đều ngoài sáng trong tối đều hướng về phía con mà tiếp cận, con đi thư phòng bận rộn công vụ nàng ta cũng đi theo bên người thao thao bất tuyệt, nàng làm con phiền muốn chết. Con chỉ xem như nàng ta đang tận chức tận trách lại cảm thấy nàng ta hầu hạ con nhiều năm như vậy cũng không nói gì nàng, ai ngờ nàng ta càng phát ra có năng

lực ngay cả thế tử phi cũng dám oán trách. Sau lại thế tử phi chuyện gì cũng không sai bảo nàng đều là Chúc Mộng đi làm”

Vương phi nhú mày “Thế tử phi quen dùng người của mình, trước kia nàng là đại nha đầu, hôm nay người khác đi phía trước nàng trong lòng cũng có không thoải mái”

Sĩ Hành nói “Nếu chỉ có như vậy cũng thôi, thế tử phi cũng không tính toán mấy chuyện này. Hôm qua nàng cố ý ngã vào lòng con chủ động hôn con. Con không phòng bị bị nàng hôn, chẳng những thế tử phi nhìn thấy liền nha hoàn mama cũng đều thấy. Con không dám muốn nha hoàn không biết xấu hổ như vậy, nếu là truyền đi ra nha hoàn trong phủ ta có đức hạnh như vậy mặt chúng ta quăng đi đâu”

Vương phi giận tím mặt “Khá lắm tiểu đề tử không lương tâm, lại có người có tâm tư như vậy cứ nhiên lại làm ra việc quyến rũ chủ tử, ngày thường là ta nhìn lầm nàng. Đã như vậy, lúc trước nên đuổi nàng ra ngoài sao lại kéo dài như vậy”

Sĩ Hành nói “Lúc ấy con cũng muốn đuổi nàng ta, thế tử phi liệu mạng ngăn nói động tĩnh quá lớn sẽ ảnh hưởng đến mặt mũi của thái phi, trước cho con áp xuống, ý định đuổi nàng hay không tính sau”

Vương phi nghe vậy chân mày giãn ra, gật đầu nói “Nha đầu này suy tính tỉ mỉ. Vậy ta hỏi người, Băng Vân phạm lỗi như vậy đuổi là được còn Băng Cầm thì như thế nào?”

Sĩ Hành cười lạnh nói “Nếu là Băng Vân ý định bất chính, Băng Cầm chính là tâm cơ quá sâu. Băng Vân nha đầu là từ nhỏ người xem đến lớn, tâm tư nàng có bao nhiêu không phải người không biết. Từ nhỏ nàng đều tin Băng Cầm chính là nói chuyện gì nàng cũng không để trong lòng, con không tin nàng tính toán chuyện này lại không nói cho Băng Cầm. Huống chi hôm qua nàng cố ý ăn mặc, buổi sáng phục vụ con rửa mặt con thấy nàng sơ chính là hoa đào búi tóc, đến khi con trở về lại thay đổi thành dạng hoa mai, tóc nàng từ trước đến giờ đều là Băng Cầm sơ giúp, vừa thay quần áo vừa đổi kiểu tóc chẳng lẽ Băng Cầm không hỏi một câu? Tuy là Băng Cầm không hỏi lấy sự thông minh của nàng chẳng lẽ không đoán được Băng Vân định làm gì? Cổ tình lúc Băng Vân giở trò quỷ Băng Cầm tự mình dẫn thế tử phi đến, khiến thế tử phi thấy một màn ôm ấp yêu thương như vậy”

Vương phi nghe suy nghĩ một chút nói “Hôm qua đúng là Băng Cầm mời thế tử phi về, vội vội vàng vàng đi cũng không nói rõ cái gì, ta còn đang nghi ngờ chuyện này thì ra là đánh chủ ý này. Nhưng nàng cũng là tốt cho phu thê người cũng xem như là trung thành”

Sĩ Hành cười lạnh nói “Băng Cầm và Băng Vân từ nhỏ được mua vào cùng nhau, hai người ở chung cũng hơn mười năm. Băng Vân lớn hơn Băng Cầm một chút từ nhỏ đã chăm sóc nàng, khi còn bé Băng Cầm bướng bỉnh mỗi lần làm sai đều là Băng Vân gánh tội thay. Như vậy mười năm ở chung nếu là người làm bằng sắt cũng bị hòa tan. Nhưng Băng Cầm không biết chủ ý gì, không khuyên giải Băng Vân nhưng sau lưng lại bán đứng nàng. Có thể thấy, người quan tâm đến nàng mười năm nàng còn như thế chủ tử như chúng ta tương lai không biết chừng cũng bị nàng bán”

Vương phi nghe vậy sắc mặt trầm xuống ánh mắt quan sát Sĩ Hành “Có khi nàng không biết? Đừng vô duyên vô cớ oan uổng nàng, tránh thái phi trách tội”

Sĩ Hành nói “Nếu chỉ có chuyện này thì tử thật không xác định còn có một việc: Lúc trước nhi tử ở thư phòng làm việc hôm đó Băng Vân đi theo phục vụ, nhi tử ngại nàng dài dòng đuổi nàng ra ngoài phòng. Băng Vân vì trung thành dừng ngay ở cửa chờ phục vụ, mùa đông lạnh bị đông cứng một buổi chiều. Khi đến giờ lên đèn, con mới hết công việc nghe thấy bên ngoài Băng Cầm đến, Băng Vân nói muốn đi rửa mặt năn nỉ Băng Cầm đứng chờ thay nàng. Ngoài miệng Băng Cầm đáp ứng, đợi Băng Vân đi xa mới con về dùng cơm căn bản là không đợi Băng Vân trở lại. Bởi vì mấy ngày đó con chán ghét Băng Vân đánh con vì vậy cũng không vạch trần nàng”

Vương phi hừ lạnh nói “Thứ người như thế đúng là làm cho người chán ghét, trước mặt giả bộ làm người tốt sau lưng cắn người một ngụm, theo ta thấy Băng Cầm ngay cả Băng Vân cũng chẳng bằng”

Sĩ Hành vội phụ họa nói “Nhi tử mỗi ngày ở bên ngoài đã phải ứng phó với người khác, về đến nhà còn đề phòng bọn nha hoàn tính toán, vì vậy nhi tử mới quyết định chủ ý đem Băng Vân, Băng Cầm mấy nha đầu động tâm tư không đúng đắn cũng đuổi hết ra ngoài”

Vương phi liếc qua danh sách nhìn Sĩ Hành nói “Người có biết những nha đầu kia vì sao có ý định như vậy?” Vương phi thấy Sĩ Hành không nói nâng chung trà lên gảy gảy lá trà mới chậm rãi mở miệng “Thế tử phi mang thai, mà bên cạnh người không có nha đầu thông phòng, mấy nha đầu này mới động tâm tư”

Sĩ Hành nói “Chủ tử không lên tiếng, người hầu tự tiện động lòng vốn là đã sai, huống chi con đã sớm nói không cưới trắc phi thị thiếp, không thu thông phòng, những lời này thái phi vương phi cũng đã biết. Mà mấy nha đầu đem lời này làm gió thoảng bên tai chẳng những đem thái phi, vương phi còn có con không để trong mắt? Cho là thái phi, vương phi với con là người nói mà không giữ lời sao?”

Vương phi nghe vậy cứng lại, mấy ngày nay nàng bị xúi giục không phải là không có động lòng muốn nhét người vào phòng Sĩ Hành, vì vậy làm như vậy cũng là có ý tứ muốn thử. Sĩ Hành sao lại không hiểu ý nghĩ của mẫu thân vì vậy không đợi vương phi nói chuyện liền cố làm ra vẻ đau thương nói “Huống chi nhi tử thấy phụ vương nạp phi thiếp, chẳng những mẫu thân thương thân, thái phi cũng vì vậy mà lo lắng. Khi còn bé, phụ thân sủng ái con trai của Hứa phu nhân ngay cả con cũng bỏ qua một bên nếu không phải khi đó con đã được sắc phong thế tử, không biết chừng vị trí thế tử có thể rơi vào trên đầu ai đâu?”

Vương phi nghe vậy vỗ bàn “Nói vậy, người là trưởng tử, thân phận cao quý há phải là loại thôn sơn dã phụ sinh ra nhi tử có thể so sánh? Quá hoang đường rồi”

Sĩ Hành thở dài nói “Nhi tử còn nhớ rõ lúc năm sáu tuổi, mẫu thân mang thai mỗi ngày con tâm tâm niệm niệm mẫu thân có thể cho con thêm một đệ đệ, kết quả bị cơ thiếp phụ thân tức đến sanh non, hài tử lớn sáu như vậy mà không có. Mấy ngày đó mẫu thân nản lòng thoải chí chỉ ôm con rơi lệ”

Vương phi kinh ngạc nhìn khoeo mắt rơi vài giọt “Người nói chuyện này làm gì?”

Sĩ Hành vung áo khoát quỳ xuống trước mặt vương phi “Nhi tử không muốn tương lai con của con cũng đi theo chịu những cơn khổ này, càng không muốn bị thê thiếp tranh đấu mà mất đi con, nhi tử chỉ muốn yên lặng an bình, vui vẻ mà qua cuộc sống, cả đời chỉ có chính thê cùng con trai trưởng là đã đủ”

Vương phi khom người đỡ Sĩ Hành dậy vuốt ve mặt hắn nói “Đứa nhỏ ngốc vì người đau lòng mẫu thân mới hiểu mấy thứ này mẫu thân rất vui. Chuyện mấy nha đầu kia trước người về đừng nói ra, Băng Vân, Băng Cẩm muốn lập gia đình cũng phải nói một tiếng với thái phi, ngày mai ta đi liêm vương phủ hỏi bẩm với thái phi”

Sĩ Hành đáp, vương phi cảm thấy mệt mỏi, tựa vào đệm phát tay cho Sĩ Hành lui ra. Nha hoàn Cúc Hương bên cạnh vương phi thấy thế tử đi lặng lẽ vào xem thấy vương phi gần như ngủ thiếp, liền vội tiến lên nhẹ giọng nói “Nô tì hầu hạ vương phi rửa mặt?”

Vương phi mở mắt ra “Cúc Hương, đi dâng hương” Cúc Hương đoán là vương phi muốn đánh đàn liên cầm đưa qua, lấy thân đặt vào bên trong lư hương, chôn hương tro vào, lại lấy thêm lá ngân diệp đặt lên trên, sau cùng lấy hương hoàn đặt lên trên cùng, mới lui ra.

Vương phi nhẹ gảy dây đàn, trước hết nghĩ đến tân hôn vui vẻ, lại nghĩ đến lúc mình sinh non vương gia chẳng quan tâm cả ngày chẳng thấy bóng dáng trong lòng u oán. Một khúc “Bạc thêm ngọc oán” từ ngón tay bật ra.

Nam Bình Quận Vương đứng ở cửa xuyên qua bức rèm nhìn thấy vương phi hai hàng lông mày nhíu chặt, trong mắt rưng rưng bắn ra một bài như vậy. Trong lòng thở dài, một khúc đàn xong, vương gia vung rèm tiến lên trước mặt vương phi “Rốt cuộc người thừa nhận là oán trách ta. Đã như vậy lúc đầu sao còn ép ta nạp Sương Lăng làm trắc phi?”

Vương phi nâng lên đôi mắt đầm lệ nhìn chằm chằm vương gia gần từng chữ một “Người ôm nàng vào lòng, dẫn nàng tới trước mặt ta hỏi ta có chịu hay không tại sao nói ta bức người? Chẳng lẽ ta nguyện ý giao trương phu cho nữ nhân khác?”

Vương gia cười lạnh nói “Nếu không phải người tung nàng, nàng có thể dễ dàng một lần hai lần đến gần ta? Nếu không phải người ngầm cho phép, nàng có thể thỉnh thoảng đến trước mặt lấy lòng ta? Ta vẫn muốn xem người xử lý chuyện này thế nào, người lại một dạ bày tỏ không thêm để ý. Ta nhẫn nhịn không được dẫn người đến thì người gật đầu cười nói nhiều từ muội thêm phần náo nhiệt. Người độ lượng như thế, ta không nạp thêm vài cơ thiếp thì thật xin lỗi người”

Vương phi nghe vậy ngửa đầu cười lớn như điên dại nàng cười đủ nhìn vương gia nói “Ngày đó người cứu nàng về, ta thật sự دوست tốt với nàng, thay nàng tìm kiếm nhà thân thích nhưng nàng lại nói với người ta muốn đuổi nàng đi, người không phân tốt xấu đến trước mặt ta mắng ta dừng lại. Sau lần đó, chỉ cần là chuyện của nàng người luôn có thành kiến, cho là ta ngại người ta ăn không ở không chán ghét nàng. Ta dầu gì cũng là vương phi chẳng lẽ còn sợ nuôi không nổi một người rãnh rỗi. Ai ai cũng biết tâm tư của nàng nhưng người lại không biết còn cho rằng ta hẹp hòi. Đối với hành động của nàng chẳng lẽ ta không nói qua sao, người suy nghĩ một chút người trả lời ta như thế nào? Ta cho là người đã quyết định, chỉ dành đối với hành động của nàng chẳng cần quan tâm, còn phải giả bộ rộng lượng duy trì mặt mũi vương phi”

Nam Bình Quận Vương nhăn lông mày lui một bước, sau nửa ngày suy tư nói “Ban đầu là ta sai lầm sao?” Vương phi cười lạnh nói “Ngày đó ta toàn tâm toàn ý vì người, chỉ vì nàng đến ý định người liền thiên lệch, sau lại đem nàng cưng chiều lên trời, hôm nay lại tới chất vấn ta vì sao ép người cưới nàng vì trắc phi? Người cũng không nghĩ, thân phận của nàng có thể làm trắc phi sao? Còn không phải vì người kiêu căng quen cổ cưới nàng làm trắc phi, hoàng thượng không có cách với người mắt nhắm mắt mở cho nàng vị trí trắc phi”

Nam Bình Quận Vương quanh co lúc lâu mới nói “Ta giận người không để ý đến ta, mới có ý cưới nàng làm trắc phi, ngày đó nếu người nói chữ không ta sẽ không cưới nàng. Ta còn nhớ có ý ngày đó ta dẫn nàng đến trước mặt người để cho người tức giận để cho người nói không được, nhưng người chỉ mỉm cười người có biết lúc ấy ta thất vọng cỡ nào không, ta thậm chí hoài nghi ta chẳng có phân lượng nào trong lòng người”

Vương phi cười lạnh nói “Chẳng lẽ ta không phải như thế? Ngày trước còn thề non hẹn biển cùng ta, nhưng mấy năm qua quay đầu liền ngọt ngào cùng người khác, sau lại lần lượt nữ nhân vào phủ như vậy khắp thiên hạ đều biết hoa danh của Nam Bình Quận Vương người”

Nam Bình Quận Vương chán chường tựa lưng vào ghế ngồi, nhắm mắt lại chậm rãi nói “Bắt đầu là giận người sau liền chết lặng, nhận từng cái vào nhưng không cái nào có cảm giác như ban đầu với người. Lúc Hứa thị vào là thiên chân hồn nhiên giống như lúc người mới gả cho ta, ta liệu mạng xem nàng như người, nhưng rốt cuộc là nàng không phải người, dần dần nàng tục tũn lại càng không coi người ra gì. Người cho rằng ta đưa nàng đi là thật thích bà con xa biểu muội của người? Thật ra thì bởi vì lúc nàng nguyên rửa người ta nghe thấy mà thôi”

Vương phi hừ lạnh một tiếng “Nếu nói như vậy trong lòng người chỉ có một mình ta, còn những thứ kia vì giận ta không coi trọng người nên mới nhận vào phủ hay sao?” Nam Bình Quận Vương chậm rãi gật đầu. Vương phi hung hăng vỗ bàn ngọc quát lên “Năm đó ta sinh non người ở đâu? Người có vào liếc ta một cái hay sao? Suốt một tháng cũng không thấy bóng dáng của người, người còn cùng nữ nhân khác lêu lổng. Người sủng ái con trai Hứa thị ngay cả Sĩ Hành con trai trưởng cũng ở thứ yếu, đường đường con trai trưởng ở trong mắt người không bằng thứ xuất”

Nam Bình Quận Vương vui mặt vào lòng bàn tay nhẹ giọng nói “Lúc đấy ta vẫn ở thư phòng, ta muốn gặp người nhưng không dám, ta thấy người thì sẽ đau lòng sẽ tức giận. Mà con Hứa thị ta vừa nghỉ ngơi trong phòng nàng có người nói là người sinh non. Sau Hứa thị truyền đến tin vui ta mới nhớ là hôm đó Hứa thị mang thai. Ta cảm thấy ngày Hứa thị mang thai là đứa bé người bị hư, vì vậy ta tang gấp đôi cương chiều hẳn cũng bởi vì ý niệm bồi thường. Nhưng sau ta phát hiện người chán ghét đứa bé này ta mới tỉnh táo lại, vô luận thế nào hẳn cũng không thể là đứa bé đã mất kia của ta. Vì vậy ta giao hẳn cho biểu muội của người nuôi lại sai người hạ độc”

Vương phi nghe vậy kinh hãi “Đứa bé kia chết non là do người”

Nam Bình Quận Vương gật đầu nói “Đứa bé kia vô cùng kiêu căng, bị cương không còn đáng vẽ gì nữa ngày sau nhất định gây phiền toái cho Sĩ Hành. Huống chi nhìn thấy hẳn người lại nghĩ đến đứa bé bỏ lỡ mà không vui. Ta khi đó muốn vấn hồi với người nhưng không biết làm sao, ta sợ người hận ta”

Vương phi cười lạnh nói “Người cho rằng bây giờ ta không hận người sao? Người đã không làm cho ta vui vẻ được ban đầu còn hứa như vậy làm gì?”

“Ta cho là trong lòng người căn bản không có ta, cho đến hôm nay nghe người đánh đàn ta mới biết ta sai rồi, thật ra người một mực chờ ta quay đầu lại” Giữa kẻ tay đang bịt mắt của Nam Bình Quận Vương

chảy ra hai hàng nước mắt, nhỏ giọt trên mặt đất. Vương phi ngây ngẩn cả người, lúc lâu Nam Bình Quận Vương ngẩng đầu lên nhẹ giọng nói “Tuyệt Phi, thật xin lỗi người”

Tuyệt phi là nhũ danh của vương phi.

89. Chương 89: Lòng Riêng Của Vương Gia

Đợi Nguyên Thu ra khỏi phòng lớn, vương phi sai người dọn xong bàn cờ cũng cho bọn họ đi, Sĩ Hành đỡ vương phi ngồi lên giường.

Mẫu tử hai người không ai nói gì chỉ là người một con ta một con mà đánh cờ, đến khi bàn cờ kết thúc Sĩ Hành đếm cờ, vương phi nâng chung trà lên nhấp một ngụm mới chậm rãi mở miệng “Ta biết con và thế tử phi là phu thê trẻ so với người khác tình cảm rất tốt nhưng việc gì cũng phải có chừng mực, con không thể quá dung túng nàng”

Lòng Sĩ Hành lạnh lẽo ngoài mặt lại như không có gì giống nhau cười nói “Mẫu thân nói lời này là như thế nào? Xưa nay thế tử phi tiến lùi đều có độ, mặc dù nhi tử thích nàng, thái phi và mẫu thân thương nàng, nàng cũng chưa làm chuyện gì quá đáng”

Wương phi liếc Sĩ Hành một cái ý vị sâu xa cười nói “Xem ra thế tử người quản người rất tốt” Sĩ Hành thấp mi mắt cười nói “Mẫu thân nói đùa, mỗi ngày thế tử phi đều để tâm vào chuyện ăn mặc của con không quan tâm hỏi đến thứ khác”

Wương phi thấy Sĩ Hành trả lời không yên lòng, mắt vẫn không quên đếm quân cờ liền nổi giận vung tay đánh bay quân cờ quất lên “Thế tử người đã hiền hậu như thế, đuổi nhiều nha đầu như thế là vì sao? Nếu là cái khác còn không tính ngay cả bên cạnh người hai nha đầu Băng Vân, Băng Cầm cũng tính đuổi. Băng Vân, Băng Cầm là người của thái phi phục vụ bên cạnh người cũng mười năm, nàng gả chưa tới nửa năm đã muốn đuổi người ra ngoài, chẳng lẽ muốn nha đầu đắc lực bên cạnh người cũng đuổi đi, thay người của mình vào về sau dễ quản lí người?”

Sĩ Hành vội đứng dậy một bên giải thích “Mẫu thân hiểu lầm đuổi Băng Vân, Băng Cầm là ý tứ của nhi tử” Vương phi cười khẩy nói “Vậy người nói ta nghe một chút sao phải đuổi bọn họ đi? Chẳng lẽ không trung thành với thế tử người?”

Sĩ Hành nói “Gần đây nha đầu Băng Vân phát ra không an phận, ngày thường đều ngoài sáng trong tối đều hướng về phía con mà tiếp cận, con đi thư phòng bận rộn công vụ nàng ta cũng đi theo bên người thao thao bất tuyệt, nàng làm con phiền muốn chết. Con chỉ xem như nàng ta đang tận chức tận trách lại cảm thấy nàng ta hầu hạ con nhiều năm như vậy cũng không nói gì nàng, ai ngờ nàng ta càng phát ra có năng lực ngay cả thế tử phi cũng dám oán trách. Sau lại thế tử phi chuyện gì cũng không sai bảo nàng đều là Chúc Mộng đi làm”

Wương phi nhíu mày “Thế tử phi quen dùng người của mình, trước kia nàng là đại nha đầu, hôm nay người khác đi phía trước nàng trong lòng cũng có không thoải mái”

Sĩ Hành nói “Nếu chỉ có như vậy cũng thôi, thế tử phi cũng không tính toán mấy chuyện này. Hôm qua nàng cố ý ngã vào lòng con chủ động hôn con. Con không phòng bị bị nàng hôn, chẳng những thế tử phi nhìn thấy liền nha hoàn mama cũng đều thấy. Con không dám muốn nha hoàn không biết xấu hổ như vậy, nếu là truyền đi ra nha hoàn trong phủ ta có đức hạnh như vậy mặt chúng ta quăng đi đâu”

Wương phi giận tím mặt “Khá lắm tiểu đề tử không lương tâm, lại có người có tâm tư như vậy cứ nhiên lại làm ra việc quyến rũ chủ tử, ngày thường là ta nhìn lầm nàng. Đã như vậy, lúc trước nên đuổi nàng ra ngoài sao lại kéo dài như vậy”

Sĩ Hành nói “Lúc ấy con cũng muốn đuổi nàng ta, thế tử phi liệu mạng ngăn nói động tĩnh quá lớn sẽ ảnh hưởng đến mặt mũi của thái phi, trước cho con áp xuống, ý định đuổi nàng hay không tính sau”

Vương phi nghe vậy chân mày giãn ra, gật đầu nói “Nha đầu này suy tính tỉ mỉ. Vậy ta hỏi ngươi, Băng Vân phạm lỗi như vậy đuổi là được còn Băng Cầm thì như thế nào?”

Sĩ Hành cười lạnh nói “Nếu là Băng Vân ý định bất chính, Băng Cầm chính là tâm cơ quá sâu. Băng Vân nha đầu là từ nhỏ người xem đến lớn, tâm tư nàng có bao nhiêu không phải người không biết. Từ nhỏ nàng đều tin Băng Cầm chính là nói chuyện gì nàng cũng không để trong lòng, con không tin nàng tính toán chuyện này lại không nói cho Băng Cầm. Huống chi hôm qua nàng cố ý ăn mặc, buổi sáng phục vụ con rửa mặt con thấy nàng sơ chính là hoa đào búi tóc, đến khi con trở về lại thay đổi thành dạng hoa mai, tóc nàng từ trước đến giờ đều là Băng Cầm sơ giúp, vừa thay quần áo vừa đổi kiểu tóc chẳng lẽ Băng Cầm không hỏi một câu? Tuy là Băng Cầm không hỏi lấy sự thông minh của nàng chẳng lẽ không đoán được Băng Vân định làm gì? Cố tình lúc Băng Vân giở trò quỷ Băng Cầm tự mình dẫn thể tử phi đến, khiến thể tử phi thấy một màn ôm ấp yêu thương như vậy”

Vương phi nghe suy nghĩ một chút nói “Hôm qua đúng là Băng Cầm mời thể tử phi về, vội vội vàng vàng đi cũng không nói rõ cái gì, ta còn đang nghi ngờ chuyện này thì ra là đánh chủ ý này. Nhưng nàng cũng là tốt cho phu thê người cũng xem như là trung thành”

Sĩ Hành cười lạnh nói “Băng Cầm và Băng Vân từ nhỏ được mua vào cùng nhau, hai người ở chung cũng hơn mười năm. Băng Vân lớn hơn Băng Cầm một chút từ nhỏ đã chăm sóc nàng, khi còn bé Băng Cầm bướng bỉnh mỗi lần làm sai đều là Băng Vân gánh tội thay. Như vậy mười năm ở chung nếu là người làm bằng sắt cũng bị hòa tan. Nhưng Băng Cầm không biết chủ ý gì, không khuyên giải Băng Vân nhưng sau lưng lại bán đứng nàng. Có thể thấy, người quan tâm đến nàng mười năm nàng còn như thể chủ tử như chúng ta tương lai không biết chừng cũng bị nàng bán”

Vương phi nghe vậy sắc mặt trầm xuống ánh mắt quan sát Sĩ Hành “Có khi nàng không biết? Đừng vô duyên vô cớ oan uổng nàng, tránh thái phi trách tội”

Sĩ Hành nói “Nếu chỉ có chuyện này thì tử thật không xác định còn có một việc: Lúc trước thì tử ở thư phòng làm việc hôm đó Băng Vân đi theo phục vụ, thì tử ngại nàng dài dòng đuổi nàng ra ngoài phòng. Băng Vân vì trung thành dừng ngay ở cửa chờ phục vụ, mùa đông lạnh bị đông cứng một buổi chiều. Khi đến giờ lên đèn, con mới hết công việc nghe thấy bên ngoài Băng Cầm đến, Băng Vân nói muốn đi rửa mặt năn nỉ Băng Cầm đứng chờ thay nàng. Ngoài miệng Băng Cầm đáp ứng, đợi Băng Vân đi xa mới con về dùng cơm căn bản là không đợi Băng Vân trở lại. Bởi vì mấy ngày đó con chán ghét Băng Vân đánh con vì vậy cũng không vạch trần nàng”

Vương phi hừ lạnh nói “Thứ người như thế đúng là làm cho người chán ghét, trước mặt giả bộ làm người tốt sau lưng cắn người một ngụm, theo ta thấy Băng Cầm ngay cả Băng Vân cũng chẳng bằng”

Sĩ Hành vội phụ họa nói “Thì tử mỗi ngày ở bên ngoài đã phải ứng phó với người khác, về đến nhà còn đề phòng bọn nha hoàn tính toán, vì vậy thì tử mới quyết định chủ ý đem Băng Vân, Băng Cầm mấy nha đầu động tâm tư không đúng đắn cũng đuổi hết ra ngoài”

Vương phi liếc qua danh sách nhìn Sĩ Hành nói “Người có biết những nha đầu kia vì sao có ý định như vậy?” Vương phi thấy Sĩ Hành không nói nâng chung trà lên gảy gảy lá trà mới chậm rãi mở miệng “Thể tử phi mang thai, mà bên cạnh người không có nha đầu thông phòng, mấy nha đầu này mới động tâm tư”

Sĩ Hành nói “Chủ tử không lên tiếng, người hầu tự tiện động lòng vốn là đã sai, huống chi con đã sớm nói không cưới trắc phi thị thiếp, không thu thông phòng, những lời này thái phi vương phi cũng đã biết. Mà mấy nha đầu đem lời này làm gió thoảng bên tai chẳng những đem thái phi, vương phi còn có con không để trong mắt? Cho là thái phi, vương phi với con là người nói mà không giữ lời sao?”

Vương phi nghe vậy cứng lại, mấy ngày nay nàng bị xúi giục không phải là không có động lòng muốn nhét người vào phòng Sĩ Hành, vì vậy làm như vậy cũng là có ý tứ muốn thử. Sĩ Hành sao lại không hiểu ý nghĩ của mẫu thân vì vậy không đợi vương phi nói chuyện liền cố làm ra vẻ đau thương nói “Huống chi thì tử thấy phụ vương nạp phi thiếp, chẳng những mẫu thân thương thân, thái phi cũng vì vậy mà lo lắng. Khi còn bé, phụ thân sủng ái con trai của Hứa phu nhân ngay cả con cũng bỏ qua một bên nếu không phải khi đó con đã được sắc phong thể tử, không biết chừng vị trí thể tử có thể rơi vào trên đầu ai đâu?”

Vương phi nghe vậy vỗ bàn “Nói vậy, người là trưởng tử, thân phận cao quý há phải là loại thôn sơn dã phụ sinh ra nhi tử có thể so sánh? Quá hoang đường rồi”

Sĩ Hành thở dài nói “Nhi tử còn nhớ rõ lúc năm sáu tuổi, mẫu thân mang thai mỗi ngày con tâm tâm niệm niệm mẫu thân có thể cho con thêm một đệ đệ, kết quả bị cơ thiếp phụ thân tức đến sanh non, hài tử lớn sáu như vậy mà không có. Mấy ngày đó mẫu thân nản lòng thoái chí chỉ ôm con rơi lệ”

Vương phi kinh ngạc nhìn khoeo mắt rơi vài giọt “Người nói chuyện này làm gì?”

Sĩ Hành vung áo khoát quỳ xuống trước mặt vương phi “Nhi tử không muốn tương lai con của con cũng đi theo chịu những cơn khổ này, càng không muốn bị thê thiếp tranh đấu mà mất đi con, nhi tử chỉ muốn yên lặng an bình, vui vẻ mà qua cuộc sống, cả đời chỉ có chính thê cùng con trai trưởng là đủ”

Vương phi khom người đỡ Sĩ Hành dậy vuốt ve mặt hần nói “Đứa nhỏ ngốc vì người đau lòng mẫu thân mới hiểu mấy thứ này mẫu thân rất vui. Chuyện mấy nha đầu kia trước người về đừng nói ra, Băng Vân, Băng Cẩm muốn lập gia đình cũng phải nói một tiếng với thái phi, ngày mai ta đi liêm vương phủ hỏi bẩm với thái phi”

Sĩ Hành đáp, vương phi cảm thấy mệt mỏi, tựa vào đệm phát tay cho Sĩ Hành lui ra. Nha hoàn Cúc Hương bên cạnh vương phi thấy thế tử đi lặng lẽ vào xem thấy vương phi gần như ngủ thiếp, liền vội tiến lên nhẹ giọng nói “Nô tì hầu hạ vương phi rửa mặt?”

Vương phi mở mắt ra “Cúc Hương, đi dâng hương” Cúc Hương đoán là vương phi muốn đánh đàn liên cầm đưa qua, lấy thân đặt vào bên trong lư hương, chôn hương tro vào, lại lấy thêm lá ngân diệp đặt lên trên, sau cùng lấy hương hoàn đặt lên trên cùng, mới lui ra.

Vương phi nhẹ gảy dây đàn, trước hết nghĩ đến tân hôn vui vẻ, lại nghĩ đến lúc mình sinh non vương gia chẳng quan tâm cả ngày chẳng thấy bóng dáng trong lòng u oán. Một khúc “Bạc thềm ngọc oán” từ ngón tay bật ra.

Nam Bình Quận Vương đứng ở cửa xuyên qua bức rèm nhìn thấy vương phi hai hàng lông mày nhíu chặt, trong mắt rưng rưng bắn ra một bài như vậy. Trong lòng thở dài, một khúc đàn xong, vương gia vung rèm tiến lên trước mặt vương phi “Rốt cuộc người thừa nhận là oán trách ta. Đã như vậy lúc đầu sao còn ép ta nạp Sương Lăng làm trắc phi?”

Vương phi nâng lên đôi mắt dăm lệ nhìn chằm chằm vương gia gần từng chữ một “Người ôm nàng vào lòng, dẫn nàng tới trước mặt ta hỏi ta có chịu hay không tại sao nói ta bức người? Chẳng lẽ ta nguyện ý giao trượng phu cho nữ nhân khác?”

Vương gia cười lạnh nói “Nếu không phải người tung nàng, nàng có thể dễ dàng một lần hai lần đến gần ta? Nếu không phải người ngầm cho phép, nàng có thể thỉnh thoảng đến trước mặt lấy lòng ta? Ta vẫn muốn xem người xử lý chuyện này thế nào, người lại một dạ bày tỏ không thêm để ý. Ta nhẫn nhịn không được dẫn người đến thì người gạt đầu cười nói nhiều từ muối thêm phần oán hận. Người độ lượng như thế, ta không nạp thêm vài cơ thiếp thì thật xin lỗi người”

Vương phi nghe vậy ngửa đầu cười lớn như điên đợi nàng cười đủ nhìn vương gia nói “Ngày đó người cứu nàng về, ta thật sựidou tốt với nàng, thay nàng tìm kiếm nhà thân thích nhưng nàng lại nói với người ta muốn đuổi nàng đi, người không phân tốt xấu đến trước mặt ta mắng ta dừng lại. Sau lần đó, chỉ cần là chuyện của nàng người luôn có thành kiến, cho là ta ngại người ta ăn không ở không chán ghét nàng. Ta đâu gì cũng là vương phi chẳng lẽ còn sợ nuôi không nổi một người rãnh rỗi. Ai ai cũng biết tâm tư của nàng nhưng người lại không biết còn cho rằng ta hẹp hòi. Đối với hành động của nàng chẳng lẽ ta không nói qua sao, người suy nghĩ một chút người trả lời ta như thế nào? Ta cho là người đã quyết định, chỉ đành đối với hành động của nàng chẳng cần quan tâm, còn phải giả bộ rộng lượng duy trì mặt mũi vương phi”

Nam Bình Quận Vương nhăn lông mày lui một bước, sau nửa ngày suy tư nói “Ban đầu là ta sai lầm sao?” Vương phi cười lạnh nói “Ngày đó ta toàn tâm toàn ý vì người, chỉ vì nàng đến ý định người liền thiên lệch, sau lại đem nàng cứng chiều lên trời, hôm nay lại tới chất vấn ta vì sao ép người cưới nàng vì trắc phi? Người cũng không nghĩ, thân phận của nàng có thể làm trắc phi sao? Còn không phải vì người kiêu căng quen cổ cưới nàng làm trắc phi, hoàng thượng không có cách với người mắt nhắm mắt mở cho nàng vị trí trắc phi”

Nam Bình Quận Vương quanh co lúc lâu mới nói “Ta giận người không để ý đến ta, mới cố ý cười nàng làm trắc phi, ngày đó nếu người nói chữ không ta sẽ không cười nàng. Ta còn nhớ cố ý ngày đó ta dẫn nàng đến trước mặt người để cho người tức giận để cho người nói không được, nhưng người chỉ mỉm cười người có biết lúc ấy ta thất vọng cỡ nào không, ta thậm chí hoài nghi ta chẳng có phân lượng nào trong lòng người”

Vương phi cười lạnh nói “Chẳng lẽ ta không phải như thế? Ngày trước còn thề non hẹn biển cùng ta, nhưng mấy năm qua quay đầu liền ngọt ngào cùng người khác, sau lại lần lượt nữ nhân vào phủ như vậy khắp thiên hạ đều biết hoa danh của Nam Bình Quận Vương người”

Nam Bình Quận Vương chán chường tựa lưng vào ghế ngồi, nhắm mắt lại chậm rãi nói “Bắt đầu là giận người sau liền chết lặng, nhận từng cái vào nhưng không cái nào có cảm giác như ban đầu với người. Lúc Hứa thị vào là thiên chân hồn nhiên giống như lúc người mới gả cho ta, ta liều mạng xem nàng như người, nhưng rốt cuộc là nàng không phải người, dần dần nàng tục tũn lại càng không coi người ra gì. Người cho rằng ta đưa nàng đi là thật thích bà con xa biểu muội của người? Thật ra thì bởi vì lúc nàng nguyên rửa người ta nghe thấy mà thôi”

Vương phi hừ lạnh một tiếng “Nếu nói như vậy trong lòng người chỉ có một mình ta, còn những thứ kia vì giận ta không coi trọng người nên mới nhận vào phủ hay sao?” Nam Bình Quận Vương chậm rãi gật đầu. Vương phi hưng hăng vỗ bàn ngọc quát lên “Năm đó ta sinh non người ở đâu? Người có vào liếc ta một cái hay sao? Suốt một tháng cũng không thấy bóng dáng của người, người còn cùng nữ nhân khác lêu lổng. Người sủng ái con trai Hứa thị ngay cả Sĩ Hành con trai trưởng cũng ở thứ yếu, đường đường con trai trưởng ở trong mắt người không bằng thứ xuất”

Nam Bình Quận Vương vui mặt vào lòng bàn tay nhẹ giọng nói “Lúc đấy ta vẫn ở thư phòng, ta muốn gặp người nhưng không dám, ta thấy người thì sẽ đau lòng sẽ tức giận. Mà con Hứa thị ta vừa nghỉ ngơi trong phòng nàng có người nói là người sinh non. Sau Hứa thị truyền đến tin vui ta mới nhớ là hôm đó Hứa thị mang thai. Ta cảm thấy ngày Hứa thị mang thai là đứa bé người bị hư, vì vậy ta tang gấp đôi cứng chiều hấn cũng bởi vì ý niệm bồi thường. Nhưng sau ta phát hiện người chán ghét đứa bé này ta mới tỉnh táo lại, vô luận thế nào hấn cũng không thể là đứa bé đã mất kia của ta. Vì vậy ta giao hấn cho biểu muội của người nuôi lại sai người hạ độc”

Vương phi nghe vậy kinh hãi “Đứa bé kia chết non là do người”

Nam Bình Quận Vương gật đầu nói “Đứa bé kia vô cùng kiên cường, bị cứng không còn đáng vẽ gì nữa ngày sau nhất định gây phiền toái cho Sĩ Hành. Huống chi nhìn thấy hấn người lại nghĩ đến đứa bé bỏ lỡ mà không vui. Ta khi đó muốn vấn hồi với người nhưng không biết làm sao, ta sợ người hận ta”

Vương phi cười lạnh nói “Người cho rằng bây giờ ta không hận người sao? Người đã không làm cho ta vui vẻ được ban đầu còn hứa như vậy làm gì?”

“Ta cho là trong lòng người căn bản không có ta, cho đến hôm nay nghe người đánh đàn ta mới biết ta sai rồi, thật ra người một mực chờ ta quay đầu lại” Giữa kẻ tay đang bụm mặt của Nam Bình Quận Vương chảy ra hai hàng nước mắt, nhỏ giọt trên mặt đất. Vương phi ngây ngẩn cả người, lúc lâu Nam Bình Quận Vương ngẩng đầu lên nhẹ giọng nói “Tuyệt Phi, thật xin lỗi người”

Tuyệt phi là nhũ danh của vương phi.

90. Chương 90: Vì Nàng Tan Hết Hồng Nhan.

Vương phi nghe Nam Bình Quận Vương lẩm bẩm nói nhỏ trong nháy mắt hoảng hốt nàng lui về sau hai bước, bấp chần đưng vào ghế ngồi, vương phi suýt ngã xuống vội xoay tay vịn mới chống đỡ được thân mình, chạm đến dây đàn phát ra tiếng vang. Hình như bị tiếng vang này thức tỉnh, vương phi rũ mắt khẽ phúc thân “Đêm đã khuya vương gia nên trở về nghỉ ngơi”

Về mặt Nam Bình Quận Vương không dám tin “Tuyệt Phi người đây là đuổi bồn vương? Bồn Vương đã xin lỗi người sao người còn giận đối với bồn vương?”

Vương phi tự giấu cười lạnh “Thiếp thân đã không có ý định trí khí với vương gia, nếu vương gia niệm tình cảm ngày xưa xin vương gia không cản trở lại quấy rầy thiếp thân, để cho thiếp thân sống yên ổn qua ngày”

Nam Bình Quận Vương nhìn vương phi không hiểu nói “Chẳng lẽ vương phi muốn làm người xa lạ với bồn vương?”

Vương phi thấy tâm tình Nam Bình Quận Vương không yên cũng không muốn cùng hắn nói nhiều, mệt mỏi nói “Vương gia thoáng một cái gần mười năm qua đi, tâm thiếp thân sớm lạnh, không thể một câu vương gia xin lỗi là có thể văng hời. Bây giờ tâm nguyện duy nhất của thiếp thân là nhìn thể tử và thể tử phi ân ái sinh nhiều thêm mấy đứa trẻ, thừa dịp ta còn hoạt động được giúp thể tử phi dưỡng dạy vài đứa”

Nam Bình Quận Vương lắc đầu nói “Cuối cùng người cũng không tin ta” Nói xong xoay người bước đi.

Ngoài phòng, bọn nha đầu thấy Nam Bình Quận Vương đi, vội đỡ vương phi đến bên sập. Cúc Hương nhẹ giọng hỏi “Vương gia đã mềm giọng lấy lòng rồi sao vương phi lại làm vương gia tức giận bỏ đi” Vương phi liếc Cúc Hương một cái, Cúc Hương vội cúi đầu không dám nói nữa chỉ lặng lẽ nhìn Đỗ mama một cái. Đỗ mama là nha đầu hồi môn của Vương phi, bình thường vương phi nể trọng nhất là nàng, nàng nói chuyện vương phi cũng nghe vào vài câu.

Đỗ mama làm khẩu hình miệng ý bảo Cúc Hương lui ra, tự mình giúp vương phi rửa mặt nhỏ giọng nói “Vương phi nhịn hơn mười năm, cuối cùng đợi được tâm vương gia quay lại tại sao lại đẩy hắn ra ngoài?” Vương phi nhăn chân mày nói “Nhìn đến hắn lại nhớ những chuyện mấy năm nay, thật chán ghét. Hơn nữa tâm của vương gia người còn không biết, mỗi lần là một dạng khác nhau, bây giờ ở chỗ ta nói ngon ngọt, chờ thấy mấy cô gái trẻ tuổi quay đầu lại quên ta. Ta đối với hắn tâm đã sớm lạnh”

Đỗ mama cười nói “Phu thê tức già thì làm bạn, nam nhân lúc trẻ khó tránh khỏi khí huyết phương cương, tuổi tác lớn mới nhớ đến thê tử là tốt. Mấy thứ yêu tình kia chỉ biết quần lấy vương gia làm nũng, vương gia cũng vì mới mẻ thôi đi qua rồi còn biết ai là ai. Trong phủ nhiều năm như vậy trừ bỏ Vương di nương là thân sinh của Bích Đình, Trương di nương sinh Vũ Đình vẫn còn ở trong phủ, mấy cái khác không phải vài năm là đuổi ra ngoài. Giờ Trương thị đã chết, hơn hai năm vương gia cũng không vào phòng Vương thị, trừ một cô nương nàng cũng không có thể dựa vào ai, cho nàng cũng không dám thoát ra chiêu số gì. Vương phi còn buồn cái gì?”

Vương phi thở dài nói “Vương gia cũng chỉ là nhất thời nhìn ta thấy mới mẻ thôi, nhớ đến năm đó tốt đẹp mà chạy tới ngọt ngào với ta. Người xem hắn mấy năm nay, làm gì kiên nhẫn với một người nói không chừng mấy ngày nữa ngán ngẫm lại lạnh nhạt ta. Nếu bị tổn thương lần nữa không bằng cứ vậy mà lạnh lòng”

Đỗ mama khuyên nhủ “Tuy vương phi nói như vậy nhưng dù sao hắn cũng là vương gia, sao có thể luôn lạnh nhạt hắn được? Một tháng tới này, người luôn cho hắn trở về cũng hợp lẽ. Nếu bị thái hậu, thái phi biết sẽ không thể không bảo vương phi dừng lại”

Vương phi cười nói “Vương gia sẽ không lấy chuyện nhỏ như vậy đi phiền thái phi. Nếu ta có đuổi hắn đi ra ngoài, hắn cũng có phòng ngủ, người cũng đừng lo chuyện này” Đỗ mama thấy chân mày vương phi nhíu lại không kiên nhẫn, lập tức không dám khuyên nữa. Đỗ vương phi nằm xuống, kéo rèm che nhỏ giọng gọi nha đầu canh giữ ngoài phòng vào dặn dò một lần mới rời đi.

Sáng sớm hôm sau, trong giấc mộng Nguyên Thu nghe thấy bên ngoài một đám nữ nhân líu ríu thanh âm, không khỏi nhíu chân mày kéo chăn che lên đầu. Sĩ Hành cũng bị thức tỉnh, hắn thấy Nguyên Thu buồn ngủ liền kêu nha đầu đi vào nhỏ giọng quát lên “Bên ngoài có chuyện gì? Ai đang hô to gọi nhỏ, còn không cho người đuổi đi? Nếu đánh thức thể tử phi xem ta có bỏ qua cho hắn không”

Nha đầu nghe vậy ấp úng không dám nói, Sĩ Hành thấy thế quát lên “Còn không nhanh đi ra ngoài xem thử, đứng lì ở đây làm gì?” Nha đầu nhẹ giọng nói “Thưa thể tử, Sáng sớm hôm nay, vương gia hạ lệnh người trong phủ mang tất cả cơ thiếp đi lên trang tử, nếu không chịu đi, vương gia sai người trói lại nên mới ồn ào như vậy”

Sĩ Hành nhú mảy, vừa muốn đứng dậy chợt phát hiện sau lưng có tay nhỏ bé bắt lại áo hần. Sĩ Hành quay đầu lại thấy Nguyên Thu ánh mắt mông lung nói “Nhi tử sao lại quan tâm chuyện của phụ thân, nằm xuống đi” Sĩ Hành vừa nghe cũng thấy không tiện đi ra ngoài, liền phân phó nha đầu kia nói “Người gọi mama trong sân đuổi hết mấy người ngoài viện đi, kêu thêm mấy người giữ hai bên đường không cho bọn họ đi qua bên này”

Nha đầu kia lĩnh mệnh đi, Sĩ Hành nằm xuống lật người kéo lại Nguyên Thu, Nguyên Thu cọ cọ vào hõm vai hần, tìm vị trí thoải mái chìm chìm ngủ. Đợi Nguyên Thu tỉnh ngủ, mặt trời đã lên cao. Sĩ Hành thấy nàng tỉnh, liền đặt sách trong tay xuống vuốt lỗ mũi nàng nói “Con heo nhỏ lười, tỉnh ngủ?”

Nguyên Thu đỏ mặt giương đầu lên ý bảo Sĩ Hành rút cánh tay vẫn bị mình đè ra. Sĩ Hành vuốt vuốt bả vai nghiêng người nhìn Nguyên Thu. Nguyên Thu bị hần nhìn đỏ mặt lấy tay che mắt hần nói “Còn không nhanh dậy” Sĩ Hành cười kéo tay nàng xuống “Hôm nay không cần đến chỗ vương phi, ta và muội cứ ở trong nhà được không?”

Nguyên Thu lúc này mới nhớ đến buổi sáng mơ hồ nghe được tiếng ầm ĩ kia, liền vội ngồi dậy hỏi Sĩ Hành nói “Buổi sáng xảy ra chuyện gì thế?”

Sĩ Hành nhú mảy nói “Nghe nói tối hôm qua phụ thân từ phòng mẫu thân đi ra ngoài về thẳng thư phòng. Ngồi trong thư phòng cả đêm, đến giờ Mẹo hạ lệnh đêm tắt cả phu nhân cơ thiếp đều đưa đến trang tử. Ngay cả di nương của nhị muội cũng bị đem ra ngoài”

Hai phu thê suy nghĩ trong chốc lát cũng không biết tốt cùng là chuyện gì xảy ra, lại nhìn thấy trời đã sáng choang liền gọi Chúc Mộng đi vào hầu hạ rửa mặt thay quần áo. Bởi vì gần tới năm mới, Sĩ Hành cũng không cần đi làm việc chỉ ở trong nhà cùng Nguyên Thu đọc sách nói chuyện phiếm.

Vương phi tính toán hôm nay đi Liêm Vương phủ hồi bẩm thái phi chuyện hai nha đầu Băng Vân, Băng Cầm. Ai ngờ sáng sớm Nam Bình Quận Vương lại gây ra chuyện này, chắc hẳn chưa tới hai canh giờ cả kinh thành cũng biết rồi. Vương phi vội gọi người mời vương gia trở lại, ai ngờ vương gia chỉ sai người đưa tờ giấy tới đây, vương phi mở ra nhìn, trên đó viết: Cuộc đời này sẽ không phụ ngươi.

Giờ phút này, vương phi nhìn mấy lời này chỉ cảm thấy cười khổ không thôi, lắc đầu nói “Tuổi đã lớn còn trẻ con như vậy” Đổ mama cười đứng ở một bên nói “Lão vương gia và thái phi tình thâm, từ nhỏ vương gia đã không trải qua mấy chuyện hậu trạch, cũng có chút trẻ con”

Vương phi thở dài nói “Hắn thật tùy hứng lại làm khó ta. Được rồi, người nhanh cho người chuẩn bị xe, ta đi Liêm vương phủ bồi tội với thái phi”

Không nói đến vương phi vội vàng đi Liêm vương phủ, Sĩ Hành và Nguyên Thu hai người dùng xong điểm tâm đang xem sách, Bích Đình nước mắt nước mũi chạy vào, nắm chặt vạt áo Sĩ Hành khóc ròng “Ca ca, cứu..cứu di nương muội đi”

Sĩ Hành mất tự nhiên cười cười, Thúy Oanh vội tiến lên đỡ Bích Đình ngồi xuống một bên, Sĩ Hành mới lên tiếng “Sáng sớm ta nhận được tin tức phụ thân đã đưa mọi người ra khỏi phủ rồi”

Bích Đình khóc ròng nói “Ca ca kia nhanh cho người tiếp di nương muội về đi. Mùa đông lạnh lẽo, nhanh sang năm mới rồi, giờ đuổi nàng ra ngoài nàng làm sao sống nổi?”

Sĩ Hành nói “Ồ đồ, di nương là thiếp thất của phụ thân, chúng ta là tiểu bối lấy tư cách gì trông nom chuyện trưởng bối?” Bích Đình vừa nghe oa oa khóc to, Nguyên Thu thấy thế đành dỗ nàng “Ta nghe nói cũng không phải đuổi đi mà là đưa ra trang tử bên ngoài, chỗ đó mặc dù nghèo khổ một chút nhưng cũng không lo ăn ở, phía dưới cũng có nha đầu mama hầu hạ cũng không khổ di nương”

Bích Đình nghe vậy thối Nguyên Thu một ngụm “Người biết cái gì? Di nương ở trong phủ nhiều năm như vậy làm sao chịu nổi uất ức? Mặc dù ở đó không lo ăn ở nhưng làm sao tốt bằng trong nhà? Hôm nay sáng sớm phụ thân cho người đuổi đi, di nương đi vội vàng tiền bạc tiết kiệm mấy năm nay cũng không kịp mang theo. Đến trang tử trong tay không có tiền không phải là chịu mấy thứ nâng cao đập thấp kia đây xéo sao? Không được, ca ca huynh nhanh cho người đem di nương muội tiếp trở về”

Sĩ Hành ngay từ lúc Bích Đình phun Nguyên Thu đã nổi giận, Nguyên Thu cũng nghiêm mặt không để ý tới nàng nữa. Bích Đình nói một tràng chỉ thấy hai người xanh mặt nhìn nàng, lúc này mới hoảng hồn cầm

khăn che mặt ô ô khóc không ngừng. Sĩ Hành quát lên “Xin lỗi thế tử phi”

Bích Đình uốn éo người khóc rống nói “Muội chỉ vì lo lắng di nương...” Sĩ Hành cười lạnh nói “Vì một người làm, muội dám phun thế tử phi sao?”

“Người làm...” Bích Đình lui mấy bước, mở mắt to nhìn Sĩ Hành “Ca...”

Sĩ Hành cười lạnh nói “Vương phi đối đãi với ngươi như con của mình, mời nhiều mama trong cung dạy dỗ ngươi quy củ như vậy. Mấy năm nay ngươi học quy củ học đến chỗ nào? Ngươi nhìn Vũ Đình một chút, tuổi còn nhỏ hơn ngươi nói chuyện làm việc lại hơn ngươi gấp trăm lần. Mạn Đình là nữ nhi ruột thịt của vương phi là huyện chủ hoàng thượng thân phong, cho dù nàng không dám chạy tới chỗ ta hô to gọi nhỏ thấy thế tử phi cũng là hòa hòa khí khí cung kính. Bích Đình, ngươi quá là không biết trời cao đất rộng”

Bích Đình kiêu căng quen, làm sao chịu nổi mấy lời như vậy, hướng chỉ Sĩ Hành mấy câu kia đều là đâm vào chỗ đau của nàng, để cho nàng nhớ lại mình là thân phận thứ xuất. Bích Đình run rẩy cả người, đem tâm mắt chuyển sang người Nguyên Thu “Khi còn bé đã giành ca ca của ta, chiếm hân không để cho hân về nhà chơi đùa cùng chúng ta. Hiện tại ngươi giả vào, không muốn tha cho chúng ta phải hay không?”

Nguyên Thu im lặng nhìn trời ngoài cửa sổ, Sĩ Hành đứng dậy quát lên “Đang nói hươu nói vượn cái gì, còn không nhanh cút ra ngoài” Bích Đình quay người lại khóc chạy đi. Nguyên Thu vịn trán hơi đau nhức nói “Trong đầu của muội muội này của huynh chứa cái gì thế?”

Sĩ Hành thở dài ôm Nguyên Thu vào người, đưa tay giúp nàng xoa bóp huyết thái dương “Muội biết vương phi đối đãi với mọi người đều là hòa khí, Mạn Đình cũng không thể hiện đáng về gì, từ nhỏ nàng giận đối cãi vã với Mạn Đình cũng không thấy Mạn Đình giận, ngược lại Mạn Đình trấn an nàng, dần dần dưỡng nàng thành tính khí kia”

Sĩ Hành vừa nói xong chỉ nghe thấy bên ngoài có người nói “Vũ Đình còn nhỏ hơn cả Bích Đình, cũng là từ nhỏ được nuông chiều cho đến lớn, còn không phải mọi chuyện đều biết tiến biết lùi, lại hiểu lễ nghĩa, có ai như nàng, càng lớn càng không hiểu chuyện” Sĩ Hành nghe thanh âm Mạn Đình vội cười nói “Tiểu nha đầu còn không nhanh vào”

Mạn Đình cười tủm tỉm đi vào, hành lễ với Sĩ Hành, Nguyên Thu mới ngồi xuống. Hỏi Nguyên Thu mấy ngày nay ăn uống thế nào, mới đem đề tài chuyển đến trên người Bích Đình “Lần này là Bích Đình không hiểu chuyện, tẩu ngàn vạn lần không cần tức giận, nếu tẩu giận thì cháu ta tâm tình cũng không tốt”

Nguyên Thu cười vuốt ve bụng nói “Bích Đình lần này là cũng có nguyên nhân, di nương nàng bị đưa đi, trong lòng nàng nhất định là không thoải mái. Còn nữa, có tiểu thư nào không có tính khí, ta làm tẩu tử so đo mấy chuyện này làm gì”

Mạn Đình cười nói “Tẩu không tức giận là tốt rồi, lần này Bích Đình không phải, mặc dù di nương nàng bị đưa đi nhưng không thể vì cái này mà cãi tẩu, trở về ta sẽ phạt nàng”

Nguyên Thu vội khoát tay “Thôi cũng không phải chuyện gì lớn lao, đừng phá hư tình cảm tử muội của các muội” Mạn Đình nghiêm mặt nói “Tẩu nói sai rồi, làm hư quy củ thì nên phạt, tránh cho nàng ngày sau không biết trời cao đất rộng là gì. Hôm nay là người nhà, nếu ngày khác là người bên ngoài thì như thế nào? Mặc dù chúng ta là hoàng thân quốc thích nhưng lui tới với chúng ta có nhà nào là không quyền thế? Sớm một chút cho nàng nhớ lâu tránh sau này làm việc liên lụy tới trong nhà”

Nguyên Thu thấy thế cũng cố nghiêm chỉnh nói “Cần tuân Mạn Đình huyện chủ dạy bảo” Mạn Đình xì cười một tiếng khoát tay nói “Thế tử phi tha cho ta đi thôi, ta thật không kham nổi” Hai cô gái nhìn không được cười rạng rỡ, Sĩ Hành gõ trán Mạn Đình một chút cười nói “Muội đến đây có chuyện gì?”

Mạn Đình nói “Vừa rồi Bích Đình đến, nha đầu muội nhìn thấy nói uội biết. Xưa nay muội rõ tính khí của nàng, sợ nàng va chạm tẩu tử liền vội chạy tới, ai ngờ vẫn chậm” Nguyên Thu nói “Làm phiền lụy muội”

Mạn Đình cười nói “Hôm nay muội mệt mỏi, tẩu lấy gì thưởng muội?” Nguyên Thu nói “Chắc..chắc, đồ tốt trong thiên hạ này có cái gì huyện chủ chưa thấy qua, muội lại muốn cái gì?” Mạn Đình nói “Đồ tốt muội không hiếm lạ, chỉ bằng để cho muội ở đây cạo một bữa cơm”

Sĩ Hành cười nói “Cái này đơn giản, nhưng buổi trưa không phải muối qua bồi cơm với vương phi sao?” Mạn Đình nói “Mẫu thân đi Liêm vương phủ rồi, đoán chừng buổi chiều mới về”

Nguyên Thu nói “Nếu vậy cũng cho người đến gọi Vũ Đình tới đây đi” Quay đầu phân phó Bích nhi “Người nhanh đi chuẩn bị đi, nếu thiếu thì nhanh đến phòng bếp lấy thêm đường để thua thiệt huyện chủ”

Mạn Đình cười nói “Bích nhi, có thể làm mấy thứ hay ngon nhất nhé” Bích Nhi đồng ý cười đi. Không bao lâu Vũ Đình cũng tới, cười ngồi xuống bên cạnh Mạn Đình vừa lột hạt thông vừa nói đùa với Nguyên Thu.

Vương phi đến Liêm vương phủ thỉnh an thái phi xong đứng đấy không dám động. Thái phi thấy vẻ mặt nàng khác thường, liền cho nha hoàn phục vụ lui ra ngoài, mới kêu nàng nói “Trong nhà không có ai, nhanh ngồi xuống đi có chuyện gì từ từ nói”

Vương phi trả lời “Sáng sớm hôm nay vương gia cho tất cả nữ nhân phục vụ hần đều đi trang tử, con không có cách ngăn lại đành phải hồi bẩm thái phi”

Thái phi ngẩn người ra một chút, lúc lâu cười nói “Tiểu tử này đồi tính? Mấy người đó lộn xộn, tanh hôi, đào kép con hát hần cũng tùm vào nhà, đuổi ra ngoài cũng tốt”

Vương phi thở dài nói “Nếu đánh phát mấy thứ này con cũng không lo lắng như vậy, ngay cả mấy vị phu nhân, thiếp thất có tiếng cũng đưa lên trang tử. Mới rồi con vừa bước đi, Bích Đình kia còn chạy đến trước mặt ta vì di nương của nàng mà khóc”

Thái phi nhíu chân mày “Chuyện này là như thế nào?” Vương phi nói “Vài ngày trước, thế tử phi theo con giải buồn, nói đến chuyện đánh đàn, nhi tức nhớ đến chuyện mấy năm trước giận đối vương gia rồi cũng không đụng qua đàn. Thế tử phi nhìn ra tâm tư của con liền lấy cầm đưa con. Rảnh rồi con cũng đàn một khúc không biết vương gia lại nghe từ đâu mỗi khi con đánh đàn cũng đến một lúc. Hôm nay con đang đánh đàn hần đột nhiên đi vào, nói với con hơn vài câu” Vương phi lược qua một chút chuyện Nam Bình Quận Vương nói cho thái phi nghe lại tiếp tục nói “Con chỉ nói vương gia suy nghĩ nhiều, khuyên hần nghỉ ngơi sớm một chút. Ai ngờ vương gia lại cho là con giận đối, sáng sớm hôm nay đã đuổi những người đó đi, đưa tờ giấy này đến cho con” Nói xong đưa tờ giấy cho thái phi.

Thái phi liếc mắt nhìn tờ dài nói “Thật ra tính vương gia cũng tốt, lúc còn trẻ các người rất ân ái, sau lại trắc phi vào cửa tất cả đã thay đổi. Thật ra thì vương gia cũng nói thật lòng, nhiều năm như vậy, hần có bao nhiêu nữ nhân, người có thấy hần thật lòng với người nào? Ta mặc dù đau lòng hần nhưng càng đau lòng người hơn. Những năm nay cũng khổ cực cho người nếu hần thật lòng muốn đuổi đi cứ để hần làm đi. Ta nói như vậy cũng tốt, hần cũng hơn bốn mươi rồi cả ngày bị mấy thứ yêu tinh kia quần lấy hút rỗng thân thể nuôi bao nhiêu cũng không trở lại”

Vương phi ấp úng đáp lời, thái phi nói xong, chống cằm suy nghĩ một chút, cười ngoắc vương phi “Ta nói cho người, người cũng đừng tha thứ hần nhanh như vậy, tránh cho hần bệnh cũ tái phát” Vương phi không hiểu thái phi có dụng ý gì. Thái phi thấy nàng sưng sờ, kêu nàng đến gần nói nhỏ vào tai nàng một lúc, thẳng đem vương phi hoảng sợ che miệng không nói gì.

Thái phi thấy dáng vẻ kinh ngạc của nàng không khỏi cười nói “Ta vì người mà cũng vì Quận Vương. Người chỉ cần nghe ta, trước không quan tâm hần”

Vương phi đỏ mặt, vén áo thi lễ, thái phi thấy vương phi thông suốt, không khỏi nở nụ cười. Vương phi thấy thái phi tâm tình tốt, mượn cơ hội nói chuyện Băng Cẩm, Băng Vân. Thái phi nhíu mày nói “Hai nha đầu sao lại sinh ra ý định như vậy?”

Vương phi vội đáp “Trước kia hai đứa trẻ này cũng tốt, có thể là thấy tử muối bên này được thu làm thông phòng, cho nên sinh ý niệm lệch lạc” Thái phi nói “Như vậy thì đuổi đi. Đừng vì mấy nha đầu mà làm cho hai đứa bé ngọt ngào. Sĩ Hành là đứa trẻ ngoan, Nguyên Thu cũng cơ trí về sau không sai được”

91. Chương 91: Tỉ Muội Xuất Giá

Vương phi nói chút chuyện với thái phi rồi rời đi. Trước tiên phái Cúc Hương mời Sĩ Hành, Nguyên Thu qua đưa danh sách những nha đầu chưa đón dâu cho bọn họ. Nguyên Thu cầm danh sách cũng không mở ra chỉ cười nói “Nhi tức vừa gả đến, mấy quần sự tính khí thế nào con cũng không biết, Băng Vân, Băng Cầm mặc dù ý định có chút lệch lạc nhưng dù sao hầu hạ thế tử nhiều năm như vậy, cũng là người thái phi ban thưởng trong phủ cũng có chút thể diện không thể tùy tiện gả được. Còn xin vương phi chọn một người vừa ý đừng để hai nàng bị uất ức”

Vương phi gật đầu cười nói “Người cũng quá cẩn thận, cũng được, ta giúp người quan tâm” Vương phi nói xong mở danh sách ra chỉ vào một cái tên “Đây là Vương Lực là quần sự trang tử bên ngoài, là con sinh trong vương phủ qua năm là hai mươi tuổi rồi. Bình thường hắn giúp ta chăm sóc trang tử, thu chút tiền nhà tiền đất là người đàng hoàng có thể tin. Ta thấy đem Băng Cầm gả cho hắn” Vừa nói lật và tờ chỉ một cái tên nói “Người này cũng rất được, cũng hai mươi tuổi phụ trách khối phía sau núi kia, năm trước đồ ăn trên núi là hắn đưa về liền gả Băng Vân cho hắn”

Nguyên Thu cười nói “Hai người quần sự này con cũng có nghe qua một chút, nhưng trang tử bên ngoài khó tránh khỏi có chút nghèo khó hơn trong phủ cũng không biết hai nàng có nguyện ý không?”

Vương phi nhú lông mày cười lạnh “Đây là cho các nàng ân điển, nếu là người khác không tránh được một trận đánh rồi bán ra ngoài. Nếu không phải các nàng là thái phi năm đó đưa tới làm gì có chuyện dễ dàng thả bọn họ như thế. Mặc dù người là tân nương tử nhưng không thể quá mềm lòng, mấy thứ nô tài này là đáng ghét nhất, nếu người quá thiện tâm về sau bọn họ không ngừng tiến tới. Còn lại mấy tên nha đầu kia không phải là trong phủ sinh con, trong nhà có phụ mẫu thì đuổi ra ngoài tùy ý hôn phối. Là trong phủ sinh con thì gọi họ vào hỏi có nhìn trúng người nào không, người chỉ để ý cho bọn họ tự làm chủ là được, nếu trong nhà không còn ai tùy tiện xứng một gã sai vặt nào đó là được người tự định đi”

Nguyên Thu gật đầu vâng lời, lại cười làm lạnh nói “Còn mấy ngày nữa là sang năm mới, vậy chuyện gả các nàng là sang năm mới bàn lại được không?”

Vương phi nhú mày một cái hỏi “Hôm nay hai mươi hai tháng chạp phải không?” (ngày 22 tháng 12 âm lịch). Nguyên Thu gật đầu “Dạ, ngày mai là ông tảo về trời” Vương phi nói “Theo lệ thường cuối năm là thời điểm bận rộn, mấy năm trước nha hoàn ma ma cũng không đủ sai sử. Vừa vặn năm nay vương gia đều đuổi mấy người đó lên trang tử chỉ cho nha hoàn thân cận đi hầu hạ, thật đúng là vừa vặn làm cho người làm dư dàu. Phụ thê các người có ba người Chức Mộng làm đại nha đầu, Tiểu Dung, Thúy Châu để lên một bậc làm nhất đẳng nha đầu, ta sẽ chọn thêm vài nha đầu nhị đẳng thủ bốn phận đưa qua cho người vậy là nha đầu trong viện các người đã đủ rồi. Ta sẽ để Băng Vân trong mấy ngày 25 tháng chạp gả đi thôi, người về nói trước cho các nàng một tiếng, từ bây giờ cũng không cần bọn họ hầu hạ để cho các nàng chuẩn bị một chút. Nếu thiếu cái gì chỉ cần mở miệng cầu ta sẽ cho”

Nguyên Thu đứng dậy tạ ơn vương phi, Đỗ mama thấy vương phi nói xong chính sự bắt đầu nói đến việc nhà liền xin chỉ thị “Năm nay quần áo mới đã được đưa đến, trang sức cũng đã đưa đến”

Vương phi nói “Không cần đem tới xem đâu, ta hôm nay đã mệt mỏi không có tâm tình xem mấy thứ này, trực tiếp đưa xiêm y trang sức đến cho các phòng đi” Đỗ mama vội đáp vương phi thấy Nguyên Thu còn ngồi đó chợt nhớ đến một chuyện “Áo lông của thế tử phi có làm thêm một cái hay không?”

Đỗ mama vội trả lời “Thưa vương phi, đã làm, dự định để thế tử phi vài tháng bụng lớn một chút sẽ mặc” Vương phi cười nói “Nếu vậy ta liền an tâm”

Vì thái phi còn ở đây, vừa mới về kinh thành năm đầu tiên, Nam Bình Quận Vương phủ phải cùng đón năm mới với Liêm Vương phủ và thái phi. Vì vậy, Nam Bình Quận Vương phi không cần chuẩn bị quá nhiều đồ, cái gì có thể giảm liền giảm mọi việc lấy đơn giản làm chủ. Đỗ mama mỗi ngày đều cầm sổ sách cửa hàng và trang tử trình lên, lại trình thêm các danh sách lễ mừng năm mới lên cho vương phi xem.

Sĩ Hành, Nguyên Thu thấy vương phi bận rộn liền đứng dậy nói vài câu rồi cáo lui.

Hai phụ thê trở về tiểu viện, Sĩ Hành cầm quyển sách đến nội thất xem. Nguyên Thu gọi hai người Chức Mộng, Thúy Oanh, lại mời tới hai mama thái phi thưởng cho nàng cùng nhau thương nghị đồ cưới ấy nha

hoàn.

Trương mama, Vương mama từ lúc thái phi ban cho Nguyên Thu vẫn phụ trách việc Nguyên Thu ăn uống hằng ngày, cái gì có thể ăn, cái gì không thể ăn, từ phòng bếp hay từ nơi khác đưa thức ăn đến đều qua kiểm nghiệm của hai mama này. Quần áo Nguyên Thu mặc, túi thơm Nguyên Thu đeo, hương liệu thấp trong nhà, hai mama đều mỗi ngày kiểm tra một lần, chỉ sợ có người lòng dạ hiểm độc xuống tay. Hai mama mặc dù không vượt quyền chỉ để ý trách nhiệm của mình, nhưng mỗi ngày đều ở trong sân, mấy nha đầu dùng cân não lung tung cũng không chạy khỏi mắt hai mama này.

Khi Nguyên Thu viết tên mấy nha đầu đến tuổi hôn phối cho hai người xem hai mama đã đoán được không thiếu mười phần, vừa nhìn vài tên cũng thấy quá không an phận trong lòng hiểu rõ. Nguyên Thu cười nói “Mấy nha đầu này đều đến tuổi hôn phối, vương phi thấy sắp sang năm mới muốn đưa các nha đầu ra ngoài gả cho người ta, để cho các nàng qua một cái tết vui vẻ cũng để cho chúng ta dính không khí vui mừng. Mới vừa rồi thương nghị với vương phi, lại kiểm tra hoàng lịch, ngày 25 tháng 12 là ngày tốt liền định ngày đó luôn”

Trương mama, Vương mama cũng cười nói tốt, chúc mừng vài vị cô nương. Nguyên Thu cười nói “Trước không vội, còn chưa xong chuyện. Hai nha đầu Băng Cầm, Băng Vân vương phi đã chọn người, mấy nha đầu còn chưa định ra cho nhà nào. Ta vừa đến trong phủ có mấy tháng, đối với bọn nha đầu sai vặt bên dưới cũng không rõ, hai mama giúp ta xem xét một chút chọn mấy người thích hợp ấy nha đầu này”

Trương mama, Vương mama thấy Nguyên Thu thật tâm muốn chọn người thích hợp ấy nha đầu này lập tức không từ chối nữa, trước tiên mời mấy phụ mẫu có con là trong phủ sinh tới hỏi các nàng có nhìn trúng người nào không. Không có phụ mẫu thì trực tiếp kêu người đến xem mấy người có trúng ý người nào. Mấy nha đầu kia biết mình bị chủ tử xem xét sợ là không tốt, chỉ biết khóc làm gì suy nghĩ trúng ý ai. Nguyên Thu bị huyền phiền toái đành cho họ lui trước để cho hai mama định đoạt.

Nguyên Thu thấy hai mama thương nghị xong, liền kêu bọn nha đầu lại, cũng gọi bọn sai vặt đến phân phó nói “Vương phi phân phó: ngày 25 tổ chức rượu mừng cho các người, mặc dù có chút nhanh nhưng sinh lễ, đồ cưới, rượu mừng trong phủ làm đầy đủ không cần các người chuẩn bị. Mấy tiểu tử các người có tâm liền quét dọn tân phòng, hai ngày là có thể xong rồi” Bọn sai vặt quỳ gối ngoài cửa cũng lên tiếng đáp lại.

Nguyên Thu thấy mấy nha đầu kia cũng gạt lệ liền khuyên lớn “Đây là chuyện vui, đừng khóc nữa, hôm nay các người dọn dẹp một chút rồi về nhà đi. Ngày mai ta cho người đem đồ cưới thưởng cho các người, mấy thứ vương phi ban thưởng ta cũng sẽ đưa qua cho các người”

Mấy nha đầu không dám khóc to, chỉ thút tha thút thít đáp lời, lạy Nguyên Thu, lại đựng đầu cho Thúy Oanh, Chức Mộng, Băng Vân, Băng Cầm mới quay về thu dọn đồ đạc của mình theo phụ mẫu về nhà.

Băng Vân không biết chuyện gì chỉ coi như là đuổi một ít nha đầu cũng không quá để ý, ngược lại mừng thầm vì mấy nha hoàn mĩ lệ bị đuổi đi. Nhưng Băng Cầm như có suy nghĩ ngấm trộm Băng Vân, thấy vẻ mặt thỏa mãn của Băng Vân lại lộ ra nụ cười lạnh.

Đợi xử lý xong mấy chuyện nha đầu, Băng Vân rót li trà chuyển đến cho Nguyên Thu cười nói “Vương phi, thế tử phi là thiện tâm như bồ tát, vừa cho đồ cưới vừa cho sinh lễ gả các nàng ra ngoài có tiếng có miếng. Nô tì và mấy tì muội này thực tâm vui mừng cho bọn họ đây chính là chuyện vui, sáng mai nô tì dọn dẹp đồ thêm trang cho các nàng cũng xem như một phần tâm ý của nô tì”

Băng Cầm vội tiến lên cười nói “Thế tử phi người xem, Băng Vân tí tí đây là đang hâm mộ, người nhanh gả tí tí ra ngoài thôi tránh cho nàng thấy mà thèm”

Băng Vân quay mặt lại véo khuôn mặt Băng Cầm cười mắng “Hư quá đi tiểu đề tử, ngay cả ta cũng treo ghẹo xem ta có vận nát miệng người không” Băng Cầm làm bộ xin tha hai người náo loạn một lúc. Nguyên Thu chỉ nhìn mà cười, Trương mama lại sợ Nguyên Thu cười động thai khí vội quát lên “Đừng làm rộn nữa, nhìn chủ tử tốt lại náo không đúng mực, hai người các người là đại nha đầu ngay cả quy củ cũng không hiểu”

Băng Vân bị dọa vội thối tay, Băng Cầm cười vội chạy đến bên cạnh Trương mama cầm cánh tay nàng làm nũng nói “Tạ mama cứu nô tì, không thì mặt nô tì cũng bị Băng Vân tí tí xé rách. Nếu sáng mai thái phi

thấy lại hỏi: Cầm nha đầu, mặt ngươi sao lại thành mặt hoa rồi hả? Nô tì cũng không dám nói là Băng Vân tì tì muốn gả cho người mà không được lấy nô tì trút giận”

Băng Cầm nói chuyện Trương mama cũng cười, Nguyên Thu mỉm cười hỏi Băng Vân “Băng Vân muốn gả cho ai?” Băng Vân cười lạnh nói “Thế tử phi đừng nghe nha đầu này nói bậy, nô tì còn muốn phục vụ thế tử, thế tử phi thêm vài năm nữa”

Nguyên Thu cười gật đầu nói “Ngươi là nha đầu hiểu chuyện, cũng bởi vì ngươi chuyện gì cũng nghĩ tới chủ tử, chúng ta không thể uất ức ngươi, ta báo tin vui cho ngươi trước”

Băng Vân nghe mấy lời này xem như tương lai tươi sáng của mình đang đến, là muốn làm thông phòng cho thế tử lập tức đỏ mặt cúi đầu không nói tiếng nào. Băng Cầm trong lòng lạnh lẽo, nàng nghĩ điều gì lập tức len lén nhìn Nguyên Thu thấy nàng thực tâm nở nụ cười, nhìn dáng vẻ không giống như là đưa cho thế tử. Băng Cầm xưa nay lạnh lợi hơn Băng Vân lập tức liền đoán được Nguyên Thu muốn đem Băng Vân gả ra ngoài.

Nguyên Thu hỏi Băng Vân trước “Ngươi nói hôn sự ngươi, ngươi có ý tưởng gì không? Để cho ta và vương phi làm chủ cho ngươi được không?” Băng Vân thẹn thùng e lệ nói “Nô tì là người làm của vương phủ, hôn nhân do vương phi và thế tử phi làm chủ”

Băng Cầm nghe vậy tiến lên cười nói “Nô tì nói đúng rồi phải không? Muội trước chúc mừng tì tì” Nói xong đến trước mặt Băng Vân vén áo thi lễ. Băng Vân đỏ mặt trả lễ. Vương mama thấy thế cười nói “Thế tử phi nhanh nhìn hai nha đầu này, còn chưa biết gả cho ai đã hành lễ rồi”

Nguyên Thu cầm khăn che miệng cười vẻ mặt ôn hòa nói với Băng Vân “Vương phi làm chủ, hứa ngươi cho Hứa quân sự quân sau núi. Hắn tuy lớn hơn ngươi vài tuổi cũng là chưa cưới qua thế tử, người cũng trung hậu đáng hoàng rất được Vương gia tin tưởng. Ngươi gả đi qua cũng xem như không bồi nhọ ngươi. Đồ cười của ngươi cũng đã chuẩn bị so với mấy nha đầu kia phong phú hơn chút”

Băng Vân vừa nghe như sấm sét giữa trời quang, không nói gì chỉ yên lặng rơi lệ. Nguyên Thu giống như tùy ý hỏi “Ta nói ngươi có nghe được? Có cách nghĩ gì không?”

Băng Vân còn chưa nói Vương mama đã nói trước “Xem thế tử phi nói lời này kìa, mới vừa rồi Băng Vân nha đầu còn nói tất cả là do vương phi, thế tử phi làm chủ rồi lúc này làm sao có ý kiến gì? Huống chi thế tử phi đã an bài tốt ngay cả đồ cưới cũng không cần nàng quan tâm, nếu nàng hiểu chuyện nên tạ thế tử phi mới đúng. Băng Vân cũng xem như là lão nô chăm sóc đến lớn, lão nô biết nàng, nàng là xấu hổ không biết làm sao đây”

Băng Vân vốn định mang thái phi ra nhưng không nghĩ Vương mama lại nói như vậy. Vương mama là người của thái phi, nàng dám nói như vậy là biết ý tứ của thái phi. Băng Vân không dám nói thêm gì nữa chỉ quỳ xuống dập đầu cho Nguyên Thu. Nguyên Thu thấy Băng Vân đã chấp nhận trong lòng cảm thấy được buông lỏng gương mặt nhìn Băng Cầm.

Băng Cầm nghe Nguyên Thu an bài cho Băng Vân, lập tức không kìm được vui mừng, khóe miệng lộ ra nụ cười nhạt, mắt lộ giễu cợt nhìn Băng Vân. Còn chưa chờ Băng Cầm hài lòng quá lâu nàng nhận thấy được một đạo tầm mắt nhìn nàng. Băng Cầm ngẩng đầu chống lại tầm mắt Nguyên Thu, nụ cười Băng Cầm vụt tắt, giống như vô ý buông lỏng tầm mắt xuống.

Trương mama thấy thế tiến lên cười nói “Băng Cầm và Băng Vân là tì muội tốt, gả một người đi ra lưu lại một người sẽ đau lòng. Không biết thế tử phi có hôn sự nào cho Băng Cầm không?”

Nguyên Thu cười nói “Còn cần mama nói sao, vương phi đã sớm nghĩ đến. Mama đoán là ai? Là Vương Lực quân sự trang tử phía nam, hôm kia mama còn nói hắn đưa gà rừng thơm ngon đấy”

Trương mama vỗ tay cười nói “Lão nô còn tưởng ai thì ra là hắn. Tên tiểu tử này không tệ, mẫu thân hắn quản lý phòng ốc bên ngoài. Trước kia lão nô thường nói tiểu tử này là cái có phúc quả nhiên là không sai mà, có thể cưới được Băng Cầm thông minh lạnh lợi nhất đây chính là phúc khí tu luyện mấy đời”

Vương mama cũng cười nói đúng vậy, lại nói với Nguyên Thu “Chỉ bằng gọi hai tiểu tử này với mẫu thân hắn tới, nói tin vui này cho bọn hắn” Nguyên Thu cười nói “Làm phiền mama rồi” Vương mama nói “Lão

nô thích nhất là trông nom mấy chuyện vui như vậy” Nói xong vung rềm cho người đi đánh xe mời người tới.

Băng Vân thần thờ đứng trên mặt đất, mặt đau khổ nhìn chăm chăm dưới chân. Trương mama sợ nàng đụng phải Nguyên Thu, vội cười nói “Ồ đây thế tử phi cũng không cần hai nha đầu này hầu hạ, ta đưa họ về dọn dẹp một chút. Sáng mai xuất phủ rồi” Nguyên Thu nói “Vậy nhanh lên, nhanh để bọn họ đi nghỉ ngơi đi”

Trương mama giương mắt ý bảo tiểu Dung tiến lên, hai người mỗi người đỡ một người đưa về phòng.

92. Chương 92: Kết Cục Của Băng Cẩm.

Hôm sau Nguyên Thu đã nghĩ đến danh sách đồ cưới cùng với sinh lễ của bọn sai vặt, sáng sớm Sĩ Hành ra phủ nói là đi tìm đồng liêu uống rượu. Nguyên Thu đành dặn dò hần uống ít một chút rồi về nhà sớm, kêu gã sai vặt dặn dò một lúc mới đưa Sĩ Hành ra cửa.

Nguyên Thu và Trương mama thương nghị định xuống ổi nha đầu hai mươi lượng bạc, khuyên tai, đồ trang sức, một đôi thủ trạc, các loại vải vóc. Băng Vân, Băng Cẩm là gả cho quân sự, cho thêm các nàng mỗi người hai mươi lượng. Chờ tất cả chuẩn bị xong, Nguyên Thu vịn Trương mama, Vương mama dẫn theo Chức Mộng, Thúy Oanh đến phòng hảo hạng đem danh sách cho vương phi xem. Vương phi duyệt xong, còn ổi người sáu đôi kim ngân, sau đó gọi Đỗ mama là nha đầu hồi môn tới để cho nàng và nương tử quân gia đưa danh sách đồ cưới mình cấp ấy nha đầu đi chuẩn bị.

Nguyên Thu thấy tâm tình của Vương phi tốt cũng không dám vội rời đi nói chuyện một lát. Vương phi nhìn thấy nhanh đến buổi trưa xem chừng Vương gia sắp tới, trong lòng không quá tình nguyện liền lôi Nguyên Thu cười nói “Buổi trưa người ở đây ăn cơm đi. Muốn ăn cái gì thì nói cho ta biết ta cho phòng bếp đi làm” Nguyên Thu không dám từ chối đành phải đáp ứng. Vương phi ngoắc tiểu Cúc “Người đi nói với Vương gia, trưa nay nhai tức ăn cơm ở đây, ăn cơm xong còn chơi cờ vây một chút, bảo hần đi chỗ khác ăn đi” Tiểu Cúc cười làm lành nói “Chỉ sợ Vương gia không vui” Vương phi cười lạnh nói “Nhiều năm như vậy hần cũng chẳng cho ta vui mừng vài lần, cứ kệ hần, người chỉ chú ý đi nói là được” Tiểu Cúc thưa dạ đáp rồi rời đi, Nguyên Thu cười khổ không thôi, không ngờ mình thành bia đỡ đạn của vương phi.

Buổi chiều Sĩ Hành uống hơi say trở về, trong nhà chỉ có mấy tiểu nha đầu ở, nghe tiếng tất cả đi ra đỡ. Băng Vân ở trong phòng nghe tiếng vang, bĩu môi nói “Ông cháu thế tử bạc tình bạc nghĩa này, tí muội chúng ta tận tâm lực phục vụ hần nhiều năm như vậy, kết quả lại đuổi chúng ta ra ngoài, một chút tình cảm thể diện cũng chẳng lưu. Người xem trong phủ bên kia, hai người kia đều được Thân Vương thế tử thu phòng, về sau mà sinh đường được con cái thì thật có tiền đồ nói không chừng còn có thể được vị trí phụ nhân. Người nhìn hai người chúng ta xem, đều bị đuổi ra ngoài, gả cho quân sự thì sao, còn không phải là cả đời làm nô tài, tương lai sinh con trong phủ cũng là nô tài thôi”

Băng Cẩm nghe vậy nhũn mày, cười nhạt an ủi Băng Vân “Tí nhanh hết giận, đến nước này nói gì cũng không cần dùng, có trách thì trách mạng chúng ta không tốt, không vừa mắt chủ tử” Băng Cẩm nói xong mở cửa sổ nhìn về phía chính phòng nói “Thế tử phi còn chưa về, mấy nha đầu Chức Mộng cũng đi theo. Thế tử say thành như vậy, mấy tiểu nha đầu kia chắc hẳn chăm sóc không được chu toàn, tí qua xem một chút đi”

Băng Vân đang ảo não, lại ngại Băng Cẩm mở cửa gió lạnh thổi tới, rụt cổ mắng “Còn không nhanh đóng cửa sổ, rét chết người. Thế tử đã muốn đuổi chúng ta ra ngoài, lúc này lao lực đi phục vụ làm gì, không chừng hần tính còn mắng người, ta mới không cần đi, người muốn thì tự đi”

Khóe miệng Băng Cẩm cong lên một chút ý cười, đưa lưng về phía Băng Vân đóng cửa sổ lại như không có việc gì quay đầu lại nói “Vây muội đi xem một chút” Băng Vân bĩu môi cúi đầu thêu cái yếm trong tay, nghe tiếng Băng Cẩm đóng cửa không khỏi ngẩng đầu nhìn cánh cửa khép chặt chầm chọc cười nói “Lúc này đi lấy lòng thì có ích gì còn không bị đuổi ra ngoài như vậy”

Tay Băng Cầm đóng cửa ngừng một lát rồi vẫn như cũ ngoảnh mặt làm ngơ đi về phía chính phòng. Sĩ Hành đang ở trong phòng, mấy tiểu nha đầu đang hầu hạ Sĩ Hành cởi giày, Băng Cầm liếc nhìn thế tử đang nằm trên giường, hỏi mấy tiểu nha đầu kia nói “Chức Mộng, Thúy Oanh bởi thế tử phi đi phòng lớn, sao tiểu Dung, Bích Nhi cũng không thấy?”

Có nha đầu tên Thái Nhi đáp lời “Huyện chủ kêu Bích Nhi qua viện của nàng rồi, bảo muốn làm cái gì ăn đấy. Tam cô nương vừa cho người mời tiểu Dung đi qua cũng không biết có chuyện gì” Khóe miệng Băng Cầm lộ ra chút ý cười trong lòng thầm nghĩ: Ta đang suy nghĩ dùng cách nào để ở lại đây chính là cơ hội tốt trời ban. Băng Cầm tiến lên một chút nhìn sắc mặt Sĩ Hành xem chừng hẩn ngủ say liền không kiên nhẫn đuổi mấy nha đầu kia ra ngoài nói “Nhìn các người tay chân vụng về làm sao phục vụ người được còn không nhanh đi lấy nước nóng, ta phục vụ thế tử rửa mặt”

Thái Nhi vội chạy đi lấy nước nóng, Băng Cầm được mấy nha đầu trợ giúp đỡ thế tử dậy cởi áo ngoài ra, Sĩ Hành mơ mơ thức tỉnh, nhìn nhìn chỉ thấy mình còn quần áo trong, biết là nha hoàn thay đổi xiêm y, cứ xộc xệch nằm trên giường lại ngủ o o. Băng Cầm kéo chăn gấm ra đắp lên người Sĩ Hành, lấy khăn thấm nước lau mặt lau tay cho Sĩ Hành. Đợi dọn dẹp gần xong, Băng Vân đem khăn lông nhét vào trong chậu, phất tay nhỏ giọng nói “Tất cả các người lui ra đi, ở đây có ta phục vụ rồi”

Mấy nha đầu đều biết Băng Cầm là người bên cạnh của thế tử không dám cãi lại, bưng nước đã dùng rồi lui ra ngoài. Băng Cầm khép cửa lại, về phòng ngủ buông rèm che, cởi xiêm áo thật nhanh, nằm bên cạnh Sĩ Hành.

Băng Cầm chỉ còn cái yếm cũng không dám chui vào chăn của Sĩ Hành, từ nhỏ nàng phục vụ Sĩ Hành, biết Sĩ Hành từ nhỏ lúc ngủ đã rất cảnh giác cũng không dám làm động tác quá lớn, đang lúc nàng do dự ngoài cửa truyền đến tiếng nói chuyện của tiểu Dung. Băng Cầm nhìn nhìn đưa lưng về phía thế tử, cắn răng cõ xuống tiểu y của mình, đưa tay xuống hạ thân tìm kiếm.

Tiếng mở cửa vang lên, Băng Cầm nhắm mắt dùng ngón tay đuổi một cái, một lúc cơn đau từ dưới thân truyền đến. Băng Cầm cau mày nước mắt từ khóe mắt chảy xuống. Băng Cầm cảm thấy hạ thân đau như có lửa đốt, cố nén liếc nhìn máu thấm ướt ngón tay, nhanh chóng trườn đến giường lau một cái, vén chăn len chui vào. Sĩ Hành phát hiện có người vào chăn, hẩn cho là Nguyên Thu, liền mơ mơ màng màng lật người lại, lúc này tiểu Dung lo lắng Băng Cầm giữ trò vén lên màn che vừa đứng thấy thế tử ôm Băng Cầm.

Sĩ Hành vừa ôm liền phát hiện không đúng mở mắt kinh ngạc nhìn Băng Cầm bên cạnh khóc sùi sụt, tiểu Dung thấy ngạc nhiên nhìn Băng Cầm, lập tức kéo rèm chạy đến viện vương phi mời Nguyên Thu về.

Nguyên Thu và vương phi đang đánh cờ vây, tiểu nha đầu vén rèm lên nói “Tiểu Dung trong viện thế tử phi đến” Nguyên Thu quay đầu lại cười nói “Lúc này nàng tới tìm ta có chuyện gì? Thế tử đã về sao?” Vương phi nói “Nhanh gọi nàng vào, nói không chừng Sĩ Hành về không thấy người lại không yên lòng”

Nguyên Thu đỏ mặt loay hoay con cờ trong tay, tiểu Dung đi vào vương phi nhìn thấy nàng tức giận thở hổn hển, trên trán còn nhỏ mấy giọt mồ hôi, bị dọa gật mình vội hỏi “Sao lại như thế này? Đã xảy ra chuyện gì? Sao lại chạy vội như vậy?”

Tiểu Dung dè dặt, thở gấp một hơi vội trả lời “Thưa vương phi, thế tử phi: Băng Cầm leo lên giường thế tử. Lúc này thế tử đang nổi giận”

Nguyên Thu nghe vậy choáng váng đứng dậy muốn đi về, vương phi thấy thế vội gọi nàng lại cho Chức Mộng đi xem tình hình trước một chút, Vương mama cầm áo khoát lông phủ thêm cho Nguyên Thu. Vương phi cũng phủ thêm áo khoát, Đỗ mama phân phó cho người đem kiệu tới đỡ Vương phi và Nguyên Thu lên kiệu.

Chức Mộng dẫn tiểu Dung về viện trước, thấy mấy tiểu nha đầu náo nhiệt gõ vào phòng, tiểu Dung mặt lạnh đuổi mấy nàng ra ngoài. Chức Mộng vào nội thất, thấy Băng Cầm quỳ trên mặt đất, Sĩ Hành lạnh mặt khoát áo ngồi trên ghế. Chức Mộng thỉnh an Sĩ Hành vừa tới giường cầm y phục xộc xệch nhét vào lòng Băng Cầm, Băng Cầm vội cầm áo khoát phủ thêm.

Chức Mộng mặt lạnh suy nghĩ nhìn Băng Cầm mặc xiêm áo, quay đầu muốn xếp chăn, nhìn thấy vết máu trên giường lập tức trong lòng rét lạnh, kinh ngạc quay đầu “Thế tử” Sĩ Hành thấy sắc mặt Chức Mộng

không đúng, vừa muốn đứng dậy liền nghe thấy bên ngoài thanh âm nhao nhao ầm ĩ, mama giữ cửa đuổi hết mấy nha đầu đang ở cửa đỡ vương phi, thế tử phi vào.

Vương phi vừa vào nhà thấy tình hình trong nhà, lập tức lạnh mặt quát lên “Tiểu đệ tử không biết thẹn, ta chỉ cho ngươi là người tốt, không ngờ ngươi dám làm chuyện như vậy. Người đâu, đánh nàng bốn mươi đại bản, đuổi ra khỏi phủ” Nha hoàn bên ngoài nghe vậy vội chạy đi gọi quân sự vào trời Bể Cầm, Bể Cầm quỳ trên đất khóc rờn nói “Nô tì oan uổng, nô tì thấy thế tử say đi vào hầu hạ thế tử rửa mặt kết quả thế tử nhầm nô tì là thế tử phi, không để ý nô tì phản kháng, đoạt nô tì. Cầu vương phi làm chủ thật không phải là nô tì leo lên giường thế tử”

Vương phi cười lạnh nói “Con ta sinh ta không biết sao? Ngươi đừng vội ngụy biện với ta” Bể Cầm quỳ khóc rờn nói “Nô tì đã bị thế tử phá thân, vương phi không tin xin nhìn trên giường” Nguyên Thu vừa nghe liền nhìn Chúc Mộng, thấy Chúc Mộng gật đầu, Nguyên Thu cảm thấy choáng váng suýt nữa ngã xuống mama bên cạnh bị dọa vội đỡ. Sĩ Hành nhảy dựng lên mắng “Đừng vội nói vậy, ngươi vừa vào chốn ta liền tỉnh làm gì có thời gian cưỡng bức ngươi, huống chi quần áo trên người ta chỉnh tề ngay cả tiểu y cũng không thoát, thật ra ngươi nói một chút ta làm thế nào chiếm đoạt ngươi?”

Bể Cầm nghe khóc ngụy biện nói “Nô tì đã thay thế tử lau thân thể rồi mặc quần áo trong vào” Sĩ Hành thấy nàng chống chế, hận không thể đi qua đánh chết nàng, hấn lại thấy dáng vẻ Nguyên Thu đang rất chịu đã kích vội đến bên người nàng giải thích “Nguyên Thu, muội phải tin ta, thật sự ta không đụng nàng, ta bảo đảm”

Lúc này Vương phi đang kiểm tra giường cau mày nói với Đỗ mama “Ngươi dẫn Bể Cầm vào nhà trống nào đó, cùng Vương mama nghiệm thân cho nàng, cần phải thật cẩn thận”

Đỗ mama cùng Vương mama bên cạnh Nguyên Thu nhìn Bể Cầm mặc xong quần áo, kẹp nàng đến một phòng trống quăng nàng lên giường cho nàng cởi xiêm y nghiệm thân. Lúc này trong phòng Sĩ Hành không để ý đến vương phi đang tức giận mắng te tát, chỉ đến bên cạnh Nguyên Thu giải thích.

Nguyên Thu hốt hoảng qua đi đã bình tĩnh trở lại gọi tiểu Dung tới “Lúc ngươi về Bể Cầm vào bao lâu?” Tiểu Dung vội đáp “Chỉ một nén nhang” Nguyên Thu quay đầu hỏi Sĩ Hành “Lúc nào huynh phát hiện nàng đến bên cạnh huynh?” Sĩ Hành nhú mày nói “Ta cảm giác có người vén chăn đi vào, ta cho là muội vừa mới quay người ôm lấy thấy thân người kia lạnh lẽo, lại có mùi son phấn, ta nhớ từ khi muội có thai đã không dùng hương phấn gì nữa, ta biết ngay là không đúng”

Nguyên Thu trợn mắt nhìn Sĩ Hành, đi tới bên giường, cẩn thận nhìn vết máu, lúc lâu mới nói “Nha đầu này đối với bản thân mình cũng đủ ác độc”

Lúc này Đỗ mama, Vương mama dẫn Bể Cầm đi vào cúi đầu hỏi bẩm “Thưa vương phi, Bể Cầm đã phá thân thể, nhìn dấu vết là mới rách còn mang theo dấu máu” Bể Cầm vừa nghe vội nhào tới chân vương phi “Cầu vương phi làm chủ, thân thể nô tì đã là của thế tử rồi cũng không còn biện pháp lập gia đình nô tì nguyện ý phục vụ thế tử, thế tử phi cả đời”

Vương phi nghe vậy làm khó nhìn Nguyên Thu nói “Nếu là Sĩ Hành thật đụng nha đầu này cũng không tốt đuổi nàng ra như vậy” Nguyên Thu cười nói “Vương phi nói đúng nhưng con nhìn thấy thân thể này của nàng cũng không phải là thế tử làm rách” Vương phi ngạc nhiên nói “Chẳng lẽ có ẩn tình gì sao?”

Nguyên Thu nói “Trên giường lạc hồng sạch sẽ cũng không có vãn đục của nam tử trộn lẫn, con xem khác với miếng vải trắng có lạc hồng trước kia của con” Vương phi nghe vậy vội vịn Đỗ mama đi tới nhìn lạc hồng trên giường, Nguyên Thu lại chỉ một đạo vết máu thật dài phía trên “Vương phi nhìn vết này giống như là người lấy tay lau lên”

Vương phi nhìn gật đầu một cái quay đầu hung ác nói “Vương mama tra tay nàng ta” Bể Cầm sửng sốt muốn né tránh bị Vương mama níu lại, Trương mama, Vương mama vương tay một cái nâng tay nàng ta lên, quả nhiên đầu ngón giữa của tay phải, móng tay ngón trỏ, mu ngón tay đều dính vết máu, trong khe móng còn vết thật dài.

Nguyên Thu nhìn máu giữa kẽ tay của Bể Cầm cười lạnh “Ngươi nói giúp thế tử lau thân thể là dùng cái gì lau? Trong phòng cũng không có nước nếu dùng khăn lông lau có thể cho chúng ta nhìn một chút không?” Bể Cầm cắn môi không nói chuyện, cúi đầu khóc không ngừng.

Nguyên Thu đi tới bên cạnh vương phi đỏ mặt nói “Cô nương vừa hành phòng cho dù đêm đầu có dấu vết lạc hồng nhưng cũng có thể nhìn ra vật vẫn đục từ nam tử chỉ bằng để Đỗ mama, Vương mama kiểm nghiệm có hay không thứ này miễn cho người ta nói nàng bị oan”

Đỗ mama vội tiến lên cười nói “Mới vừa nhìn, thế tử phi nói thật đúng, chính là không có thứ kia, vừa này lão nô và Vương mama còn cảm thấy có chỗ nào quái lạ đâu nhưng không ngờ là chuyện này”

Vương phi nói “Lại nghiệm thân, cầm miếng vải lau cho nàng ta, nhìn xem có thấy hay không? Chờ tra rõ ràng để ta xem thứ không biết thẹn này còn có gì biện minh”

Băng Cẩm vừa phá thân thể cực kì đau đớn, vừa rồi bị hai mama nghiệm thân lại trải qua đau đớn lần nữa, nàng thấy Nguyên Thu phân tích ra chuyện nàng làm quá rõ ràng, trên ngón tay mình cũng có chứng cứ đã sớm nản lòng thoái chí. Lúc này vương phi còn muốn cho người nghiệm thân nàng lần nữa còn muốn lấy giẻ lau, Băng Cẩm đã bị đau mà sợ làm sao còn dám nghiệm thân chỉ đành nằm úp trên mặt đất cầu xin “Nô tì nhận sai. Cầu Vương phi tha mạng!”

“Hả?” Vương phi cười lạnh nói “Nói đi”

Băng Cẩm cắn răng cố nói “Nô tì thừa dịp thế tử say rượu lấy tay phá thân thể vọng tưởng ở lại bên cạnh thế tử làm nhả đầu thông phòng”

Nguyên Thu thấy nàng thừa nhận, nhin không được thở phào nhẹ nhõm, lén lén liếc mắt nhìn Sĩ Hành. Sĩ Hành thấy mình chọc chuyện lớn như vậy nào dám nói nhiều ở sau lưng vương phi lén lén thở dài với Nguyên Thu. Vương phi thấy mọi chuyện rõ ràng cũng thở dài một hơi liếc Băng Cẩm nói “Người nói ta nên phạt người như thế nào?”

Băng Cẩm dập đầu khóc ròng nói “Cầu vương phi tha mạng. Lần sau nô tì không dám nữa” Vương phi cười nói “Người còn muốn có lần sau? Ngay cả chủ tử cũng dám tính toán còn có cái gì không dám? Vốn cũng muốn gả người ra ngoài cho phong cảnh tương lai người cũng có người mà trông cậy vào, ai ngờ cho người mặt mũi người lại hình lên làm ra chuyện bỉ ổi như vậy, hôm nay ta cũng không muốn tha cho người. “Người đâu!” Vương phi quát lên “Đánh Băng Cẩm bốn mươi đại bản, đưa đến trang tử phía Nam làm việc”

“Trang tử phía Nam?” Băng Cẩm sững sốt.

Vương phi gật đầu cười nói “Vốn là gả người cho Vương Lực quản sự trang tử phía Nam, ai ngờ người gây chuyện, việc hôn sự này đương nhiên là hủy bỏ. Sáng mai ta chọn nha đầu tốt khác cho Vương Lực, còn người ở dưới tay của hần làm khổ sai thôi, về sau người sống hay chết đều do hần làm chủ”

Băng Cẩm nhìn Vương phi chằm chằm, mình làm ra chuyện như vậy đối với Vương Lực là đại sỉ nhục. Nếu rơi vào tay hần chỉ sợ tương lai mình không có ngày tốt lành. Đầu óc Băng Cẩm chuyển nhanh lại suy nghĩ biện pháp thích hợp. Vương phi cười nói “Được rồi, đừng phí tâm, ta lập tức sai người đưa tin cho Vương Lực”

Hai tẩu tử làm việc đi vào kéo Băng Cẩm ra ngoài, lột xiêm áo của nàng, chỉ để cho nàng mặc quần áo trong nằm trên mặt đất. Hai thô sử mama đi vào thực hành bốn mươi đại bản, quần áo trong màu trắng của Băng Cẩm nhiễm một mảng máu đỏ. Đánh xong, Băng Cẩm đã ngất đi thô sử mama kéo nàng trực tiếp nhét vào xe gia súc đã chuẩn bị xong cho người đưa nàng đến trang tử phía Nam.

Bọn nha đầu trong viện Sĩ Hành đều nhìn một màn này vào mắt, mấy nha đầu có ý niệm kia đều đe vút bỏ. Băng Vân trốn trong phòng may mắn mình làm không quá mức, lại nhin không được cầu nguyện vương phi đừng nhớ tới chuyện mình đã làm qua, hiện tại nàng tâm tâm niệm niệm có thể gả ra ngoài sớm một chút.

Băng Cẩm bị kéo đến trang tử phía Nam, người dẫn đến đưa tin tức cho Vương Lực, Vương Lực nhìn Băng Cẩm bị đánh hít vào thì ít thở ra thì nhiều, cắn răng nghiêng lợi cầm tin trong tay, đối với gã sau vật trong trang tử quát lên “Kéo nàng vào phòng chứa củi lấy nước lạnh dội tỉnh, giám sát nàng chế xong một bó củi mới cho ăn tối” Người vương phủ gật đầu cười “Về sau Băng Cẩm nha đầu phiền ngài phí tâm, Vương phi nói hôn sự này hủy bỏ, ngày khác sẽ chọn giúp ngài một nha đầu hiền lương thực đức, Về phần Băng Cẩm muốn đánh muốn phạt tùy ngài không cần phải khách khí” Vương Lực gật đầu cười lạnh nói “Bảo Vương phi yên tâm, ta sẽ chăm sóc thật tốt vị hôn thê này của ta”

Băng Cẩm mơ mơ màng màng nghe Vương Lực nói, lại ngất đi

93. Chương 93: Đêm Trước Lễ Mừng Năm Mới.

Vì chuyện Băng Cầm mà Nguyên Thu không còn tâm tình trông nom hôn sự đám Băng Vân nữa, tất cả mọi chuyện giao cho quân sự phân phó nói “Mấy ngày này người ta rất mệt mỏi, bảo các nàng không cần tới thỉnh an, trực tiếp bảo mẫu thân các nàng dẫn các nàng đi là được, để ngày mai họ xuất giá ở nhà mình” Tuy là phân phó như vậy mấy nha đầu kia cũng không dám tùy tiện đi, hai ba người hẹn trước viện Nguyên Thu dập đầu vài cái mới ôm quần áo đi theo mama ra ngoài.

Mặc dù chuyện xấu của Băng Cầm náo loạn tương đối lớn nhưng rất nhanh đã bị ép xuống, Nguyên Thu lại gõ gõ mấy nha đầu trong viện lần nữa đe dọa mấy câu mới tính là xong việc.

Cách lễ năm mới còn mấy ngày, mỗi ngày Sĩ Hành đều ra cửa xã giao, vương phi dẫn theo chính nữ Mạn Đình xử lý sự vụ trong phủ, Bích Đình vì di nương mình bị đưa đi mà tâm tình không thoải mái như cũ, làm bộ làm tịch vài ngày. Vương phi vốn là đối xử với nàng xem như là hòa khí nhưng thấy nàng không ỉn mặt mũi như vậy lòng dạ lạnh đi, lại thấy Vũ Đình mặc dù là thứ nữ làm việc hành động đều tốt hơn Bích Đình rất nhiều.

Nguyên Thu thấy Băng Cầm, Băng Vân với mấy nha đầu kia đi rồi cũng cảm thấy thoải mái, vịn Chúc Mộng đi dạo một vòng nhìn thấy một tẩu tử đang cuốn bánh tráng ăn. Nguyên Thu chợt nhớ đến kiếp trước mẫu thân mình làm bánh áp chảo, hành lá nhỏ thơm thơm cuốn lên vài loại ăn với tương qua vô cùng ngon miệng. Nguyên Thu nhớ một lúc lại cảm thấy vô cùng thèm ăn, đỡ Chúc Mộng về viện liền kêu Bích nhi làm bánh áp chảo ỉn ăn, Trương mama ở một bên cười nói “Bánh áp chảo ngon ở hương vị, dù lão nô nấu ăn không ngon nhưng làm bánh áp chảo cũng là có một tay nghề. Nếu thế tử phi không ngại, lão nô làm bánh áp chảo cho thế tử phi” Nguyên Thu cười vui vẻ “Vậy thì tốt rồi! Nhưng ta sợ mama mệt mỏi” Trương mama cười nói “Mặc dù tay chân lão nô già đi nhưng chút chuyện này còn làm được” Nguyên Thu nghe vậy vội gọi Bích nhi đi làm trợ thủ. Trương mama đáp đi rửa tay rồi vào phòng bếp nhỏ nhào bột mì làm bánh, Bích nhi cười thấy thú vị nói với Nguyên Thu “Mấy ngày trước nô tì yếm đồ ăn, làm tương qua có chút nhiều, lúc này chắc đã lên vị nhất là ăn với cơm, chốc nữa vớt cho thế tử phi ném thử nhé?”

Nguyên Thu cười nói “Ta đang cảm thấy miệng không có mùi vị gì, nếu có tương qua ngon cho ta nhiều một chút” Bích nhi cười nói “Sao có thể ăn nhiều được, không phải thái y nói phải ăn ít đồ yếm sao? Nô tì chỉ có thể lấy cho thế tử phi một đĩa, nếu cho nhiều thế tử về lại mắng nô tì” Nguyên Thu vừa muốn cãi lại lại nghĩ đến đứa bé trong bụng không dám để mặc mình muốn ăn gì thì ăn nữa, đành uất uất ức ức gạt đầu, Bích nhi thấy thế che miệng cười hi hi lui ra.

Tay chân Trương mama lanh lẹ lại có Bích nhi ở một bên giúp đỡ, nửa canh giờ liền làm xong bánh áp chảo với mấy loại đồ ăn, Nguyên Thu rửa tay trước gấp một chút tương qua Chúc Mộng vội nói “Ăn trước bánh chút rồi ăn tương qua, tránh bị ảnh hưởng giọng nói” Nguyên Thu lấy bánh Chúc Mộng đang cầm cười nói “Các người càng ngày càng lợi hại, ta bị các người nói phiền muốn chết rồi”

Chúc Mộng nghiêm trang nói “Thế tử phi hiện tại đang mang thai đương nhiên không phải chuyện đùa, những chuyện thế tử phi chưa nghĩ đến bọn nô tì không thể không phòng” Vương mama đứng sau lưng Nguyên Thu cười nói “Mấy nha đầu này của thế tử phi đều trung thành, mặc dù bình thường bướng bỉnh một chút nhưng chuyện lớn cũng không một chút hàm hồ” Nguyên Thu nghe lắc đầu cười nói “Mama đừng khen các nàng, người càng khen họ càng thêm bướng” Bọn nha đầu nghe vậy đều cười toe toét.

Nguyên Thu ăn bánh uống thêm nửa chén cháo thì để đĩa xuống, Thúy Oanh tiến lên hầu hạ nàng súc miệng. Nguyên Thu cầm khăn lau khóe miệng đứng lên đi lại giường ngồi xuống, phất tay nói “Tranh thủ bánh còn nóng, các người nhanh ăn chút rồi nghỉ, lạnh ăn không ngon”

Mọi người dập bưng bánh ra ngoài gian phòng, thay phiên nhau ăn mới đi vào.

Đến hai mươi tháng chạp, Thái phi bảo Nam Bình Quận Vương dẫn theo gia quyến đến Liêm Vương phủ, vương phi biết thái phi thích náo nhiệt cho nên sáng sớm đã kêu chuẩn bị xe mang theo Nguyên Thu, Mạn Đình, Bích Đình, Vũ Đình đến Liêm Vương phủ.

Nguyên Thu theo vương phi vào phòng thái phi thấy trong phòng đứng đầy người thì ra là cô nương nhi tước của Liêm vương phủ đều ở đây. Nguyên Thu tới không kịp nhìn kĩ cúi đầu thỉnh an theo vương phi. Nguyên Thu vừa muốn hành lễ thì có mama bên cạnh thái phi tới giữ chặt nàng, thái phi khoát tay nói “Miễn lễ đi” Còn cho người ban thưởng ghế ngồi. Chờ vương phi ngồi xuống, Nguyên Thu mới dám ngồi xuống. Thái phi liếc nhìn bụng bự của Nguyên Thu gật đầu cười nói “Nương tử Sĩ Hành mặt hơi tròn chút nhưng bụng cũng chưa lớn khẩu vị có tốt không?” Nguyên Thu vội đứng dậy cười nói “Thưa thái phi: khẩu vị cũng rất tốt, ăn gì cũng nhiều hơn trước kia” Thái phi gật đầu “Vây mới được. Người ngồi nói chuyện đi, không cần giữ lễ tiết”

Liêm Vương phi ở bên cạnh cười nói “Đúng vậy, năm mới toàn gia thân mật ngồi chung một chỗ nói chuyện mới thú vị. Người cần bồi dưỡng thân thể cho tốt so với lễ tết thái phi càng vui hơn” Thái phi tựa trên đệm gật đầu cười, Liêm vương phi lại nói “Thê tử Sĩ Hành muốn ăn cái gì chỉ cần nói cho ta, không cần biết là sơn hào hải vị hay trái cây tươi gì, chỉ cần người muốn ăn cứ nói là được” Nguyên Thu cười nói “Làm đại bá mẫu phí tâm, khẩu vị của con rất tốt, không quá kiêng ăn”

Liêm Vương phi gật đầu cười lại nghiêng đầu nói chuyện với Quận Vương phi, Liêm thê tử phi Khương thị ngồi bên cạnh Nguyên Thu vừa hâm mộ vừa ghen tị nhìn bụng Nguyên Thu cười nói “Đệ muội thật là có phúc khí, không nói thành thân vài tháng đã mang thai, thê tử đối với muội cũng một lòng một dạ, ta nghe nói Băng Cầm, Băng Vân cũng vì người mà đuổi ra ngoài? Giống như nghe nói Băng Cầm náo ra chuyện gì rất kinh khủng?”

Nguyên Thu chân mày khẽ nhăn trong lòng biết Khương thị hỏi chuyện này ra dĩ nhiên cũng muốn hỏi thăm chân tướng rõ ràng. Nhưng nàng có hỏi Nguyên Thu cũng không tiện trả lời nàng, chỉ tránh các cô nương nhỏ giọng nói “Cũng không phải vì ta mà đuổi ra ngoài, hai nha đầu này đến tuổi hôn phối liền bắt bớ thái phi để các nàng gả ra ngoài. Ai ngờ nha đầu Băng Cầm ý niệm không tốt bị người vạch trần, vương phi nhà chúng ta bình sinh ghét nhất là mấy chuyện ma quỷ này cho nên mới đánh nàng rồi đưa đến thôn trang”

Ánh mắt Khương thị phức tạp nhìn Nguyên Thu nhỏ giọng thở dài “Thái phi là người hiểu người nhất, với gia chúng ta đừng nói đuổi Băng Nguyệt, Băng Vũ ra ngoài chính là thường ngày không phục vụ trước mặt thê tử thái phi cũng không ưng ý”

Nguyên Thu lại cười nói “Đó là do Băng Nguyệt, Băng Vũ đang hoàng thái phi có thể tin được. Hai nha đầu này nhà chúng ta náo không ra cái gì bằng không cũng sẽ không đuổi ra ngoài dù sao cũng là người thái phi ưu ái”

Khương thị thấy hỏi không ra cái gì đành dời câu chuyện đến Nguyên Thu mang thai. Khương thị gả vào Vương phủ đã ba năm mới có một đứa con gái, sau này cũng không mang thai nữa. Nàng thấy Nguyên Thu mang thai đương nhiên là tâm tình phức tạp lời Nguyên Thu nhỏ giọng nói chuyện “Có bắt mạch được nam hay nữ chưa?” Nguyên Thu trả lời “Cái này làm sao bắt mạch mà biết được? Mà bụng muội chỉ mới năm tháng đứa bé còn chưa có thành hình. Nhưng thật ra nam hay nữ cũng không có gì, chỉ cần thân thể đứa bé an khang tráng kiện là tốt rồi. Gia chúng ta nói rất thích cô nương”

Khương thị cười lạnh nói “Nói thì nói như vậy, nếu là người sinh nữ nhi mới biết muôn vàn tư vị này” Nguyên Thu biết tâm bệnh của Khương thị cũng không nói thêm nữa chỉ lung tung đáp lời. Hai người nói chuyện một chút thấy Bích Đình tới nói với Khương thị “Đại tẩu mạnh khỏe, hôm đó muội còn muốn đến nhà mời Uyển tỉ tỉ đến nhà tổ chức cái thi xã cũng không biết nàng vội việc gì?”

Khương thị vội cười nói “Nàng ở nhà rất rảnh rồi, nhà chúng ta ít tỉ muội bây giờ trong nhà chỉ còn một mình nàng là cô nương, nàng đang cảm thấy buồn bực đấy. Muội có rảnh thì chỉ cần gọi nàng đi chơi là được”

Bích Đình vỗ tay cười nói “Muội ở nhà không việc gì cũng buồn bực, hai ngày nữa muội sẽ mời Uyển tỉ tỉ đến nhà chơi” Còn chưa đợi Khương thị lên tiếng, Nam Bình Quận Vương phi liền mở miệng nói “Hồ đồ, ngày tết chẳng lẽ người ta không ở nhà mừng năm mới? Người gởi thiệp người ta cũng không tốt bác mặt mũi người. Nhưng mấy ngày này làm sao để dăng ra ngoài? Khương gia cũng là đại gia đình có thân thích trong nhà chỉ còn nàng là cô nương, năm mới nàng còn bận rộn đấy. Thi xã gì của người có muốn cũng phải ra khỏi tháng này lại nói, làm gì gấp gáp như vậy?”

Bích Đình nghe vậy mặt liền cương lại chỉ cúi đầu không nói. Khương thị vội hòa giải nói “Thấm thấm quá lo lắng, gia đình con mặc dù nhiều người nhưng mấy tẩu tử đều có thể làm hết, còn có thể giúp mẫu thân con rất nhiều. Việc trong nhà cũng không cần Uyển nhi quan tâm, nếu Bích Đình muội muội rảnh rỗi chỉ cần cho người đưa thiệp mời cho nàng là được, đều là thân thích cũng không cần có quá nhiều cổ kị”

Nam Bình Quận Vương phi cười nói “Tuy nói như thế nhưng lễ không thể bỏ. Nhà chúng ta như vậy quan trọng nhất là quy củ, người nói đúng không, cháu dâu?”

Khương thị đành gật đầu cười, Bích Đình bị bề mặt âm thầm trở lại bên cạnh Mạn Đình mà không nói nữa. Cô nương trong Liêm Vương phủ dẫn theo ba người Mạn Đình vào phòng nói chuyện. Nguyên Thu thấy các cô nương đi lối kéo Khương thị nói “Vừa rồi muội muốn hỏi nhưng các cô nương đang còn ở đây nên không tiện nói chuyện. Muội muội tẩu bao nhiêu tuổi đã gả cho người chưa?”

Khương thị cười nói “Sao? Muội muốn làm mai uội muội ta? Tháng năm sang năm nàng cập kê, nếu là có người trong sạch thì nói với ta xem” Nguyên Thu bĩu môi nói “Giống như tẩu có thể làm chủ vậy? Tẩu cũng đã gả ra ngoài làm sao có thể trong coi hôn sự của muội tử?”

Khương thị nhú mày “Cái này có gì không thể? Uyển nhi từ nhỏ theo ta, hôn sự của nàng ta cũng có thể nói vài câu. Nếu đệ muội có mối nào tốt cứ nói với ta, chỉ cần nhân phẩm tốt không sợ làm thiệp” Nguyên Thu vốn chỉ là muốn treo chọc Khương thị nhưng không nghĩ nàng thẳng thắn như thế lập tức ghen hòng nhìn trân trối “Trừ hoàng thân quốc thích ai dám thư nữ nhi nhà tẩu làm thiệp? Tẩu cũng không sợ đau đầu lười sao?”

Khương thị vừa nói xong đã phát hiện mình nói sai trong lòng ảo não không thôi, đang suy nghĩ trả lời thế nào, thái phi trên chủ vị đã híp mắt cười nói “Ta thấy Uyển nhi rất tốt, người làm tử tử cũng không thương nàng sao lại cho nàng làm thiệp hả?” Khương thị cười không tiếp lời, Nam Bình Quận Vương phi cười nói “Cháu dâu cũng chỉ là thuận miệng mà nói, thái phi lại cho là thật có thể thấy thái phi thật tâm thương Uyển nhi. Nếu vậy ta cũng quản nhân sự này thôi, đợi lần sau gặp Khương phu nhân ta thay Uyển nhi tìm mối hôn sự tốt” Thái phi chỉ nàng nói “Suốt ngày người ở trong nhà buồn bực làm gì biết người nào? Là đứa trẻ nhà ai người nói ta nghe một chút”

Nam Bình Quận Vương phi cười nói “Thái phi đừng nóng vội, chờ con hỏi thăm nhà kia xong lại nói cho thái phi được không tránh ột cuộc không vui” Khương thị thấy mẹ chồng nàng dâu vừa xuống vừa họa liền đẩy Uyển nhi ra ngoài trong lòng hiểu rõ đây là nói ỉn nghe. Nàng muốn hòa hoãn vài câu chỉ thấy Liêm Vương phi nhìn mình trong mắt xoẹt qua một đạo tàn khốc dọa Khương thị không dám nhiều lời. Khương thị cũng xem như là người cơ trí, cuối cùng không dám đắc tội bà bà và thái phi huống chi thấy Sĩ Hành cũng chịu Nguyên Thu như thế, chỉ sợ nàng có tìm cách gả Uyển nhi qua cũng không phân được phần cứng chịu này, đến lúc đó lại mười phần khó xử. Chẳng bằng mình dụ dỗ thái phi, Liêm Vương phi mới tốt hơn. Khương thị nghĩ rõ liền phụ họa nói “Không trách được đều nói người tuổi trẻ đều nghĩ những chuyện mà không phí sức, dù sao cũng chưa trải qua những thứ này. Con vừa gả đến ba năm làm sao hiểu mấy thứ này, nếu thấm thấm thấy con nhà ai tốt giúp muội muội con lưu ý một chút” Thái phi nghe vậy mới hài lòng.

Vì Nguyên Thu có thai thái phi sợ nàng chịu không nổi liền gọi nàng đi vào viện mình cách vách nằm nghỉ. Liêm Vương phi cười nói “Con đã sớm thu thập gian phòng cho đệ muội và cháu dâu để họ nghỉ ngơi ở đây đi. Ở bên nhà con có hai tiểu viện cách phòng lớn cũng gần còn an tĩnh nữa”

Thái phi khoát tay nói “Để Quận Vương phi ở đây đi, Nguyên Thu ở phòng ta là được. Trời đang lạnh đất lại trơn để nàng đi tới đi lui ta không yên tâm. Ở đây âm gian của ta mà ngủ ta chăm sóc nàng không cần các người quan tâm. Đến buổi tối trẻ chút để Quận Vương gia và Sĩ Hành ra thư phòng nghỉ ngơi về nhà cũng không làm gì dù sao đi lại cũng gần khoảng nén nhan là đến nhà rồi” Liêm Vương phi kéo tay Nam Bình Quận Vương phi cười nói “Trong mắt thái phi chỉ có tôn tử tức phụ ngay cả Vương gia nhà muội với thể tử cũng bị loại ra rồi. Hai người già chúng ta không vừa mắt người ta nhanh đi thôi tránh để thái phi chê chúng ta chướng mắt”

Nam Bình Quận Vương phi chỉ vào Liêm Vương phi nói với thái phi “Thái phi mau nhìn, đường đường là vương phi lại ghen với cháu dâu” Thái phi ngoắc gọi Nguyên Thu đến trước mặt ôm vào ngực nói với Liêm Vương phi “Người mà mang thai ta cũng thương người như vậy” Nói chưa xong mọi người đã cười nghiêng ngả, nhào Liêm Vương phi mặt đỏ bừng.

94. Chương 94: Mừng Năm Mới

Liêm Vương phủ, Nam Bình Quận Vương phủ trang trí rạng rỡ hẳn lên, hành lang, đình đài lầu các đều treo lồng đèn lớn, cửa phủ, cửa hông, đôi liễn đều được đổi mới.

Vì thái phi theo Nam Bình Quận Vương đến Hàng Châu ở nhiều năm hai phủ không thể cùng nhau mừng năm mới. Năm nay một nhà Nam Bình Quận Vương về kinh Sĩ Hành đã đại hôn, thế tử phi Nguyên Thu lại có bầu mấy việc tốt chung lại, thái phi phân phó phải thật tốt náo nhiệt một lần.

Liêm Vương phi dẫn theo Khương thị đến chọn danh sách nghe diễn kịch còn phân phó các cô nương diễn kịch phải chuẩn bị trang sức đạo cụ thật tốt. Nguyên Thu và Mạn Đình, Bích Đình, Vũ Đình cùng với các cô nương trong Liêm Vương phủ là Hình Đình và Mai Đình cùng nhau vây quanh thái phi cười đùa. Thái phi thấy các cháu gái như hoa như ngọc thành đoàn ngồi đằng trước mình, cháu dâu là đứa bé mình từ nhỏ nhìn lớn lên, hài lòng thỏa mãn một hồi kéo tay người này một lúc lại sờ người kia, một mảng vui mừng.

Ngày mai là ba mươi, nếu có lệnh phong đều phải vào cung. Một nhà Nam Bình Quận Vương đều đến Liêm Vương phủ sáng sớm sẽ từ Liêm Vương phủ vào cung vì vậy quà tặng vào cung đều đưa đến đây. Sau khi thành thân là lần đầu tiên Sĩ Hành và Nguyên Thu vào cung chúc mừng đương nhiên không thể bình thường. Thái phi nghe hai con dâu nói chuyện danh mục quà tặng không khỏi quan tâm, phân phó nói “Đem hai danh mục quà tặng Sĩ Hành đưa đến cho ta nhìn một chút, ta xem đã chuẩn bị cái gì?”

Nam Bình Quận Vương phi nghe nói, vội đem danh mục quà tặng của Sĩ Hành, Nguyên Thu trình lên, Trúc nhi nha đầu bên cạnh thái phi nhận lấy, Thái phi nói “Không cần đọc cái vô nghĩa, đọc mấy quà tặng xem chuẩn bị gì” Trúc nhi đáp, đọc cho thái phi “Thế tử, thế tử phi chuẩn bị: áo da ngọc sắc vạn thọ vô cương. Xanh ngọc áo da Vạn thọ vô cương, áo da xanh ngọc Trường Xuân, áo da xanh nhạt Trường Xuân. Hai bộ nệm lưng tựa tay thêu “Ngũ cốc được mùa”. Bạch ngọc như ý, Phi thúy như ý, Bức tượng vàng Tiên Nhân, tiên nữ. Chiếc đĩa hoa hướng dương. Bình Thiên cầu Thanh Hoa. Đồ rửa bút men sứ xanh Long Tuyền. Ống đựng bút Tử Đàn ba ngăn. Hai chén nhỏ Thanh Ngọc, hai li Thanh Ngọc. Một đôi cốc văn bích Thanh Ngọc. Hà bao thêu hoa Lưu kim. Một đôi trâm cài bướm bướm vàng khảm ngọc châu đỏ Phúc Lộc Thọ mừng Như Ý. Một đôi bạc khảm vàng và ngọc Như Ý tạo thỏi điệp men hoa cỏ. Một bộ hoa rụng Phi Thúy. Một bộ trâm cài đầu phượng hoàng. Hai bộ trâm vàng, bạc khảm bảo điểm thúy hai chim phượng đùa giỡn mẫu đơn. Một đội thủ trạc Bạc khảm tử đằng. Một rương trâm loại đồ chơi quý giá”

Thái phi nghe vậy gật đầu “Cũng rất chu đáo” Nam Bình Quận Vương phi nhướn người ra cười nói với thái phi “Lưu kim hà bao là Nguyên Thu tự mình vẽ dạng thức sau thêu ba tháng mới thành” Thái phi nghe vậy cau mày nhìn Nguyên Thu “Người đang có thân thể sao làm mấy thứ này? Cúi đầu thì sẽ mỏi cổ”

Nguyên Thu vội trả lời “Không có gì đáng ngại, mỗi ngày làm một chút thôi vì vậy lâu như thế mới làm xong. Con còn muốn làm thêm vài thứ chẳng qua cũng là có lòng mà vô lực” Thái phi cười nói “Có tâm là được, thái hậu đối đãi với tiểu bối rất từ ái, nếu làm mấy thứ này mà nặng nhọc thái hậu sẽ trách ta” Mọi người nghe vậy lại cười rộ lên.

Ăn cơm tối xong, Sĩ Hành vào viện thái phi tìm Nguyên Thu, Thái phi nằm lệch trên giường ngoắc Sĩ Hành cười nói “Hôm nay uống với các ca ca người bao nhiêu rượu? Sao trẻ như thế này mới vào?” Từ nhỏ Sĩ Hành đã lớn lên bên cạnh thái phi, cũng không có nhiều gò bó nghiên thân một cái ngồi bên cạnh thái phi cười hi hi trả lời “Cũng không uống bao nhiêu, chỉ nói chút chuyện nên hơi lâu”

Thái phi vuốt ve mặt hắn nói “Xem mặt người đỏ hết rồi, đã uống canh giải rượu chưa? Vừa nói là một hơi mùi rượu” Sĩ Hành hí mắt nói “Lúc tan tiệc có uống một li, lúc đó không thấy gì nhưng vừa ra ngoài gặp gió đã thấy có mùi rượu” Thái phi nói “Mẫu thân người đã ra phía sau ngủ rồi, người muốn đi đâu hay ở đây nghỉ ngơi?”

Sĩ Hành vội nói “Phụ thân nói tối nay ngủ ở thư phòng với bá phụ sáng sớm mai vào cung cho thuận tiện. Một mình con cũng không muốn về nhà ở đây nghỉ qua đêm thôi nhưng không biết Nguyên Thu ở đâu”

Thái phi hướng về phía sau chép miệng “Ta để nàng vào gian trong ngủ rồi, mai vào cung sớm ta cho nàng đi ngủ sớm một chút”

Sĩ Hành nghe vậy chần chờ một chút không biết làm thế nào cho phải, Thái phi cốc đầu hấn một cái cười nói “Được rồi, người là cháu ta cũng không cần kiêng dè mấy thứ kia, huống chi hôm nay đã trễ trước cứ nghỉ tạm chỗ Nguyên Thu đi. Nhưng ta phải dặn người, rửa mặt đi ngủ sớm không được nháo Nguyên Thu, mấy ngày này mệt hơn một chút bụng nàng càng ngày càng lớn không có những tinh lực kia” Sĩ Hành đỏ mặt hàm hồ đáp lời, cúi đầu chạy đến ngăn cửa.

Nguyên Thu đang ở bên trong nghe có tiếng vang một lát thấy Sĩ Hành chạy vào kéo tay mình nói “Nguyên Thu, muội nhớ ta không?” Nguyên Thu nửa mê nửa tỉnh cũng không biết thật hay là nằm mộng chỉ cong miệng nói “Hôn!” liền nghiêng đầu ngủ thiếp đi. Sĩ Hành đỡ khóc đỡ cười cúi đầu hôn nhẹ vào môi Nguyên Thu mới đứng dậy cởi áo ngoài để cho Chức Mộng hầu hạ rửa mặt rồi nằm xuống bên cạnh Nguyên Thu, đưa tay sờ nhẹ bụng Nguyên Thu, xoa từ từ mới ôm cả Nguyên Thu nằm ngủ.

Sáng hôm sau, Thái phi dẫn theo Liêm Vương phi, Nam Bình Quận Vương phi, Khương thị, Nguyên Thu, Hinh Đình quận chúa, Mai Đình quận chúa, Mạn Đình huyện chủ mặc trang phục theo phẩm cấp ngồi kiệu vào cung. Nội thị thái giám nhận danh mục quà tặng dẫn mọi người đi hành lễ với thái hậu.

Mọi người châu mừng lễ xong thái hậu ban thưởng ghế ngồi, thái phi dẫn mọi người tạ ơn rồi ngồi theo thứ tự. Thái hậu hỏi thân thể thái phi mấy câu trước, bảo nàng giữ gìn sức khỏe lại nói vài câu với Liêm Vương phi, Nam Bình Quận Vương phi. Sau lại gọi mấy hài tử đến trước mặt lấy tay tỉ mỉ dò xét một trận khen vài câu mới đem tầm mắt chuyển đến Khương thị và Nguyên Thu.

Thái hậu hỏi thân thể Nguyên Thu mới nói với thái phi “Ngày đó người nói với ta Nam Bình thể tử phi là người có phúc khí quả nhiên đúng vậy” Thái phi khom người nói “Từ nhỏ tính tình thể tử phi đã cứng chạc, tính tình không mềm yếu nhưng cũng không phải là người tranh cường háo thắng. Sĩ Hành lúc nhỏ tâm tính cũng nhỏ nhờ có nàng khuyên bảo mới ổn thỏa chút” Thái hậu cười nói “Có thể thấy được cháu dâu người tự chọn để người vừa ý như vậy” Thái phi nói “Thần trùng ý là phụ, nhưng khó được là Sĩ Hành vừa ý. Trong mấy tôn tử của thần cũng chỉ có Sĩ Hành giống gia gia hần, không chỉ bộ dáng ngay cả tính tình cũng vậy. Như nhà chúng thần cũng không cần thứ tốt gì chỉ cần tôn nhi hạnh phúc ở chung một chỗ hòa hòa mĩ mĩ thần liền vui mừng cũng không cần bọn hần quá hiếu kính”

Thái hậu nghe vậy ai thán một tiếng, ánh mắt phức tạp liếc nhìn thái phi: Chị em dâu của nàng mặc dù không có quyền lực cao chói vót nhưng lấy được người đàn ông sủng ái mình cả đời. Mặc dù thân là thái hậu nhìn phong quang vô hạn nhưng nội tâm khổ sở cũng không ai biết. Mấy năm nay nàng một mực nghĩ, ban đầu nếu như lão vương gia lên ngôi vị hoàng đế cả đời mình có thể trôi qua hạnh phúc hay không. Mọi người thấy thái hậu mất hồn ai cũng không dám lên tiếng, lúc lâu thái hậu mới thở dài với thái phi “Đệ muội, người cũng là người có phúc khí, hi vọng đứa bé này cũng có phúc khí như người”

Ngồi một lúc sau mọi người liền từ biệt thái hậu đi thỉnh an hoàng hậu. Hoàng hậu là tỉ muội ruột của Nam Bình Quận Vương phi, Nguyên Thu vừa thành thân đã gặp hoàng hậu vì vậy cũng không quá khẩn trương. Mọi người hành lễ xong, hoàng hậu vội ban ghế ngồi, càng không ngừng hỏi thân thể Nguyên Thu, lại nói với Nam Bình Quận Vương phi “Ồ chỗ ta có chút dược liệu bổ thân thể, hôm khác ta đưa sang cho người làm thuốc an thai bổ khí. Đây là con dâu của thể tử các người cũng không thể sơ suất được”

Nam Bình Quận Vương phi vội đứng dậy nói “Nương nương yên tâm, thái y ba ngày một lần bắt mạch đều nói mạch tượng vững vàng. Còn nói thân thể thể tử phi rất tốt sinh sản không lo” Hoàng hậu nghe mới nhẹ nhàng gật đầu, lại dặn vài câu mới thả tâm. Vì năm nay cáo mệnh vào cung hành lễ quá nhiều, hoàng hậu cũng không tán gẫu nhiều với các nàng chỉ bảo các nàng hôm khác vào cung nói chuyện rồi cho các nàng lui ra.

Mọi người từ cung về phủ đã xế chiều, thái phi nghỉ ngơi cho đến gần tối mới dậy. Bọn nha đầu phục vụ thái phi rửa mặt dẫn nàng đến chính đường, Liêm Thân Vương dẫn Liêm Vương phi hành lễ với nàng trước tiếp theo là Nam Bình Quận Vương và Nam Bình Quận Vương phi, đợi hoàn lễ xong mọi người phân theo trưởng ấu ngồi. Bọn nha hoàn sai vật trong phủ tiến lên hành lễ đều có thưởng. Nguyên Thu cũng cho Chức Mộng, Thúy Oanh, Bích nhi, Tiểu Dung mấy người một hà bao, Vương mama, Trương mama theo định mức cho hai mươi hai bạc.

Vì thái phi nói toàn gia đoàn tụ náo nhiệt một chút, sai bọn hạ nhân triệt hạ bình phong mọi người ở bên ngoài uống rượu, thái phi, hai vương phi dẫn theo nhi tức phụ và các cô nương ngồi một bàn lớn.

Nguyên Thu thấy trong phủ náo nhiệt không khỏi nhớ đến năm trước mình cùng phụ mẫu mừng năm mới. Hôm nay thân là vợ người cho dù nhớ phụ mẫu Nguyên Thu cũng không dám lộ ra chỉ mỉm cười nghe mọi người nói chuyện, thỉnh thoảng phụ họa một phen. Mọi người không phát hiện chỉ có thái phi nhìn thấy thừa dịp bọn nha đầu thay đổi bàn tiệc gọi Nguyên Thu đến bên cạnh ngồi nhỏ giọng hỏi “Hôm nay vào cung có thấy mẫu thân người không?” Nguyên Thu nhỏ giọng trả lời “Lúc đi ra cung của thái hậu có thấy” Thái phi vỗ tay nâng nói “Lúc ta vừa lập gia đình, lễ tết cũng muốn về nhà sau này có thói quen thì tốt rồi. Giờ hai nhà chúng ta đều ở trong thành cánh nhau cũng không xa, người về nhà một chút hoặc bảo mẫu thân người qua vương phủ cũng được đừng vì mấy thứ này mà lao thần” Nguyên Thu vội nói “Nguyên Thu bất hiếu, đã để thái phi lo lắng”

Thái phi nhẹ giọng cười nói “Đứa nhỏ ngốc, người mang bầu không nên suy nghĩ nhiều, trong lòng người có chuyện thì đừng giấu nói với ta hay với vương phi đều được. Vương phi nhà các người nhìn thì lạnh lùng thật ra là người rất dễ mềm lòng. Người không việc gì thì bồi nàng để nàng vui vẻ chút” Nguyên Thu nghe thái phi nói thấy trong lòng ấm áp. Kể từ lúc nàng gả vào vương phủ trên thì có thái phi cưng chiều, vương phi che chở, dưới thì nô bộc trung thành thay mình quan tâm mọi chuyện, không cần mình hao phí tâm tư vào chuyện gì. Lúc trước nàng đối vương phủ còn có chút ngại, nói hay làm việc cũng phải suy nghĩ hơn ba lần chỉ cảm thấy yêu thương này không phải thật lòng, hôm nay xem ra mình quá cẩn thận. Thái phi yêu thương bao dung nàng giống như tổ mẫu ruột thịt không có nửa điểm bất bẽ.

Thái phi thấy mặt Nguyên Thu đỏ lên trong mắt cũng có mấy phần thần thái, lúc này mới gật đầu nói “Đây mới là đứa bé ngoan, nhanh đến chỗ vương phi nhà người ngồi đi thay ta rót hai chung rượu” Nguyên Thu cười châm rượu cho thái phi, kính nàng uống mới ngồi xuống.

Liên Vương phi và Nam Bình Quận Vương phi đối với chuyện thái phi nói với Nguyên Thu không có phản ứng gì, nhưng Khương thị lại lấy vẻ mặt khác nhau nhìn Nguyên Thu. Dù sao đều là cháu dâu có ai được chào đón như Nguyên Thu đâu, chẳng những thưởng đồ được lấy trước ngay cả thức dậy liên tiếp mấy ngày cũng đều là tự thái phi hỏi thăm. Nhưng mặc dù có người hâm mộ ghen tị cũng không ai dám nói gì. Có người âm thầm cầu nguyện mình nhanh chóng mang thai cũng có thể hưởng được chút ân huệ của thái phi.

Qua ban lần rượu thái phi cho người lui thức ăn và rượu mang lên trái cây và điểm tâm, mọi người người một câu ta một câu nói việc nhà. Nguyên Thu nói chuyện lí thú ở Hàng Châu, Nam Bình Quận Vương phi lại nói chuyện thuyền rồng, Liên Vương phi nói chút chuyện về hội chùa ở kinh thành lúc này cười nói thật náo nhiệt.

Trong Nam Bình Quận Vương phủ có quân sự ọi người cấp tiền thưởng, Nam Bình Quận Vương phi lại phái người về phân phó, buổi tối đêm chơi quá muộn cũng nói ấy bà tử uống rượu cũng đừng uống quá say, các nơi trong phủ cũng phải chăm sóc, cẩn thận pháo lửa. Vì trong phủ vừa đưa đi một đám thiếp thị phụ nhân của vương gia, nha hoàn thân cận của họ cũng đi theo, mấy ngày trước lại gả một đám nha hoàn nên trong phủ cũng không còn nhiều người. Bên ngoài có quân sự chiếu ứng, trong phủ có quân sự nường tử trông coi, mỗi canh giờ lại dạy bảo một lần cũng không có việc gì xảy ra. Sai vật đứng giữ cửa canh ba có người đến đưa tin: Nhà Quận Vương ở lại Thân Vương phủ không cần đợi sớm đi ngủ đi. Bọn sai vật mới khóa cửa đi vào.

95. Chương 95: Mừng Năm Mới (hai)

Sáng sớm mừng một đầu năm, ngoài đình đốt pháo, cúng thần, sau đó Liên Thân Vương và Nam Bình Quận Vương đến phòng lớn quỳ lạy thái phi. Tiếp đến Liên Vương phi, Nam Bình Quận Vương phi, Sĩ Hành, Nguyên Thu dựa theo thứ tự tôn bái tiến lên chúc tết thái phi. Thái phi mỉm cười gật đầu ban thưởng ọi người.

Chờ Sĩ Hành làm xong lễ, thái phi gọi hán đến bên cạnh nói “Hôm nay chắc nhiều người đưa bái thiếp đến vương phủ, giờ người đã có quan chức nên học cách xã giao nhiều hơn. Phụ thân người chắc đang ở tiền thính chờ người, sớm về với hán đi nhưng ta có câu dặn người, khi vào bàn đừng để bụng rỗng mà uống rượu, ăn trước một chút. Rượu thì cần đun nóng qua rồi dùng dùng uống quá nhiều”

Sĩ Hành vội đáp, lại nháy mắt với Nguyên Thu muốn nàng ra ngoài nói chuyện, Nguyên Thu mới vừa động thân một chút, Thái phi chỉ Sĩ Hành cười “Con khỉ con này lại muốn nói riêng gì với thê tử nó? Còn phải ba ba kêu nàng ra ngoài, chẳng lẽ ở đây nói không được? Nàng không mặc y phục dày nếu đi ra ngoài với người không phải là gặp gió? Nếu nàng cầm thêm xiêm y mặc vào không phải là lộ hành tung của các người?” Nói mấy câu này mọi người đều cười, Nguyên Thu đỏ mặt ngồi xuống thừa dịp không có người nhìn len lén liếc mắt oán trách Sĩ Hành. Sĩ Hành cười nịnh tiến lên trước mặt thái phi, ôm cánh tay thái phi làm nũng “Thái phi thật tinh mắt, người khác không nhìn thấy con nháy mắt chỉ có thái phi nhìn thấy. Tôn tử cũng chỉ lặng lẽ gọi thê tử ra ngoài dặn nàng đừng ăn đồ ăn lạnh sẽ đau bụng. Lại muốn nói với nàng lúc bồi thái phi chơi bài đừng lo tiền bạc chỉ cần hỏi vương phi chúng ta, vương phi nhà chúng ta mang theo một túi bạc thật to”

Mọi người nghe vậy cười ngất, Nam Bình Quận Vương phi vừa cười vừa mắng “Mắt nào thấy ta đem theo túi tiền mà mượn? Thái phi, người nhìn xem, năm nay một mình ta đưa tiền còn chưa đủ, Sĩ Hành lại đưa tới cho người thêm một người nữa”

Nguyên Thu liếc nhìn Sĩ Hành cười dịu dàng nói “Nếu thế tử là thật lòng muốn muối chơi, nên để cho người đưa tới một túi bạc uội, một lát muối chơi mới có sức lực” Sĩ Hành cười ha ha không tiếp lời, thái phi vỗ trán hán hai cái nói “Được rồi, nhanh đi về đi đừng để phụ thân người chờ lâu, thê tử người có chúng ta chăm sóc rồi nên ăn cái gì không ăn cái gì chúng ta đều biết, người không cần lo chuyện này” Sĩ Hành đáp lời lui ra ngoài, chưa đến nửa canh giờ quả nhiên có người cầm bạc tới, không chỉ đưa cho Nguyên Thu một túi còn đưa Nam Bình Quận Vương phi một túi. Mọi người thấy thế cười to không ngừng, Nam Bình Quận Vương phi lắc đầu dở khóc dở cười, nhưng thái phi lại gật đầu cười nói “Hôm nay phải chơi một trận mới không có phụ một phen tâm ý của Sĩ Hành”

Sau khi ăn trưa xong thái phi và vương phi hai phủ, Khương thị bốn người ngồi vào một bàn chơi bài, mấy nha đầu đứng sau thái phi thay thái phi xào bài, ra bài, Nguyên Thu ngồi bên cạnh thái phi nhìn bài giúp, thái phi vừa xem bài vừa cười nói “Xem kĩ chút, đừng để đại bá mẫu và vương phi nhà người nhìn bài chúng ta” Nguyên Thu giòn giã đáp một tiếng, dọn dẹp mấy lá bài tản lạc bên cạnh xếp lại một chỗ quay đầu nói với thái phi “Ngay cả bạc con cũng nhìn thật kĩ”

Liên Vương phi cười chỉ Nguyên Thu nói với Nam Bình Quận Vương phi “Xem này nhĩ tức của người hết sức lạnh lợi, không trách được thái phi cũng chịu nàng, ngay cả ta cũng thích không chịu được” Nam Bình Quận vương cười nói “Nàng còn bướng bỉnh chút nhưng chuyện đứng đắn cũng bình thường. Ở nhà ta thường xuyên nói nàng: nếu như người bằng một nửa đại tẩu của người ta cũng bớt quan tâm được một chút”

Thái phi hé miệng nhìn Nguyên Thu cười cười, thừa dịp không ai để ý len lén hướng phía Liên Vương phi nháy nháy miệng, Nguyên Thu cười mở to hai mắt vội nói “Không nói gì to tát chỉ lấy nhân phẩm mà nói đại tẩu cũng đã đi đầu. Lúc trước còn trong khuê phòng con đã nghe tiếng đại tẩu đối đãi mọi người hiền hòa, ôn hòa lễ độ. Trong kinh thành có ai không khen ngợi đâu. Con còn nghe nói Hầu gia chọn nàng dâu lấy đại tẩu làm tiêu chuẩn nữa kìa”.

Liên Vương phi nghe vậy cười nói “Tin tức từ đâu đến vậy? Sao ta không biết?” Nguyên Thu cười nói “Lúc thọ yến thái phi nghe một vài phu nhân nói như vậy. Đại bá mẫu nếu không tin thì hỏi thái phi, xem xem con có nói dối hay không?”

Thái phi gật đầu cười nói “Ta cũng nghe mấy lời này, tưởng người cũng biết. Theo ta thấy mấy nàng dâu đều tốt hết, ngày ngày trực lí đều hòa thuận, cô tẩu thân mật là tốt nhất, ta thấy mà trong lòng cũng rất thích”

Liên Vương phi vội nói “Thái phi nói đúng, bình thường con nói mấy nàng dâu ăn nói vụng về nhưng trong lòng cũng rất yêu thích” thái phi cười không nói nữa lại nói sang chuyện khác.

Nguyên Thu thấy thái phi và Liên Vương phi dời đề tài mới thở phào nhẹ nhõm, nháy mắt với Nam Bình

Quận Vương phi cười một cái. Mấy con dâu của Liêm Vương phi mỗi ngày ở bên cạnh phục vụ thái phi, thái phi đối với các nàng cũng cười nói nhưng không thân thiết như Nguyên Thu. Lâu ngày Liêm Vương phi cũng có chút cảm giác mặc dù không thể nói Nguyên Thu cái gì nhưng âm thầm oán giận đám người Khương thị không ít.

Thái phi giỏi nhất là nhìn người sao lại không hiểu ý định của Liêm Vương phi. Nhưng Sĩ Hành là thái phi xem từ nhỏ cho đến lớn so với đám tôn tử vốn là không đồng dạng. Huống chi Nguyên Thu từ nhỏ nàng cũng biết ngọn nguồn lại vừa ý mình không khỏi có chút cưng chiều. Tuy nói lòng bàn tay, mu bàn tay đều là thịt nhưng tay còn có ngón ngắn ngón dài, lão nhân gia thiên vị cũng là bình thường. Huống gì thái phi tuổi đã cao cũng không thích con dâu nhỏ mọn làm ra loại dáng vẻ này. Nhưng vì Nguyên Thu không muốn làm cho nàng bị người đổ kị cho nên mới có lời đối thoại hôm nay. Nam Bình Quận Vương phi và Nguyên Thu đều hiểu lý này vì vậy cũng theo lời nói thái phi khen ngợi Khương thị. Thật ra thì làm sao mà Liêm Vương phi không biết thái phi dùng cái này đến để điểm nàng vì vậy cũng thuận thế ứng thừa một phen.

Đánh bài vài ván, thái phi lấy cớ sợ các cô nương buồn bực liền cho người thu bài. Nha hoàn dọn mấy đĩa trái cây lên, thái phi nửa nằm trên giường mấy người khác vây quanh bên bàn ngồi còn gọi mấy con hát trong nhà tới hát vài bài, chơi hai lần trò kích trống chèo hoa, mỗi người nói chuyện vài câu. Thái phi chơi một canh giờ đã cảm thấy mệt mỏi, Liêm Vương phi vội sai người cho dọn dẹp tiệc. Nam Bình Quận Vương phi và Nguyên Thu đỡ thái phi vào nhà, mẹ chồng nàng dâu hai người hầu hạ thái phi thay áo, rửa mặt lau tay, đi ngủ thế này mới cáo lui.

Liêm Vương phi cho người chuẩn bị xe ngựa tự mình tiễn người ra ngoài, còn gọi sai vật chạy đến phủ Nam Bình Quận Vương thông báo một tiếng. Đợi Nam Bình Quận Vương phi, Nguyên Thu và ba cô nương lên xe ngựa đến cửa phủ thì có người đang chờ ngoài cổng. Mỗi xe ngựa đều có một gã sai vặt để sai sử đợi xe dừng lại bọn sai vặt tháo then cài, sau đó có bốn người nâng sườn xe lên giống như cỗ kiệu vững vàng đi vào bên trong phủ. Đến nhậm môn, mấy người lại đổi sang ngồi kiệu một đường đến hành lang, giờ kiệu nhẹ nhàng lui ra, mama tiến lên vén cửa kiệu mời xin mọi người ra ngoài.

Nam Bình Quận Vương phi đi thẳng về viện mình một mặt phân phó Nguyên Thu nói “Người đưa ta đến cửa viện rồi về đi, hôm nay người đã mệt mỏi một ngày rồi cẩn thận động thai khí. Trở về ngủ một giấc thật ngon chỗ ta có tử muối bọn họ phục vụ, người không cần lo lắng” Nguyên Thu đáp lời vẫn đưa Vương phi về phòng như cũ, lại nói vài câu mới chậm rãi lui ra ngoài.

Chức Mộng, Thúy Oanh hai người đỡ Nguyên Thu, hai mama phía sau che chở đoàn người đi về viện. Nha đầu trong viện sớm đã nhận được tin tức giường đã trải xong từ sớm, trà cũng nóng, trên kháng cũng ấm áp, mọi thứ đều chuẩn bị đầy đủ, Nguyên Thu rửa mặt xong đổi quần áo sạch sẽ liền trầm trầm ngủ.

Chờ Nguyên Thu an giấc, Chức Mộng lấy quà lễ ra kiểm tra kỹ lưỡng rồi cất kỹ. Thúy Oanh và hai mama chuẩn bị xiêm áo mặc ra ngoài cho Sĩ Hành và Nguyên Thu. Bích nhi đi vào phòng bếp hầm canh chuẩn bị canh cho Nguyên Thu uống.

Nguyên Thu ngủ mơ màng hơn một canh giờ, sắc trời hơi tối mới tỉnh lại. Chức Mộng nghe tiếng vang vội cầm áo bông phủ thêm cho Nguyên Thu, Thúy Oanh rót trà hầu hạ Nguyên Thu súc miệng, Bích nhi làm thịt chim bồ câu hầu hạ Nguyên Thu uống hơn nửa chén xong Chức Mộng mới hầu hạ Nguyên Thu thay xiêm y phân phó cho người truyền cỗ kiệu ra sau cửa.

Ban ngày Sĩ Hành uống mấy trận đã sớm không còn tỉnh thần. Vương phi vì có chứng bệnh lạ chỗ ngủ vì vậy mà ở Liêm Vương phủ ngủ không ngon. Buổi chiều mặc dù nghỉ ngơi đủ nhưng tinh thần vẫn còn chưa đầy đủ, ngược lại ba cô nương muốn náo loạn một trận nhưng lại có phụ thân ở chỗ này nên có chút gò bó. Toàn gia ăn cơm tối lại nói chuyện một lúc, Nam Bình Quận Vương nhớ tới từ lâu mình đã không còn cùng phòng với Vương phi không khỏi có ý định liền làm ra hình dạng buồn ngủ. Đám người Sĩ Hành thấy thế không dám ở lâu đều đứng dậy cáo lui.

Vì về phủ muộn Nguyên Thu lại ngủ một buổi chiều giờ cảm thấy lên tinh thần rất nhiều kiệu cũng không ngồi nhỏ giọng thương nghị với Sĩ Hành “Chúng ta đi về nhé” Sĩ Hành lo gió mạnh tự mình lấy áo lông chồn quấn chặt cho Nguyên Thu lại đội mũ da cáo cho nàng lúc này mới cầm tay nàng đi về.

Tay Nguyên Thu ôm lò sưởi nghiêng đầu nhìn Sĩ Hành nói “Hôm nay huynh gặp những ai? Đã uống canh giải rượu chưa?” Sĩ Hành cười nói “Cũng không uống quá nhiều rượu, ta sợ vị rượu làm muối khó chịu ở

thư phòng rửa mặt thay xiêm y nghỉ ngơi một chút rồi mới đi ăn tối”

Nguyên Thu nghe vậy cau mày nói “Mặc dù thư phòng đốt than nhưng cũng không ấm bằng trong phòng nếu cảm lạnh thì làm sao?” Sĩ Hành sờ sờ lỗ mũi Nguyên Thu nói “Ta có mảnh mai như vậy sao? Từ nhỏ đã múa đao lộng kiếm không cần nói xương cốt rất là chắc chắn đấy. Mùa đông năm trước ta còn cùng sư phụ bơi trong sông ngay cả tắm rửa cũng dùng nước lạnh vài chục năm mà cũng chẳng sao”

Nguyên Thu trừng Sĩ Hành “Chúng ta thành thân đã lâu, sao muội không thấy huynh tắm nước lạnh?” Sĩ Hành nghiêm mặt nói “Nữ nhi sợ nhất là âm hàn, khí lạnh, mặc dù ta tắm không có gì nhưng khí lạnh khó tránh khỏi lây dính qua muội. Nếu muội vì vậy mà bệnh thì ta biết làm sao”

Mặt Nguyên Thu đỏ ửng, có chút ngượng ngùng liền vòng vo câu chuyện nói “Mai chúng ta phải về nhà muội, huynh với ca ca uống ít rượu chút. Mấy tháng nữa ca ca đã tham gia kì thi xuân rồi, xem ra tẩu tử cũng nhanh sinh, nếu ca ca đậu thì đúng là song hỉ lâm môn”

Sĩ Hành ôm Nguyên Thu cười nói “Nếu muội thích như vậy ta cũng đi thi lấy cái trạng nguyên uôi”

Nguyên Thu cười mắng hắn không nghiêm chỉnh len lén lấy tay cầu vào lưng hắn, Sĩ Hành trở tay nắm chặt tay nhỏ bé của Nguyên Thu, dưới ánh trăng hai người chậm bước về nhà.

96. Chương 96: Thời Gian Trôi Qua Như Nước Chảy

Nam Bình Quận Vương uống rượu nhiều một chút buổi tối trực tiếp vào phòng Vương phi, Vương phi thấy người hần khắp nơi là mùi rượu nhận không được muốn đuổi hắn đi nơi khác. Cũng không biết Vương gia là say thật hay giả say, hần cởi áo ngoài nằm thẳng lên giường miệng thì thà thì thảo không biết là đang nói cái gì. Tết nhất, Vương phi thật đúng là không dám cứng rắn đuổi hắn đi huống gì hôm nay là mừng một theo quy củ Vương gia nên nghỉ ở nhà mình. Vương phi đành phân phó cho người đi lấy nước nóng còn sai người nấu canh giải rượu hầu hạ Vương gia uống, thay quần áo rồi dịu dàng nằm xuống.

Vương phi ở phòng bên ngoài chơi cờ vây một lát xem chừng là Vương gia ngủ say mình mới kê nha đầu đi vào hầu hạ mình rửa mặt nhẹ chân nhẹ tay lên giường nằm. Vương phi vừa nằm xuống không đợi nhắm mắt lại Vương gia liền lật người ôm nàng vào lòng, vương phi thẹn quá hóa giận đánh tay hắn “Người lừa gạt ta”

Vương gia mở mắt ra chỉ thấy ánh mắt hần thanh minh làm gì có dáng vẻ của người say rượu. Hần nghiêng đầu nhìn Vương phi vì tức giận mà hai má ửng đỏ, thanh âm mềm nhẹ nói “Tuyệt Phi, mấy năm nay là ta hồ đồ ta biết sai rồi. Là ta cô phụ một mảnh thâm tình của ngươi, ta vì phạm lời thề của chúng ta, ta chỉ cầu xin ngươi cho ta thêm một cơ hội. Chúng ta đã già rồi cũng không còn bao nhiêu năm để giằng co nữa, chúng ta thật tốt sống chung đừng giận dỗi nữa được không?”

Vương phi nghe vậy trong lòng mềm nhũn, lại thấy tóc mai hần đã có hiện hiện ra màu bạc có chút không đành lòng, nhưng lại nghĩ đến hành vi mấy năm nay của hần tức giận lại nổi lên. Vương phi lật người đưa lưng về phía vương gia không chịu nói gì. Vương gia thở dài nói nhỏ “Ta không muốn làm khó dễ ngươi, nhưng từ nay về sau ngươi đừng đuổi ta ra ngoài nữa” Nửa ngày Vương phi cũng chẳng nói gì, Vương gia xem như nàng đã ngủ rồi cũng nhắm mắt lại, qua thật lâu mới truyền đến một tiếng thật nhỏ “Được”

Mùng hai là ngày về nhà mẹ đẻ, trong lòng Nguyên Thu vẫn mong nhớ Lý thị, sáng sớm là tỉnh lại, bị Sĩ Hành ôm lại nhắm mắt thêm nửa canh giờ mới dậy. Bọn nha đầu phục vụ rửa mặt ăn một chút đồ. Hai người thay xiêm y ra ngoài đi trước chính phòng thỉnh an Vương gia, Vương phi.

Theo thường lệ, Vương phi dặn dò Nguyên Thu vài câu cẩn thận lời nói việc làm, lại cho thêm hai loại quà tặng, phân phó đi sớm về sớm. Sáng sớm Cổ phủ đã cho gã sai vặt ra cửa canh chừng, cho đến giờ Thìn xa xa thấy xe ngựa đi tới có gã sai vặt vội chạy vào báo tin. Lý thị đang ở trong sân nhướng cổ nhìn nghe nói đã tới rồi vội gọi người ra nghênh đón.

Sĩ Hành, Nguyên Thu đến nhị môn lại đổi cỗ kiệu một đường đến chính phòng mới xuống kiệu, Cổ Sơn đỡ Lý thị chờ tại cửa viện Nguyên Thu vội đi qua nói “Trời lạnh như vậy đi ra làm gì” Lý thị vỗ vỗ tay Nguyên Thu ý nhị nói “Nhanh đi vào nhà với ta, người đông lạnh rồi” Hai mẫu tử đỡ nhau đi vào, Cổ Sơn và Sĩ Hành hành lễ với nhau cười nói đi vào theo. Vào trong nhà, Nguyên Thu đỡ Lý thị ngồi xuống trước lạy lão thái thái lại hành lễ với Lý thị. Lý thị không cho Nguyên Thu hành xong lễ chỉ nói nàng thân thể không tiện cho người đỡ đứng lên.

Sĩ Hành ngồi xuống nói vài câu, uống tách trà mới đi với Cổ Sơn đến đằng trước. Nguyên Thu vào trong phòng tham đầu tham não “Tẩu tử đâu?” Lý thị cười “Không có đây đâu, đã dẫn theo Tuyền ca và Nguyên Tịch đi học rồi, để ta cho người gọi bọn họ về” Nói xong kêu Thái Tuyết để cho nàng đi mời đám người Tử Yên.

Tuyền ca dẫn đầu đi vào trong nhà, Nguyên Tịch và Tử Yên nắm tay nhau đi vào theo. Nguyên Thu kéo Tuyền ca đến trước mặt nghẹn ngào nói “Cao lên nhiều, cũng cường tráng ra” Vừa buông tay Tuyền ca lại kéo Nguyên Tịch tới “Nữ Nữu, có nhớ tí tí không?” Nguyên Tịch tựa đầu vào ngực Nguyên Thu khóc gật đầu.

Tử Yên lau nước mắt cười nói “Qua năm mới, nhanh thu hồi nước mắt, các muội rơi lệ trong lòng mẫu thân lại khó chịu” Nguyên Thu giương mắt thấy Lý thị quả nhiên đang khóc vội xoa dịu nói “Thật ra thì bình thường con ở nhà rất tốt nhưng hôm nay thân thể nặng nề vương phi không yên lòng để con ra ngoài một mình. Hơn nữa trời đang lạnh con cũng không dám mời mẫu thân qua sợ lẠ bị cảm lạnh. Chờ mùa xuân thời tiết ấm chút mẫu thân nhớ con thì dẫn theo Nguyên Tịch đến Vương phủ gặp con” Tử Yên cũng phụ họa vài câu Lý thị mới khá hơn một chút.

Hôm nay, tinh thần của Cổ lão phu nhân không bằng trước kia, lúc này thấy Nguyên Thu trở về tinh thần lại trở nên tốt hơn rất nhiều, hỏi tình huống trong Vương phủ một chút, Nguyên Thu lại trình lên danh mục quà tặng đem về. Nguyên Thu biết lão thái thái có chút tham tiền nên để tâm một chút, vì vậy quà tặng riêng cho lão thái thái cho người cầm đến trước mặt. Lão thái thái thấy đồ trang sức vừa là trân châu, vừa là san hô còn có lộc nhưng nhất thời vui mừng quá đổi lấy chìa khóa bên hông xuống cho nha đầu thu vào.

Lúc này Tử Yên đã có thai tám tháng hành động có chút không tiện, Nguyên Thu liền hỏi “Đã đặt bà mụ chưa? Tìm được bà vú chưa? Đồ chuẩn bị sinh đã đến đâu rồi?” Lý thị nhất nhất nói cho nàng lại cười nói “Người không cần quan tâm mấy thứ này, dù sao thì trong nhà còn có ta. Bên người thì có phủ nội vụ giúp người chuẩn bị ta cũng không cần quan tâm”

Mấy người đang nói chuyện Trương di nương vén màn đi vào hành lễ với lão thái thái và Lý thị rồi làm lễ ra mắt với Nguyên Thu. Nguyên Thu vội cười nói “Nhanh đỡ di nương đứng lên, thân thể ta nặng nề không tiện đỡ người” Chúc Mộng vừa muốn đỡ Trương di nương, Trương di nương đã đứng lên miệng cười nói “Cô nãi nãi thân thể tốt không?” Nguyên Thu gật đầu nói “Phiền di nương nhớ thương, thân thể ta rất tốt. Mà thân thể Nguyên Dung tí tí ra sao? Có đưa tin về không?” Lý thị nghe vội nói “Nhị tử người tháng trước sinh thiên kim, lúc này chắc đã đầy tháng rồi. Đại cô gia mùa xuân năm nay tham gia kì thi nói tháng hai là đến kinh thành. Phụ thân người thấy tin tí tí người đưa tới lòng cũng có chút nhớ nhung nàng. Ta nghĩ từ lúc hồi kinh đến giờ cũng không gặp tí tí người liền cùng thương nghị với phụ thân của người chờ đại cô gia vào kinh để cho tí tí người ở đây. Góc tây bắc trong phủ chúng ta có một gian hơn mười phòng, mặc dù chưa có đơn bạc chút nhưng rất thích hợp cho việc học hành. Ta cho người quét dọn để cho phụ thân bọn họ ở. Mỗi ngày đại cô gia có thể ở đó học hành hoặc đi theo đại ca người thảo luận, cửa sách nhà nhị tử người có thể đi vào trong này chẳng phải rất tiện nghi sao?”

Nguyên Thu nghe cười một tiếng với Trương di nương “Vây trước ta chúc mừng di nương” Trương di nương xoa xoa tay cười nói “Phụ nhân thiện tâm, ở xa như vậy còn băn khoăn nhị cô nương, ta cũng được thơm lây, đời này có thể thấy được nhị cô nương rồi” Lý thị thấy lời nói của nàng không mạch lạc liền sai phái chuyện cho nàng đi làm. Nhìn thấy nàng đi ra cửa mới quay đầu nói với Nguyên Thu “Từ lúc người xuất giá lòng ta mỗi ngày đều nhớ người. Dầu gì chúng ta đều ở kinh thành một tháng có thể gặp một lần. Nhưng di nương người lại không giống như vậy nàng và Nguyên Dung đã vài năm không gặp. Người nói xem, nàng ngày ngày ngồi trong viện chẳng phải là đều nhớ đến nhị cô nương? Ta nghĩ vậy mà lòng thấy không đành. Hơn nữa phụ thân người cũng nhắc đến Nguyên Dung vài lần, ta liền muốn để nàng đến kinh thành vài năm”

Nguyên Thu nói “Chỉ có thể hi vọng tính khí búống bình của nhị tử đã khá hơn một chút, không uống công mẫu thân vì nàng suy nghĩ nhiều như vậy”

Không bao lâu lão thái thái đã cảm thấy tinh thần mệt mỏi, cho Lý thị dẫn theo mọi người vào phòng nàng nói chuyện. Lý thị để Tuyền ca ra đằng trước tìm ca ca hắc, rồi dẫn theo Nguyên Thu, Tử Yên, Nguyên Tịch vào phòng mình. Tử Yên và Nguyên Thu thấy lưng đau từ sớm, Lý thị cho hai người nằm trên giường kiêu hai tiểu nha đầu bóp chân cho hai nàng mình thì ôm lấy Nguyên Tịch ngồi xuống.

Nguyên Thu hỏi Nguyên Tịch về chuyện học hành, Lý thị ở một bên cười nói “Đừng thấy lúc nhỏ Nguyên Tịch như tiểu bá vương, mỗi ngày chui chỗ này chạy chỗ kia, hiện tại chừng chạc rất nhiều, cũng đã bắt đầu học châm tuyền. Từ lúc người gả đi, nàng khóc hai lần về sau càng hiểu chuyện”

Nguyên Thu cười nói “Xem ra, cái này thật là hiếm thấy. Mấy năm nay học thật tốt quy củ mặc dù nữ tử chúng ta không thi trạng nguyên nhưng cũng không thể không biết chữ. Chờ qua mười tuổi mẫu thân để cho nàng quản lý chuyện nhà cũng để cho nàng biết làm đương gia cũng không dễ”

Lý thị nghe ôm Nguyên Tịch nói “Lại nói, để nàng mười tuổi học quản gia ta cũng đau lòng. Cũng không biết lúc trước sao người lại có khả năng như vậy, bảy tám tuổi đã có thể xử lý mọi chuyện ngay ngắn rõ ràng. Cũng là lúc đó bên cạnh ta không có người, lại có thiếp thất nhìn chăm chăm, một thứ nữ không an phận. Hơn nữa trong bụng ta lại có Tuyền ca và Nữu Nữu, mới một nhọc người nhỏ như vậy đã phải quan tâm nhiều chuyện”

Nguyên Thu nhớ mấy chuyện lúc nhỏ nhện không được mỉm cười “Thì cũng nhìn thấy hồ lô rồi về ra cái gáo thối, thật ra thì cũng có nhiều chuyện không ổn thỏa” Mấy người hàn huyên đến giờ cơm trưa, Tôn thị phái người tới mời đi ăn cơm. Sai khi ăn xong Sĩ Hành sợ Nguyên Thu buồn ngủ, dẫn Nguyên Thu về phủ sớm.

Tháng giêng, các phủ tiệc tùng không ngừng, Nguyên Thu chỉ trốn trong phòng dưỡng thai, bên ngoài thì có phụ tử Vương gia xã giao, bên trong thì có Vương phi quan tâm. Loáng một cái đã qua tháng giêng, Thái phi lấy lý do thân thể Nam Bình Quận Vương phi không tốt bản thân muốn chẩn sóc Nguyên Thu quay về Quận Vương phủ. Bích Đình đang tính toán xin Vương phi cho Như Uyển muội muội Liêm Vương thế tử phi Khương thị tới làm thơ văn nhưng không ngờ bị thái phi một ngụm cự tuyệt “Mới qua tết vài ngày cũng cần phải nghỉ ngơi. Hơn nữa thân thể tiểu tử người càng ngày càng nặng nề không được ẵm ẵm nàng. Thế tử ca ca người phải bồi tiểu tử người, một ngày thì đến nửa ngày ở nhà, vậy làm sao lại đi mời cô nương người ta đến được? Ta thấy thơ văn cái gì mấy tử muội các người tự mình làm là được rồi. Nếu các người ở nhà buồn bức thì đi qua đại bá mẫu các người bên kia chơi đùa với các tử muội cũng được”

Bích Đình nghe vậy cười lạnh nói “Nguyên là năm trước đã định ra rồi nhưng thân thể vương phi không khỏe nên mới trì hoãn” Thái phi nói “Người muốn chơi cũng phải nghĩ đến người khác. Khương cô nương năm nay cũng đã cập kê rồi không biết chừng trong nhà nàng bận rộn như thế nào. Nếu người ba ba phái người đi mời người ta đương nhiên không thể chối từ. Nhưng đến đây lại làm trễ nãi chuyện trong nhà của nàng. Ta xem, chuyện này thôi đi”

Bích Đình nghe nói đành thôi viết một lá thư cho Khương Như Uyển, uyển chuyển bày tỏ chuyện không thể thực hiện lời hứa. Lúc Khương thị về nhà đã nói ý tứ của thái phi với Như Uyển. Như Uyển vốn là chưa thấy Sĩ Hành đối với hắc cũng vô ý là Khương thị xúi giục nàng, luôn ở bên tai nàng nói Sĩ Hành tốt như thế nào Như Uyển nghe lâu ngày cũng có chút động lòng hơn nữa thấy tử tử khí phái phô trương trong lòng cũng có chút hâm mộ. Dần dần nàng thật tâm tính kế lấy lòng thái phi, Vương phi và Nguyên Thu đến gần với các cô nương Nam Bình Quận Vương phủ tạo cơ hội tốt ỉnh. Lúc Như Uyển cả lòng đều là tự tin Khương thị lại dội cho nàng một bát nước lạnh tiếp đó lại nhận được tin của Bích Đình mặt đỏ lên đến Liêm Vương phủ khóc với Khương thị “Ngày đó tử dụ dỗ muội, hôm nay muội đã hãm vào tử lại không giúp muội” Khương thị gấp đến loạn lòng nói “Người còn không biết ta giúp người thế nào. Chính miệng thái phi nói chuyện này, ngay cả vương phi nhà chúng ta cũng không thể cãi. Ta là một thế tử phi làm sao dám chọc giận thái phi. Muội muội tốt, ngày sau ta sẽ giúp người chọn một vị hôn phu thật tốt được không?”

Như Uyển hai má vương lệ nói “Ngày đó tử thề son sắc bảo đảm, hôm nay thì sao? Muội không thể tin được tử. Còn nữa, chuyện đến lúc này đã quyết định rồi, để xem tử giúp thanh danh muội muội ra sao?”

Khương thị thở dài nói “Chẳng lẽ ta không muốn cho người gả đi? Nhưng hiện tại quả thật là không có cách nào. Bình thường thế tử phi đến phủ chúng ta là do có thái phi ở đây. Hôm nay thái phi qua bên kia,

chỉ có ta đi qua bên đó bái kiến họ đã không tới đây rồi”

Như Uyển nói “Lúc tỉ đi xem thái phi thì dẫn muội theo, nói là muội nhớ thái phi vội đến thỉnh an lão nhân gia” Khương thị nhìn chằm chằm Như Uyển nói “Muội muội tốt sao người lại không rõ ràng như thế, thái phi đã ý tứ rõ ràng cấm người đến phủ bên kia. Bằng không vì sao ngay cả Bích Đình cô nương cũng không dám mời người sang” Như Uyển nghe, khóc vài trận chỉ đành thôi. Khương thị và mẫu thân hỏi thăm xung quanh công tử nào tốt qua hai tháng quả nhiên tìm được nhà thích hợp hai nhà trao đổi thiếp canh coi như đem hôn sự định xuống.

Trong thời gian này nhiều chuyện xảy ra Nguyên Thu cũng không biết, mỗi ngày ở trong sân nàng đi dạo một chút còn không là cùng Chức Mộng, Thúy Oanh may đồ cho trẻ con hoặc đánh đàn hoặc đánh cờ mấy ngày này vô cùng thoải mái. Đến trung tuần tháng hai, Cố phủ gửi thư đến nói Nguyên Dung trở lại.

97. Chương 97: Nguyên Dung Trở Về

Nguyên Dung dẫn theo Liễu nhi theo Lâm Học ngồi xe ngựa đến kinh thành vào thành đã là buổi trưa. Lâm Học gần tới hôm qua đã phái người đưa thư đến Cố phủ trước vì vậy cũng không gấp gáp, trước xuống xe ngựa tìm vị trí Cố phủ, lại đến ven đường mua bánh bao, lấy lá sen bao lại đưa vào xe ngựa cho Nguyên Dung “Xem chừng khoảng nửa canh giờ nữa là có thể đến được nhà nhạc phụ, người ăn trước lót bụng” Sau đó lại quay đầu phân phó Liễu nhi “Đưa bình cho ta, ta xuống mua chút nước trà người hầu nãi nãi ăn mấy thứ này trước” Liễu nhi đáp, Lâm Học vừa mua trà trở lại đưa cho Liễu nhi mình thì ngồi ngoài xe ngựa thúc giục phu xe lên đường.

Xe ngựa thất tha thất thiếu đến Cố phủ trên đường sớm đã có gia đình chờ đợi thấy xe ngựa tới hỏi rõ họ tên biết là xe ngựa cô gia nhà mình vội tiến lên hành lễ dẫn xe ngựa tiến vào cửa phía Đông. Vào cửa sách, đổi cỗ kiệu cho Nguyên Dung mama ở bên trong cửa đi theo đến một hành lang cỗ kiệu mới hạ xuống, mama xúc kiệu lên, Liễu nhi đỡ Nguyên Thu hạ kiệu. Mama dẫn đường dẫn Nguyên Dung đi qua hành lang thẳng vào trong, thấy đại viện nghiêm trang Nguyên Dung thầm nghĩ chắc đây là phòng của tổ mẫu.

Mấy nha đầu ngồi trong viện cười đùa xa xa thấy một thanh niên nam tử cùng một phụ nhân trẻ tuổi liền biết đây là nhị cô nương, nhị cô gia đều đứng lên chào đón “Đã đến rồi, lão thái thái, đại phu nhân và nhị phu nhân đang chờ trong phòng” Nói xong đi theo Nguyên Dung vào viện nha đầu giữ cửa vén rèm nói “Nhị cô gia, nhị cô nãi nãi đã về” Lâm Học từ nhỏ lớn lên trong nhà bản hàn chưa bao giờ thấy được phô trương như vậy, hắn thấy Nguyên Dung được nha đầu bảo bọc vào phòng cũng không biết mình có nên đi vào hay không vì vậy đứng ở cửa chần chờ. Nha đầu giữ cửa thấy thế vội nói “Nhị cô gia nhanh vào đi, lão thái thái và hai vị phu nhân đang đợi” Lâm Học mới đỏ mặt cúi đầu vào phòng.

Mặc dù Nguyên Dung và Lý thị không có tình cảm gì nhưng nàng nhìn thấy Trương di nương sau lưng Lý thị mắt chợt đỏ lên. Nhưng vì để ý quy củ không dám kêu ra tiếng trước cung kính cùng với Lâm Học quỳ lạy lão thái thái lại đến Lý thị mắt đỏ lên kêu một tiếng mẫu thân, Lý thị cười gượng lên nói “Thân thể người yếu ớt nhanh đứng dậy đi” Nha đầu hai bên nâng Nguyên Dung đứng dậy, Lý thị chỉ vào Tôn thị nói với phu thê Nguyên Dung “Đây là nhị thẩm các người” Phu thê Nguyên Dung kêu một tiếng nhị thẩm lại làm lễ sau đó mới ngồi xuống.

Mọi người nói vài câu, Nguyên Dung thu lại tâm tình, mới nhìn Trương di nương sau lưng Lý thị cười nói “Thân thể di nương thế nào? Ta xem sắc mặt rất tốt” Trương di nương đôi mắt đỏ lên nức nở nói “Nhờ phúc cô nãi nãi thân thể rất tốt. Cô nãi nãi mới ra tháng không lâu, đi xa như vậy, thân thể như thế nào?”

Nguyên Dung cười nói “Phiền di nương quan tâm, ta ra tháng đã dưỡng một tháng mới lên đường, trên đường lại có phu quân chiếu ứng cũng không cực khổ gì. Nhưng vì ta dọc đường đi khi thì đi khi thì dừng làm trễ nãi không ít thời gian, may là năm nay thi so với bình thường trễ hai tháng bằng không chắc bởi vì ta mà làm trễ nãi chính sự”

Trương di nương chen miệng hỏi “Cuộc thi gia tăng thời hạn?” Lý thị nhìn nàng một cái nói “Năm trước hoàng thượng nhiệm phong hàn vì vậy kì thi định sang tháng tư” Nguyên Dung thấy di nương nói chuyện không nhỏ không lớn vội vàng hòa giải “Nghe nói năm nay ca ca cũng thi?” Lý thị nghe mặt đầy tươi cười nói “Đúng vậy, cả ngày ở thư phòng đọc sách ta sợ hấn buồn bực hư thân mình mà cũng không dám đi nói hấn. Giờ nhị cô gia đến thì tốt rồi, hai người tự học với nhau tốt hơn là một người vùi đầu một mình học” Nguyên Dung cười phụ họa Lâm Học đứng dậy đáp lời. Đợi một chút có nha đầu đi vào thưa: Cơm trưa dọn ở đâu?

Lão thái thái nghe vội nói “Chúng ta đã ăn rồi nhưng nhị cô nãi nãi và nhị cô gia chưa ăn thôi đặt ở phòng khách đi” Nha kia đáp lời lão thái thái cười nói với Nguyên Dung “Không phải là không cho người ta bày ở chỗ ta nhưng sợ là người ăn không được tự nhiên” Lý thị cười nói “Bình thường lúc này lão thái thái sớm đã đi nghỉ trưa rồi. Nhưng hôm nay nhị cô nương trở lại, lão thái thái vui vẻ chống đỡ lâu như vậy, chắc giờ này lão thái thái buồn ngủ rồi, chúng ta lui ra trước đợi lão thái thái ngủ dậy lại đến”

Lão thái thái gật đầu “Vậy cũng tốt” Mọi người cáo lui ra ngoài, Lý thị dẫn mọi người ra phòng đợi đến sau viện Lý thị dừng bước quay lại cười nói “Nhị cô nương và nhị cô gia đi ăn cơm trước, ta trở về thay xiêm y, di nương người đi cùng người đi” Vừa phân phó Trương di nương nói “Người hầu hạ tốt nhị cô nương, nếu nhị cô nương muốn ăn cái gì mà trong bàn không có thì người gọi phòng bếp đi làm, ghi trương mục cho ta là được” Trương di nương thưa dạ đáp, Lý thị lại dặn dò vài câu mới cùng Tôn thị cười nói đi khỏi.

Nguyên Dung thả tay Liễu nhi đỡ Trương di nương, hai người nhỏ giọng nói chuyện, đến chỗ dọn cơm Trương di nương tự mình hầu hạ Nguyên Dung rửa tay nói với mấy tiểu nha đầu kia “Cô nãi nãi ở đây có ta phục vụ các người dẫn Liễu nhi ra ngoài phòng ăn đi” Bọn nha đầu đáp lời lui ra ngoài.

Nguyên Dung thấy xung quanh không có ai kéo tay Trương di nương nói “Di nương ngồi xuống đi” Trương di nương thấy Lâm Học đang ở đây không dám ngồi chỉ lấy cớ nói muốn gấp thức ăn vẫn đứng hầu phía sau Nguyên Dung. Nguyên Dung thấy vậy đành thôi, Lâm Học cầm đĩa ăn cơm, Nguyên Dung gấp vài miếng giò cho hấn lại gấp thêm vài miếng cá vào chén hấn, Lâm Học lung tung nói vài tiếng hai ba ngụm ăn xong một chén cơm lấy cớ đi phòng ngoài cất bước đi ra.

Trương di nương cũng hiểu là Lâm Học làm như vậy là ỉnh và Nguyên Dung ở riêng một chút, đỏ mắt gạt lệ nói “Phu tề đối với con cũng thật thân thiết, con có phúc khí hơn di nương con rồi” Nguyên Dung đứng dậy bồi thêm một chén cơm đưa đến trước mặt nàng “Di nương ăn với ta đi” Trương di nương khoát tay “Ta ăn trưa rồi”

Nguyên Dung cười nói “Ta biết phần cơm di nương đều có tiền lệ bình thường cũng không ăn được nhiều món ngon. Chỉ có ngày lễ tết hoặc có khách phu nhân mới đưa thêm vài món hơn phân nửa là yến tiệc còn dư, giờ không có ai, một mình ta ăn cũng không được nhiều”

Trương di nương nghe mới chịu ngồi xuống, hai người cũng ăn một chén cơm đầy. Trương di nương đứng dậy gọi tiểu nha đầu đi vào pha trà hầu hạ Nguyên Dung súc miệng. Bên ngoài Cổ Lễ phái người đến hỏi Lâm Học ăn xong cơm chưa nếu là ăn xong mời ra ngoài thư phòng. Lâm Học nói với Nguyên Dung vài tiếng mới đi theo nha đầu ra ngoài.

Trương di nương và Nguyên Dung đến phòng Lý thị, Lý thị kéo Nguyên Dung ngồi xuống cười hỏi “Vừa rồi có lão phu nhân trong phòng cũng không tiện hỏi thăm người, thừa dịp lúc này yên tĩnh hai mẫu tử chúng ta nói chuyện một chút” Thái Tuyết tiến lên rót trà cho Nguyên Dung, Nguyên Dung cười nói “Làm phiền Thái Tuyết tỉ tỉ” Thái Tuyết cười đứng sau lưng Nguyên Dung, Lý thị hỏi Nguyên Dung “Con gái người mấy tháng rồi? Rồi người như vậy có được không?” Nguyên Dung khom người trả lời “Sinh ra liền đi theo bà vú, bình thường lão thái thái cũng trông giúp không có gì đáng lo”

Lý thị hỏi “Buổi tối bé cũng không khóc không nháo sao?” Nguyên Dung cười nói “Đứa nhỏ này rất yên tĩnh, buổi tối chỉ hừ hừ mấy tiếng, bà vú cho bú liền đi ngủ thật sự là đứa bé bớt lo” Lý thị cười nói “Thật giống như người lúc nhỏ, người lúc nhỏ cũng rất ngoan cho nên ta mới phóng tâm cho di nương người nuôi người”

Hai người nói một lúc lâu, Lý thị thấy canh giờ không sớm quay đầu nói với Nguyên Dung “Hôm nay người vừa đến nhất định rất mệt. Bên cửa góc Tây Bắc đi ra ngoài có một gian nhà hơn mười phòng, ta đã cho người quét dọn, mỗi ngày người có thể đi vào từ cửa này, cũng rất thuận tiện, phu tề ở đó học hành cũng

rất yên tĩnh” Nguyên Dung đứng lên nói “Làm phiền mẫu thân quan tâm” Lý thị đang muốn sai mama đưa Nguyên Dung đi qua lại nhìn nàng giống như có chuyện muốn nói lại hỏi “Xiêm y, đồ trang sức có mang theo đủ không? Sáng mai ta cho người đến làm vài món xiêm y. Người muốn loại vải gì cứ nói với ta” Nguyên Dung vội trả lời “Tùy mẫu thân làm chủ. Nhưng có một việc nữ nhi trở về đáng lí nên đi bái kiến thể tử phi nhưng nghe nói nàng đang mang thai không biết ngày mai con đi bái phỏng có phương tiện hay không?”

Lý thị nghĩ một lát mới cười nói “Trước người cứ nghỉ ngơi một ngày đã, ta viết thiệp đưa qua. Nếu thể tử phi thân thể thoải mái sẽ gặp người” Về mặt Nguyên Dung cứng ngắt lại cúi đầu cười nói “Vây làm phiền mẫu thân”

98. Chương 98: Nguyên Dung Vào Vương Phủ.

Lý thị thấy Nguyên Dung có chút không được tự nhiên cũng không tiện nói thêm cái gì nâng chung trà lên uống một hớp nhỏ lại nói “Lúc này tẩu tử người đang ngủ, cũng không tiện dẫn người đi qua, đợi buổi tối sẽ gặp” Nguyên Dung lên tinh thần nói “Đều nghe mẫu thân an bài. Xem chừng tẩu tử cũng sắp sinh đi?” Lý thị gật đầu cười nói “Đúng vậy, đoán chừng là trong vài ngày tới. Thể tử phi có lòng ột thái y tới bắt mạch lại mời hai bà mụ giỏi đến, ta cũng đưa mấy mama kinh nghiệm qua hầu hạ, đang đợi ngày đó tới”

Nguyên Dung thấy Tử Yên cũng có trận chiến lớn như vậy trong lòng ề ảm, nghĩ đến bên cạnh mình chỉ có mấy nha đầu hầu hạ đến lúc phá nước ối mới mời bà đỡ về nhà. Bà bà vì bị công công nói mấy lần mặt ngoài thì ra vẻ không sao nhưng bên trong như cũ vẫn là người nhỏ mọn, lúc ở cứ muốn uống chút nước canh thịt phải nói hai ba lần bà bà mới cho người đi mua. Mời bà vú thì ra sức khước từ nói gì là người nghèo không như nhà lớn quan gia, không có đạo lí nuôi đứa bé của mình lại tìm người cho bú sữa. Nguyên Dung sinh nữ nhi nên cảm thấy hổ thẹn đành âm thầm rơi lệ không dám lộ ra. Liễu nhi cậy vào mình là nha đầu Cố gia, xin Cố gia mời vú em, Nguyên Dung bà bà biết mắng Liễu nhi vài câu nhưng vì con dâu ra tiền nàng cũng không nói thêm cái gì sợ bị lão gia mắng. Lâm Học thấy nương tử mình ở cứ chỉ ăn mấy thứ này có chút đau lòng liền mượn cơ hội mỗi sáng đi ra ngoài mua chút thịt cá, chim bồ câu về để cho Liễu nhi nấu canh cho Nguyên Dung ăn.

Vừa ra tháng Cố phủ cho người đưa tin đến, Nguyên Dung tính Lâm Học vừa đi thi nếu thuận lợi cũng phải mấy tháng. Nếu là kì thi mùa xuân trúng tuyển lại phải qua cuộc thi Hàn Lâm viện chắc hẳn cũng được vị trí tốt. Chỉ bằng mình cùng đi vào kinh, thứ nhất cũng có thể chăm sóc Lâm Học về mặc sinh hoạt, thứ hai nếu Lâm Học ở kinh thành được chức quan gì tối thiểu một hai năm cũng chưa trở về, nếu mình không đi theo một hai năm này Lâm Học khó bảo toàn sạch sẽ, nếu nạp thiệp thiệp này lại sinh nhi tử trước mình tương lai mình thật qua không tốt. Huống chi trong nhà lại không có trợ giúp phu che chở khó tránh khỏi chịu đựng bà bà khí còn không bằng cách nàng xa một chút cho tự tại. Nhưng thật khó bỏ nữ nhi vừa sinh ra, Nguyên Dung ôm nữ nhi Niếp Niếp của nàng suy nghĩ mấy ngày rốt cuộc quyết định cùng trợ giúp phu vào kinh.

Nguyên Dung rời nhà theo trợ giúp phu vào kinh dọc đường đi cười nói cũng tự tại. Khi xe ngựa cách kinh ngày càng gần Nguyên Dung càng khiếp đảm, thân phận Nguyên Thu giống như một khối đá lớn đè trên trái tim nàng làm nàng không thở nổi. Từ nhỏ hai người cạnh tranh không dứt giờ quay đầu lại người ta đã là thể tử phi cao cao tại thượng mình vẫn là nương tử cử nhân nghèo khổ, thân phận hai người chênh lệch càng lớn khiến Nguyên Dung cảm thấy không ngóc đầu lên được. Nhưng Nguyên Dung lại sợ Lâm Học nhìn ra đầu mối trên mặt làm như vô sự trong lòng lại âm thầm Lâm Học thi đứng đầu được cái quan chức tương lai mình có nơi trông cậy cũng tốt đối mặt với người nhà mẹ đẻ.

Lý thị thấy vẻ mặt Nguyên Dung hốt hoảng chỉ xem nàng quá mệt mỏi phân phó Trương di nương đưa nàng về nhà nghỉ. Trương di nương đáp lời đỡ Nguyên Dung đi, qua hành lang, qua vườn đến cửa hông đi vào viện phu thê Nguyên Dung ở tạm. Trương di nương phân phó tiểu nha đầu đi lấy nước nóng, mình và Liễu nhi hầu hạ Nguyên Dung rửa mặt thay xiêm y rồi đỡ nàng lên giường ngủ. Trương di nương muốn chờ Nguyên Dung ngủ dậy lại sợ cô gia nương ngủ đành chờ Nguyên Dung ngủ mới trở về.

Ngày thứ hai, Lý thị cho người đến Nam Bình Quận Vương phủ đưa thiệp. Đến buổi chiều, Nguyên Thu cho người tới báo “Thế tử phi chúng ta nói: Mấy hôm nay cảm thấy thân thể rất tốt, đang chờ có người đến nói chuyện. Nhưng sợ tí tí một đường mệt nhọc thân thể còn chưa hồi phục cũng không cần gấp gấp làm gì. Chờ tí tí nghỉ ngơi đủ thì đến vương phủ với mẫu thân là được”

Lý thị cười nói với Nguyên Dung “Đây là muội muội đau lòng người, sợ người vừa đến có nhiều quy củ thì mệt mỏi. Không bằng nghỉ ngơi hai ngày ta với người đi qua” Nguyên Dung đành đáp ứng. Lúc này thái y vội tới bắt mạch cho Tử Yên, Lý thị sai người phân phó “Nhị cô nãi nãi vừa sinh không lâu đã theo cô gia đi xe ngựa mệt nhọc, cũng không biết ở cũ có bảo dưỡng tốt hay không. Thờ dịp thái y ở đây cũng thuận tiện xem một chút. Nếu thân thể không tốt thì mở một phó thuốc điều dưỡng” Nha đầu kia đáp ứng đi mời thái y. Nguyên Dung biết Lý thị lo lắng mình dọc theo đường đi long đong mệt mỏi sợ mình bị bệnh lây qua Nguyên Dung, Tử Yên mới tìm lí do đường hoàng như vậy. Nàng đang muốn cự tuyệt nhưng nghĩ lại mình vừa ra tháng đã chạy đường xa như vậy cũng lo lắng thân thể mình. Hơn nữa đây là trong Cố phủ uống thuốc xem bệnh cũng không cần mình ra tiền chi bằng để thái y xem một chút.

Lý thị vào phòng tránh mặt, Nguyên Dung ngồi sau bình phong nha đầu mời thái y tới. Thái y bắt mạch, hỏi vài vấn đề mới thu tay lại nói “Cô nãi nãi không có gì đáng lo nhưng khí huyết không đủ cũng không cần uống thuốc ăn chút thức ăn bổ máu là được” Lý thị nghe thân thể Nguyên Dung khỏe mạnh cũng vui vẻ cho người cung kính mời thái y ra ngoài, lại phân phó phòng bếp mỗi ngày hầm chút thuốc bổ cho Nguyên Dung.

Qua hai ngày, Nam Bình Quận Vương phủ cho người đến mời Nguyên Dung đi qua nói chuyện, Lý thị nhớ thương Tử Yên nên không dám ra cửa chỉ cho người trang điểm, thay xiêm y cho Nguyên Dung cho nàng ngồi trên xe đi qua với Liễu nhi. Người trong vương phủ cung kính mời Nguyên Dung đi vào, trước nghênh hai nàng đến phòng khách. Có tiểu nha đầu đi vào bưng trà rót nước, dâng trái cây điểm tâm đến, Nguyên Dung uống hợp trà âm thầm quan sát bàn ghế tranh chữ trên tường cảm thấy có chút buồn bực. Qua khoảng một nén nhang một tiểu nha đầu đi vào cười nói “Vương phi mời Lâm nãi nãi đi vào” Nguyên Dung vội thả li trà trong tay xuống đi theo nha đầu kia qua hành lang khoảng một khắc, Nguyên Dung cũng không kịp nhìn kĩ chạm trán trên rường cột chỉ bước nhanh theo nha đầu đi chính viện nha đầu kia dẫn nàng đến cửa viện, cười nói với nha đầu bên trong “Tỉ tỉ, ta dẫn Lâm nãi nãi đến” Nha đầu bên trong vội ra đón “Vương phi chúng ta đang chờ, nãi nãi nhanh vào với ta” Vừa nói vừa dẫn Nguyên Dung vào trong. Nguyên Dung nhìn kĩ nha đầu kia chỉ thấy thân thể nàng cao nhòng mặt mày tinh xảo, ăn mặc cũng không tầm thường nghĩ là đại nha đầu bên cạnh vương phi cũng không dám lỗ mãng miệng nói không dám vội cúi đầu đi vào trong. Ai ngờ nha đầu kia đi đến cửa thì ngừng lại, nha đầu giữ cửa vén rèm lên cũng không biết nói với ai “Làm phiền tỉ tỉ nói với Vương phi một tiếng: Lâm nãi nãi đến” Nguyên Dung vậy mới biết nha đầu này chỉ là nhị đẳng nha đầu.

Nguyên Dung đứng ở cửa một lúc thì có người dẫn nàng đi vào, Vương phi đang đánh cờ theo sách thấy nàng vào thả sách xuống cười nói “Cũng vài năm không thấy người, cuộc sống có tốt không?” Nguyên Dung vội tiến lên thỉnh an Vương phi, Vương phi cho người đỡ Nguyên Dung đứng lên bảo ngồi xuống. Vương phi chỉ hỏi Nguyên Dung một chút về tình huống trong nhà lại hàn huyên thêm vài câu liền ngừng cười cười nói “Thế tử phi đang đợi nói chuyện với người ta cũng không trễ nãi tí muội các người đoàn tụ. Vất vả tí muội các người mới gặp nhau một lần cũng không cần vội trở về buổi trưa lưu lại ăn cơm đi” Nguyên Dung đang muốn nói không dám định từ chối. Vương phi cười nói “Muội muội người thân thể nặng nề, ta cũng không dám cho nàng đi tới đi lui hôm nay nàng đều ở trong phòng ăn cơm. Nếu người sợ gò bó thì ăn cùng với muội muội người, nàng có bạn có thể sẽ ăn nhiều một chút” Nguyên Dung thế mới biết không cần ăn cùng vương phi lúc này mới gật đầu đáp ứng.

Vương phi cho người dẫn Nguyên Dung đến viện Nguyên Thu, lúc này Nguyên Thu đang vịn Chức Mộng đi bộ trong phòng, Bích nhi thỉnh tai nghe có giọng nói liền vén rèm đi ra ngoài đón Nguyên Dung cười nói “Nhị cô nương đến” Nguyên Dung ngược mắt nhìn lên cảm thấy có chút hốt hoảng, định thần lại mới thấy là nha đầu Bích nhi bên cạnh Nguyên Thu, Nguyên Dung ngừng bước chân cười nói “Thì ra là Bích nhi cô nương, gần đây tốt không? Người đã lớn thế này sao còn không phân biệt, còn nói ta cô nương” Bích nhi đỏ mặt cười nói “Nhất thời vui mừng gọi nhầm, nãi nãi đừng trách. Mời vào nhà đi, thế tử phi đang chờ” Nói xong thông báo với người trong nhà “Thế tử phi, Lâm nãi nãi đến”

Nguyên Dung vào phòng, Nguyên Thu cũng quay người lại, hai người đối mặt với nhau liền ngừng bước chân.

99. Chương 99: Đạt Thành Hiệp Nghị.

Nguyên Dung, Nguyên Thu hai người cách ba năm mới gặp nhau, hai người nhìn nhau có chút hoảng hốt. Nguyên Dung nhìn kĩ Nguyên Thu chỉ thấy nàng búi tóc cao vút, lông mày xinh đẹp, mặt mày phấn đào trên người là xiêm áo lụa là mặc dù mang thai bảy tám tháng nhưng thân thể cũng không sung phù, chỉ cảm thấy nàng đoan trang hào phóng. Nguyên Dung quan sát một phen trong lòng mất mát, lúc này Nguyên Thu phục hồi tinh thần lại mỉm cười nghênh đón “Tỉ có khỏe không?”

Nguyên Dung thu liễm tâm thần bước nhanh về trước hành lễ, Nguyên Thu vội bảo Chúc Mộng bước nhanh đến đỡ Nguyên Dung đứng dậy “Tỉ nhanh đứng lên đi, tỉ muội nhà mình không cần đại lễ như vậy, huống chi nơi này cũng không có người lạ” Nguyên Dung nghe vậy vịn Chúc Mộng đứng dậy. Nguyên Thu đứng một lát thấy mệt mỏi, xoay người ngồi lên giường, Thúy Oanh ôm lò sưởi đặt trước ngực Nguyên Thu lại lấy da cáo ra cho nàng đắp chân. Nguyên Thu ngẩng đầu thấy Nguyên Dung còn đứng liền cười nói “Tỉ ngồi xuống đi, chỉ có hai chúng ta không cần nhiều quy củ như vậy” Nguyên Dung cáo lỗi ngồi trên ghế trước giường. Chúc Mộng vừa pha trà Lư Sơn rót một chén đưa cho Nguyên Dung lại dọn ra mấy loại điểm tâm xong mới đứng lại bên cạnh Nguyên Thu.

Tỉ muội hai người im lặng lúc lâu, Nguyên Thu cười nói trước “Nghe mẫu thân nói tỉ tỉ sinh thiên kim, nhũ danh gọi Niếp Niếp rất đáng yêu” Nguyên Dung nghe Nguyên Thu nhắc đến nữ nhi trên mặt nở nụ cười “Khuôn mặt nàng giống ta, tính tình cũng rất dễ chịu, sáng đến tối cũng rất ít khóc, rất dễ nuôi” Nguyên Thu cười nhìn Chúc Mộng một cái, Chúc Mộng xoay người từ trong ngăn tủ lấy ra chiếc hộp đưa cho Nguyên Dung, Nguyên Thu nói “Đây là quà tặng chuẩn bị cho cháu gái, vốn là muốn cho người đưa đến Hàng Châu. Đúng lúc mẫu thân nói tỉ muốn hỏi kinh ta liền chờ hai ngày trực tiếp đưa cho tỉ” Nguyên Dung nhận hộp nói “Làm phiền thể tử phi nhớ kĩ, chờ trời ấm áp ta cho người đưa Niếp Niếp đến cũng để cho thể tử phi nhìn một chút”

Nguyên Thu cười nói “Thật tốt, nếu đứa nhỏ mặt mày giống tỉ thì không kém đi đâu, tương lai nhất định là mỹ nhân” Nguyên Dung vuốt mặt mình lúc lâu thở dài nói “Mặc dù ta chưa tới hai mươi nhưng mặt mày cũng không còn tươi trẻ nữa. Không giống thể tử phi, mặc dù có thai nhưng còn xinh đẹp hơn trước kia”

Nguyên Thu đỏ mặt cười nói “Tỉ nói đùa, từ nhỏ ta đã không xinh đẹp bằng tỉ tỉ, chẳng qua tỉ đi một đường mệt nhọc nên có chút tiêu tụy thôi, nghỉ ngơi chút là tốt rồi. Mẫu thân nói đưa tiểu viện cách vách cho tỉ tỉ, tỉ phụ ở cũng không biết tỉ tỉ ở quen không? Kinh Thành không thể so với phía Nam, bình thường mùa đông gió cắt như dao, hết đông sang xuân càng thêm lợi hại, ngày càng lạnh” Nguyên Dung trả lời “Mẫu thân cho người đưa ngân than qua, trong nhà lửa cũng chưa đoạn nên cũng không thấy sao cả” Nguyên Thu thấy trong tay Liễu nhi ôm xiêm áo đỏ thắm nhưng hơi cũ đó là đồ cưới năm trước, liền cho Thúy Oanh lấy một áo choàng lông chồn đỏ mới và một áo khoát da chồn cười nói “Đọc theo đường lặc lư đừng nói cô gái yêu đuối có khi là đại nam nhân cũng không chịu nổi, tỉ tỉ cần điều dưỡng cho tốt. Áo choàng tỉ tỉ mặc dù tốt nhưng dù sao cũng theo độ lạnh nóng của phía Nam mà làm so với phía Bắc thì hơi mỏng. Hai bộ này của ta năm nay mới may thước tất là lúc ta chưa thấy bụng chờ làm xong ta mặc thì hơi chật vì vậy chỉ thử một lần liền cởi ra nhưng cũng chưa mặc. Tỉ không ghét bỏ thì trước cứ lấy mặc qua hết mùa đông đã hay”

Nguyên Dung vội vàng nói “Không dám không dám sợ phá hư quy củ” Nguyên Thu cười nói “Tỉ yên tâm, đây là mặc trong nhà, màu sắc hoa cũng bình thường không phá hư quy củ. Tỉ muội chúng ta thân hình tương đối chắc tỉ mặc cũng vừa” Nguyên Dung nghe vậy mới chịu cười nói “Đa tạ muội phí tâm. Từ nhỏ ta cũng không ở phía Bắc qua mùa đông vì vậy cũng chưa chuẩn bị xiêm y dày cũng thật làm uội thay ta phao tâm”

Nguyên Thu cười nói “Tỉ muội chúng ta cần gì nói mấy lời khách sáo này. Trước kia mặc dù có cãi nhau nhưng cũng là lời trẻ con ngu ngốc, giờ nhớ đến cười cười thì quên đi, tỉ cũng không nên để trong lòng mấy chuyện lúc nhỏ rồi xa lạ với ta” Nguyên Dung nghe trong lòng có chút không phải tư vị, từ nhỏ mình đã tranh cường hão thắng mọi chuyện đều muốn áp Nguyên Thu nhưng giờ quay đầu nhìn lại mình thứ gì cũng không bằng người ta. Cái là hoàng thân quốc thích cái là cửa nhỏ nhà nghèo, chênh lệch to lớn như thế cứ đè nặng trong lòng Nguyên Dung.

Nguyên Thu thấy mặt Nguyên Dung có chút không tự tại liền nháy mắt để cho tiểu nha đầu đi ra ngoài chỉ giữ lại Chúc Mộng, Thúy Oanh ở trong phòng. Nguyên Thu uống hớp trà thản nhiên nói “Khi còn bé tí muội chúng ta nháo mấy thứ không vui kia, nguyên nhân thứ nhất cũng là vì mẫu thân của chúng ta thứ nữa cũng là địa vị trong lòng phụ thân. Mặc dù lúc ấy tranh đến mặt đỏ tai hồng, bây giờ nhìn lại cũng chỉ là lúc bé giận dỗi cũng không thể xem như thật, tí cũng đừng nhớ trong lòng. Hôm nay phụ thân đã lớn tuổi mỗi đứa con người đều coi trọng, chúng ta thành thân liền trời nam đất bắc ngoài miệng phụ thân không nói thật ra trong lòng vô cùng nhớ thương tí, người hi vọng tí phu có thể khảo công danh trang chút công trạng tương lai cũng kiếm cho tí được cái cáo mệnh.”

Nguyên Dung nghe điều cốt một tiếng “Thế tử phi nói với ta mấy chuyện này làm gì? Hôm nay ta đã không thể so với người, tự ta biết quan hệ tí muội chúng ta cũng không tốt đến như vậy, ta không làm nổi mấy lời người nói” Nguyên Thu cười lạnh nói “Đây là ta thật lòng thật ý nói chuyện, cũng vì nhìn mặt mũi phụ thân thôi. Trong các nam nữ, đường công danh của ca ca là không thành vấn đề, Tuyên ca mặc dù tuổi nhỏ nhưng thông minh hơn người, nghĩ đến sau này cũng không kém. Nữ Nhi là nữ nhi con vợ cả lại có tí tỉ ruột thịt là ta thế tử phi, dựa vào địa vị Cố phủ hiện nay cũng không lo tìm không được hôn phu tốt, người là lo lắng huynh muội chúng ta xa lạ tương lai người già đi người không có huynh đệ tí muội nhà mẹ đẻ dựa vào ở nhà chồng sẽ bị khi dễ”

Nguyên Dung nghe vậy trợn mắt há mồm chậm chậm không nói được, Nguyên Thu cười nhạt nói “Ta biết tâm kết của người, người vẫn cho là phụ thân không để ý người chỉ thương ta nữ nhi con vợ cả; người tự ti thân phận thứ xuất lại không cam lòng thua ta cho nên mọi chuyện đều muốn nổi trội hơn ta. Từ nhỏ người đã sai lầm rồi, người là nữ nhi đầu tiên của phụ thân trong lòng sao không có vị trí của người?”

Nguyên Dung nghe đầu óc hồ đồ một mảnh kinh ngạc nói “Di nương nói phụ thân vì người mà không thích ta” Nguyên Thu nghe vậy giễu cợt một tiếng “Khi còn bé người tin, hôm nay vẫn tin? Hôm nay ta, người đều là thê tử của người mặc dù trượng phu không có thiếp nhưng cũng đều hiểu chuyện tranh đấu, di nương cũng chỉ muốn lấy người để tranh thủ tình cảm thôi. Ta không tin tí tỉ không biết, chẳng qua là tình nghĩa nhiều năm với di nương người không muốn chọc tăng cửa giầy này mà thôi”

Nguyên Dung cúi đầu suy nghĩ mới ngẩng đầu miễn cưỡng cười nói “Nàng là mẹ đẻ ta, ta không trách nàng. Hôm nay trong mắt phụ thân chỉ có một mình mẫu thân cũng buông tha cho di nương, di nương sớm đã nản lòng thoái chí chỉ muốn phục vụ mẫu thân thật tốt cũng mượn cơ hội nhìn ta lâu một chút”

Nguyên Thu uống hớp trà, vuốt vuốt con cờ trên bàn không chút để ý nói “Tương lai nếu tí phu đạt một chức quan, người làm chủ Liễu gia ta có thể vụng trộm đưa di nương qua cho người cho các người một nhà đoàn tụ. Ta chỉ có một yêu cầu, mấy ngày nay người ở trong nhà hiếu kính mẫu thân phụ thân cho tốt, không cần có ý định xúi giục di nương huyên náo trong nhà không yên. Mấy ngày nay tẩu tử sẽ sinh, người giúp được thì giúp, không giúp thì không được thêm phiền. Đừng quên tương lai địa vị của người ở nhà chồng đều dựa vào ca ca với Tuyên ca”

Nguyên Dung im lặng nhìn Nguyên Thu một lúc, đột nhiên cười “Lần này ta nghe người. Ta sẽ hiếu kính phụ thân, chăm sóc mẫu thân thật tốt sẽ không sinh chuyện. Phu quân ta nếu lần này lấy được công danh chắc chắn sẽ được phong một chức quan, nhưng hẳn không có căn cơ làm quan không thể thuận buồm xuôi gió, hi vọng tương lai nhà ta gặp khó khăn muội muội đừng quên giúp ta một tay là được” Nguyên Thu cười nhạt nói “Tốt, ta đáp ứng người”

100. Chương 100: Kết Cục

Nguyên Thu lưu Nguyên Dung lại ăn cơm, hai người chưa nói vài câu Nguyên Thu đã buồn ngủ, Nguyên Dung liền mượn cớ cáo từ. Nguyên Thu lấy tay che miệng ngáp dài trong mắt mệt mỏi cười nói “Vốn định giữ tí lâu một chút đáng tiếc mấy ngày gần đây tinh thần càng ngày càng không tốt, chỉ sợ lát nữa là ta đã ngủ mất. Tí đi vẫn an mẫu thân thay ta, nói thân thể ta gần đây rất tốt không cần mẫu thân nhớ thương an tâm chăm sóc tẩu tử là được” Nguyên Dung đứng dậy đáp ứng, Chúc Mộng từ trong phòng đi ra ôm hai

bọc quần áo nói “Nghĩ đến nhị cô nương vừa từ phía Nam tới, nếu phu nhân có làm cho nhị cô nương cũng phải một hai tháng, không bằng lấy vài món đồ thể tử phi mặc trước. Mấy kiện này là năm mới bên ngoài hiếu kính, thể tử phi không thích mặc người khác làm xiêm y vì vậy chưa thử qua. Trừ vừa rồi thể tử phi đưa cho nhị cô nương nô tì chọn thêm hai kiện áo da và vài cái áo lông, đều là mới mong rằng nhị cô nương không ghét bỏ”

Nguyên Dung cười cầm lấy đưa cho Liễu nhi “Phiền người có tâm, tâm ý của người và chủ tử người ta nhận” Nguyên Thu gật đầu cười ngắc đầu ý bảo Thúy Oanh nói “Thúy Oanh thay ta tiễn tử tử nhé, ta không gượng nổi thân thể” Nguyên Dung nói “Không dám” Vừa nói vừa hành lễ với Nguyên Thu rồi đi theo Thúy Oanh ra cửa.

Chức Mộng hầu hạ Nguyên Thu ngủ, trong chốc lát thấy Sĩ Hành cho người đến hỏi Nguyên Dung đã đi chưa. Chức Mộng cười nói “Nói với thể tử: Người đã đi từ sớm rồi, thể tử phi đang ngủ” Sĩ Hành nghe mới dám trở về phòng. Nguyên Thu thức dậy, trời đã tờ mờ sáng vừa động dậy liền nghe Sĩ Hành nhẹ giọng hỏi “Tỉnh rồi? Muốn uống trà không?” Nguyên Thu mở mắt, vuốt vuốt cổ, ngắc đầu thấy Sĩ Hành tựa vào gối trên tay cầm quyển sách.

Nguyên Thu giận trách “Huynh xem sách sao không thấp đèn? Ban ngày thì không sao giờ trời tối như vậy nhìn xem sẽ hỏng mắt” Sĩ Hành phát phát mấy sợi tóc rối sang bên tai cho Nguyên Thu khẽ hôn lên trán nàng “Ta sẽ có ánh đèn muối ngủ không ngon” Bên ngoài Chức Mộng nghe tiếng, đi vào thấp đèn lại rót trà cho hai người. Nguyên Thu rướn người lấy li trà đặt trên khay nửa nằm lên người Sĩ Hành, ôm eo hắn ở trong ngực hắn cọ cọ hình như lại muốn ngủ. Sĩ Hành cười vỗ nhẹ nhẹ lưng nàng cười nói “Đừng ngủ nữa, giờ ngủ tiếp tối lại không ngủ được”

Nguyên Thu đáp một tiếng mắt vẫn hí hí như cũ. Sĩ Hành sợ nàng ngủ vội tìm đề tài nói chuyện “Tỉ muội đến lần này có nói móc gì muội không? Có chọc giận muội mất hứng không?” Nguyên Thu gãi gãi lỗ mũi mở mắt nói “Lúc mới đến thấy đáng vẻ nàng hình như có chút mất hứng, nói chút chuyện thì tốt rồi” Sĩ Hành nói “Nàng ta thì có cái gì mà không vui? Theo ta thấy về sau đừng để ý gì đến nàng ta nữa” Nguyên Thu cười nói “Thật là muội cũng muốn như vậy, nhưng nghĩ cũng không ổn. Thứ nhất, nếu quả thật là đoạn tuyệt lui tới thì hôm sau sẽ có danh tiếng truyền ra muội phát lên lại không nhận thân sinh tử muội, muội giờ đã là thể tử người ta cũng phải cố chút danh tiếng, mọi việc để cho người khác nhìn thỏa đáng chút mới tốt. Thứ hai, mặc dù lúc bé nàng náo loạn vài chuyện đáng ghét nhưng phụ thân vẫn nhớ nàng, muội không muốn để phụ thân không được vui vì tỉ muội không hợp nhau. Vừa rồi muội nói với nàng ta, nếu an phận một chút thì ai cũng có thể diện. Nếu nàng ta làm cái gì thiêu thân chỉ sợ tiền đồ của phụ quân nàng ta sẽ hủy trong tay nàng ta thôi. Nàng cũng biết đã gả cho người thì không còn giống như lúc là cô nương nữa còn phải dựa vào trượng phu tranh mặt mũi. Hơn nữa bà bà của nàng cũng không phải là đèn cạn dầu, mấy năm nay đem tính khí nàng mài mòn một chút rồi nên so với trước cũng đã biết đúng mực”

Chức Mộng thấy Nguyên Thu nói một lúc lâu lại châm thêm trà, Nguyên Thu uống một ngụm tiếp tục nói “Muội nói cho nàng, nàng không quá ngu dốt cũng biết được ý tứ của muội, vì vậy cũng đành hoàng một chút. Muội không cần nàng thật lòng đối đãi chỉ nhìn trên mặt thôi cũng được. Ngày lễ tết thêm một phần lễ cũng chẳng lớn lao gì. Xài chút bạc mua được chút danh tiếng tốt, mua được tự tại trong lòng phụ mẫu vì sao lại không làm?”

Sĩ Hành quẹt quẹt mũi Nguyên Thu nói “Muội tự hiểu là được rồi, ta sợ muội vì mấy chuyện tỉ muội tình thâm lại không được thỏa mái” Nguyên Thu bật cười nói “Nếu là tỉ muội tình thâm thì cũng là muội với Nữu Nữu quan hệ gì đến nàng ta, lúc muội nhỏ như vậy nàng đã vu không hãm hại muội, cả đời này cũng không bao giờ có tỉ muội tình thâm gì với nàng ta”

Hai phu thê đang nói chuyện, Cố phủ đã cho người đến nói đại thiếu nữ đau bụng e là sắp sinh. Nguyên Thu nghe vội bảo Chức Mộng bọc mấy loại dược liệu cho người đưa qua, còn cho người mời thái y đến bắt mạch. Sĩ Hành thấy tinh thần Nguyên Thu không tập trung, liền tìm chút chuyện nói với nàng phân tán lực chú ý của nàng. Nhưng cuối cùng Nguyên Thu vẫn không an tâm, buổi tối ngủ cũng phải an ủi, sáng hôm sau vừa thức dậy đã cho người đến Cố phủ hỏi thăm Tử Yên đã sinh chưa.

Vương mama ở bên ngoài nghe cười đi vào “Lão nô chúc mừng thể tử phi, chúc thể tử phi thêm một chất nhi. Nửa đêm qua Cố phủ đã cho người đưa tin tới, nhưng lão nô thấy thể tử phi vừa ngủ không dám quấy rầy”

Nguyên Thu nghe vui mừng cho người đi chuẩn bị quà tặng, hận không thể tự mình đi xem. Thái phi thích náo nhiệt lúc đứa bé đầy tháng cũng đi xem trở về miêu tả với Nguyên Thu một phen, nói mắt giống Cố Sơn, miệng giống Tử Yên, Nguyên Thu nghe trong lòng như có mèo cào hận không thể ra cửa.

Nhi tử Cố Sơn tròn một tháng, qua hai tháng chậm trễ thi vì thánh thượng có việc đã bắt đầu thi, Cố Sơn, Lâm Học hai người cùng thi. Đợi đến ngày công báo kết quả Cố phủ cho người đi xem, người đi xem vừa về đã hò hét báo tin mừng “Đậu rồi, đậu rồi”. Hai nha đầu giữ cửa nghe chạy như làn khói vào phòng báo tin mừng, Lý thị nghe thân thể choáng váng hỏi “Đại thiếu gia đứng thứ mấy?” Nha đầu kia nghe ngắc người vội chạy đi hỏi. Lý thị thấy cười mắng “Thật hồ đồ” Một lúc sau nha đầu kia trở về đáp lời “Đại thiếu gia đứng thứ bảy, nhị cô gia trúng thứ 5 trong tam giáp” Lý thị, Tử Yên nghe còn ổn chỉ có Nguyên Dung nghe khóc không ngừng. Lý thị cười nói “Chút nữa người cũng đi ra, lau nước mắt đổi một thân xiêm y mới, chút nữa có người đến báo tin mừng”

Nguyên Dung nghe lau nước mắt, đến trước mặt Lý thị quỳ xuống dập đầu khóc rống “Đa tạ mẫu thân tìm cho nữ nhi một vị phu quân tốt, lúc trước nữ nhi làm sai nhiều việc chọc mẫu thân đau lòng xin mẫu thân tha thứ cho nữ nhi không hiểu chuyện. Sau này nữ nhi nhất định hiểu kính mẫu thân” Mặc dù Lý thị không biết Nguyên Dung đối với quá khứ có mấy phần hối hận nhưng biết bây giờ nàng thật an phận. Cố Lễ từ bên ngoài đi vào nghe Nguyên Dung nói lời này trong lòng cảm thấy rất hưởng thụ, Lý thị lau nước mắt đỡ Nguyên Dung đứng lên cười với Cố Lễ “Cô nương lớn lên đã hiểu chuyện rồi” Cố Lễ gật đầu, ngồi trên chủ vị nói với Nguyên Dung “Người xưa có câu: thê hiền phu phúc, giờ phu quân ngươi có công danh trong người người càng phải hiểu chuyện nhiều hơn phải học được cách chung đụng với nữ quyến nhà quan khác phải giúp trợ phu quân thật tốt” Nguyên Dung nhát nhát theo lời lại lạy Cố Lễ mới đứng dậy. Cố Sơn có nhi tử lại đậu kì thi đương nhiên là xuân phong hả hệ, trừ những cuộc giao tế bắt buộc phải đi đều đóng cửa ôn chờ cuộc thi ở Hàn Lâm viện. Lâm Học không tiện ở lại nhà nhạc phụ một mình thuê tiểu viện, chọn ngày tốt dẫn Nguyên Dung qua đó.

Một tháng sau, Cố Sơn, Lâm Học đi tham gia thi Hàn Lâm viện, Nguyên Thu đang đỡ bụng tản bộ trong phòng đột nhiên cảm thấy đau bụng. Trước đây Nguyên Thu nghe rất nhiều chuyện về sinh nở vì vậy cũng không bắn loạn trước hết bảo Chúc Mộng nấu nước ỉn gọi đầu. Chúc Mộng còn không biết chuyện gì xảy ra nhìn sắc mặt Nguyên Thu thay đổi mới thấy có gì không đúng vội la to gọi người.

Nguyên Thu chịu đựng đau nói “Vừa đau thôi, còn chịu được một lúc, người hầu hạ ta gọi đầu trước. Chờ sinh xong sẽ có đoạn thời gian không được gọi đầu” Hai mama nghe tiếng vang từ bên ngoài đi vào, vốn phải kêu bà đỡ nhưng Nguyên Thu cứ kiên trì gọi đầu. Hai mama cũng là đỡ đẻ rất nhiều lần cũng biết đúng mực xem chừng mấy canh giờ nữa Nguyên Thu mới có thể sinh, liền hầu hạ nàng gọi đầu đổi xiêm y rộng rãi còn sai người nấu cháo tới ăn. Nguyên Thu ăn nửa chén cháo, uống một chén canh, lúc này mới thấy đau lợi hại vịn hai mama vào phòng sinh.

Bà đỡ đều rửa mặt sạch sẽ chờ một lúc lâu, thái y cách bình phong bắt mạch cảm thấy không đáng ngại liền an ủi vài câu rồi ra ngoài. Bọn nha đầu vội nấu nước, một chậu tiếp một chậu nước sôi liên tục chuyển vào phòng sinh. Thái phi, vương phi nghe tin cũng đến, Sĩ Hành nhận được tin cười ngựa như bay về phủ, về viện cũng không đi thỉnh an thái phi, vương phi trước, chạy vội đến phòng sinh hô to tên Nguyên Thu. Nguyên Thu đang cảm thấy cạn kiệt sức lực thần trí có chút hoảng hốt, nghe được Sĩ Hành đang gọi tên mình mới hồi phục tinh thần lại lấy sức gọi tiếng thế tử.

Sĩ Hành nghe khàn khàn Nguyên Thu gọi tên, nước mắt thiếu chút nữa rơi ra cầm khung cửa gọi to “Nguyên Thu, ta ở đây” Bà đỡ ở trong phòng vừa đỡ bụng Nguyên Thu vừa nói “Hút khí, dùng sức thở ra” Cứ như vậy qua hai khắc nghe Nguyên Thu kêu đau một tiếng sau đó là tiếng trẻ con khóc vang.

Sĩ Hành ngồi trên bậc thang, lật người lẳng một vòng đến cửa, hô to vào trong nhà “Nguyên Thu, muội sao rồi? Nguyên Thu?” Bên trong có người đẩy cửa ra cười chúc mừng Sĩ Hành “Chúc mừng thế tử, thế tử phi sinh tiểu công tử, mẹ tròn con vuông” Sĩ Hành nghe mẹ tròn con vuông một hơi thả vào bụng nước mắt nhịn không được chảy xuống.

Đợi Nguyên Thu tỉnh dậy đã là nửa đêm. Nguyên Thu mở mắt, thấy Sĩ Hành nằm trên giường đã ngủ một lúc, một bọc nhỏ nhỏ trẻ con nằm bên cạnh mình. Nguyên Thu lẳng lặng nhìn trượng phu ngắm nhi tử một lúc lâu, rồi từ từ đặt ngón tay sờ nhẹ vào khuôn mặt con lại ngẩng đầu vuốt ve cái trán của Sĩ Hành thỏa mãn cười.

101. Chương 101: Ngoại Truyện 1

Từ lúc Nguyên Thu sinh con, Sĩ Hành đã bắt đầu có chút ê ẩm. Khi hắt châu triều xong về phủ rửa mặt chạy về phòng ngủ với Nguyên Thu thì thấy nhi tử đang nằm trong lòng thê tử ngủ ngon ngọt. Mỗi lần Sĩ Hành thấy nhi tử chiếm vị trí của mình lòng có chút buồn buồn. Lúc Sĩ Hành muốn nói chút chuyện riêng tư với Nguyên Thu vừa mở miệng Nguyên Thu liền dùng ánh mắt ngăn lại gơ tay lên miệng làm tư thế hư thủ thế sau đó chỉ nhi tử ngủ say. Mỗi lần như vậy, Sĩ Hành đều nghiêng răng nghiêng lợi trừng nhi tử vài lần, thậm trọng hôn trộm Nguyên Thu vài cái, còn không dám làm động tác quá lớn sợ đánh thức tiểu tử thú vị kia.

Đợi nhi tử thức dậy, Sĩ Hành lại càng không thể ở bên Nguyên Thu. Nguyên Thu muốn tự mình cho nhi tử bú nhưng vương phi và Lý thị không đồng ý do không hợp quy củ, Nguyên Thu đành giao nhiệm vụ cho vú cho nhũ mẫu. Nhưng đợi cho nhũ mẫu cho bú xong Nguyên Thu liền ôm nhi tử đến bên mình, thay quần áo, thay tã tất cả mọi chuyện đều là do bản thân tự làm buổi tối cũng ôm đứa bé ngủ chung. Cho nên hai mươi mấy ngày sau đứa bé đã quen thuộc hương vị trên người mẫu thân, chỉ cần Nguyên Thu rời đi, đứa bé liền lập tức nhận ra nhếch cái miệng nhỏ khóc lên. Mỗi lần thế này, Sĩ Hành chỉ tiếc rên rít không thành thếp chỉ trán nhỏ mẩn “Thân là nam tử lại ngày ngày khóc ra cái thể thống gì?”

Nguyên Thu cười ngả ra giường, nhìn Sĩ Hành “Muội nghe Thái phi nói, lúc mười mấy tuổi huynh còn khóc nước mắt nước mũi một đồng đầu” Sĩ Hành lập tức cãi lại “Nói vậy, từ lúc ba tuổi ta đã hết khóc rồi” Nguyên Thu liếc hắt khẽ miệng khẽ nhếch “Muội nghe nói có người ở nhà muội nghe lời đồn muội gả cho người khác một đường khóc chạy về nhà, vừa vào phòng liền nhào vào trong ngực thái phi khóc nức nở nghẹn ngào rất đáng thương” Nguyên Thu nói xong che miệng cười. Mặt Sĩ Hành dần dần nóng lên cũng nhớ đến chuyện mình đã làm, hắt thấy Nguyên Thu mặt mày hờn hờ nhìn mình, mặt đỏ lên vội dẩu vào ngực Nguyên Thu, ôm nằng hừ hừ nói “Không được cười! Không được cười!”

Sĩ Hành càng làm nũng Nguyên Thu cười càng lợi hại, Sĩ Hành then quá hóa giận, cánh tay ôm ngang hông Nguyên Thu buộc chặt, ngẩng đầu hung hăng hôn môi Nguyên Thu. Khi cánh môi chạm nhau, động tác của Sĩ Hành đã nhu hòa xuống nhẹ nhàng hôn cẩn thận từng li từng tí nhô đầu lưỡi ra trong nháy mắt đụng đến đầu lưỡi Nguyên Thu hắt cảm thấy cả người mềm nhũn.

“Nguyên Thu...” Sĩ Hành nhìn nằng say mê nhẹ giọng thì thầm, tay ở trên lưng nằng cũng không yên tĩnh, theo xiêm đi lên nhẹ nhàng cầm bộ ngực đầy đặn của nằng.

Tay Sĩ Hành cảm thụ chính là căng đầy, thỏa mãn thở dài một cái nhịn không được xoay người ôm lưng của nằng nhẹ nhàng hôn lông mày mắt nằng, môi nằng, cổ nằng.

Hai người đang keo sơn gắn bó, quần cùng nhau một tiếng trẻ con khóc thét phá vỡ kiều diễm giữa hai người, Nguyên Thu đẩy Sĩ Hành ra, lật người vỗ nhi tử đang ngủ bên người nhỏ giọng ngâm nga nói “Bảo bảo ngoan, ngủ một giấc” Có lẽ là quen thuộc bài hát ru con của Nguyên Thu, tiểu bảo bảo rất nhanh liền ngủ. Sĩ Hành thất bại giật tóc, lấy ánh mắt tố cáo với Nguyên Thu.

Nguyên Thu nhìn nhìn hành động càng lúc càng giống trẻ con của Sĩ Hành không nhịn được cong mắt cười, đỏ mắt đẩy Sĩ Hành ghé vào tai hắt nói “Bây giờ còn chưa được, chưa ra tháng đâu. Huynh không thể cứ nháo muội”

Sĩ Hành bẻ ngón tay “Còn ba ngày nữa là muội ra tháng rồi” Nguyên Thu cười ôm eo hắt “Huynh gấp như vậy?” Sĩ Hành kéo ray Nguyên Thu qua, đặt chỗ nhô ra của mình mắt tà tà liếc nhìn nằng “Muội nói ta có vội hay không?” Tay Nguyên Thu đặt trên đó nắm lại không nặng không nhẹ, làm Sĩ Hành một hồi run rẩy, nhịn không được rên rít một tiếng.

Nguyên Thu vội bỏ tay ra, xoay người ôm nhi tử, giả bộ ngủ. Sĩ Hành ở sau lưng nằng nghiêng răng nghiêng lợi ôm eo nằng, dục vọng chưa thỏa mãn hừ hừ nói “Chờ muội ra tháng xem”.

Đến sáng sớm ngày ra tháng, Nguyên Thu rời giường trước rửa mặt rồi tắm rửa, mama đổ một thùng nước đầy đỡ Nguyên Thu ngồi xuống, khi làn nước ấm chạm làn da Nguyên Thu thở dài thỏa mãn. Chờ Nguyên

Thu tắm rửa xong, Chức Mộng cầm xiêm y sạch sẽ cho nàng thay, lại ôm quần áo trong hầu hạ nàng thay. Nguyên Thu chỉ mặc quần áo trong đi ra ngoài thấy Sĩ Hành đứng ở bình phong đợi mình, Chức Mộng nhìn không được bật cười, mama che miệng cười theo. Nguyên Thu đỏ mặt tới mang tai trừng hấn “Huynh đứng đây làm gì?” Sĩ Hành vui vẻ theo sát phía sau nàng “Ta chờ thay quần áo cho nương tử a”

Nguyên Thu thấy nha đầu, mama xung quanh che miệng cười lập tức mặt đỏ hừng hực, trợn mắt nhìn Sĩ Hành chính mình đi mặc quần áo. Sĩ Hành lơ đãng cười cười đuổi theo, giúp trái giúp phải. Nguyên Thu thật vất vả mặc xong xiêm y, hấn vội vàng cầm lược giúp Nguyên Thu chải đầu, Nguyên Thu đoạt lấy lược đẩy Sĩ Hành ra ngoài “Nếu huynh rảnh như vậy thì đi xem nhi tử, đừng quấy muội” Sĩ Hành ôm cửa không đi trong miệng lầm bầm “Tiểu tử thú vị kia có gì hay mà xem. Thật vất vả hấn không quần muội, ta mới được lại gần như thế”

Một phòng đầy người đều cười to, Nguyên Thu trừng hấn nói “Làm rộn nữa là trễ canh giờ đấy” Lúc này Sĩ Hành mới dừng tay, xoay người ngồi lên giường uống trà. Vương mama cười híp mắt nói “Thế tử, thế tử phi hai phu thê ân ái như thế lão nô nhìn thật hâm mộ chết được” Mọi người nghe vậy đều phụ họa cười.

Chờ Nguyên Thu mặc chỉnh tề rồi cùng Sĩ Hành đi thỉnh an Thái phi và Vương phi trước. Ba đời tổ tôn vừa ăn xong điểm tâm thì thân bằng quyến hữu gần xa, các nhà Công Hầu ở kinh thành, quan lại quyền quý trên cơ bản đều đến đủ. Hoàng Thượng ban tên cho đứa bé là Tử Du, hoàng hậu lái phái người đưa tới khóa Trường Mệnh.

Đến giờ lành tắm cho nhi tử, mama mang lên nước đã chuẩn bị xong, đem các loại trái cây mấy vật khác như chỉ màu đều bỏ vào trong chậu, tất cả các phu nhân đều cầm vàng bạc trang sức chuẩn bị xong cũng bỏ vào và nói vài lời các tường. Chờ tắm rửa xong, bà vú ôm Tử Du lau sạch rồi mặc xiêm áo mới, đeo Trường Mệnh khóa lên cổ cho bé.

Công Hầu phu nhân của An Quốc công phủ là người cha mẹ con cái song toàn là người có phúc khí ôm đứa bé ngồi trong lễ đường, mời mama trong cung cạo tóc cho đứa bé đặt ở ví tơ vàng. Dọn mọi chuyện xong, mọi người lại đưa lên quà tặng.

Thái phi vui vẻ dẫn mọi người đi phòng khách uống rượu, Lý thị kéo nữ nhi đi lùi sau một bước nhỏ giọng dặn dò “Mặc dù con ra khỏi tháng nhưng vẫn không được hành phòng nếu không đối với thân thể không tốt. Chờ đứa bé qua trăm ngày...” Thanh âm Lý thị càng ngày càng nhỏ, Nguyên Thu đỏ mặt làm nũng nói “Mẫu thân” Lý thị nhỏ giọng cười nói “Các người trẻ tuổi, sợ là nhìn không được cho nên ta dặn người trước” Nguyên Thu đành gật đầu ứng.

Qua trăng rằm, đứa bé có thể ra khỏi phòng, bà vú ôm Tử Du đi sương phòng ngủ hai mama đều đi qua để tiện chăm sóc tiểu công tử. Sĩ Hành vui vẻ thu dọn đồ đạc trở về.

Phu thê hai người rửa mặt nằm xuống, tay chân Sĩ Hành bắt đầu không an phận, Nguyên Thu đè lại tay hấn nói “Hôm nay mẫu thân dặn muội nói bây giờ còn chưa được” Sĩ Hành cả kinh, chán nản nói “Vậy lúc nào thì được?” Nguyên Thu hé miệng cười “Phải đợi nhi tử qua trăm ngày. Muội đã nói huynh không cần trở lại, lúc này thì khó chịu rồi” Tay Sĩ Hành từ từ buông lỏng nhìn Nguyên Thu nói “Vậy cũng muốn trở về, có thể ôm muội nói vài lời cũng vui rồi” Nguyên Thu nghe vậy nhẹ nhàng cười.

Một tay Sĩ Hành gối sau đầu, một tay nắm chặt tay Nguyên Thu nhìn màn một hồi lâu mới nói “Ta nhớ lần đầu tiên gặp muội, lúc đó khuôn mặt muội bé bé bị phơi nắng hồng hồng, bị tiên sinh phạt ở hành lang phùng phùng miệng nhỏ đọc sách”

Nguyên Thu nhớ lại lúc đó cũng cười, nghiêng đầu nhìn mặt Sĩ Hành nói “Vậy huynh thích muội từ lúc nào”

Sĩ Hành nhú mày lúc lâu mới nói “Ta cũng không nghĩ ra, không biết bắt đầu từ lúc nào liền bị muội hấp dẫn, không nhìn thấy muội lại cảm thấy như thiếu cái gì đó. Mỗi lần từ bên ngoài mua một ít đồ trở về đưa cho muội thấy muội cười vui vẻ ta liền thỏa mãn. Lần chúng ta đi ra ngoài chơi, xiêm y của ta bị xe ngựa phá hư, muội ngồi trước cửa sổ khâu lại giúp ta. Ta nhìn muội thần thái nghiêm túc ánh mắt rời không ra lúc ấy liền nghĩ: nếu cả đời đều được nhìn như thế thì tốt biết bao”

Nguyên Thu nhướng người dậy, chích chích mặt Sĩ Hành “Không biết thẹn, không biết thẹn, nhỏ như vậy đã thích cô nương rồi” Sĩ Hành lật người ôm chầm hông Nguyên Thu, vuốt ve tóc dài của nàng “Bởi vì là muội, ta mới thích” Nguyên Thu thuận thể nằm trong lòng Sĩ Hành, tựa đầu cọ cọ trước ngực hấn, thỏa

mãn thì thầm “Sĩ Hành, gả cho huynh thật tốt”.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-song-nhan-nha-sau-khi-xuyen-khong>